

Giới thiệu Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng

Tác phẩm Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng của tác giả Thắt miên thất dạ, là một tựa truyện xuyên không hay mà bạn đọc không nên bỏ qua. Trong cuộc sống, tôi đã từng cho rằng bị toàn bộ thế giới ruồng bỏ là nỗi đau không thể chịu đựng. Thế nhưng sau đó tôi mới phát hiện, mất đi em ấy mới là việc tôi không thể chịu đựng được. — Tiêu Minh Dạng Nữ nhân ngôn tình hiện đại thì thế nào? Quái vật thì thế nào? Mọi thứ tôi đều không để ý, tôi chỉ quan tâm em, chỉ cần em là em, chỉ cần tôi yêu em. — Tạ An Nhiên Mọi thứ em đều không có, chỉ có chị. Nếu như ngay cả chị cũng lựa chọn từ bỏ, vậy em chỉ có thể hủy đi thế giới này! Mời bạn cùng thưởng thức truyện hot này với tôi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Ác Mộng Cùng Sống Lại - A Diện

Tôi tên Tiêu Minh Dạng, nữ, 25 tuổi, chòm sao bọ cạp, công tác ở bệnh viện thứ ba thành phố, là một bác sĩ ngoại khoa, đồng thời cũng là bác sĩ phẫu thuật trẻ trung nhất bệnh viện, được công nhận là ngôi sao mới có tiềm lực nhất giới y học, tiền đồ xán lạn.

Cha tôi là phó tư lệnh quân khu W phía Nam, mẹ tôi là bí thư đảng ủy tỉnh Y, bạn trai tôi là con trai độc nhất bá sủng ngọc minh của ông trùm bất động sản thành phố S. Gia thế hiển hách, bạn trai chất lượng tốt, tôi nắm giữ hầu như các điều kiện để mọi cô gái khác phải hâm mộ. Xác thực, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ cảm thấy nội tâm cô độc cùng mờ mịt, tôi đối với tình trạng cuộc sống hiện giờ không chỗ nào không hài lòng. Lúc trước, tôi vẫn cho rằng quỹ tích nhân sinh sẽ vẫn dựa theo nguyên dạng, tiếp tục đi đâu vào đấy. Mãi cho đến tận một ngày, một viên thiên thạch làm thay đổi Trái Đất.

Thế giới của tôi cũng bởi vậy mà sụp đổ.

Ngày 21, tháng 5, năm 20xx, tận thế ập đến.

Lúc viên thiên thạch kích cỡ không rõ rơi xuống đất, tôi mới vừa kết thúc một cuộc giải phẫu dài bốn giờ, đang ở trong phòng ngủ đến đất trời đen kịt, không hề hay biết tình thế nguy cấp sắp đến.

Ngày 22, tháng 5, năm 20xx.

Ở trong nhà nghỉ ngơi, trong lúc vô tình phát hiện dưới lầu có một số "người" kì quái. Xuất phát từ cẩn thận, tôi chỉ yên lặng ở tầng mười ba quan sát, trong lòng có dự cảm không tốt.

Thời sự đưa tin càng ngày càng xuất hiện nhiều người có triệu chứng lạ giống bệnh chó dại, phạm vi bị nhiễm đang nhanh chóng lan rộng. Nhưng tôi luôn cảm thấy những bóng người tập tễnh dưới lầu kia cực kì giống xác sống trong phim 'Resident Evil'. Tôi do dự có nên thôi nghỉ ngơi về bệnh viện xem xét. Bỗng anh cả đột nhiên gọi điện thoại tới ra lệnh bắt tôi chờ ở nhà không được ra khỏi cửa, cẩn thận hỏi, hần lại không chịu nhiều lời.

Khi còn nhỏ, tôi với anh cả không mấy thân thiết. Từ khi mấy năm trước hần đến thành phố B nghiên cứu khoa học, chúng tôi cơ bản cắt đứt liên hệ.

Bây giờ hiếm thấy hần bùng lên cái giá anh cả, tôi liền cho hần chút mặt mũi mà đồng ý.

Ngày 23, tháng 5, năm 20xx.

Trên internet bắt đầu đồn đại ngày tận thế tới, đã có mấy ngàn người biến thành xác sống, con số đang không ngừng tăng lên.

Những tin tức này vừa mới xuất hiện liền bị quản lý mạng lưới cắt bỏ, thế nhưng lũ cầm không ngừng, bên này vừa biến mất, bên kia lại sinh ra, mà tôi cũng từ nửa tin nửa ngờ dần trở nên thấp thòm lên, thân là một bác sĩ ngoại khoa, tôi đương nhiên có thể nhìn ra từ trong những bức hình chụp không rõ ràng kia, những vết thương của người nhiễm "bệnh chó dại", đều bị lực cắn lớn kết hợp lôi kéo gây nên, máu me đầm đìa, sâu thẳm được tận xương, tuyệt không thể giải thích đơn giản là "bệnh chó dại".

Cha gọi điện thoại tới, nói là trước tiên muốn chỉ huy quân đội ra ngoài thành phố B ngăn chặn để cứu trường tử, chính là anh cả duy nhất của tôi, sau đó thì sẽ tới đón tôi, bảo tôi an tâm chờ đợi.

Tôi cúp điện thoại, trong lòng có chút tư vị không nói ra được, có chút lạnh, có chút chua, còn có từng trận khủng hoảng.

Ngày 24, tháng 5, năm 20xx

Đồ ăn trong nhà ngày càng ít. Trên internet đã xuất hiện các loại tin tức về xác sống, ngay cả TV cũng dần dần đưa tin tuyên bố có liên quan, nhìn không thấy hoảng sợ lan tràn trong đám người. Trong cửa hàng, hàng hóa trở nên quý giá, rất nhiều người liều lĩnh nguy hiểm ra ngoài chọn mua, lại có không ít người bị biến thành xác sống vô tri vô giác. Trong lòng mọi người đang sợ hãi bất an giãy dụa, nhân tính bên trong lo sợ nghi hoặc không biết đã biến chất, sau đó kiểm soát sinh ra sa đọa, tội ác cũng trong một đêm đốm lửa cháy lan ra đồng cỏ. Pháp luật và đạo đức, trong sự giáp công của sinh tồn và dục vọng, khó mà tiếp tục duy trì.

Theo đó là một nhóm dị năng giả thức tỉnh, sức mạnh có thể so với siêu nhân, khiến cho thế cục hỗn loạn này lại thêm một cái cùi khô. Ngọn lửa này lan tràn cực nhanh, tôi không biết tôi có thể may mắn thoát khỏi tai họa này hay không.

Ngày 25, tháng 5, năm 20xx. Mấy ngày trước bị bạn trai đá, hắn ta mang theo một nữ nhân viên vào đặc ý tìm đến cửa, đưa ra lời chia tay. À khỏe khoang mình là một dị năng giả, cảnh cáo tôi chớ dây dưa, thuận tiện cười nhạo tình cảnh khó khăn của tôi, rồi hai người nghênh ngang rời đi.

Tuy rằng tôi đối với hắn không có bao nhiêu tình cảm, thế nhưng dù sao cũng giao du được một năm, chính là nuôi sủng vật cũng không thể nói vứt liền vứt, không nghĩ tới hắn chia tay còn chưa đủ, mà còn dẫn người tới cửa làm nhục, nói không khó chịu là nói dối. Sau khi cười hai kẻ tẻ nhạt, ấu trĩ, tôi cũng không bởi vậy mà nản lòng thoái chí. Uống mình tự phụ như vậy, kết quả lại càng thê lương như thế sao?

Ngày 26, tháng 5, năm 20xx. Trong nhà đã không còn nhận được tín hiệu, tôi bị vây ở một góc nhỏ, không cách nào cùng bên ngoài liên lạc. Quân đội cứu viện mà cha mẹ bảo vẫn chưa tới. Mặc dù lo lắng nhưng tôi vẫn tự an ủi mình.

Ngày 27 tháng 5, năm 20xx. Lại ngơ ngác ngác trời qua một ngày, cắt nước, cúp điện. Nghe lúc ẩn lúc hiện truyền đến tiếng gào thét như đã thú rít gào, tôi chân chính cảm thấy sợ sệt trước nay chưa từng có. Nắm thật chặt dao giải phẫu dự bị, liên tục tiếp sức cho chính mình, nhưng tâm lại từng điểm từng điểm kết sưng.

Ngày 28 tháng 5, năm 20xx. Ăn sạch hết thấy đồ ăn, luôn suy nghĩ mãi, tôi rốt cục quyết định ra ngoài. Cầm bóp tiền, đem dao giải phẫu xuyên chéo vào trong tiểu giày da, lấy dừng khí mở cửa. Nghiêng tai nghe, không có động tĩnh gì, tôi bỏ qua thang máy, cẩn thận mò đi xuống lầu.

May là tiểu khu này bởi giá phòng quá cao, hộ gia đình ít ỏi, việc tôi lo lắng không có phát sinh. Mãi đến tận tôi ngồi vào C200 chạy băng băng, đều không gặp phải một con quái vật. Trên đường không có một người đi đường, chỉ có lẽ loi lỉnh tinh nậy "người" lão đảo. Tôi biết thứ kia nhất định là xác sống. Tôi ép buộc chính mình coi nhẹ những xác chết khủng bố đang di chuyển kia, nhấn ga tăng tốc hướng về siêu thị gần nhất đang mở. Trước khi cứu viện đến, tôi muốn cố gắng sống sót.

Rất nhanh, hiện thực nói cho tôi, chính mình là cỡ nào ngây thơ. Bởi chính vì phản ngây thơ này, hủy đi kiêu ngạo tôi chấp nhất, niềm tin kiên trì, cùng với sinh mệnh tuổi trẻ.

30 phút sau đó, khi tôi bị trói lại hai tay, hai chân, đề ngã ở trên sàn nhà, tôi rốt cục cảm nhận được tuyệt vọng và căm hận tột cùng, căm hận nam nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, căm hận cha mẹ lựa chọn anh cả, căm hận bạn trai lựa chọn người khác, thậm chí còn căm hận cái thế giới hỗn loạn này.

Tôi tránh được khỏi xác sống đáng ghê tởm, nhưng lại bại dưới nhân tính bản thù, thật cỡ nào trào phúng. Ánh mắt tràn ngập tà niệm ô uế, ngũ quan xấu xí, ý cười vụn vụn, động tác dã man thô lỗ mang theo phát tiết bạo lực lên người tôi, không hề có một chút thương tiếc.

Đau đớn khiến sắc mặt tôi tái nhợt, tuyến lệ không thể ức chế rỉ ra nước mắt, tư thái nhu nhược này hiển nhiên đã kích phát người đàn ông này một loại khát vọng nào đó, hắn vậy mà hưng phấn bắt đầu run rẩy. Theo y phục trên người từng cái từng cái bị xé nát, lý trí và kiên cường cũng từng chút bị xé nát, tôn nghiêm bị mạnh mẽ đập lên, hi vọng đã ở trong phút chốc tan vỡ.

Tại sao vậy chứ?

Vì sao lại như vậy đây?

Tôi ở trong lòng hỏi mình.

"Yêu ôi! Dù trấn định nha bác sĩ Tiêu! Không nháo cũng không kêu, vẫn là lãnh khốc như thế!". Khi tôi chỉ còn sót lại vật che đậy thì người đàn ông kia đột nhiên dừng lại động tác, như gặp phải sự tình gì khiến hắn khó hiểu, về mặt khuếch đại, trong mắt mang theo cười nhạo ác ý, ẩn giấu một vệt oán độc sâu sắc. Tôi không biết oán độc đó tại sao mà đến, rất nhanh, hắn liền cho tôi đáp án.

"Còn nhớ Lưu Tiểu Lượng gãy ba cái xương sườn kia không?" Hắn một tay bóp cổ tôi, nụ cười trên mặt bởi vì quá dùng sức mà có vẻ dữ tợn, âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi như là từ sâu trong yết hầu vậy, "Bởi vì mày vô năng, mày lãnh huyết, em trai tao chết rồi! Chết rồi!"

Lưu Tiểu Lượng sao?

Tôi đương nhiên nhớ tới. Đó là một người con trai trẻ tuổi, khoảng mười bảy mười tám tuổi, nhưng bởi bất ngờ bị đụng gãy xương sườn, thời điểm đưa đến bệnh viện đã rơi vào cơn sốc. Tình huống của hắn vô cùng nghiêm trọng, ba cái xương sườn không chỉ có gãy vỡ, trong đó một cái xuyên vào lá phổi, rất khó tưởng tượng hắn lại có thể treo một hơi sống để xe cứu thương đem hắn vào được phòng giải phẫu. Nhưng cũng chỉ vên vên như thế. Khi tôi nhận được tin tức chuẩn bị sẵn sàng cầm lấy dao giải phẫu thì thẳng nhóc đó đã không còn tim đập, vĩnh viễn rời đi thế giới. Chỉ là cảm thấy một tia tiếc hận, bởi đã nhìn quen sinh tử, sắc mặt tôi cũng không quá thay đổi, dặn dò hộ sĩ khắc phục hậu quả liên xoay người ra khỏi phòng giải phẫu, mười phút sau, một ca giải phẫu khác đang đợi tôi. Khi đó, có một người đàn ông xui xẻo chờ đợi bên ngoài phòng phẫu thuật đang khóc ròng trên ghế. Tôi chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, gấp thoáng qua hắn. Đối với người chìm đắm ở trong đau buồn, an ủi cũng không có bao nhiêu tác dụng, chỉ có thể để hắn mạnh mẽ đem những bi thương kia trôi hết, tôi từng cho rằng như thế. Hiện tại tôi đã rõ ràng, không phải tất cả mọi người có thể hiểu được ý nghĩ của mình, chỉ ít là nam nhân mất trí ở nơi này, tôi là một bác sĩ lãnh tâm lãnh tình không chịu trách nhiệm. Khi mất người thân nhất, bóng lưng của tôi trong chớp mắt để lại cho hắn ấn tượng tiêu cực không thể xóa nhòa, hắn triệt để hận lên tôi.

Thế nhưng, thế nhưng!

Tôi thật sự không thể tiếp thu hẳn đem chuyện đó làm lý do bạo hành. Bởi vì không thể cứu sống em trai hẳn, tôi liền bị đánh lên dấu ấn tội nhân sao? A, logic giống như bọn cướp, tôi muốn cười, nhưng không cười nổi.

Đây chính là nhân tính sao... Ích kỷ, vô liêm sỉ, đê hèn, nhân tính.

Nhìn nam nhân kia vừa đáng ghét lại vừa đáng thương, tôi nhắm lại hai mắt, không giãy dụa nữa, lẳng lặng chờ đợi một khắc khuất nhục đó đến, đối với cái thế giới này tuyệt vọng, đối với chính mình dễ dàng từ bỏ mà thỏa hiệp ghét cay ghét đắng. Lần đầu tiên, tôi có ý nghĩ muốn chết, chỉ có cái chết mới có thể mang đến giải thoát, chỉ có cái chết, mới có thể mang đến ngủ yên.

Tôi tình nguyện bán thiu bùn đất đem tôi mai táng, tôi tình nguyện nóng rực viêm hỏa đem tôi đốt cháy, mà không phải rõ ràng cảm thụ mình bị từng chút ăn mòn, ô nhiễm, tự nội tâm bắt đầu mục nát, bại hoại, không phút giây nào ngừng cảm hận, nguyên rủa cái thế giới này bất công.

"Oánh ——" "Ào ào ào ——" độn vật đánh nát thủy tinh sản sinh ra tạp âm, thức tỉnh tôi từ vực sâu tuyệt vọng, mà nam nhân thi bạo trên người cũng dừng động tác, khiếp sợ quay đầu nhìn lại, nghênh tiếp hẳn chính là đòn đánh cảnh cáo.

Hắn ôm đầu nghiêng qua một bên, lộ ra nữ nhân phía sau sắc mặt trầm ổn đang giờ một cái ống thép. Đó là một cô gái trẻ tóc ngắn ngang tai, mang mắt kính gọng đen, độ tuổi không quá hai mươi bốn, ngũ quan không có chỗ nào đặc biệt nhưng khi tổ hợp lại với nhau lại trông rất vừa mắt, có một loại phong độ thanh tú của người tri thức. Trên mặt nàng không lộ ra kinh hoàng, cùng với sự trầm ổn không phù hợp với độ tuổi này, nhưng mà tay nắm ống nước chặt đến mức có chút run rẩy tiết lộ một tia bất an sau khi hại người.

Tôi kinh ngạc tại thời điểm như vậy, mình lại nhàn hạ thoải mái đi đánh giá dung mạo ân nhân cứu mạng, nhưng tôi cực kỳ vui mừng lúc đó mình thần xui quý khiến hành động như vậy. Tôi vững vàng mà đem âm dung tiếu mạo (giọng nói, nụ cười) của nữ nhân này điều khắc ở trong đầu, cho dù vượt qua thời không, tôi cũng có thể ngay lần đầu tiên nhận ra nàng.

"Đi mau!" Nàng cũng không nói nhiều, nhanh chóng giúp tôi cởi trói chân tay, sau đó đưa tay cho tôi. Đó là một bàn tay trắng nõn, thon dài, ấm áp, mạnh mẽ, mang theo một chút vết chai do cầm bút quanh năm, lòng bàn tay hơi hơi ẩm ướt mồ hôi nóng. Một bàn tay như vậy, nhưng lại ngoài ý muốn cho tôi một phần cảm giác an toàn.

Dựa vào giúp đỡ của nàng, tôi nỗ lực đứng lên, tuy rằng trên người lưu lại rất nhiều xanh xanh đỏ đỏ bầm ngấm, dù sao vẫn chưa có chịu đến thương tổn thực chất nhưng tôi cũng không vì vậy mà cảm thấy vui mừng chút nào, so với thống khổ, tuyệt vọng bị vứt bỏ, bị giận chó đánh mèo đã sớm để tâm tôi thùng trăm ngàn lỗ. Người đàn ông này có tiến hành làm nhục đến bước cuối cùng hay không, đối với tôi mà nói đã sớm không quan trọng.

Dù vậy tôi vẫn vô cùng cảm kích nữ nhân này. Khi tôi rơi vào vực sâu hắc ám, lại để cho tôi thấy một tia hi vọng, mặc dù yếu ớt, nhưng so với nhánh cỏ cứu mạng còn quý giá hơn.

Nàng cau mày nhìn tôi một chút, không nói hai lời liền cởi áo sơ mi. Hiện giờ đang mùa hạ, quần áo nàng mặc cũng không nhiều, ngoại trừ áo somi, bên trong chỉ có một bộ áo lót thể thao màu đen. Dưới thân là một cái quần bò nhàn nhã, cũng chỉ có một cái quần như thế. Tôi ngăn lại động tác chuẩn bị cởi quần của nàng, lắc đầu một cái nói: "Đi thôi." Âm thanh của tôi có chút khàn khàn, còn mang theo một chút nghẹn ngào chỉ mình biết. Không phải tôi quen để lộ hai bắp đùi trắng nõn, chỉ là tại thời điểm này, sự xuất hiện của nàng đã đủ làm người kinh hi, tôi sao lại có thể nào yêu cầu quá nhiều? Nàng không nói gì nữa, kéo tay tôi, nâng lên ống nước đi ở đằng trước.

Khoác cái áo somi có chút ngắn, nắm bàn tay hơi ướt mồ hôi kia, tôi chăm chú nhìn bóng lưng đơn bạc của nàng, trái tim trầm luân ở trong bóng tối tựa hồ tìm tới một tia ánh rạng đông. Tôi muốn hỏi tên của nàng, muốn nói với nàng một tiếng cảm ơn, nhưng lại cảm thấy tiếng nói quá mức yếu ớt vô lực. Tôi há miệng, cuối cùng lại yên lặng.

Lúc này nam nhân đem tôi giam giữ chính là bảo an ở siêu thị, hẳn mặc chế phục bảo an. Có lẽ nhìn qua quần chế mà phát hiện ra tôi, cho nên liêu lĩnh tới "bảo thủ"

Một đường âm thầm tiến vào siêu thị, thẳng đến khu thực phẩm, nhiều lần đều sắp rơi vào tay xác sống, nhờ có những quái vật này hành động chậm chạp, mà tôi quanh năm duy trì rèn luyện, sáng sớm chạy bộ với tập yoga chưa bao giờ bỏ quên, tố chất thân thể so với nữ nhân bình thường tốt hơn nhiều, miễn cưỡng trong giây phút mạo hiểm có thể nhanh nhẹn tránh ra. Về phần tướng mạo xác sống khiến người ta sợ hãi, tình cảnh nhìn quen máu tanh ngược lại khiến tôi không chút sợ sệt. Phòng an ninh siêu thị là một trong số ít nơi không bị xác sống tập kích, rồi đi nơi đó, tôi không biết còn có thể đi nơi nào, tôi không biết còn có chỗ nào là an toàn, thế nhưng kỳ dị, trong lòng không có một chút nào bàng hoàng.

Là bởi vì nữ nhân trước mặt này hiện ra tư thái bảo vệ mình sao?

Tôi không xác định.

Đáng tiếc, hai nữ nhân tay trái gà không chặt, cho dù đầy đủ cảnh giác, cho dù đầy đủ thông minh, nhưng vẫn như cũ không thoát khỏi được kết cục tàn khốc.

Chúng tôi đánh giá cao thể lực chính mình, cũng đánh giá thấp chấp niệm của người đàn ông kia.

Sau khi cẩn thận từng li từng tí một tránh thoát liên miên xác chết di động, tôi thấy nơi khúc quanh nam nhân đang cười gằn chạy về phía chúng tôi. Trong nháy mắt đó, liền phảng phất nhìn thấy trong hư không từ thân cánh đen mở ra hai tay.

Chung quy, trốn không thoát sao?

Nữ nhân đứng trước tôi cũng kinh ngạc nhảy một cái, nhưng nàng rất nhanh trấn định lại, tuy rằng từ bàn tay nắm lấy nhau, tôi cảm giác được sự lo lắng của nàng, thậm chí là hoảng sợ. Nhưng nàng cũng không có buông tay, cũng không có trốn tránh, sống lưng nàng thẳng tắp, đối mặt với nam nhân hung hăng, giống như anh hùng. Tôi không có mở miệng, cũng không có động tác, chỉ có tôi tự mình biết ngực một hồi so với một hồi kịch liệt nhảy lên. Trên tay căng thẳng, nàng nghiêng mặt sang bên nhỏ giọng nói: "Trước tiên tôi ngăn cản hẳn, cô chạy xuống dưới lầu trốn, một lúc chúng ta ở cửa hàng thời trang trẻ em hội họp."

Không chờ tôi trả lời, nàng trở tay đẩy tôi một cái: "Đi!"

Cầm lại cái ống nước kia, nàng càng chủ động đón nhận đi tới.

Đầu óc tôi trống rỗng, nhưng chân lại theo bản năng chạy xuống. Tôi không thể phụ lòng tâm ý của nàng, dù cho lúc xoay người, trong lòng có một thanh âm phi nhô chính mình ích kỷ nhất gan, nhưng tốc độ chạy không chút nào giảm.

Bèo nước gặp nhau, nhưng tận lực cứu giúp, đáng giá sao?

Tôi rất muốn hỏi nàng, nhưng không có cơ hội.

Tôi không biết rốt cuộc nàng có tránh thoát công kích của người đàn ông kia không. Không lâu sau đó, tôi liền bị mấy kẻ chạy lấy mạng đẩy vào trong đàn xác sống để thu được mười mấy giây thời gian chênh lệch. Tôi không muốn liên như vậy trở thành món đồ ăn cho xác sống, càng không muốn trở thành một thành viên trong chúng nó, rút ra dao giải phẫu bên trong giày, tôi nhìn bóng lưng những người kia hoảng loạn không chọn đường, cười lạnh, không chút do dự mà đâm thủng cổ họng.

Đau nhức qua đi, tôi mất đi ý thức, mang theo nồng đậm phần nộ không cam lòng, thù hận cùng nguyên rủa, còn có một tia hồ thẹn không muốn.

Cho đến khi lần thứ hai tỉnh lại, tôi phát hiện mình đang nằm trên giường lớn mộng ảo mềm mại ở trong phòng ngủ của mình.

Lẽ nào là nằm mơ? Không, cảnh tượng chân thực như vậy, trầm thống oán hận như vậy, bây giờ tôi còn có thể cảm nhận được ngực mãnh liệt đập liên hồi.

Mở ra bàn tay, phảng phất còn có thể cảm giác được áp lực của người phụ nữ kia, cùng với dao giải phẫu lạnh lẽo.

Đồng hồ điện tử bên gối ghi hiện tại là ngày 14, tháng 5, năm 20xx, cách tận thế đến, còn có ròn rã bảy ngày.

A, sống lại sao?

Trong mắt tôi roi lệ, nhưng tôi biết, khóe miệng tôi nhất định là đang cười.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Tạ: Gặp Gỡ (Thượng)

Tôi tên Tạ An Nhiên, hai mươi tuổi, chòm sao Ma Kết, là sinh viên năm hai chuyên ngành tâm lý A Đại. Cha mất sớm, mẹ một mình ngậm đắng nuốt cay nuôi tôi lớn. Để đến học trường cao đẳng A Đại nổi danh toàn quốc, tôi rời khỏi quê nhà ở thành phố B, mang theo sự tha thiết chờ đợi cùng không muốn của mẹ, một mình ở thành phố này chìm nổi.

Tôi không có gia thế dọa người và khuôn mặt đẹp kinh diễm, tính tình cũng trầm, tình nguyện ngâm mình ở trong thư viện mà không phải đi tham gia giao lưu quan hệ hữu nghị, vì thế vòng tròn xã giao của tôi vẫn luôn duy trì độ lớn ở hai cánh tay là có thể đếm hết. Mấy ngày trước, tôi chia tay với bạn trai. Từ đó, bên trong toàn bộ phạm vi A Đại, cũng chỉ còn sót lại Kiều Từ Mặc bằng hữu duy nhất kiêm bạn thân cùng tôi làm bạn.

Mặc Mặc là một người có vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, khuôn mặt luôn vui vẻ trẻ con, phi thường phù hợp định nghĩa trong văn hóa "la lỵ" (loli), mà ngược lại chính là, tính cách nàng ngay thẳng nóng nảy, đối với đánh lộn như yêu quý, si mê. Người xa lạ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, tuyệt đối khó có thể đưa nàng liên hệ cùng cao thủ học võ nhiều năm đắm chìm thái quyền, tán đả, Tiết Quyền Đạo. Bất quá là người tài cao lớn mật, tiểu ma tinh này yêu gây chuyện thị phi, mỗi ngày gặp người đều gây chuyện, trên người máu ứ đọng càng là chuyện thường như cơm bữa. Tôi khuyên mãi cũng vô dụng, đơn giản không thêm quan tâm nàng, chỉ giúp đỡ nàng chỗ ở qua một đêm khi thân thể bị thương không dám về nhà, thuận tiện thay nàng xử lý vết thương.

Biết tin tôi chia tay, nàng so với người trong cuộc như tôi còn phần nộ hơn, một bộ tư thế tội phạm liều mạng, khuyên can đủ đường mới ngăn được nàng lại. Đến buổi tối cuối tuần, hay lời kéo tôi một đường đi tới quán bar, nói là giải quyết ưu sầu, còn không đợi tôi kịp uống một ngụm rượu, nàng lại cùng một nhóm tiểu lưu manh vớ va vớ vẩn phát sinh xung đột. Kết quả là, một đám lưu manh đều bị đánh ngã xuống, mà tiểu ma tinh cũng bị một chai bia đập vỡ đầu.

Tôi ai thán một tiếng, dờ khóc dờ cười đỡ nàng đi tới bệnh viện. Bởi vì chia tay mà lưu lại một tia thương cảm nhưng cũng dần tiêu tan thành mây khói. Vì bệnh viện số ba thành phố cách đây gần nhất, tôi gọi một chiếc xe taxi, mười mấy phút liền tới.

Trong lúc đó, Mặc Mặc vẫn ôm cánh tay của tôi, mặc kệ chỗ võ kia còn thấm máu, khuôn mặt béo mập sượng trên cổ tôi: "Tiểu An Từ, nhân gia không cần đi bệnh viện mà ~"

"Bác tài, phiền phức đi nhanh một chút." Tôi không có để ý đến nàng, lấy ra khăn tay xoa xoa vết máu, cẩn thận trách ra vết thương. Tiểu ma tinh này không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ đi bệnh viện.

"Huhuhu Tiểu An Từ người không thương nhân gia ~" thấy tôi không hề bị lay động, Mặc Mặc "Hừm" một tiếng, đầu đặt lên vai tôi, từ bỏ giả khóc tranh thủ đồng tình

"Không diễn nữa?" Tôi liếc mắt nhìn nàng.

"Không diễn !" Nàng thờ phỉ phò mắt trắng liếc tôi một chút, "Cậu vẫn sẽ như vậy."

Tôi cười cười, không nói gì. Nếu như những người khác bị lừa không dưới mười mấy lần, chắc chắn không bị nàng giả khóc lừa đảo được. Đến bệnh viện, tôi kéo nàng vào, nhìn nàng bị hộ sĩ mang tới khoa ngoại khoa. Xem đồng hồ trên tay một chút, đã mười một giờ, lại nói, ký túc xá cấm ra ngoài ban đêm. Nhà Mặc Mặc ngay ở bản địa, bình thường đều sống tại nhà mình, nhưng tôi lại sống ở ký túc xá sinh viên, chỉ là tình huống bây giờ này, nàng định là không dám về nhà, tôi có ký túc xá mà không thể quay về. Lắc đầu một cái, tôi thở dài một hơi, bỏ kính mắt xuống cho vào túi áo, xoa xoa huyết thái dương, ngồi đợi trên ghế, chờ Mặc Mặc làm xong giải phẫu đi ra, tính toán một lúc nơi đi.

Bệnh viện vào lúc này, ngoại trừ một ít người cấp cứu cùng nhân viên làm công có trách nhiệm, cũng không còn người nào. Trên hành lang trống rỗng, hoàn toàn yên tĩnh. Tôi đang từ từ nhắm hai mắt suy nghĩ cân nhắc xung quanh một tiệm net nào hoàn cảnh tốt chút, lại nghe thấy một trận tiếng vang lạnh lạnh của giấy cao gót trên mặt đá cẩm thạch. "Cộp, cộp, cộp" không nhanh không chậm tản bộ, trong đầu thậm chí hiện ra một bức hình tảo nhĩ.

Tôi mở mắt ra, theo tiếng vang nhìn lại, ánh vào trong mắt tôi đầu tiên chính là một đôi chân nhỏ độ cong duyên dáng, lên trên nữa là áo dài màu trắng, ổng nghe bệnh cùng với tú đỉnh bầu ngực. Tôi ngẩn người, đối diện một gò má thanh ngọc mà nghiêng vũ.

Thật xinh đẹp. Tôi thầm nghĩ.

Nàng không có dừng lại, mắt nhìn thẳng đi về phía trước, tựa hồ là quen thuộc chú ý, về mặt không hề có một chút biến hóa. Từ tướng mạo vừa nhìn, nàng hẳn là một đại gia khuê tú đoan trang mà thanh tao, lịch sự, khỏe mỗi mớ hồ cong lên, mang theo một nụ cười kiêu căng yếu ớt, cho dù nàng cũng không có ý tứ cười. Nhưng tôi từ trên người nàng cảm giác được một loại ích kỷ cùng lạnh lùng, tựa hồ là yên tĩnh đem toàn bộ thế giới đều ngăn cách ở bên ngoài, loại đau thương thấm thiết kia, còn hơn những người bệnh tâm lý bị tổn thương tôi gặp trong ca bệnh giáo viên hướng dẫn, là ảo giác sao?

Nữ nhân tuổi trẻ xinh đẹp như vậy, tại sao có thể có loại vẻ mặt bi ai với tâm chết lớn như thế?

Rất nhanh, nàng lướt qua người tôi, như hai con đường cắt nhau, vừa chạm liền tách ra, càng đi càng xa. Nhưng mắt tôi sắc bén nhớ được thể ngực của nàng rồi: Ngoại khoa số hai, Tiêu Minh Dạng. Tuổi trẻ xinh đẹp lại còn là bác sĩ ngoại khoa, nhất định có rất nhiều người theo đuổi? Bất quá, bề ngoài nữ thần, khí tràng nữ vương, sợ là rất khó cưa đổ a. Tôi thầm nghĩ, lập tức bị ý nghĩ bản thân để ý chuyện không đâu chọc cười: Thật đúng là, người ta có người theo đuổi hay không, mắc mớ gì đến mình? Không có chuyện gì liên yêu thích đoán bùa, bệnh chuyên ngành. Tự mình nghĩ lại một hồi, tôi sờ sờ bụng sôi lộn rột, quyết định về sau sẽ không bao giờ phóng túng cho cái tên Mặc Mặc này gây chuyện thị phi.

Khi kim đồng hồ đeo tay chỉ về hướng mười một giờ rưỡi, rốt cuộc Mặc Mặc trên trán cột băng cùng đi đến với cô y tá khoan thai. Cảm ơn hộ lý ôn nhu, tôi đỡ khuôn mặt nhỏ trắng bệch của Mặc Mặc, nghe nàng lải nhải quở trách cho nàng bác sĩ băng bó là cỡ nào nghiêm khắc, cỡ nào hung hãn, cỡ nào không hiểu thương hương tiếc ngọc. Vẫn là lời kéo nàng đi tới khách sạn gần nhất, mượn phòng.

May là khi ra ngoài mang theo thể tín dụng, thức ăn trong căn tin trường học cùng thức ăn dinh dưỡng trong khách sạn giả tương đối, tôi khẽ cắn răng đi về phía trước đài muốn một gian phòng hai người, đặt trước ba ngày.

Một lần chi tiêu bên ngoài này, miễn cưỡng lấy đi tiền sinh hoạt phí một tháng của tôi. Tôi biết sắc mặt của tôi nhất định âm trầm dọa người, không phải hoành hành bá đạo như vậy quen rồi Hồn Thệ Ma Vương sẽ không rút cổ lại, đỏ mặt, dùng ánh mắt cẩn thận từng li từng tí một lên lút đánh giá tôi. Đứa nhỏ này là tháng quang tộc, trong nhà mỗi tháng cho nàng không ít phí sinh hoạt, không tới nửa tháng liền bị nàng tiêu xài hết sạch, hôm nay đã là ngày 20, nghĩ đến trong túi nàng so với mặt còn sạch sẽ hơn. Nay cũng nói, số tiền kia, tạm thời là sẽ không trở lại, nghĩ đến đây, tôi càng ngày càng khẳng định về sau kiên quyết không thể lại dung túng tâm tiểu ma tinh này.

Quét thẻ, đỡ nàng tiến vào gian phòng, nhìn bốn phía một chút, không hề là khách sạn bốn sao, gian phòng quét tước vô cùng sạch sẽ, khó chịu trong lòng tôi cuối cùng cũng coi như dễ chịu một ít, sắc mặt cũng không khó coi như vậy. Thấy tôi hòa hoãn sắc mặt, Mặc Mặc mau mau nhào lên làm trung tâm: "An đại nhân cậu tốt nhất! Tháng sau tớ nhất định trả cậu tiền! Lại mời cậu đi ăn bữa tiệc lớn!"

Tôi bất đắc dĩ đẩy nàng ra: "Nhanh đi tắm, khử trùng mùi vị." Nàng bé ngoan xảo xảo đáp lại, nhảy nhót chạy hướng về phòng tắm.

"Vết thương đừng để dính nước!" Thấy nàng nhảy nhót đến loạn, tôi bận bịu nhắc nhở, lời vừa ra khỏi miệng lại cảm giác mình nhiều chuyện, quả thực tựa như mẹ già, rõ ràng nàng so với tôi còn lớn hơn một tháng a...

Thừa dịp nàng ở bên trong rửa mặt, tôi gọi điện thoại để khách phục đưa chút đồ ăn tới. Gian phòng chúng tôi ở tầng hai mươi mốt, kéo màn cửa sổ ra liền có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đêm thành thị, lấp loé nghe hồng tó điểm ở giữa màn đêm tối, như trời đầy sao, rất là xán lạn. Tôi nhìn nhập thần, chỉ thấy tháp đồng hồ đằng kia phát sinh một tiếng "Đương" nặng nề, nửa đêm 12 giờ, một ngày mới đến. Đột nhiên, trong mắt dường như xẹt qua cái gì, tôi cả kinh, mang theo kính mắt nhìn lại, chỉ thấy một đạo ánh sáng trắng chói mắt từ trên trời kích xạ mà đến, từ xa đến gần, càng chói mắt, mà thứ kia khi

thể hung hăng quyết chí tiến lên, dường như chuyên vì hủy diệt mà tới. Tôi khiếp sợ nằm nhào bên cửa sổ, khấn nhìn chăm chăm ánh sáng trắng kia, hầu như cho rằng là hoa mắt, thời gian thật dài giống như một thế kỷ, vừa tựa hồ vền vện là thời gian một cái nháy mắt, đạo ánh sáng trắng kia rơi vào bên trong đường chân trời, chẳng biết đi đâu.

Toàn bộ thế giới đều phẳng phát bị thứ ánh sáng trắng kia thu hút, giống như bỗng nhiên cắt nguồn điện, đột nhiên rơi vào trong bóng tối, nhưng mà ngăn ngắn mấy giây sau, nguồn sáng lại liên tiếp khôi phục lại, thật giống trực trặc trong nháy mắt đó là mọi người ảo giác. Nhưng tôi biết, có chuyện gì đã lặng lẽ đến, bóng đêm đen đúa sáng choang, vẫn mỹ lệ, tâm tôi lại bị bất an không tên bao phủ.

Ngày 21, tháng 5, năm 20xx. Ở trên giường khách sạn, tôi lăn qua lộn lại không tài nào ngủ được. Một giường khác Mặc Mặc tuy rằng không có động tĩnh, nhưng tôi biết, nàng nhất định cũng tỉnh.

Đêm nay, nhất định là một đêm không ngủ.

Trong đầu của tôi vẫn nhiều lần hồi tưởng thứ ánh sáng trắng chói mắt kia nhưng nghĩ mãi mà không ra. Hiện tượng lạ? Thiên thạch? Hay là UFO? Bỗng âm thanh Mặc Mặc ở trong yên tĩnh thăm thẳm vang lên: "Tiểu An Từ, cậu có cảm giác hơi nóng hay không?"

"Nóng?" Tôi vươn người xuyên thấu qua đèn ngủ tối tăm nhìn nàng, "Điều hòa nhiệt độ ổn định 23°, cần chỉnh thấp một chút sao?" Nàng nói chưa dứt lời, khi nói chuyện tôi cũng cảm thấy gò má nóng lên, liền ngay cả đầu đều hỗn loạn, thật giống như sắp chết ở trong phòng.

"Tiểu An Từ, tớ nóng quá, đầu cũng sắp ngất... Có phải là di chứng sau khi khâu không?" Âm thanh Mặc Mặc có chút suy yếu truyền đến, tôi nghĩ trả lời nàng đương nhiên không phải, nhưng miệng từng trận lạnh lẽo, nói không ra lời.

Mất tối sầm lại, tôi cuối cùng mất đi tri giác.

Ngày 23, tháng 5, năm 20xx. Tôi bị một nguồn sức mạnh xô đẩy lay tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt ra, chống lại Mặc Mặc như thỏ đỏ mắt, tôi nghi hoặc mà hỏi: "Làm sao?" Cõi đời này người có thể khiến tiểu ma tinh khóc sợ là vẫn không có xuất thế chứ?

"Quá tốt rồi, cậu cuối cùng cũng tỉnh rồi! Dọa chết tớ rồi huhuhu..." Nàng vừa khóc vừa cười nhào vào người tôi, suýt chút nữa đem tôi đè chết.

"Khụ khụ..." Không dễ dàng làm yên lòng tâm tình nổi khùng của nàng, tôi lắc lắc đầu còn có chút đần độn, vỗ vỗ nàng, "Khóc cái gì, tớ còn chưa có chết đâu..."

Nàng vừa bị tôi nói, lập tức nín khóc mỉm cười, đỡ tôi ngồi ở trên giường, đưa cho một chén nước, vỗ ngực vẫn còn sợ hãi nói: "Cậu không biết, cậu đã mê man hai ngày, cả người nóng lên như quả cầu lửa, tớ đều sắp gấp chết rồi."

Tôi uống một hớp nước, cảm giác cổ họng tốt lắm rồi, liền lại hỏi nàng: "Thật không?" Tôi đã mê man lâu như vậy?

"Không tin chính cậu xem!" Nàng đem đồng hồ đeo tay giơ lên trước mắt ta, "Hôm nay đã là ngày 23."

Tôi cả kinh, nhưng chuyện đầu tiên nghĩ đến là ——

"Không được, chúng ta phải nhanh lên một chút trả phòng, quá 12 giờ phải trả thêm tiền một ngày!" Tôi vén chăn lên muốn ngồi dậy, nhưng Mặc Mặc lại ngăn cản tôi, tiếc hận lắc lắc đầu, "Đã qua rồi."

"Trời..." Tôi ngã trên giường, hận hận đập nện gối.

"Ai nha, đừng tính toán chút tiền này, cậu có biết thời điểm cậu mê man, bên ngoài đều thay đổi lớn!" Mặc Mặc cầm lấy tay tôi, trên mặt không nhận rõ là căng thẳng hay là hưng phấn.

Nhưng tôi vẫn chìm đắm trong thống khổ bóp tiền chảy máu, tức giận liếc nàng một cái: "Cậu đều nói lúc tớ mê man, tớ làm sao biết?"

Nàng kéo rèm cửa sổ một cái, chỉ vào dưới lầu nói: "Chính cậu xem đi."

"Làm cái gì thần thần bí bí..." Tôi lăm bầm, táp dép đi tới bên cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống dưới, nhất thời bị chính mình nghe thấy kinh ngạc đến ngây người. Cảnh tượng trên đường hoàn toàn đại loạn, ô tô đâm đuôi nhau, người đi đường bị thương khóc gào, còn có nhiều người hôn mê không biết sống chết ở đầy đất, xe cứu thương nườm nượp.

Trong đó còn có mấy bóng người kì quái, lao đảo nhào tới những người khác, há mồm liên can, tình cảnh vô cùng hỗn loạn, nhưng chậm chạp không thấy bóng dáng cảnh sát trị an.

"Đến cùng, đến cùng xảy ra chuyện gì?" Tôi nghe thấy âm thanh mình lách cách, cùng với nhịp tim cuồn cuộn.

"Tớ không biết... Trước tiên không quan tâm những chuyện đó," Mặc Mặc vẻ mặt trở nên nghiêm nghị, "Không ngừng bọn họ có vấn đề, chúng ta cũng như thế."

"Cái gì?" Tôi sợ hết hồn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Tạ: Gặp Gỡ (Hạ)

Chỉ thấy nàng thả xuống rèm cửa sổ, nhìn tôi một chút, đột nhiên duỗi chân nhảy lầy đà, lòng bàn chân như chứa lò xo vậy, miễn cưỡng nhảy cao hơn ba mét, đụng tới đèn treo trần nhà để như ăn cháo, tôi kinh ngạc trừng lớn hai mắt, tưởng mình hoa mắt, một giây sau, bóng người Mặc Mặc đã hiện ra ở vị trí cửa.

"Đây là... Teleport (dịch chuyển tức thời)?" Tôi lăm bầm hỏi, bên trong vẫn khó tin nổi, phải biết, Mặc Mặc trước đây thân thủ tuy rằng mạnh mẽ, nhưng không thể so với cảnh sát đặc hiệu.

Mặc Mặc nhún nhún vai, trên mặt nhưng là lười biếng ý cười: "Ai biết a! Tình lại liền như vậy ... Đúng rồi, cậu thử một chút xem, chính mình có nơi nào không đúng không?" Nói xong, nàng nháy mắt to như búp bê, chờ mong nhìn chăm chăm tôi.

"Tớ? Tớ có thể có cái gì không đúng..." Tôi có chút không cho là đúng mở ra hai tay, hướng về phía trước lòng bàn tay có giác nóng hừng hực, bên trong ánh mắt kinh ngạc và hoảng sợ của nàng, lòng bàn tay của tôi lại bay lên một đóa hỏa diễm đường kính khoảng 3 cm, run run rẩy rẩy thiêu đốt "A!"

Tôi kinh ngạc thốt lên một tiếng, liều mạng bắt tay, làm thế nào đều tắt không được đốm lửa nhỏ này, còn kém chán đơn cũng đốt .

"Trần định, trần định!" Mặc Mặc lui vài bước lớn, hướng về tôi làm một cái thủ thế bình tĩnh, nhìn hỏa diễm trong tay tôi, tò mò đồng thời cũng không dám tùy tiện tiến lên.

Tôi tức giận liếc mắt trắng cái tên tiểu gia hỏa không nghĩa khí này, nhưng quyết tâm hoãn đến, nhìn chăm chăm lòng bàn tay đốm lửa suy nhược nhưng không có ý tiêu tan, trong lòng hơi động, ý niệm bên trong đề lộ ra tâm ý kiềm chế, đạo đốm lửa kia như phảng phất nghe hiểu tiếng lòng của tôi vậy, thông minh biến thành một ngọn lửa, tiến vào trong tay tôi.

Thấy chiều này hữu hiệu, tôi cảm thấy thú vị, lại khiến ý nghĩ hô hoán nó đi ra, không ngờ lật tay lại, nhưng kết ra một khối băng tinh, vẫn mạo hiểm thăm lạnh hàn ý, mà bị tôi vô thức nắm chặt, băng tinh kia dĩ nhiên hóa thành một bãi nước trong, liền như vậy chảy vào khe hở, rơi vào mép giường trên sàn nhà, ướt một mảnh.

Tôi sửng sò, ngờ ngạc mà nhìn bàn tay của mình, trầm nghĩ: Chuyện này là sao nữa? Hỏa? Băng?

"Bé ngoan của ta! Tiểu An Tử cậu lúc nào học được biến ma thuật rồi!" Đã thấy Mặc Mặc hoan hô một tiếng nhào tới, lôi hai bàn tay tôi lần qua lộn lại cẩn thận nhìn, thỉnh thoảng chà chà mấy lần.

Tôi không được tự nhiên rút tay về, lại suy nghĩ một chút lúc này cảm giác ý động, lần này lòng bàn tay lại toan ra đốm lửa; tôi lại triển khai một bàn tay khác, lòng bàn tay rõ ràng là một đoàn tựa hồ bị bóng nước vô hình màng mỏng bao vây, mà trong ánh mắt vui sướng của Mặc Mặc, tôi cũng rút cuộc không chông đỡ được, mắt tôi sầm lại, suýt chút nữa ngất đi!

Trong bàn tay hiện tượng lạ đột nhiên cùng nhau biến mất, tôi tựa vào mép giường, vô lực xoa xoa huyết thái dương, chỉ cảm thấy cả người thoát lực, khó chịu, thật giống như bị người đánh mủi mấy âm côn, ngực nặng nề thở, uống một cốc nước lớn lại nghỉ ngơi hơn mười phút, lúc này mới đỡ mệt.

Tôi liếc mắt nhìn Mặc Mặc ôm cánh tay trầm tư, cau mày hỏi: "Cậu thấy thế nào?"

Kinh hi ngăn ngại qua đi, vấn đề cũng theo nhau mà tới, "Phúc hề họa y" đạo lý ta vẫn là rõ ràng, thiên hạ xưa nay sẽ không có cơm trưa miễn phí.

"Tiểu An Tử, còn nhớ nội dung trong phim "Resident Evil" và "Đồ Thánh" không?" Mặc Mặc liếc nhìn một chút cảnh tượng ngoài cửa sổ, đột nhiên hỏi tôi.

"Ừ, làm sao vậy?" Một hồi do bệnh độc gây ra thảm án, ngày cuối cùng của nhân loại, xác sống hoành hành. Nhưng người sau là Chu Tinh Tri một bộ hài kịch, hai người này có liên hệ gì sao?

Chờ chút, lẽ nào ý của nàng là...

Nhìn thấy ánh mắt của tôi, nàng nặng nề gật đầu: "Bên ngoài những thứ kia cùng với xác sống giống nhau như đúc, mà tình huống của chúng ta, không cảm thấy rất giống công năng đặc dị sao?"

"Nói như công năng đặc dị, không bằng nói như là siêu năng lực, tỷ như Alice, lại tỷ như Spider Man, Iron Man vậy..." Tôi tưởng tượng một chút các anh hùng truyền kỳ trên màn hình, càng nghĩ mà vui mừng, nhưng trong lòng nghiêm nghị không chút nào giảm, "Then chốt là, loại năng lực này xuất hiện đại biểu cái gì? Tiến hóa? Biến dị? Chưa cứu thế? Tớ có linh cảm không lành... Tóm lại không phải chuyện tốt."

Tôi nhìn bàn tay bong bóng trắng nõn, ngoại trừ nhiều năm cầm bút lưu lại vết chai, này kỳ thực cũng được cho là một bàn tay nhỏ dài mỹ lệ, mà cái tay này, sau khi có sức mạnh đặc biệt, lại sẽ mang đến cái gì đây?

"Này, người khác có siêu năng lực đều mừng rỡ, còn cậu lại tâm tư nhiều!" Mặc Mặc vỗ ta một hồi, trấn an cười cười, "Cùng với những quái vật bên ngoài kia, thế nào cũng phải cho chúng ta chút năng lực tự vệ đi! Tớ xem a, này gọi là ý trời!" Nàng làm như có thật sờ sờ cảm, giả động tác một học sinh tiểu học nào đó, một mặt ngốc "Chân tướng chỉ có một".

"Tốt cho cậu." Tôi bị dáng dấp nàng chọc cười, trong lòng tôi tắm tốt xấu tan đi một ít.

Thảo luận không có kết quả, chúng tôi tạm thời quyết định ở tại trong phòng.

Mặc Mặc ở một bên soát blog xem lướt qua tin tức thực, tôi thì lại gọi điện thoại đến bàn tiếp tân, yêu cầu một ít ăn.

Nghe được, bàn tiếp tân vô cùng âm ỉ, thật giống như vậy tự rất nhiều người, giọng nữ dịu dàng thông dong kia cũng có vài phần không kiên nhẫn, qua loa vài câu liền cúp điện thoại.

Sau khi tôi gọi điện lại hai lần, không người tiếp nghe.

Tôi ý thức được không ổn, đã thấy Mặc Mặc cầm điện thoại di động mặt mũi tái xanh, vội hỏi nàng có tin tức gì.

Nàng lắc lắc đầu, nói: "Phần lớn tin tức đều bị cắt bỏ, thế nhưng còn lại một ít manh mối có thể suy đoán, tình huống rất không lạc quan, có người nói là bệnh chó điên, có người nói là bệnh độc, có điều từ trong hình xem, những người bị bệnh đã không thể gọi là con người ... Hơn nữa, chính phủ tựa hồ cũng vô lực ngăn chặn tình thế phát triển."

Tôi nhìn bên trong gian phòng máy buồn bán tự động, ôm dạ dày có chút đau, rốt cục hạ quyết tâm, cầm cái ghế mạnh mẽ đập nát kính bên ngoài, từ bên trong lấy ra một hộp sô cô la ném cho nàng, chính mình thì lại chọn một bình nước trái cây cùng một túi bánh mì.

Mặc Mặc há to miệng nhìn tôi, đến nửa ngày mới gờ ngón tay cái lên nói: "An đại nhân uy vũ, tiểu nhân khâm phục."

Tôi trừng nàng một chút, thuận thực ăn xong đồ ăn, bắt đầu suy nghĩ chuyện tiếp theo.

Xem tình huống, tiết kiệm như thế nào đi nữa, đồ ăn nơi này chỉ đủ cho chúng ta ăn ba ngày nếu không kiếm ra thực phẩm. Nhưng quá nhiều tôi là: Nếu thật sự giống như trong phim, tận thế đột kích, xác sống hung hăng ngang ngược, hai nữ sinh viên đại học bình thường như chúng tôi làm sao bảo vệ mình được đây? Cha mẹ Mặc Mặc vốn ở ngay đây, nhưng mẹ của tôi lại ở thành phố B xa xôi, tôi làm sao có thể vượt qua nguy hiểm tầng tầng, cùng người nhà hội họp? Sau khi hội họp thì sao?

Liên tiếp vấn đề, càng muốn, tâm liền càng chìm xuống dưới.

"Mặc Mặc, chúng ta phải lên kế hoạch thật tốt một chút." Tôi nghe thấy âm thanh mình trầm thấp chưa bao giờ có.

Mấy ngày kế tiếp, tôi cùng Mặc Mặc bắt đầu có ý thức rèn luyện năng lực mà tôi gọi là dị năng.

Trải qua nhiều lần thí nghiệm, tôi phát hiện Mặc Mặc dị năng thiên hướng cao hơn với phương diện tốc độ, bản thân nàng là cao thủ vũ lực cường hãn, hiện tại ra tay như điện, thân nhanh như gió, hành động có thể lưu lại tàn ảnh, nhanh đến mức người khó lòng phòng bị.

Mà dị năng của tôi thiên về duy tâm, hoàn toàn lật đổ nhận thức xưa nay của tôi, khó có thể dùng khoa học giải thích. Thế nhưng nó rất hữu hiệu, tuy rằng uy lực không lớn.

Tôi có thể bỗng dưng nhóm lửa, ngưng bóng nước, cũng có thể để cho nước kết thành băng. Như vậy cho dù đang đã ngoại cũng không cần lo lắng nguồn nước cùng nhóm lửa. Thế nhưng quy mô đều nhỏ đến đáng thương, liên tục thả năm đóa đóm lửa tôi liền cần nghỉ ngơi mười phút, nếu không sẽ thoát lực mà ngất.

Trải qua luyện tập, tôi đã có thể khống chế đóm lửa cùng với hình thái dòng nước, chỉ khi nào thoát khỏi lòng bàn tay của tôi, liền không cách nào điều khiển.

Sau khi không ngừng luyện tập, đối với dị năng nắm giữ cũng dần dần thông thạo lên, mà sau mỗi lần nghỉ ngơi khi tôi luyện đến sức cùng lực kiệt, dị năng lần sau tổng sản lượng tựa hồ cũng sẽ có tăng lên, cho dù chỉ là nhỏ bé không thể nhận ra, nhưng cũng đầy đủ ta hưng phấn chăm chỉ nỗ lực.

Trong lúc đó, chúng tôi cũng thử liên lạc qua người nhà chính mình. Nhà Mặc Mặc đều trong trạng thái không có người tiếp nghe, mẹ của tôi cũng căn bản liên lạc không được, lòng như lửa đốt chúng tôi quyết định đi ra ngoài thử vận may.

Ngày 28, tháng 5, năm 20xx. Trong khách sạn lại cắt nước cúp điện, điện thoại di động tín hiệu cắt đứt, đồ ăn trong máy bán bán tự động cũng ăn sạch, chúng tôi phải rời đi nơi tránh gió nhỏ nhỏ này. Trên thực tế, không có được tin tức cha mẹ Mặc Mặc sắp phát điên, tuy nói cha nàng cũng là cao thủ võ lâm, nhưng thân là con gái, lại có thể nào yên tâm đây?

Sau khi tôi cùng nàng thương lượng qua, vẫn quyết ý chia làm hai đường.

Tôi để nàng tìm cha mẹ mình trước, mà tôi, thì lại muốn đi phụ cận tìm một siêu thị cỡ lớn kiếm một chút tiếp tế.

Hai chúng tôi cẩn thận mà từ đường an toàn khách sạn nổi tới cửa sau, nhưng vừa mở cửa trong nháy mắt nghe được một trận như dã thú gào thét, biểu

hiện thần thờ, động tác cứng ngắt, thân thể không tròn vẹn, đọng lại vết máu. Nhân vật từng ở trên màn ảnh bị chuyên gia trang điểm chế tạo rất sống động, bây giờ chính thiết thiết thật ở trên thực tế trình diễn, không khỏi khiến người sờn cả tóc gáy.

Một nam nhân cả người đầm máu, cái cổ cứng ngắt hướng chúng tôi đi tới, hần ăn mặc đồng phục tiếp khách của khách sạn, thịt trên mặt hơn một nửa bị mục nát, một đôi mắt vô thần bất ngờ nổi lên, như là viên mắt trống trơn ngạnh nhét vào hai cầu gôfl, người xem giật mình trong lòng, hầu như muốn hét chói tai.

Tôi gất gao nhìn xuống nhanh âm thanh muốn xông ra, sau lưng thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, coi như chuẩn bị tâm lý đầy đủ, vừa thấy, vẫn còn có chút hoảng sợ.

Nhưng Mặc Mặc mười phần dạng ma nữ, chơi quen game đánh lộn hình ảnh máu tanh rồi, cho dù người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, tổ chất tâm lý của nàng cũng thật là khiến người ta không theo kịp.

Chỉ nghe nàng cười lạnh một tiếng, chân vừa đạp chủ động hướng xác sống kia tấn công, bay lên một cước liền đạp vào đầu xác sống, sức mạnh lớn, đá cho đầu nó bay ra ngoài.

Đầu mục nát nổ tung giữa không trung, huyết nhục cùng với hồng bạch huyết thanh mang theo mùi hôi bắn tung tóe khắp nơi, dù thân thủ nàng nhanh hơn nữa, cũng dính một chút máu trên y phục.

Sắc mặt nàng xanh lại, mạnh mẽ đá vào thi thể ngã trên đất, nổi giận mắng: "Khốn nạn! Dám làm bẩn quần áo của bản tiểu thư, người chán sống rồi!" kính nhờ, nó sớm đã chết rồi. Một đòn vừa này, càng triệt để ngổm rồi! Cậu hãy bỏ qua người ta đi.

Lúc này tôi có chút hoảng sợ đều bị động tác của nàng đánh tan, kéo ống tay áo của nàng, lôi kéo nàng nhanh chóng từ cửa sau rời đi, sợ bị càn nhiễu xác sống quần lấy. Căn cứ theo phim với phần lớn truyền thuyết, loại sinh vật này đối với âm thanh đặc biệt mẫn cảm, vẫn là cẩn thận mới là tốt.

Nhà xe ở khách sạn không có ít xe, đáng tiếc đều không có chìa khoá.

Chúng tôi tìm một lúc, mới phát hiện một chiếc xe tải nhỏ đang dỡ hàng, chìa khoá vẫn còn, nhưng lại không thấy bóng dáng tài xế.

Không nghĩ ngại nhiều được, tôi cùng Mặc Mặc nhảy lên xe, chỉ thấy cái người mới vừa lấy được bằng lái không lâu đạp mạnh chân ga một cái, đánh bay hai ba tên xác sống chậm chậm đi về phía chúng tôi, chạy đến siêu thị gần nhất.

Sau khi nghiền nát tên xác sống thứ ba cản đường và đánh bay tên thứ tư, Mặc Mặc dừng xe, tôi nhanh nhẹn nhảy xuống xe, dặn nàng cẩn thận cũng không quay đầu lại chạy vào siêu thị.

Tôi biết phía sau về mặt muốn nói lại thôi của Mặc Mặc, cũng biết nàng không yên lòng, lo lắng muốn theo tôi, thế nhưng, tôi làm sao có thể gây trở ngại việc nàng đi tìm người nhà đây? Người nhà, là quan trọng nhất. Tôi vẫn luôn nghĩ vậy. Mà tôi cũng phải nỗ lực tìm mẹ, lúc này, tôi không thể ngã xuống

Bước đầu tiên, chính là tìm đồ ăn tiếp tế, rời đi nơi này, đi tới thành phố B.

May mà những này xác chết không hồn tuy rằng khừu giác nhạy cảm, thính giác phát triển, nhưng hiện nay hành động còn vô cùng chậm chậm, chỉ cần động tác nhanh một chút, cũng sẽ không bị bắt được.

Hơn nữa sau khi tôi tỉnh lại thể chất mạnh lên không ít, cơ hội sống sót đi ra ngoài cùng Mặc Mặc hội hợp lại nhiều hơn.

Cẩn thận tránh ra từng con xác sống, tôi dựa vào ký ức đi hướng phía phòng an ninh, hi vọng có thể tìm được một ít vũ khí, không lâu sau nhặt được ống nước trong tay, tôi càng ngày càng cẩn thận.

Lúc này, một người phụ nữ thu hút sự chú ý của tôi. Nàng hẳn là một người sống, sắc mặt khỏe mạnh, động tác nhạy bén, hai tay đặt ở trong túi tiền, nhìn chung quanh, dường như đang tìm kiếm cái gì, về mặt hồ hững nhưng có chút lo lắng.

Mái tóc dài nhu thuận có chút giống tảo biển, cùng với biểu hiện lạnh nhạt, tôi hí hí mắt, nhớ tới nữ nhân này dường như đã từng quen biết, là nàng?

Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy khúc quanh phía sau nàng có một con xác sống đang chậm rãi tới, mà nàng không có cảm giác còn đang bất động tại chỗ, tôi cả kinh, không chút suy nghĩ liền chạy lên trước, kéo nàng lại tay, mang theo nàng nhanh chóng hướng về một bên khác thoái lui.

Nàng tay rất mềm, nhưng thật lạnh, thật giống một khối băng đậu hũ, không có một tia nhiệt độ.

Trốn đến một góc an toàn, tôi quay đầu nhìn nàng, ánh mắt của nàng rất phức tạp, làm như kinh hi, làm như vui mừng, lại mang theo một tia mê man cùng thống khổ; phảng phất loại ánh sáng năm lấy nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng, niềm vui sướng mất mà kiếm lại được khiến tôi nghĩ mình hoa mắt.

Cặp mắt kia không hề lạnh lùng mà lóe lên rất nhiều tâm tình, nhanh đến mức ta không bắt được.

Nhưng mà chỉ nháy mắt, nàng nở nụ cười.

Nụ cười rất đẹp, nhưng tôi lại phảng phất cảm thấy nàng đang khóc.

Nàng nói: "Tôi tên Tiêu Minh Dạng, rất hân hạnh được biết cô."

Tôi cũng cười, nói: "Tôi tên Tạ An Nhiên, tôi cũng rất hân hạnh được biết cô."

Sau đó tôi vô số lần hỏi qua chính mình, nếu như lúc đó không có lựa chọn một mục đích kia, một con đường kia, một thời gian ra ngoài kia, kết quả sẽ có chỗ khác biệt hay không?

Đáp án là không biết.

Thế nhưng tôi luôn cho rằng, bất luận trên đường sẽ tình cờ gặp gỡ cái gì, trải qua đau khổ thế nào, tôi quen biết nàng giống như là trong cõi u minh đã sớm nhất định tình cờ gặp gỡ, vì thế dù để cọ rửa tất cả làm nên không đẹp.

Loại phát triển không thể lẫn tránh, không thể nghịch chuyển nhân quả này, gọi là vận mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Tiêu: Sống Hoặc Chết (Thượng)

Tôi nằm ở trên giường, yên lặng mà nhìn trần nhà, hồi tưởng từng hình ảnh "kiếp trước", viên mắt khô khóc, cuối cùng cũng rơi không ra một giọt nước mắt.

Có thể, nước mắt tôi trong bảy ngày như ác mộng đó đã trôi hết đi. Cười nhạo một tiếng, lấy ra điện thoại di động gọi cho phòng chủ nhiệm, mặc kệ lão già kia không thích cỡ nào, vẫn cứ xin nghỉ bảy ngày, ông ta tuy rất không muốn, nhưng không có lý do gì ngăn cản tôi, tôi đã liên tục ba năm không có nghỉ ngơi. Cúp điện thoại, tôi lập tức đặt vé máy bay sớm nhất đi thành phố B.

Tôi vẫn nhớ rõ ràng, ngày ấy khi tận thế mới đến, thời điểm ngay cả chính phủ còn chưa kịp phản ứng, nhưng anh cả lại gọi điện thoại tới, như đinh đóng cột ra lệnh bắt tôi ở nhà không nên rời đi, hỏi hần lý do, nhưng trả lời không tí m. Bây giờ nghĩ lại, không thể không sinh ra mấy phần hoài nghi.

Đã có cơ hội, tôi nhất định phải hỏi cho rõ, mới có thể an tâm. Mà một nguyên nhân khác cũng hoành hành trong lòng tôi, vết thương càng ngày càng dày đặc, thật lâu khó có thể tiêu tan.

Từ nhỏ đến lớn, tôi đều biết cha mẹ yêu thương anh cả hơn. Tôi nghĩ, hẳn là trưởng tử trong nhà, đối với người cha cổ hủ mong muốn nối dõi tông đường, là chuyện đương nhiên, mẹ cũng thường thường khuyên lon tôi, cho nên tôi tuy rằng ước ao, nhưng vẫn tiếp nhận sự thực.

Nhưng tôi không nghĩ tới, thời điểm tính mạng bị uy hiếp, cha mẹ sẽ không chút do dự mà lựa chọn anh cả.

Vì để cho cha mẹ quan tâm tôi nhiều hơn một chút, xưa nay tôi đều không giống như các cô gái cùng tuổi ăn mặc đẹp, đi dạo phố mua sắm. Lúc các nàng tâm tình ngây ngô chia sẻ mỗi tình đầu thì tôi đang khổ não tìm kiếm phương pháp thứ ba để giải phương trình. Mỗi một khoa tôi đều tranh thủ đứng đầu, mỗi một phút mỗi một giây đều cố gắng học tập, nhưng cuối cùng tôi cũng không bằng một tấm giấy khen của anh cả.

Nỗ lực của tôi, nỗi thống khổ của tôi, tuổi ấu thơ ngắn ngủi mà chưa xót của tôi, ẩn giấu dưới ánh sáng của anh cả, chôn cất trong sự lãng quên của cha mẹ, kết thúc bên trong nước mắt cô đơn của tôi.

Đến khi tôi dần dần lớn lên, dần dần độc lập, đặt lễ đính hôn, quyết định rời khỏi cha mẹ đến thành phố xa xôi này, tôi phải thừa nhận, tôi muốn, nhưng là xa cầu.

Thay đổi khôn lường, thời gian thấm thoát, tôi chưa bao giờ từng buông cũng đã không còn chấp nhất.

Thành phố B là thành phố đầu mối của đất nước, có khoa học kỹ thuật tiên tiến nhất, lực lượng quân sự mạnh mẽ nhất cùng với hệ thống phòng ngự hoàn hảo, mà anh cả tôi, là một người nghiên cứu khoa học được coi trọng, các biện pháp an ninh của hắn còn nghiêm mật hơn so với cha tôi thân là phó chỉ huy quân khu.

Trải qua mười mấy cấp độ kiểm tra nghiêm ngặt và xác nhận liên tiếp, sau khi đối chiếu qua thân phận, tôi mới được phép tiến vào bên trong phòng nghiên cứu được tăng tầng bảo vệ kia.

Phòng nghiên cứu này chiếm diện tích cực lớn, ba cái trường cao đẳng tại thành phố tôi đang ở gộp lại cũng không bằng.

Bị bật mất mạng tôi một chiếc xe điện khởi động, loăn loăn nhiều nhiều tránh khỏi hai mươi phút, lúc này mới đến chỗ cần đến. Tên binh lính mặt lạnh kia cười xuống trộm mắt tôi, đem tôi giao cho một binh lính khác chờ ngoài cửa, rồi lái xe rời đi.

Tôi binh sĩ thứ hai đi vào trong nhưng trong lòng buồn bực: Những binh sĩ này vẻ mặt sao cứng nhắc vậy, không giống như là trầm mặc huấn luyện nghiêm chỉnh mà giống như dây thần kinh mặt bị hỏng vậy, ánh mắt kia lạnh đến mức khiến sống lưng người phát lạnh.

Theo người binh sĩ kia tiến vào một cái hành lang thật dài, nhìn hần dọc theo đường đi lại quệt thê, lại đối chiếu vắn tay cộng thêm mặt mã phức tạp, tôi đối với nơi sắp đến sản sinh tò mò mãnh liệt, bảo vệ càng kỹ, đại biểu giá trị càng cao, cũng không biết bên trong đến tột cùng ẩn giấu cái gì.

Đến bây giờ lại nghĩ muốn thấy mỗi mặt anh cả mà phải mất hoảng hốt lớn như vậy, có thể thấy được phòng nghiên cứu và thế lực sau lưng là chính phủ coi trọng hần, tâm trạng ta lại âm u, quả nhiên, đây chính là nguyên nhân cha mẹ ngưỡng mộ hần nhiều hơn tôi sao.

Cũng đúng, chỉ là một bác sĩ ngoại khoa, làm sao có thể cùng so với nhà khoa học lớn tương lai đây.

Tuy tôi không cam lòng, nhưng chỉ có thể nắm chặt nắm đấm, thầm cười khổ.

Đi ngang qua một đường nối, thông qua thủy tinh trong suốt hai bên, tôi thấy rất nhiều nghiên cứu viên mặc áo phòng hộ màu trắng, đeo mặt nạ đang thao túng một đám sợi không nhỏ, người biểu hiện đại ra, hoặc là tiêm vào thuốc, hoặc là ở ghi chép số liệu, hình dung vô cùng quý dị.

Thậm chí cũng không biết có phải cảm giác của tôi sai lầm hay không, tôi phảng phất nghe được ở cái nơi sâu xa không nhìn thấy kia truyền đến từng trận như dã thú gào thét và con người rít gào thống khổ đến mức tận cùng.

Bước chân tôi hơi ngưng lại, cố tình đi tới xem rõ ràng, lại bị ánh mắt lạnh như băng của binh sĩ kia nhìn.

Hần không có một tia tâm tình nói rằng: "Đi mau." Âm thanh máy móc thật giống như t-800, khiến tôi sinh ra hàn ý trong lòng, thu hồi ý nghĩ tìm tòi thực hư, tôi không nghi ngờ chút nào, chỉ cần tôi dám dừng lại một bước, chờ đợi tôi sẽ là một viên đạn xuyên thấu huyết thái đương.

Dưới sự uy hiếp không tiếng động của hần, tôi ngoan ngoãn tiếp tục hướng về trước tiếp đi đến.

Mà càng như vậy, lại càng hiếu kỳ như trăm móng vuốt cào tâm, biết rõ hiếu kỳ hại chết mèo, nhưng khó có thể tự kiềm chế, đây chính là cái tính xấu.

Lại thông qua một cánh cửa cảm ứng, đứng ở một ngã ba, hần ra hiệu tôi chờ đợi một chỗ, rồi bước đều về phía bên trái.

Lúc trước nhìn tôi một tác cũng không rời, hiện tại thế nào yên tâm để tôi một người lại đây? Bởi vì nơi này có máy quay? Hay là cất giấu rất nhiều cơ quan?

Tôi hơi nghi hoặc một chút, nhưng tầm mắt không tự nhiên hướng về một bên khác nhìn lại. Lúc này, tựa hồ nghe thấy một nữ nhân bất ngờ thốt lên?

Tôi nghĩ nghĩ, trong lòng chống cự, bước chân đã theo bản năng chạy đi nơi đâu, thật giống trong cõi u minh có một loại sức mạnh đang kêu gọi tôi.

Một bước nhỏ lại một bước nhỏ tiếp cận, tôi đi rất chậm, chỉ lo đột nhiên duỗi ra một nòng súng hướng vào tôi, kỳ quái chính là, mãi cho đến khi tôi đi bộ mấy chục bước mới tới phần cuối kia mà vẫn không có ai đi ra ngăn cản tôi.

Trong đầu hiện ra một tia quái dị, cẩn thận mà nhìn lại, dù nhìn quen tình cảnh máu tanh nhưng tôi vẫn sợ hết hồn.

Cánh tay bị gãy lộ ra một đoạn xương trắng, vết thương chênh lệch không đồng đều, dường như bị một lực lớn túm xuống từ trên vai, sắc mặt người kia cực độ tái nhợt, hai mắt sung huyết, tựa hồ bị chịu đựng thống khổ rất nhiều, gân xanh trên trán nổi lên.

Tôi nhìn hần một tay mang theo tay cụt của mình tàn nhẫn ném trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn chăm chăm một bên nữ nhân đang run rẩy, bên trong miệng trầm thấp tiếng gào, trong đầu lóe qua một ý nghĩ không tốt: Sẽ không phải, là người này kéo chính tay mình xuống chứ?

Nữ nhân kia sợ sệt không ngớt vút đi kim tiêm đáng lẽ phải tiêm cho hần, hướng cạnh cửa bỏ chạy, nhưng bị người đàn ông kia nắm lấy tóc kéo đi.

Tôi cả kinh, trơ mắt nhìn người đàn ông kia giữ bả vai của nàng, hé miệng một cái cắn tới cổ của nàng.

Tôi nhắm mắt lại, trước mắt phảng phất nhìn thấy hình ảnh tương tự. Cảnh tượng như vậy, tôi không thể nào quen thuộc hơn được, trong tận thế thứ kia hầu như xuất hiện khắp mọi nơi. Nhưng mà tại sao, sẽ ở thời gian này, ở bên trong cái phòng nghiên cứu này nhìn thấy đây?

Tôi làm sao sẽ quên, đây chính là... xác sống a!

Tôi chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, như muốn đứng thẳng không được. Bỗng đột nhiên có người trói lại hai tay của tôi, đem tôi hướng về một bên kéo đi, tôi hoảng hốt, nhưng chỉ thấy được hai người mang mặt nạ phòng độc, thân mặc đồ phòng hộ trắng hai bên trái phải giữ tôi, sức mạnh cực lớn, tựa như hai người máy.

Bọn họ không nói hai lời, cấp tốc đem tôi kéo vào một gian phòng xa lạ, đẩy ngã xuống đất, sau đó đóng cửa lại.

Bốn phía căn phòng này đều là lồng thủy tinh trong suốt, đại khái giống với gian phòng lần trước tôi gặp, hần là phòng thí nghiệm. Tại sao muốn đem tôi nhốt vào nơi này? Lẽ nào là bởi vì tôi nhìn thấy thứ gì không nên xem?

Tôi bị đụng phải phát đau, cắn răng từ dưới đất bò dậy, nhìn một chút thủy tinh công nghiệp dày ba tấc cùng với khung cửa cảm ứng kim loại đặc chế, đành từ bỏ ý định sử dụng lực lớn phá cửa.

Chợt nghe phía sau một người đàn ông hạnh cười nói: "Người coi như là thức thời, bé ngoan đừng nhúc nhích, để ta tiêm một châm là tốt rồi."

Trong tay hắn có một ống tiêm màu lam nhạt, bắt quá ngón tay dài ngắn, kim tiêm lóe thăm thăm ánh bạc, bằng kinh nghiệm bác sĩ của tôi, thứ này tuyệt đối sẽ không phải là vi-ta-min, đường glu-cô loại, thuốc vô hại.

Tôi tự nói với mình phải trấn định, vừa chú ý nổ cục gian phòng, tìm lối thoát, vừa mở miệng cùng hắn giao thiệp: "Tôi nghĩ mấy người khả năng là hiểu lầm, tôi tên Tiêu Minh Dạng, anh tôi Tiêu Dực Lăng là viện sĩ nơi này, tôi là tới tìm hắn."

Người đàn ông kia đầu tiên là sững sờ, sau đó lầm bầm vài câu, nhưng chỉ là chần chờ chốc lát lại lập tức nói: "Ta chẳng cần biết cô là ai, tới làm gì, ngược lại tiến vào nơi này chính là vật thí nghiệm số 127 của ta!"

Hắn thấy tôi tới gần cửa, bấm một cái nút, lập tức xông tới hai tên giống lúc nãy mặc áo trắng, song song tiến lên đem tôi chế trụ.

"Thả tôi ra!" Tôi dùng sức tránh thoát, nhưng căn bản tránh thoát không được, chỉ có thể mặc cho người đàn ông kia một mặt cuồng nhiệt mà đem kim tiêm đâm vào tĩnh mạch của tôi. Theo sau một đám đau nhói, thứ chất lỏng màu xanh lam nhạt chậm rãi truyền vào cơ thể tôi.

Tôi như một lần nữa trở lại buổi chiều khuất nhục kia, bị người đặt tại dưới thân bó tay vô lực toàn tập, bởi vì thống khổ cùng lúng túng, trong thời gian ngắn, tôi không ngờ nếm một lần, cái này gọi là tự làm bậy, không thể sống sao?

Bởi vì tôi ngây thơ, bởi vì tôi dư thừa lòng thông cảm thậm chí lòng hiếu kỳ, lần thứ hai lưu lạc đến nước này, để gặp được ai đó?

Tiêu Minh Dạng, người thật ngốc.

Tôi hận tất cả mọi người để tôi rơi xuống hoàn cảnh này, bao gồm cả tôi.

Nếu như có cơ hội, nếu như có cơ hội... Tôi căm hận nghĩ đến, nhưng không nhận được tuyệt vọng, còn có thể có cơ hội sao?

Lúc này, đột nhiên cửa bị mở ra, tôi thấy một gương mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Khuôn mặt này anh tuấn như vậy, đủ để khiến mọi cô gái có xu hướng tính dục bình thường động tâm, tôi lại chỉ muốn dùng dao giải phẫu của tôi khiến hắn xấu đi, người này chính là anh cả tôi, mới có hai mươi tám tuổi liền vinh dự nhận viện sĩ viện khoa học quốc gia thành phố B - Tiêu Dực Lăng.

Hắn cau mày nhìn tôi một chút, ánh mắt kia lạnh lùng khiến tôi cảm giác mình cùng hắn không có nửa điểm quan hệ huyết thống, quay sang hai người giữ trụ tôi nói rằng: "Thả nàng ra."

Hai người kia liếc mắt nhìn nhau, thuận theo thả tay.

"Đi theo tôi." Hắn không có nhìn tôi, nhưng tôi biết hắn là nói với tôi.

"Áy áy! Cậu không thể dẫn cô ta đi, cô ta là vật thí nghiệm số 127 của tôi!" Một nam nhân không được để ý tới giờ chân nói.

Tiêu Dực Lăng lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn: "Nàng là em gái ruột của tôi." Nói xong, liền cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Tôi vẫn bung cánh tay bị đâm đau nhói, vội vã đi theo. Thông qua hành lang dài dằng dặc, tôi thấy binh lính dẫn tôi tới kia vẫn yên lặng đứng bên một cánh cửa, về mặt hồ hững.

Tiêu Dực Lăng đi rất nhanh, không hề có ý đợi tôi. Ai cũng không nói gì, trong lúc nhất thời, chỉ nghe âm thanh giày cao gót của tôi gõ trên mặt đất.

Đi tới một gian phòng sâu nhất bên kia, hắn một hồi quét thè trên ngực, đối chiếu vân tay, sau đó nhàn nhạt nhìn tôi một chút, ra hiệu tôi đi vào.

Đó là một gian phòng không có một tia khói lửa, sắc điệu thuần trắng, một bên trên giá thả chồng chất lít nhá lít nhít văn kiện tư liệu cao hơn hai mét, một bên khác trên bàn thí nghiệm thì lại chồng to to nhỏ nhỏ mấy móc thí nghiệm và ống nghiệm, bên trong góc là mấy hòm giữ nhiệt to bằng lòng bàn tay.

Nhìn qua, đây là phòng làm việc của hắn. Hắn không có bắt chuyện với tôi, trực tiếp hướng về góc kia đi đến, mở ra một cái rương trong đó, lấy ra một nhánh thuốc chích màu xanh nhạt, không nói hai lời liền đâm vào trên cánh tay của tôi, thấy tôi muốn giãy dụa, liền lạnh giọng quát lên: "Đừng nhúc nhích!"

Thấy tôi sắc mặt không đúng, hắn mới không nhận được giải thích: "Đây là chất giải độc."

Tôi mất lạnh nhìn động tác của hắn, trong lòng cười lạnh: Trước tiên hạ độc tôi, rồi lại giải độc, chơi rất vui sao?

Thấy hắn tiêm vào xong liền mặt lạnh đi rửa tay, tôi cuối cùng không có nhận được, giọng căm hận hỏi: "Anh không cảm thấy nên cho tôi một lời giải thích sao? Anh-cả-tốt-của-tôi?"

Hắn ti mi mà đem xà phòng tiêu độc đánh ra bọt biển ở mọi góc trên tay, tẩy đến vô cùng chăm chú, nhưng nhìn cũng lười quay đầu nhìn tôi: "Cô tới làm gì?"

"Anh biết anh đang làm gì sao? Anh biết hậu quả của việc làm như thế nào sao?" Tôi thừa dịp hắn quay đầu lại, chậm rãi đi tới nơi chất đầy hòm giữ nhiệt kia, tôi biết một góc đỉnh có giám thị đang thăm dò, vì thế nên mỗi một động tác của tôi có thể dẫn tới nhân viên giám thị.

"... Trở về, chuyện này không phải việc người nên hỏi." Hắn chỉ trầm mặc nháy mắt, sau đó đem bàn tay đến trước máy hong khô.

Trong nháy mắt hần đang hong khô hai tay, tôi làm bộ lơ đãng dựa vào phía giả thí nghiệm, so sánh dựa vào mép bàn chạm vào một ống nghiệm trên giá.

Một tiếng vang giòn, nhưng lại để anh cả vẫn luôn bình tĩnh đến lãnh khốc kia thay đổi sắc mặt, thân thủ nhanh nhẹn xông tới đem ta đẩy ra, ngồi xổm xuống cẩn thận mà dọn dẹp. Mà tôi thừa dịp bị lực mạnh kia đẩy một cái, cực nhanh ngã về góc chổng hòm giữ nhiệt, dựa vào thân thể che chắn, đem một hòm giữ nhiệt nhét vào trong túi tiền.

Tôi đứng lên, nhìn xuống Tiêu Dực Lăng phía sau lưng, gắt gao khắc chế kích động muốn đập lên, ở trong lòng người đàn ông này, thí nghiệm của hần, nghiên cứu của hần quan trọng hơn tất cả.

Tôi hầu như có thể tưởng tượng, vụ tai nạn kia, mặc dù không phải bọn họ tạo thành, nhưng cũng tránh không được có liên quan.

Những thứ được đem ra thí nghiệm kia, tất cả đều là con người sống sờ sờ a! Loại chuyện bệnh cuồng đến thương tâm, tại sao bọn họ đương nhiên có thể làm được chuyện như thế ?

"Trở về, không nên quay lại." Cuối cùng, hần nói với tôi như thế.

Mà tôi cũng thu hồi vẻ mặt phẫn hận của mình, một mặt bình tĩnh mà theo binh sĩ mang tôi tiến vào kia dẫn ra ngoài.

Nắm thật chặt hòm giữ nhiệt trong túi tiền, nội tâm của tôi lật lên sóng to gió lớn. Tôi tựa hồ bị động cuốn vào bên trong một âm mưu to lớn, thế nhưng tôi có thể làm cái gì đây?

Mãi đến khi ngồi trên taxi tới sân bay, tôi không còn có thể cùng hần nói một lời. Tôi nghĩ muốn nói cho hần biết chuyện tận thế đến , tôi nghĩ để hần chăm sóc cha mẹ thật tốt, nhưng cuối cùng, tôi vẫn không có cơ hội nói ra miệng.

Tôi nghĩ, là tôi hận hần.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Tiêu: Sống Hoặc Chết (Trung)

Lên chuyến bay trở về thành phố A, tôi ngồi ở phòng ăn khoang hạng nhất gọi một phần bò bít tết. Tiếp viên hàng không hỏi tôi chín mấy phần thì tôi thần xui quỷ khiến gọi ba phần. Đợi đĩa thịt bò be bét máu kia được đưa tới thì tôi cảm giác rõ ràng tầm mắt kinh ngạc đến từ bên người, mặc dù có chút lúng túng, nhưng mặt tôi vẫn không biến sắc mà cầm lấy dao nĩa. Có đôi khi, người càng biểu hiện luống cuống càng sẽ bộc lộ ra nhược điểm của người; mà khi người lễ thắng khí hùng, đối phương sẽ phân không rõ thực hư, trái lại không dễ manh động.

—— bình giả, quý đạo vậy.

Tôi nhai nghiền ngẫm thịt bò béo mập có chút tơ máu, ngoài ý muốn cảm thấy vô cùng mỹ vị, đầu lưỡi cảm thụ mùi vị dòng máu tinh ngọt, mỗi một té bào tựa hồ cũng hưng phấn lên, kêu gào càng nhiều.

Tôi ngẩn người, đến khi bình tĩnh lại, nhưng phát hiện mình đã bỏ quên dao nĩa, tay không lười kéo khối bò bít tết này.

Xảy ra chuyện gì? Tại sao vừa nãy tôi thật giống như mất đi ý thức?

Tôi nghĩ đến mà sợ hãi.

Lau khô quần áo dính đầy máu và hai tay dính dầu mỡ, bên trong những ánh mắt quái dị, tôi như trốn mà trở về chỗ ngồi, đeo bịt mắt, đi vào giấc ngủ.

Tôi không biết tại sao mình đột nhiên cảm thấy uể oải, nhưng tôi xác thực là đầu vừa dính vào gối liền ngủ. Cũng không biết trải qua bao lâu, bị tiếng gọi phiền phức của tiếp viên hàng không mà tỉnh lại, tôi mới biết, máy bay đã hạ xuống rồi, mà ngoại trừ tôi, trong máy bay đã không còn hành khách nào.

Cảm ơn tiếp viên hàng không ôn nhu, tôi gọi một chiếc tắc xi, tốc độ nhanh nhất về đến nhà, tắm rửa, lên giường ngủ.

Tôi không muốn suy nghĩ mình dùng cái gì mà thân thể khát ngủ, có thể trong tiềm thức tôi đã ý thức có chỗ không thích hợp. Tôi có linh cảm, thân thể của tôi đang phát sinh một loại thay đổi nào đó, mà loại thay đổi này, không thể để người khác nhìn thấy.

Ngày 15, tháng 5, năm 20xx. Chín giờ tối, tôi tỉnh lại ở bên trong bóng tối đen kịt

Bất ngờ chính là, tôi có thể rõ ràng nhìn thấy bố cục trong phòng, hiệu quả này như là đang đeo kính huỳnh quang nhìn vào ban đêm, mặt kính như dát lên một tầng ánh sáng xanh lục yếu ớt. Mà tôi vững tin chính mình trước khi ngủ chưa hề bật một chiếc đèn, không có lắp đặt qua một đèn ngủ xanh lục,

cũng không có trát nước son màu xanh lục vào đèn huỳnh quang. Như vậy, đến cùng là tại sao?

Tôi trừng mắt nhìn, tìm tôi bật đèn phòng, tia sáng màu vàng ảm đạm sáng căn phòng, hết thấy trước mắt tôi vẫn là đáng về quen thuộc, tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng không muốn lại nghĩ.

Trong bụng trống trơn, tôi mở ra tủ lạnh, có một hộp sữa bò, một ít bánh sủi cảo bị đông lạnh, bên trong góc còn có một khối thịt bò bít tết kobe tươi.

Tôi đang đưa tay về phía bánh sủi cảo đông lạnh bỗng dừng tay lại, tựa như có ý thức lấy ra khối bò bít tết, thịt bò màu nâu đỏ, vị trơn mềm, có tước kính, máu tươi theo vân da bị xé nứt, cắn nát, để máu chảy xuống đầu lưỡi, chảy vào nơi cổ họng, nhiều lần nhai nghiền ngẫm, chìm đắm trong dư vị tuyệt không thể tả.

Chờ chút, tôi đang... làm cái gì?

Tôi lẳng lẳng nhìn chăm chăm hai tay của chính mình, cặp tay kia sạch sẽ mà thon dài, đôi tay nắm quen dao giải phẫu mỹ lệ như nghệ sĩ đánh đàn piano, đang nâng một khối thịt tươi bị cắn đến không rõ hình dạng, vết cắn rõ ràng, nhưng không giống như là đã thú gây nên.

Tôi từ từ quay đầu lại, nhìn về tấm kính thấy nửa người phía sau, trong gương là một nữ nhân mặc váy ngủ tơ tằm, nữ nhân này có tóc dài như tảo biển, dưới lông mày dài nhỏ là một đôi mắt sáng ngời, thể nhưng con ngươi cặp mắt kia, đồ đậm như máu tươi.

Một bên môi nàng dính chút máu tươi, áo ngực cũng nhiễm phải điểm điểm vết máu loang lổ, biểu hiện cứng ngắc của nàng, đặc biệt đáng sợ.

Tôi ngơ ngác mà nghĩ, nữ nhân này, là ai?

Tôi há miệng, muốn hỏi nàng, mà trong gương nữ nhân cũng đồng thời giật giật môi, lộ ra một vẻ mặt chế nhạo. Cả người tôi chấn động, đột nhiên như có một tia chớp bổ vào trong đầu, dạy tôi tỉnh ngộ lại, nữ nhân này, chính là tôi a!

"A..." Tôi cảm thấy từ bàn chân truyền đến lạnh cả người, một trận buồn nôn, vội vội vã vã vọt vào phòng rửa tay, ôm bồn cầu ới không ngừng.

Nhìn thứ uế vật hỗn hợp máu tươi kia, tôi càng buồn nôn hơn, hận không thể đem dạ dày đều nôn hết ra.

Phiên giang đào hải lần qua lần lại hơn một giờ, tôi lê bước chân phù phiếm ngã vào ghế sofa, cảm chén nước không ngừng súc miệng, nhưng bất luận làm thế nào, tôi luôn cảm thấy mùi máu tanh trong miệng không thể hết được.

Nhìn phản chiếu qua ly thủy tinh, tôi phát hiện con mắt của chính mình đã biến trở về màu đen như xưa, cả người cùng lúc trước cũng không có gì thay đổi. Nhưng tôi biết, có thứ gì đó đã sớm không giống xưa.

Tôi nhìn lòng bàn tay của chính mình, trắng nõn nhỏ yếu, mà chính là một cái tay như vậy, lại dường như ẩn chứa sức mạnh khủng bố. Mắt tôi không cảm xúc thu về lòng bàn tay, nắm chặt ly thủy tinh trong tay ly, nhẹ nhàng dùng sức ——"Dừng", cái ly thủy tinh này độ dày ước chừng năm milimet, nát, mà tay của tôi lại không có hao tổn gì.

"Ha ha..." Tôi nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng lại không biết chính mình vì sao cười, ở trong phòng yên tĩnh, âm thanh như quý, con mắt màu đỏ ngòm, hàm răng sắc nhọn, khát vọng với máu tươi, còn có sức mạnh không thể tưởng tượng được, này vẫn còn là con người sao?

Không, tôi đã biến thành một con quái vật. Ngoại trừ còn bề ngoài hoàn hảo, tôi với những xác sống kia có gì khác nhau?

A, vẫn có một điểm, chỉ ít những xác chết di động kia sau khi ăn uống xong sẽ không buồn nôn đến muốn ho ra máu, sẽ không nghĩ cũng sẽ không thống khô, sẽ không giống như tôi sống không bằng chết.

Tôi còn sống sót sao?

Hoặc là, Tiêu Minh Dạng thật đã chết đi, hiện tại chỉ còn lại thể xác, kéo dài hơi tàn bị kịch

Lẽ nào trời cao lại cho tôi một cơ hội nữa, là muốn để tôi thật sâu trải nghiệm so với việc kia càng thống khổ gấp trăm lần sao?

Nếu đúng là như vậy, tôi sẽ chấp nhận.

Thế nhưng trước khi tôi vĩnh viễn rơi xuống vực sâu, trở thành một quái vật bị bản năng chi phối, tôi muốn cho những người đã tổn thương tôi, trả giá thật lớn; tôi muốn cho bọn họ cũng nếm thử, thống khổ và tuyệt vọng mà tôi chịu đựng.

Tôi không buồn ngủ, cũng không có muốn ăn, chỉ ôm hai chân ở trên ghế sofa, ngồi bất động một đêm.

Mãi đến khi sắc trời mờ mờ sáng, mãi đến khi trong mắt không còn một giọt nước mắt, tôi thảm thê, từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ khóc nữa.

Ngày 16, tháng 5, năm 20xx. Tôi mang theo hòm giữ nhiệt trốn được, đi tới bệnh viện thị tam

Nếu như tôi nhớ không lầm, ngày hôm nay là ngày thanh niên Lưu Tiểu Lượng kia bị đưa vào, cũng là ngày anh của hắn, bảo an đối với tôi bạo lực chưa tại nguyện kia —— Lưu Đại Quang hận lên tôi.

Tôi rất hiếu kì, nếu bác sĩ mổ chính không phải tôi, trong lòng Lưu Đại Quang kia còn có thể mang oán hận không đây? Hay là, hắn liền đòi đi mục tiêu, hận lên bác sĩ mổ chính xui xẻo kia?

Tôi mang theo khẩu trang, ẩn ở trong góc, nhìn thanh niên kia bị đẩy mạnh vào phòng giải phẫu, nhìn Lưu Đại Quang nghe tin mà tới rồi sốt sắng chờ ngoài cửa, một mặt không ngừng mà cầu thần bái phật cầu xin .

Tôi không khỏi cười lạnh, coi như thật sự có thần phật trên đời, làm sao sẽ để ý tới phạm nhân như nguời đây? Nếu là thần phật có linh, tôi cũng sẽ không bị trở thành một con quái vật.

Không bao lâu, đèn phòng giải phẫu liền tối sầm. Giống như dự đoán, Lưu Tiểu Lượng vẫn không tránh khỏi vận mệnh, chưa tiến hành giải phẫu đã tuyên bố tử vong.

Bác sĩ mổ chính là Vương Hạ - đồng nghiệp của tôi, một nam nhân ngạo mạn hư vinh. Quả nhiên không ngoài dự đoán, hắn nhìn cũng không thèm nhìn Lưu Đại Quang một chút, liền lấy xuống khẩu trang, đi về văn phòng, một bên còn cùng tiểu hộ sĩ phía sau nói hai câu vui đùa. Tôi nhìn thấy Lưu Đại Quang ánh mắt đờ đẫn đột nhiên sáng ngời, ánh mắt đó giống như dã thú nhìn thấy thợ săn, oán độc và ngoan lệ, ánh mắt như vậy khiến người ta sợ sệt.

—— đương nhiên, này không bao gồm tôi.

Bởi vì, tôi đã không còn là người a... Tôi cười cười, chậm rãi tới gần hắn.

Tôi không có đeo giày cao gót, lại đặc biệt chú ý khống chế sức mạnh, vì thế ở thời điểm âm ỉ này, hắn không nghe thấy tiếng bước chân của tôi, mà hắn một lòng chú ý "hung thủ hại chết" Lưu Tiểu Lượng, cũng khó có thể phát hiện tôi tới gần.

Vì lẽ đó, tôi có thể thuận lý thành chương mà đem một ống tiêm nhỏ màu lam nhạt đâm vào sau gáy hắn.

"A" Hắn thậm chí không kịp quay đầu lại xem tôi một chút, liền ngã gục.

—— ồ, cư nhiên té xỉu ?

Tại sao lúc ban đầu bị tiêm tôi không có phản ứng nhanh như vậy đây?

Tôi nghĩ không ra, nhưng vẫn lấy một nhánh kim tiêm khác tiêm vào chỗ ấy, thuận đến trấn định.

Mặc kệ Lưu Đại Quang ngã quấp ở trên ghế dài ngoài phòng cấp cứu, tôi cẩn thận mà ẩn vào nhà xác, tìm tới thì thể Lưu Tiểu Lượng, cũng tiêm vào một ống tiêm màu lam nhạt.

Làm xong tất cả những thứ này, tôi lại như không có chuyện gì xảy ra mà đi vào nhà vệ sinh nữ, đổi tóc giả, mang theo kính râm, cải trang xong, từ cửa sau rồi đi bệnh viện thị tam.

Buổi tối, trong tin tức tôi thấy tuyên bố một tin: Bệnh viện thị tam, một người cực kỳ bị thương dẫn đến tinh thần thất thường, điên cuồng tập kích người khác, hiện đã bị đưa vào bệnh viện tâm thần quan sát trị liệu. Nam nhân điên cuồng như chó sói kia, chính là Lưu Đại Quang. Không có tin tức Lưu Tiểu Lượng.

Tôi tắt TV, trong lòng lại không có cảm giác gì đặc biệt —— là mất cảm giác sao?

Thí nghiệm kết thúc, thuốc kia đối với người chết không hiệu quả, đối với người sống hiệu quả cũng bất tận tương đồng, xem ra, phải tìm nhiều vật thí nghiệm chút.

Tôi từ trong kho máu của bệnh viện đem về một túi nhóm máu O rót vào trong ly, nhìn chăm chú chất lỏng sẫm màu kia, như nhìn thấy chính mình bị màu mực dần nhuộm linh hồn.

Ngày 17, tháng 5, năm 20xx. Tôi hẹn Triệu Kỳ Uy , bạn trai kiếp trước phản bội tôi, mời tới nhà tôi. Hắn rất cao hứng, không thể chờ đợi được nữa đi xe tới rồi.

Bởi vì bình thường tôi rất bận công tác, thời gian ở chung với hắn đã ít lại càng ít, tôi nghĩ, cái này cũng là một trong những nguyên nhân hắn sẽ chia tay tôi đi. Nhưng, phản bội chính là phản bội, tôi sẽ không tha thứ hắn.

Là con trai độc nhất của ông trùm bất động sản thành phố S, Triệu Kỳ Uy ở bên trong một công ty của cha hắn làm một hư chức phó quản lý, trong ngày thường dùng hết tâm tư để hưởng thụ, tôi với hắn không có chung đề tài cái gì, đại đa số thời gian đều nói chuyện không hợp nhau; được cái tướng mạo hắn anh tuấn, biết hồng nữ nhân hài lòng, lúc đầu giao tiếp khá tuyệt vời, vì thế sau khi hắn theo đuổi tôi nửa năm, tôi liền thuận thể đồng ý.

Chỉ là, tôi không thích mùi son phấn trên người hắn, thế nên chưa từng cho hắn tới chỗ tôi ở.

Tôi ám chỉ cho hắn ước ao lớn lao, cho dù hắn đã sắp muốn chia tay nhưng tôi tin tưởng hắn sẽ không cam lòng lỡ hẹn.

Quả nhiên, hắn đến rất sớm, chưa tới bảy giờ chuông cửa đã vang lên, nâng một bó hoa hồng to cười đến phong độ phiến phiến: "Thân ái, chào buổi tối, bó hoa này tặng cho em, 999 đóa hoa hồng, đại biểu anh đối với em yêu thương lâu dài không đổi."

Kỳ thực, tôi không ghét hoa hồng, nhưng tôi vẫn cảm thấy ôm một bó hoa hồng to như thế để được chú ý là một chuyện rất ấu trĩ, vì thế nên xưa nay tôi chưa nhận hoa ai tặng cho.

"Cảm ơn, xin hãy đặt ở cửa." Tôi cười cười, xoay người tránh khỏi ánh mắt nóng rực của hắn, trong mắt ẩn giấu căm ghét, để ở nơi đó công nhân làm vệ sinh sẽ đến quét tước, "Đép ở cửa, tự mình đổi."

Tôi cầm cái bật lửa, đang chuẩn bị châm lửa ngọn nến trên bàn ăn, nhưng đột nhiên cả người run lên, đáy lòng dâng lên cảm giác đói bụng không nhịn được, tôi không nhịn được cười khổ, thời gian phát tác hình như sớm hơn.

Tôi vốn đã chuẩn bị một bữa tối ánh nến, muốn trước đó khiến hắn quá chén, dụ ra tin tức của người phụ nữ kia, sau đó mới quyết định; bây giờ nhìn lại, kế hoạch không đuổi kịp biến hóa.

"Bảo bối, em thật là thơm..." Hắn như chẳng muốn giả bộ quân tử, quý đối hảo sắc lộ ra nguyên hình, từ phía sau lưng ôm lấy eo tôi, môi liền dán lên sau gáy lưng tung hôn lên.

Đối với sự cấp thiết của hắn, tôi mỉm cười, trở tay ôm cổ hắn, ở trong ánh mắt mừng rỡ của hắn đi tới, mạnh mẽ cắn xuống, từ trong con người sợ hãi phóng to của hắn, tôi thấy cái bóng của chính mình: Con mắt đỏ đậm yêu dã như mè, màu da trắng xám như tuyết, trên mặt mang theo mỉm cười tàn nhẫn, không khác gì ác ma.

Tôi cẩn thận bảo vệ thi thể của hắn, đợi một đêm, hắn không có dấu hiệu biến dị, cũng không có tỉnh lại. Xem ra, tôi không có năng lực như xác sống cắn một cái có thể lây nhiễm chất độc.

Tôi thở dài một cái, không nói được là hụt hẫng hay vui mừng.

Lấy ra dao giải phẫu của tôi, tách rời hắn thành khối nhỏ, dùng túi ni lông gói kỹ bỏ vào trong tủ lạnh.

Mặt tôi không cảm xúc hoàn thành trình tự các bước, giống như hội hộp trong lãnh khốc lại biến thái giết người điên cuồng. Nghĩ đến đây, tôi chậm rãi nắm chặt dao giải phẫu, lưỡi dao ở lòng bàn tay lưu lại nhàn nhạt vết trắng, làm mọi cách đều cắt không ra làn da của tôi.

A, tôi suýt chút nữa đã quên, tôi với Tiêu bác sĩ quá khứ tể da nộn thịt đã không giống.

A, hiện tại tôi, là một con quái vật a.

Ngày 18, tháng 5, năm 20xx. Do dự mãi, vẫn là gọi điện thoại di động cho mẹ.

"A lô, Dạng Dạng à, sao đột nhiên nhớ tới gọi điện thoại cho mẹ a? Có phải là thiếu tiền? lát nữa mẹ gọi Tiểu Lưu chuyển 15 vạn sang thẻ cho con! Đứng rồi, anh con gọi điện thoại tới nói con đi tìm hắn? Dạng Dạng a, không phải mẹ nói con, anh bận rộn công việc, con không được quấy rối hắn biết không? Cùng Kỳ Uy phải ở chung thật tốt, đứa nhỏ này tính không tệ...Không nói nữa, một lúc mẹ còn có buổi họp, trước tiên treo a! Đồ đồ..."

Tôi nhìn thời gian trò chuyện một chút, 23 giây. Đến cùng, tôi áp ủ đầy bụng, một chữ đều không có cơ hội mở miệng.

Có lúc tôi không nhận được hoài nghi: Kỳ thực có phải tôi là đứa con được nhặt không?

Mà thôi, địa vị cha mẹ ở nơi đó, người bảo vệ bọn họ nhiều như vậy, nơi nào đến phiên tôi làm phần này lòng thanh thản đây?

Điện thoại di động tự động khóa, nhìn chăm chăm màn hình đen kịt một mảnh, thật giống cửa lớn trong lòng, cũng cùng khóa lại rồi.

Ngày 19, tháng 5, năm 20xx. Cách thời gian đến tai nạn càng ngày càng gần, tôi một mình ở vùng ngoại thành, địa phương thưa thớt, thuê một gian nhà xưởng vứt bỏ; nhà xưởng có nhà kho rộng ba trăm mét vuông, có thể sánh ngang một loại nông trường nhỏ.

Mấy ngày trước trên internet đặt hàng lượng lớn vật tư, ngày hôm nay là hàng đến. Tôi chạy xe tới vùng ngoại thành, chỉ huy những công nhân kia thả đồ xuống liền cho bọn họ rời đi.

Vì để tránh khiến người chú ý, tôi chuyển đổi thời gian giao hàng, không cho bọn họ tiến vào xưởng, nên những người này cũng không biết trước mặt đã là một nhà kho cỡ lớn các thức ăn, vật tư.

Tuy rằng cuối cùng cần chính tôi phải phân loại đồ dung hợp quy tắc, nhưng bằng khí lực hiện tại của tôi, ngược lại cũng không tính là gì.

—— ngoại trừ chính tôi, tôi không biết còn có thể tin tưởng ai.

Ngày 20, tháng 5, năm 20xx. Tôi tới bệnh viện trả phép.

Tôi mặc vào áo dài trắng quen thuộc, cầm dao giải phẫu quen thuộc, tưởng như lại trở về con người lúc trước, Tiêu bác sĩ một lòng cứu người. Nhưng tôi biết, như vậy thuần túy làm giải phẫu, năm tháng như vậy liều mạng mà tăng ca, không trở về được nữa rồi. Liền để tôi làm tiếp một cuộc giải phẫu, tiếp tục nghe người gọi tôi một tiếng Tiêu bác sĩ đi.

Tối gần nửa đêm, làm xong một cuộc giải phẫu cuối cùng, tôi liếc mắt một cái tắt đèn, phòng giải phẫu một mảnh đen kịt, cùng quá khứ của chính mình nói lời từ biệt.

Ngày mai, chính là tận thế .

Vội vã đi trên hành lang bệnh viện, bỏ quên ánh mắt tập trung bên người, tôi ở trong lòng ảo não: Nhất định phải trở về nhà trọ trước 12 giờ, bằng không liền phiền phức. Nhưng lại không biết, tôi suýt chút nữa bởi vậy mà bỏ qua tình cờ gặp gỡ đẹp nhất trong cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Tiêu: Sống Hoặc Chết (Hạ)

Ngày 20, tháng 5, năm 20xx. 23 giờ 47 phút, cách chỗ tiểu khu tôi ở khoảng cách còn bằng hai con đường, tôi chọn một đường tắt xưa nay chưa bao giờ đi. Sau đó, giống đại đa số tiểu thuyết ngôn tình đoạn cao trào không thể ngoại lệ, tôi bị ba nam nhân không có ý tốt cười chặn lại đường đi.

Thở dài một hơi, tôi nhìn xung quanh, bên trong ngõ nhỏ đen kịt, chỉ có một chiếc đèn đường mờ vàng chiếu xuống ánh sáng yếu ớt, chiếu rọi ba gương mặt dâm tà lên lút, tôi không khỏi tự giễu: Vận may như thế này, có phải là nên đi mua vé xổ số?

"Các người..." Tôi mới vừa mở miệng, rồi lại cảm thấy buồn cười: Tình hình như thế, còn cần phải hỏi sao?

Chẳng lẽ còn hi vọng ba người này nói "Thật không tiện chúng tôi chính là muốn hỏi đường một chút" ?

"Cô nàng, trẻ như vậy còn ở bên ngoài lang thang, có phải là cô quạnh muốn tìm người bồi không?" Một người nam nhân đeo khuyên mũi trong đó cười hi hi tiến lên một bước vươn tay ra muốn bắt cánh tay của tôi, "Này cảm tình tốt! Đừng tìm, anh có thể cùng cung chơi đùa! Ha ha ha..."

"Tránh ra." Tôi lùi về sau một bước, tránh xa nước bọt bắn tung tóe và mùi hôi từ miệng hắn.

"O! Còn rất kiêu! Đại gia tao yêu thích!" Hắn thấy tôi né tránh, hứng thú lại càng sâu, chưa từ bỏ ý định bắt nạt tiến lên muốn sờ mặt tôi, tôi nghiêng người tránh khỏi tay hắn, bất ngờ nhấc chân đạp lên chỗ yếu hại của hắn.

"Gào!" Hắn đau đến khom người xuống, ôm chặt hai chân kêu rên, tiếng kêu thay đổi như gà trống gáy lúc sáng sớm, chói tai lại buồn cười.

"Xú biểu tử, mày dám đá huynh đệ tao!" Trên mặt có sẹo rõ ràng là thủ lĩnh, trong mắt nam nhân bốc lửa, hắn đỡ lấy tiểu đệ bên người, đối với một người khác quát mắng: "Ngây ngốc làm gì! Còn không mau bắt nó cho tao!"

Tôi lạnh lùng nhìn người đàn ông kia tới gần, đang muốn động thủ, đã thấy chân trời một đạo ánh sáng trắng cực lớn lướt qua, đêm đêm tối chiếu sáng giống như ban ngày.

"Đương ——" nửa đêm tiếng chuông vang lên, không nhiều không ít vừa vặn mười hai lần, sắc mặt của tôi không khỏi biến đổi.... tận thế đến!

Không chờ tôi tiếp tục suy nghĩ, mắt tối sầm lại, tôi dĩ nhiên lại hôn mê bất tỉnh, hình ảnh cuối cùng trong tầm mắt là ba nam nhân kia cũng ngã xuống như tôi.

Ngày 21, tháng 5, năm 20xx. Tôi tỉnh lại ở bên trong một mảnh nóng rực. Trời đã sáng choang, tôi nằm trên đất, bên người là ba nam nhân bất tỉnh nhân sự.

Lắc lắc đầu có chút choáng váng, tôi liếc nhìn điện thoại di động, mới bảy giờ rưỡi, xem ra tôi cũng không có mê man quá lâu.

Chậm rãi ngồi dậy, loại nóng rực kịch liệt trong người cũng đỡ bớt chút ít, tôi nhắm hai mắt cảm thụ một hồi, nhưng cảm thấy trong đầu hình như xảy ra cái gì. Tôi thử tập trung chú ý đi nhận biết, trong nháy mắt, tôi tựa hồ tiến vào một không gian kỳ diệu.

Không gian này rất lớn, nhưng tôi chỉ có thể nhìn rõ khoảng cách một trăm mét, đây là một nền tảng trống trải vô bờ, hướng phía xa xa đi tới nhưng lại bị sương trắng che lấp, thần thần bí bí nhìn không rõ ràng.

Đây là nơi nào?

Tôi hít sâu một hơi, cảm thấy tinh thần thoải mái, nói không nên lời linh khí ẩn chứa trong không gian này. Dò xét ngực, có thể cảm giác được thứ kia chậm chậm nhưng chân thực tồn tại đập nhảy; sờ sờ da dẻ, xúc cảm vẫn như cũ là bóng loáng mà lạnh lẽo, nhiệt độ thân thể bên ngoài giống như động vật máu lạnh.

Người không ra người, quỷ không ra quỷ, là thân thể hiện tại của tôi.

Như vậy, nơi này là... Không gian?

Tôi nghĩ tới giải thích bên trong truyện online được lưu truyền , không khỏi tâm thần chấn động.

Cũng không biết là nên cười hay nên khóc. Nếu như là tôi trước khi bị biến thành quái vật, tôi chắc chắn sẽ mừng rỡ như điên. Hiện tại, nhưng không có cảm giác quá lớn.

Nếu kiếp trước tôi nắm giữ một không gian như vậy... Tôi lắc đầu một cái, vậy thì như thế nào?

Vậy thì tôi có thể thay đổi kết cục chết thảm khốc sao?

Không, chỉ có của cải, nhưng không có năng lực tự vệ, kết cục chờ đợi của tôi, thậm chí sẽ càng thê thảm. Bởi vì, đây chính là một thế giới ý mạnh hiếp yếu; mà con người chính là yêu thích cướp bóc đồ đạc như vậy.

Tôi cười lạnh , một ý nghĩ toát ra rồi khỏi đầu, một giây sau, tôi liền ở bên trong ngõ nhỏ lúc trước, bên người vẫn là ba nam nhân kia.

Tôi cởi quần áo của một người trong số đó, xé thành vải kết thành dây thừng, đem ba người bọn họ hắt quần lấy nhau, sau đó thử đem bọn họ đưa vào trong không gian. Tôi rất tò mò, không biết bên trong không gian có thể giữ người sống nào hay không?

Về phần thí nghiệm thất bại, hậu quả mà ba gã đó nhận được, tôi không có quan tâm chút nào.

Nói tôi lãnh huyết cũng được, nói tôi tàn nhẫn cũng được, đối với ba nam nhân có mưu đồ gây rối, tôi sẽ không có nửa phần thương hại.

Thử nghiệm hồi lâu, tôi rốt cục có thể làm cho ba người đồng thời tiến vào trong không gian, nhưng tinh thần của tôi cũng tiêu hao nghiêm trọng, hầu như lại muốn ngất đi.

Tôi không đứng vững được, trực tiếp ngã ngổ trên mặt đất nghỉ ngơi, ba người kia không có tỉnh lại, cũng không có chết, thân thể có chút nóng lên, tựa hồ đang tiến hành biến hóa gì đó.

Xem ra, không gian của tôi có thể chứa đựng người sống.

Tôi nghỉ ngơi một lúc, cảm giác tốt hơn một chút, liền đứng dậy đi về tiểu khu. Dọc theo đường đi, tôi gặp được người đi đường tùm ba tùm năm, cùng với chủ quán nhân viên cửa hàng ở ven đường, nhưng không ngoại lệ là đều đang ở trạng thái mất đi ý thức, dường như toàn bộ thành thị đều lâm vào trong một hồi ngủ cấp độ sâu.

Tôi không chế ý nghĩ muốn cắn đứt cổ họ của chính mình, mắt nhìn thẳng đi về đến nhà.

Đem ba người từ trong không gian đi ra, tìm dây thừng rắn chắc cột chặt tay chân, cố định lại ba người bọn họ cùng nhau, tôi tắm nước nóng, trở về phòng ngủ.

Ngày 22, tháng 5, năm 20xx. Lúc tôi còn đang nửa tỉnh nửa mê, lại bị một trận tiếng gầm nhẹ kì quái đánh thức, theo sát sau đó là một tiếng vang trầm của vật nặng rơi xuống đất cùng với nam nhân kinh hoàng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng, tôi triệt để tỉnh táo .

Đến phòng khách vừa nhìn, chính là lưu manh ngày hôm qua tôi mang về kia.

Trong ba người bọn họ đã có hai người tỉnh lại, một gã đang hoảng sợ vận vẹo thân thể của chính mình, nỗ lực tránh thoát dây thừng ràng buộc tay chân, một gã khác nhưng chỉ biết gào thét.

Tôi cũng không giết vội, nhàn nhàn dựa vào khung cửa đánh giá bọn họ, cái dây thừng kia cực kì rắn chắc, dù có cầm dao găm nhỏ cắt cũng phải phí chút công phu. Cái gã nam nhân đang gào thét kia chính là tên gia hỏa nói ra lời tục tĩu bị tôi giáo huấn. Con mắt hắn không lớn chỉ còn dư lại tròng mắt, sắc mặt xanh hời, hàm răng mở ra ngoài, tận lực ngưỡn cái cổ tìm máu tươi bên người. Nó đã không còn là hắn, mà là một con hoàn toàn hành động dựa vào bản năng—— xác sống.

Tôi dĩ nhiên cảm thấy một tia sung sướng ác ý, không chỉ là vì hắn ác giả ác báo, mà cảm thấy, lại một người nữa trở thành quái vật, giống tôi cũng là quái vật như vậy, cùng tôi chịu đựng thống khổ như thế, thật giống như nỗi thống khổ của tôi có thể vì vậy mà tự giảm bớt. Trên thực tế, cũng không có.

Tôi càng nghĩ mà sợ, đối với mê hoặc không biết tên cùng hoảng sợ:Tuy rằng lúc đó tôi có mắt không chế, nhưng tổng vẫn còn có ý thức của bản thân, mà nó cái gì cũng không có, chỉ còn dư lại bản năng ăn uống, so với các loại động vật bậc thấp khác còn thấp hơn, thực sự là bi ai..

Tôi vừa nghĩ, một bên lạnh lùng nhìn về phía xác sống vô tri vô giác kia đem cổ của chính mình miễn cưỡng vặn thành bánh quai chèo, răng rắc răng rắc tiếng vang giòn giã, được toại nguyện cắn tới cái cổ huynh đệ khi còn sống của nó.

"A a a ——" tôi buồn bực xoa xoa lỗ tai, không nghĩ tới nam nhân rít gào cũng không chút nào kém nữ nhân.

Trước khi nó tiếp tục kéo xuống một mảng lớn máu tươi của người đàn ông kia, tôi tiến lên khóa lại cổ họng của nó, hơi hơi dùng sức, để đầu của nó cùng thân thể phân ra.

Đem cái đầu xác sống đặt vào trong khay, quay đầu nhìn lại, gã nam nhân bị cắn kia đã sợ đến hôn mê bất tỉnh, mà bên cạnh hắn một nam nhân khác bộ dạng đại ca vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, da dẻ hiện ra một tầng màu phấn hồng kỳ dị, như bị bệnh nhiệt độ cao không lùi.

Thấy bọn họ không còn động tĩnh, tôi đi tắm rửa sạch sẽ, thay đổi một thân quần áo sẫm màu, mang tới thùng dụng cụ đựng đồ dự bị, đeo găng tay cao su, bắt đầu giải phẫu.

Tôi đem ngũ tạng lục phủ của xác sống kia mổ toàn bộ, trừ một chút đồ ăn tro cặn, không có phát hiện gì.

Xem ra, không phải đồ ăn dẫn đến biến dị, trên người hắn cũng không có vết thương mới nhất, cũng bài trừ bị nhiễm, vậy lại là nguyên nhân gì?

Tôi mổ đầu lâu trên khay ra, sọ não của nó so với xương sọ người bình thường cứng rắn hơn nhiều. Nếu như là thể chất của tôi trước đây, như vậy phải phí công phu rất lớn mới có thể phá tan. Đại não bệnh biến hóa rút, hầu như đã hoại tử, những bộ vị khác bị tổn thương cũng khó có thể khôi phục lại, thể nhưng một phần ba bộ phận tiểu não lại quá mức sinh động hơn bình thường, đáng tiếc tôi không phải nhân tài khoa học chuyên nghiệp, cũng không có đo lường cơ khí, không phải vậy ngược lại tôi thật ra muốn thử một chút óc của nó và tế bào thần kinh.

Kiểm tra xong xuôi, tôi phát hiện bên trong tiểu não của nó có tinh thể trong suốt ước chừng hai centimet, hình dạng không quy tắc, chất lượng ở mười lăm đến hai mươi khác, tương đối cứng rắn, không nhìn ra chất liệu, vẫn đục màu xám trắng bên trong lộ ra một tia nhàn nhạt hồng, thật giống như bên trong có một chút tơ máu.

Có thể tinh thể trong suốt trong đầu con xác sống này chính là thu hoạch lớn đi. Tôi đem tinh thạch rửa sạch, lau khô, đặt ở trong bình kẹo không trên khay trà.

Đem con xác sống không còn hình dạng kia phân giải lần hai, đồng thời phong kín đầu lâu dữ tợn kia trong túi, đặt vào tủ lạnh trong phòng, bên cạnh Triệu Kỳ Uy.

Tìm thời gian xử lý một chút, quá chiếm chỗ. Tôi tiện tay lấy một khối thịt bò, đóng lại cửa tủ lạnh.

Ngày 23, tháng 5, năm 20xx. Ngay sau con xác sống kia, tiếng gào thét thứ hai vang lên.

Tôi nhìn giờ một chút, không tới 24h.

Lần này là nam nhân bị cắn trên cổ kia, hắn cũng bước theo gót chân huynh đệ mình, bị trở thành một con xác sống không có ý nghĩ.

Tôi đem một khối thịt bò vung ra trước mặt nó, nó ngửi một cái, không có hứng thú mở miệng, cũng không hướng về nam nhân bị cột cùng nhau, mà giống như phát hiện mục tiêu mới hướng phía tôi rít gào, nước dãi ồ vàng từ trong miệng nhỏ xuống, làm bẩn sàn nhà tôi. Một giây sau, tôi thẳng thắn bẻ gãy cổ của nó, lặp lại một lần trình tự ngày hôm qua, lần thứ hai thu hoạch một khối tinh thể tương tự, chỉ là bên trong tinh thể màu máu càng sâu nửa phần.

Xem ra, chúng nó cũng chưa hề cho rằng tôi là đồng loại, mà đối với máu thịt của tôi vẫn khát vọng.

Tôi nhìn một chút gương mặt trong gương hồng hào trắng nõn không khác người thường, lạnh lùng nở nụ cười.

Ngày 24, tháng 5, năm 20xx. Nam nhân cuối cùng rốt cuộc đã tỉnh lại.

Hắn đầu tiên là cảnh giác đánh giá bốn phía, sau đó dùng sức giãy dụa, tôi ôm cánh tay không động đậy, không nghĩ tới hắn cư nhiên đem dây thừng kéo đứt, sau đó lộn như cá chép đứng dậy, một tay cầm cái ghế trong phòng khách ném vào tôi.

Đồ dùng trong nhà tôi là đồ gỗ tinh khiết, một cái ghế này chỉ ít 50 kilôgam, người thường hai tay nâng lên cũng phải phí chút lực, hắn một tay đẩy lên nhưng biến nặng thành nhẹ nhàng.

Tôi nghiêng đầu tránh thoát, trở tay túm cái ghế, ném cái ghế tựa vào người hắn, trong ánh mắt của hắn đột nhiên lui tới, bẻ gãy cổ của hắn.

Hắn không có biến thành xác sống, lại đột nhiên lực lớn vô cùng, chẳng lẽ chính là người thức tỉnh mà mọi người nói tới?

Tôi cũng đem hắn giải phẫu, nhưng không có bất kỳ phát hiện nào, ngay cả trong đầu đều không có tinh thể.

Đem những thi thể người này gom cùng nhau, tôi chạy xe tới xưởng thuê ngoài vùng ngoại ô.

Trên đường vô cùng hỗn loạn, có xác sống giương nanh múa vuốt nhưng hành động chậm chạp, có con người gào khóc, kêu rên chạy tứ phía; có găm nhảm, có giãy dụa, có thừa dịp cháy nhà hôi của, có cùng nhau trông coi, càng có thấy chết mà không cứu, tình cảnh có thể so với Luyện Ngục nhân gian.

Tránh ra mấy người kêu cứu, lại nghiền nát vài con xác sống cản đường, tôi đến chỗ cần đến. Bởi vì hẻo lánh, nơi này cũng không có người nào, ngay cả xác sống cũng không thấy một con, cũng khiến tôi bớt đi nhiều tâm tư.

Đem rác rưởi vứt tại phân xưởng, tôi đi đến nhà kho, đem đồng đồ vật đều chuyển vào trong không gian, lực lượng tinh thần tiêu hao kết quả là tôi ở tại chỗ nghỉ ngơi một canh giờ, mới không quá mức mệt.

Suy nghĩ một chút, tôi móc ra cái bật lửa đốt đồng rác kia, lại lấy chút tạp hóa cùng gạo và mì ở trong nhà kho, lúc này mới đi xe trở về đường cũ.

Ngoài cửa xe, thăm kịch hồi lướt qua một chút, tâm tôi đã không còn gọn sóng, chỉ hờ hững cho rằng xem phim bình thường.

Ngày 25, tháng 5, năm 20xx. Dừng điện thoại của Triệu Kỳ Uy lúc trước lưu lại gọi cho Lăng Nhị—— cái người đàn bà mà hắn ôm theo đến lăng nhục tôi, hơn nữa, bọn họ từng nói, cô ta là một người thức tỉnh, dị năng giả hệ thổ.

"A lô? Cô là ai?" Cô ta tựa hồ cũng không quen biết tôi, nhận được tin nhắn sau đó theo lời tôi đây, đáng vẻ kiêu ngạo, hung hăng. Phía sau cô ta còn dẫn theo một đám nam nhân đeo kính đen vạm vỡ, hình như là hộ vệ của cô ta. Bối cảnh nữ nhân này cũng không nhỏ, bằng không chỉ với sắc đẹp của cô ta, ánh mắt soi mói của đại thiếu gia Triệu Kỳ Uy cũng sẽ không cùng nàng là mặt lá trái.

"Cô hỏi hắn? Hắn đã đi trên đường hoàng tuyến chờ cô ." Tôi để bọn họ tiến vào phòng khách, khoá cửa lại, mỉm cười nhìn cô ta không chút sợ hãi ngồi ở trên ghế sofa.

Có thể không để ý đến nguy hiểm bên ngoài, nữ nhân này năng lực không yếu, thêm vào bảo tiêu thân thủ trội hơn người thường, đúng là có tư cách hung hăng. Thế nhưng, nguyệt doanh tắc khuỵ (trăng tròn rồi lại khuyết), người tự phụ mù quáng đều phải nhận hậu quả xấu.

—— tôi, không phải là người bình thường a.

Tôi chậm rãi đến gần người phụ nữ kia, lúc hộ vệ tiến lên một bước đề vai của tôi thì bắt lấy cổ tay của hắn, thừa dịp hắn ngẩng người một giây, bóp nát xương cổ tay của hắn.

Khi hắn kêu thảm thiết giờ chân đã đến, tôi trở tay đón đỡ, lại thuận thế phá nát cốt chân hắn, trước khi hắn ngã xuống nâng lên thất lưng hắn, dùng hăm làm yếm hộ, chặn lại ba gai đất bắn về phía tôi.

Tôi đã từng tay trái gà không chặt, nhưng hiện tại lại có thể ung dung đánh chết hai ba tên có sức mạnh.

"Xi xi xi xi" âm thanh tiến vào thịt, hộ vệ kia đã đau đến hôn mê bất tỉnh, sau lưng ồ ồ thấm ra máu, vô cùng thâm thắm.

Tiên tay đem hắn bỏ qua, tôi nhìn nữ nhân kia sắc mặt tái nhợt nhưng không có chút thương hại, chỉ ảo não đối với sai lầm của mình, trong lòng cười: "Lăng tiểu thư thật tinh tường, ở giữa cột sống đây! Cho dù cứu trở về, vị tiên sinh này quãng đời còn lại cũng chỉ có thể vượt qua ở trên giường."

Cô ta nổi giận đùng đùng ngắt lời nói: "Câm miệng! Nếu không tại cô, tôi làm sao sẽ đánh phải hắn! Cô là đồ đệ tiện!" lời cô ta còn chưa dứt, tôi lại cảm giác được lòng bàn chân nguy hiểm, nhanh chóng hướng sang bên nhảy ra, né khỏi gai đất bén nhọn đột nhiên xuyên qua sàn nhà.

Không nghĩ tới dị năng giả hệ thổ thần kỳ như vậy, còn có thể từ trên gạch men sứ đá cẩm thạch kích thích đâm ra đất, không biết rốt cuộc sức mạnh này so với khoa học tiên tiến hiện đại còn hơn ngàn vạn lần đây?

Tôi thần phục nghĩ, một bên lại hất bỏ ba viên đất đâm bay tới, nhìn cô ta thờ hồng học trốn vào sau sofa, không khỏi lắc đầu: "Đáng tiếc trình độ nắm giữ dị năng của cô chưa đủ, mới lập tức mệt mỏi như thế." Hơn nữa, đất đâm độ cứng cũng không đủ, dễ dàng liền có thể nghiền nát a.

"Chỉ có trình độ như thế này thôi sao..." Ở trong ánh mắt sợ hãi của cô ta, tôi bóp chặt lấy miệng ả "Vậy cô sẽ không có giá trị, chết đi."

"Cô, cô! A a a ——" hộ vệ áo đen tỉnh lại cũng không tiếp tục lạnh lùng, cổ họng liệu mạng hô to lên, bị tôi dùng ánh mắt cảnh cáo, lập tức khúm núm ngưng miệng lại.

Tuy rằng tiểu khu hộ gia đình không nhiều, bên trong tầng này tạm thời không có xác sống, sẽ khó bảo toàn vì hắn kêu to mà đưa tới, hiện tại thỉnh giác tôi vô cùng nhạy cảm, nếu là nửa đêm có xác sống gào thét, tôi có thể ngủ không được an giấc.

Sau khi đem Lăng Nhị giải phẫu, tôi phát hiện ở trong đầu cô ta có một khối tinh thể màu vàng nhạt, có chút tương tự thứ trong đầu xác sống, nhưng độ tinh khiết cao hơn một chút. Nếu là như vậy, trong đầu dị năng giả kia cũng có tinh thạch, cũng không phải mỗi một người có năng lực đặc biệt trong đầu đều sẽ tồn tại.

Cơ hội để tồn tại là gì đây?

Đáp án này cũng cần chờ tôi tìm nhiều vật thí nghiệm một ít mới có thể phân tích ra đi. Lắc đầu một cái, tôi tiếp tục quan sát viên tinh thể màu vàng trong tay.

Dù là trong đầu xác sống hay trong đầu dị năng giả, những tinh thạch này khả năng chính là đầu mối hoặc là năng lượng khởi nguồn, như vậy loại năng lượng này có thể chuyển hóa hoặc là tiến hóa hay không đây?

Tôi nghĩ nghĩ, đem một viên não tinh xác sống ném vào trong miệng hộ vệ.

Một lát sau, liền thấy trong mắt của hắn bạo xuất tơ máu, bấp thịt trên người cũng căng phồng lên, dường như đang gắng tích trữ sức lượng, mà xương của hắn bị tôi bóp nát giống như được một dòng nước ấm tắm bộ vậy, phát sinh tiếng răng rắc răng rắc khép lại, nếu không bị tôi nắm quá chắc, sợ là thời gian một cái nháy mắt liền khỏi được rồi.

Giống như linh đan diệu dược thần kỳ. Chỉ là, tác dụng phụ cũng rất rõ ràng. Hai mắt của hắn không ngừng sung huyết, da dẻ cũng hiện ra quỷ dị hồng, không lâu, nghe được tiếng vang da thịt nứt toác, mà kinh mạch của hắn cũng bắt đầu một cái một cái nổ tung, phun ra máu đỏ tươi, trong chớp lát, hắn liền thành một người toàn máu.

Tôi lau một ít máu dính trên mặt, đứng lên nhìn xuống nam nhân đang thoi thóp, do dự một lúc, vẫn không có đem tinh thạch Lăng Thị đút cho hắn, mà cho hắn ra đi nhẹ nhàng.

Đúng như dự liệu, tế bào não của hắn sinh động gấp mấy chục lần, vượt qua gánh nặng thân thể có thể chịu đựng, lí do sẽ bạo huyết, mà trong đầu của hắn, cũng không có tinh thạch.

Sau đó, tôi lại lục tục bắt được một nhóm người đến làm thí nghiệm, có con người có xác sống, còn có vài dị năng giả, nhưng tôi chung quy không có tùy ý ra tay, lựa chọn mục tiêu đều là những người tâm địa bất chính, người vi phạm pháp luật. Mặc dù như thế, nhưng tôi vẫn kìm không được phi nhô chính mình: Loại hẹp hòi này, tự cho là chính nghĩa, đều là dối trá giấu đầu hở đuôi thôi.

Tôi đã từng chán ghét, tôi xem thường, nhưng mơ hồ tỏ rõ sa đoạ tôi hướng. Tâm tôi có chống cự, nhưng là chuyện vô bổ.

Ngày 28, tháng 5, năm 20xx. Tôi tỉnh lại rất sớm, kim đồng hồ cách sáu giờ còn có một chút khoảng cách, tôi lăn qua lộn lại không buồn ngủ chút nào.

Quý thần xui khiến, tôi mở ra bình bình lon lon trên bàn, ti mi trang điểm bản thân, lại mở ra ngăn tủ quần áo một lúc lâu, bỏ ra ba tiếng mới miễn cưỡng thoả mãn.

Nhìn đồng hồ, vội vội vàng vàng lái xe chạy tới siêu thị kia, đúng là có vài phần cảm giác ngày diệt vong trước căn sau đêm.

Tôi một mặt tự giễu, dĩ nhiên lại như thiếu nữ hoài xuân lần đầu hẹn ước, một mặt lại nhanh chóng mạnh mẽ giẫm chân ga, chỉ lo đã muộn thời điểm chốc lát gặp người kia thoáng qua.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng. Tôi ở bên trong phòng quản lí môi mắt chờ mong, nhưng từ đầu đến cuối không có phát hiện bóng dáng ghi tạc trong lòng kia.

Tôi không khỏi có chút hoài nghi: Ngày hôm nay kiếp trước, tôi gặp phải nàng, như vậy lần này, nàng còn có thể ở nơi này sao? Có thể như cánh bướm hồ điệp hay không? Tôi sẽ không gặp được nàng? Hay là, nàng chống đỡ không tới nơi này, đã chôn thân. Tôi không dám nghĩ tiếp nữa, trong lòng lại buồn cười lại chua xót: Tiêu Minh Dạng a Tiêu Minh Dạng, cô còn có thể tai hại sợ loại tâm tình này sao? Thực sự là hiếm thấy a...

Đột nhiên, tôi thấy qua máy theo dõi ở cửa lớn siêu thị thoáng qua một bóng dáng gầy gò, mắt sáng lên —— là nàng!

Tôi không thể chờ đợi được nữa đi ra ngoài phòng an ninh, ở trên hành lang qua lại bồi hồi, chờ nàng đến.

Trên mặt còn duy trì trấn định, nhưng trong lòng thấp thỏm mỗi một giây đều sâu sắc thêm, ngay chính tôi cũng không nói rõ ràng được loại cảm tình này vì sao mà có.

Tôi chỉ biết là, nàng đối với tôi mà nói, là một vệt ánh sáng còn sót lại ở trên thế giới này, không có đạo ánh sang này, tôi sẽ triệt để điên cuồng.

Bỗng, một bàn tay ấm áp nắm tôi, đem tôi cấp tốc kéo tới khúc quanh, tôi nhìn chăm chú bóng lưng đơn bạc kia, trong lúc hoảng hốt trùng hợp cùng một tầng hình ảnh khác, càng không nhận được muốn rơi lệ.

Rốt cuộc, cũng tìm được nàng, ánh sáng của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Tạ: Kết Bạn

Ánh mắt phức tạp kia lóe lên một cái rồi biến mất, khiến tôi chớp mắt khiếp đảm.

"Chúng ta... đã gặp qua sao?" Tôi nhỏ giọng, chần chờ hỏi. Trên thực tế, đã từng thấy, ngay ở mấy ngày trước, nhìn thoáng qua.

Lúc đó chỉ có tôi không chớp mắt nhìn chăm chăm người ta, người ta vẫn không quay đầu cho một cái ánh mắt, tôi cảm thấy nàng không chú ý tới tôi mới đúng; lúc trước tôi cũng không có đi qua bệnh viện thị tam, lại không phải người nổi tiếng gì, đường đường Tiểu đại bác sĩ, làm sao sẽ nhận thức tôi đây?

Huống hồ, tôi tự hỏi cũng không phải mỹ nhân thiên tư quốc sắc, không có sức quyến rũ khiến người ta sáng mắt lên; cũng không phải cái gì ả sĩ tài hoa hơn người, lại có năng lực để cho giai nhân vừa gặp đã thương, ánh mắt của nàng làm tôi nghĩ mãi mà không ra.

"Này thật không có, " nàng khẽ mỉm cười, như băng tuyết tan chảy, phá lệ động lòng người. "Nhưng tôi cảm thấy cô rất quen thuộc... như là đã gặp ở trong mộng."

"Như vậy a..." Tôi gật gù, tránh khỏi ánh mắt nàng sáng quắc, trong lòng có chút mất tự nhiên, "Cẩn thận, có xác sống lại đây!"

Tôi bảo vệ nàng ở phía sau, cẩn thận mà thò đầu ra nhìn xung quanh, hai con xác sống đang loạng choạng hướng về khúc quanh này đi tới, đầu không ngừng chuyển động xung quanh, thật giống như người theo mùi mà tới. Tôi theo bản năng mà ngửi một hồi —— là mùi nước hoa dior.

Quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Minh Dạng một cái, nàng cười khanh khách mà nhìn tôi, đem mờ ám của tôi thu hết vào đáy mắt.

"..." Tôi quay đầu đi, mặt có chút nóng, trong lòng thầm nghĩ: Lẽ nào xác sống cũng yêu thích mùi hương nước hoa sao?

"Không phải nước hoa nha..." Đột nhiên, một mùi thơm lượn lờ bên tai tôi, nhu mì tiếng nói dẫn theo một nụ cười, "Chúng nó là theo mùi máu tươi mà tới... mùi xừ nữ thơm ngát.."

"Tê ——" tôi hít vào một ngụm khí lạnh, nơi sau gáy bên tai lít nha lít nhít bò lên run rẩy giọng điệu Tiêu bác sĩ, làm sao giống như Huyết Quý nuốt sống người tôi. Nếu không phải tôi can đảm không nhỏ, chắc cũng bị nàng dọa sợ đến thét chói tai, đưa tới càng nhiều xác sống có thể tốt như thế nào?

Tôi lườm lại một cái, nhưng không thể chỉ trích nàng như đối xử với Mặc Mặc, chỉ là tránh khỏi hai tay nàng chẳng biết lúc nào đang ôm eo tôi, hướng về nàng làm một động tác cấm nói, cầm lại ống nước kê sát vách tường khúc quanh, lẳng lặng chờ hai con xác sống kia đến.

Hết sức chăm chú, lòng bàn tay trái kết ra một đóm lửa, trong lòng tôi thầm đếm: Ba, hai, một... Chính là bây giờ!

Ném đóm lửa trong tay một cái, sau khi ngọn lửa kia lao thẳng tới mặt một con xác sống thiêu nó đến hết phẩm thì, chờ đúng thời cơ, một ống đập lên đầu con khác, nhất thời máu thịt tung tóe, não văng khắp nơi. Ác tâm cùng với may mắn, một chiêu này đơn giản nhưng có hiệu quả.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, ngọn lửa kia chống đỡ không được bao lâu, tôi cũng quên lau sạch vết máu trên mặt, hai tay nắm ống nước hướng vào đầu của nó quét ngang tới, lần này dùng gần tám phần mười sức mạnh, đầu của nó như dưa hấu nổ tung vỡ vụn, đỉnh chỉ gào thét, "Phù phù ——" một hồi ngã xuống mặt đất.

Chống ống nước, tôi cúi người xuống gặm bớt khó chịu trong ngực, cánh tay có chút run rẩy, cho dù nhiều lần kiến thiết tâm lý hơn nữa, cũng không bằng Mặc Mặc giết chết loại quái vật này dễ như ăn cháo, dù sao hai mươi năm làm thư sinh lý luận suông, lập tức làm võ tướng chuyên trách, thực sự là cần một quãng thời gian bước đệm. Tuy rằng tôi biết, ở bên trong tận thế, cũng sẽ không đủ thời gian để tôi thích ứng tàn khốc —— thường thường chần chờ trong nháy mắt qua đi, nghênh tiếp người chính là Từ Thần cười lạnh.

Bỗng, trên lưng được nhẹ nhàng vỗ về, Tiêu Minh Dạng ôn nhu nói rằng: "Không sao rồi, cô đã làm rất khá ... Đừng quá miễn cưỡng chính mình."

"Kỳ thực, thời điểm công kích chúng nó, tôi sợ muốn chết, nhưng tôi càng sợ chết trong tay chúng nó." Nhìn nàng cười, tôi không khỏi bật thốt lên.

"Tôi biết, quen dần là tốt rồi." Nàng nói rất tùy ý, cười đến rất tự nhiên, nhưng tôi dường như lại cảm giác được một tia cay đắng.

Nàng xem ra phi thường trấn định, không chút nào sợ hãi khi nhìn thấy xác sống, điều này làm cho tôi hơi nghi hoặc một chút, nghĩ đi nghĩ lại, lại bình thường trở lại: Người ta là bác sĩ ngoại khoa mà, nhìn quen tình cảnh máu thịt be bét, tổ chức tâm lý có thể so với loại văn thanh như tôi là tốt hơn rồi. Có điều, nhìn thân thể nàng sạch sẽ mảnh mai, tôi vẫn là tự giác đem chính mình vào bên trong nhân vật bảo hộ.

"Tôi tới nơi này kiểm chút vật tư, cô..." Một chỗ nơi này rất an toàn, tôi một bên khôi phục thể lực, một bên tùy ý tung một đề tài tránh khỏi trầm mặc lúng túng.

"Cô cần cái gì?" Nàng lại đột nhiên đánh gãy hỏi tôi.

Tôi nghĩ nghĩ, trả lời: "Lều vải, túi ngủ, ấm nước, phương tiện giao thông..."

"Cô muốn rời khỏi nơi này? Đi nơi nào?" Nàng lại hỏi, tựa như vấn đề này đối với nàng vô cùng trọng yếu.

"... Đúng, tôi muốn đi thành phố B." Tôi không hiểu nàng bị làm sao, theo lý thuyết cô gái như nàng phải là vô cùng chú ý ăn nói và lễ nghi, chắc chắn sẽ không tùy ý đánh gãy lời của người khác, nhưng là ——

"Thật là khéo, tôi cũng muốn tới thành phố B, cùng đi đi." Nàng cười híp mắt rồi kết luận, khi tôi há hốc mồm định phản bác thì nàng chặn trước lời tôi nói, "Đừng vội từ chối nha ~"

Ồ, nàng làm sao biết tôi muốn cự tuyệt? Chỉ là, nàng không khỏi quá bá đạo một chút...

Tôi oán thầm, lại nghe nàng nói: "Cô thức tỉnh dị năng rồi sao, là hệ hòa sao?"

Tôi sửng sốt, trong lòng đối với nàng phòng bị lên, chỉ gạt đầu, không dự định nói rõ tôi là thủy hỏa song hệ dị năng. Nàng khiến tôi nhìn không thấu; cho dù từ trên người nàng không cảm giác được một tia ác ý, nhưng tôi vẫn không dám dễ dàng tin tưởng.

"Biết chưa, tôi là hệ không gian." Nàng ôn nhu cười, bàn tay trắng cầm lấy ống nước tay tôi đã nắm chặt, một giây sau, ống nước kia liền biến mất không còn tăm hơi.

Tôi trừng lớn hai mắt, cuối cùng trong đầu cũng không còn ý định từ chối nữa. Không gian! Điều này có nghĩa gì? Nếu như cùng nàng lên đường, vấn đề vật tư cơ bản không cần lo lắng, ở trong tận thế, năng lực này thực sự quá hữu dụng Thế nhưng, năng lực vậy phải bí mật, nàng làm sao có thể nói cho tôi? Một người với nàng hoàn toàn xa lạ, lẽ nào nàng đối với tôi tự tin như thế? Nếu lòng tôi mang ý đồ xấu, nàng nên làm gì?

"Cô..." Tôi không biết nên hỏi thế nào.

Nàng lại ung dung nở nụ cười, giúp đỡ tôi mặt nghiêm túc nói rằng: "Không sao, tôi tin tưởng cô. Như thế nào, theo tôi cùng đi đi!"

"Được." Tôi đồng ý, cũng không phải bởi vì không gian của nàng, mà là câu "Tôi tin tưởng cô" của nàng.

Tôi biết, ở trong tận thế, "tín nhiệm" so với bất luận thứ gì đều quý giá hơn. "Như vậy, bắt đầu từ xưng hô, về sau tôi liền gọi cô là An Nhiên, cô có thể gọi tôi là Dạng Dạng." Nàng cười híp mắt, dáng vẻ rút đi lạnh lùng, giống như mèo con tắm nắng, có một loại lười biếng đáng yêu.

Chỉ là... Dạng Dạng? Dương Dương?

"Tiêu,... Tiêu" Tôi khó khăn lắm mới mở miệng, làm cách nào đều thật không tiện gọi nhũ danh của nàng, chính mình cũng không hiểu đến cùng khó chịu cái gì, trong ánh mắt không rõ của nàng xem ra, tôi linh cơ hơi động nói rằng, "Tôi có thể gọi cô là Tiêu sao?"

Nàng nghiêng đầu, như suy nghĩ nhỏ nhỏ một chút, sau đó quay sang trừng mắt nhìn tôi: "Có thể nha."

"Tiêu." Tôi bị đẹp đẽ của nàng chọc cười, không nhận được lại gọi nàng một tiếng, tuy rằng không đúng chỗ, không đúng thời gian, nơi nào đều không đúng, nhưng là trong lòng không chút nào căng thẳng. Tựa hồ cùng một chỗ với nàng liền phá lệ cảm thấy an tâm, đặc biệt dễ dàng thả lỏng đây.

"An Nhiên," Nàng cũng cười theo tôi, âm thanh có vài phần uyển chuyển nhịp điệu, thường tâm dễ nghe. Tôi chưa bao giờ cảm thấy, tên của chính mình cũng có thể êm tai như thế.

Tôi và nàng hiện tại đang ở trong đường đi phụ tầng một của công nhân siêu thị, nơi này bình thường chỉ có bảo an phụ trách an ninh và số ít công nhân viên, cho nên chúng tôi ở đây đợi một phút cũng không có đưa tới quá nhiều xác sống.

Siêu thị này quy mô vừa phải, tổng cộng có bảy tầng, trên đất năm tầng, lòng đất hai tầng; phụ hai tầng là bãi đậu xe, hình thức kinh doanh dựa theo siêu thị phổ biến, tầng hai đến tầng thứ ba là bán hàng tiêu dùng, tầng cao nhất là ăn uống giải trí. Chúng tôi quyết định trước tiên đi xem tầng hai.

Siêu thị có một chỗ thang tới thang máy, cùng với hai thang cuốn tự động, vào giờ phút như thế này tự nhiên là không thể mạo hiểm, bởi vậy cầu thang là lựa chọn ưu tiên của chúng tôi.

Tôi nhớ tới nơi này ngoại trừ thang máy phía sau cầu thang ở ngoài, còn có một lối thoát khẩn cấp, trong ngày thường nên rất ít người đi qua nơi này.

Tiếp nhận dao bỏ đưa hấu thật dài mà Tiêu đưa cho, tôi không khỏi cảm khái dị năng không gian thật nhanh và tiện, thực sự là cần thiết cho những người đi đường xa giết người phóng hỏa đánh cướp chuẩn bị kỹ năng. Nếu như là ở niên đại hòa bình, một con dao như thế đừng nói là mang theo bên người, lộ ra một chút lưỡi dao đều phải bị cảnh sát xin mời đi uống trà tâm sự, nhưng hiện tại đường hoàng dùng để làm vũ khí. Tuy rằng không có khả năng so sánh với vũ khí nóng.

"Theo sát tôi." Tôi nhỏ giọng dặn dò nàng, lôi kéo tay nàng, chậm rãi đi đến đường hầm khẩn cấp trong trí nhớ.

Dọc theo đường đi ngược lại khá yên tĩnh, cũng không có gặp phải người nào, càng không có gặp phải một con xác sống.

Tôi đang buồn bực, lại nghe được trên lầu truyền đến tiếng bước chân lệt xệt lệt xệt cùng với từng trận tiếng xác sống gào, lập tức hiểu được —— hóa ra có người thay chúng tôi dẫn ra đám xác sống này, lắng nghe, số lượng còn không ít.

Tôi liếc mắt ra hiệu cho Tiêu, nàng ả ý gật đầu, hai chúng tôi lập tức tăng nhanh bước chân thẳng đến lầu hai, cấp tốc từ cửa vọt ra ngoài, dựa vào cửa lạnh lẽo quan sát tầng hai.

Tầng này chủ yếu là đồ dùng hàng ngày và một ít sản phẩm điện tử, thậm chí ở một góc nào đó còn dựng hai hàng xe đạp chạy bằng điện, mắt tôi sáng lên, phương tiện thay đi bộ!

Chỉ chỉ nơi đó, Tiêu hơi gật đầu với tôi, chúng tôi dán vào tường hướng nơi đó đi tới, tôi đưa nàng bảo hộ ở bên trong, thời khắc cảnh giác động tĩnh trên giá hàng, đồng thời một bên tiến lên, đem hàng hóa trên giá thuận lợi gỡ xuống đưa cho nàng.

Khăn tay, cốc chén, bát đĩa... băng vệ sinh! Thứ này phi thường quan trọng, lấy nhiều một chút.

Tiêu và tôi ý tưởng giống nhau. Đối với nữ nhân mà nói, băng vệ sinh quả thực là so với bạn trai càng nhất thiết phải có.

Sau khi chúng tôi đem cả túi băng vệ sinh vào trong không gian, lúc này mới tiếp tục hướng tới chỗ xe đạp điện kia.

Đột nhiên, tôi nghe thấy phía sau truyền đến động tĩnh tất tất tốt tốt, trong lòng căng thẳng, ra hiệu Tiêu chờ có lên tiếng, tay ra hiệu để nàng trước tiên trốn ở giá hàng bên khác, tôi nắm chặt dao trong tay, nghe bước chân chạy đi nơi đâu.

Tôi thấy một đầu nhỏ đen thui lúi chằm rì rì di chuyển về phía tôi, xem hình thể, chính là một đứa nhỏ còn chưa tròn một tuổi, trong lòng tôi buông lỏng, rồi lại không khỏi sinh ra nghi hoặc: Nơi này tại sao có thể có một đứa con nít? Cha mẹ cô bé đâu?

Tôi muốn tiến lên bước chân, liền thấy đứa trẻ kia chậm rãi ngẩng đầu lên, chỗ trống nhãn cầu màu trắng như hai viên ngọc trai khảm nam bên trong viền

mắt, mỗi màu tím nứt ra không tự nhiên, lộ ra bên trong hàm răng chênh lệch mà dị thường, nước dãi màu vàng nhạt theo cằm tí tách tí tách rơi xuống sàn nhà, có một loại cảm giác hết sức ghê người.

"Tê ——" tôi nghe thấy mình hít vào một ngụm khí lạnh, lui về sau một bước lớn, suýt chút nữa làm đổ giá hàng phía sau.

"An Nhiên, làm sao vậy?" Tiêu đi tới, một cái tay khoát lên trên bả vai của tôi, thân thiết hỏi.

Tôi nghiêng người sang để cho nàng có thể thấy rõ phía trước đứa trẻ còn đang tập tễnh bò: "Nó..." Tôi không biết có nên dùng dao trong tay giải quyết sinh mệnh tuổi nhỏ này không, lý trí nói cho tôi nó đã là một bộ xác chết biết đi, trước khi nó vẫn chưa hình thành ý thức của chính mình, nó liền mất đi tư cách cảm thụ thế giới này đẹp đẽ; thế nhưng cảm tính lại làm cho tôi chậm chạp khó có thể động thủ, nó nhỏ như vậy, còn không có cách nào tạo uy hiếp với con người, tôi thật sự không thể tàn nhẫn xuống tay với nó.

Nhìn ra tôi do dự, Tiêu nhẹ nhàng nở nụ cười, tôi cảm giác được bên trong nụ cười là một tia khí lạnh, nàng lấy ra dao trong tay tôi, nắm ở trong tay chính mình, nghiêm túc nhìn về phía con mắt tôi, con mắt của nàng rất đẹp, mắt vĩ hơi thượng thiêu, là một loại mang theo lãnh lạnh quyến rũ, con người đen kịt như dạ, sâu không thấy đáy, lộ ra không nói gì lạnh thúi.

"An Nhiên, cô phải nhớ kỹ, đây là tận thế, " nàng chậm rãi giơ dao lên, chỉ vào bóng người nhỏ bé kiên nhẫn nói rằng, "Mà thứ kia, là xác sống! Động lực duy nhất nó tồn tại, chính là ăn thịt người. Không phải nó chết, chính là cô chết, như vậy, cô còn muốn do dự sao?"

Tôi không dám nhìn thẳng ánh mắt xuyên thấu lòng người của nàng, cúi đầu nhìn mũi giày của chính mình, tay gắt gao nắm, ngay cả thân thể cũng không nhìn được bắt đầu run rẩy. Nàng nói không sai, vào lúc này, tôi còn muốn chấp nhất với lòng thông cảm vô dụng kia sao?

Con người và xác sống, vốn là thiên địch.

Tôi nhìn nàng, gật gật đầu: "Tôi hiểu được."

Nàng nở nụ cười, nhưng mỉm cười lần này là phát ra từ chân tâm, khóe mắt có nụ cười nhạt nhòa, lộ ra thành thực phong tình. Tôi bị nụ cười này qua lại đến thấy hoa mắt, bên tai có chút nóng rực kì lạ, càng là bỏ qua một bên mắt không dám nhìn nàng.

Chỉ nghe "Phập" một tiếng, gờ tay chém xuống, đầu lâu nho nhỏ kia nhanh chóng đảo quanh trên đất, tôi vội vàng lùi về sau, tránh ra máu đen tung tóe, Tiêu vững vàng mà nhắc con dao bỏ dứa, mũi dao rủ xuống, một giọt một giọt máu đen rơi xuống không chút động lại.

Ánh mắt của nàng lạnh nhạt gần như lãnh khốc, không chỉ là bác sĩ đặc biệt coi nhẹ sinh tử siêu thoát, lại như là một loại kẻ bề trên bề ngoài miệt thị giun dế, tôi trong lòng giật mình, nhìn lại, nhưng lại chỉ còn có hờ hững.

Thời điểm cái đầu kia lăn lộn, nàng một điểm không chệch máu bản chân đạp trụ, mũi dao tà tung mà vào, khê hất mấy lần, ở trong ánh mắt tôi khó mà tin nổi, câu ra một khối tinh thể trong suốt.

Tôi đã quên không để ý tới việc chỉ trích nàng bất kính đối với người chết, sự chú ý đều ở trên viên tinh thể vẫn đục: "Đây là cái gì?"

Nàng ôm lấy môi liếc tôi một chút, tựa hồ hiểu rõ tâm tư tôi lúc này, cũng không để ý, mà là dùng thân dao chọc lấy tinh thể kia, tiện tay rút ra một tờ giấy lau lau mấy lần, rồi sau đó đưa cho tôi: "Tôi cũng không biết, thế nhưng hầu như hết thấy xác sống đều có cái này."

Lấy trình độ động tác thông thạo của nàng, xem ra không phải lần đầu tiên đào, tôi một mặt khâm phục năng lực chịu đựng bên trong bác sĩ ngoại khoa đỉnh cấp, một mặt lại âm thầm xấu hổ: Hóa ra Tiêu chỉ là nhìn nhu nhược, bên trong vẫn là rất cường hãn, nhìn hình dáng nàng vừa này lưu loát tước cái đầu xác sống, thời khắc máu chốt còn không biết ai bảo vệ ai đây!

Tôi thăm thò dài một hơi, đem tinh thể đưa trả lại cho nàng: "Cô để trong không gian đi."

"Ừm." Nàng gật đầu, tinh thạch liền biến mất ở trong tay nàng, tôi đang chuẩn bị hỏi nàng muốn một món vũ khí, đã thấy sắc mặt nàng bỗng nhiên biến đổi, giống như chịu đòn nghiêm trọng vậy, sau đó uest oai kéo tới.

"Tiêu ——" tôi vội vàng tiếp được nàng, nhưng hai chân không chống đỡ được như sắp nhũn ra.

Có tiếng bước chân cùng với tiếng gào thét của xác sống vang lên, tâm tôi lập tức hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: Tiêu: Não Tinh

Tôi không biết mình bị làm sao, trong đầu thật giống như bị người thả một cây đuốc, hừng hực thiêu đốt, trước mắt cái gì đều không nhìn thấy, liền ngay cả An Nhiên ở bên tai tôi lo lắng la lên cũng càng ngày càng xa, cuối cùng chỉ còn dư lại sương trắng đầy mắt.

Chờ tôi lần thứ hai khôi phục ý thức, đã qua hồi lâu, thân thể độ bén nhạy nhưng tăng lên không ít, cho dù không mở mắt ra, không sử dụng lỗ tai, tôi cũng có thể thông qua nhiệt độ bên ngoài thân mà cảm thụ hoàn cảnh, lại như là, chân chính động vật máu lạnh.

Cảm giác được xung quanh có hơn ba nguồn nhiệt, tôi không có vội vã mở mắt ra, mà là duy trì tần suất hô hấp như cũ, yên lặng xem biến đổi.

Nửa người trên của tôi đang bị một người ôm vào trong ngực, có một mùi nhàn nhạt quần áo giặt thơm ngát, là mùi vị An Nhiên; nửa người dưới lót chút vải dệt mềm mại, hẳn là áo khoác.

Yên lòng, tôi bắt đầu kiểm tra tình hình thân thể của chính mình. Tôi không thể xác định là nguyên nhân gì dẫn đến hôn mê lần này. Nhưng tôi nghĩ, có quan hệ với cái viên não tĩnh xác sống An Nhiên đưa cho tôi. Tuy rằng trước tôi cũng từng thu thập qua hai viên, nhưng đều đặt ở trong hộp kẹo, sau đó thời điểm làm thí nghiệm dùng mất rồi, chân chính đem não tĩnh thu nhận vào trong không gian, vẫn là lần đầu tiên, cũng chính là sau khi đưa nó vào không gian, tôi hôn mê bất tỉnh.

Nghĩ đến đây, tôi lập tức thông qua ý thức tiến vào trong không gian, quả nhiên, nó phát sinh ra biến hóa.

Vốn là, không gian của tôi bị bao phủ trong một mảnh sương mù dày đặc, có thể coi phạm vi cũng chừng một trăm mét vuông, xa hơn chút nữa, chính là nhìn thấy cũng mờ không được.

Bây giờ nhìn lại, không gian lại lớn gấp đôi không ngừng, ngoại trừ nơi trước kia chất đầy vật tư, ở bên cạnh lại bị ích ra một khu vực trống không lớn, mà nguyên bản sương trắng sền sệt như có thực cũng tựa hồ trở nên mỏng manh một chút, có thể nhìn thấy một ít viễn cảnh mơ hồ.

Ngẩng đầu nhìn lại, có thể nhìn thấy một vòng vàng sáng chiếu xuống mông lung mà mềm nhẹ, tuy rằng tôi không cảm giác được, nhưng tôi biết, thứ kia nhất định rất ấm áp, giống như là Thái Dương mang đến ôn độ.

Kinh hi với biến hóa trong không gian, tôi hip mắt sưởi "Mặt trời" một lúc, lại nhìn một chút những thực vật tươi không dễ bảo tồn kia, chất thực no đủ dồi dào, không hề có một chút dấu hiệu biến chất, lúc này tôi mới yên lòng lại. Tuy rằng có biến hóa, nhưng đồ vật trong không gian vẫn duy trì trạng thái tiến vào.

Khi tôi đang hài lòng đánh giá tồn kho của chính mình thì bên tai lại vang lên thanh âm không hài hòa, đem ý thức trong không gian tự do của tôi kéo lại, tôi lẳng lặng mà nghe, không động đậy.

Đó là một giọng nam tương đối trẻ tuổi, sang sảng phấn chấn, như học sinh chưa từng đi vào xã hội: "Tạ tiểu thư, bằng hữu của cô không có sao chứ? Có cần chúng tôi hỗ trợ hay không?"

A, vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo.(khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyên gian trá thì cũng là trộm cắp)

Tôi không cho là đúng cười lạnh, chờ An Nhiên trả lời: Đứa nhỏ này đơn thuần như vậy, một điểm không hiểu đạo lý lòng người hiểm ác, nếu không sửa lại tật xấu mềm lòng này, sớm muộn sẽ xảy ra chuyện! Nhìn nàng hai lần đều ngây ngốc cứu người không quen biết, tôi liền biết, nàng là dạng người hiền lành, tôi thường thức phẩm chất nàng nhất, nhưng cũng lo lắng nhất điểm này. Ở tận thế, thiện lương thứ này thường thường là căn nguyên gây thành quả đắng.

"Không cần, tôi sẽ chăm sóc tốt nàng." Nàng lạnh nhạt nói, ôm cánh tay của tôi lại nắm thật chặt, tôi yên lặng thở phào nhẹ nhõm: Cũng còn tốt, nàng vẫn là hiểu được phòng bị người xa lạ.

"Tần đại ca, đã qua 15 phút, Tường đại ca bọn họ vẫn chưa về, các cậu không phải người đi xem xem sao?" Nàng sửa sang vật lót dưới thân tôi, để tôi có thể nằm thoải mái chút, sau đó mở miệng hỏi.

"A, cô nói đúng lắm," người nam nhân bị gọi là Tần đại ca hồi đáp, "Tiểu Thang, người đi tới khúc quanh tiếp ứng một hồi, chúng ta ở chỗ này nhìn chăm chăm máy quay, không có chuyện gì, nhanh đi!"

"Được...được rồi" nam nhân bị điểm đến tên bất đắc dĩ đáp một tiếng, đẩy cửa đi ra ngoài.

Người này họ Tần, âm thanh có chút quen tai a. Tôi giật giật thân thể, nhưng lập tức bị An Nhiên phát hiện, nàng đưa tay vén lên tóc tôi, cúi đầu nhẹ nhàng nói rằng: "Tiêu, Tiêu... Cô đã tỉnh chưa?" Nhiệt khí thổi ở trên mặt của tôi, ngứa, tôi không nhận được run rẩy lông mi, rốt cục không giả bộ ngủ nữa, chậm rãi mở mắt ra.

Từ trong ánh mắt nàng nhìn tôi, tôi thấy sắc mặt của mình có chút tái nhợt, mà đồng sắc cũng càng ngày càng thâm thúy, nhìn kỹ lại, tựa hồ như ẩn như hiện lướt qua một tia sáng đỏ sẫm.

"Tôi ngủ bao lâu?" Tôi nghe thấy âm thanh mình bởi vì thiếu nước nhiều thời gian mà trở nên khàn khàn, dây thanh khô khốc ma sát, mang theo nhè nhẹ đau đớn.

"Cô đã mê man gần một ngày, tôi lo lắng chết rồi. Hiện tại cảm giác thế nào? Có nơi nào không thoải mái hay không? Có muốn uống nước hay không?" Nàng cẩn thận mà nâng tôi dậy, đưa qua một bình nước suối, sẵn sàng vịn ra cái nắp đưa tới gần bên mép tôi.

"Tôi, tự mình làm..." Tôi có chút lúng túng tách ra, khi còn bé coi như là sinh bệnh cũng chỉ ở bệnh viện một mình chờ ra trong phòng bệnh sẵn sàng đặc biệt, được người ân cần đưa nước uống như vậy vẫn là lần đầu tiên, cảm giác là lạ.

"Đừng cậy mạnh, để tôi chăm sóc cô, có được hay không?" Nàng cố chấp mà đem nước chống đỡ bên mép tôi, thái độ cứng rắn, động tác vẫn mềm nhẹ như cũ, tôi thấy không lay chuyển được nàng, đành thỏa hiệp.

Dòng nước mát ngọt ngào lướt qua nơi cổ họng, những đau nhói nhẹ nhàng từ từ nhạt đi, tôi háng giọng một cái, cảm thấy thoải mái rất nhiều, nàng lại hỏi tôi: "Có đói bụng hay không, chỗ này có chút bánh mì, ăn một ít chứ?" Nhìn trong tay nàng túi đóng gói, không phải đồ vật lúc trước chúng tôi kiếm được, cũng không thuộc về không gian, hẳn là sau đó kiếm được, hoặc là những người này cung cấp, nghĩ đến đứa nhỏ này không có nói ra trên người tôi có không gian.

Tôi lắc lắc đầu, từ chối ý tốt của nàng "Không cần, tôi không có khẩu vị." Nhắc tới cũng kỳ quái, trước kia tôi mỗi ngày đều muốn ăn vào một ít máu thịt tươi, bằng không thì sẽ giống xác sống mất đi lý trí, bởi vậy trong không gian dự trữ không ít thịt bò tươi và túi máu, lần này hôn mê một ngày lâu dài, lại không phát tác. Cũng là tác dụng của khối não tĩnh xác sống sao? Xem ra, nó không chỉ có thể khiến không gian tiến hóa, mà còn có thể trợ giúp tôi ức chế muốn ăn, đúng là vô cùng hữu dụng, chỉ là còn chưa phát hiện tác dụng phụ, sử dụng cần phải cẩn thận.

Tôi vì đưa nó đến không gian thì trong lúc vô tình hấp thu, việc này có phải là mang ý nghĩa sau đó loại tinh thể này tôi cũng không thể trực tiếp đưa vào không gian, mà phải có phương pháp bảo tồn khác đây?

Vấn đề này cân nhắc một chốc không ra kết quả, tôi quyết định trước tiên gác lại ở một bên, ngược lại hỏi trong thời gian tôi hôn mê đã xảy ra chuyện gì.

Theo như lời An Nhiên nói, lúc đó tôi mất đi ý thức, thân thể cũng bắt đầu nóng lên, bệnh trạng tương tự như khi nàng có dị năng, nghe thấy có xác sống tới gần, cho nên nàng công tôi đến phòng an ninh tương đối an toàn, gặp ngay phải một nhóm người lấy nơi làm cứ điểm, mà chính bọn hắn công bố, lúc trước ở lâu ba sư tử tâm đồ ăn thì động tĩnh quá lớn, trêu chọc rất nhiều xác sống, có phần nhỏ người dẫn ra xác sống đi tới trên lầu, bọn họ thì lại xuống lầu dưới chiếm giữ, thông qua máy quay tìm kiếm người sống sót.

Nghe lời giải thích không có lỗ thủng, nhưng tôi luôn cảm thấy những người này tựa hồ ẩn giấu cái gì, dẫn ra xác sống? Sợ là bị ép làm mồi nhử đi.

Tôi liếc mắt một cái bốn nam nhân ngồi vây một chỗ hút thuốc, trong lòng liền thanh cười lạnh: Máy khuôn mặt này, coi như hóa thành tro tôi đều sẽ không nhận sai, có thể không phải là những người đã từng đem tôi đây hướng về bảy xác sống kia sao?

Một, hai người, ba người, bốn người, cộng thêm vài khuôn mặt mới không nhận ra hết, còn thiếu một người, cũng là thủ phạm chính đưa tay đẩy ra, không liên quan, những người này, tôi đều sẽ không bỏ qua một ai.

Bọn họ thấy tôi tỉnh lại, lại thật ân cần tập hợp tới hỏi han, mà nam nhân thân hình cao lớn, râu ria xồm xoàm rõ ràng là người cầm đầu nhưng lại dùng một loại ánh mắt cổ quái đánh giá tôi, điều này làm cho tôi rất không thoải mái, cũng bởi vậy về mặt không hề dễ chịu. Có điều, nam nhân chính là sinh vật mẫu thuẫn như vậy, người càng nâng hân, hân càng đối với người như giày cũ; người đối với hân xem thường, nhưng sinh ra sức quyến rũ thanh tao, đúng là ở trong lòng hân câu ra một con cá tuyến, trêu chọc tự tôn của hân.

Nghe bọn họ từng người từng người quen thuộc giới thiệu, tôi biết đại khái tin tức vài người, ở trong lòng thoáng chỉnh hợp một chút, đối với bọn họ xem thường càng sâu.

Nam nhân dáng dấp thủ lĩnh tên Tần Tiên Nghi, là huấn luyện viên tập thể hình, tố chất thân thể vốn là hơn người, ở sau tận thế đột nhiên lực lớn vô cùng, vì thế nên có thể ở cái tận thế này mới chiếm được chức thủ lĩnh trong đoàn người tụ tập. Nam nhân vẻ mặt gian xảo vóc dáng nhỏ bé tên là Phùng Dũng, không việc làm, sắc đậm đầy trời liên tục nhìn chăm chăm vào ngực tôi, nam nhân tên gọi Chu Thiệu Quân, là tài xế xe vận tải; thanh niên cứng đầu cứng cổ nhiệt huyết tên gọi Vệ Sở, là nghiên cứu sinh chưa ra trường; nam nhân bị sai khiến ra đi tìm hiểu tình huống tên gọi Thang Kiện, viên chức công ty; cuối cùng, còn có một nam nhân vốn là thành viên bên trong đoàn thể nhỏ của bọn họ, cũng là một người thức tỉnh dị năng duy nhất tên là Trương Thiên, hân mang theo một nhóm người khác đi tới tầng cao nhất, tìm kiếm máy bay trực thăng, thuận tiện dẫn ra xác sống.

Tầng cao nhất của siêu thị này là một bãi đậu máy bay mô hình nhỏ, thường thường có phú hào sẽ đem máy bay trực thăng đậu ở chỗ này, bọn họ chính là đi thử vận may.

A, một số nguyên nhân, thực sự là đáng cân nhắc a. Chỉ sợ tìm kiếm máy bay trực thăng mới là thuận tiện đi.

Đến cùng là cái gì giá trị khiến cho bọn họ không tiếc đánh đổi dẫn ra xác sống cũng phải trở lại lâu ba, lại rời khỏi phòng an ninh đây? Tin tưởng đáp án chẳng mấy chốc sẽ công bố. Tôi cười cợt, cũng không để ý gì tới Chu Thiệu Quân vươn tay tới, mà chỉ màn hình giám thị: "Xem."

Nghe xong tôi nói, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn chăm chăm một loạt màn hình, tôi nghiêng đầu dựa vào vai An Nhiên, cảm giác nàng cứng một hồi, tôi chỉ không biết, kéo qua bàn tay của nàng, nhẹ nhàng viết xuống vài chữ.

Nàng đầu tiên là sợ ngửa co rút tay lại, nhưng rất nhanh phản ứng lại, bắt động thanh sắc nắn nắn ngón tay của tôi, ý bảo nàng biết rồi, quyến rũ ra khoe môi, thuận thế dặt tay nàng, ung dung thông thả mà thưởng thức.

Bàn tay của nàng cũng không lớn, ngón tay lại hết sức nhỏ dài, nhiệt độ lòng bàn tay làm tôi yêu thích không buông, sau khi tìm tôi nghiên cứu một hồi tâm mắt cũng dời đi.

"Là Tiểu Thang!" Cái người tên Phùng Dũng con mắt không lớn, thị lực ngược lại không tệ, một hồi liền nhìn thấy vấn đề, nhưng là gan thực sự không đáng chú ý, chỉ một chút liền run cổ họng, đáng vẻ kinh hãi đến biến sắc, "Xác xác xác... xác sống!"

Hình ảnh trên chính là nam nhân đang ra sức đá văng một con xác sống đang lay vai hân phía sau, sắc mặt sợ hãi, mà phía sau hân cách đó không xa, thỉnh thoảng còn theo vài xác sống đang giương nanh múa vuốt.

Dur quang của khỏe mắt tôi vẫn chú ý về mặt mấy người khác, nam nhân đầu tiên phát hiện kia đã sợ đến liên tiếp lui về phía sau, sắc quý Chu Thiệu Quân sắc mặt trắng bệch, mà đứng phía sau tôi Tần Tiên Nghị sắc mặt âm trầm, không nói một lời, trong mắt nhưng là quyết tuyệt lạnh lùng. Tôi biết, Thang Kien này đã bị bọn họ từ bỏ .

Từ phương hướng đến xem, những xác sống này là từ trên lầu đi xuống, xem ra leo lên tầng cao nhất đi tìm đám người kia cũng là lành ít dữ nhiều a.

Tôi đang muốn mở miệng, liền nghe thấy nghiến cứu sinh chưa ra trường lớn tiếng chất vấn Tần Tiên Nghị làm sao bây giờ, có muốn đi cứu hân hay không. Quả nhiên là chủ nghĩa lý tưởng của người sống trong tháp ngà, thật muốn nhìn một chút ngây thơ của người làm sao bị đánh nát, tôi khẽ mỉm cười, không nói gì.

Tần Tiên Nghị ngược lại cũng không phụ tôi chờ mong, chỉ là lạnh lùng liếc mắt Vệ Sở một cái, lắc đầu thờ dài nói: "Nhiều xác sống như vậy, cứu không được." Kỳ thực, cũng không phải hân cứu không được, mà là canh bạc kia không có giá trị để hân đánh cược tính mạng đi cứu thôi. Cũng không đủ lợi ích đánh động hân, vì thế có thể tro mắt nhìn hân đi chết đi, Tần Tiên Nghị không bằng sửa tên thành Tần Tien Nghị càng chính xác hơn.

Vệ Sở kia đúng là thoáng ra ngoài dự liệu của tôi, thấy mọi người thái độ đều là việc không liên quan tới mình treo lên thật cao đáng về, cầm lấy côn bảo an liền xông ra ngoài, trẻ con mồm còn hơi sữa có vài phần tâm huyết, chỉ tiếc, hữu dũng vô mưu, đành chịu chết uống.

Tôi kéo lại An Nhiên muốn ngăn cản hân, hướng nàng lắc lắc đầu. Ánh mắt nàng tối sầm lại, nhưng bé ngoan cúi thấp đầu xuống, không nói một lời.

Tôi không khỏi ở trong lòng thờ dài một hơi: Nếu nói là Vệ Sở kia ngây thơ không rành thế sự, bên cạnh tôi cũng không kém thằng nhóc ngốc, may là lòng thông cảm trần lan bao nhiêu thì cũng sẽ chú ý kết cục, cũng coi như nghe lời, không phải vậy, tôi thật đúng là tình thế khó xử .

Giống như vô ý liếc mắt một cái màn hình hàng thứ hai, trong đó có một vị trí chính biểu hiện tôi cùng An Nhiên ở trước đó, giá hàng trống trơn tỏ rõ chúng tôi gió thu cuốn hết lá vàng giống như chiến công, nếu như tình cảnh này trùng hợp bị người có tâm tư thu vào đáy mắt, vậy chúng tôi liền không thể không lo lắng cho an nguy mình.

Cảm giác được đạo ánh mắt chăm chăm âm trầm hướng trên người tôi, tôi không khỏi cười lạnh, ai là hoàng tước, còn chưa thể biết được đây.

Cũng không lâu lắm, trong hành lang vang lên ngổn ngang tiếng bước chân, mấy nam nhân kia rõ ràng sốt sáng lên, Tần Tiên Nghị làm cái thủ thế, lặng lẽ đi tới cạnh cửa, trên cánh tay bấp thịt căng thẳng, vận sức chờ đợi.

"Oành ——" một tiếng, cửa bị phá tan, là Vệ Sở, trên vai còn gánh một nam nhân hư thoát, chính là Thang Kien.

Tần Tiên Nghị nhú nhú mày, đột nhiên đóng cửa lại, tàn nhẫn mà trừng mắt về phía Vệ Sở, chất vấn nói: "Người đem hân mạng về làm cái gì? Nếu như đưa tới xác sống thì làm sao bây giờ?"

Đơn giản hai câu, nhưng khiến tim mỗi người đều lạnh, trong lời nói đều lộ ra oán giận, mười mấy phút trước còn cùng nhau chuyện trò vui vẻ như bằng hữu, một giây sau liền có thể coi như thiên toái bỏ đi không để ý tới. A, nhân tính cỡ nào chân thực mà đáng ghê tởm.

Tôi nắm lại tay, tựa ở trên người An Nhiên xem cuộc vui, nàng muốn nói lại thôi, há miệng, cuối cùng vẫn là trầm mặc không nói, tôi âm thầm gật gù: Ân, có tiền bộ.

"Tôi đặc biệt công lấy hân đi vòng một vòng lớn, bỏ qua chúng nó rồi mới trở về, người yên tâm đi." Vệ Sở thờ hồn hên mấy hơi, lấy ra nước suối trên bàn uống mấy lần, lại đi giúp Thang Kien tiểu tụy không thể tả uống nước, cúi đầu nhẹ nhàng trả lời.

Tần Tiên Nghị lông mày vẫn nhú chặt, hân đẩy ra Vệ Sở, tỉ mỉ kiểm tra một chút Thang Kien ý thức không quá tỉnh táo, đột nhiên biến sắc mặt: "Hân bị thương !"

Mấy người vội vã đến xem bờ vai của hân, quả nhiên có vết máu cao nát, vết thương dữ tợn, bốc ra nước mũi, nhìn liền làm người buồn nôn.

Mới tâm vừa trùng xuống lại lập tức nâng lên, trải qua xác sống tấn công mấy ngày nay mọi người đều biết, loại vi khuẩn này truyền nhiễm cực nhanh, nếu như bị bắt được một hồi, không tới 24h liền có thể biến thành xác chết đi động mất đi ý thức.

"Hân, hân sắp biến thành xác sống !" Phùng Dũng lập tức cách khá xa xa, trên mặt sợ hãi cùng căm ghét dường như người kia đã là xác sống.

Chu Thiệu Quân nín thở, nặng một tiếng, nhắc chân đem hân đá trở mình. "Người!" Vệ Sở không nghĩ tới hân sẽ làm như vậy, tức giận đứng lên muốn lý luận với hân, lại nghe sau lưng "Loảng xoảng" một tiếng nổ thật lớn, hân lập tức quay đầu lại, không khỏi sững sờ tại chỗ.

Tần Tiên Nghị vứt băng ghế nhựa có chút biến hình trong tay, trong mắt tàn nhẫn chột lóe lên, hướng Chu Thiệu Quân hai người nói: "Đem hân ném đi."

Thang Kien thoi thóp kia hiện tại triệt để thành một bộ thi thể, đầu bị đập đến nát tan, khuôn mặt không giống trước, lại cũng nhìn không ra đáng đáp khi còn sống.

Đáng trào phúng chính là, đưa hân lên đường cũng không phải xác sống hung tàn, mà là người hân đã từng ý lại sau lưng.

Q.1 - Chương 9: Tạ : Hoàng Tước

So sánh với Vệ Sở bị đá kích lớn, tôi khiếp sợ không chút nào kém hẳn, nhưng bởi vì trong lòng bàn tay đang nắm cái tay lạnh như hàn ngọc mà lập tức tỉnh táo lại, không có manh động, tay Tiêu vẫn luôn lạnh như thế, có phải là thể chất quá yếu không? Lúc có thời gian thì giúp nàng sưởi ấm vậy.

Tôi đang nghĩ ngợi, đã thấy sắc mặt Vệ Sở từ xanh chuyển hồng, gần xanh trên cổ đều trướng lên, không nghĩ ngợi nhiều được, tôi buông ra tay Tiêu, đi tới vỗ vỗ bờ vai của hắn, hướng hắn lắc lắc đầu. Tôi biết tâm tình hắn tức giận bất bình, thế nhưng hắn cũng không có thực lực chống lại Tần Tiên Nghị, nếu chọc giận tên đó, chỉ sợ kết cục đáng lo.

Cùng so sánh với mấy người kia, hắn thực sự được cho là một thanh niên chính trực, thấy hắn như vậy, tôi không khỏi có chút không đành lòng, lúc này mới quân một lần chuyện vô bổ.

Cũng may hắn tuy rằng kích động, nhưng rốt cuộc vẫn là một người rõ lý lẽ, thở hổn hển mấy hơi, hắn đột nhiên xoay người, dựa vào ngói dưới đất, hai tay nắm quá chặt chẽ, cắn răng không nói lời nào.

Tôi thở dài một hơi, quay đầu đến xem Tiêu, nàng không còn ôn nhu nhìn tôi như lúc trước, mà là khoanh tay nhìn về phía Tần Tiên Nghị, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lùng: "Kỳ thực, hắn cơ bản có thể sống sót."

Cái gì?

Tôi và những người khác đều tròn to mắt nhìn nàng, nàng cười không nói, chỉ nhìn Tần Tiên Nghị đang hút thuốc.

Có lẽ là không chịu được nhiều con mắt nhìn kỹ như vậy, hắn bóp tắt tàn thuốc một cái, giọng ồm ồm nói: "Người nào lại không biết bị vật này cào một hồi sau sẽ bị nhiễm, chờ hắn biến thành xác sống, còn không bằng kịp lúc cho hắn thoải mái!"

Tiêu nghiêng đầu, đạm thanh nói rằng: "Nếu như ngay từ đầu thay hắn xử lý vết thương, băng bó khử độc, hắn sống sót tỷ lệ có ít nhất 30%, " khi tất cả mọi người đều bị câu nói này phát sợ thì lại lo lắng thêm một câu, "Nếu như đổi lại là Tần tiên sinh người, tỷ lệ tăng cường đến khoảng chừng 50%——băng vào góc độ phán đoán của bác sĩ chuyên nghiệp như tôi".

Tần Tiên Nghị sắc mặt từ hồng chuyển xanh, hướng nàng giận dữ hét: "Tại sao cô không nói sớm!"

Tiêu liếc hắn một cái, tựa hồ là hàm chứa mấy phần xem thường ở bên trong: "Anh cho tôi cơ hội nói sao?"

Hắn làm như giận dữ, rồi lại cố đè xuống lửa giận, trên mặt lộ ra một vẻ mặt vận vẹo, tựa như cười mà không phải cười, rất là dữ tợn, nhìn một chút màn hình theo dõi, đã có vài con xác sống đi qua chỗ ngoặt, đang chậm rãi hướng tới phòng an ninh, tính toán trong vòng khoảng ba phút có thể tìm tới vị trí chúng tôi.

Tôi thấy sắc mặt hắn đột nhiên nghiêm nghị lên, cầm lấy cánh côn bảo an bố trí bên trong một cái tủ, chỉ vào Tiêu cười lạnh: "Danh nhân không nói tiếng lớn, chúng tôi biết cô có một loại năng lực đặc biệt có thể mang theo lượng lớn vật tư, hiện tại bây giờ, cô phụ trách thay chúng tôi bảo quản đồ vật, chúng tôi bảo đảm cô an toàn."

—— thì ra là như vậy!

Lúc này cử động của tôi và Tiêu đều bị bọn họ thu vào trong đáy mắt, vì thế nên không tiếc đánh đổi cũng phải quay lại, chính là muốn lấy không gian di động này sao.

Như vậy, tám người khác nữa đâu? Có phải là sản sinh đối nghịch hay không, sâu hơn chính là... Khó có thể hòa giải mâu thuẫn?

Tiêu nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, cười nói: "Nếu tôi không đáp ứng?"

Tần Tiên Nghị hanh cười một tiếng, bỗng nhiên đem cánh côn chỉ vào đầu của tôi, lớn tiếng uy hiếp nói: "Vậy trước hết tao phế bỏ cô ta!" Hắn đánh giá tôi một chút, vô cùng khẳng định nói, "Tôi biết chúng mày là băng hữu, mày cũng không muốn nhìn thấy bạn mày chết trước mặt mày chứ?"

Tôi có chút buồn cười nhìn hắn mang vẻ mặt đắc ý, ngoại trừ Vệ Sở, hai người đàn ông khác cũng có đáng vẻ vô cùng tán thành quyết định này, bọn họ dựa vào cái gì cho rằng, tôi liền chỉ có thể mặc cho người xấu xé mà không còn sức đánh trả chút nào?

Tuy rằng lực công kích của tôi không tính mạnh, nhưng phóng châm lửa và phi chút băng tra vẫn là có thể chống lại một hồi. Bảo thủ như vậy, thật là khiến người ta không còn gì để nói.

Một đầu đầy huấn luyện viên tập thể hình a, người cuối cùng rồi sẽ bởi vì coi thường đối thủ mà té ngã xuống, tôi ở trong lòng cho hắn bản án.

"Được rồi, ta đáp ứng ngươi" ngoài dự liệu của tôi, Tiêu nghĩ đến vài giây liền đồng ý, mà tôi cho rằng liền ngay cả thời gian suy nghĩ ngắn ngủi kia cũng chỉ là trên danh nghĩa, "Nhưng ngươi phải nhớ kỹ, tuyệt đối không thể gây tổn thương tới nàng. Bằng không, ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là hối hận." Nàng mỉm cười ẩn dưới lời hung ác, khiến tất cả mọi người đều không nhận được sống sờ.

Tôi hơi nghi hoặc một chút, nhưng chỉ có thể chôn ở trong lòng, chờ có cơ hội hỏi lại. Ngược lại, nàng tất nhiên là có đạo lý của nàng, hơn nữa, nàng sẽ không gây bất lợi cho tôi, chỉ cần tin chắc điểm này đã đủ rồi.

Bị Tần Tiên Nghi giục giã, chúng tôi rất nhanh liền rời khỏi phòng an ninh, bao gồm Vệ Sở được bốn nam nhân phân phát cho cánh côn ở bên trong tủ, Vệ Sở và Phùng Dững ở mặt trước mở đường, Tần Tiên Nghi thì lại cùng Chu Thiệu Quân cất bước ở đội ngũ cuối cùng phụ trách đoạn sau; tôi và Tiêu bị cưỡng chế ở bên trong đội ngũ, lấy tên đẹp "Tiếp nhận bảo vệ" nhưng chúng tôi đều rõ ràng trong lòng, điều này là để giám thị chúng tôi khỏi chạy trốn thôi.

Dọc theo con đường này đúng là gặp phải không ít xác sống, thậm chí không còn là một mình lao ra, mà bắt đầu có tùm năm tùm ba kết bạn, hiển nhiên là theo mùi mà tới.

Cái người tên Phùng Dững thực sự là phụ lòng cha mẹ đặt cho hấn đại danh, hai tay nắm vũ khí, nhưng sợ hãi rụt rè không dám lên trước, còn thiếu hết lên một tiếng trốn đến phía sau tôi và Tiêu; ngược lại Vệ Sở cái người nam nhân nhìn có chút gầy yếu này, đem cơn cảnh sát kia vung vẩy đến uy thế hùng hực, giải quyết được vài con xác sống. Sau khi chậm rì rì đi qua tầng thứ nhất hướng tới tầng thứ hai xuất phát thì, có hai con xác sống động tác tương đối nhanh nhẹn hai bên trái phải hướng chúng tôi đập tới, Vệ Sở đón lấy mộ con bên trái, Phùng Dững nhưng lại đầy đủ thể hiện cái gì gọi là "Đồng đội ngu như heo", lùi về sau một bước dài, phá hoại phòng tuyến đội ngũ, triệt để đem tôi và Tiêu bại lộ trước mặt xác sống.

Tôi cả kinh, tay phải đã phản xạ có điều kiện mà chuẩn bị ngưng tụ hỏa diễm, trong tay đột nhiên căng thẳng, đã bị Tiêu lôi kéo nhanh chóng lui về phía sau đi, ở phía sau chúng tôi Tần Tiên Nghi gào thét một tiếng, cướp bước lên trước, một gậy gỗ đánh cái kia đầu xác sống kia.

Lại nhìn Vệ Sở, cảnh côn xuyên vào mồm con xác sống, hiềm hiềm tránh ra móng vuốt nó lung tung chop tới, nhắc chân đạp mạnh đưa nó đá văng, sau đó ở nó trên đầu bù đắp một gậy.

Hữu kinh vô hiểm (bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm) giải quyết hai con xác sống, tất cả mọi người thờ phào nhẹ nhõm, Vệ Sở nhìn áo khoác jacket bị cắt rách, lòng vẫn còn sợ hãi vô vô; cái tên Phùng Dững làm đào binh suýt chút nữa bán đồng đội lại kinh hãi hai tay tạo thành chữ thập, liên tục cầu xin.

Tần Tiên Nghi chỉ tiếc mài sắt không nên kim lờm hấn một cái, vẫn quyết định điều chỉnh, đem hấn cán ra sau, chính mình thì lại tiếp nhận vị trí hấn.

Đội ngũ tiếp tục tiến lên, tốc độ rõ ràng tăng lên, chỉ chớp lát sau liền tiến nhanh đến tầng thứ hai.

Tần Tiên Nghi trực tiếp đem đội ngũ đi tới nơi chất đông xe đạp điện, chỉ vào mấy chiếc quý nhất nói với Tiêu: "Đem chúng nó thu hồi vào, nhanh!"

Tiêu lắc lắc đầu nói: "Không gian tồn trữ có hạn, nhiều nhất ba chiếc, nhiều hơn nữa liền không bỏ đồ ăn vào được."

Tuy rằng không biết không gian Tiêu rộng ra sao, thế nhưng tôi khẳng định rộng hơn hấn lời nàng nói, còn nàng tại sao từ chối yêu cầu Tần Tiên Nghi, ngược lại tôi thật ra không hiểu.

Tần Tiên Nghi nửa tin nửa ngờ nhìn Tiêu một chút, nhưng nhìn nàng thần nhiên lại thua trận bên trong, vung tay lên: "Vậy thì lấy ba chiếc, còn lại sách mấy cái đồ pin dự bị."

Thu cẩn thận những thứ này, hấn lại không ngừng không nghỉ chỉ huy chúng tôi đi lâu ba.

Không ngoài dự đoán, tầng ba là thực phẩm và quầy hàng, bốn người tạo hình quạt đem hai chúng tôi vây vào giữa, một bên dán vào giá hàng, không ngừng mà thu lấy đồ ăn, hết sức lựa chút đồ tiện mang theo và chứa đựng.

Chỉ chớp lát sau, tôi phát hiện sắc mặt Tiêu trở nên tái nhợt, tuy rằng thời điểm tôi gặp được nàng, màu da nàng liền trắng nõn đến kỳ cục, thế nhưng vẫn không có như hiện tại thấy tận màu máu.

Môi nàng biến sắc trở nên cực kì nhạt, thở dốc yếu ớt mà ngắn ngủi, ánh mắt sâu thẳm, tôi chăm chú nhìn tới, dường như nhìn thấy một vệt sáng đỏ đậm sâu sắc ẩn giấu ở trong mắt.

"Tiêu, cô bị làm sao?" Tôi vội vàng đỡ lấy nàng, gấp giọng hỏi.

Mấy người kia cũng sốt sắng mà nhìn sang.

Nàng thở hổn hển vài lần, rồi mới từ trong miệng nhẹ nhàng phun ra vài chữ: "Dị năng... sử dụng quá độ... có chút thoát lực, không, không có chuyện gì..."

—— đáng đáp như vậy làm sao lại có thể nói là không có sao chứ?

Tôi liếc một cái mấy nam nhân phía sau, không biết bọn họ có ý định gì, suy nghĩ mãi, vẫn cảm thấy trước tiên mang Tiêu đi tới nơi không người là tương đối thỏa đáng.

Vì vậy tôi đưa ra về mặt lo lắng nói: "Nàng có chút đau sinh lý, tôi muốn dẫn nàng đi phòng vệ sinh xử lý một chút."

May là mấy nam nhân không có đưa ra câu hỏi "Đau sinh lý là cái gì" và "Xử lý như thế nào", không phải vậy, tôi còn thực sự không biết nên giải thích như thế nào.

Dưới vẻ mặt do dự của Tần Tiên Nghi, tôi đỡ Tiêu trên vai, nửa ôm nàng eo, vỗ bả bàn tay béo Chu Thiệu Quân đưa tới, điều khiển nàng chậm rãi xê dịch về phòng vệ sinh nữ ở tầng này.

Dưới sự phản đối và cường điệu mãi, bọn họ đến cũng không có theo vào, mà cảnh giác canh giữ ở cửa, mở hé cửa, sợ chúng tôi chạy trốn.

Tôi nhún vai một cái, điều khiển Tiêu tiến đến phòng riêng một người.

Tiêu vẫn luôn yên tĩnh như con rối hình người, mới vừa vào cửa liền đột nhiên biến mất ở trước mắt tôi, tôi sững sờ một lát mới phản ứng được: Nàng đây là... tiến vào không gian của chính mình sao?

Hóa ra không gian của nàng có thể đem bản thân đi vào được sao? Như vậy, có thể chứa đựng những người khác hay không đây? Nếu là như vậy, khi gặp phải thời điểm bước ngoặt nguy hiểm, liền có thể trực tiếp trốn vào trong không gian sao?

Chỉ là không biết lối ra có cùng một vị trí hay không, tỉ lệ thời gian lại có tương đồng hay không đây?

Tôi suy nghĩ không bờ bến để giết thời gian, trong lòng lo lắng nhưng không có nửa điểm ý tứ chậm lại.

"Này, xong chưa a?" Tần Tiên Nghi không nhìn được gõ gõ cửa phòng vệ sinh, "Ma ma tức tức, một lúc nữa xác sống đến rồi!"

"Giục cái gì mà giục!" Tôi bị tiếng nói của hấn cả kinh, phản xạ có điều kiện trả lời lại, "Lập tức liền tốt!"

Vừa dứt lời tôi liền hối hận rồi: Tốt cái gì nhỉ? Còn không biết Tiêu đã xảy ra chuyện gì, khi nào có thể trở về đây... vạn nhất bọn họ phá cửa mà vào thì làm sao bây giờ?

Mà so với sợ hãi bị phát hiện, lo lắng cho Tiêu còn nhiều hơn bất kể mọi tâm tình.

Ngay lúc tôi gấp đến độ hỏa thiêu hỏa liệu như con ruồi không đầu tự ở trong phòng riêng đảo quanh tới tới lui lui thì ngẩng đầu lại tự nhiên va vào cái ôm của người lúc trước hiện ra nhàn nhạt mùi nước hoa..... ân?

Tôi theo bản năng ngẩng đầu, môi tựa hồ lướt qua một thứ mềm mại, nhất thời sững sờ tại chỗ, thật lâu không có động tác, bốn mắt nhìn nhau, là con mắt Tiêu sâu thẳm đẹp đẽ, liền như thế yên lặng nhìn, giống như mọi thứ xung quanh đều không nhìn thấy, không nghe được .

Gần giống như loáng một cái hôn môi, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa, tôi nghe thanh âm kia gần trong gang tấc, hiển nhiên là bọn họ đã tiến vào bên trong , cách chúng tôi khoảng cánh một cánh cửa.

Tôi lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cũng đã ý thức trước cúi đầu xuống, tránh ra ánh mắt Tiêu trong treo long lanh mà mang theo ý cười, trong lòng "Thịch thịch" nháy lên, vội vã lui một bước dài.

Đầu đột nhiên đập phải ván cửa, cũng bất chấp đau đớn, vội vội vã vã hỏi nàng: "Tiêu, Tiêu..." Mới vừa lên tiếng lại nghĩ tới không thể quá lớn tiếng, nhỏ giọng lại, "Thế nào rồi? Có chỗ nào khó chịu không?"

Đồng thời lo lắng, cũng đã quên lúng túng vừa nãy, lôi kéo tay của nàng trên dưới đánh giá: "Sắc mặt so với lúc nãy tốt hơn một chút ... làm sao tay vẫn lạnh như vậy?" Tôi cũng không nghĩ nhiều, hai tay cầm lấy tay nàng, nhẹ chà xát cùng với thổi khí, "Tôi cho cô ấm áp."

Cảm thán chất da nàng nhẵn nhụi, lại phát hiện đỉnh đầu không còn âm thanh, tôi thủ thế một trận, mới nhớ tới xem phản ứng của nàng, đã thấy nàng hơi mím môi, chính là không hề chớp mắt nhìn tôi chăm chú, ánh mắt trầm tĩnh như nước, đáy mắt nơi sâu xa cuộn cuộn tâm tình tôi xem không hiểu. Rất lâu sau đó tôi mới hiểu được, loại ôn nhu không nói được kia, là một hạt giống, ở trong trái tim lẫn nhau, mọc ra rễ phát ra lá, một khi bị miễn cưỡng thu đi, chính là nỗi đau khó có thể chịu đựng.

"An Nhiên..." Nàng nắm thật chặt bị hai tay bị tôi ôm, ngược lại nắm chặt tay tôi, đem tôi chậm rãi kéo tới gần nàng.

Đột nhiên, động tác của nàng hơi ngưng lại, ánh mắt toát ra một chút hơi lạnh, không chờ tôi phản ứng lại, cửa bị một lực lượng mạnh mẽ xông tới, đang muốn đập về phía tôi thì, Tiêu một tay dùng sức, đem tôi kéo vào trong lòng nàng, nghiêng người chống đỡ cánh cửa kia, cũng thấy nàng dùng sức như thế nào, một chương cửa đẩy ra thật xa.

"Oành ——" "Đồng ——" "Ồi!" Một tiếng hét thảm, Chu Thiệu Quân nỗ lực phá cửa bị đè ở bên dưới cánh cửa.

A, thực sự là đáng đời.

Tôi có chút hả hê cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng cũng không khỏi nghi hoặc: Tuy rằng mỗi dị năng giả hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ so với trước đây cường tráng hơn một ít, bao gồm cả thể năng của tôi cũng so với quá khứ khỏe hơn một điểm nửa điểm, có điều sức mạnh của nàng cũng quá to lớn đi..

Nhìn Chu Thiệu Quân từ nãy đến giờ không cử động được thân, tôi lắc đầu một cái đi ra ngoài cửa, nhưng khi lướt qua hắn thì nghe được hắn bỗng nhiên phát sinh tiếng kêu thảm thiết như lợn giết, quay đầu nhìn lại, giày cao gót ám sắc hoa văn báo của Tiêu đang hững hờ dẫm lên trên bàn tay của hắn, mà trên mặt nàng mang theo mỉm cười tao nhã, tựa như vừa đi qua chính là thảm đỏ Oscar.

Tề... Nhất định rất đau? Tôi dĩ nhiên lại có chút thương hại đối với Chu Thiệu Quân. Đương nhiên, chỉ có một chút mà thôi.

Những người khác cũng làm như không nhìn thấy thảm trạng của hắn, Tần Tiên Nghi giả vờ giả vịt ho khan vài tiếng, tiến lên đem hắn tha lên, đầy mặt nghiêm túc nói rằng: "Không có chuyện gì cũng sắp..." Hắn lời còn chưa nói hết, chúng tôi liền nghe thấy tiếng ồn rất lớn, như là âm thanh động cơ nổ, lại so với thứ đó càng thêm điên dại. Đó là âm thanh cánh máy bay trực thăng chuyển động.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Tần Tiên Nghi, đã thấy sắc mặt hắn tái xanh, đẩy ra Chu Thiệu Quân bên người, nhào tới bên cửa sổ phòng vệ sinh nữ mở cửa sổ vờn thân thể ra dùng sức nhìn xung quanh, sau chốc lát, chỉ thấy hắn hận hận một quyền nện ở trên song sắt, đem hợp kim nhôm đập lõm đầu, sau đó nện một tiếng:

"Con chó, Trương Thiên lại chỉ quan tâm bản thân, một mình chạy trốn!", hắn quay đầu lại hướng chúng tôi hô to, "Mau đuổi theo!"

Mọi người không hiểu ra sao mà nhìn bóng người hắn chạy nhanh ra ngoài, cũng đi theo, bởi vì nguyên nhân vị trí, tôi và Tiêu rơi sau cùng đội ngũ. Một đường theo bóng dáng hắn từ xa đi xuống, đi qua tầng hai và tầng ba, tôi rõ ràng cảm giác Tiêu dừng lại phía sau.

Nhận ra được nàng không có đi theo, tôi lập tức đã muốn quay đầu lại, nhưng bên tai lại có hô hấp nhẹ nhàng phát qua, túi áo tôi hơi động, thật giống như bị bỏ vào món đồ gì.

Nghiêng đầu nhìn gò má xinh đẹp của Tiêu, cùng nàng duy trì tốc độ không nhanh không chậm đi về phía trước, ngược lại phía trước mấy nam nhân đã chạy đến không còn bóng, tôi tò mò hỏi: "Là cái gì?"

Tiêu từ trong túi tiền móc ra khăn ướt, tỉ mỉ lau chùi mỗi một ngón tay, nhàn nhạt trả lời: "Não tĩnh xác sống."

"Có ích lợi gì?" Tôi thuận miệng hỏi, nhưng trong đầu không đúng lúc hiện lên quá trình Tiêu lấy ra não tĩnh, sẽ lại nghĩ tới động tác nàng xuống tay, sắc mặt không khỏi trắng bệch, não tĩnh bị nhét vào túi áo, đã rửa sạch qua hay chưa?

Tôi không dám đi suy đoán đáp án.

Chờ chúng tôi đẩy ra cửa lớn siêu thị ra bên ngoài quảng trường thì, thấy một chiếc máy bay trực thăng dân dụng xuyên qua tầng cao nhất của siêu thị bay đi hướng xa xa. Từ cạnh cửa máy bay, có thể nhìn thấy bên trong ngồi mấy người, nữ có nam có, khiến người chú ý nhất là một nam nhân tướng mạo anh tuấn, hắn vẫn nhìn phía mặt đất, vẻ mặt không rõ.

Theo ánh mắt của hắn, tôi thấy Tiêu ở phía sau trên mặt cũng là một bộ vẻ mặt ý tứ sâu xa. Bỗng dưng, nàng duỗi ra ngón cái để ở động mạch cổ, từ bên trái phui đi đến phía bên phải, nụ cười như hoa bách hợp xán lạn thuần mỹ, cái tư thế kia, nhưng tràn ngập sát khí uy nghiêm đáng sợ.

Mặc dù nàng ngừng đầu nhìn máy bay trực thăng bay càng ngày càng xa, thanh mị dung nhan tất cả đều là hàn ý lạnh thấu xương, khiến người ta đột nhiên sinh ra một loại nàng chính là thiên hạ ảo giác.

"Tiêu..." Đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, tôi trầm thấp gọi nàng, nàng đáp một tiếng, quay mặt lại nhìn tôi, ánh mắt ôn hòa, ý cười điềm đạm, cùng dáng vẻ lúc nãy như hai người khác nhau.

Đến tốt cùng người nào mới thật sự là nàng?

Hay là, mỗi mặt đều là của nàng mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Tiêu : Bạn Thân

Tôi yên lặng mà nhìn chiếc phi cơ trực thăng kia mang Trương Thiên đi càng xa, miễn cưỡng khống chế lại thô bạo trong lòng, không có đuổi theo, bằng vào lực cánh tay và sức không chế của tôi, hoàn toàn có thể cầm một đồng tiền xu làm như đạn pháo bắn trúng bình xăng máy bay trực thăng nhưng tôi cũng không tính làm như vậy. Liền giết hắn như thế, không khỏi lợi cho hắn quá rồi. Tôi muốn cho hắn hưởng hết vinh hoa phú quý lại ném cả chua xót thống khổ, sau đó, sống không bằng chết ở trên thế giới này kéo dài hơi tàn... rồi chết, đều là một loại hy vọng xa vời.

Trốn đi, Trương Thiên! Trốn được càng xa càng tốt. Trước khi ta tìm được người, sống sót cho tốt.

Tôi nhìn thấy con mắt hắn lấp lóe không ngớt, nở nụ cười lo lắng.

"Tiêu..." Bên tai là An Nhiên rụt rè khẽ gọi, tôi theo bản năng mà thu hồi nụ cười xán lạn trên mặt và ánh mắt khát máu.

Tôi không để ý những cái nhìn của người khác, chỉ có An Nhiên; tôi hi vọng ở trong mắt nàng, trong lòng, mãi mãi cũng chỉ có cái người bác sĩ ngoại khoa lạnh nhạt mà cao ngạo ngoại kia, cái người đã từng, Tiêu Minh Dạng sạch sẽ.

"Hả?" Tôi nhìn về phía nàng, sắc mặt nhu hòa xuống một cách tự nhiên, không phải tận lực khống chế biểu tình, mà là vừa nhìn thấy nàng, trong lòng liền ấm áp, khiến tôi không có cách nào mất lạnh đối mặt. Nàng giật giật môi, bỗng nhiên chỉ vào mấy nam nhân tình huống nguy cấp trên quảng trường hỏi tôi: "Phải cứu sao?". Tôi biết, nàng nguyên bản muốn nói cũng không phải câu này, có điều không liên quan, chỉ cần nàng không nói, tôi liền không hỏi. Tôi nhìn lướt qua Vệ Sở vùng vẫy cảnh cùn cùng độ sức với ba con xác sống, tính toán hẳn một chốc chết không được, liền lắc đầu, lôi kéo An Nhiên ẩn ở trong góc, đưa cho nàng một khối sô cô la: "Nhìn kỹ hăng nói."

Cái quảng trường ngoài trời này diện tích tầm khoảng hai trăm mét vuông, chính giữa là một tượng điêu khắc nghệ thuật hiện đại, bốn phía vây quanh một vòng đèn suối phun nhọt nhọt, chỉ có độ cao bằng chân người trưởng thành, không có bật điện, liền chỉ là một bãi nước đọng, không lật nổi sóng lớn. Ngoại trừ cái tượng điêu khắc, toàn bộ trên quảng trường lại không có thứ che chắn. Bốn nam nhân một bước lao ra cửa lớn siêu thị trước chúng tôi đương nhiên thành mục tiêu lựa chọn hàng đầu của đám xác sống nguyên bản bồi hồi ở quảng trường.

Xác sống có khoảng hai mươi mấy con, ba con vây quanh Vệ Sở, Phùng Dũng và Chu Thiệu Quân chống đỡ bốn con, còn lại tất cả đều bị Tần Tiên Nghi không ngừng gào thét hấp dẫn đi tới. Tuy là như vậy, hẳn vẫn hướng tới mấy bay trực thăng chỉ còn lại điểm nhỏ chửi rủa không ngừng, dùng ngôn ngữ ác độc có thể nghĩ tới trên đời mà chửi rủa, dù cho mỗi một âm tiết đều sẽ dẫn tới xác sống càng thêm hung mãnh hơn. Coi như sức mạnh hẳn tăng cường, một giây liền có thể giải quyết một con, cũng không thể chống đỡ được hơn mười con xác sống không đau đớn, không cảm giác, chỉ biết bất chấp tấn công. Rất nhanh, thời điểm khi hẳn vừa mới hơi mất tập trung, liền bị một con xác sống tàn bạo từ trên cánh tay kéo xuống một mảnh thịt.

Chỉ nghe hẳn gào lên thê thảm, dùng hết sức, tay nắm cánh cùn đem con xác sống kia đánh bay, nhưng không thể chịu được hai con khác hai bên trái phải đánh về phía hai chân của hẳn, lại là hai tiếng như xé vải và tiếng vang chói tai, hẳn đã thành một người toàn máu.

Đòn đánh này kỳ thực không tính trí mạng, thế nhưng hẳn thủy chung là một người sống sờ sờ có cảm giác, đau đớn kịch liệt khiến hẳn cắn chặt hàm răng, mồ hôi lạnh cũng không ngừng chảy ra, con mắt mờ hồ, ý thức của hẳn bởi vì tức giận mãnh liệt và thống khổ khó có thể chịu đựng mà dần trở nên tan rã. Cẩn thận ngăn một miếng máu hướng tới phía sau, sau một giây, phía sau lưng hẳn, bụng cùng với hai cái chân đều chịu công kích khác nhau. Rốt cục, chân hẳn mềm nhũn, sau đó ngã nhào trên đất, con xác sống gào thét nằm nhoài trên bụng hẳn, hất đầu lôi kéo một tảng lớn thịt từ trên bụng mềm mại tới dây lưng của hẳn, lộ ra ổ bụng và nội tạng đỏ tươi. Một con xác sống khác vội vã vuron ra móng vuốt tiêu tụy, vò ra một cái dạ dày hẳn đang ngo ngoáy với một đoạn ruột dài, không thể chờ đợi được nữa nhét vào trong miệng miệng lớn nhai nghiền ngẫm, còn không quên phát sinh âm thanh khàn giọng hiển hách, thật giống như biểu đạt sung sướng. Thấy thế, càng nhiều xác sống nhào tới, dồn dập ăn mọi chỗ tốt của hẳn, chỉ lo động tác chậm, ngay cả cận đều chia không được.

Tôi nghĩ tới trước đây từng xem qua một bộ phim phóng sự liên quan tới linh cầu, ấn tượng sâu nhất chính là một đám linh cầu nhào vào con mồi cắn nát máu thịt của nó, con linh dương cường tráng kia thậm chí còn chưa tắt thở, nhưng trở mắt nhìn mình bị từng tý từng tý ăn đi. Tôi thần nhiên nhìn lại Tần Tiên Nghi ánh mắt khản cầu, khẽ mỉm cười, trong lòng không đau khổ cũng không vui, bị xác sống cắn nát cảm giác ra sao? Người bây giờ, có thể cảm nhận được bên trong những người bị người đẩy mạnh vào bầy xác sống kia không, hèn mọn thỉnh cầu, cùng với sâu sắc tuyệt vọng?

"Tiêu... Không cứu hẳn sao?" An Nhiên cau mày, đáng vẻ không đành lòng.

"Cô muốn cứu hẳn?" Tôi không hề trả lời, mà đem vấn đề quăng trả lại nàng.

"Tôi..." Nàng dường như suy tư một chút, tầm mắt không hề có một chút tập trung tại cái người thân trên đã bị gặm đến chỉ còn một bộ khung xương, mà là chán nản lắc lắc đầu, "Không chắc chắn cứu hẳn. Nếu như đánh đổi là tôi bị thương thậm chí nguy hiểm tới tính mạng, tôi cũng sẽ không cứu hẳn." Nàng chần chờ một chút, mới hỏi tôi, "Cô có cảm thấy tôi lãnh khốc hay không?"

"Đương nhiên..." tôi buồn cười gõ gõ đầu của nàng, "Sẽ không."

Nếu như ngay cả người lòng thông cảm tràn lan như cô còn có thể coi là lãnh khốc, vậy tôi chả lẽ không còn sót lại một chút nhân tính?

Trên thực tế, cũng xác thực còn lại không được bao nhiêu.

Tôi tự giễu lắc lắc đầu, lại đi xem một bên khác Phùng Dũng và Chu Thiệu Quân, hai người cũng không có chống lại bao lâu, liền bị gặm nhắm đến thương tích đầy mình. Vệ Sở kia lại thật không có cút tay thiếu chân, chỉ là trên mặt trên tay đều bị vẽ ra vết thương sâu sắc nhọt nhọt, liên tục chiến đấu một đám xác sống vây công dưới thua chị kém em, ngàn cân treo sợi tóc.

Tôi lạnh lùng trừng mắt khoảng mười con xác sống chuyển hướng tấn công về phía tôi và An Nhiên, đưa cho nàng một cái dao bỏ đưa mới, lập tức tiến lên trước một bước dẫn ra chú ý của một số xác sống, đem tiểu đội mười "Người" chia làm hai nhóm, trở tay một dao chém về phía cổ con xác sống gần nhất. Vì được viên não tinh này cải tạo mà làm cho sức mạnh của tôi tăng cường rất nhiều, này một chiêu lại giống như cát đậu hủ vậy, không tổn sức chút nào đem thân thể và đầu của nó phân ra.

Một đòn qua đi, dao thứ hai cũng rất nhanh bỏ về con xác sống phía dưới, dư quang chú ý tới tình huống An Nhiên, tuy rằng bị hai con xác sống chạy tới đầu tiên hai bên trái phải giáp công, nhưng không hốt hoảng chút nào, tay trái thả ra ba gai băng đâm vào chân một con xác sống khiến nó ngã xuống, đồng thời kiềm chế lại một con xác sống phía sau chạy tới, tay phải nắm dao bỏ đưa hất gọn gàng nhanh chóng tước mất đầu một con xác sống khác, tất cả những thứ này chỉ ở trong chớp mắt, năng lực phản ứng của nàng khi lâm trận có thể thấy được chút ít.

Tôi yên lòng thu hồi phần lớn sự chú ý, nhanh chóng giải quyết vài con xác sống xung quanh, giờ tay vung một cái, lưỡi dao chuẩn xác xuyên vào sau gáy một con xác sống. Vệ Sở tránh khỏi kết cục bị cắn đứt cổ họng, hần cảm kích nhìn tôi một chút, ném lần một con xác sống cuối cùng vậy công hần. Đồng thời, An Nhiên cũng quét sạch cản trở ở phụ cận, quảng trường to lớn ngoại trừ ba người chúng tôi, cũng không còn những vật sống khác.

"Người " tôi hướng Vệ Sở giờ giờ lên cầm, "Đem những não tinh của xác sống này đào hết ra"

"... Tôi?" Hần kinh ngạc chỉ chỉ chính mình, tựa hồ là thấy về mặt tôi không thể nghi ngờ, hần gãi gãi sau gáy, không hiểu hỏi, "Cái gì là suy nghĩ a? Gân trong đầu sao?"

"Xi xi ——" An Nhiên đi tới thì nghe được hần nói một câu như vậy, không nhịn được nở nụ cười, gáp má phải có một lúm đồng tiền nhân nhật, vô cùng đáng yêu, tôi không khỏi nhìn thêm vài giây.

"A? Cô cười cái gì? Tôi nói sai rồi sao?" Vệ Sở lúng túng cười theo, ngại ngần bên trong mang theo phần chán ánh mặt trời đặc hữu của người thanh niên, luôn cảm thấy có chút chướng mắt.

Tôi liếc hần một cái, dao nhọn trong tay bỏ ra đầu con xác sống gần nhất, đào mấy lần, lấy ra một viên tinh thể trong suốt ra hiệu hần xem cẩn thận.

"Ồ... Hóa ra là tinh thể a!" Hần bỗng nhiên tỉnh ngộ gật gù, nhìn tôi cười khúc khích vài tiếng, nhưng dần dần không còn có một tiếng động, hình như bị tôi mặt lạnh nhạt không hề cảm xúc thu hút, hần ho khan vài tiếng, làm như khó để nhìn mấy lần não tinh vẫn còn dính máu, từ trong túi áo móc ra một đôi găng tay cao su, lần lượt tìm kiếm từng cái đầu xác sống

Tiểu tử này đúng là thú vị, bên người còn mang theo găng tay, để chuẩn bị gây án bất cứ lúc nào sao?

Nhìn động tác hần thu lấy não tinh xác sống, coi như gọn gàng, chỉ một phút liền tập hợp đủ chừng hai mươi viên não tinh, dùng túi tôi đưa cho hần gói kĩ. Tôi nhìn đồng hồ trên tay một chút, đã gần ba giờ chiều, năm giờ trời liền tối, muốn trước khi trời tối tìm được chỗ đặt chân, tuy rằng tôi không sợ đêm tối, thế nhưng An Nhiên không cách nào nhìn ban đêm, hơn nữa chiến đấu lâu như vậy, nàng cũng cần tìm một chỗ nghỉ ngơi thật tốt một hồi. Tôi từ trong không gian lấy ra hai xe đạp chạy bằng điện, đang muốn ngồi lên một chiếc trong đó, nhưng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề bị tôi lãng quên... tôi không biết đạp xe. Từ nhỏ đến lớn đều có xe đặc biệt đưa đón, sau khi trưởng thành liền thi đậu giấy phép lái xe, mặc dù là máy bay du thuyền cũng có đi qua, thế nhưng xe này cần thử thách cân bằng hai bên. Tôi nhìn về phía An Nhiên: "Biết đạp sao?"

"Cái này? Biết a! Đây có cái gì khó!" Nàng cười cười, gọn gàng nhanh chóng ngồi lên xe, cầm lấy tay lái, chân chấm đất làm điểm tựa chống thân xe, cũng có vài phần đẹp đẽ, "Tiểu thư xinh đẹp, muốn đi nhờ xe sao?"

Tôi bị giọng điệu nàng đáng hoàng trình trọng chọc cười, nghiêng người ngồi trên chỗ ngồi phía sau, rụt rè gật đầu: "Phiền phức cô ."

"Vi ngài phục vụ là tôi vinh hạnh." Nàng giả vờ giả vịt kiểm tra một chút các hạng số liệu trên xe, chân trái đạp mặt đất một cái, giẫm lên bàn đạp, "Ngồi vững vàng!"

"A!" Tôi theo bản năng mà ôm eo nàng duy trì cân bằng, lại cảm thấy nàng cứng ngắc mấy phần, thân xe run rẩy một hồi, suýt chút nữa nghiêng sang một bên, may là nàng rất nhanh khống chế phương hướng, dùng sức đạp mấy lần bàn đạp, xe rốt cục vững vàng về ra một đoạn ngắn khoảng cách.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm, quay đầu lại xem Vệ Sở, hần lẽ loi đứng bên cạnh một chiếc xe chạy bằng điện khác, cũng nhìn chúng tôi, dáng vẻ muốn nói lại thôi, tôi hướng về hần khoát tay áo một cái: "Tạm biệt." Tốt nhất cũng không gặp lại.

Người bị xác sống bắt được, tỷ lệ nhất định sẽ phải chịu biến đổi, nhìn vận may hần, trước khi rời đi, tôi đã đem cái túi não tinh phân ra một nửa cho hần, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ, còn có cần hay không, và khả năng sản sinh tác dụng phụ, vậy thì không có quan hệ gì với tôi .

An Nhiên tựa hồ rất chú ý hai tay tôi ôm eo nàng, eo thon cơ bụng căng quá chặt, khiến tôi âm thầm buồn cười, sinh ra ý nghĩ chọc ghẹo nàng, đem gò má dán lên phía sau lưng nàng, thư thư phục phục dựa vào, lên giọng hỏi: "Kế tiếp đi chỗ nào?"

Nàng không được tự nhiên gật gật thân thể, nhưng bận tâm tư thế của tôi, miễn cưỡng ngừng lại động tác, chỉ nghiêng đầu: "Tôi muốn đi tìm Mặc Mặc. Nàng là bạn thân tôi, cũng là bằng hữu tốt nhất..."

"Vậy thì đi thôi." Tôi quán lấy eo nàng, đánh gãy lời tiếp theo của nàng, "Tôi đi cùng cô."

"Nhưng là..." Âm thanh nàng chần chờ cùng không kiên định, tôi biết, nàng nhất định cũng không hi vọng cùng tôi tách ra, nhưng lại lo lắng con đường phía trước nguy hiểm, bởi vậy tình thế khó xử lên.

"Nhưng nhị cái gì, chúng ta không phải nói muốn cùng đi thành phố B sao?" Tôi sụt sọt sống lưng nàng, cảm giác nàng chậm rãi thanh tĩnh lại, âm thanh cũng không khỏi trở nên nhu hòa, "Cô sẽ bảo vệ tôi chứ?"

"Ừm!" Nàng chắc chắn gật gập đầu, dưới chân đạp càng ngày càng khó. Để phát điện, không tới thời khắc quan trọng, đều sử dụng nhân lực thay thế điện lực, đây là nhận thức chung trước khi chúng tôi xuất phát, nghe được nàng không chút do dự trả lời, khóe miệng tôi không tự chủ cong lên. Đạp qua mấy cái hẻm nhỏ thừa thốt người, rẽ trái lượn phải đến một phụ cận tiểu khu kiểu cũ, trên đường chỉ gặp phải vài con xác sống linh tinh, động tác chậm chạp, căn bản không đuổi kịp xe chúng tôi, mãi đến tận cách cửa tiểu khu còn có mấy chục mét khoảng cách, tôi mới biết nguyên nhân —— phần lớn xác sống đều vậy tụ bên trong tiểu khu. Nghĩ đến bên trong nhất định có thật nhiều "Đồ ăn" đang hấp dẫn chúng nó đi.

Hơn nữa, nơi này xác sống hiển nhiên so với chúng tôi gặp phải ở bên trong siêu thị phản ứng nhạy bén hơn, cách thật xa đã ngửi thấy khí tức chúng tôi,

có vài con đã quay đầu lại hướng về phía chúng tôi vừa đi tới, động tác nhanh hơn không ít, hầu như đã có thể cùng ngang hàng với tốc độ cất bước của người bình thường. An Nhiên và tôi liếc mắt nhìn nhau, quay đầu xe đi tới cửa sau tiểu khu, tường ngoài tiểu khu là gạch đá kết cấu từ mấy chục năm trước, cũng không bền chắc, màu nâu bạch son hiện ra, đại đa số đã bong ra, lộ ra thân tường màu xám xỉn, loang lổ bác bác năm tháng già nua. Nếu như bị một đoàn xác sống luân phiên tấn công, sợ chống đỡ không được một phút.

Đọc theo tường ngoài nhanh chóng đi một vòng, bỏ qua vài con xác sống lão đảo đi theo vào, chúng tôi đi tới cửa sau tiểu khu, nơi này chỉ có cửa sắt loại xe vận tải cỡ lớn đi vào, bình thường không mở ra, ngoại trừ bảo an có trách nhiệm quản lý, trong ngày thường hầu như không có ai sẽ tới nơi này. Vì lẽ đó, số lượng xác sống nơi này thật là ít ỏi. Một cái khóa lớn bị gỉ mọc trên cửa, một con xác sống ăn mặc đồng phục an ninh ngơ ngác ngồi ở trong đình bảo an, đột nhiên ngửi thấy được mùi vị người sống, con người trắng bệch chuyển động một vòng, bắt đầu cào lên kính thủy tinh của đình bảo an.

Chúng tôi từ trên xe bước xuống, tôi đem xe thu hồi vào không gian, hỏi dò nhìn về phía nàng —— phải đi vào thế nào?

Nàng thân bí đối với tôi vẫy vẫy tay, ra hiệu tôi đuổi theo, xoay người hướng tới bên tường tiểu khu đi đến một gốc cây đại thụ hơn mười mét, đó là một gốc cây ngô đồng đường kính khoảng bảy mươi đến tám mươi centimet, cành lá xum xuê, xanh um tươi tốt, cành cây thô kéo dài tới bên trong tiểu khu. Chỉ thấy An Nhiên cho tôi cái ánh mắt "Nhìn được rồi", lùi về sau vài bước chạy lấy đà, sau đó đập lên cành cây đại thụ kia, như một con khỉ nhanh nhẹn, hai ba lần liên tiếp leo lên đỉnh cây, một tay vịn chắc cây thô nhất, cúi người quay hướng tôi cười: "Mau tới!"

Đây là... muốn tôi leo cây?

Tôi nhìn một chút tay mình được bảo dưỡng nhẵn nhụi, lại nhìn một chút nữ nhân cười đến một mặt vô tà, thờ dài, học dáng vẻ nàng, lùi về sau, chạy lấy đà, leo cây —— nắm lấy tay nàng đưa tới, thuận lợi nhảy lên đỉnh cây, bốc đồng quá lớn hậu quả chính là thu thế không kịp, một hồi nhào vào trong lòng nàng, đưa nàng đẩy lão đảo một cái, nếu không có tôi đứng lúc lùi nàng lại một cái, có thể hai người đều muốn từ trên cây ngã xuống lộn chóng vảo.

Không nhìn ra được, nàng thật tốt đẹp a...

Tôi lúng túng thu hồi tay không cẩn thận đặt tại ngực nàng, phát hiện mặt nàng đã đỏ đến mức không ra hình thù gì, không khỏi tăng thêm mấy phần quần bách, chỉ nghe nàng ho nhẹ một tiếng, quay mặt sang nói: "Mặc Mặc cái tên này rất nghịch ngợm, thường thường trốn ba mẹ chạy ra ngoài chơi, cây này nói thẳng lâu ba phòng ngủ của nàng, nàng đều là từ nơi này leo tường đi ra ngoài, thần không biết quỷ không hay..."

Nàng vừa nói, một bên cẩn thận mà hướng đỉnh cây di chuyển, quả nhiên vị trí cách nửa mét chính là một cửa sổ nửa mở, cúi đầu nhìn tới còn có thể nhìn thấy vài con xác sống ngơ ngác ở dưới lầu. Tựa hồ là nghe thấy được cái gì, chớp mũi qua lại đảo quanh. An Nhiên quay sang tôi nói muốn một bao bánh quy cứng đến nỗi như gạch, ném vào cửa sổ, chỉ chốc lát sau, nửa cửa sổ bị mở rộng, lộ ra đầu một nữ nhân tóc tai bù xù, viền mắt ửng hồng, vẻ mặt vô cùng uể oải, nhìn thấy nàng một cái lại xoay mình đứng lên, nghĩ tới điều gì, mạnh mẽ thu hồi nước mắt mừng đến phát khóc, đem hơn nửa người lộ ra, gấp giọng thúc giục: "Mau vào!"

An Nhiên đối với tôi gật đầu, đưa bàn tay cho nữ nhân kia, đầu gối gấp nửa, nhẹ nhàng giẫm một cái liền nhảy về phía cửa sổ, lọt vào bên trong phòng. Một giây sau, nàng cũng học dáng vẻ người phụ nữ lúc trước nghiêng thân ra, đưa tay cho tôi. Chờ chúng tôi đều đi vào bên trong phòng, nữ nhân kia lập tức đóng cửa sổ lại, sau đó ôm chặt lấy An Nhiên,

"Huhu" khóc lên, tôi nhú nhú mày, cũng không tiện nói cái gì, ngược lại đến quan sát phòng ngủ nàng. Nữ nhân này chính là bạn thân Mặc Mặc mà An Nhiên nói tới đi... Ha, nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu lại dính người, khiến tôi cảm thấy tựa hồ dính vào một phiền phức lớn. Tôi thấy An Nhiên đối với nàng quan tâm, nghĩ chắc là tính mạng theo nàng cùng đi, có phải là nên nghĩ một biện pháp để An Nhiên bỏ ý niệm này đi đây?

Tôi khắc chế kích động chính mình đem nàng từ trên người An Nhiên bỏ xuống, mặt không hề cảm xúc suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Tạ : Tranh Phong

Một khắc đó nhìn thấy Mặc Mặc bình yên vô sự, tôi rốt cục cũng hạ xuống nỗi lòng lo lắng. Tóc dài nhu thuận nàng yêu tha thiết loạn tung lên, kết thành một sợi một sợi, khuôn mặt êm dịu như là dùng dao găm lột bỏ độ cong hai bên, đúng là phù hợp với ý nguyện vĩ đại lúc trước nàng luôn mồm bảo phải giảm béo. Nàng mắt không chế nhạo vào trong lòng tôi, từ nức nở đến gào khóc, tôi ôm thân thể đơn bạc của nàng, nhẹ nhàng vỗ đầu nàng. Hồn thể mà vương xưa nay đều không sợ trời không sợ đất, đã bao lâu rồi mới thấy nàng thất thanh khóc rống như vậy?

Chỉ sau mấy phút, nàng liền ngừng khóc, lau khô nước mắt, như không có chuyện gì xảy ra mà hỏi Tiêu bên cạnh tôi, nhìn con mắt nàng hơi sưng phù cùng miễn cưỡng vui cười khóe miệng, trong lòng tôi khổ sở, nhưng cũng chỉ có thể phối hợp cùng nàng làm như không thêm để ý, mạnh mẽ như nàng, mặc dù là ở trước mặt tôi cũng không muốn lộ ra quá nhiều mềm yếu; mà càng như vậy, càng khiến lòng tôi đau không dứt.

"Tiêu Minh Dạng." Tiêu hướng nàng cười nhạt, vươn ra bàn tay mỹ lệ thon dài.

"Xin chào, tôi là Kiều Từ Mặc, bạn bè của người này kiêm liều kỳ (máy bay yểm trợ?)." Mặc Mặc cầm tay nàng, nhưng cực nhanh nhìn tôi một chút, tôi buồn bực nhìn lại nàng, nhưng cũng không có giải thích.

"Liều kị? An Nhiên nói cô là bạn thân nàng." Tiêu nhíu lại lông mày tránh khỏi tay Mặc Mặc, trên bàn tay trắng nõn lộ ra nhàn nhạt hồng nhợt, Mặc Mặc cái tên này, làm sao lực tay lớn như vậy?

"Ha, liều kị ý nghĩa cũng không hiểu, tỷ tỷ ngài năm nay xin hỏi bao nhiêu tuổi a?" Mặc Mặc bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm vài câu, "Cùng bạn thân ý tứ gần giống rồi... Thật ra cô, cùng An Nhiên chúng tôi quan hệ gì?"

"Mặc Mặc!" Tôi kéo nàng qua, oán trách nói, "Nói chuyện cẩn thận!"

"Xin lỗi, nàng chính là tính tình này." Tôi đối với Tiêu có chút áy náy, chắc là thái độ Mặc Mặc làm cho trong lòng nàng không thích, vốn là sắc mặt tái nhợt càng giống như kết một tầng sương, nhàn nhạt đáp một tiếng, liền bỏ qua tầm mắt, khiến tôi không biết nên làm sao đem bầu không khí trở về. Tôi thở dài, nhìn Tiêu lạnh lùng, lại nhìn Mặc Mặc quật cường, chỉ cảm thấy đau đầu không ngớt. Cũng không biết tiểu nị tử (cô gái nhỏ) này là lạ ở chỗ nào, làm sao luôn cảm thấy nàng và Tiêu trong lúc đó tràn ngập khói thuốc súng đây?

Thoáng nhìn Mặc Mặc bí mật đối với Tiêu làm mặt quỷ, tôi vừa tức giận lại vừa buồn cười, thuận lợi búng trán nàng một cái: "Đừng nghịch!"

"Đau..." Nàng ôm đầu, nhưng không có cái lại, cứ việc tôi đối với nàng hết thấy đều bao dung đến gần như mức độ dung túng, nhưng mỗi khi tôi trở nên nghiêm túc, đó là không thể cứu vãn, nàng cũng sẽ không lại trái ý tôi.

"A, tiểu muội muội, thuốc không thể dừng a..." Tiêu ý tứ sâu xa nhìn Mặc Mặc một chút, trước khi nàng phát tác lập tức xoay chuyển đề tài, "Mau tìm cái chỗ an toàn đi, trời sắp tối rồi."

Gật gật đầu, tôi lập tức hỏi: "Đừng rồi, Mặc Mặc, bá phụ bá mẫu..." Nhận ra được nàng cố nén bi thương, tôi không có tiếp tục hỏi. Nhưng nàng chủ động nói tiếp, "Mẹ mình thể chất yếu, đã biến thành con quái vật kia, lão già không đành lòng nàng như vậy, lôi kéo nàng cùng đi gặp Thượng Đế."

Tôi nhớ tới cha mẹ Mặc Mặc, hai người phi thường nhiệt tình, tức giận sẽ đến trêu đùa Mặc Mặc, sẽ cùng nhau làm cơm mời tôi tham dự... bá phụ bá mẫu hiền lành như thế, đã không còn sao?

Tôi nắm thật chặt tay nàng, cho dù giọng điệu của nàng hơi hốt như vậy, còn mang theo vài phần trêu chọc, thế nhưng tay run rẩy lại tiết lộ tâm tư nàng không bình tĩnh. Cha mẹ song song qua đời đã kích quá mức trầm trọng, tôi biết, nàng hẳn là thương tâm tới cực điểm, nếu không có tính cách từ nhỏ lạc quan kiên cường, sợ là đã sớm tan vỡ. Liền ngay cả Tiêu đều trầm mặc không nói lời nào, bầu không khí có chút ngưng trệ, tôi lại ôm ôm nàng, nhưng lại không biết phải an ủi nàng như thế nào.

Vậy mà nàng lại ghét bỏ đem tôi đẩy ra, giả vờ dùng cảm dùng tay áo lau mặt một cái, vỗ vỗ bờ vai của tôi, vui đùa tự nói: "Này, mình đem hai thi thể bọn họ đốt, tro cốt đặt ở cùng nơi, sinh tặc đồng khâm tử tặc đồng huyết (sống đắp chung chăn, chết chôn cùng mộ) cũng coi như hiểu rõ mẹ tớ Quỳnh Dao mộng, để bọn họ đến trên trời tiếp tục chôn ngán đi thôi, ha ha..."

Thấy chúng tôi vẫn là không nói lời nào, nàng cũng không cười, chỉ là nhún vai một cái, mở ra cửa phòng ngủ dẫn chúng tôi đến phòng khách, một hồi ngã vào trên ghế salông, đá văng ra hộp đóng gói và chai nhựa chồng đến lưng ta lưng tung trên khay trà, cầm lấy một chai nước suối còn lại non nửa đưa cho tôi: "Ày, còn có nửa chai, uống chút đi."

Tôi đang muốn tiếp nhận, Tiêu đã đưa cho tôi một bình đồ uống vận động, sau đó lại lấy ra một bình cho Mặc Mặc, nào có biết cái tên này sừng sốt nháy mắt, lập tức được voi đòi tiên hỏi: "Có nước ngọt không?"

Tôi lườm một cái, đang muốn búng cho nàng cái để nàng tỉnh táo chút, đã thấy Tiêu ngoác ngoác môi, ảo thuật tự đến lấy ra một chai coca cola 2,5 lít: "Đủ sao?"

—— xem ra, Tiêu là ngầm đồng ý Mặc Mặc biết nàng có không gian?

Tôi không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Như vậy, này có phải là cũng mang ý nghĩa Tiêu tiếp nhận Mặc Mặc gia nhập chúng ta rồi?

"Đủ đủ đủ, quá được rồi!" Mặc Mặc cười gượng ôm lấy cái bình dung lượng lớn kia mà vui mừng, nháy mắt làm bộ đáng yêu, "Tỷ tỷ ngài là thần! Sẽ không phải dị năng của ngài là biến ma thuật chứ?"

"Gần giống vậy..." Tôi đem nắp bình đồ uống vận ra, lại đưa cho Tiêu, hướng về Mặc Mặc nở nụ cười, mang theo vài phần vinh quang đắc ý, "Tiêu có một không gian a!"

"Phốc ——" Mặc Mặc trực tiếp phun nước ngọt vừa mới vào miệng ra ngoài, ho khan liên tục nhưng khó nén kích động chỉ vào Tiêu, không thể tin tưởng hỏi, "Ông trời tôi, thật là có dị năng không gian sao? Mau mau, cho tôi làm chút cánh gà tiêu, còn có muối tân táo, thoải mai đường, son tra phiến... Ân, tốt nhất là có chút cá mực! Ôi cô không biết, một ngày không ăn có thể thêm chết tôi rồi!"

Nhìn lướt qua bàn trà tàn tạ, giấy bọc đồ ăn vặt đúng là chiếm một phần rất lớn. Lại nhìn Tiêu, vốn là nụ cười tao nhã mà kiều căng thấy thế nào đều có chút cứng nhắc, nhưng vẫn từ trong không gian lấy ra một đồng lớn đồ ăn vặt vung ra trên ghế salông, tôi kinh ngạc há to miệng, nhưng lại không biết nên vì ai kinh ngạc. Tiêu lại còn thật sự có! Quá thần kỳ đi...

"Ồ! Quá tốt rồi! Đa tạ a!" Mặc Mặc đem một đồng đồ ăn vặt đều ôm vào trong lòng, cười đến không thấy mắt, không thể chờ đợi được nữa mở ra một bao cá mực, vừa nhai nghiền ngẫm còn không quên trêu đùa, "Tôi từ nhỏ nguyện vọng chính là cùng Doraemon làm bằng hữu!"

Tiêu trả lời gọn gàng nhanh chóng quay người lại, đi tới bên cửa sổ phòng khách nhìn ra ngoài, lưu cho chúng tôi một bóng lưng hoa lệ. Trùng Mặc Mặc cười trộm không ngớt, tôi hai ba bước theo sau, đang muốn mở miệng thay nàng biện giải vài câu, đã thấy Tiêu quay đầu lại đối với tôi cười cười, giơ lên một ngón tay để ở trên môi tôi: "Xuyt... Xem bên ngoài."

"Ừm... Hà?" Ngón tay của nàng lạnh lẽo, nhưng lòng bàn tay bóng loáng non mềm, tôi thất thần trong nháy mắt, suýt chút nữa theo bản năng mà cắn vào, vội vã dời ánh mắt, theo nàng hướng về ngoài cửa sổ nhìn tới. Lít nha lít nhít có năm mười mấy xác sống vậy tụ ở trước nhà đối diện kia, đang gặm nhấm một bộ thi thể không nhìn ra nguyên dạng, còn có con kéo chính mình hoặc gãy tay gãy chân hoặc thân thể đồ nát tha thiết hướng về nơi nào đó di chuyển, mà càng nhiều là kiên nhẫn lay ở bên ngoài mặt tường kiến trúc cổ xưa kia. Tường màu vàng nước son sớm đã bị nứt không còn mấy, lộ ra bên trong thép xi măng và gạch khối hoa văn, với "Đồ rào rào" xuống, khiến người nhìn hoảng hốt. Trên lầu đối diện có người ló đầu ra thăm dò, nhưng lập tức dẫn tới chú ý của xác sống phía dưới, có vài con xác sống tương đối cường tráng bắt đầu tàn nhẫn mà va chạm chướng ngại vật trước người, mặt tường tuy rằng một lát không có cái gì quá đáng lo, thế nhưng tiêu khu cũ kỹ cửa bảo vệ không thể nào vững chắc, sau khi trải qua hơn hai mươi lăm năm tháng đánh bóng gột rửa, dưới sự điên cuồng công kích của xác sống ngoài cửa, rất nhanh liền kẹt vang vọng lên.

"Ha, thực sự là óc heo a!" Phía sau truyền đến âm thanh Mặc Mặc "Cót ca cót két" nhai nghiền ngấm xương gà, "Ngày hôm qua có một nhóm người ý đồ phá vòng vây đi ra ngoài, kết quả là đề số lượng xác sống lấp đầy cửa gia tăng gấp đôi." Nàng mút mút ngón tay, chỉ vào nhà lầu đối diện nói, "Còn lại không phải người già yếu bệnh tật chính là nhát gan sợ phiền phức, nếu như bị những xác sống này xông vào, khả năng số lượng lại muốn tăng gấp đôi còn không hết ..."

Tôi nhìn bảy xác sống chen chúc phía dưới, chỉ cảm thấy da đầu tê một trận, mu bàn tay đặt lên một mảnh lạnh lẽo, tôi quay đầu lại, là Tiêu ôn nhu mỉm cười, thắm thắm điểm điểm chảy tiến vào đáy lòng tôi, cho dù bàn tay kia lạnh như hàn ngọc, nhưng tôi chỉ cảm thấy ấm áp mà an tâm.

"Không sao, phải nghĩ biện pháp dẫn ra những xác sống này là được." Nàng nắm thật chặt tay tôi, nói.

"Yêu Ôi! Nói tới đúng là dễ! Làm sao dẫn, ai đi dẫn? Một đám kia là xác sống, không phải thân thích của cô a tiểu mỹ dương quân!" Mặc Mặc nha đầu này ngoài miệng không tha người, thấy Tiêu nói tới ung dung, lập tức không phục phản bác, tuy rằng tôi biết trong lòng nàng là cỡ nào muốn cứu những hàng xóm láng giềng ở chung một năm kia, nhưng không có nghĩa là tôi đồng ý lập đi lập lại nhiều lần bỏ qua nàng vô duyên vô cớ nhắm vào Tiêu.

Nếu như là trước đây, đối lại là người khác, dù tính cách Mặc Mặc lại hiện ra, không có lý lẽ đi nữa, tôi đều sẽ kiên quyết không rời đứng bên Mặc Mặc, nhưng lần này không được, chỉ có Tiêu là không được —— liền ngay cả chính tôi cũng không nói ra được nguyên nhân. Nhưng tôi có thể khẳng định chính là, Tiêu là không giống, chỉ sợ chúng tôi gấp gờ còn chưa đủ 36 giờ, địa vị nàng ở trong lòng tôi đã cùng Mặc Mặc đứng ngang hàng ... Khó mà tin nổi, nhưng là sự thực.

"Mặc Mặc!" Tôi tức giận liếc nàng một cái, chỉ vào nàng không ngừng không nghỉ lại mở ra bao cánh gà thứ hai mắng: "Không có Tiêu, thứ cậu hiện tại gặm liền không phải cánh gà, mà là cầu móng vuốt của cậu!"

Có thể là giọng điệu của tôi hơi nặng chút, cũng có thể là lần đầu tiên bị tôi ở trước mặt người ngoài si nhục, tuy nói tôi chưa hề đem Tiêu cho là người ngoài, Mặc Mặc sắc mặt lúc hồng lúc xanh, không phải người quen thuộc nàng còn tưởng rằng nàng đặc biệt đi học kịch trở mặt đây!

Nàng giơ lên thật cao cánh gà trong tay, cách khoảng không hướng về tôi bắt mấy lần, nặng nề "Hừm" một tiếng, sau đó tàn nhẫn mà cắn đứt cánh gà vào trong miệng, ngay cả gân cũng đồng thời nuốt xuống, để tôi trong lúc giật mình cảm thấy, nàng là đem cái cánh gà kia xem là tôi mà chà đạp.

—— thật là một ấu trĩ gia hỏa!

Tôi ở trong lòng nhỏ nước bọt, Tiêu bên người trực tiếp không nể mặt mũi xi cười ra tiếng, lúc Mặc Mặc tức giận trừng lại đây thì, ung dung từ trong không gian lấy ra một đồng lớn thực phẩm chất phụ gia, bột mì, hương liệu đủ loại đồ vật gì đó, dè vào bên trong một bình tỉ lệ nhất định, sau đó quay sang tôi cười thần bí, ở bên trong ánh mắt nghi hoặc của tôi và Mặc Mặc, nhen lửa một cái diêm, ném vào miệng bình, lập tức đem cái bọc kia nửa bình bột phấn hỗn hợp đập về phía đối diện bảy xác sống.

"Oanh!" "Oanh ——" nổ vang qua đi, một chùm lửa bùng lên từ con xác sống xui xẻo bị đập trúng, trong tiếng nó kêu gào, ngọn lửa kia bay lên từng trận khói đen, nương theo mùi tanh thịt thối thiêu đốt còn có một luồng nhiên liệu hóa chất nồng nặc mà gay mũi, thực làm người buồn nôn. Nhưng tôi bất chấp cái mùi vị kinh khủng này, nhìn chăm chăm không chớp mắt dưới lầu tình cảnh phải gọi là đồ sộ, liền như thế một bình hỗn hợp vật nho nhỏ, dĩ nhiên đem một con xác sống nổ thành máu thịt tung tóe, thậm chí còn lan đến gần chung quanh các bạn bè nó, không ít xác sống mặc trên người áo nhiễm lửa, cũng bốc cháy lên, ngọn lửa nóng rực khiến chúng nó nguyên bản hung mãnh va chạm thế tiến công liền ngừng lại.

Hết thấy xác sống đều lảng lảng nhìn chăm chăm phương hướng phát sinh nổ tung, chớp mũi ngửi nhẹ, trái phải xoay đầu, nỗ lực thông qua mùi và thanh âm phân rõ phương hướng đồ ăn, hiển nhiên lúc này trong nháy mắt nổ tung đó đã quấy rầy trận tuyến chúng nó.

Tôi sùng bái nhìn phía Tiêu thành thạo móc ra bình rỗng thứ hai, tiếp tục cho đồ vật vào trong nhiều hơn, dưới nàng đoan trang mà biết tính toán, bề ngoài tao nhã mà thông dong dĩ nhiên ẩn giấu đi ước số người bạo lực cuồng bom. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thực khiến tôi không dám cũng không muốn tin tưởng.

"Cô cô cô, cô là làm thế nào?" Mặc Mặc hưng phấn nằm nhoài trước cửa sổ nhìn xuống, một bên che giấu bản thân tò mò một bên giả vờ khinh thường hất cằm lên, "Sẽ không phải cô ham muốn nghiệp dư chính là ở trên trời gọi axit sunfuric và bom tự chế chứ?"

—— ngu ngốc Mặc Mặc cậu là xem nhiều phim hành động sao? Tiêu lại không phải biến thái!

Tôi tàn nhẫn mà liếc nàng một cái, nhưng cũng đối với Tiêu thu thập nhiều vật liệu không cách nào no bụng như vậy cảm thấy buồn bực. Tiêu nhàn nhạt liếc nàng một chút, thuận lợi đem cái mới vừa làm tốt vứt cho nàng, nhìn nàng luống cuống tay chân tiếp được rồi đưa qua một hộp diêm, nghiêm túc nói

rằng: "Toluen cùng hỗn hợp chưa phản ứng có thể tạo thành thuốc nổ TNT, sử dụng chất phụ gia và hương liệu thay thế bên trong một số thành phần hóa học, không có ngòi nổ, nồng độ và độ tinh khiết cũng không đạt tới yêu cầu, uy lực chỉ có thể phát huy không tới 20%, nhưng sản sinh tiếng nổ đủ để ảnh hưởng, có thể dùng để hấp dẫn sự chú ý của xác sống". Nàng cầm trên tay chiếc bình mới làm tốt đưa cho tôi, ôn nhu nở nụ cười, "Tôi đại học thì học phụ chính là chế được công trình chuyên nghiệp."

"Tôi đi a, học hóa học đều là kẻ điên!" Mặc Mặc không chịu được tự vuốt ve hai tay, ngón tay nhưng động đến nhanh chóng, một mặt chờ mong mà đem nhen lửa bình thuốc nổ đập về phía nơi xác sống dày đặc, thành công nổ hai con to xác làm âm ỉ, "good job! Nhanh trang bị đạn a! Phía sau đuổi tới a!"

Tiêu ghét bỏ liếc nàng một chút, lắc lắc đầu, cầm trong tay chiếc bình ném về một chỗ khá xa, không có để ý đến nàng.

Tôi thờ dãi, một cái tát vỗ vào trên ót Mặc Mặc, có chút chỉ tiếc mài sắt không nên kim: "Đề cậu hấp dẫn chú ý xác sống, không phải đề cậu chơi game ném bom nha!"

"A..." Mặc Mặc ngượng ngùng đáp một tiếng, thật không tiện hướng về Tiêu nói rằng: "Bom cũng vút xong, sau đó thì sao?"

"Kêu gọi đầu hàng" Tiêu ôm hai tay, mỉm cười đáp lại, "Bây giờ sáng mai từ nhà xe phá vòng vây, quá hạn không tốt."

"Nga" Mặc Mặc nói lại nguyên văn của nàng hướng đối diện nhà lầu hô một lần, nhưng dường như mới phản ứng được bình thường trả lời, "Đã nói rồi, ngày hôm qua bởi vì phá vòng vây chết thật là nhiều người, bọn họ chịu cùng đi ra mới là lạ đây!"

Tiêu vô tình gạt đầu: "Tôi biết... Có điều, cái đó không phải vấn đề tôi quan tâm." Cơ hội ngay trước mặt bọn họ, có thể nắm chắc hay không, liền muốn xem chính bọn họ. Tôi rõ ràng ý tứ của Tiêu, nhưng vẫn không nhận được ở trong lòng thương cảm.

Rất nhanh, trời tối, cũng đến thời điểm xác sống hoạt động sinh động nhất. Tôi nghe thấy khàn khàn kêu gào, thê thảm gào thét, buổi tối hôm nay, nhất định không bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Tiêu : Liếc Mất Phá Nam Nhân

Quả nhiên giống như tôi dự liệu, bạn thân An Nhiên đối với tôi mà nói, là phiền phức tồn tại, tôi thật muốn ngăn chặn miệng nàng ồn ào, đâm mù ánh mắt nàng làm càn, bẽ bực chi nàng quán quyết lấy An Nhiên không tha. Nhưng tôi muốn làm nhất, là bẽ gãy cái cổ tinh tế của nàng, làm cho nàng cũng không bao giờ có thể tiếp tục chiếm cứ vị trí bên người An Nhiên. Nhưng tôi biết rõ, chỉ có thể là muốn mà thôi.

Thu hồi ánh mắt tiếc nuối, tôi nhẹ nhàng đứng dậy trên ghế sa lông hôm qua ngủ, vươn người một cái.

Buổi tối là lúc tất cả xác sống hoạt động nhiều nhất, nghĩ đến những người kia bị hành hạ đến tinh thần căng thẳng một đêm chưa ngủ. Dù vậy, lại có bao nhiêu người có thể quyết định mạo hiểm một lần phá vòng vây đây?

A, con người a. Chỉ biết bắt nạt kẻ yếu là cường hãn, rụt rè khiếp đảm là thái độ bình thường. Các người ở trước mặt xác sống yếu đuối như vậy, có tư cách gì sống tiếp?

Đến bên cửa sổ nhìn ngó, sắc trời mờ mờ, nắng sớm tinh khôi, nếu là không có những xác sống không an phận kia, xác thực là một sáng sớm thật đẹp.

Tay hất dao một cái giải quyết một con xác sống dưới lầu kêu gào nhiều nhất, tôi thả nhẹ bước chân đi tới một bên khác sân pha, thay An Nhiên đáp lại chần, hoàn cảnh như vậy mà còn ngủ đến hương vị ngọt ngào như thế, chắc là mệt chết đi. Có nên xuất phát tối nay hay để cho nàng ngủ thêm một chút đây?

Liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường, 6 giờ 22 phút, còn sớm.

"Ân a..." Âm thanh nói mờ mờ có chút khàn khàn gần gũi, như là hòa tan sơ cô la, có xúc cảm như tơ nhưng, tâm tình tối tăm của tôi trong nháy mắt liền trở nên sáng lạn bởi vì đáng yêu khi nàng mơ mơ màng màng mở ra đôi mắt mờ mịt.

"Tỉnh rồi?" Đưa tay sờ soạng sờ mặt nàng, gò má mềm mại mà ấm áp, nhiệt độ làm người lưu luyến không rời, nàng thuận thế ở trong lòng bàn tay tôi sụt hai lần, như cún con vẫn chưa cai sữa, sau khi ngáp một cái con mắt ướt ướt nhìn về phía tôi, thật lâu mới phục hồi tinh thần lại.

"... Tiêu?" Nàng nghi hoặc mà gọi tôi một tiếng, tựa hồ cảm giác được da thịt tôi lạnh lẽo, gạt mình một hồi, về mặt bỗng nhiên có chút cứng ngắc, từng chút từng chút đem mặt dời khỏi lòng bàn tay tôi, nghiêng đầu đi nhỏ nhỏ thanh nói rằng, "Sớm, chào buổi sáng..."

A, vẫn là mới vừa tỉnh ngủ thì phản ứng càng tự nhiên, càng khiến tôi yêu đây.

"Sớm." Tôi ngoắc ngoắc môi, thân đứng thẳng, hai ba bước đi tới ghế sofa của một người khác, nhắc chân đá một hồi nha đầu ngu đến không hề có một chút hình tượng kia: "Đây."

Còn không chạm được chân nhỏ của nàng, cái người nước bọt phân tán bốn phía kia lại đột nhiên thu hồi chân, xoay người đứng lên, bày ra tư thế công kích đối mặt tôi, một luồng hùng lực áp lực tự nhiên tỏa ra, mặc dù nàng vẫn chưa có mở mắt ra.

Đây chính là cái gọi là cao thủ vô lâm phản xạ có điều kiện sao? Rất tốt. Có thể người này cũng không có nhìn qua giống người ngu ngốc như vậy.

"A... Cô làm gì a!" Nàng dụi dụi con mắt, làm như bất mãn tôi đánh thức nàng, "Khi tôi ngủ không nên tới gần, cẩn thận tôi đánh cô nha!"

Không để ý sự uy hiếp của nàng, tôi ném cho nàng một bình nước, sau đó từ trong không gian tìm ra ba túi ba lô cỡ lớn, từng người nhét một chút lương khô cùng đồ dùng hàng ngày vào, lại chọn một chút dụng cụ nhỏ sẽ dùng đến, phân biệt đưa cho các nàng.

Trên người có dị năng không gian cũng không thích hợp nói cho mọi người đều biết, để tránh khỏi đưa tới phiền phức không cần thiết, vì thế nên ra ngoài vẫn là cần mang theo ba lô che dấu tài sản.

Nhanh chóng rửa mặt xong xuôi, thời gian đúng 6 giờ 37 phút, An Nhiên và nha đầu kia liếc mắt nhìn nhau, không tiếng động mà giao lưu một phen, liền do nàng đi ở phía trước đánh trận đầu, chính mình thì lại đứng phía trái đằng sau tôi, một trước một sau đem tôi vây vào giữa trạng thái bảo vệ, tôi âm thầm nhíu nhíu mày, thực sự không thích loại hiểu ngầm này của các nàng. Nhưng cũng vui vẻ vờ ung dung, tiếp nhận các nàng sắp xếp. Dù sao, tôi vẫn luôn đóng vai nhân viên hậu cần không có lực công kích.

Nghe An Nhiên nhắc qua, bạn thân nàng là dị năng loại tốc độ, bản thân cũng là cái thiên tài đánh lộn. Như vậy, xông pha chiến đấu chức trách lớn liền muốn giao cho nàng.

Nghĩ đến đây, tâm tình của tôi tốt hơn không ít, ở bên trong ánh mắt kinh ngạc nàng đưa cho nàng một cái cảnh còn lấy được trong phòng an ninh.

Nha đầu kia ánh chừng một chút cây gậy trong tay, hướng tôi gật đầu ra hiệu, kéo cửa ra, đang muốn bước ra đi, lại đột nhiên dừng lại, tôi không hiểu nghiêng người sang xem, trước đây rõ ràng không có cảm giác xác sống đến ngoài cửa. Đối diện cửa bảo vệ cũng đồng thời mở ra, hiện ra một nam nhân trẻ tuổi vác lấy béc lớn.

Hắn đeo một bộ mặt kính gọng đen, tướng mạo bình thường, vóc người cũng gầy yếu, da dẻ bệnh trạng như quanh năm không thấy ánh mặt trời. Nhưng tôi từ trên người hắn không cảm giác được khí tức đồng loại, lúc này mới kiểm chế sát ý đột nhiên nổi lên.

Hắn lăm lét nhìn trái phải một hồi, biểu hiện vốn là có chút lén lút khi nhìn thấy chúng tôi, nói chính xác là nha đầu đứng trước tôi thì đột nhiên sáng ngời, vung lên một nụ cười ánh mặt trời: "Hello ~"

Không có người trả lời hắn.

Nha đầu kia không để ý hắn lấy lòng, quay đầu đối với tôi cùng An Nhiên thấp giọng nói: "Không biết nơi nào đến bệnh thần kinh, đừng để ý tới hắn. Bên kia có cái tường thông đến sân nhà tầng một, chúng ta nhảy xuống, rồi vòng vào trong nhà để xe, như vậy sẽ không khiến xác sống chú ý nhiều."

Tôi gật đầu biểu thị hiểu rõ, An Nhiên cũng không có dị nghị, nam nhân bị quên kia tựa như quen dựa vào lại đây, nhỏ giọng nói rằng: "Không được không được, tuyệt đối không nên đi sân nhà, nơi đó có thật nhiều xác sống!"

Tôi cảm thấy hứng thú nhíu mày, còn chưa nói chuyện, liền thấy Kiều Từ Mặc đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt người đàn ông kia, khí thế hùng hổ nói: "Làm sao ngươi biết nơi đó đều là xác sống? Ngươi gặp sao? Còn có, ngươi là ai vậy! Lén lén lút lút theo chúng ta là muốn mưu đồ gây rối sao? Thức thời lẩn xa một chút, bằng không đừng trách cô nài nỉ thủ đoạn độc ác!"

Người đàn ông kia bị ngữ điệu nàng thâm trầm dọa đến run lập cập, nhưng vẫn đánh bạo nói rằng: "Tôi là nói sự thật! Là tôi cảm giác được! Còn có, tôi không có theo dõi các cô! Tôi ở đối diện nhà cô, tôi tên Ngô Phóng Ca."

"Cảm giác được? Cái mông ngươi!" Kiều Từ Mặc liếc hắn một cái, khẩu khí vẫn là không quen, "Đối diện nhà chúng ta a năm trước không ai ở!"

"Ai nha không lừa ngươi, ba năm trước tôi mua lại nhà kia liền dời đến rồi, chỉ là bình thường toàn ở nhà, rất ít đi ra ngoài mà thôi..." Hắn vội vàng muốn chứng minh sự trong sạch của chính mình, móc ra ví tiền trong túi, lấy ra thẻ căn cước, tôi tùy ý liếc qua, nhìn thấy ảnh chụp có chút ố vàng trong túi tiền hắn, là bé gái ăn mặc áo đầm.

A, yêu thích trẻ con sao?

Tôi không khỏi nhìn nhiều lần cái người nam nhân tên Ngô Phóng Ca, nhưng cảm thấy có gì đó không đúng, trên người hắn có một loại khí tức đặc biệt, để tôi vô ý cảm giác được bài xích, nhưng lại không phải xác sống trên người bạo ngược khát máu, cũng không giống với phòng thí nghiệm từng ở cảm giác được quý dị chết lặng, lại như là thuần túy năng lượng phát tán cùng chảy xuôi... Dị năng giả?

Tôi một lần nữa đánh giá một phen người đàn ông này, trở tay đánh ra một con dao gọt hoa quả dài 20 cm chỉ vào hắn.

"Oa... A ừ..." Hắn sợ đến sắp muốn kêu to, bị nha đầu kia một tay che miệng lại.

Tôi cho ánh mắt khen ngợi, nha đầu này phản ứng không tệ.

"Cô " dao trong tay để lên bên gáy của hắn, hơi dùng chút sức mạnh, "Có dị năng?" Mặc dù là hỏi, nhưng đã có tám phần mười khả năng, ánh mắt của hắn có gọn sóng lớn trong nháy mắt.

Nói quanh co một lúc, khi tôi không nhận được đề xuống lưỡi dao thì hắn mới vội vàng trả lời: "Tôi tôi tôi, tôi là có một chút không giống với người bình thường!" Cần thận mà nuốt ngụm nước miếng, hắn thử dời cái cổ, rời xa lưỡi dao,

"Chính là không biết có phải là dị năng người nói"

Thấy thế, Kiều Từ Mặc trực tiếp một cước đạp lên chân hắn, tàn bạo mà quát lên: "Đừng nghĩ giờ trò gian! Nhanh cho lão nương xem năng lực người! Không phải vậy... Hừ hừ, người hiểu!"

Hắn giận mà không dám nói gì nhìn tôi một cái, lại ai oán nhìn lướt qua ác bá Kiều Từ Mặc, xoa xoa chân mình, sau đó nhìn chăm chăm trên tường kính phòng cháy hành lang, một giây sau, cái kính kia bỗng dưng nổ tung, ào ào ào đổ nát một chỗ, mà hắn cũng là một mặt mồ hôi lạnh, uể oải cúi người xuống chống đầu gối của chính mình trực tiếp thờ dõc.

"Ý niệm?" Kiều Từ Mặc từ bên trong nháy mắt kính hải phục hồi tinh thần lại, ánh mắt cổ quái đánh giá nam nhân bề ngoài xấu xí này, "Không tệ lắm tiểu tử." Tuy là khen, nhưng giọng điệu không nóng không lạnh.

Nhưng người ta lại hiểu lầm ý năng, coi bỏ kính mắt của chính mình, nhìn nàng về mặt thành thật nói rằng: "Tôi là người tốt."

Bốn mắt nhìn nhau, nha đầu kia thật giống bị đầu độc vậy, không chớp một cái nhìn về phía con mắt của hắn, cũng lẳng lẳng lại một câu: "Người là người tốt."

Người đàn ông kia lại từ từ nói: "Tôi lớn lên thật là đẹp trai."

Nàng chậm chậm trừng mắt nhìn, cũng nói theo: "Dung mạo người thật là đẹp trai."

"Mặc Mặc?" An Nhiên đứng phía sau tôi lo âu nhẹ nhàng kêu một tiếng, tôi hướng nàng vung vung tay, ra hiệu yên lặng xem biến đổi.

Không nghĩ tới Ngô Phóng Ca này còn khéo tay như thế, thật là thú vị vô cùng, chờ nha đầu này tỉnh lại, biết mình vừa nãy mất mặt như vậy, có thể hay không giận dữ và xấu hổ muốn chết?

Ý nghĩ bốn cột lướt qua, tôi quyết định lưu lại nam nhân thực lực không tệ này, coi như để khiến nha đầu này ngọt ngào, hắn cũng rất có giá trị.

Nói xong hai câu này, hắn rốt cục cũng lại chống đỡ không được, con mắt đỏ đậm, ôm đầu thống khổ ngồi xồm xuống, tôi cũng theo ngồi xồm xuống, từ trong túi đeo lưng lấy ra một bình nước đưa cho hắn: "Người là dị năng loại tinh thần đi... Đầu rất đau? Còn có chỗ nào không thoải mái? Loại năng lực này thời gian sử dụng cùng uy lực là bao nhiêu? Giá trị cực hạn và tác dụng phụ đây?"

Dị năng của hắn rất đặc thù, vận dụng thoải đáng, sẽ tương đương mạnh mẽ. Nếu là có điều kiện, liền có thể lập tức phân tích ra hắn các hạng số liệu chi tiêu, nếu có thể làm chút thí nghiệm liền không thể tốt hơn.

Tôi nheo lại mắt, không dấu vết đảo qua đầu óc của hắn, nhiệt cảm so với người bình thường sinh động nhiều hơn, thật muốn giải phẫu nhìn, tiếc nuốt lắc đầu một cái, chờ sau này có cơ hội nói sau đi.

"Tiêu, " An Nhiên kéo tay tôi, đem tầm mắt của tôi từ trên người nam nhân kia kéo trở về, "Vừa nãy động tĩnh rất lớn, sẽ đưa tới xác sống.. Chúng ta nhanh rời đi!"

"Ừm." Tôi gạt đầu, nắm chặt tay nàng, nàng mím môi cười, có loại nội liễm ôn nhu.

Giờ tay hạn chế Kiều Từ Mặc đã phục hồi tinh thần lại một mặt bị phản diện muốn giết người diệt khẩu, tôi chỉ chỉ đồng hồ đeo tay: "Thời gian rất gấp, đi mau."

Bị Ngô Phóng Ca trì hoãn, thời gian cách dự định chỉ còn không tới năm phút đồng hồ .

Hắn lập tức ân cần nói rằng: "Tin tưởng tôi đi, đường đi từ bên kia phòng cháy, nơi đó thường ngày đều bị khóa lại rồi, không có ai đi, hiện tại cũng không có xác sống!"

Tôi liếc mắt ra hiệu cho An Nhiên, nàng hiểu ý vỗ vỗ vai Kiều Từ Mặc, đánh nhịp làm quyết định: "Được, vậy thì nghe lời người! Chúng ta lập tức đi."

Ngô Phóng Ca hưng phấn đáp một tiếng, thức thời xoay người đi trước dẫn đường, sau lưng cái bọc nhét nhiều như núi nhỏ thật có chút buồn cười.

Quả thực như hắn nói, chúng tôi chỉ bỏ ra hơn ba phút liền thuận lợi tách ra xác sống đến bên trong nhà để xe dưới hầm.

Trong nhà để xe đỗ hơn nửa xe, nhưng hầu như không dư thừa xe thể thao xa hoa, gần đó còn vài con xác sống du đãng, chưa kịp gào thét liền bị một bóng người cấp tốc giải quyết, nhìn Kiều Từ Mặc dễ như ăn bánh liền tiếp đánh giết ba con xác sống, tôi cuối cùng cũng coi như có chút tán thành thực lực nha đầu này, tốc độ mười mét là đủ nhanh, nhưng vượt xa trăm mét thần thoại khác người.

Nhanh chóng quan sát bốn phía một hồi, từ một bên khác nơi thang lầu truyền đến tiếng huyền ảo, tôi chọn lựa một chiếc xe jeep bốn người, tuy rằng kiểu dáng cổ chút, nhưng trước xe gia cố bảo vệ khiến tôi an tâm.

Cảm giác tiếng ồn càng ngày càng gần, tôi không do dự nữa, trước tiên chống một bên nhảy vào bên trong xe, ngồi vào chỗ điều khiển, quay đầu hướng ba người còn đang ngay người nói rằng: "Lên xe."

"Tiêu... Chúng ta thật giống không có chìa khóa xe à?" An Nhiên lập tức nhanh chóng nhảy lên chỗ kế bên tài xế, đợi được hai người khác cũng cấp tốc tiến vào thì nàng mới nhỏ giọng nhắc nhở.

Tôi bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, buồn cười nàng hậu tri hậu giác, nhưng vẫn ôn nhu động viên nàng: "Không sao, tôi có biện pháp."

Hiện tại mới suy tính tới vấn đề này, thật là một đứa nhỏ ngốc.

Có nên nói cho nàng biết, tôi cũng học qua vậy lý chuyên nghiệp đây?

Hai ba lần mở ra tay lái, thuần thục tìm tới hoà tuyến cùng một cái kíp nổ khác, đan xen đung vào, chỉ thử hai lần, xe liền di chuyển, âm thanh động cơ phanh lại ở bên trong nhà để xe trống trải dưới hầm cũng không tính đột ngột, có một làn sóng tiếng vang càng làm người khác chú ý chiếm cứ sân nhà.

Ánh mắt kinh ngạc của ba người cũng bị âm thanh dòi đi. Cũng được, khỏi tốn công tôi miệng lưỡi giải thích.

Thừa dịp quay xe, tôi từ kính chiếu hậu liếc tình huống phía sau một cái, mười mấy người từ nơi nào cầu thang lầu đảo chạy xuống, nương theo từng trận tiếng gào, dự tính số lượng xác sống đuổi theo không phải số ít.

Tôi liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay: Bây giờ kém mười giây.

Thời gian vừa vặn.

"Ngồi vững vàng." Lần thứ hai liếc mắt nhìn đám người kia liều mạng chạy hướng tới nhà xe, cùng với hai tiểu tử chạy tới phía chúng tôi, tôi cười cợt, buông ra bộ ly hợp đồng thời một cước giẫm xuống chân ga, xe đột nhiên vọt ra ngoài, dựa vào bảo hiểm rắn chắc và to lớn xung lượng phá tan miệng cống, chỉ chừa cho bọn họ một đạo khí thải màu đen. Muốn đi nhờ xe, vẫn là đợi đây.

Sau khi nghiền nát mấy con xác sống cản đường, xe đi chủ yếu đường nối tiểu khu.

Phía trước là mấy chục con xác sống bị tiếng vang kích thích đến, phía sau là con người tới gần cái chết rồi lại khát vọng sinh tồn, dư quang của khoe mắt nhìn thấy An Nhiên liên tiếp tâm mắt nhìn về phía sau, tôi lắc lắc đầu, hướng chỗ ngồi đằng sau ra lệnh Ngô Phóng Ca: "Phá tan cửa lớn."

Nguyên nhân đồng ý mang theo hắn, chính là tôi cần phải có người mở ra cửa sắt tiểu khu.

Chiếc xe này tuy rằng vững chắc, nhưng cũng không chịu nổi va chạm mãnh liệt lặp đi lặp lại nhiều lần, mà tôi cũng không muốn ở trước mặt An Nhiên sử dụng quá nhiều năng lực. Bây giờ, có tiểu tử này làm tấm gỗ chặn, làm việc thuận tiện không ít.

"A? A... Nha nha!" Hắn gật đầu không ngừng, lấy kính mắt xuống, một cách hết sức chăm chú mà nhìn chằm chằm cái cửa sắt lớn màu đen, trông mắt màu nâu đậm dường như có vòng xoáy ngưng tụ.

Cùng lúc đó, xác sống cách xe chúng tôi càng ngày càng gần. Tôi hầu như có thể nghĩ thấy được con xác sống đi đầu tiên tỏa ra mùi hôi tanh tươi, mà phía sau chúng tôi cũng vang lên tiếng con người hét chói tai, khóc rống thanh, cùng với âm thanh xe khác di chuyển.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, cửa lớn ầm ầm ngã xuống, chấn động nổi lên đầy đất tro bụi, mà tôi cũng giẫm xuống chân ga, mạnh mẽ đánh bay vài con xác sống phía trước, thẳng tắp ép lên người chúng nó, thô bạo làm ra một con đường đi, về phần có bao nhiêu người có thể tóm lại khe hở ngắn ngủn này mà cùng đi ra, tôi không quan tâm. Vốn là, mục đích của tôi không phải vì cứu người.

Bất chấp nguy hiểm cùng An Nhiên tìm đến bạn thân nàng, thỏa hiệp mang theo hai người phiền toái này, thuận thế trợ giúp bộ phận cư dân phá vòng vây. Tất cả những thứ này, chỉ có điều là làm nền để tôi ở trong lòng An Nhiên càng nhiều trọng lượng hơn thôi. Rồi có một ngày, tôi sẽ là trong lòng nàng không thể thay thế, tồn tại quan trọng nhất, giống như nàng đối với tôi.

Nàng sẽ là ánh sáng duy nhất, chỉ thuộc về một mình tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Tạ : Đội Ngũ (Thượng)

Tuy mắt tôi nhìn về phía trước, nhưng dư quang liên tục nhìn chằm chằm vào gò má duyên dáng của Tiêu, bất tri bất giác ngơ ngẩn, nàng đến tận cùng có

thể mang cho tôi bao nhiêu kinh hi đây?

Cùng nàng ở chung nhiều hơn một giây, hiểu kỳ đối với nàng liền sâu sắc thêm một phần, nhưng khi tôi cho rằng đã hiểu rõ nàng một ít, lại luôn có thể phát hiện bất ngờ mới, như lạc vào tiên cảnh không biết tên, dù hăm dũ thâm, không thể tự kiểm chế.

Ôm ngực, có một loại tâm tình uất thiếp, nóng lên, tôi dường như biết rõ cái gì, rồi lại dường như cái gì đều không hiểu được.

Xe rời khỏi tiểu khu xác sống dày đặc, ở thành thị chủ yếu tuyến đường cao tốc, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy xác sống chọn người mà ăn, túm năm tùm ba phân tán ở lối đi bộ và hai bên mặt trước cửa hàng đường phố, nghe được âm thanh xe liên hưng phấn hướng về nơi này nhào cán, nhưng không đuổi kịp tốc độ xe jeep. Tiêu phóng xe nhanh chóng, trái phải không có cảnh sát giao thông đến can thiệp, mà đánh bay hay nghiền nát một hai con xác sống gì đó... Sẽ có người chỉ trích sao?

Ngoại trừ gió nhẹ phát quá gò má mang theo mùi máu tanh, trong xe Jeep không tới năm, sáu mét vuông, không gian yên tĩnh khiến lòng người sinh ngột ngạt. Nam nhân tên là Ngô Phóng Ca đầu tiên không chịu nổi, hăng giọng một cái nói rằng: "Khụ khụ, cái kia, nếu đại gia hiện tại cùng đường, vậy chúng ta có phải là nên làm quen một chút?"

"Thiết, ai muốn biết người a!" Mặc Mặc vẫn cứ nhớ mãi không quên chuyện xấu hổ kia, thối hần một cái, mặt nhìn về phía ngoài xe. Nhưng rõ ràng không chịu được cảnh tượng trước mắt khủng bố, không thể làm gì khác hơn là quay mặt lại nhắm mắt dưỡng thần.

Tiêu nghiêm túc lái xe, không nói gì.

Tôi thờ dài, xoay người đưa tay cho hắn, lễ phép cười cười: "Xin chào, tôi tên Tạ An Nhiên, bên cạnh anh chính là Kiều Từ Mặc, đang lái xe chính là Tiêu Minh Dạng - Tiêu bác sĩ, ba người chúng tôi cùng đồng hành. Đúng rồi, còn không biết dự định của anh, có chuẩn bị đi nơi nào sao?"

Một đại nam nhân cùng ba người nữ từ độc thân như chúng tôi đồng hành, trước sau không tiện lắm, nhưng chỉ vì vậy mà đem hắn đuổi xuống xe, tôi quyết định không nổi, vẫn là đưa hắn tới một nơi an toàn, xem như là cảm tạ hắn lúc này giúp đỡ đi.

Hắn lắc lắc đầu: "Trong nhà chỉ còn lại mình tôi ..." Hắn tự cho là bí mật liếc một cái Mặc Mặc đang nhắm mắt, sau đó nhào vào trên ghế dựa nhỏ giọng thỉnh cầu nói, "Có thể để cho tôi theo các cô được không?"

"Chuyện này..." Tôi chần chờ nhìn Tiêu một chút, nàng nhận ra được ánh mắt của tôi, nghiêng mặt sang bên đối với tôi khẽ mỉm cười, nhưng không tỏ rõ ý kiến.

"Xin nhờ ! Tôi không hút thuốc lá cũng không uống rượu, tính cách dịu ngoan chịu được mệt nhọc, đánh không hoàn thủ chẳng nói lại, lên được phòng khách xuống được nhà bếp, đánh thắng được xác sống đầu tháng lưu manh..." Hắn đẩy mặt tha thiết mà nhìn tôi, xuyên qua thấu kính, cặp mắt màu nâu đậm kia thật giống có thể đầu độc lòng người, "Vừa có thể dùng dùng dùng, cũng có thể sao sao cộc!"

ShiroInu6

"Đừng ——" Mặc Mặc vẫn đang nhắm hai mắt, nhưng chuẩn xác tìm tới sau gáy Ngô Phóng Ca, một cái tát bắt chuyện đi tới, "Đồ lưu manh! Dám đùa giỡn Tiểu An Từ nhà ta, lão nương dùng chết người!"

"Xin lỗi tôi không phải ý này!" Hắn ôm sau gáy khóc không ra nước mắt đối với chúng tôi giải thích, "Bình thường cùng bạn xưa tán gẫu quen thuộc ... Nhất thời thuận miệng, tôi thật sự không phải muốn chiếm tiện nghi của cô!"

"Người... Sợ chết sao?" Lúc này, Tiêu bỗng nhiên nhàn nhạt hỏi một câu, mắt phượng khẽ nhếch, ánh mắt ý tứ sâu xa từ kính chiếu hậu nhìn tới một người.

"Tôi tôi tôi, tôi..." Ngô Phóng Ca nom nớp lo sợ liếc một cái Mặc Mặc mặt không hề cảm xúc thu tay về, lại nhìn một chút Tiêu nhẹ như mây gió, tựa hồ là hạ quyết tâm, rút cục run cổ họng hỏi đáp, "Rất sợ, phi thường sợ... Tuy rằng như vậy rất đau đớn tự tôn nam tử hán, thế nhưng nói thật, tôi thật sự sợ chết."

Hắn nói xong chán nản hạ xuống hai vai, lẳng lặng chờ đợi tuyên án, nhìn đáng về hắn, tôi có chút không đành lòng.

Đang muốn mở miệng, lại nghe Tiêu khẽ cười một tiếng: "Được rồi, người có thể lưu lại, bởi vì người thành thực."

"Nam tử hán, người thật không? Nam tử hán tự tôn, thứ đó người có sao?" Mặc Mặc cười lạnh một tiếng, thay đổi một tư thế ngồi, nhếch lên hai chân tiếp tục đá kích hắn, "Lưu lại cũng không phải không được... Sau đó chân chạy làm việc vất vả đều do người bao, chỉ chỗ nào đánh chỗ đó, gọi người kiện cầu không cho lý lẽ, làm được liền lưu, không làm được liền lăn, hiểu không?"

"Tốt tốt..." Hắn gật đầu liên tục, nịnh nọt như Lý Liên Anh bên cạnh Từ Hi thái hậu.

Thấy các nàng đều đồng ý, tôi nghĩ nghĩ, quay sang Ngô Phóng Ca nghiêm nghị nói rằng: "Cuối cùng, chúng ta cần làm cái ước pháp tam chương, " tôi nhìn Tiêu một chút, nàng đáp lại một cái mỉm cười, ra hiệu tôi làm chủ, "Số một, không thể tùy ý sử dụng dị năng đối với chúng tôi."

Mặc Mặc lập tức đập hắn một cước: "Đúng, này điều nhất định phải có! Tiểu tử người sau đó còn dám đối với lão nương sử dụng tinh thần khống chế, có tin lão nương thiến người hay không!"

"Không cần không cần không cần..." Ngô Phóng Ca theo bản năng mà khép lại hai chân, đầu lắc như trống bỏi.

"Mặc Mặc!" Tôi oán trách liếc nàng một cái, cô gái già già, cả ngày đem "Lão nương", "Cô nãi nãi" treo ở bên mép, không có chút nào thực nữ, học một ít Tiêu người ta, này tao nhả phạm nhi, so với hoàng thất Châu Âu kia đều không kém là bao nhiêu.

Có điều trong lòng tôi cũng rõ ràng, đáng về Tiêu khí chất như vậy không phải một sớm một chiều có thể bồi dưỡng được, để Mặc Mặc học những thứ này, còn không bằng giết nàng thoải mái, vẫn là không nên ôm hi vọng quá to lớn.

"Thứ hai, không được tiết lộ tin tức của chúng tôi cho người khác." Tôi nhìn một chút Tiêu nhủ lại lòng mảy may quan sát đường đi, đề xuống lo âu trong lòng: Tiêu có không gian, Ngô Phóng Ca sớm muộn cũng sẽ phát hiện, thế nhưng hẳn đã tạm thời được tiếp nhận vì là đội viên của chúng ta, đối với người xa lạ không thể dễ dàng tiết lộ tin tức này.

"Ừ!" Hắn lưu loát đồng ý, lại gãi gãi sau gáy, vô tội nói, "Coi như tôi muốn tiết lộ cũng không có cách nào a.... Ngoại trừ tên, các cô cái gì đều không nói cho tôi a!"

"Biết nhiều như vậy làm gì!" Mặc Mặc tiện tay gõ hắn một cái, "Người chỉ cần nhớ tới lão nương bóp chết người đơn giản như bóp chết một con kiến là được!"

"Ồ..." Rút cổ một cái, Ngô Phóng Ca ngoan ngoãn đáp.

Tôi không khỏi ở trong lòng buồn cười: Ngô Phóng Ca đúng là tốt tính...

"Thứ ba, không cho tự ý hành động." Tôi nhìn về phía Mặc Mặc, nàng cũng không phải cái bớt lo gia hóa, điều này hơn nữa là vì nàng, "Xét thấy chúng ta sắp là một đội ngũ, vì lẽ đó mỗi người mỗi tiếng nói cử động đều nên vì toàn bộ thành viên phụ trách, đã xong ba điều, có cái gì dị nghị sao?"

Ngô Phóng Ca là người đầu tiên nhấc tay tán thành: "Bảo đảm toàn bộ tuân thủ!"

Mặc Mặc bĩu môi, ở tôi nhìn kỹ gật gật đầu: "Được rồi được rồi, đều nghe lời cậu!"

Tôi vừa nhìn về phía Tiêu, nàng khoe miệng nhọt nhọt nổi lên, sóng mắt liễm điếm, hờ hững bên trong lộ ra vô hạn phong tình: "Không."

"Được, như vậy..." Tôi đưa tay ra, đang muốn cùng bọn họ vỗ tay, Tiêu bỗng nhiên chậm lại tốc độ xe, lạnh lùng nói,

"Chậm."

Tôi không rõ vì sao nhìn lại, đã thấy nàng gương mặt lạnh lùng, từ tốn nói: "Trón lâu như vậy, còn không chuẩn bị hiện thân sao?"

Ô?

Tôi lẳng lẳng nhìn dò má nàng đông lạnh, không rõ vì sao; quay đầu lại nhìn tới, hai người khác cũng là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

"Tiêu..." Cô đang cùng ai nói chuyện?

Chẳng lẽ trên xe này còn có người chúng tôi không nhận ra được tồn tại?

Người có thể ở dưới mí mắt chúng tôi ẩn nấp ở trên xe, bất luận là địch hay bạn, phản năng lực này liền không thể khinh thường.

Nghĩ đến đây, tôi không khỏi nhắc tới cảnh giác, cẩn thận từng li từng tí một quan sát thùng xe.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Tạ : Đội Ngũ (Hạ)

"Làm sao?" Tôi theo ánh mắt nàng cúi đầu, dưới chân chỉ có một tấm lót mềm màu trắng, chân cảm rất tốt. .. Chờ một chút!

Tôi cảm giác được "tấm lót mềm" dưới lòng bàn chân tựa hồ nhúc nhích một chút.

Nghĩ đến cái gì, tôi cúi người xuống nâng lên "tấm lót mềm" này, đưa tới trước ngực vừa nhìn, không khỏi bật cười, này chỗ nào là cái tấm lót mềm, rõ ràng là một con chó nhỏ chưa đủ tháng!

Màu lông nó thuần trắng, không nhìn thấy một điểm tạp sắc, chỉ là trên mõng có một đốm lông đen hình chữ thập, như là bớt; con mắt còn chưa mở, cái mũi nhỏ màu đen không ngừng ngửi, đầu lưỡi béo mập nửa thò ra, nhìn qua có chút suy yếu. Tên tiêu tử này làm sao trốn đến trong xe đến đây? Mẹ của

nó hay chủ nhân đâu?

Mang theo liên tiếp nghi vấn, tôi ti mi mà xem kỹ đồng thịt nhỏ này, nỗ lực từ trên người nó phát hiện điểm manh mối.

Có thể do tôi nhắc theo tư thế nó không có thư thích nằm phục bên trong xe như lúc này, cũng khả năng là bị nhìn kỹ bất an, nó hơi giương ra miệng nhỏ, bị bỏ ê a vài tiếng, cực kỳ giống trẻ mới sinh, lập tức đâm trúng điểm yếu của tôi.

"Thật đáng yêu..." Tôi ôm nó giờ lên trước mắt Tiêu, hỏi, "Cô nói, sẽ không phải là nó chứ?"

Tiêu liếc nó một chút, mày liễu nhú chặt: "Nó bị nhiễm."

Tôi cả kinh, đưa nó lần qua lộn lại kiểm tra một lúc, nhưng không có phát hiện vết thương, Tiêu nhàn nhạt nhắc nhở: "Nó khả năng ăn thịt thối xác sống hoặc là đồ vật bị nhiễm, cô xem đầu lưỡi nó."

Cẩn thận mà đẩy ra miệng nó, béo mập đầu lưỡi nhưng bày một tầng mỏng manh điểm lục, như là rêu xanh, tôi biết, vậy hẳn là chính là thi độc (độc xác sống).

"Tôi có thể để giúp nó chết thanh thản." Tiêu đỡ tay lái, ôn nhu nói.

Nó dường như cũng biết rõ kết cục bản thân mình khả năng phải đối mặt, lắc lắc bốn chân có chút ngẩn, nghiêng đầu vô ý thức cọ cọ ngón tay của tôi, suy nhược mà râm rì hai tiếng, không còn động tĩnh.

Nó muốn chết sao?

"Tiêu..." Tôi trầm thấp gọi nàng một tiếng, ngoại trừ mơ hồ khổ sở, cũng bất lực.

"Cô muốn cứu nó?" Tiêu bắt đầu nhìn tôi một chút, từ trong túi tiền móc ra một cái túi nhỏ cho tôi, "Thử một viên này xem."

Trong túi, là não tinh xác sống.

Tôi không do dự, lấy một viên nhét vào trong miệng nó, ấn lại cổ của nó để nó nuốt xuống.

Tiêu vỗ vỗ tay tôi, sau đó đưa tay che ở trên người con chó nhỏ, tiếp theo một cái chớp mắt, nó liền biến mất rồi, chỉ có thể cầu khẩn não tinh xác sống thật sự hữu dụng.

Tôi đem túi trả về chỗ cũ, nghiêng đầu nhìn bên ngoài, xe đã rời đi trung tâm thành phố, sắp đi lên đường quốc lộ, đằng sau không xa không gần có một chiếc xe van, thân xe màu xám bạc khá quen, nếu tôi nhớ không lầm, chiếc xe này từ trong tiểu khu Mặc Mặc trong vẫn đi theo sau chúng tôi.

"Tiêu" nàng đối với tôi gật đầu, biểu thị nàng cũng nhìn thấy xe đằng sau, tôi quay đầu nhìn lại chỗ hai người ngồi phía sau, Ngô Phóng Ca còn chìm đắm trong kinh ngạc khi vừa này con chó nhỏ trong nháy mắt biến mất, không dám hướng sang chúng tôi tìm chứng cứ, chỉ là vẫn còn suy nghĩ; Mặc Mặc ra hiệu ok cho tôi, tôi yên lòng, nhưng trong tay từ đầu tới cuối duy trì trạng thái năng lượng ngưng tụ.

Chiếc xe kia không nhanh không chậm theo sát chúng tôi, lại tựa hồ như có lo lắng không có song song tới, Tiêu cũng không để ý tới, tay lái xoay một cái, sau đó một cước giẫm xuống phanh lại, đi về thành thị tiếp theo bị mười mấy chiếc xe đỗ đến chật kín, phụ cận có chừng mười con xác sống đang lang thang, nhưng không thấy được người sống.

Nghĩ đến có năng lực đã thoát chết từ lâu, còn lại chính là tranh con đường và vật tư thì là người thất bại không có năng lực tự vệ đi.

Chúng tôi đứng ở bên trái đường quốc lộ, nhường đường ra, chiếc xe kia cũng theo đứng cách chúng tôi hơn mười mét, dừng lại không trước, có thể thấy được xác thực là xe theo sau chúng tôi.

"Xuống xe." Tiêu mở cửa, từ trên xe nhảy xuống, trong tay nắm dao bầu thật dài, sắc mặt lạnh lùng, nhưng không thèm nhìn một chút cái xe van màu xám bạc kia, mà là trở tay đưa thanh đao cho tôi, quay sang Mặc Mặc và Ngô Phóng Ca nói rằng: "Nha đầu chủ công, tiểu Ngô yểm hộ, đem xác sống phía trước dọn dẹp sạch sẽ, sau đó chọn một chiếc xe, kiểm soát kỹ vật tư trên xe khác tập trung, đặc biệt bình xăng, một giọt đều không cho lãng phí."

"Vậy còn cô?" Mặc Mặc nhắc cảnh còn không phục trùng mắt Tiêu.

Chỉ thấy nàng khẽ mỉm cười, ôm hai tay tựa ở thân xe: "Tôi? Tôi là nhân viên hậu cần, không tham dự chiến đấu, còn An Nhiên, chủ yếu phụ trách bảo vệ tôi an toàn, còn có vấn đề gì không?"

"Hừ!" Mặc Mặc lại trừng nàng một chút, nhưng cũng biết nàng sắp xếp không có lỗ thủng, kháng nghị vô hiệu, đành thở phì phò xoay người đi làm việc, tay hạ cánh còn tung bay, nghĩ chắc là đem con giận đều trút lên xác sống, không ngừng đập tới.

"Yes, madam!" Ngô Phóng Ca chào theo nghi thức quân đội, nhanh như chớp chạy theo chân Mặc Mặc, phóng tới xác sống nỗ lực đánh lên phía sau lưng nàng, hai người phối hợp hết sức ăn ý, giống như chặt thức ăn bình thường cần quét một đám xác sống trên đoạn cao tốc, nhìn thấy nơi này, tôi mới yên lòng đưa mắt nhìn đến phía chiếc xe van màu xám bạc kia.

Cửa sổ xe mở xuống một cái khe, người bên trong đang đánh giá chúng tôi.

Tôi nhú mảy, không thể nào yêu thích tầm mắt điều tra kia, nghiêng đầu đến xem Tiêu, nàng bắt động thanh sắc cười, ý cười nhưng không kịp đầy mắt.

Một bữa cơm công phu, Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca trở lại.

"Không có xe gì tốt, một bộ Chevrolet, chết qua một con xác sống, có chút mùi; một bộ y lai đặc biệt, làm lạnh có chút vấn đề, chọn đi." Mặc Mặc mở ra lòng bàn tay, nắm hai chiếc chìa khóa xe.

Tiêu nhìn tôi một cái, lấy ra chìa khóa Chevrolet, từ trong túi đeo lưng lấy ra một bình khử mùi đưa trả lại cho Mặc Mặc, sau đó từ trong túi tiền móc ra một viên nào tinh xác sống giao cho Ngô Phóng Ca: "Theo hình dáng này đi tìm, đem mỗi một tinh thể trong đầu con xác sống mang về cho tôi."

"An Nhiên, chúng ta đến phía trước nghỉ ngơi một hồi, nghiên cứu con đường một chút" nàng nhìn lướt qua xe van không có động tĩnh phía sau, cười lạnh "Thuận tiện, hoan nghênh người mới."

Tôi vỗ vỗ vai Ngô Phóng Ca, cho hắn một ánh mắt thương hại mà không giúp được gì, theo Tiêu đi tới ô tô Mặc Mặc tìm được.

Những người trong xe van kia, đến cùng là có ý đồ gì đây?

Chúng tôi ngay ở trên đường cái, đem những cái đệm lót bằng da trong xe khác ra lót tại dưới người, ngồi vây quanh thành một vòng nhỏ, yên lặng mà gặm bánh bích quy, Tiêu chỉ tượng trưng gặm hai cái liền không ăn nữa, ngậm có ngậm không uống nước, cúi đầu nghiêm túc nghiên cứu bản đồ tìm ra từ bên trong chiếc xe khác.

Tôi một bên đàn độn nhai bánh bích quy vô vị, một bên vừa thưởng thức gò má của nàng, trong đầu tự nhiên hiện ra một câu thành ngữ, tú sắc khả xan.

Không cần mấy cái, cũng đã cảm thấy no rồi, quả nhiên là sức quyến rũ mỹ nhân sao?

Tạ An Nhiên a Tạ An Nhiên, người làm sao sẽ nhìn một người phụ nữ mà nổi lên mê gái!

Tuy rằng Tiêu xác thực là có quá mỹ lệ một chút...

Tôi vì là ý nghĩ của chính mình thoáng cảm thấy một ít quái bách, cúi đầu xuống, nghiêm túc gặm lên bánh bích quy.

"Cái kia..." Lúc này, thanh âm một nữ nhân chân chờ vang lên, tôi ngẩng đầu nhìn lại, xe van xám bạc kia cuối cùng cũng mở ra.

Trên xe có ba người cộng lại, một nam một nữ còn có một bé trai năm, sáu tuổi, tổ hợp như vậy, là người một nhà sao?

Nữ nhân ôm bé trai tới gần phía chúng tôi khoảng ba mươi tuổi, sắc mặt có chút tiêu tụy, môi trắng bệch, ngược lại đưa nhỏ trong lòng ngực mở to một đôi mắt tròn vo đánh giá chúng tôi, sắc mặt hồng hào, đầy mặt ngây thơ, hiển nhiên là được bảo vệ rất khá.

Tôi không khỏi đối với thiếu phụ này có thêm một tia hảo cảm: Nàng nhất định là người mẹ tốt.

"Có việc gì thế?" Mặc dù như thế, tôi vẫn là duy trì vẻ mặt xa cách, bình tĩnh mà hỏi.

"Tôi biết yêu cầu của tôi rất mạo muội, thế nhưng... có thể cho chúng tôi một ít nước không?" Nàng liếc liếc đôi môi khô khốc, nhìn phía sau nam nhân mặc áo khoác màu nâu cho nàng liếc mắt ra hiệu, nhìn qua hần hần là trượng phu, quay sang chúng tôi hơi bái một cái, thái độ thấp kém mà thành khẩn, "Cầu các cô."

Tôi liếc mắt nhìn Tiêu, nàng chính là trầm tư nhìn chằm chằm bản đồ, Mặc Mặc thì lại chuyên chú gặm cánh gà, Ngô Phóng Ca còn đang thi hành mệnh lệnh Tiêu, khom người lần lượt dọn dẹp nào tinh xác sống. Tôi thở dài, từ trong bao lấy ra một bình nước suối nhỏ đưa cho bé trai kia, thuận tiện lặng lẽ nhét vào một viên sỏi cô la trong miệng túi của bé.

Sau đó ngẩng đầu lên hỏi người phụ nữ kia: "Các người là ai, tại sao muốn theo chúng tôi?"

Nàng nhìn bé trai kia từng ngậm từng ngậm uống nước, một mặt triu mến, nghe vậy quay sang tôi khẽ mỉm cười: "Tôi tên Lâm Tịch, đây là con trai của tôi Thạch Lỗi, đó là chồng tôi Thạch Doanh..." Nàng dừng một chút, vừa chỉ chỉ xe, "Bên trong là hàng xóm chúng tôi. Thân thể bọn họ không thoải mái nên không có đi xuống."

Lúc nàng nói đến hàng xóm thì giọng điệu có chút kỳ quái, tôi thuận thế nhìn lướt qua chiếc xe kia, âm thầm lưu lại mấy phần đề phòng.

"Nói đến, thực sự là muốn cảm tạ các cô, nếu không là các cô, sợ là chúng tôi cũng không có dũng khí cùng đi ra, " nàng sờ sờ đầu con mình, chán nản nói rằng, " Gia đình Hà thái thái sát vách làm sao đều không chịu theo chúng tôi cùng đi ra, cũng không biết hiện tại thế nào rồi..."

Nàng sững sờ nhìn túi ni lông bỗng nhiên đưa tới trước mắt, bên trong là hai bình nước suối và hai bao bánh bích quy, chỉ thấy Tiêu vẫn nghiêm túc nhìn bản đồ, tay nhỏ dài mảnh mẽ nhắc theo túi, vừng vàng mà định ở trước mặt nàng, thanh tuyến ôn hòa không thấy nửa điểm sóng lớn: "Cho cô, không muốn lại theo chúng tôi."

Nàng tiếp nhận túi, hướng chúng tôi cảm kích khom nửa lưng, mang theo con mình trở lại xe van màu xám bạc, tôi mơ hồ có thể nghe thấy trượng phu nàng tiếng cười hải lòng cùng với phu thê hai người ai cũng không chịu uống nước trước mà nhường nhau, khúc môi không khỏi hơi giương lên.

Quay đầu lại, phát hiện Tiêu đang nhìn chăm chú cả ba bóng người nhà bọn họ, bên môi mang theo một độ cong tú lệ, lạnh lạnh bên trong phảng phất hàm chứa vô tận trào phúng cùng lương bạc, khiến trong lòng tôi run lên, mơ hồ sinh ra ưu tư không tên.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 15: Tiêu : Trạm Xăng Dầu

Sách, thực sự là hạnh phúc một nhà ba người a... Chỉ là hạnh phúc hư huyền này, ở dưới tận thế tập kích, có thể duy trì được bao nhiêu lâu đây?

Tôi rất chờ mong.

Cẩn thận thu bản đồ, gọi lại Ngô Phóng Ca còn đang cực khổ thu dọn não tinh xác sống và Kiều Từ Mặc buồn bực ngán ngẫm mở ra chiếc xe Chevrolet màu xanh ngọc, không quan tâm tới xe van màu xám đằng sau nữa, từ kính chiếu hậu nhìn lại, chiếc xe kia vẫn yên tĩnh, không có ý tứ muốn cùng đi, tôi thu hồi ánh mắt, đem bản đồ đưa cho An Nhiên, bắt đầu phân tích.

"Mục đích của chúng ta chính là thành phố B, xuất phát từ thành phố S, thẳng tắp khoảng cách đại khái 1088 km, dự tính phải đi qua 13 thành phố, tôi lựa chọn dừng lại ở 4 cái thành phố trong đó, tìm kiếm tiếp tế, đương nhiên cũng không ngoại trừ có chuyện xảy ra và tình huống đặc biệt." Tôi dừng một chút, thấy bọn họ đều chăm chú lắng nghe, không có ý tứ phản đối, liền ngay cả nha đầu vẫn kia luôn chống đối tôi cũng nhìn chăm chăm bản đồ, nhưng không nói ra được một lý do, liền nói tiếp, "Trạm tiếp theo, chúng ta đi đường quốc lộ SY tới thành phố Y gần nhất, hai chỗ giao có một trạm xăng dầu, chúng ta cần nhiên liệu đầy đủ."

"Vừa này không phải thu thập rất nhiều xăng à? Làm sao còn muốn đi trạm xăng dầu a?" Suy nghĩ hồi lâu, Kiều Từ Mặc rốt cuộc tìm được một cái cớ phản bác tôi, có điều, vẫn là hơi ấu trĩ chút.

Tôi cười nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Tiêu nha đầu, nguồn năng lượng không thể tái tạo cho dù là ở trước tận thế đều sẽ không có người ngại nhiều. Trừ phi, cô muốn dựa vào hai chân của chính mình đi khắp nơi."

"Hừ" nàng hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác.

"A ày..." Ngô Phóng Ca giơ tay lên, ra hiệu chính mình có ý kiến.

"Nói." Tôi gạt đầu với hắn, ánh mắt hắn không có quên lén lút lút liếc nhìn Kiều Từ Mặc. A, tương vương hữu tâm, thần nữ có thể có mộng?

"Chúng ta cũng có thể đi thành phố T gần đó a, nơi đó khá là phát đạt, phương tiện đầy đủ hết, nói không chắc có thể tìm được thứ năng lượng mặt trời có thể phát điện!" Hắn nói tới rất hưng phấn, tựa hồ đồ vật năng lượng mặt trời có thể phát điện ở ngay trước mắt.

Chỉ tiếc, ý nghĩ rất đầy đủ, hiện thực rất cốt cảm.

"Tôi thừa nhận thành phố T có thể có thể tìm thấy tài nguyên so với thành phố Y nhiều hơn, thế nhưng đồng dạng, dân số chỗ đó vô cùng khổng lồ, xác sống chúng ta phải đối mặt cũng so với thành phố Y nhiều hơn. " Tôi đem xe quay hướng tới lối vào đường quốc lộ SY, từ kính chiếu hậu nhìn thấy vẻ mặt Ngô Phóng Ca xoắn xuýt, trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt lại ôn hòa.

"Nguy hiểm và kỳ ngộ đều cùng tồn tại, lấy thực lực chúng ta bây giờ, tôi không đề nghị mạo hiểm đi thành phố T, hướng hồ, thành phố Y có thứ chúng ta cần thiết hơn."

"Là cái gì?" An Nhiên vẫn luôn chuyên tâm nghe chúng tôi đối thoại, nghe vậy, không khỏi tò mò hỏi, con mắt sẫm màu yên lặng nhìn sang, khiến lòng tôi mềm nhũn, một tay đỡ tay lái, một tay nặn nặn mặt nàng, da thịt mềm mại, nhưng không đủ hồng hào, đây là bệnh trạng thiếu vi-ta-min.

"Thành phố Y là nơi trồng trọt hoa quả lớn nhất, hiện tại, chính là mùa anh đào nở." Thu thập nhiều hạt giống đặt trong không gian, tốt nhất có thể lấy được quả anh đào. Muốn bảo đảm có đầy đủ hoa quả tươi mới, chính mình trồng trọt không thể tốt hơn.

An Nhiên khỏe mạnh, là nhân tố tôi muốn cân nhắc hàng đầu.

"Tán thành cho anh đào! Chúng ta liền đi thành phố Y!" nha đầu Kiều Từ Mặc kia không hổ là cái kẻ tham ăn, bản lĩnh mượn gió bẻ măng đúng là vô sự tự thông, so với năng lực nàng giết xác sống còn phải cao hơn rất nhiều. Tôi xem thường cười nhạo nàng, tăng nhanh chân ga.

Hai giờ sau đó, trước khi bình xăng sắp thấy đáy, rốt cục cũng đến trạm xăng dầu đánh dấu trên bản đồ.

Xem ra, người có ý nghĩ giống tôi không phải ít, chỉ là, may mắn ông trời luôn luôn bắt công lựa chọn đối tượng lông phượng và sừng lân, chưa bao giờ sẽ dư thừa lòng thông cảm quan tâm người khác, chúng tôi có thể nhìn thấy, cũng chỉ là mấy cỗ thi thể không còn mới thôi.

Một chiếc xe màu đen Land Rover Aurora đỗ ở một bên, kính trước buồng lái loang lổ điểm điểm máu đen, ghế sau xe nửa mở, lộ ra nửa đoạn xác sống, đã không thể động đậy.

Bên cạnh còn hai chiếc Santana 2000, một chiếc xe lốp thùng xăm, một chiếc xe nắp trước mở ra, hiển nhiên là phát sinh trực trặc.

Có thể suy đoán, trước khi chúng tôi đến, trạm xăng dầu này hiển nhiên phát sinh một hồi kịch liệt đấu tranh, tôi có thể cảm giác được khí tức trạm xăng dầu nhỏ trong siêu thị không tầm thường —— đó là xác sống.

Có điều, hiện tại làm tôi quan tâm nhất là từ trong không gian truyền đến động tĩnh lạ.

Tại đất trống ở trước trạm xăng dầu, tôi phát tay giữ ra một con vật lông màu trắng, chính là con chó nhỏ An Nhiên phát hiện lúc trước.

Dáng vẻ nó cùng với lúc trước nhất được cũng không có thay đổi quá lớn, chỉ là hình thể từ đường kính 20 centimet tiểu cầu mở rộng đến 40 centimet đại cầu, mở to đôi mắt nhỏ đen, trừng trừng nhìn chăm chăm tôi, đầu lưỡi rử xuống, đuôi vẫy đến vui mừng —— trông thật ngu.

Tôi quay đầu ra chỗ khác, chẳng muốn nhìn nó lần hai.

Nhưng lại cảm thấy trên bắp chân căng thẳng, cúi đầu nhìn lại, con chó nhỏ này bốn chân ngăn ngăn ôm lấy chân tôi, từ trên mặt nó tôi dĩ nhiên có thể nhìn ra mấy phần vẻ mặt nịnh nọt. Chó này, là thành tinh sao?

Xem ra não tinh xác sống tác dụng so với tôi nghĩ hơn nhiều lắm, thực sự là không thể chờ đợi được nữa muốn làm chút thí nghiệm để nghiệm chứng suy đoán của tôi a.

Tôi thầm suy nghĩ, trong lúc nhất thời quên con chó nhỏ trên đùi không ngừng cọ nhẹ, mãi đến khi An Nhiên nhẹ nhàng đưa nó kéo vào trong lồng ngực đưa đến trước mắt tôi, mới phản ứng được, sắc mặt không khỏi có chút khó coi —— ghê chết rồi!

Lùi về sau một bước tách ra cái mặt chó trước mắt, tôi đối với An Nhiên nói: "Nếu cô muốn lưu lại nó, phải chăm sóc nó thật tốt."

"Nhưng là, nó tựa hồ yêu thích cô hơn nha?" Có lẽ nhìn ra tôi không dễ chịu, An Nhiên bốn cọt cười cười, lại tiến lên một bước, làm dáng vẻ phải đem chó nhỏ kia bỏ vào trong lồng ngực tôi.

Tôi vốn là đối với loại động vật có vú lông xù mềm này không hề yêu thích, lại thêm có chút ghét bỏ dáng vẻ tiểu gia hỏa kia ngo ngoe, phản xạ có điều kiện tránh ra, xoay người quay sang Ngô Phóng Ca nói rằng: "Đi kiểm tra một chút chiếc xe Land Rover kia, không có vấn đề chúng ta liền đổi xe."

Khi An Nhiên há mồm muốn nói chuyện thì lại gọi Kiều Từ Mặc ở một bên cười trộm: "Đi xem xem xăng và dầu dự trữ."

Nhấc bước chân đi đến cửa hàng tạp hóa, như có chút chật vật chạy trốn chết, phía sau truyền đến một trận cười khê, cùng với tiếng bước chân quen thuộc, tôi thờ dãi một hơi, tiện tay đem một ít sô cô la rải rác ở trên quầy thu vào không gian, đưa một cái cho An Nhiên, bắt đầu đi nhìn nàng.

Nàng đem con chó nhỏ kia để trên quầy, tiếp nhận sô cô la, xé ra vỏ, bẻ một khối đưa tới trước mắt tôi: "A ——"

Nhíu nhíu mày lại, trong lòng tính toán trên tay nàng khả năng tiếp xúc vi khuẩn cùng với số lượng vi khuẩn khả năng tôi nuốt vào, nhưng miệng cũng đã hành động trước suy nghĩ một bước hoàn thành mở ra...ngậm....nhai, tới khi cái kia ngọt ngào chậm rãi ở trên đầu lưỡi lắng đọng xuống, tôi mới có ảo não nhàn rồi.

"Uông ~" mu bàn tay chạm vào vật mềm mại, tay tôi cứng đờ, nhưng ở bên trong nụ cười cổ vũ của An Nhiên mà thanh tĩnh lại, nhẹ nhàng ôm lấy lông con chó nhỏ kia, thuận thế ở nơi cổ nhẹ vuốt mấy lần, đối lấy con vật nhỏ kia hưởng thụ hừ nhẹ.

Tôi nhíu mày, trong lòng xẹt qua một ý nghĩ âm u: Có muốn trực tiếp bóp chết cho xong việc hay không?

Chống lại ánh mắt An Nhiên vui vẻ sung sướng, tôi vẫn là tạm thời đem ý nghĩ này để qua một bên.

Một bên chọn đồ vật nhiệt độ cao và chút vật phẩm cần thiết, tôi chậm rãi đi sâu vào tiệm tạp hóa, đi tới cửa điện tử kho hàng bị khóa, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng ồn móng tay ma sát cửa kim loại cùng với tiếng kêu trầm thấp khàn khàn như dã thú ngọt ngào ở nơi cổ họng.

Từ tình hình ngónh ngang trong tiệm tạp hóa, người đến trạm xăng dầu trước khi chúng tôi đến chỉ kịp vội vã lấy đi số ít vật tư bởi vì có chút nguyên nhân mà lưu lại. Ở nơi sâu trong tiệm tạp hóa, một loạt vật phẩm hàng ngày trên giá hầu như không còn. Là vì xác sống bị nhốt ở sau cửa làm bọn họ sâu sắc kiêng kỵ sao?

"Ai! Tôi nói cô cũng quá đáng đi! Sai khiến hai chúng tôi ở bên ngoài làm này làm nọ, chính mình trốn ở bên trong ăn sô cô la! Tiểu An Từ còn không mau chia cho tớ phần nữa!". Âm thanh Kiều Từ Mặc đột nhiên ở phía sau vang lên, nương theo tiếng xé ra đồ ăn đóng gói và tiếng nhai nuốt ăn như hùm như sói, nàng hàm hồ nói rằng: "Cái này ca cổ quá (này còn tạm được)..."

Sách, đáng ăn này, thật là không nhả nhận.

Tôi lắc lắc đầu, lấy trên giá đồ dùng rửa mặt, nghiêng tai nghe, động tĩnh sau cái cửa điện tử kia càng to lớn hơn, tựa hồ là nhận ra được tôi tới gần, đồ vật bên trong cái kính mà rống lên một tiếng, bắt đầu liều mạng va chạm lên cửa điện tử.

"Bẹp bẹp... Ô? Thanh âm gì a?" Nuốt xuống sô cô la, Kiều Từ Mặc lại đưa tay đi giật một nhánh kẹo cao su, vừa bóc một bên lá đầu nhìn sang, "Ồ đúng rồi, tôi vừa nãy đem bình dầu bên ngoài đều lần lượt từng cái điều tra, số 93 còn còn lại một nửa, số 97 còn lại không tới 20l, các xe khác đều không còn, nhìn dáng dấp hẳn là có người trước chúng ta một bước cần quét nơi này, chỉ là không biết tại sao đi vội vàng, chưa kịp mang đi hết, để lại cho chúng ta chút cạnh thật."

An Nhiên liếc nàng một cái, giật một tờ giấy thay nàng lau đi sô cô la khoe miệng, tức giận nói: "Nói không chắc là chỗ không đủ mang? Cậu cho rằng ai cũng như chúng ta may mắn vậy sao, có không gian của Tiêu bên người mang theo vật tư a? Không cảm ơn thì thôi, còn tranh cãi với người ta, cậu là đồ tiểu bạch mắt sói!"

Nghe An Nhiên lời nói đều là bảo vệ tôi, trong lòng bởi vì nàng chăm sóc nha đầu kia một cách tự nhiên sinh ra chú ý cũng đánh tan không ít.

"Này, đến cùng ai mới là bạn thân cậu a Tiêu An Từ!" Kiều Từ Mặc nghiêng răng nghiêng lợi trừng tôi một chút, lại lôi kéo tay An Nhiên chất vấn nàng "Còn có thể hay không thể cùng nhau hảo hảo chơi đùa?"

"Ngaoan, đừng nghịch." An Nhiên vỗ vỗ đầu nàng, ôn thanh động viên nói.

"Hừ, chán!" Kiều Từ Mặc giật giật đầu bỏ qua rồi tay An Nhiên, nhú mày nhìn về cửa phía sau tôi, vẻ mặt nghiêm nghị.

"Vật kia, hình như muốn đi ra."

"A, vật kia, không đơn giản đâu..." Tôi cười cợt, lùi về sau vài bước đứng bên cạnh các nàng, An Nhiên nắm chặt tay tôi đem tôi đưa tới phía sau nàng, Kiều Từ Mặc cũng nắm côn cảnh sát trong tay, che ở trước người chúng tôi, thủ thế chờ đợi.

"Ồ ~" con chó nhỏ bị lãng quên hồi lâu bỗng nhiên bị kêu một hồi, bốn chân ngăn ngắt nửa gập, kẻ sát ở trên bàn, so với hình dạng tròn vo lúc trước, càng như là một khối thâm lỏng, cũng khó trách An Nhiên sẽ nhận sai nó, đáng về cảnh giác này, là đang sợ hãi?

Vừa ngốc lại vừa nhát gan, thật không biết An Nhiên vừa ý nó điểm nào.

Cười khinh bỉ một tiếng, tôi đưa tay vỗ vỗ đầu của nó; nó lại kêu một tiếng, có vẻ hơi... hưng phấn?

Lúc này, cửa điện tử rốt cục không chịu nổi mãnh liệt va chạm liên tiếp, thân ngâm một tiếng, từ bên trong đột xuất một cái hình người đường viền, liền tiếp mặt tường biên giới nứt vỡ ra, một giây sau, ầm ầm đổ xuống đất, từ bên trong kho hàng đen nhánh kia hiện ra một "Người".

Nói nó là "Người" nhưng không hẳn vậy: Thân hình của nó cùng người thường giống nhau như đúc, màu da vàng như nghệ, trên cổ có một đạo vết thương máu thịt be bét, từ hình dạng và độ sâu cận nhìn thấy, là bị lực lớn cắn rồi lôi kéo đi một tảng lớn máu thịt dẫn đến ngoại thương, ngoài ra đúng là còn có thể nhìn ra hình dạng nó khi còn sống—— vậy hẳn là một nữ nhân có sắc đẹp.

Chỉ là hiện tại, nó đã là một con xác sống không có ý thức.

Tôi xem miệng vết thương của nó máu tươi còn chưa có bắt đầu biến thành đen, quần áo chỉnh tề, da thịt vẫn chưa mục nát, hẳn là biến thành xác sống không lâu, thậm chí có thể giả thiết, thời điểm nó bị giam vào kho chứa đồ, vẫn còn có ý nghĩ của con người.

Sách, nghĩ đến đây, tôi tựa hồ có thể từ trong mắt của nó nhìn thấy một vết không cam lòng cùng oán hận.

Nó nhìn chăm chăm chúng tôi, bên trong viên mắt trắng bạch thật giống xuất hiện một điểm màu mực, trầm thấp mà rống lên một tiếng, hướng chúng tôi đánh tới, động tác mãnh liệt, dĩ nhiên vượt xa xác sống lúc trước chúng tôi gặp.

Kiều Từ Mặc hắc cười một tiếng, đang muốn nghênh đón, xác sống kia bỗng nhiên hét thảm một tiếng, từ trên đầu nó bóc lên đốm lửa điện, keng keng vang vọng, chấn động đến mức nó từng trận co giật, gương mặt vàng như nghệ vụn vụn, thực khủng bố.

Hai người kia đều là bị điện quang đột nhiên xuất hiện này sợ nhảy lên, liền ngay cả tôi cũng sững sốt nháy mắt, theo sóng năng lượng vừa nãy bắt được, tôi quay đầu lại, liền nhìn thấy con chó nhỏ ngu xuẩn kia lẽ lười thờ dốt, nó phát hiện thấy tôi nhìn, lập tức hướng tôi kêu một tiếng, ngoắt ngoắt cái đuôi vui chơi.

Dị năng sấm sét? Dị năng giả là... một con chó?

Tôi liếc xác sống ngã xuống đất không ngừng co giật kia, nhìn lại một chút con chó nhỏ khóc lóc van nài trên người tôi, yên lặng hạ tầm mắt, đưa tay nhẹ vuốt ve lông nó.

"Làm tốt lắm" Nghe thấy tôi ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ khen nó, An Nhiên đầu tiên là không thể tin tưởng tròn to mắt, sau đó cũng theo vỗ vỗ đầu của nó, động tác cùng lúc này động viên nha đầu kia giống như đúc, tôi không khỏi cau mày.

"Hoặc! Con vật nhỏ này biết đánh lôi phóng điện? Quá thần đi!" Kiều Từ Mặc ở một bên hô to gọi nhỏ, nhưng không thấy nàng có nửa phần đổ kị, tâm tính không tệ.

Động vật năng lực khác thường, đúng là có thể thắng vì là bài chưa lật đánh bất ngờ đây... tạm thời lưu lại đi.

Tôi liếc mắt con chó nhỏ được voi đòi tiên hướng vào trong lòng ngực tôi cọ cọ, miễn cưỡng nhin xuống kích động đem nó ném đi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Tạ : Vườn Trái Cây (Thượng)

"Tiêu, nếu quyết định sau này mang theo cầu cầu, chúng ta đặt cho cái tên có được không?" Tôi ôm tiểu tử chặt hơn trước, kiểm tra giới tính nó—— là đứa bé trai a."

"Tùy cô" Tiêu liếc nó một chút, lạnh nhạt nói, ngồi xổm xuống, lấy ra găng tay và dao giải phẫu, thuận thực đem đầu con xác sống kia bỏ ra, dùng cái kẹp gấp ra một viên tinh thể, không giống với chúng tôi từng tìm thấy trên xác sống khác, con xác sống này não tinh bên trong không có màu đỏ dây nhỏ, nhưng nó toàn thân đều là màu đỏ nhợt nhạt, thật giống như một vệt điểm sắc kia bị đánh tan sau đó đều đều nhiễm ra.

Tiêu cẩn thận tỉ mỉ một lúc, dùng cồn lau chùi sạch sẽ, sau đó đặt vào một túi kín nhỏ, để vào túi áo, ngẩng đầu thấy tôi còn nhìn chăm chăm nàng, khẽ mỉm cười hỏi: "Làm sao?"

Tôi không muốn thừa nhận lúc này lại nhìn chăm chăm gò má nàng đến mê, không thể làm gì khác hơn là đem tiểu tử trong lòng giơ lên trước mắt nàng: "Cô còn chưa đặt tên cho nó đấy!"

Tiêu thờ dãi một hơi, đứng lên, thuận miệng nói rằng: "Vậy thì gọi Nhị Bảo là được rồi." Nhắc chân đi ra ngoài.

Tôi bị nàng ghen một hồi, lại không có dũng khí phản bác, không thể làm gì khác hơn là ôm tiểu tử ngây thơ chỉ biết toét miệng cười ngây ngô rập khuôn từng bước theo sát đi ra ngoài.

"Nhị Bảo, Nhị Bảo, người thật là nhị..." Tôi điểm điểm mũi tiểu tử kia, nó quay đầu nhỏ, ánh mắt lấp lánh mà nhìn bóng lưng Tiêu, tựa hồ chỉ nhận định mình nàng, "Được rồi, kỳ thực người rất thích hợp với cái tên này."

Không lâu sau, Ngô Phóng Ca đã đem chiếc Land Rover dọn dẹp sạch sẽ, mở ra kiểm tra một vòng, cũng không có vấn đề quá lớn, dùng cồn lau lau thùng xe một lần, lại phun qua thuốc khử mùi, bốn người chúng tôi liền không hề khúc mắc ngồi lên xe. Lần này, trên đùi của tôi lại thêm một vị hành khách mới.

Tiêu cầm tay lái, hiển nhiên nàng vô cùng vừa ý Land Rover Aurora này, tuy là dáng vẻ chuyên tâm lái xe, nhưng dư quang của khóe mắt không mẫn không nhạt nhìn qua Nhị Bảo trong lòng tôi, tiểu tử vẫn nghiêng đầu "thăm tình chân thành" nhìn lại chủ nhân ban tên cho, móng vuốt nhỏ không an phận lay, nếu không phải tôi nỗ lực đưa nó đè vào trong ngực, sợ là đã sớm nhào tới trên người Tiêu.

"Ngồi xuống." Chỉ thấy Tiêu nhú nhú mày lại, giọng điệu hờ hững, nhưng có một tia ý lạnh tràn ra, tiểu tử sợ đến giật mình một cái, nhất thời yên đầu vùi vào trong ngực của tôi giả chết.

"Chó ngu." Tiêu cười khinh bỉ một tiếng, rồi đi tầm mắt, khóe môi màu hồng nhạt lơ đãng giương lên mấy phần, nhìn ra trong lòng tôi âm thầm cười, nhưng chỉ làm như không biết.

"Báo cáo thủ trưởng! Tiểu nhân có một chuyện không rõ!" Ghế sau xe, Ngô Phóng Ca dựa lưng ghé dựa, cột nĩa nói rằng, bị Mặc Mặc và Tiêu phái đi làm này làm cái kia, hẳn đúng là không hề lời oán hận, trái lại đáng vẻ có chút thích thú, nếu không phải đáy mắt của hắn quá mức trong suốt, thật khiến cho tôi hoài nghi hắn là hạng người tâm cơ thâm trầm, đối với chúng tôi mang theo ý đồ nào đó không để cho ai biết đây.

"Nói." Từ bên trong kính chiếu liếc hắn một chút, Tiêu gật đầu, nhưng ngoài ý muốn không có sửa lại từ ngữ của Ngô Phóng Ca, tôi thầm nghĩ: Tiêu đối với dáng vẻ nịnh nọt này của hắn tựa hồ rất hưởng thụ, lẽ nào đối với hắn có hảo cảm?

Tôi cũng từ kính chiếu hậu nhìn hắn một chút, nhưng lập tức lật đồ suy đoán chính mình, vẫn là không nên hạ thấp thường thức của Tiêu đi.

"Não tinh đến cùng có ích lợi gì a?" Ngô Phóng Ca trong lòng bàn tay lấy một hạt tinh thể trọc sắc trong suốt, đó là trước đó ở bên đường cái nhặt được.

"Sau khi nuốt cái này, nó có dị năng," Tiêu chỉ chỉ Nhị Bảo buồn bực ngăn ngăn gãi lỗ tai chính mình, "Vốn là, kết cục của nó sẽ biến thành một con chó xác sống."

"Ủây! Hữu dụng như vậy? Vậy tôi có thể nuốt một viên thử xem được không a?" Ngô Phóng Ca tròn to hai mắt nhìn não tinh trong tay, có chút không dám tin tưởng, nghiêm mặt hướng về nàng xin chỉ thị.

"Đương nhiên" Tiêu mỉm cười gật đầu, sóng mắt lưu chuyển tất cả đều là mỉa mai, nhưng bên trong nụ cười lại ẩn giấu một tia sắc bén, nỡ lệ mà nguy hiểm, "Chỉ cần người không để ý xác suất thất bại 50% bạo thể mà chết cùng với 100% thực cốt cắt thịt đau đớn, đều có thể thử một lần."

"Khụ khụ, khụ..." Ngô Phóng Ca vừa đem một viên não tinh phóng tới trong miệng, nghe vậy liền vội vàng đem tinh thể suốt chút nữa ngạnh ở yết hầu ho ra, ho đến tan nát cõi lòng. "Không, không phải chứ? Nguy hiểm như thế? Con tiểu cầu này là xảy ra chuyện gì?"

"Bên trên chỉ là số liệu của mấy người bình thường, đối với dị năng giả, tôi vẫn chưa thể kết luận, nếu như cậu đồng ý vì tôi thí nghiệm số liệu cung cấp nghiệm chứng, không thể tốt hơn, " Tiêu liếc mắt nhìn Ngô Phóng Ca lắc đầu như đánh trống bỏ dùi, tiếc nuối nhún vai, "Về phần nó, vận may tốt hơn, cái này có thể ước ao còn không được."

Nàng để chúng tôi đều rơi vào trầm mặc.

Mãi cho đến khi phía trước xe xuất hiện liên miên liên miên rừng quả, Mặc Mặc mới thò đầu ra ngoài cửa sổ hưng phấn kêu lên: "Ồ ồ ồ, anh đào! Anh đào! Nhanh đổ xe chúng ta xuống hái trái cây!"

"Phía trước có một hộ nông viện, chúng ta đi bên kia, " Tiêu từ bên trong kính chiếu nhìn nàng một chút, từ tốn nói, "Cây ăn quả không có chân, chạy không được."

"Hừ!" Mặc Mặc lăm bắm một hồi, ánh mắt cảm lấy một góc cây ăn quả không chịu thả, đáng về lưu luyến, thật giống đó là tình nhân của nàng.

Xe dọc theo đường nhỏ bờ ruộng đi hướng về trước, lại bị một nhánh cây quả dị thường tươi tốt chặn lại, một gian tam tiến nông trại ở trong rừng như ẩn như hiện.

"Xuống xe đi." Tiêu nói xong, dẫn đầu xuống xe trước.

Tôi ôm Nhị Bảo một mặt thích ý theo sát ở sau lưng nàng, lông mày chậm rãi cau lên, nơi này quá mức yên tĩnh, làm sao một hình bóng xác sống đều không nhìn thấy? Tuy nói ở nông thôn vốn là người ở thưa thớt, nhưng đều có loại cảm giác quỷ dị quanh quẩn ở trong lòng..

"Gào ~" Nhị Bảo trong lòng giẫm chân sau một cái, nhảy ra ngoài, vron ra tiểu móng chạy hướng về nơi sâu cánh rừng, mặc tôi ở phía sau gọi thế nào đều không quay đầu lại.

Tôi vội vàng đến xem Tiêu, nàng chỉ là khẽ cười cười, chủ động kéo tay tôi: "Kệ nó đi, thăm dò cũng tốt."

Nghe nàng nói như vậy, sự lo lắng của tôi chợt giảm, nắm chặt bàn tay nhuyển ngọc, cùng nàng sóng vai đi, trên mặt không không chế được từng điểm từng điểm âm lên, nhưng thế nào đều không muốn buông ra bàn tay băng như trong lòng bàn tay.

"Chà chà, anh đào rất ngọt a!" Mặc Mặc vui sướng chạy tới, cầm trong tay một nắm anh đào nhét vào trong tay tôi "Mau ném thử, tươi mát lắm!"

"Kiều, kiều... Kiều tiểu thư, chỗ tôi này, còn, còn có thật nhiều..." Ngô Phóng Ca cũng nâng một tay anh đào mới từ trên cây hái xuống, ngại ngần nói rằng

"Người nói ai tiểu thư đây!" Mặc Mặc quay đầu lại mạnh mẽ lườm hấn một cái, đoạt lấy anh đào, không nhịn được nói rằng, "Cô nãi nãi có tên tuổi, kêu tên, nghe thấy không?"

"Từ Từ Từ, Từ Mặc..." Ngô Phóng Ca lấp ba lấp bấp kêu một tiếng, trên mặt tái nhợt hiện lên một vùng đỏ ửng, rất là rõ ràng.

"Ngọa tào (đồ rác rưởi)! Người mặt đỏ cái len sợi a!" Mặc Mặc như là bị ong mật chích vậy, nhảy ra sau một bước dài, khuôn mặt nhỏ trắng nõn cũng theo nhiễm phải một tầng phi sắc.

"A, đi thôi, hai chúng ta thừa thãi quá." Tiêu hiềm thấy hài hước một lần, tôi cũng phối hợp chạy đi, lưu lại Mặc Mặc ở phía sau tức giận đến nhảy lên, thẹn quá thành giận đuổi theo Ngô Phóng Ca vùng năm đầm.

Còn không chạy vài bước, lại nghe được một trận chó sủa, âm thanh còn mang theo tiếng chó con non nót nghen ngào, tôi và Tiêu liếc mắt nhìn nhau, không hện mà cùng chạy hướng về phía khởi nguồn thanh âm kia. Nhị Bảo bị một cây Mạt Ly Diệp Từ cuốn lấy chân, gãy dựa thế nào đều thoát không được, trái lại càng gãy càng chặt.

Nó ai ai kêu, đáng về tay chân luống cuống thê thảm, khiến tôi đặc biệt mềm lòng.

Tiêu nhíu lông mày, đánh giá xung quanh một hồi, trên tay xuất hiện một cái chùy thủ sắc bén, nhẹ nhàng vẩy một cái liền đem mấy cây cành kia cắt đứt .

Nhị Bảo vui mừng kêu một tiếng, nhảy vào trong lòng nàng, lại bị một chường đẩy đầu ra. Tiêu đứng thẳng người, nhìn từ trên cao xuống nó, không chút nào ý tứ muốn ôm, nó cũng không nhụt chí, vây quanh bên cạnh nàng qua lại đánh quển, như mèo nhỏ quấn người.

Tiêu nhẹ nhàng đá nó một cước, chỉ vào cái cây Mạt Ly đối với tôi trầm giọng nói: "Cô xem "

Tôi theo nàng nghiêm túc quan sát một hồi cây thực vật kia, quả nhiên nhìn ra chút khác thường: Thực vật này nụ hoa chỉ nở ra hai, ba bông, nhưng lá cây lại dị thường xum xuê, bộ phận kia quấn quanh giữ hai chân sau Nhị Bảo như là vi phạm quy luật tự nhiên, khiến người ta không khỏi lòng nghi ngờ.

"Xuyt ——" Tiêu đưa ngón tay nhẹ nhàng đặt ở bên môi, ánh mắt lạnh lùng như băng đao đâm về phương hướng sâu lung tôi.

"Sàn sạt sàn sạt ——" tôi nghe được phía sau có lá cây ma sát tiếng vang, xoay người lại quăng một đóa hỏa diễm, đồng thời nhảy chéo sang một bên,

liền thấy nơi vừa nãy tôi đứng nằm một đoạn chạc cây bị ngọn lửa cháy khô, kéo dài phương hướng là bên cạnh cây anh đào kia, mà tôi rõ ràng nhớ tới nó lúc trước cũng không có chạc cây dài như vậy.

Có gì đó quái lạ!

Tôi cẩn thận mà lùi tới bên người Tiêu, nhận lấy dao nàng đưa tới, cảnh giác chú ý cây cối cao to xung quanh, chỉ cảm thấy cánh rừng này tràn đầy cảm bầy bất ngờ, có vẻ đặc biệt âm u ảm.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Tạ : Vườn Trái Cây (Hạ)

"Ào ào ào ——" Tôi trở tay một đao chém xuống cành cây khô đâm tới trước mặt, lôi kéo Tiêu lúc tiến lúc lùi, một cây anh đào phía sau đột nhiên phóng ra một đoạn rễ cây, ngăn ở ta bên chân, nếu không có Tiêu phía sau đứng lúc kéo tôi một cái, sợ là khó thoát khỏi kết cục té ngã.

Những cây này đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì? Tại sao có thể công kích người như có ý thức của chính mình vậy? Tấn công có mục đích chính xác như vậy, giống như có người ở phía sau điều khiển.

"Đừng hoảng hốt, " Tiêu để tay khoát lên bờ vai của tôi, nhẹ giọng nói rằng, "Cô có phát hiện hay không, mỗi lần công kích chúng ta, đều chỉ có một loại thực vật."

"Hả?" Nghe Tiêu vừa nói như thế, tôi làm bộ không biết chuyện lùi lại mấy bước, quả nhiên nghe được sau lưng có động tĩnh cành cây di chuyển, nhưng mà những nơi khác trước người tôi lại không có thay đổi.

Tôi cùng Tiêu liếc mắt nhìn nhau, nàng gật gật đầu, chúng tôi đồng thời hướng về hai phương hướng chạy đi, không khỏi thiết tưởng sai lầm, tôi cũng không dám chạy trốn quá xa, chỉ lên đến sau một thân cây khác liền vội vàng quay đầu lại xem tình huống Tiêu, nhìn thấy nàng lạnh lùng đứng tại chỗ, mà bên chân bị một bụi cây vây được hai chân Nhị Bảo không thể động đậy.

Trong lòng tôi không khỏi khản trương: Công kích đúng là hướng về các nàng!

Đang muốn quay lại, đã thấy Tiêu kéo Nhị Bảo ra ngoài, thu vào không gian, sau đó cước bộ mềm mại tránh vào sau thân cây, chỉ một thời gian hô hấp, liền nghe "Oành oành" hai tiếng vang trầm, sau đó là một người phụ nữ gào lên đau đớn, tôi sợ đến lập tức bước nhanh hơn, hầu như là sử dụng sức mạnh năm mươi mét trắc nghiệm, thẳng tắp nhắm phái âm thanh sau cây kia, chờ thấy rõ mất tình hình trước mắt, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vuốt ve ngực kinh hoàng không ngớt, tôi thở hắt ra hỏi: "Sao, làm sao... chuyện gì?"

Tiêu ôm hai tay cúi đầu nhìn xuống nữ nhân ngã mặt nằm trên đất, chân vững vàng đạp lên bả vai người kia một cái, môi mỏng khẽ nhếch, ánh mắt lạnh thúy, thanh tuyến lạnh lạnh như sương tuyết tôi qua băng tuyết trong hai tháng: "Điều khiển thực vật sao? Năng lực rất thực dụng. Chỉ tiếc sức khống chế quá yếu, muốn bắt giữ chúng ta chỉ có điều là mơ hồ."

"Nàng hít mắt nhẹ nhàng cười, buông ra chân ngăn chặn đối phương "Năng lực của cô, chỉ thích hợp đánh lén, tấn công chính diện là không có phần thắng chút nào."

Nữ nhân bị Tiêu giữ nhìn dáng vẻ ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám, ăn mặc tùy ý, tóc dài ở sau gáy bó thành một búi tóc, mặt mày nhu hòa, mang theo phong vận thành thực nữ tính, coi như là ngã ngựa xuống đất cũng không thấy chật vật, chỉ nhắm mắt không nói, sau khi nghe Tiêu nói xong, nhắc mắt bình tĩnh nhìn nàng một cái, sau đó xẹt qua một vệt cười khó.

Ngụ ý là nữ nhân này điều khiển thực vật công kích chúng tôi sao?

"Cô tại sao muốn đánh lén chúng tôi đây?" Tôi ngồi xổm xuống, đưa tay cho nàng, nhìn về mặt nàng, cũng không có ác ý gì, điều này không khỏi làm tôi càng thêm hiếu kỳ nguyên nhân nàng chủ động công kích chúng tôi.

"Tôi cho rằng..." Nàng không có từ chối tôi hảo ý, nắm tay tôi mượn lực đứng lên, đang muốn nói.

Bỗng nhiên, liền nghe đến một bên khác truyền đến một tiếng hô to: "Thả nàng ra!"

Chúng tôi không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại, tôi chú ý tới người phụ nữ bên cạnh mặt biến sắc, nhảy tới trước một bước vội vàng hô: "Tiểu Lục!"

"Này! Người đừng giỡn đùa nữa ! Không phải ta khống chế không được sức mạnh, cẩn thận cổ tay người nha ~" Mặc Mặc một tay điều khiển một cô gái tuổi còn trẻ, sắc mặt tái xanh khiến trách, nhưng mà cô gái bị nàng chụp vào trong tay giống như không nghe được sự uy hiếp của nàng vậy, vẫn không nghe theo muốn tránh thoát nàng ràng buộc.

Hai người đang muốn phân cao thấp một phen, bỗng nhiên nghe Tiêu lạnh lùng nói: "Thả nàng."

"Cô nói tôi thả tôi liền thả sao!" Mặc Mặc không phục đầy miệng nói lại, nhưng tay nắm lấy tay của cô gái lại buông lỏng, mặc kệ cô gái hai ba bước nhảy lại đây, ôm chặt lấy nữ nhân trước đó bị Tiểu bát giữ "Thật vất vả mới bắt lấy cô nàng này đây..."

"Mộc tỷ tỷ, chị thế nào?" Khuôn mặt cô gái trắng nõn nhỏ nhắn, ôm nữ nhân thật chặt, méo miệng nói, mang theo tiếng khóc nức nở, viền mắt hồng hồng, đáng vẻ như thỏ trắng nhỏ bị kinh sợ.

"Chị không có chuyện gì... còn em, em có bị thương không?" Nữ nhân an ủi vỗ đầu nàng, khăn trương đánh giá nàng, khi nhìn đến cổ tay nàng bị nắm đỏ một vòng thì trong mắt lộ ra một vết thương tiếc, giọng điệu trầm thấp lại âm u, "Đều do chị không tốt..."

"Ngu ngốc Mộc tỷ tỷ! Mặc mớ gì đến chị a! Muốn trách thì trách này mấy người khách không mời mà đến này!" Cô gái thỏ trắng nhỏ cắn cắn môi, tàn nhẫn mà trừng Mặc Mặc, sau đó tầm mắt giả vờ hung ác ở trên người chúng tôi quay một vòng, trở lại trên người nữ nhân kia thì lại thành ôn nhu. "Chị hoàn toàn không cần tự trách mà ~ "

"Tiểu Lục..." Nữ nhân sờ sờ đầu của nàng, ánh mắt ôn nhu không nói ra được..

"Ta nói, các người đủ rồi a!" Mặc Mặc ở một bên bị ép vầy xem tiết mục "Tỷ muội tình thâm" không nhìn được ngắt lời nói

"Một lúc lại 'Tình thâm thâm vũ mờ mịt' được không? Trước tiên giải thích một chút tại sao muốn công kích chúng ta?"

Hóa ra nàng và Ngô Phóng Ca đều bị tấn công sao?

Tôi nhìn hai người, cũng không có cái gì không thích hợp, đúng ra cô gái kia càng giống đối tượng bị tấn công hơn. Cũng đúng, y Mặc Mặc vũ lực, xác thực không cần tôi quá mức bận tâm

Lắc lắc đầu, tôi nhìn về phía hai người ôm lấy lẫn nhau không buông, chờ các nàng trả lời.

"Nếu không phải là các người tự tiện xông vào vườn trái cây, còn không được đồng ý qua liền loạn hái anh đào..." Cô gái cắn giận bất bình đã mở miệng, lại bị người phụ nữ bên cạnh đánh gãy cơ hội tiếp tục nói.

Nàng nháy mắt, sau đó quay đầu lại đối với chúng tôi áy náy nở nụ cười: "Xin lỗi, em tôi chính là tính khí trẻ con, không có ác ý, bởi vì các cô đột nhiên đến, chúng tôi tưởng rằng là gặp kẻ trộm..."

"Nên là chúng tôi xin lỗi mới phải, còn tưởng rằng nơi này không có ai đây... Không mời tự rước, thực sự là xin lỗi..." Nếu nàng tung bạc thang, vậy tôi dĩ nhiên là thuận thế mà xuống, đến cùng chân tướng ra sao, cũng là từng người ngầm hiểu ý thôi.

Chúng tôi đến cánh rừng này thì không có nhận được một điểm cảnh báo, tiến vào cánh rừng tất cả cũng đều là yên tĩnh giả tạo không hề có một tiếng động, nếu nói là không phải cạm bẫy, chỉ là lời nói dối lừa đứa nhỏ ba tuổi.

Tuy rằng không thể chắc chắn các nàng chính là vì dụ dỗ người qua đường chúng tôi vào bẫy, nhưng lòng cảnh giác bất luận làm sao đều không bỏ xuống được.

"Này, từ đã từng viết qua: 'Hữu viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ' (có bằng hữu từ phương xa tới, chẳng phải là vui lắm sao?), người chẳng lẽ không chuẩn bị thật tốt chiêu đãi một phen chúng ta những bằng hữu phương xa này à?" Mặc Mặc đi tới trước mặt hai người, xoa xoa móng vuốt còn dính một chút nước anh đào, duỗi đến, cười híp mắt nói rằng. Tác phong vô liêm sỉ như thế, người này đúng là bạn thân tôi sao?

Tôi bí mật lườm một cái, nhưng vẫn là ở người phụ nữ kia co gập khoe miệng có hết sức đáp ứng thì cho Mặc Mặc 32 cái đập.

Theo hai người các nàng cùng đi vào khu nhà nhỏ ba tiến kia, tôi phát hiện xung quanh đây tựa hồ chỉ có một gia đình vậy, đừng nói là người sống, liền ngay cả xác sống cũng không thấy một con, trong lòng càng là thêm ba phần nghi hoặc.

Sân không hề lớn, nhưng cũng có chừng mười gian phòng, một nửa dọn dẹp một chút thì người có thể ở, chúng tôi đem hành lý đặt ở trong một gian phòng, Tiểu lấy ra mười mấy hộp dược phẩm và còn giao cho Ngô Phóng Ca, dặn dò hẳn đi cùng hai nữ nhân kia đòi chút hoa quả và quả anh đào.

Cẩn thận kiểm tra một lần phương tiện bên trong gian phòng, Tiểu đóng cửa lại, nhìn chúng tôi một mặt nghiêm túc nói: "Hai nữ nhân này, nói chuyện không rõ, rất khả nghi."

Tôi gật đầu, biểu thị đồng ý.

Cái người nữ nhân lớn tuổi tự xưng Mộc Tiểu Quả, nữ nhân tuổi trẻ thì lại gọi Lư Tiểu Lục, nghe làm sao đều không giống tên thật.

Nói là tỷ muội sống nương tựa lẫn nhau ẩn ở lại đây, mảnh vườn trái cây để kiếm sống, sau khi tận thế đến một người xuất hiện năng lực điều khiển thực vật, một người thì lại có thể bỗng dưng tạo nước, sợ hãi qua đi cũng yên tâm thoải mái tiếp nhận rồi. Phụ cận ít dấu chân người, đúng là không có từng đưng phải xác sống.

Giải thích như vậy, nhìn như hợp lý, nhưng dù sao có chút quái dị không rõ.

Nhưng chuyện mà hai người này làm tôi lưu ý nhất là giữa các nàng thân mật như có như không, trong lúc vung tay nhắc chân có loại tâm ý tương thông

hiểu ngầm, ánh mắt ngọt ngào si mê kia, tụ họp và chạm thì dường như có đốm lửa thoáng hiện. Tuyệt không giống hành động của chị em với nhau.

Nghĩ như vậy, tôi theo bản năng mà nhìn lại Tiêu. Ngay chính tôi cũng không rõ ràng tại sao phản ứng đầu tiên là đến nhìn nàng mà không phải Mặc Mặc. Trùng hợp nàng cũng đang nhìn tôi, ánh mắt đưa tình như nước khiến trên mặt tôi nóng lên, thật giống như bị gió nhẹ phất một cái treu chọc đến tâm hồ, bên dưới gợn sóng, cũng lại khó bình tĩnh hơn nữa.

"Tiêu An Tử, phát giác cái gì đây?" Mặc Mặc một chương vỗ ở trên lưng của tôi, tùy ý nói rằng "Các nàng chỉ cho ba cái gian phòng, Ngô Phóng Ca một gian, chúng ta phân hai gian, tớ xem giường này ba người cũng chen không được. Tớ chuẩn bị đi một phòng khác " Cậu thế nào? Buổi tối chuẩn bị ngủ với ai?" Nàng vừa nói vừa khiêu khích tự giờ giờ lên cảm, làm như chắc chắn sự lựa chọn của tôi.

"Tiêu..." Tôi đang đứng trong trạng thái hỗn loạn, lảng lảng nhìn đôi mắt kia, lăm bầm kêu, sau một khắc nhưng lập tức phản ứng lại, nói thầm một tiếng không tốt, sắc mặt Mặc Mặc xanh lại, chính một mặt không thể tin tưởng mà nhìn tôi, tôi khoát tay áo một cái, nhưng gấp đến độ càng ngày càng nói năng lộn xộn, suýt chút nữa cần phải đầu lười chính mình, "Không không không, không phải..."

Tôi đến cùng là bị sao ?

"Được." Tiêu nhìn tôi khẽ mỉm cười, trong lúc cười dẫn theo mấy phần sùng nịch ôn nhu, chìm đắm ở trong ánh mắt này, tôi liền cũng nói không ra lời.

"Tiêu An Tử, người quá đã thương tâm ta, Hừ!" Mặc Mặc giận dưng dưng trừng tôi một chút, nhấc theo hành lý của chính mình chạy đến trong phòng đối diện, bước chân dẫm đến vang động trời "Bang lang ——" một tiếng đóng cửa, có thể thấy được là tức rồi.

Tôi ngơ ngác mà nhìn bóng lưng của nàng, há miệng, vẫn không có gọi lại nàng.

"Làm sao, không muốn cùng tôi ngủ?" Trên vai mát lạnh, chớp mũi ngửi được một tia mùi thơm, tôi cương thân thể không dám nhúc nhích, chỉ lo vừa quay đầu lại liền dấn lên môi Tiêu.

Cũng may nàng không có ý treu đùa tôi, khẽ cười một tiếng liền đi ra ngoài. Tôi dùng bàn tay phẩy phẩy gió cho gò má hạ nhiệt độ, một lát sau mới theo sau.

Mộc Tiểu Quả các nàng đang ở sân trước trong phòng bếp nhóm lửa làm cơm, dùng chính là nồi to bên trong nông thôn, nắp nồi xốc lên là nồng đậm mùi cơm thơm ngát, trong nháy mắt liền làm tôi nổi lên cơn đói. Nhiều ngày gặm lương khô no bụng, một chén cơm mê hoặc quả thực không thấp hơn một đồng vàng lớn.

Nhìn Mặc Mặc đã sớm ở cửa phòng bếp ngó dáo dác đáng về không thể chờ đợi được nữa, tôi âm thầm buồn cười, lại không ngại ngừng cũng vọt vào tham gia trò vui, liền học Ngô Phóng Ca ngoan như bảo bối ngồi ở một bên bàn đá trong sân, ngóng trông lấy phần.

"Món ăn được rồi ~" chỉ chốc lát sau, Mộc Tiểu Quả bung một bàn cà chua xào trứng, một bàn thanh tiêu bằm đi đến phía chúng tôi, Mặc Mặc đi theo phía sau nàng nâng một bát tô thịt thái lớn cười đến không thấy mắt, cuối cùng là nâng bát dưa và cơm tẻ, xú gương mặt Lư Tiểu Lục.

Mặc dù là món ăn nhà nông thông thường, trong hoàn cảnh bây giờ lại có vẻ đáng quý; mà hai nữ nhân thân là chủ nhà này ở trong mắt tôi cảm giác thần bí, không khỏi lại thâm sâu một chút.

Chà chà chiếc dưa, đang chuẩn bị ăn cơm, Tiêu bỗng nhiên nhú nhú mày lại, hướng phía sau đầu chúng tôi thoáng nhìn. Nếu không phải tôi đối với mọi cử động của nàng đặc biệt mẫn cảm, cũng phát hiện không được động tác rất nhỏ này của nàng. Theo tầm mắt của nàng nhìn một chút, cũng không có chỗ kỳ quái gì, nhưng tôi biết, nàng không phải người bản tên không đích.

Mấy giây sau, liền thấy Mộc Tiểu Quả vẻ mặt hơi động, đề dưa xuống nghiêm túc nói: "Có người đến rồi!"

Tiếng nàng nói mới dứt, lập tức đứng dậy chạy ra ngoài, Mặc Mặc nhìn tôi một chút, hai ba ngụm nuốt xuống cơm nước trong miệng, cũng lập tức đi theo ra ngoài.

Tôi nhìn Lư Tiểu Lục bỏ xuống bát dưa đáng về đứng ngồi không yên, đối với nàng cười nói: "Đừng lo lắng, Mặc Mặc rất lợi hại. Đúng rồi, Mộc tiểu thư nàng là làm sao biết có người đến đây? Tôi cái gì đều không cảm giác được a..."

Lư Tiểu Lục ngao kiêu liếc tôi một chút, trong mắt lộ ra một vết đắc ý: "Hừ, Mộc tỷ tỷ nhà ta mới lợi hại đây! Nơi này gió thổi cỏ lay đều chạy không thoát tai mắt của nàng! Người ước ao không đến! Hừ hừ ~ "

Tôi nhún nhún vai, nhìn về phía Tiêu cười không nói, nàng chính ung dung thong thả múc ra một chén canh, để ở nơi trước mặt tôi đưa tay là có thể chạm tới: " Uống canh trước."

"Ừm." Tôi tiếp nhận chén canh, từng ngụm từng ngụm uống vào, chỉ cảm thấy nước canh nhạt nhẽo vô vị đột nhiên trở nên đặc biệt ngon.

Thời gian uống một chén canh, Mặc Mặc và Mộc Tiểu Quả một trước một sau trở về, mặt sau lại theo một nam một nữ xa lạ, hai người tự xưng là từ thành phố T tránh đến tị nạn, hi vọng tá túc một đêm, Mộc Tiểu Quả đáp ứng rồi.

Một phen khách khí thoái nhượng, cũng không có ý tứ muốn cùng ăn với chúng tôi, tuy rằng người phụ nữ kia ánh mắt thỉnh thoảng chăm chú vào trên bàn thức ăn chúng tôi, thế nhưng nam nhân bên người nàng lại kiên định từ chối.

"Mọi người khỏe, tôi tên Vân Tử Chương, đây là bạn gái của tôi Giang Nguyệt Niên. Mọi người ăn đi, không cần phải để ý đến chúng tôi, chúng tôi có lương khô." Hắn ôn hòa cười cười, từ trong túi đeo lưng lấy ra một ít bánh mì, cùng người phụ nữ kia phân chia bắt đầu ăn.

Thấy thế, mọi người đều không nói gì thêm, vài đầu yên tĩnh ăn, chỉ còn dư lại tiếng bát đĩa lanh lảnh va chạm.

Trong lúc vô tình tôi quay đầu lại một chút, đã thấy người phụ nữ kia mắt húng bữu môi, nam nhân bắt đắ dĩ từ trong túi móc ra một viên sô cô la, xé ra giấy gói kẹo nhét vào miệng nữ nhân, nàng lúc này mới lộ ra đáng đáp cười. Cái sô cô la đóng gói kia, có chút quen mắt.

Tôi bóc com trắng, chậm rãi nhai, mãi đến khi nếm trái vị ngọt tinh bột, mới nuốt xuống. Loại sô cô la kia cũng không thông thường, trên thị trường rất khó mua được, Tiêu đã cho tôi bảy viên, tôi và Mặc Mặc chia sáu viên, mà còn có một viên, tôi cho bé trai tên Thạch Lỗi kia. Nuốt xuống một miếng com, tôi lại nhìn một chút đôi tình lữ kia. Sắc trời đã từ tối lại, ánh chiều tà ánh trên gò má của bọn họ, tha ra bóng tối thật dài, như là mạng nửa tấm mặt nạ, còn không ngừng mà từng bước xâm chiếm một bên âm áp khác, từng điểm từng điểm, cho đến cả khuôn mặt đều rơi vào trong bóng tối...

Buổi tối, tôi và Tiêu ngủ ở trong một gian phòng, giữa giường gỗ năm thước còn chỗ rộng một người nằm vừa, nhưng tôi còn nỗ lực lại hướng bên ngoài dời đi chút khoảng cách, e sợ đụng đến một mảnh góc áo của Tiêu. Thật lo lắng bị nàng nhận ra được tâm tôi như nổi trống.

Trong bóng tối, chỉ nghe nàng cười khẽ một tiếng, cánh tay dài nhỏ đột nhiên nắm eo tôi, ở phía sau đem tôi kéo vào trong lòng của nàng, lúc tôi kinh hãi muốn gãy dựa thì lại rất mau buông ra tay, vỗ vỗ bả vai tôi, ôn nhu nói: "Ngủ đi, ngủ ngon."

"... Ngủ ngon." Tôi nín thở, thật lâu mới thở dài một cái, thả lỏng ra.

Lặng lặng nghe phía sau hơi thở đều đều, cảm thụ mùi thơm thanh nhã quanh quẩn ở xung quanh, thần trí tôi càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, trong giây lát tôi thức tỉnh, xoay người lại nhìn tới, mùi thơm vẫn còn, giường nửa kia nhưng trống tuếch.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Tiêu : Tà Niệm

Trong yên tĩnh, tôi yên lặng mà nhìn chăm chú bóng lưng An Nhiên, nghe tiếng tim nàng đập gấp gấp, khóe miệng không tự chủ vung lên.

Từ sau cái đêm biến hóa kia, bóng tối với tôi, không còn xa lạ và hoảng sợ, mà là như cá gặp nước màu sắc tự vệ. Không cần bật đèn, không cần mượn trăng sáng, tôi có thể rõ ràng nhìn thấy cổ An Nhiên dài nhỏ tròn bóng, vai gầy gò, theo sống lưng trở xuống, là vòng eo nhỏ không thể nắm chặt.

Tôi dùng sức nhắm mắt, dường như có thể tưởng tượng trong con người màu máu không giống bình thường, mặc dù tay chân vẫn lạnh lẽo, nhưng huyết dịch cả người lại ấm lên sôi trào lên, xao động xa lạ như vậy mà nhanh chóng, chỉ cảm thấy bộ thân thể trước mắt này là cơ nào mê người, để tôi muốn ôm thật chặt, sau đó tàn nhẫn mà cắn tới cái gáy duyên dáng kia, cắn xé, gặm nuốt...

Tôi bị ý nghĩ của chính mình cả kinh một trận nghĩ đến mà sợ hãi, thu hồi bàn tay bất tri bất giác nắm ở eo nhỏ nàng, lấy lại bình tĩnh, không chế lại ý nghĩ khát máu không rõ kia.

Là cần ăn uống sao?

Khoảng cách thời gian lần trước ăn uống có chừng khoảng bảy - mười tiếng, xem ra năng lượng một viên não tinh xác sống vẫn tương đối khả quan, có phải là muốn thử một lần nữa đây...

"Ngủ đi, ngủ ngon." Tôi nghe thấy thanh âm mình bình tĩnh mà ôn hòa, phát hiện không ra nửa điểm khác thường.

"... Ngủ ngon." Nàng âm thanh có chút thẹn thùng nhẹ nhàng xuyên qua, cho dù ở trong một mảnh yên tĩnh, cũng yếu ớt khó phân biệt. Nhưng giống như một dây leo nhỏ, tiến vào đáy lòng tôi, cắm rễ sinh trưởng, tùy ý quán quanh, cắn giết trong đầu tôi dư thừa ý nghĩ —— chỉ có An Nhiên.

Tôi duy trì tần suất hơi thở bằng phẳng mà lâu dài, lặng lặng mà chờ đợi.

Một phút, nửa giờ... Một lúc lâu, nàng hô hấp trở nên nhẹ đều.

Tôi lặng lẽ ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ một chút, rèm cửa sổ dày đặc che đi ánh trăng âm trầm, nhưng tôi có thể nghe được một trận tất tác vang động, từ nơi không xa trong phòng truyền đến, thanh âm người nói chuyện, không tự nhiên đến khả nghi.

Đem rèm cửa sổ vén lên một cái khe. Bên trong bối cảnh u lục, hai bóng người lén lút từ trong phòng đối diện sò soạn đi ra, chính là đi hướng về gian phòng Kiều Từ Mặc ở, xem thân hình, là một nam một nữ mới gia nhập kia.

Trên thực tế, tôi từ lâu phát hiện, đêm nay bên trong com nước bị bỏ thêm chút thuốc, dùng rễ cây quyết la nghiền nát thành phấn hong khô bỏ vào bên trong nguyên liệu nấu ăn, sẽ khiến com nước vị càng tốt hơn, một khi thừa thãi thì sẽ đưa đến hiệu quả thôi miên. Trung y coi như là thuốc an thần trợ ngủ.

Phấn quyết la hiện màu nâu nhạt, vị tựa hồ tiêu, vị cam, không thể phát hiện dễ dàng, nếu không phải tôi đối với trung y học khá có hứng thú, sợ là cũng bị che giấu đi.

Hai nữ nhân này bụng dạ khó lường, một nam một nữ kia cũng có mưu đồ khác, đến buổi tối, cũng bắt đầu lộ ra nguyên hình.

Mở cửa, lác minh hướng hậu viện lao đi, tôi cố ý làm ra một ít tiếng vang. Người nam nhân tên Vân Từ Chương quả nhiên cảnh giác theo tới, tôi tăng nhanh tốc độ, ẩn tiến vào trong rừng cây nhỏ sân sau, lảng lảng mà chờ cá cắn câu.

Ba cái hô hấp công phu, người đàn ông kia cùng đến rừng cây nhỏ, thân thủ mềm mại, thật giống như Thiết Chương Thủy Thượng Phiêu bên trong võ hiệp Kim Dung, tôi nhìn bước tiến của hắn nhảy bèn, tựa hồ bị sức mạnh vô hình nâng cách mặt đất một đoạn ngắn khoảng cách, giảm mạnh ma sát, lúc này mới có hiệu quả tương tự trời nổi.

Cho đến khi hắn đứng vững phía trước tôi, tôi liền có thể xác định, khí tức trên người hắn cùng tôi cảm nhận được ở chiếc xe van màu xám bạc là giống nhau. Đó là, dị năng giả.

Xem ra, một nhà ba người kia sẽ không có kết quả tử tế. Tôi nhếch khóe môi, chỉ muốn cười lạnh.

Lại qua hơn mười giây, sau khi người đàn ông kia dựa vào ánh trăng yếu ớt đem tôi quan sát tỉ mỉ, người phụ nữ kia cũng rút cục vội vã chạy tới, nhìn bước chân nàng ngón ngang trầm trọng, tựa hồ chỉ là người bình thường.

Trên mặt của nàng vẽ ra tinh xảo trang dung, vóc người là lướt có hứng thú, rất có tư bản mời chào dưới váy, cũng khó trách không có năng lực, nhưng còn sống được khỏe mạnh.

"Vị tiểu thư này, rất muộn, còn chưa ngủ sao?" Nam nhân nho nhã lễ độ cười, nhưng tay ở sau lưng tích trữ nổi lên năng lượng, rõ ràng gọn sóng như thế, cho rằng tôi không phát hiện được sao?

Tôi cười cợt, không hề trả lời hắn, trở tay nắm một cây chùy thủ, nhắc bộ hướng hắn tấn công.

Tốc độ của hắn rất nhanh, nhanh đến mức vượt qua khái niệm vật lý, mỗi khi chùy thủ của tôi sắp sửa đâm trúng hắn trước một giây bỗng nhiên biến mất tại chỗ, một giây sau rồi lại ra hiện tại phía sau tôi, đương tay hướng phía tôi vung vẩy.

Ở trên người tôi trong nháy mắt xuất hiện một cái miệng máu thì tôi cuối cùng đã rõ ràng, dị năng của hắn, chỉ sợ là thao túng sức mạnh gió.

Vuốt ve vết thương dài khoảng 5cm trên cánh tay, máu đỏ tươi ồ ồ chảy ra, hầu như không cảm giác được cảm giác đau, có thể xúc phạm tới tôi, thực là sức mạnh không tôi.

Thu hồi chùy thủ, tôi quay người nhìn Vân Từ Chương cách tôi hơn mười mét, trên mặt của hắn rút đi tầng ôn hòa, ánh mắt nham hiểm nhìn về phía tôi, giống như thợ săn tìm tới con mồi. Tôi có phải là nên để hắn biết rõ, ai mới thật sự là thợ săn?

Đột nhiên muốn cười, tôi cũng thật sự bật cười, âm lãnh này trong hoàn cảnh yên tĩnh, giống như quỷ mị đột ngột, tôi nhìn ánh mắt người đàn ông kia càng thêm lạnh lẽo, thu hồi cười, chậm rãi đi đến phía hắn.

Một bước, hai bước... Tôi đi rất chậm, rất ổn, rất có kiên trì; thời điểm đến bước thứ năm, hắn không nhịn được phát tay phát tới một luồng gió, sát qua gò má của tôi, trên mặt có hơi đau, dùng lòng bàn tay lau, là dính mồ hôi màu đỏ tươi.

Tôi lại cười cười, tiếp tục không nhanh không chậm hướng phía hắn đi đến, hắn lúc này mới biến sắc, đột nhiên tăng nhanh thế tiến công, khi tôi cách hắn còn còn lại ba bước, trên người tôi đã bị cắt ra mười mấy đạo vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ, đáng về máu me đầm đìa, chỉ dựa vào nét mặt của hắn tôi liền có thể tưởng tượng đáng dấp của chính mình nhất định là dọa người. Nhưng vẫn không thể nào đau.

Tôi nheo nửa mắt, không thèm quan tâm trên người càng ngày càng nhiều vết thương, chỉ để ý động tác dưới chân hắn, nghiêng tai chú ý hướng đi gió, khi hắn lần thứ hai đương tay thì bỗng nhiên phát lực tiến lên trước, cùng lúc đó, hắn cũng động.

Tôi cảm giác được hắn sức gió cắt ra bên gáy của tôi, lưu lại một đường máu nhỏ. Mà cùng thời khắc đó, tay tôi cũng nắm đến cổ tay của hắn, ở trong ánh mắt hắn sợ hãi, tôi mỉm cười, bẻ gãy hai tay hai chân hắn, thấy hắn có ý định lên tiếng kêu nữ nhân kia đã dọa đến hoa dung thất sắc, tôi lại thuận thế bóp cầm của hắn.

Vỗ về vết thương trên cổ, ta vẩy vẩy đầu có chút choáng váng, nhìn chằm chằm người phụ nữ kia, ý nghĩ khát máu đột nhiên nổi lên, không cách nào không chế, cũng không có cần thiết không chế.

Nàng tựa hồ cũng ý thức được không ổn, xoay người muốn trốn. Sau một khắc, tôi đã chặn lại cổ của nàng.

Từ trong tròng mắt nổi lên nước mắt của nàng, tôi nhìn thấy con người chính mình màu đỏ ngòm, cùng với cắn tới cổ nàng thì mặt không hề cảm xúc. Ngoại trừ âm thanh người đàn ông kia đau nhức đan xen tiếng rên rĩ, chỉ nghe đến âm thanh tôi nuốt. Chốc lát sau, nữ nhân này liền không còn một tiếng động.

Biểu tình của nàng như ngừng lại không tức giận tỉnh mạch, sợ hãi, tuyệt vọng, lại như là tự tay hủy diệt một đồ sứ tinh xảo, có một loại kỳ dị mỹ lệ, tôi dĩ nhiên có chút mê luyến loại vẻ đẹp phá nát này.

Vết thương trên người, máu tươi theo vết hầu tan vào trong thân thể của tôi thì lấy mất thương có thể thấy tốc độ đang khôi phục, chờ tôi từ từ tiêu giảm cảm giác khát máu đói bụng, cánh tay trơn bóng như lúc ban đầu, gò má mềm mại như mới, lại không nhìn ra một điểm dấu vết bị thương qua, tôi thậm chí cảm thấy trong cơ thể ấm áp chảy xuôi phun trào, như trở lại thời điểm ban đầu, cái người sinh động có nhiệt độ Tiêu Minh Dạng.

Nghĩ đến, máu tươi nhân loại, đặc biệt máu tươi nữ nhân, so với thịt bò sống và túi máu đông băng càng thích hợp bổ sung năng lượng.

Vứt đi thi thể Giang Nguyệt Niên, tôi ngồi xổm xuống tới gần nam nhân không ghen ngào được, cười vỗ vỗ mặt hắn, cho hắn ở trên thế giới này có thể nghe được câu nói cuối cùng: "Đây là người từ trên người một nhà Lâm Tịch cướp đoạt đánh đổi, hiện tại, đến thời điểm trả lại—— chết đi."

Tôi lấy ra dao giải phẫu bản thân quen dùng, từ trong đầu của hắn lấy ra một viên tinh thể màu xanh nhạt, đem tinh thể thu cẩn thận, tôi đứng lên, hướng phía sau từ tốn nói: "Xem đủ rồi sao?"

Hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng gió sà sạt phát qua cây cỏ, tựa hồ nơi này chỉ có tôi một người mà thôi, nhưng tôi tin tưởng phán đoán của chính mình.

"Tôi không muốn nói lần thứ hai, cũng không muốn động thủ." Tôi đưa tay thu công cụ cẩn thận, cũng không để ý bị đối phương phát hiện không gian, chỉ là kiên trì chờ các nàng tự động hiện thân. Tôi biết trước hết để kích động, nhất định sẽ không phải tôi.

Không ngoài dự đoán, lại là mấy hơi thở, từ phía sau cây một bên khác tránh ra hai cái bóng người tinh tế, vẻ mặt ẩn giấu đi sợ hãi thật sâu, tôi không để ý lắm, quyền khi này là một loại hình thức khẳng định khác đối với tôi

"Tôi không cho là nữ nông gia bình thường sẽ ngẫu nhiên biết được công dụng phần quyết la... Mộc tiểu thư, hoặc là Lư tiểu thư, có thể vì tôi giải thích một, hai sao?" Tôi nhìn hai người hai tay nắm chặt lấy nhau, sát ý càng là biến mất mấy phần. Tôi nghĩ, này không phải cái hiện tượng tốt.

"Không sai, tôi và Tiểu Lục là từ thành phố T trốn ra được." Động viên vỗ vỗ mu bàn tay người bên cạnh, Mộc Tiểu Quả trầm giọng đã mở miệng, trên mặt mang theo ba phần nhận mệnh giống như thỏa hiệp cùng thoải mái.

"Nguyện nghe hết." Nhìn đồng hồ trên tay một chút, cách nửa đêm còn có một phút, đủ để tôi nghe xong một cổ sự ngọt ngào hoặc đau thương.

"Yêu nhau, nhưng không được phép, chỉ bởi vì chúng tôi đều là nữ nhân..." Vẻ mặt nàng dần theo điểm phần uất, càng nhiều vẫn là thống khổ không được lý giải, "Sau khi bộc lộ, cùng trong nhà triệt để làm lộn tung lên, bằng vào chúng tôi lén lút chạy ra ngoài, cùng ngày đến thành phố Y, tận thể bạo phát..." Tựa hồ là nghĩ tới điều gì gay go ký ức, sắc mặt của nàng có chút khó coi, "Rất nhiều người đều đã biến thành xác sống, trên đường cái, trong xe, đâu đâu cũng có người ăn thịt người... Khi đó xác sống hành động còn không mau, tôi và Tiểu Lục liều mạng chạy, đến hộ nông gia này, chủ hộ một nhà đều bị xác sống ăn, chúng tôi đem xác sống phụ cận dọn dẹp sạch sẽ, liền ở lại nơi này."

Hai nữ nhân thể đơn lực bạc, có thể ở trong vòng vây xác sống sống sót, tuyệt không như nàng nói hơi hợt như thế, có thể thấy được các nàng đây cũng không có giống bề ngoài đơn giản như vậy.

"Tiếp tục." Tôi gật gật đầu, biểu thị đang chăm chú nghe, tôi thật tò mò, chính là động cơ các nàng bỏ thuốc.

"Đi qua nơi này, có xác sống, cũng có con người ý định đánh cướp... Chúng tôi đem thi thể xác sống chôn ở dưới rễ cây ăn quả, cây ăn quả kia sẽ đặc biệt tươi tốt, hơn nữa mặc cho sự điều khiển của tôi," nàng cẩn thận mà nhìn tôi một chút, chăm chú tìm từ, "Dị năng giả hiệu quả so với xác sống còn tốt hơn, người bình thường cũng chỉ là để cây ăn quả lớn nhanh một ít."

Nói cách khác, phạm là đi qua chỗ các nàng này, bất kể là người hay là xác sống, đều sẽ bị xem là chất dinh dưỡng chôn dưới tàng cây sao?

A, cũng thật là sẽ lợi dụng tài nguyên đây.

"Như vậy, nguyên bản đám người chúng tôi chuyển này, cũng là mục tiêu các người ra tay?" Tôi nhàn nhạt nhìn nàng, ở bên trong bồi hồi lựa chọn nên giết hay không giết. Tôi không thể chịu đựng, có người đối với An Nhiên mang trong lòng nửa điểm tà niệm. Cho dù, người kia là chính tôi.

"Kỳ thực, chúng tôi cũng không phải tất cả mọi người đều sẽ ra tay" Mộc Tiểu Quả nói vậy cũng nhìn ra tôi sát ý, lui nửa bước nhỏ, lúng túng giải thích "Chỉ là xem mấy người các người quá lợi hại, sợ các người đối với chúng tôi bất lợi thôi..."

"Tiên hạ thủ vi cường đạo lý, tôi rõ ràng" tôi cười cợt, đột nhiên vọt đến phía sau Lư Tiểu Lục, ở trong ánh mắt Mộc Tiểu Quả kinh sợ thương tiếc, ghìm lại cổ của nàng, cái cổ cổ nào nhỏ bé, yếu ớt, mỹ lệ, có đường cong như thiên nga trắng, tựa như tôi không tổn sức chút nào, liền có thể bóp nát nàng cổ nàng "Nhưng là, tôi không chấp nhận."

"Không nên giết nàng, đều là tôi sai! Là tôi thả phần quyết la! Hết thấy đều là tôi chủ ý! Muốn giết cứ giết tôi đi! Thả nàng!" Từng viên châu lớn nước mắt từ bên trong hốc mắt của nàng lăn ra, nhưng nàng thoáng như chưa phát hiện, không có đi lau, chỉ là sột sắng mà nhìn chăm chăm tay tôi, chỉ lo tôi sợ ý một chút liền bóp chết người trong lòng nàng

"Tôi cầu cô! Cầu cô..."

"Mộc tỷ tỷ! chị không nên cầu nàng!" Thiếu nữ trong lòng ngực tôi lại vô cùng quật cường, mặt không cảm kích, tuy rằng sợ sệt đến khuôn mặt nhỏ trắng

bạch, viền mắt hồng thấu, nhưng đáng dấp cần chặt môi thà chết chứ không chịu khuất phục, chỉ là ánh mắt đau lòng vững vàng mà khóa lại Mộc Tiểu Quả, nếu không phải tôi gắt gao nắm cầm cửa nàng, có thể thật sẽ cắn lưỡi tự sát.

A, tốt một đôi uyên ương số khổ.

Chỉ tiếc, tôi xưa nay không thích xem những tiết mục si luyện oai triền khổ tình, đối với nhân vật chính là nam nữ hay là nữ nữ cũng không có hứng thú, bất kể các nàng thể nguyên sống chết rất chân thành, nhưng còn chưa đủ đánh động tôi.

Có điều, so với giết các nàng, tôi càng có chủ ý tốt hơn—— chỉ là, hạnh phúc đánh đổi, các người có thể gồng gánh nổi?

"Nuốt nó" tôi vút cho Mộc Tiểu Quả một viên tinh thể màu vàng nhạt, đó là não tinh Lăng Nhị "Hoặc là, tôi giết nàng."

Mộc Tiểu Quả không nói hai lời cầm lên viên não tinh liền muốn đưa vào trong miệng, nhưng tôi chợt nhớ tới một chuyện, vội vả ngăn lại nàng: "Chờ đã."

Nàng nghi hoặc mà nhìn sang, chỉ là tôi câu nói tiếp theo liền lập tức bỏ đi hai người may mắn: "Nắm tại trong lòng bàn tay, thử dùng năng lượng của cô dung hợp nó."

Tôi nhớ lại lúc trước phương thức tôi hấp thu não tinh xác sống, là trong lúc vô tình vận dụng dị năng không gian; mà kết cục những người khác trực tiếp nuốt ăn, hầu như đều là bạo thể mà chết, tỷ lệ thành công, ngoại trừ thể chất cá nhân, có thể có quan hệ tới phương thức hấp thu hay không đây?

Một cái tay ném Lur Tiểu Lục giấy dựa không ngớt sang một bên hôn mê, tôi xem một chút đồng hồ đeo tay, 12 giờ quá năm phút, lại liếc mắt nhìn Mộc Tiểu Quả, nàng đã ngã trên mặt đất cuộn thành một đoàn, tóc dài tán loạn, bị mồ hôi ướt nhẹp dính thành một sợi lừ lừ kẻ sạt một bên, môi cắn đến trắng bệch, thân đau đớn không ngừng kêu, muốn nhiều chặt vật thì có nhiều chặt vật.

Nghĩ đến, quá trình này là hết sức thống khổ, cuối cùng kết quả chờ đợi nàng là cái gì, tôi cũng không cách nào xác định.

Chờ đợi là vô vị mà dài lâu, tôi nghĩ lên trong không gian còn có một con chó ngu, liền đem nó phóng ra.

Nó còn duy trì trạng thái mê mẩn chỉ bị trói buộc khi tôi ném vào, nhìn thấy tôi thì con người như đậu đen bên trong ngưng tụ đầm nước, thật giống đứa trẻ biểu hiện chính mình oan ức.

Bị nó trừng trừng mà nhìn, tôi có chút không vui, nhưng vẫn ném cho nó một khối thịt bò tươi, nó ngửi một cái, không có hứng thú quay đầu, sượt đến bên cạnh tôi, nhắm trên người tôi. Lần này, tôi có phát hiện mới.

Nó tâm tâm niệm niệm đánh về phía địa phương, chính là ta thả Zombie não tinh cái kia túi áo.

Tôi đem một túi nhỏ não tinh lấy ra, ở trước mắt nó quơ quơ, nó nhìn túi chăm chăm không chớp mắt, đáng vẻ thêm nhỏ dài ba thước, lại so với tôi lần đầu gặp gỡ nó thì ngu xuẩn gấp trăm lần.

Tôi lấy ra một viên não tinh để ở đầu ngón tay, cúi đầu xem nó điểm chân đem thuốc thử nghiệm bắt đầu chụp mờ, có chút ít ý nghĩ ác ý: Người bình thường ăn một viên đều sẽ chết no, đừng nói chỉ là chó con. Đơn giản cho ăn nhiều mấy viên, coi như chết no, cũng là nó đáng đời.

Đang muốn, không đề phòng nó đập mạnh một cái, cắn đi não tinh ở đầu ngón tay tôi rồi, đặc ý hướng tôi vẫy vẫy đuôi, đem cái viên não tinh cắn đến một trận vang lên giòn giã.

Nhìn bộ dạng tiểu nhân đặc ý ngu ngốc của nó, tôi lạnh lùng phỉếm môi, rốt cục vẫn là một cước đá trên mông nó, lại đưa nó ném vào trong không gian.

Coi như nó gặp may mắn, đúng là rất có năng lực hấp thu não tinh, tạm thời giữ lại nó thôi.

Tôi lại đi đến Mộc Tiểu Quả trên mặt đất không còn động tĩnh, nhìn nàng vài lần, trong lòng không khỏi cười lạnh, cũng không nói lời nào, chỉ là chậm rãi giờ chân lên, lên tới tề lông mày, sau đó mạnh mẽ đánh xuống, gió dưới chân sắc bén hình như có tiếng vang, khi sắp đem giẫm nát xương đỉnh đầu của nàng trước, một luồng bụi gai đột nhiên bắn ra hướng về đáy giày của tôi, miễn cưỡng chặn lại công kích của tôi.

Mà cái người vốn là lặng yên không một tiếng động thân thể lặn một cái, tránh ra phạm vi công kích của tôi.

"A, không xếp vào?" Tôi thuận thế nghiền nát cây thực vật, ôm cánh tay nhìn nàng lòng như lửa đốt mà đem Lur Tiểu Lục ngã dưới đất kéo vào trong lòng ngực dò mũi, sau đó thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa mồ hôi trán, nhắc mắt nhìn về phía ánh mắt của tôi rất là phức tạp.

Tôi vô ý đi tìm tôi nghiền cứu về mặt nàng, mặc dù viên não tinh kia làm cho nàng thực lực tăng mạnh, ở trước mặt tôi, cũng không lật nổi bọt nước, chỉ là đưa ra một cái giao dịch: "Một viên não tinh dị năng giá, đổi 500 kg hoa quả tươi."

Nàng gật gật đầu: "Thành giao. Não tinh đâu?"

Tôi cười: "Không phải đã ăn vào sao?"

"Cô!" Nàng tức giận trừng mắt tôi, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, chỉ còn cười khổ, "Tôi có quyền lợi từ chối sao?"

"Cô nói xem?" Tôi mỉm cười hỏi ngược lại nàng.

Nhìn nàng xử lý xong thi thể một nam một nữ kia, mang theo tiểu tình nhân của mình rời đi, tôi nắm cái viên não tỉnh lấy ra từ trên người Vân Từ Chương, liền người mang theo tinh thể đồng thời tiến vào không gian.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Tạ : Nảy Sinh

Tiêu, không thấy.

Một ý nghĩ này khiến đầu óc của tôi chốc lát trống không, dường như trong nháy mắt quên suy nghĩ, quên hô hấp. Mãi đến khi hai tay bắt đầu vô ý thức run rẩy, tôi mới giật mình hiểu ra, hiện tại không phải thời điểm dừng sờ.

Tôi không muốn đi suy đoán nguyên nhân Tiêu mất tích hay là nàng hiện tại ở đâu, cũng không muốn suy nghĩ nàng khả năng gặp chuyện. Trong đầu của tôi hỗn loạn vô cùng, theo bản năng phủ lên áo khoác, lao đảo chạy ra ngoài.

Tôi không dám lớn tiếng la lên tên của nàng, thậm chí không dám phát sinh tiếng vang quá to lớn, bởi vì rất có thể đánh rần động cỏ, kích thích đến độc thủ ẩn núp ở trong tối. Tôi thử an ủi mình, có thể nàng chỉ là đi ra ngoài một chút, có thể nàng. Chỉ là vô luận tôi làm thế nào kiến thiết tâm lý, loại khủng hoảng kia lại như bệnh độc xâm nhập vào ngũ tạng lục phủ tôi, theo tôi đi ra tiền viện yên tĩnh như không có bóng người thì từng điểm từng điểm nát tan mây mẩn của tôi.

Tôi quả thực không thể nào tưởng tượng được, ở cái nơi tràn ngập nguy hiểm và cạm bẫy này, một cô gái trẻ tuổi mảnh mai, một đôi tay mềm mại nắm quen dao giải phẫu, phải làm sao đối địch với vô số hắc ám không rõ?

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi tự nghi hoặc, lo sợ ngoài ý muốn, càng đau đớn nhiều hơn bị một con dao xẹt qua.

Tiêu, cô ở đâu?

Bất tri bất giác chạy tới gần cánh rừng trong hậu viện, nơi đó là một mảnh đất trống, chính là nơi ngày hôm qua chàng vạng chúng tôi dùng cơm, tôi còn nhớ nàng sẵn sàng thay tôi mức một chén canh, bát súp thô màu thiên thanh khiến cho nàng ngón tay thon dài càng thêm trơn bóng như ngọc. Tôi yên lặng mà hồi ức, lại có thể rõ ràng nhớ lại mỗi chi tiết nhỏ, thật giống như có người dùng bút đem tất cả những thứ này đều khắc vào bên trong trí nhớ của tôi, trông rất sống động, rõ ràng trước mắt.

Bỗng nhiên, tôi thấy từ phòng bếp bên trong ống khói bốc lên lượn lờ khói bếp, có người đang nấu cơm sao?

Không chờ tôi phục hồi tinh thần lại, một bóng người cao gầy tiêm lệ đẩy từ cửa phòng bếp đi ra, tôi không thể tin tưởng dụi dụi con mắt. Dĩ nhiên là Tiêu!

Không suy nghĩ nhiều, tay chân hành động theo ý nghĩ trong tâm, tôi chạy đi thật nhanh về phía cái bóng người kia, lúc nàng kinh ngạc nhướng mày thì ôm chặt lấy nàng. Ôm eo nàng thật chặt, xác định giai nhân trong lòng ngực là chân thực tồn tại mà không phải huyền ảnh tôi nghĩ ra, trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm một hơi lớn, viên mắt lơ đãng chưa xót lên: "Tiêu, cô không có chuyện gì... Quá tốt rồi..."

Tùy ý tôi ôm, giọng điệu của nàng vừa ôn nhu vừa bất đắc dĩ: "Làm sao vậy?". Lúc này tôi mới phát giác chính mình đường đột, nhưng không muốn nàng nhìn thấy dáng vẻ chật vật của tôi, càng đem đầu vùi vào lòng nàng, chờ cái ý nghĩ muốn khóc chủ động rút đi, buồn buồn nói: "Tôi tỉnh lại không thấy cô, còn tưởng rằng..."

"A, " nàng vỗ vỗ đầu tôi, âm thanh có chút ý cười, càng là nhu tình như nước "Giống như đứa bé."

Hình như là cảm giác được tâm tình của tôi, nàng không nói thêm gì, chỉ nhắc lên cánh tay, cho tôi xem khay nàng bụng trong tay: "Được rồi, nhanh đi rửa mặt, sau đó tới ăn điểm tâm, ngoan."

"Tôi..." Tôi ôm vòng eo mềm mại của nàng, bỗng nhiên không muốn buông tay.

"Chà chà, sáng sớm liền cảm xúc mãnh liệt như thế". Tiếng Lư Tiểu Lục chế nhạo bỗng nhiên từ sau lưng Tiêu truyền đến, làm tôi giật cả mình. "Mộc tỷ tỷ, có câu từ xưa là nói thế nào?"

Phía sau nàng là Mộc Tiểu Quả hai tay nâng một cái khay khác, oán trách mà nhìn nàng, lắc đầu một cái không nói gì.

"Ồ, em nhớ rồi, gọi bạch, nhật, tuyên, dâm a ~" Lư Tiểu Lục cười đến một mặt ám muội.

"Xin đại gia nguoi!" Âm thanh Mặc Mặc thành công giải cứu tôi khỏi quần bách, chỉ thấy nàng một bên hoạt động tứ chi, một bên lau đi nước mắt bên khóe mắt vì ngáp mà ra, khinh thường nói. "Người tiểu học ngữ văn là giáo viên thể dục dạy sao? Không biết dùng từ hình dung cũng đừng mù khoe

khoang , để mọi người đều biết bí mật người không văn hóa này, về sau gặp mặt lại nhiều lúng túng! Người nói đúng hay không?". Đường như không thấy Lư Tiểu Lục tức giận đến mặt tái nhợt, năng hướng Mộc Tiểu Quả đằng sau giờ giờ lên cầm, "Bữa sáng ăn cái gì nhỉ? Mau mau bung lên, sắp chết đói..."

Nàng liếc trắng tôi một chút, tức giận từ trong lỗ mũi "Hừm" một tiếng, một hồi ngồi ở trên băng đá, chống cằm tự lảm bảm: "Ta nói khu nhà nhỏ này của các người còn rất khá, thể giới tận thế mấy ngày nay, ta lần đầu tiên ngủ đến ngọt ngào như thế, ngay cả mơ đều không có. Có phải là phong thủy có điểm đặc biệt gì đó a?" Nàng đặc biệt nghiêm túc hỏi dò Lư Tiểu Lục một hồi thờ phỉ phò, đã thấy người sau thoáng biến sắc, nghiêng đầu sang chỗ khác không nói lời nào.

"Cô cả nghĩ quá rồi, khả năng là ban ngày chạy quá mệt, đầu có như cô nói tới tốt như vậy ~ ha ha ~" Mộc Tiểu Quả đi ra hòa giải, đem cháo rau xanh trên khay phóng tới trước mắt nàng, cười hỏi, "Lập tức muốn xuất phát sao? Định đi nơi đâu a?"

Trước mắt có đồ ăn, sự chú ý của Mặc Mặc lập tức liền bị dời đi , cũng không cố truy cứu hai người về mặt kỳ quái, nuốt một ngụm lớn cháo, hàm hàm hồ hồ trả lời: "Ừm... thành phố B... chà chà, cháo không tệ ~ "

Trọng tâm câu chuyện dời đi đến vô cùng đông cứng, về mặt cũng không tự nhiên, các nàng đến cùng là chú ý cái gì, hay là ẩn giấu cái gì? Cùng với sáng sớm Tiêu biến mất ngăn ngại có quan hệ hay không đây?

Tôi lén lút liếc mắt dò xét Tiêu một chút, nàng giống như cảm giác được, quay mặt lại hướng tôi ôn nhu nở nụ cười, tôi cuống quýt dời mắt, cúi đầu dánh về làm bộ chăm chú húp cháo, mặt so với món cháo trong bát bốc hơi nóng còn muốn hơn mấy phần.

Dùng qua bữa sáng, thu thập xong bọc hành lý, cùng hai người hữu hảo nói lời từ biệt, chúng tôi lại bước lên hành trình lâu dài.

Trải qua một buổi tối nghỉ ngơi, tôi thấy trạng thái tinh thần của chính mình so với hai ngày trước khá hơn nhiều, điều này cũng phải quy công cho hai món ăn đêm qua và sáng nay. Đối với hai người chưa từng xuất hiện Vân Từ Chương và Giang Nguyệt Niên, Mộc Tiểu Quả giải thích là bọn họ trước khi chúng tôi tỉnh lại liền rời đi , đi về cùng với vàng, như là có chuyện gì gấp, các nàng cũng không có giữ lại.

Nhớ tới viên sô cô la kia giống nhau còn có nụ cười hạnh phúc một nhà Thạch Doanh, tâm tình của tôi lắng đọng xuống, không còn ý nghĩ nữa, chỉ nghiêng đầu nhìn quang cảnh sổ xẹt qua ngoài cửa sổ, thăm thực vật đủ tươi tốt hay khô bại, liên miên liên miên chiếm cứ hai bên đường lớn, theo quy luật sinh tồn lâu dài mà chu kỳ sinh trưởng đơn điệu.

Bây giờ xem ra, sinh mà làm người lại có lạc thú gì đây? Người hi sinh, người thất bại khả năng là biến thành một bộ xác chết di động không có tư tưởng không có tình cảm; khả năng là bị hãm hại, bị lợi dụng, bị tàn sát, bị nuốt; cũng khả năng biến thành một người hung hăng, người điều khiển không có chân tâm không có đạo nghĩa bị tư dục chi phối...

Nếu như là như vậy, tôi tình nguyện trở thành một cái cây, yên lặng mà ẩn ở một góc, không tranh không đấu, không sảo không nháo, mọc rễ, nảy mầm, nở hoa, kết quả, nhất tuổi nhất khô héo, sau đó ở nào đó một ngày lẳng lặng mà khô héo, chết đi, linh hồn tiêu tan với tự nhiên, chất dinh dưỡng trả lại đất rộng. Một đời như vậy, ai có thể nói không phải một loại vui sướng đơn giản mà bình tĩnh đây?

"Đang suy nghĩ gì?" Tôi quay đầu, Tiêu hai tay đỡ tay lái, ánh mắt nhìn thẳng con đường phía trước, khoe miệng hững hờ nổi lên, cất giấu mấy phần lười biếng gợi cảm

Tôi nghiêng đầu: "... Không có gì."

"Ày." Trên đùi lăn đến một quả táo tròn vo đỏ hồng hồng tươi mới như mang theo sương sớm mới từ đầu cành cây hái xuống.

"Đây là?" Tôi đưa nó tiến đến mũi nhẹ ngửi một cái, hương quả nhàn nhạt để tâm tình của người ta cũng theo sương sớm lên.

"Mộc tiểu thư và Lư tiểu thư tạ lễ " Tiêu liếc mắt nhìn tôi một chút, cười đến phá lệ động người "Ăn thoải mái, còn có rất nhiều."

Ồ? Không thấy được các nàng còn có một mặt nhiệt tình như vậy a... Lễ nào là tôi trách sai các nàng ?

Cũng là, đâu có nhiều người mưu đồ gây rối như vậy đây?

Sống ở tận thế, hai cô nương gia muốn sống sót cỡ nào không dễ dàng.

Nghĩ như vậy, đối với hành vi kỳ quái của các nàng cũng thoải mái .

"Răng rắc ——" tôi cắn xuống quả táo một cái, nước chua ngọt tràn đầy toàn bộ khoang miệng, so với quả táo tôi ăn qua trước đây vị còn tốt hơn. Mộc Tiểu Quả thật là lợi hại, có thể bồi dưỡng ra hoa quả ăn ngon như vậy, nếu như là ở trước tận thế, nhất định có thể trở thành đại nhà vườn nhất tiến đầu kim (tài lộc dồi dào, kinh doanh phát đạt, mang lại thịnh vượng)... Đáng tiếc .

"Khụ, khụ khụ, " chỗ ngồi phía sau Mặc Mặc nhẹ ho khan vài tiếng, làm như có thật đối với Ngô Phóng Ca vẫn giả làm người rong suốt nói: "Phóng Đăng Ca a, người biết người ăn một mình bình thường đều có kết cục gì không?"

"Ai, ai?" Ngô Phóng Ca sắc mặt khế biến thành hồng, không biết là tức giận bị nàng xưng hô hay bị động tác nàng bỗng nhiên tiến đến bên tai nói, giống như thiếu niên ngây thơ nhọc nhọc mà cúi thấp đầu, "Không, không biết..."

"Ta cho người biết đi! Người ăn một mình, thường thường đều sẽ phải chịu thân đồ ăn nguyên rửa, bị chính đồ ăn mình độc chiếm ghen chết!" Mặc Mặc sâu kín nhìn chăm chăm quả táo trong tay tôi, không chút nào chú ý tới vẻ mặt Ngô Phóng Ca, tiếp tục mủi bùi, "Người không muốn chia sẻ, là sẽ không có kết quả tốt!"

"Này này ..." Tôi lờ mờ một cái, đang muốn cầm quả táo trong bệ thành hai nửa phân cho nàng, liền thấy Tiêu tay phải vùng lên, hướng sau bọc lấy hai quả táo, bắn trúng đầu Mặc Mặc và Ngô Phóng Ca, tiếp theo sau đó mặt không hề cảm xúc lái xe, lạnh lùng quăng câu tiếp theo, "Không cần cảm ơn."

Tuy rằng bị đập trúng đầu, thế nhưng có phúc lợi chiến thắng hoa quả ăn tất cả tét, Mặc Mặc vô tình lau lau quả táo, bắt đầu từng ngậm từng ngậm gặm, ba hai cái gặm xong một quả táo hồng to bằng bàn tay, chưa kịp xoa miệng, trước mắt lại thêm một quả khác, nhìn theo tôi, là mặt Ngô Phóng Ca cười khúc khích: "Tôi tôi tôi, tôi không thích ăn táo, cho cô ăn đó."

Mặc Mặc tìm tôi nghiền cứu đánh giá hẳn một lúc, khi hẳn không kiểm được sắc mặt dần dần cứng ngắc xuống thì đoạt lấy quả táo kia, cười híp mắt nói rằng: "Thần đồ ăn ca ngợi người!" Lần thứ hai "Răng rắc răng rắc" bắt đầu gặm.

Tôi từ bên trong kính chiếu hậu nhìn thấy Ngô Phóng Ca nhìn chăm chú ánh mắt Mặc Mặc, tự nhiên nhớ tới cảnh tượng Mộc Tiểu Quả và Lư Tiểu Lục ở chung. Nhìn đến như vậy, các nàng quả nhiên là...quan hệ tình nhân sao?

Không phải tình thân, không phải tình bạn; không phải người nhà, không phải bạn thân... Mà là, người yêu ái mộ lẫn nhau.

Hai người...nữ nhân.

Là vừa thấy liền chung tình, hay là lâu ngày sinh tình?

Là thanh mai trúc mã, hay là ngẫu nhiên tình cờ gặp gỡ?

Là oanh oanh liệt liệt thế non hẹn biển, hay là thanh thanh thân thân tiết kiệm?

Các nàng có thể được cha mẹ của nhau tán thành sao? Được bạn bè xung quanh lý giải sao? Được mọi người trong xã hội tiếp nhận sao?

Quá nhiều vấn đề vắt ngang ở trong đầu của tôi, nhưng đều không ngăn nổi ánh mắt hai người si trĩu. Tôi tin tưởng, mặc kệ phải đối mặt mưa gió ra sao, các nàng nhất định là thích thú. ánh mắt kia, là yêu, là tín nhiệm.

Một phần cảm tình như vậy, cho dù ở trước tận thế, cũng là đủ quý giá. Mà tôi, lại có thể có được cảm tình chân thành mà mỹ hảo như vậy hay không đây?

Tôi nghĩ giống một hồi hình ảnh mình và Mặc Mặc tay trong tay thâm tình đối diện, sau lưng lập tức nổi lên một lớp da gà nhưng khi tôi đem đối tượng đổi thành Tiêu...

Tôi che gò má, thông qua cửa kính xe phản quang lên lút nhìn kỹ gò má nàng mỹ lệ, một trái tim như nai vàng ngoác nhảy không ngừng —— đình chỉ! Mau ngừng lại! Tạ An Nhiên người tên ngu ngốc này! Tại sao có thể đối với Tiêu ôm ấp ý nghĩ thế này! Nhanh quên mất! Quên mất...

Nhưng là, cảm tình thứ này, là không thể bị người khống chế, càng muốn quên, lại càng là ngoan cố cắm rễ ở trong đầu, thỉnh thoảng trêu chọc người, ngoại trừ càng hăm càng sâu, không có pháp thuật khác.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Tiêu : Cảm Giác An Toàn

Tôi cho rằng hấp thụ một viên não tinh dị năng giả phải trả giá chỉ là trong thời gian ngắn mãnh liệt đau đớn mà thôi. Thế nhưng sau khi tôi thật sự tự mình nếm thử, tôi không thể không cho Mộc Tiểu Quả nữ nhân này một tầng đánh giá cao hơn, chỉ ít sự nhẫn nại của nàng hơn nhiều người bình thường quá mức.

Đau đớn, đối với loại cảm giác đó giải thích nông cạn nhất, nếu không muốn hình dung, thì giống như vô số ngàn châm như lông trâu đâm vào mạch máu, theo kinh mạch tràn vào ngũ tạng lục phủ, xâm nhập đầu óc, khuấy lên mỗi một tổ tế bào và thần kinh nguyên, khiến người ta gọi đều không thể ra sức. Sau khi ở cực hạn đau đớn, là tan nát cõi lòng, như phá hoại tổ chức bên trong sau đó lại tự động chữa trị, châm xoạt phát quá mỗi một tầng vân da, mỗi một điều nếp uốn, như là kích thích sâu tận xương tủy, tuần hoàn lặp lại, không thấy điểm cuối...

Tôi là bị xúc cảm trơn trượt trên mặt thức tỉnh, thứ kia ngứa mà dính liếm cùng với mùi vị kỳ dị dễ tôi dễ như ăn cháo đoán ra thân phận của đối phương, phản xạ có điều kiện chớp tới, một chương liền đem gia hỏa không biết trời cao đất rộng kia ném bay hơn mấy mét.

"Xuẩn cầu." Tôi dùng rượu hoa sát trùng tàn nhẫn mà lau chùi nơi trên mặt bị nó liếm qua, hận không thể lột một tầng da, chỉ cảm thấy run rẩy từ da thịt trên mặt kéo dài tới một cái xương sống cuối cùng, ngập đầy phần nộ sát ý khi chạm thấy con người đen nó ướt át mà thấu triệt thì một chút tiêu tan ra —— ánh mắt của nó, cực kỳ giống An Nhiên nhìn chăm chú.

Thôi, xem như nó đánh thức tôi, tạm thời bỏ qua cho nó lần này.

Lần thứ hai một chương đẩy ra đầu nó đi tới, tôi nhìn một chút vị trí không gian —— so với lúc trước lại mở rộng hai lần không ngừng, sương mù mờ lung tan đi không ít, lộ ra mặt đất màu xám đậm; trên đỉnh ánh sáng âm áp lại rõ ràng mấy phần, đã có thể nhìn ra hình dạng tròn trịa —— giả theo thời gian, nó sẽ có thể trở thành một mặt trời lớn chân chính soi sáng hay không đây? Tôi rất chờ mong.

Tầm mắt đảo qua cái tầng lớn mặt đất màu xám lồi lõm, tôi đột nhiên cảm giác thấy: Hay là dẫn một ít nguồn nước lấp kín chỗ đó sẽ tốt hơn.

Chỉ là, ngoại trừ diện tích mở rộng, tia sáng mạnh hơn, khối não tinh dị năng giả này tựa hồ cũng không có mang đến hiệu quả tôi chờ mong. Xem ra, chỉ có thể hy vọng vào phương diện nó ức chế thêm ăn có thể có chiến tích, điều này cũng có thể coi như là an ủi bồi thường hi vọng sau thất bại.

Từ trong không gian đi ra thì đã là năm giờ sáng sớm hôm sau, sợ đánh thức An Nhiên, tôi không có đi trở về phòng mà đem hai người Mộc Tiểu Quả và Lư Tiểu Lục gọi dậy tới làm điểm tâm. Mãi đến khi rời đi mảnh vườn trái cây kia, An Nhiên đều không có phát hiện vấn đề gì, vô luận là đối với tôi hay là hai người mất tích. Nhưng thật ra bản thân nàng có chút dị thường nho nhỏ, mặc dù nàng biểu hiện ra ý lại không hề tầm thường đối với tôi, khiến tôi rất hài lòng.

Có điều, năng lực của nàng chính là yếu đi chút. Cái tên Vân Từ Chương liền không cần phải nói, hẳn là dị năng giả mạnh nhất hiện nay tôi gặp, kể cả Mộc Tiểu Quả, cũng so với nàng hơn một chút, càng đừng nói là năng lực sau khi trải qua cái tạo từ một viên não tinh xác sống.

Chỉ là, không phải vạn bất đắc dĩ, tôi tuyệt đối sẽ không cho phép An Nhiên sử dụng phương thức hấp thụ não tinh để tăng lên dị năng. Tôi không muốn làm cho nàng cũng trải qua loại thống khổ khổ có thể chịu đựng này.

Xuyên thấu qua kính chiếu hậu thoáng nhìn nàng quay về cửa sổ xe ánh mắt phạm phạm, đáng vẻ sắc mặt ửng đỏ, tôi có chút bất đắc dĩ: Thật không rõ đứa nhỏ này từ sáng đến tối đều nghĩ cái gì, quả thật là ba năm một đời câu sao?

"An Nhiên, hiện tại thời gian cô phóng thích dị năng có thể kiên trì bao lâu? Uy lực ra sao?" Tôi hỏi.

Nàng vẻ mặt đau khổ nhìn tôi một cái, đem hột trong lòng bàn tay nâng lên, tiếp theo một cái chớp mắt, ở ngoài hột kết lên một tầng băng mỏng manh, đưa nó khóa thành một cái tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ, đẹp thì đẹp rồi, nhưng quá mức yếu đuối. Tôi đánh giá một hồi, hình thành băng to bằng lòng bàn tay, độ dày bằng vì nửa centimet cần một nửa giây thời gian.

Tôi gật đầu, ra hiệu nàng tiếp tục.

Nàng lại thí nghiệm chính mình dị năng khổng hòa và chế thủy, hiệu quả với kết băng đại khái giống nhau.

Tuy là ba loại dị năng bổ trợ, nhưng uy lực kém xa đơn hệ —— yếu.

Trải qua bước đầu phân tích, tôi ra một kết luận đại khái, trên mặt không khác, trong lòng nhưng sinh ra một phần ưu tư: Nếu như bỏ mặc An Nhiên một mình ở bên ngoài, chỉ sợ năm con xác sống vậy công sẽ làm cho nàng đáp ứng không xuể, mười con xác sống liền có thể làm cho tính mạng nàng như ngàn cân treo sợi tóc, nếu là nhiều hơn nữa... Tôi hầu như không thể tưởng tượng.

Khi đối thủ nàng đổi thành dị năng giả, kết quả chỉ có thể càng thêm gay go.

Án dưới lo lắng, tôi thay đổi giọng điệu khá là ôn hòa nói rằng: "Các người cảm giác dị năng mình có phát triển lên không?"

Tất cả ba người ngồi chỗ phía sau không hẹn mà cùng gật đầu....Rất tốt.

Tôi lại hỏi: "Vậy các người biết nên làm gì để phát triển không?"

Cùng nhau lắc đầu.

Tôi thăm thò dài, tiếp tục kiên nhẫn dẫn dắt các nàng: "Giống như là kỹ xảo vận động có thể thông qua hàng ngày rèn luyện tăng cao, các người sử dụng kỹ xảo dị năng và sức mạnh bên trong cũng có thể đang không ngừng luyện tập sâu sắc, lượng biến dẫn đến chất biến, "Tôi liếc nhìn một chút An Nhiên lắng nghe vô cùng thật lòng, khẽ mỉm cười, "Vì lẽ đó, bắt đầu từ hiện tại, ngoại trừ thời gian cần phải nghỉ ngơi, mỗi cá nhân các người đều phải không ngừng luyện tập cho đến khi nắm giữ dị năng chính mình, đặc biệt An Nhiên."

"Ừm! Tôi sẽ!" Nàng nhiệt tình mười phần gật đầu, đối với đề nghị của tôi phi thường tán thành.

"Ồ ồ ồ, tôi biết rồi!" Ngô Phóng Ca cũng lập tức biểu hiện quyết tâm.

Không ngoài dự liệu, Kiều Từ Mặc cô nàng này tuyệt sẽ không bỏ qua bất luận cái cơ hội nào cùng tôi đối nghịch, nàng chỉ chuyển cái cảnh cơn kia, hướng tôi giờ giờ lên cằm: "Vậy còn cô? Cô dị năng không gian phải làm sao rèn luyện?"

Nhiều lần nhét vào vật tư gắng đạt tới giảm thiểu thời gian sử dụng và tăng cao hiệu suất vận chuyển sao?"

Trong giọng nói nàng khiêu khích quá mức rõ ràng, nhưng tôi xem thường tiếp nàng hỏi, đối với An Nhiên nói rằng: "Cô trước tiên luyện tập loại dị năng điều khiển, kéo dài thời gian sử dụng, liền bắt đầu từ hệ băng đi, tính chất công kích khá mạnh. Sau đó đối với người khác cũng tuyên bố năng lực của cô là kết băng, không được bại lộ cái khác. Sau đó lại đem phương hướng huấn luyện đổi thành loại dị năng không cùng loại luân phiên sử dụng, dị năng không cùng loại đồng thời sử dụng cùng với ba loại dị năng đồng bộ sử dụng cùng điều khiển chính xác. Sau khi thuận lợi nắm giữ những thứ này, thông qua lượng lớn luyện tập đột phá phóng thích cực hạn, tăng cao uy lực."

Dị năng An Nhiên hết sức đặc thù, tôi cũng không thể đem nàng giải phẫu nhiều lần nghiên cứu, vì lẽ đó chỉ có thể dựa vào từng bước từng bước cẩn thận tìm tòi. Trước đó, chỉ có thể đưa bản thân nàng kiêm ba loại dị năng coi như bí mật, để tránh khỏi bị người hữu tâm đem ra làm văn.

Thấy nàng gật đầu, tôi lại thuận thế đề điểm Ngô Phóng Ca một phen: "Hiện đã biết dị năng tinh thần của cậu phân biệt, có điều khiển vật chất, sắp xếp tổ hợp cùng với thời miên thần trí người hạng hai. Nếu như là vì đạt đến mục đích công kích, cậu có thể đề phòng thử nghiệm đem hai loại đối tượng trao đổi, điều khiển thân thể vật chất sắp xếp, có thể khiến thân thể người từ nội bộ tự mình tan rã, chuyện này đối với dị năng giả là phi thường đã kích trí mạng; còn khống chế vật, cậu có thể thử nghiệm dùng lực lượng tinh thần di động vật thể, từ bộ lông tinh xảo nhỏ bé đến thể tích trọng lượng xe tải khổng lồ, lần lượt thí nghiệm nâng cao sức khống chế và sức bền."

Bỏ qua Ngô Phóng Ca hai mắt lóe ánh sáng, tôi nhìn về phía Kiều Từ Mặc mang đầy chờ mong, dừng một chút, chậm rãi nói: "Về phần cô... Trong thời gian ngắn không có gì tiến bộ, tìm nhiều người luyện tập cho ăn chiêu liền tốt."

"Không còn?" Kiều Từ Mặc tròn to hai mắt trừng tôi, trong mắt lập loè một thứ giống như tâm tình phiền muộn, "Cho hai bọn họ đều là kế hoạch tường tận thao thao bất tuyệt như vậy, đến tôi liền một câu nói qua loa cho xong? Đãi ngộ khác biệt có cần rõ ràng như thế hay không a!"

Không phải tôi không muốn đề ý kiến, chỉ là tôi đối với phương diện võ thuật cũng không có hiểu biết quá nhiều, muốn nhúng tay cũng là không thể nào mở miệng, nàng vẫn cứ muốn hiểu lầm tôi thái độ qua loa, tôi cũng không ý biện giải.

"Tiêu, cô thật là lợi hại a! So với huấn luyện viên chuyên nghiệp còn lợi hại hơn!" An Nhiên một bên vừa ở trong lòng bàn tay biến hóa các loại hình dạng băng, vừa mở miệng hoán bầu không khí, hai mắt hí thành vầng trăng khuyết, ý cười đầy mặt nhu hòa để cho lòng người cũng ung dung hạ xuống theo, "Chúng ta tiếp theo đi nơi nào a?"

"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chúng ta mau chóng chạy tới thành phố K, " tôi nhìn sắc trời một chút, tính toán đường xe cần thiết, dưới chân lại tăng thêm mấy phần sức mạnh giẫm chân ga, "Nơi đó có một đập chứa nước thiên nhiên, chúng ta đi nơi đó tìm nguồn nước tiếp tế." Chỉ hi vọng thời điểm đến nơi đó, nước không có bị ô nhiễm.

Câu nói này, tôi chỉ ở trong lòng đọc thầm, không có nói ra.

Mấy tiếng sau đó, Kiều Từ Mặc lớn tiếng kêu ngừng, yêu cầu cùng tôi thay ca.

"Bỏ cô nương cũng muốn cảm thụ tư vị lái Land Rover, không được a!" Nàng một bên nhảy nhót lên chỗ điều khiển, kéo tốt dây an toàn, một bên thăm dò buông ra bộ ly hợp, lấy quy tốc dịch chuyển đi về phía trước, trên mặt hưng hăng đắc ý cùng động tác dưới tay cẩn thận tuyệt nhiên ngược lại. Tôi biết rõ nha đầu này là lo lắng tôi lái xe mệt nhọc, mặc dù mấy tiếng lái xe đối với tôi mà nói không tốn sức chút nào nhưng tôi cũng không chuẩn bị từ chối nàng hảo ý không tự nhiên,

Dặn dò Ngô Phóng Ca ngồi ở ghế cạnh tài xế đối chiếu bản đồ chỉ đường, tôi lôi kéo An Nhiên ngồi vào chỗ ngồi rộng rãi phía sau, đang chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần, liền thấy nàng nhăn nhó lôi kéo góc áo tôi, sau đó thân thể thẳng tắp, vỗ vỗ bờ vai của chính mình quay sang tôi thấp giọng nói rằng: "Cô dựa vào tôi ngủ đi, như vậy thoải mái một chút."

Tôi liếc vai nàng gầy gò một cái, chần chờ không quyết định, nhưng thua dưới con mắt nàng ngăm đen, không thể làm gì khác hơn là điều chỉnh tư thế ngồi, chậm rãi dựa vào bờ vai của nàng, cảm giác đầu tiên cũng không thể nào thoải mái, còn có chút khó chịu. Nhưng mà ngoài dự liệu của tôi, nghe cái mùi nhẹ nhàng khoan khoái nhàn nhạt chỉ thuộc về nàng kia, tôi cảm giác được an bình trước nay chưa từng có, trong lúc vô tình ngủ say ...

Một xóc nảy nhẹ nhàng, tôi đột nhiên tỉnh lại, ngoài xe sắc trời đã tối lại, tôi gần chạng vạng, xem ra tôi ngủ rất trầm, cũng rất ngon.

Ghế trước Kiều Từ Mặc còn đang tập trung tinh thần lái Land Rover còn chưa quen thuộc, Ngô Phóng Ca một mặt sốt sắng mà nhìn chăm chăm động tác của nàng, thỉnh thoảng đối chiếu một chút bản đồ trong tay, dáng vẻ như gặp đại địch, có chút buồn cười.

Tôi thoáng quay đầu, nhìn về phía người cũng đang ngủ còn chưa thanh tỉnh lại, ánh tà dương xuyên thấu qua kính khúc xạ thành sắc thái mềm nhẹ, đem gò má của nàng chiếu rọi ra ánh sáng ấm áp, tôi ngửa đầu sau khi bỏ đi kính mắt thể hiện ra tình xảo vốn có, cho dù là tóc ngắn nam tính hóa cũng không cách nào che lấp nàng nhu hòa —— đây là một người tuổi còn trẻ, nữ nhân xinh đẹp.

Nữ nhân này, cuối cùng rồi sẽ thuộc về tôi, cũng chỉ thuộc về tôi.

Nghĩ đến đây, tâm tình của tôi tự dưng xán lạn lên, cho dù tà dương kia dần dần rơi rụng mang đi ánh sáng ấm áp phía trên đường chân trời, nhưng cũng không tiêu tan cảm giác thỏa mãn trong lòng tôi.

Cảm giác được trên lưng nàng ôm lấy cánh tay của tôi, cho dù ngủ cường độ cũng chăm chú không tha, làm tôi nổi lên khóe miệng, lần thứ hai nhắm hai mắt —— cho dù Kiều Từ Mặc ghé trước mặt nhọc hơi lâu, cùng tôi có quan hệ gì đâu?

Q.2 - Chương 21: Tạ: Mưa Xối Xả (Thượng)

Ở trên xe vượt qua "Ung dung", "Vui vẻ" hơn hai mươi ngày, ngoại trừ cần phải nghỉ ngơi, hầu như là không ngừng không nghỉ chạy đi, một đường bay nhanh xuất phát hướng về mục tiêu, khi tôi cảm thấy thần kinh tọa kêu rên kháng nghị tôi ngược đãi và tàn phá, lấy đau đớn nhắc nhở đồng thời lại sa vào tiếp xúc gần gũi với Tiêu, lặp đi lặp lại nhiều lần dần vật vai tôi đơn bạc. Nhưng khi cam tâm tình nguyện thích thú thì chúng tôi từ từ đến gần một thị trấn nhỏ không đánh dấu trên bản đồ.

Từ trên cái biển thông báo hơi cũ kia, miễn cưỡng có thể nhận ra tên thị trấn nhỏ ——trấn Kỳ Thủy, chỉ là một bên biển thông báo bị một con xác sống da bọc xương tập tễnh bộ hành phá hoại, tôi cẩn thận quan tâm phần giới thiệu còn lại.

Mặc Mặc triệt để yêu lái xe Land Rover một đường mạnh giảm chân ga, nghiền nát mấy con xác sống, vội vã phóng về phía trung tâm trấn. Bỗng lúc này, trên cửa sổ thủy tinh giọt mưa tung toé tí tách, nghiêng tai nghe tiếng mưa nhẹ nhàng đánh vào sắt thép trên thân xe, tấu ra âm phù nhẹ nhàng, nhưng tôi lại cảm thấy tâm tình tối tăm không rõ lên, có thể nguyên nhân là bởi vì ánh mặt trời sau khi mưa phùn đến liền biến mất đi.

Trong buồng xe có chút nóng, Mặc Mặc muốn mở kính xe xuống thông khí, tôi vội vàng ngăn nài lại: "Mở hơi lạnh đi, mở cửa ra, mưa xối ướt cảm mạo làm sao bây giờ?"

Tiêu nhìn ngoài cửa sổ một chút, chỉ lạnh lùng phun ra một chữ: "Bản."

Tôi liền vội vàng gạt đầu phụ họa: "Lại nói, xem sắc trời âm trầm thế này, không chắc còn muốn chuyển thành mưa vừa, mưa xối xả đây!"

Tựa như là xác minh tôi, mưa phùn lúc này còn kéo dài lập tức gia tăng, chuyển thành mưa to như trút nước, mưa tầm tã mà xuống, leng keng thùng thùng nhịp trống mạnh mẽ đánh vào trên cửa kính, trên thân xe, tiếng vang âm ỉ chấn động đến mức màng tai người lạnh lẽo.

Mặc Mặc mở ra cần gạt nước, thả lỏng chân ga, cũng bỏ đi ý nghĩ mở cửa sổ. Xe ở trên đường vững vàng tiến lên, thủy tinh bên trên hai cửa sổ bắt đầu kết ra một tầng hơi nước ẩm ướt, tôi dùng tay lau một cái, xuyên thấu qua màn mưa che kín bầu trời, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng một con xác sống. Thực sự là kỳ quái, lẽ nào xác sống cũng đi trốn mưa?

Bị ý nghĩ hài hước của chính mình chọc cười, tôi quay đầu, thấy Tiêu hơi nhú lên lông mày: "Làm sao vậy?"

Chẳng biết vì sao, nhìn thấy nàng cau mày, trong lòng tôi sẽ hiện lên tâm tình khổ sở, loại tâm tình này đến vội vã lại mạnh, ở thời điểm tôi còn chưa ý thức được, đã duỗi ra đầu ngón tay xoa lông mày của nàng.

"... Không có chuyện gì." Nàng nhìn tôi cười cười, sau đó hướng Mặc Mặc đang lái xe nói rằng, "Phía trước quẹo trái, nơi đó có tia sáng."

Tôi hí híp mắt nhìn một chút, nhưng là một mảnh nước mưa mênh mông, thị lực Tiêu quá tốt đi?

Mặc Mặc cũng ôm ấp nghi vấn giống tôi, có điều nàng không lại lựa chọn lên tiếng, mà là lý trí đánh tay lái, đi về phải bên trái. Lượng lớn sự thực chứng minh, phản bác Tiêu kết quả, thường thường chỉ là tại sai lầm của bản thân quét một bút ghi chép mới mà thôi, không có nghĩa quá bất cần, ngã một lần khôn ra thêm, quật cường như Mặc Mặc cũng đã học ngoan, dễ dàng không cùng Tiêu đối nghịch, điều này làm cho tôi hết sức vui mừng.

Xe lại đi mấy trăm mét về trước, quả nhiên nhìn thấy ánh sáng yếu ớt, trước đèn xe chiếu rọi xuống, dĩ nhiên lại là một toà nhà cảnh sát lớn, chẳng lẽ nơi này là trấn nhỏ cục cảnh sát sao?

Dưới mái nhà cong có một chiếc đèn lồng giấy, nhẹ nhàng lung lay, ánh nến bên trong liên tục lấp lóe, nhưng cùng với nhà lớn hiện đại hoàn toàn không hợp, đây hẳn là ánh sáng lúc này Tiêu nhìn thấy đi.

Mưa rơi rất lớn, thông qua ánh sáng đèn xe, chỉ có thể ngờ ngợ phân biệt ra được mấy cái bóng người linh hoạt phía trước không phải xác chết di động mất đi thần trí, mà là con người sống sờ sờ. Tôi không hiểu mưa lớn như thế, vì sao bọn họ không ở tại bên trong, thấy bọn họ không có ý tứ ngăn cản, Mặc Mặc tiếp tục chạy đến.

Xe thuận lợi lái vào lều tránh mưa dưới cơ quan nhà lớn, xuyên thấu qua cửa sổ xe, chúng tôi không nhìn thấy một con xác sống, chỉ nhìn thấy một đám người ở dưới trời mưa thoải thích gầm rú, bọn họ có cời quần áo nghênh tiếp mưa to gột rửa, có há miệng ra hưởng thụ nước mưa tưới, nụ cười trên mặt tựa hồ có thể cảm hoá đến những người khác.

Càng ngày càng nhiều người vọt vào bên trong màn mưa, liền ngay cả Mặc Mặc cũng nóng lòng muốn thử gia nhập tiến vào một hồi cuồng hoan này, cũng may nàng rốt cục vẫn nghe tôi khuyên cáo, không có tùy tiện theo bọn họ vọt vào trong mưa, mà là từ từ đợi ở bên trong buồng xe, hâm mộ nhìn. Tiêu từ trong không gian lấy ra một chút thức ăn nước uống cất vào trong túi leo núi lớn, sau đó lại cho mỗi người chúng tôi một ít hoa quả mới mẻ, dặn dò chúng tôi mau chóng ở bên trong buồng xe ăn xong.

Tôi một bên găm quả táo trong tay, một bên xuyên thấu qua màn mưa dày đặc đánh giá về mặt những người kia mừng rỡ như điên, nhưng cũng không có biện pháp cảm động lây như một nhà Thạch Doanh. Trận mưa lớn này, đến tột cùng là người trừng phạt cọ rửa tất cả tội ác hay là người dẫn dắt đem mọi người mang vào nơi địa ngục sâu xa đây?

Khi tôi nuốt xuống miếng táo cuối cùng, thu thập xong tàn cục thì, chỗ cửa sổ thủy tinh kế bên tài xế một bên bị người vang lên .

Mặc Mặc đem cửa sổ xe hạ xuống một chút, hướng sang Ngô Phóng Ca liếc mắt ra hiệu, ra hiệu hẳn đi ra. Một xe bốn người chúng tôi, chỉ có hẳn là một người đàn ông.

Hắn vẽ mặt đau khổ gât đầu, sắc mặt nghiêm nghị, thật là có chút ra dáng. Gõ cửa sổ xe chính là một cụ ông hơn 50 tuổi, trên môi để lại một vòng đoàn tỳ, hóp tóc đều phiếm trắng, chỉ là tinh thần rất tốt, trên mặt cười híp mắt mang theo tầng lớn nếp nhăn: "Yêu, ba tiểu cô nương một tiểu tử, các người là từ những nơi khác đến?"

Ngô Phóng Ca cười gât đầu, phối hợp nói rằng: "Đại gia ngài ánh mắt thật chuẩn, chúng tôi là từ thành phố Y trốn tới được, chạy một ngày đường muốn tìm nơi nghỉ chân một chút. Ngài không biết, bỗng nhiên mưa to, đường đều không thấy rõ , đừng nói là chạy đi, liền ngay cả ra thôn trấn đều thành vấn đề a..."

Trên mặt hẳn vẽ buồn rầu làm như có thật, ngay cả tôi đều không khỏi ở trong lòng khâm phục một câu: Nhân sinh như hí, toàn bộ bằng hành động!

Vậy trước đây hẳn thuần lương có thể đều là diễn xuất hay không ?

Nhớ lại một chút ánh mắt hẳn nhìn về phía Mặc Mặc thì tôi lắc lắc đầu, lại không nhìn được tự giễu, từ khi tận thế đến, tôi cũng biến thành nghi thần nghi quỷ lên, đều hoài nghi cái này, hoài nghi cái kia, tựa hồ trước đây cái tôi chân thành kia một đi không trở lại. Tôi cảm hận chính mình như vậy, nhưng lại bất lực thay đổi, tôi thật sợ có một ngày, mất đi năng lực tín nhiệm.

Vào lúc ấy, nhất định là tôi với cái thế giới này tuyệt vọng không lưu luyến, chỉ mong sẽ không có một ngày như thế.

Cụ ông hiển nhiên rất hưởng thụ Ngô Phóng Ca nịnh hót, hòa ái chỉ chỉ phía sau nói: "Không có chuyện gì, tôi chỗ này tuy rằng không lớn, lại chứa đựng chừng mười người cũng không phải vấn đề gì, hướng hồ, mưa lớn như thế, nói rõ là ông trời muốn lưu các người ở chỗ này nghỉ chân một chút !"

Chiều theo ý tứ đại gia ngài, ông trời là xem toàn nhân loại không hợp mắt mới phái xác sống đến càn quét chúng ta sao?

Tôi ở trong lòng thâm nhô nước bọt , nhưng cùng Mặc Mặc ngoan ngoãn nhìn về phía đại gia, ngọt ngào hô một tiếng.

Tiêu quay sang hẳn gât gât đầu, khoe miệng mang theo một vệt mỉm cười nhợt nhạt, rụt rè nhưng không hiện ra kiêu căng, tôi phảng phất cảm thấy đại gia cười vui vẻ hơn —— là tôi ảo giác sao?

"Đại gia ngài xưng hô như thế nào?" Ngô Phóng Ca mở cửa xe, ở trên người tìm tòi nửa ngày, lấy ra một hộp túi thuốc lớn, giật một nhánh đưa cho đại gia, ân cần châm lửa, một mặt dáng vẻ nịnh nọt, cực kỳ giống Hán gian bên trong kịch kháng Nhật nào đó.

Cụ ông cười đến nếp nhăn đều triển khai thành một đóa hoa cúc, thật sâu hấp một hơi, sách vài tiếng, nhìn một chút phía sau, đối với Ngô Phóng Ca nhỏ giọng nói rằng: "Khá lắm, rất biết làm người, điều thuốc này, đại gia ta cũng không thể để cho người bị thiệt thòi đi... ta họ Vương, người gọi ta Vương đại gia là tốt rồi. Như vậy, lát nữa người cùng những người kia nói là cháu trai phương xa của ta, chuyên tới tìm nơi ta nương tựa, khỏi khiến bọn họ bàn tán nhiều."

Hắn ngụ ý, là họ hàng bên ngoài sao?

Cũng đúng, trước đây, tranh giành lãnh thổ vô cùng kịch liệt, chớ nói chi là thời điểm hiện tại tại tài nguyên càng ngày càng khan hiếm.

"Ai, gia gia." Ngô Phóng Ca lập tức cúi người, cung kính mà kêu lên.

"Ngoan ~" Vương đại gia vui cười hơn hờ đáp lại, đơn giản nói cho chúng tôi tình huống.

Toà nhà cảnh sát này tụ tập một nhóm người, đều là cư dân trên trấn Kỳ Thủy, hiện nay tận thế thủ lĩnh là trấn nhỏ cảnh sát trưởng Cát Tân Bồi, tuy rằng không có dị năng, thế nhưng nắm giữ chìa khoá kho trang bị cảnh cực, thương pháp như thần, làm người lại nhiệt tình vì lợi ích chung, vì lẽ đó dưới tận thế các cư dân đề cử làm chỉ huy.

Không lâu sau tai họa xác sống bạo phát, dựa vào cả tổ chức thủ hạ bốn tên cảnh viên của hẳn ở trong trấn nhỏ tìm cứu, đem người may mắn còn sống sót tụ lại đến trung tâm trấn trong cục cảnh sát, chống lại xác sống tập kích. Trước khi chúng tôi đến trấn Kỳ Thủy, bọn họ đã cùng xác sống tranh đấu chừng mấy ngày, hi sinh một nửa người, cuối cùng còn sót lại không tới sáu mươi người, đối với trấn nhỏ vốn số lượng nhân khẩu trên hai ngàn mà nói, số lượng này đủ để phá hủy mọi năng lực tâm lý chịu đựng và niềm tin sống tiếp của cư dân.

Nhưng cũng bởi vậy, đột nhiên xuất hiện một cơn mưa lớn, để những cư dân này đối với tương lai khuyết thiếu tự tin nhìn thấy ánh rạng đông, mưa xối xả mang đến nguồn nước sung túc, càng khiến xác sống nhất thời tránh lui, mai danh ẩn tích, thậm chí có người cho rằng đây là khúc dạo nhạc xác sống thoái lui . Trời giáng trời hạn gặp mưa, chính là điềm lành hiện ra, này có phải là báo trước xác sống bị tiêu diệt và khả năng trở lại cuộc sống tốt đẹp trong quá khứ không đây? Không ít người đều tin chắc như vậy.

Bọn họ hoan hô nhảy nhót , ầm ĩ khóc nháo, liền thành một vùng bên trong màn mưa thoả thích phóng thích tâm tình bản thân ngọt ngào hồi lâu, có mấy

người cởi sạch áo, không coi ai ra gì thanh tẩy lên thân thể của chính mình; có mấy người đưa đến lọ chứa, tiếp nhận nước mưa dùng làm dự trữ.

Tôi nhìn những người kia trên mặt nụ cười vô tà như trẻ con, cũng không nhận được muốn vươn tay ra ngoài lều tránh mưa đi đón một ít nước mưa.

Nhưng Tiêu lại kéo xuống tay tôi, trong ánh mắt tràn đầy không đồng ý: "Dựa vào thống kê không trọn vẹn, theo công nghiệp phát triển và trình độ sinh hoạt tăng cao, nhân tố tự nhiên bởi vì nhân tố con người cùng ảnh hưởng, hiện tại bên trong nước mưa đựng lượng lớn muối axit sunfuric, vật chất tai hại cùng với nhôm, sắt, nguyên tố vi lượng, tính chua cao hơn nhiều nồng độ da thịt nhân loại có khả năng thích ứng, thời gian dài tiếp xúc có thể sẽ gây nên dị ứng, đường hô hấp thay đổi thậm chí là ung thư da, bác sĩ kiến nghị hết sức giảm thiểu cơ hội gặp mưa." "nàng lưu loát nói ra một chuỗi lớn, cuối cùng nghiêm túc nhìn về phía tôi, tổng kết, "Vì lẽ đó, đừng đụng."

"...Ồ." Tôi ngượng ngừng thu tay về, nhìn nàng hiện lên mỉm cười, không tự chủ cọ cọ đầu ngón tay bị chạm qua, bên tai hơi nóng lên.

Tầm mắt lướt qua Tiêu nhìn thấy Mặc Mặc làm bộ bình thường như không có chuyện gì xảy ra rút tay lại, trong lòng tôi cười thầm, đối với Tiêu sùng bái không khỏi lại nhiều hơn mấy phần: "Cô hiểu biết thật nhiều nha..."

Nàng cười khẽ liếc tôi một chút, nắm tay tôi cùng theo Vương đại gia đi vào bên trong cảnh cực, trong nụ cười mang theo vài phần mùi vị hững hờ: "Biết qua thôi... Đi thôi, bên ngoài bắt đầu lạnh lên."

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 22: Tạ : Mưa Xối Xả (Hạ)

Cảnh cực trần nhô và cơ quan chính phủ liên kết, từ xa nhìn lại vẫn tính là hùng vĩ, đến gần xem lại phát hiện nhà kiến trúc ba tầng này đã có chút năm tháng, bị gió mưa gột rửa có chút loang lổ.

Tầng một bị dùng để làm nhà bếp, tầng hai là phòng chứa đồ, tầng ba có một gian phòng hợp hơn 300 mét vuông, bị dọn dẹp ra thành khối đất trống, mọi người dùng làm trụ sở tạm thời; trên sân nhà bày ra hàng đồng đệm chăn và chiếu, nếu như không phải cái kia như có như không tàn mất ra mùi vị, thật sự khiến người ta không khỏi liên hệ tới thời còn trẻ vào mùa xuân thu đi trải nghiệm tập thể.

Trần nhô này giống thành phố S chúng tôi tới, bị cắt nước và cúp điện, ban đêm chỉ dựa vào ánh nến yếu ớt và thiết bị chiếu sáng sử dụng pin, tạp hóa dự trữ thật ra có chút dư, nhóm lửa làm cơm cũng đã quy về thời nguyên thủy dùng bếp củi lửa mà sống qua ngày.

Thời gian lúc trước xác sống hung hăng ngang ngược, ngoại trừ người già yếu, bệnh tật, mang thai và vị thành niên, mỗi người đều muốn tham dự chiến đấu.

Vương đại gia đưa chúng tôi ngồi vào một bên trong góc tương đối sạch sẽ, để chúng tôi chờ, hẳn tự đi tìm quân sự lại đây.

Nguyên bản mọi người đang làm việc đều ngừng đầu nhìn tới, càng có mấy nam nhân ánh mắt dừng lại lâu ở trên người Tiêu, Tiêu theo bản năng mà nhủu nhủu mày, tôi vội vàng nghiêng người che ở trước người nàng, tốt xấu cũng ngăn cách một chút ánh nhìn, cũng làm cho điểm tích tụ trong lòng tôi tan đi chút ít.

Tiêu thuận theo tới gần trong lòng của tôi, tùy ý tôi vòng lấy bờ vai của nàng, hơi thở lạnh lẽo mà mùi thơm đánh vào xương quai xanh nơi cần cổ của tôi, kích cho trên da trán tôi nổi lên một tầng dương ý. Nhưng tôi tình nguyện chịu đựng ngọt ngào dần vật như vậy.

"Lại nói, chúng ta thật sự phải ở chỗ này qua một buổi tối sao?" Mặc Mặc nhai kẹo cao su lần trước từ trạm xăng dầu lấy được, nói nhỏ phát ra bực tức, "Nơi này thật là nhiều người, mùi vị cũng rất nặng... Chúng ta tại sao không ở trong xe chấp nhận một buổi tối? Tuy rằng ngồi ngủ rất khó chịu..."

Tiêu nhàn nhạt liếc nàng một chút, nhẹ giọng hồi đáp, "Thứ nhất, chúng ta không biết trận mưa này sẽ mưa bao lâu, loại khí trời này không thích hợp chạy xe. Thứ hai, chúng ta cần nghỉ ngơi, bằng không thời gian dài duy trì tư thế cứng nhắc sẽ trở ngại huyết dịch lưu thông, vận vẹo xương cốt, nếu như không muốn về già trăm bệnh quấn quanh người, đuổi người ra phi thường trọng yếu." Nàng liếc mắt nhìn cư dân trần nhô vẫn cứ thảnh thơi đánh giá chúng tôi, lần thứ hai giảm thấp thanh âm nói. "Huống chi, cô nghĩ bọn họ sẽ mặc cho một nhân tố bất an không rõ ở bên người sao? Người tò mò và muốn khố chế luôn luôn ngoài dự liệu phong phú của bản thân mọi người, đặc biệt ở dưới loại hoàn cảnh đặc thù này."

"Sách, nói tới phức tạp như thế làm gì..." Mặc Mặc lại oán giận vài câu, khi tôi phóng tới một ánh mắt oán tránh liền nhún vai một cái, gật đầu nói, "Được rồi, nghỉ ngơi, nghỉ ngơi!"

Tôi mở một chai nước suối đưa cho Tiêu, nàng nhấp một miếng liền không tiếp tục uống nữa, tôi tiếp nhận cái bình nước, quý thần xui khiến ngựa đầu uống mấy ngụm, thấy ánh mắt nàng thâm thúy nhìn kỹ tôi, mới phản ứng được, tôi hình như là uống qua chỗ miệng nàng để, này có phải là đại diện cho, tôi và Tiêu —— gần tiếp hôn môi?

Tay nắm bình nước run lên, hầu như muốn rơi ra, tôi tính che giấu lại uống một ngụm lớn, liền liên tục ho khan. Tiêu từ trong lòng tôi ngồi thẳng người, nhẹ nhẹ vỗ phía sau lưng tôi, bắt đầu cười nói: "Làm sao vậy? Uống gấp như thế..."

Tôi cũng muốn biết mình là bị sao .

Tôi lắc lắc đầu, ánh mắt không dám cùng nàng đối diện, sợ bị nàng nhìn thấy vẻ khốn quẩn khó ức chế.

"Chị, Chị, các chị là từ đâu tới đây nhỉ?" Một thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi từ bên trong một chỗ khác đi tới, tóc buộc thắt bím đuôi ngựa nhẹ nhàng khoan khoái, trên mặt mang theo mỉm cười ngọt ngào, là hình tượng thiếu nữ nhà bên lão nhân yêu thích. Nàng cẩn thận mà ngồi xổm ở bên người Mặc Mặc, ánh mắt khát vọng thỉnh thoảng đảo qua miệng Mặc Mặc, mặc dù bản thân nàng cho rằng che giấu rất khó.

Trước tận thế, loại kẹo cao su này là sản phẩm bỏ đi đối với giới trẻ, nhưng hiện tại có tiền cũng không thể mua được vật hiếm lạ này.

Mặc Mặc tốc độ nhai chậm lại, liếc cái thiếu nữ kia một cái, từ trong túi áo rút ra một nhánh đưa cho nàng, thuận miệng nói rằng: "Ngược lại chị ăn chán, còn lại một nhánh cho em đi..."

"Cảm ơn chị!" Thiếu nữ rất vui mừng nhận lấy, trên gương mặt lộ ra nho nhỏ lúm đồng tiền, cũng coi như là có mấy phần thiếu niên ngây thơ.

"Bọn anh là từ thành phố Y gần đây tới được, tiểu muội muội em là người nơi này hả? nơi này của các em người lợi hại nhất là ai vậy?" Ngô Phóng Ca ôn hòa cười cười, bắt đầu nói lời khách sáo.

Tin tức này không tốt hỏi thăm từ Vương đại gia, thế nhưng từ trong miệng cô bé đúng là có thể biết sự thật càng gần gũi càng toàn diện. Không thể không nói, Phóng Đăng Ca nhìn như hàm hậu, thời điểm nên khôn khéo một chút đều không hàm hồ, này có phải là, thông minh giả ngu mới là bản tính của hắn đây?

Hắn không hỏi người nhà cô bé này, cũng không hỏi tình trạng nàng, nhìn như lạnh lùng hiệu quả lợi ích, cũng tránh chạm đến vết sẹo xấu hổ của người khác: Cô bé này một thân một mình lại đây, không có tha thiết nhìn kỹ ánh mắt của nàng, cũng đã nói rõ một số sự thực làm người thổn thức.

"Ừm, em từ nhỏ ở chỗ này lớn lên..." Nàng gật gật đầu, nụ cười có chút gượng ép, hiển nhiên là nhớ lại chuyện thương tâm, nhưng vẫn nghiêm túc hỏi đáp. "Ba ngày trước em được Cát thúc thúc cứu tới đây, cùng theo em còn có tiểu Hưng thím Từ nhà hàng xóm, thời điểm chúng em tới đây bên trong đã có hơn ba mươi người. Em chỉ biết là có một thúc thúc có thể bỗng dưng tạo lên tường đá, còn có một a di có thể giờ lên tầng đá mấy trăm cân. Nhưng mà lợi hại nhất vẫn là Cát thúc thúc, thương pháp chú ấy rất chuẩn, chính là chú ấy cứu em!" Nói lên ân nhân cứu mạng của mình, tiểu nha đầu trong mắt lóe lên ánh sáng sùng bái, khiến tâm chúng tôi đều nở nụ cười.

Trong những người này có dị năng giả tồn tại, chỉ là, cũng không nhiều.

"Tiểu muội muội, em tên là gì?" Tôi hỏi nàng.

"Tăng Nhu, tăng tử tăng, ôn nhu nhu." Nàng quay sang tôi cười cười.

"Tên rất dễ nghe." Tôi gật đầu: Nàng thật là một tiểu cô nương yêu cười, nụ cười vui tươi, khiến người ta không tự chủ được muốn lưu lại nụ cười của nàng, khả năng thứ này là vật quý giá nhất bên trong tận thế. "Có thể nói cho chị nghe một chút mấy người bên kia là ai không?" Khiến tôi chú ý chính là một người đàn ông trung niên cao lớn khỏe mạnh, hẳn có thể chính là nam nhân nắm giữ dị năng nham thạch Tăng Nhu nhắc tới.

"Há, người kia chính là thúc thúc tạo đá" Nàng nhìn theo phương hướng tôi chỉ, cười cười trả lời.

Quả nhiên là hắn, bất quá danh tự này có thể quá chuẩn xác hay không?

Nàng chỉ chỉ một đám người hiện tại từ ngoài cửa đi tới, nữ nhân tóc áo ướt đứng giữa kia chính là biến dị giả loại sức mạnh nàng nhắc qua, Hồng Uyển Lan.

Tôi thấy có không ít nam nhân len lén liếc nhìn đường cong hiển lộ sau quần áo bị nước tưới của nàng, nhưng khi bị đôi mắt đẹp lạnh lùng của nàng nhìn quét qua đều ngưng ngừng dời đi, không khỏi cười thầm: Còn là một cô nương tính tình cứng rắn a!

"Mọi người im lặng một chút, hôm nay chúng ta nơi này tới vài người bạn mới!". Một nam nhân oai hùng từ bên ngoài nhanh chân đi tới, trên người không hề có một chút dấu vết bị xối ướt, xem ra cũng không phải từ bên ngoài trở về. Tôi chú ý tới bên hông hắn có một cây súng lục.

"Ồ! Cự nhiên là súng p250, cừ thật a..." Thanh âm Ngô Phóng Ca mang chút hưng phấn ở phía sau tôi vang lên, thấy chúng tôi quay sang đây nhìn hắn, hắn thẹn thùng sờ sờ sau gáy, nhưng vẫn nhỏ giọng giải thích. "Cảnh sát đất nước chúng tôi bình thường đều sử dụng súng 54, 77 làm vũ khí đi kèm, có nhiều chỗ tiến tiến một chút đổi thành súng lục, người đàn ông này lại có p250, đó là vũ khí cảnh sát Hongkong, so với nơi chúng tôi cao cấp hơn đây!"

"Không thấy được a Phóng Đăng Ca, người thật giống như hiểu lắm mà..." Mặc Mặc dùng chân chọc chọc eo Ngô Phóng Ca, hướng phía hắn nháy mắt. "Nói, người có phải là tham dự qua loại ngành nghề bất chính? Tỷ như buôn bán các loại súng ống... Há?"

"Không, không có !" Ngô Phóng Ca sột rột giải thích. "Tôi chính là đối với súng ống khá là cảm thấy hứng thú, có đi tìm hiểu chuyên môn qua, chứ không phải như cô nghĩ!"

"Chà chà, đừng giải thích, giải thích chính là che giấu, che giấu chính là xác thực có việc này!" Mặc Mặc ghét bỏ liếc mắt nhìn hần, nhẹ rên một tiếng lại xoay qua chỗ khác xem vũ khí nam nhân kia, trong ánh mắt lại lộ ra mấy phần nóng lòng muốn thử. Tiểu Ma vương không phải là muốn nghịch súng chứ? Tôi có thể phải nghĩ biện pháp khuyên nàng bỏ ý niệm này đi.

Nếu như không có đoán sai, người nam nhân cầm súng kia nhất định chính là người Tăng Nhu nói tới Cát Tân Bồi.

Đáp lời hần, trong phòng họp tất cả mọi người đều ngừng lại động tác trong tay nhìn về phía chúng tôi, có thể thấy được hần ở trong những người này có sức kêu gọi. Đồng thời, tôi cũng cảm giác được ánh mắt đến từ khắp nơi, có thiện ý, vô ý, nhưng lại không có ác ý rõ ràng, điều này làm cho tôi hơi yên lòng.

"Các người khỏe, tôi là Cát Tân Bồi." Hần ngồi vào bên người chúng tôi, thân thiết vươn tay ra.

Mặc Mặc đẩy Ngô Phóng Ca một cái, hần vội vã vươn người cùng Cát Tân Bồi nắm tay, cũng cười đem mấy người chúng tôi giới thiệu một phen, cường điệu chúng tôi không cần đồ ăn tiếp tế, chỉ là tạm mượn nơi nghỉ ngơi, bỏ qua không đề cập tới dị năng từng người.

Biết được chúng tôi là Vương đại gia nói không xa không gần quan hệ nương tựa, Cát Tân Bồi cũng không có hỏi nhiều, chỉ gật đầu biểu thị đồng ý. Cái này cũng không có gì đáng trách, đồ ăn tuy rằng không đủ chia lãi, nơi nghỉ ngơi một chút còn không đến mức keo kiệt.

Một lát sau, lục tục lại có một ít người đi vào, mấy người mặc trang phục đầu bếp màu trắng nâng một lồng hấp lớn, khí nóng hùng hực, vạch trần hương thơm bánh màn thầu màu trắng.

Những người kia tùy ý ngồi vây quanh, đám người bắt đầu có trật tự đi xếp hàng trên đất, phần lớn người đều có thể lĩnh đến hai cái, có mấy người là ba cái, trẻ con tuổi còn nhỏ chỉ có thể lĩnh một cái. Tôi nhìn Tăng Nhu tuy rằng chỉ lĩnh được một cái bánh bao, nhưng trên mặt không có thần sắc đặc biệt, là hồ hững quen thuộc. Nghĩ đến đồ ăn là phần phối dựa theo công thức giết xác sống, ngược lại cũng hợp lý.

Lúc này, liền thấy Cát Tân Bồi vung tay lên, phóng khoáng tuyên bố: "Vi ăn mừng trận mưa này, ngày hôm nay thức ăn mỗi người thêm một cái bánh bao!"

"Ồ!" Tất cả mọi người hoan hô một tiếng, vì một cái bánh bao mà thoải mái.

Chỉ là, trận mưa này thật sự như bọn họ cho rằng vậy, là cái gì mà trời giáng điềm lành sao? Tôi đối với thứ này nắm thái độ hoài nghi.

Một cách uyển chuyển mà đem sự lo lắng của chính mình nói ra một hồi, chỉ đối lấy Cát Tân Bồi không để ý lắm cười sang sảng, hần vỗ vỗ súng lục bên hông, có chút tự đắc nói rằng: "Coi như là xác sống quay đầu trở lại cũng không có gì đáng lo lắng, viên đạn của tôi chờ chúng nó!"

Tiểu vẫn lẳng lẳng mà ngồi dựa vào bên cạnh tôi, thấy thế chỉ là hơi ngoắc ngoắc môi, lạnh lạnh lại quyen rũ, cho dù là ý tứ cười yếu ớt tràn ngập trào phúng, cũng khiến người không dời nổi mắt.

Lập tức có mấy tên nam nhân ngo ngoe muốn động tập hợp tới lấy lòng. Tiểu đem đầu gối lên bả vai tôi, hai mắt vi liễm, cả người toả ra khí tràng người sống chó tiến vào, tôi không thể làm gì khác hơn là đối với mấy người kia áy náy cười cười: "Chỉ tôi không thoải mái lắm." Nhưng trong lòng vì nàng đối xử với người ngoài lạnh lùng mà âm thầm cao hứng, chờ tôi ý thức được tâm tư kỳ quái của bản thân thì lại cảm thấy hoảng loạn mà e lệ, trong lúc nhất thời tâm loạn như ma, tâm tư xiêu vẹo, không biết hồn bay tới nơi đâu.

Bỗng lúc này, sấm sét đột nhiên đánh tới, một tia chớp ở ngoài cửa sổ hiện ra, đem phòng họp to lớn chiếu lên sáng choang chói lát, cùng lúc đó, mấy cái người đang cần ăn quá nhanh biến sắc mặt, đợi đến khi ánh sáng trắng đi qua, mấy người kia lại giống như bị chớp giật bắn trúng vậy, cứng ngắc ở tại chỗ không còn động tác.

Tất cả mọi người đang suy đoán không rõ vì sao thì mấy người kia bỗng nhiên cùng nhau gào thét một tiếng, không hèn mà cùng nhào tới về phía đám người xung quanh, sắc mặt xám trắng, thần thái dữ tợn, cái sọ hung lệ nuốt sống người ta, lại như là... xác sống!

Tác giả có lời muốn nói: Zombie qua lại, xin cẩn thận ~~~ gào gừ ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 23: Tiêu : Nhân Tính Hai Mặt (Thượng)

Tựa ở vai An Nhiên, tôi lẳng lẳng mà nghe nhịp tim nàng càng ngày càng gấp, khoe miệng giương lên độ cong. Bỗng nhiên, một loại âm thanh không tầm thường khác chui vào trong tai tôi, thính lực so với người bình thường nhạy bén hơn mấy lần để tôi nhận ra được vài nhịp tim dị thường ngoại trừ An Nhiên.

Sau khi sấm chớp qua đi, tôi lập tức lùi kéo An Nhiên lui về sau góc tối, nơi mặt tường tối thui chúng tôi tới gần, có thể hình thành thế đối chọi dễ dựa vào. Hai người Kiều Từ Mặc cùng Ngô Phóng Ca không kịp phản ứng thì bị dòng người đẩy sang một bên khác.

Ngay khi thời khắc tôi và An Nhiên đứng lại, mấy cái người nhíp tìm lạ thường kia liền giống như xác sống cắn tới người cách gần nhất, hoảng sợ thét chói tai, máu thịt be bét, toàn bộ hội trường tựa như địa ngục lại tới.

Mấy người lúc trước không lâu còn đang ăn uống, chuyện trò vui vẻ xưng là đồng bạn huyết nhục thì lại có vài người lục tục xuất hiện bệnh trạng giống bọn họ, điên cuồng như chó sói tàn bạo mà đánh về phía người sống gần nhất cắn xé, gặm gặm, ra tay cực kỳ hung lệ, không hề có một chút nhân tính. Âm thanh gào khóc, tiếng kêu rên, tiếng mắng chửi, khiến tình cảnh vốn là hỗn loạn càng thêm khó có thể khống chế. Lúc này Cát Tân Bồi còn đương đương tự đắc đang bề bộn tổ chức nhân thủ, phục chế lại mấy cái người phát tác, mệt mỏi, không biết làm gì.

Tôi mất lạnh nhìn trò khôi hài đột nhiên xuất hiện này, cũng không muốn dính líu. Để ý liền có thể phát hiện, những người này đều có một điểm giống nhau, quần áo mang theo trên người có dấu vết thấm ướt, sợi tóc dính nước, hiển nhiên không lâu trước đây đã từng tắm mưa qua..

Mấy các người phát tác đầu tiên kia, trong tay còn có bình chứa nước, rất có khả năng là trực tiếp dùng để uống nước mưa. Mà sau khi mấy cái người đó phát tác, hẳn là đến người da dẻ tiếp xúc nước mưa. Không có chứng cứ xác thực, tôi chỉ là suy đoán như trên, ở trong lòng ước định ngọn nguồn sự kiện.

Cái người dị năng giả loại lực lượng, gọi là Hồng Uyển Lan sao?

Sách, đã từng vẫn lấy làm kiêu ngạo, sức mạnh được mọi người tin cậy với có thể bảo vệ bọn họ, nhưng bây giờ đã biến thành trợ lực giết chóc vô tình. Nàng dễ như ăn cháo mà đem một nam tử trưởng thành xé thành hai nửa, cốt nhục vỡ vụn vung lên một chùm sương máu, ở tại trên mặt nàng trắng nõn còn chưa từng biến hình, có một loại máu tanh diễm lệ nhưng cũng không còn nam nhân dám đi thưởng thức cái đẹp khủng bố này.

Có thể, tôi nên dùng "Nó" làm đại từ.

"Àm——" tiếng sấm nổ, nhào tới bóng người bị đánh lao đảo một cái, màu máu đen đỏ ở ngực nó nổ tung, nhưng nó không để ý lắm, chỉ dừng lại một cái rồi tiếp tục kêu gào hướng về mục tiêu chớp tới. Cái kia mất cảm giác không sợ chết, không khác gì xác sống, có thể nói, từ khi chúng nó bắt đầu cắn xuống máu tươi đồng bạn, chúng nó cũng đã mất đi tư cách sống làm người.

Tiếng sấm đầu tiên vang lên qua đi, đám người rơi vào trong khủng hoảng tựa hồ phục hồi lại tinh thần, liên tiếp lấy ra vũ khí, quay về công kích xác sống uy hiếp sinh mệnh bọn họ. Tôi đếm tất cả, ngoại trừ người cảnh sát trưởng Cát Tân Bồi kia ra, vẫn còn có năm, sáu người có vũ khí nóng. Bố trí vũ lực như vậy, thảo nào có thể từ xác sống vậy công còn sống sót đến nay, còn cứu lại không ít phiền toái tay trái gà không chặt.

Chỉ là, ở bị động đột nhiên không kịp chuẩn bị phản kích thường thường không có lý trí, suy nghĩ và phán đoán, cuối cùng khả năng đạt thành hiệu quả cũng trả giá rất nhiều. Viên đạn bọn họ bắn phần lớn chỉ trúng thân thể xác sống cùng tay chân, nhưng hiếm có trực tiếp bắn trúng đầu, vị trí quan trọng này. Nhưng bao hàm kết quả xấu nhất là viên đạn không những không có trở thành nhánh cổ cứu mạng, trái lại vô tình thu gặt đi tính mạng đồng bạn vô tội.

Theo xác sống công kích càng ngày càng hung mãnh, phòng tuyến trong lòng những người cầm súng này không ngừng sụp đổ, bắt đầu xạ kích lung tung. Mà tình huống như vậy, đang càng lúc càng kịch liệt.

Tất cả mọi người trong hội trường trong lúc nguy hiểm đều bị đạn lạc bắn trúng thì An Nhiên lập tức xoay người đem tôi đẩy tựa ở góc tường, cả người đều vững vàng mà dính vào, trở tay ở sau lưng kết lên một tầng băng sương mỏng manh dùng làm tấm khiên tạm thời, đem thế giới hỗn loạn ngăn cách ở bên ngoài, lưu ra cho tôi một khe hở cư trú. Thứ này cũng không thể bảo đảm an toàn trăm phần trăm, thế nhưng điều này có thể bảo đảm một chút: Bất kỳ nguy hiểm nào như muốn tập kích đến tôi, tất cả trước tiên phải vượt qua người nàng.

Nàng là dùng tính mạng của mình bảo vệ tôi.

Đột nhiên, tôi cảm thấy trong lòng có một góc ấm áp tươi sống nổi lên, tần độ nhíp tim nhảy lên so với vài con xác sống biến dị kia còn muốn kịch liệt hơn nhiều, là bệnh trạng khát máu lại muốn phát tác sao? Tôi không biết.

Nàng nửa ngồi xổm xuống, hai tay chống đỡ ở bên mặt tôi, chớp mắt cùng tôi khoảng cách không tới 2 cm, hô hấp ngắn ngủi mà mang theo căng thẳng, nhưng ánh mắt nhìn tôi chăm chú mà kiên định.

Nàng nói: "Tiêu, tôi sẽ bảo vệ cô."

Trong nháy mắt như vậy, tôi muốn ôm nàng vào trong ngực thật chặt, hoặc là liền như thể mang theo nàng trốn vào trong không gian, không có xác sống, không có dị năng giả, không có những người khác, chỉ có hai người chúng tôi, cũng không bao giờ đi ra nữa. Nhưng tôi biết, nàng sẽ không đồng ý tôi làm như vậy.

Nàng không bỏ được người mẹ cách xa ở thành phố B, không bỏ được bạn thân Kiều Từ Mặc cùng đồng bạn Ngô Phóng Ca mới quen biết, thậm chí không có cách nào trốn mất mà nhìn một đám người chết ở trước mắt nàng, ý sống nhẹ dạ lại là cái người tính tình lý lẽ cứng nhắc quật cường, khiến người ta bất đắc dĩ.

Có thể khiến tôi rất thương thức, cũng là phần xích tử chi tâm chấp nhất không đổi (xích tử chi tâm: nói đến một con người chân thành, với trái tim trong sáng và ngây thơ như một đứa trẻ). Bởi vì đây chính là điểm mà nàng không giống với bất kỳ ai khác.

Tôi nhìn thẳng vào trong con người nàng màu đen thuần, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Ừm."

Nàng cong mày lên chính muốn nói gì, chợt quay đầu đi. Cái tiểu nha đầu tên Tăng Nhu đang ôm eo, một chút hướng hướng tới phía chúng tôi, sắc mặt trắng bệch, môi lúng túng, trong ánh mắt mang theo khẩn cầu, phía sau nàng là liên tiếp tiếng súng và tiếng gào xác sống.

An Nhiên hơi do dự một chút, vẫn là đối với nàng ngoắc ngoắc tay, tiểu nha đầu sáng mắt lên, vội vã bước nhanh hơn.

Hầu như sắp muốn chạm được cánh tay An Nhiên duỗi ra thì, từ phía sau nàng đụng tới một trận mạnh mẽ, khiến nàng lao đảo, thân thể phiến diện, dưới một giây, liền thấy thân hình nàng chấn động, chậm rãi rơi tay che vị trí ngực, ngửa mặt ngã rầm trên mặt đất. Ở giữa ngực của nàng phá một cái lỗ máu, máu tươi ồ ồ chảy ra bên ngoài. Hiển nhiên, bởi vì một cái xô đẩy kia, trùng hợp bị một viên đạn lạc bắn vào trong.

Từ khi bị đẩy ra mãi cho đến khi ngã xuống đất, ánh mắt của nàng chặt chẽ trùng mắt một phương hướng, tràn ngập không thể tin tưởng. Nữ nhân đầy chen nàng trong lòng ngực ôm một bé trai bảy, tám tuổi, nhưng không rảnh đưa tới một ánh mắt áy náy, chỉ đem đứa nhỏ trong lòng ngực nhét vào bên trong khe hở của An Nhiên và tôi.

Thấy An Nhiên nhú mày, nàng hai đầu gối mềm nhũn quỳ trên mặt đất, khóc lớn khẩn cầu: "Van cầu cô! Van cầu cô! Đứa nhỏ là vô tội! Cô cứu cứu hân! Cứu cứu hân đi!"

An Nhiên phức tạp nhìn nàng một cái, lại nhìn một chút Tăng Nhu ngã trên mặt đất sống chết không rõ, vẫn là cắn răng tiếp nhận bé trai khóc thút thít kia, đem hân bảo hộ ở giữa chúng tôi, xem như là ngậm đồng ý thỉnh cầu người phụ nữ kia.

"Cảm ơn! Cảm tạ cô!" Nàng kích động liên tục nói cảm ơn, lưu luyến liếc mắt nhìn con của chính mình, sau đó dứt khoát kiên quyết đứng dậy hướng về một phía khác chạy đi, ở tại góc này càng nhiều người, mục tiêu liên càng dễ thấy, đưa tới nguy hiểm xác sống cũng lại càng lớn.

Tôi nhìn theo bóng lưng nàng rời đi, liếc mắt một cái Tăng Nhu che ngực thật chặt cùng với bé trai trong lòng ngực run lẩy bẩy, khoe miệng chậm rãi hạ độ cong. Thực sự là một người mẹ vĩ đại a, vì đứa con có thể từ bỏ tồn nghiệm thậm chí cơ hội cầu sinh; cũng có thể không hổ thẹn cướp đoạt cơ hội sống sót của một đứa trẻ khác, thậm chí trở thành đao phủ gián tiếp hại chết tính mạng nàng.

Nói nàng có lỗi sao? Không, nàng chỉ là muốn bảo vệ con của chính mình thôi; nói nàng vô tội sao? Lẽ nào Tăng Nhu nên chết rồi sao?

Cái mệnh đề này cũng không phải là khó giải, chỉ là không có một cái đáp án nào chính xác thôi.

Nhân tính luôn luôn có đôi có cặp tồn tại một người có hai bộ mặt, một mặt là nhân từ, một mặt là tàn nhẫn; một mặt là Thiên Sứ, một mặt là ác ma.

A, ích kỷ, vô tư, cảm động, mâu thuẫn, đây chính là nhân tính phức tạp mà khiến tôi cảm ghét.

Không đợi người phụ nữ kia chạy ra bao xa, một con xác sống liền nhắm vào cổ nàng, nàng sợ hãi mà không cam lòng, nhưng không thể ra sức, cuối cùng ánh mắt tập trung lại đây, hình ảnh ngất quảng ở quyền luyện cùng kỳ phán, cho đến không sinh lợi.

"Mẹ, huhu..." Tôi một tay che miệng nam hài, đem âm thanh hân gào khóc phong tỏa ở trong lòng bàn tay, tuy rằng rất muốn liền như vậy giải quyết đi cái phiền toái này, thế nhưng ở trước mặt An Nhiên, cũng không phải một thời cơ tốt. Tôi không muốn làm cho nàng cảm thấy tôi là một quái vật tàn nhẫn vô tình, vì lẽ đó tôi tình nguyện thu lại bản tính, khắp nơi bị quản chế, đối trá đóng vai một đóa hoa bạch liên thanh ngạo xuất trần, dù cho đóa hoa bạch liên này mặt ngoài thuần khiết bên trong từ lâu đã là màu đen mực nát.

"Tất cả mọi người trấn tĩnh! Nằm xuống! Mau nằm xuống!" Rồi cuộc âm thanh Cát Tân Bồi vang lên ở bên trong một mảnh hỗn loạn, phần lớn người đều đúng lúc nằm xuống thì tiếng vang tiếng súng rền rĩ và nham thạch oanh kích ở trong phòng họp bộc phát ra, che lại tất cả âm thanh còn lại.

Dưới thế tiến công mãnh liệt không đổi của viên đạn, xác sống vẫn đứng rất nhanh bị quét sạch, trước sau khoảng mấy chục giây, loạn tượng lúc trước đặc biệt phá lệ buồn cười, chỉ là, không có ai cười được.

Tiếng súng kết thúc, trong phòng họp yên tĩnh chỉ còn dư lại mọi người sợ hãi kịch liệt thờ đốc không thôi.

Một lúc lâu, bắt đầu có người trầm thấp khóc nức nở lên.

Sau đó, liên tiếp có tiếng khóc vang lên vì chia buồn người nhà chết đi, vì đồng bạn ngộ thương xấu hổ, vì tương lai vô vọng thương cảm...

Tôi bỏ qua bé trai trong lòng ngực vẫn gào khóc không ngớt, đi tới bên người Tăng Nhu ngồi xổm xuống, thăm dò mạch đập của nàng —— yếu ớt thế nhưng, còn đang ngoan cường mà nhảy lên.

"Tiêu, cô có thể cứu nàng sao?" An Nhiên ôm bé trai kia tiến đến bên cạnh tôi, nhẹ giọng hỏi.

Ánh mắt nàng nhìn tiểu nha đầu có chút đau thương, để tôi không đành lòng từ chối.

Gật đầu, từ trong không gian lấy ra hòm giải phẫu của tôi, không có thuốc tê, tôi trực tiếp ở trong miệng cô bé kia nhét vào một chi bút máy, phòng ngừa nàng cắn đứt đầu lưỡi, nhanh chóng mở vạt áo ngực của nàng, đơn giản tiêu độc qua, dùng dao giải phẫu cắt ra da ngực nàng.

Tuy rằng trúng đạn lạc, vạn hạnh trong bất hạnh nhưng viên đạn từ phía trước bên phải đâm vào ngực nàng, không hề đánh trúng trái tim và lá phổi, tránh ra xương, bị kẹp ở trong bắp thịt, là thực sự bị thương ngoài da, ngoại trừ mất máu quá nhiều cùng đau đớn bất ngờ, cũng không nguy hiểm tính mạng.

Hai ba lần lấy ra đầu đạn, băng bó vết thương cẩn thận, không cách nào tiêm vào thuốc kháng sinh, chỉ có thể gửi hy vọng vào vết thương của nàng không dễ dàng bị nhiễm.

Thời điểm tôi giúp nàng lấy đầu đạn, tiểu nha đầu đau đến hôn mê bất tỉnh, sau khi giải phẫu kết thúc lại rất nhanh tỉnh lại.

Nàng quay sang tôi nhẹ giọng nói cảm ơn, thời điểm sang An Nhiên nhìn sang thì hướng nàng suy nhược cười cười, tôi lại không thể từ trong mắt nàng nhìn thấy nửa điểm ý cười.

Tính mạng của nàng không có bị đoạt đi, nhưng tôi biết, thiện niệm nàng đã từng lo liệu đã bị viên đạn lạc kia đánh trúng nát tan.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 24: Tiêu : Nhân Tính Hai Mặt (Hạ)

Tôi không tiếp tục nhìn Tăng Nhu, cũng không đáng kể trong ánh mắt của nàng có chứa sự thù hận hay không, việc này cùng tôi lại có quan hệ gì đây?

Chỉ cần nàng không uy hiếp đến An Nhiên, dù cho ở trước mặt tôi giết sạch những người này, tôi cũng sẽ không có chút thay đổi sắc mặt.

Đang tiêu độc cho dao giải phẫu, Cát Tân Bồi đi tới, nhìn một chút Tăng Nhu bị thu xếp ở trên đệm lót, lo âu hỏi: "Tiểu Nhu, cháu không sao chứ?"

"Không chết được." Tôi liếc mắt bên hông hắt một cái, cây súng lục kia đã không thấy, trong lòng không khỏi cười lạnh: Không biết lúc này vị tiên sinh "tay súng thiện xạ" này có ngộ thương hay thậm chí ngộ sát đồng bạn không đây?

"Cô là bác sĩ?" Hắt thăm dò cái trán Tăng Nhu, một mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm hòm giải phẫu của tôi.

"Tôi đã từng... là một bác sĩ ngoại khoa." Tôi nghe thấy âm thanh mình bình thản vang lên, trên mặt cũng không tự chủ được treo lên mỉm cười không hề vào đâu được nhưng trong lòng có một tấm mặt cười dữ tợn, quái dị, trào phúng: Bác sĩ, người hợp sao?

Người lẽ nào quên, người đã sớm không phải cái kẻ hành y tế thế kia, Tiêu Minh Dụng cứu người ... Người bây giờ, chỉ là một quái vật dựa vào máu tươi kéo dài hơi tàn mà thôi.

Thu liễm ý trào phúng bên môi, tôi nói suy đoán chính mình với Cát Tân Bồi, hẳn sau khi nghe xong liền ngồi không yên, một mặt sốt sắng mà đi tìm tâm phúc của hắn thương nghị cái gì, tôi thấy những người kia hoàn toàn biến sắc, như có tấm mặt quét tơi, sau đó liền như có như không ở trong đám người đánh giá. Xem ra, trò hay liền sắp trình diễn.

Một bên khác, Kiều Từ Mặc cùng Ngô Phóng Ca bước nhanh tới, người trước sắc mặt khê biến thành hồng, người sau trên mặt thì lại lưu dấu bàn tay rành rành, chỉ là vẻ mặt khác thường, nhưng không có bị thương, đối với bọn hắn trong lúc đó phát sinh cái gì nhạc đệm thú vị, không ở bên trong phạm vi tôi quan tâm.

Nhìn thấy hai người hoàn hảo không chút tổn hại, An Nhiên thở phào nhẹ nhõm, lôi kéo tay Kiều Từ Mặc hỏi han ân cần, nhưng rất săn sóc tránh đi thân sắc hai người không tự nhiên, chỉ cần dặn các nàng cẩn thận.

Nàng ở trong túi lật qua lật lại, tìm tới một viên hoa quả đường, xé ra giấy gói kẹo đứt cho nam hài tên gọi tiểu Hưng kia, tôi chú ý tới ánh mắt Tăng Nhu tối sầm lại, chỉ là nhấp một miếng nước sôi An Nhiên cho nàng, cúi đầu, mặc cho nước mắt rơi rác che khuất về mặt nàng.

Tôi có thể chữa khỏi vết thương trên thân thể nàng, thế nhưng vết thương trong lòng nàng chỉ có thể dựa vào chính bản thân nàng tự tu bổ, điều không được chỗ trống, nếu không quan tâm đến nó, chỉ có thể có hai loại kết cục: Hoặc là, tại thời gian làm hao mòn vết thương bên trong, không đụng vào liền khỏi hẳn. Hoặc là, bên trong trầm mặc mục nát sinh mủ, ở một cái thời khắc nào đó triệt để bộc phát ra, không có đường lui nữa.

Hỗn loạn qua đi kiểm lại nhân số một hồi, tổng cộng năm mươi bảy người, trong đó đó có bảy người trực tiếp hoặc là gián tiếp tiếp xúc qua nước mưa đã biến thành xác sống, mười hai người trở thành vong hồn dưới mầm xác sống, năm người nhưng là bên trong đạn lạc bỏ mình, cũng chính là chết trong tay cái gọi là đồng bạn. Trừ bốn người chúng tôi ra, người ở trong may mắn còn sống sót, còn có một chút bị đạn ngộ thương, bị xác sống cào thương, cùng với đã từng tiếp xúc qua nước mưa mà tạm thời không có phát tác.

Xác sống bị đánh bại và thi thể người chết chất đống ở cửa phòng họp trung ương, trong đó có Hồng Uyển Lan nữ nhân loại lực lượng Tăng Nhu nhấc qua, mà dị năng giả nham thạch khác mà nàng nói lại bỗng nhiên ở bên trong một mảnh tĩnh lặng phát lực tạo ra một khối đá to lớn vững vàng che ở trước cửa duy nhất, ngăn chặn đường nổi ra vào.

Ngoài cửa sổ, mưa rơi kịch liệt, nổ vang âm ỉ, vẫn như cũ che lấp không được tiếng bàn luận trong phòng họp.

Bên trong tiếng ồn, Cát Tân Bồi rống to mệnh lệnh những người trên người có miệng vết thương cùng với người dính qua nước mưa ra khỏi hàng.

Không có một người đứng ra.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không hện mà cùng duy trì trầm mặc.

Tôi dư quang chú ý tới An Nhiên đang ôm lấy nam hài kia cau mày nhìn về phía đóng xác giữa sân, trên mặt tất cả đều là thương xót. Cái nhìn này, lại làm cho tôi hạ quyết tâm, nam hài này, không lưu lại được.

Cát Tân Bồi hình như là thiếu kiên nhẫn, từ trong tay một tâm phúc đoạt lấy vũ khí, kéo dài chốt súng chỉ vào một người trong đó đầy mặt nghiêm túc cảnh cáo: "Người vật áo rất thấp... thức thời liền tự mình đứng ra, chớ ép ta động thủ!"

"Không phải là Lâm Diễm Vũ sao? Làm gì ngạc nhiên như thế nhỉ?" Người kia vẫn là không rõ vì sao, nhìn một chút mọi người xung quanh, cắn răng không chịu đi vào khuôn phép, nói vậy hân cũng mơ hồ có dự cảm không lành.

"Đừng để ta nói lần thứ hai! Ra khỏi hàng!" Cát Tân Bồi hướng về trần nhà nã một phát súng, bắn nổ một chiếc bóng đèn nhỏ khảm ở trong vách, tiếng vang bất chợt khiến đoàn người lập tức cảm như hén, cũng đánh nát một tia may mắn cuối cùng của bọn họ.

Tại người kia không cam lòng, không muốn đứng dậy chạy về phía trung gian, một người nam nhân mang kính cầm trong tay khẩu súng khác một mặt ngưng trọng giải thích. "Người biến thành xác sống đều là tiếp xúc qua nước mưa, hơn nữa không ngoại trừ tiếp tục có người khả năng biến dị! Nếu như bên cạnh người có người tiếp xúc qua, có thể một giây sau hẳn sẽ cắn tới cổ của người! Vì bản thân tính mệnh các người an toàn, đại gia có thể phải suy nghĩ cho kỹ! Là bao che che chở, hay là đại nghĩa diệt thân!"

Hừ, đồ ngu... hân nói chuyện giắt gân ngược lại cũng không hân vậy, chỉ là như vậy vừa dẫn ra tính hướng có chứa kích động, vốn là lòng người ly tán càng thêm sụp đổ, Cát Tân Bồi thật vất vả tích góp lên lực liên kết, nhưng là bởi vì một câu nói này, đã trảng xe cát.

Nghe xong hân, đoàn người quả thực rối loạn lên, một người phụ nữ trung niên lập tức chỉ vào bên người nam nhân lớn tiếng báo cáo: "Hân! Hân vừa này đi ra ngoài rửa ráy!" Nam nhân chửi bới muốn kéo nàng, lại bị hai người bên cạnh kiềm chế, trực tiếp kéo dài tới giữa sân.

Có một mở đầu này, càng ngày càng nhiều người bắt đầu dồn dập chỉ chứng lên người ở bên cạnh, cho dù là hoài nghi

không xác định cũng phải làm như có thật bài xả thành sự thực, chỉ lo để lại chút nào cá lọt lưới uy hiếp đến tính mạng của mình, tựa những người bị chỉ nhận kia ở trong mắt bọn họ đã sớm đã biến thành từng bộ từng bộ xác sống mất đi lý trí, mà không còn là đồng bạn từng sớm chiều ở chung.

A, nhân tính cỡ nào trào phúng, phạm là bất lợi với mình, đều muốn thanh trừ; phạm là cùng mình không giống, đều là dị đoan; phạm là vô ích với mình, liền có thể bỏ qua. Nay chân thực lộ lộ ở trước mắt so với xác sống hung tàn càng có thể khiến người bị thương máu me đầm đìa.

Bởi vũ lực cường bức, lực tục có người đứng dậy, cuối cùng, giữa sân tổng cộng đứng gần mười người, cùng vị trí bên ngoài khoảng hơn hai mươi người; mà góc chúng tôi sáu người, bao gồm hai đứa bé bị quên ở bên ngoài. Tình cảnh lúc này tuy rằng hỗn loạn, thế nhưng một màn An Nhiên ở sau lưng kết ra bằng sương lại rơi vào trong mắt người hữu tâm, nếu muốn lôi kéo chúng tôi lấy lòng liền cũng được, nếu là tích trữ tâm tư mưu đồ gây rối xấu xa, tôi cũng chắc chắn sẽ không lòng dạ mềm yếu.

Cát Tân Bồi từ trong người thủ hạ tin tưởng kiểm tra không có sai sót, giao cho hân một chiếc chìa khóa, dặn dò hân đi kho vũ khí chọn một ít súng ống sau đó người đàn ông kia hướng chúng tôi đi tới, nói là Cát Tân Bồi cũng cho phép chúng tôi đi chọn một hai kiện vũ khí, để ngừa vạn nhất.

Tôi tự nhiên sẽ không cự tuyệt hân hảo ý, An Nhiên muốn chăm sóc hai đứa bé kia, Kiều Từ Mặc lưu lại bảo vệ nàng, tôi liền dẫn Ngô Phóng Ca cùng đi kho vũ khí. Cát Tân Bồi tựa hồ coi như ngầm đồng ý hứa hẹn chúng tôi nhập bọn, nếu như hân biết tôi chỉ là chuẩn bị cướp sạch kho vũ khí của hân liền đi thẳng một mạch, hân sẽ có phản ứng gì đây?

A, thật chờ mong về mặt hân khi đó, nhất định rất đặc sắc.

Kho vũ khí ở nơi sâu nhất hành lang tầng thứ hai, từ bên ngoài nhìn cũng không lớn, chỉ có một tấm cửa phòng bảo vệ bình thường.

Sau khi người đàn ông kia dùng chìa khoá mở cửa, xuất hiện một tường bảo hiểm, xem ra hẳn là thép hợp kim phổ thông thấp làm ra, độ dày không dưới 4 millimet, có thể chịu đựng 345mpa sức chịu nén, xem như là bố trí tương đối cao.

Hân dùng thân thể chống đỡ trên mặt tường nhập mặt khẩu chữ số trên bàn phím, tôi nghiêng tai nghe, hầu như có thể mô phỏng trình tự hân ấn phím

"Kèn kẹt." Hân mở ra cửa quay bảo hiểm trên tường, lộ ra lỗ thùng đen ngòm, tôi để Ngô Phóng Ca theo hân đi vào chọn, tự mình xem xét cấu tạo kho vũ khí. Cuối cùng cũng chỉ là cái trần nhỏ xa xôi, coi như vũ khí phân phối tiền tiến, cái phần cứng phương tiện khác không hẳn tốt, chỉ có khoảng hai cái máy thu hình phân bố trái phải ở kho vũ khí, tôi trong nháy mắt liền định ra con đường tiến tới có thể dễ dàng tránh khỏi máy thu hình.

Nhưng nghi vấn cũng đồng dạng hiện lên: Một trần nhỏ mọi phương diện nhìn qua đều không tiên tiến, dùng cái gì sẽ có vũ khí trang bị cao cấp như vậy? Đây sau lưng có phải là có bí ẩn nào đó không muốn người biết? Cùng xác sống lại có quan hệ hay không đây?

Nhìn Ngô Phóng Ca vui rạo rực nhắc theo hai khẩu súng lục đi ra, tôi tạm thời dè xuống những nghi hoặc này, còn có chuyện so với điều tra rõ chân tướng còn quan trọng hơn đang chờ tôi.

Theo nam nhân gánh bọc lớn vũ khí kia đi ra ngoài được nửa đường, tôi kiểm soát đi đường cũ trở về phòng rửa tay, xuất phát từ một loại bệnh chung nào

đó của tất cả nam nhân, hẳn cười đánh giá tôi một hồi, đồng ý gật đầu, cùng Ngô Phóng Ca tiếp tục đi trở về.

Chờ bọn họ đi được xa, tôi tiện tay dỡ xuống cửa phòng bảo vệ kia, dựa vào trí nhớ nhập mật khẩu, chờ đợi thời điểm cửa mở, tôi tự nhiên nghĩ đến, người đàn ông kia thật nên vui mừng nơi này khóa điện tử cũng không phải vân tay nghiệm chứng hoặc là một cái bộ phận thân thể nào đó trên người, bằng không, tôi có thể không có cách nào bảo đảm hẳn sẽ đầy đủ trở lại hội trường.

Sau tường bảo hiểm là một nhà kho hình dạng sào huyết, tấm kim loại dày đặc khiến gian phòng ú ám tăng thêm mấy phần âm lãnh, nhìn qua loa vài lần, tôi cũng lười lựa, đơn giản đem vũ khí trong tầm mắt đều bỏ vào trong không gian, hấp thụ viên não tinh của Vân Tử Chương kia, hiệu suất vận dụng không gian đúng là tăng cao mấy lần.

Những vũ khí nóng này thường thường cũng không thể đối với xác sống tạo thành thương tổn trí mạng, thế nhưng đối với dị năng giả thân thể máu thịt thì sát thương mạnh mẽ. Tôi mơ hồ cảm thấy, ở thời điểm dị năng giả càng ngày càng bộc lộ tài năng, chúng tôi phải đối mặt đấu tranh và giết chóc có thể cũng không chỉ cùng xác sống.

Chuyển hết kho vũ khí xong, đem tất cả khôi phục nguyên dạng, tôi nhanh chóng trở lại trong hội trường, thấy tôi thân không vật dư thừa, hai tay trống trơn đi vào, mấy người Cát Tân Bồi rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, rất nhanh thu hồi ánh mắt, tiếp theo thảo luận lên. Chi cần tôi không nói, bọn họ cũng đoán không được trên người tôi có một không gian dung lượng thật lớn.

Mưa vẫn rơi, xuất phát từ cẩn thận, tất cả mọi người chỉ có thể ở tại trong hội trường.

Thi thể tập trung ở giữa sân trở nên cứng ngắc, thi ban chậm rãi ở mặt ngoài hiện ra; cùng xác sống hỗn hợp lại tỏa ra mùi làm người buồn nôn, không có ai lưu ý, cũng không rảnh lưu ý. Có hai người bị xác sống cào thương bước lên gót chân biến dị, còn không kịp phát tác, một giây sau liền bị viên đạn dây đặc bắn thành cái sàng.

Ngột ngạt trầm mặc lan tràn ở trong hội trường to lớn, yên lặng như tờ, yên tĩnh như chết đi.

Lúc thi thể xuất hiện tính bực bành trướng thì, mưa rơi thoáng giảm nhỏ đi một chút, Cát Tân Bồi phát hiện kho vũ khí bị cướp sạch một cách kỳ lạ, bên trong tức giận nhưng không có đầu mối chút nào, cũng từng hoài nghi tôi, nhưng không có chứng cứ.

Xuất phát từ kiêng kỵ đối với mấy người chúng tôi, hẳn chỉ gia tăng vết các nơi, giám thị mọi người càng thêm nghiêm khắc.

Tất cả mọi người đều đang yên lặng chờ đợi, nhưng lại không biết hậu quả sắp nghênh đón chính là gì, có thể là một kỳ tích không bao giờ có khả năng tiếp cận, có thể là bước hướng về vực sâu diệt linh hồn.

Thời gian loáng một cái đến ngày thứ ba, trên thi thể đã xuất hiện mạch máu vồng, mà ngoài cửa sổ hầu như có thể nhìn thấy ánh mặt trời mông lung bên trong hơi nước, lâu không nhìn thấy trời nắng, nhưng không người mừng rỡ.

Người bị hoài nghi dựa vào nhau, như là một đám nhím sưởi ấm, lạnh lùng bảo vệ chính mình không cho tới gần, biểu hiện mất cảm giác giống như kẻ tù tội chờ đợi tuyên án. Dù cho cuối cùng bọn họ được chứng minh sẽ không biến thành xác sống, cũng lại không trở về được quá khứ —— bị ai to lớn với tâm chết.

Mưa tạnh, thời điểm làm mọi người cho rằng có thể thở một cái, xác sống biến mất hồi lâu mang theo sức mạnh mạnh mẽ hơn so với trước, tốc độ càng ngày càng nhanh nhẹn, quay đầu trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 25: Tạ : Điểm Máu Chết

Tôi ôm Tiểu Hưng từ khi tận mắt nhìn mẫu thân từ vong sau đó yên tĩnh tựa như bố ngẫu, yên lặng nhìn đám người một giây trước còn sinh từ gấn bó, một giây sau liền bạt thương đối lập, trong lòng đầy rẫy lo sợ, nghi hoặc không rõ. Tôi phân không rõ được, cái gì mới là chân thực, cái gì lại là hư huyền.

Nhân loại thật sự tồn tại tình cảm kiên quyết không rời sao? Nếu như có, vì cái gì mà hơi hột rời bỏ như vậy.

Con người thật sự có thể ích kỷ đến vứt bỏ thiện niệm kiên trì cho tới nay sao? Nếu như thế, khác gì phù định tất cả đã từng có.

Tôi hầu như muốn hoài nghi, niềm tin vững chắc lâu dài tới nay của tôi, sự lo liệu của tôi, trong nháy mắt tận thế đến kia, toàn bộ đều mất đi ý nghĩa.

Tôi suy nghĩ nên làm những gì, hoặc là nói cái gì, để bọn họ dừng lại nghi kỵ không chừng mực, để bọn họ buông xuống thành kiến cùng dặt tay nhau vượt cửa ải khó khăn. Thế nhưng tôi biết rõ, tiếng nói và hành động của tôi vào thời khắc này là cớ nào yếu đuối vô lực.

Có khả năng tôi sẽ đem Tiêu cùng Mặc Mặc các nàng đều lôi xuống nước, tôi không dám mạo hiểm như vậy. Vì thế, ngoại trừ ôm Tiêu Hưng thật chặt, che chở trước người Tiểu Nhu suy yếu, cái gì tôi cũng đều không làm được.

Tiêu từ kho vũ khí trở về, bên môi nàng chắc chắn độ cong để tôi ý thức được cái gì, chần chờ chốc lát, tôi đành từ bỏ ý muốn mở miệng hỏi dò, tôi có lập trường gì để đi chất vấn Tiêu quyết định đây? Nàng làm mỗi một bước, đều đang là vì mấy người chúng ta càng tăng thêm kiếp mã sống tiếp tồn hơn, tôi đã không thể bỏ ra bao nhiêu lực, lại có thể nào cản trở?

Mặc Mặc cũng không chỉ một lần khuyên qua tôi thu hồi lòng thông cảm không cần thiết. Thế nhưng, tôi vẫn cảm thấy, nếu như nhìn thấy chuyện bất bình mà làm như không thấy, bỏ đi thật xa, nhìn thấy người bất lực nhưng lạnh lùng đối mặt, không cầu cứu viện, trong lòng liền không qua được lần ranh kia.

Tôi sẽ ở trên tàu điện ngầm chen chúc nhường chỗ ngồi cho ông lão tuổi già, dù cho tôi đã mệt đến hai chân run lên.

Thời điểm khi tôi đi ngang qua Thiên Kiều sẽ một ngụm uống hết nước khoáng, đem bình không đưa cho người nhặt rác, dù cho tôi không có khát chút nào. Tôi sẽ thay người đi đường bỗng dưng té xỉu gọi điện thoại gọi xe cứu thương, dù cho vì thế mà tôi phải chi trả hơn một nghìn nguyên tiền thuốc thang. Thấy việc nghĩa hăng hái làm? Nhiệt tình thiện lương? Không, đều không phải, tôi chỉ là vâng theo bản tâm tôi.

Ngu xuẩn cũng được, nguỵ thiện cũng được, tôi muốn làm như thế, liền sẽ làm vậy, không hơn.

Người người đều nói xã hội lạnh lùng, lòng người đổi thay, nhưng ngoại trừ lần nữa chửi rủa nguyên rủa, những người này lại đã làm những gì đây?

Phân thanh nhiều như vậy, pháo oanh liệt như thế, nhưng xã hội vẫn không thay đổi duy trì bước đi sa đọa, không thể thu hồi.

Chung quy phải có người đi đánh vỡ ràng buộc, chung quy phải có người đi thủ vững trình tiết, mặc kệ người khác thế nào, tôi trước sau như một.

Tôi biết làm như vậy sẽ bị cho rằng là kẻ ba phải do dự, thiếu quyết đoán, lè mề; có lẽ sẽ có người nói lập dị; có lẽ sẽ có người nói đối trá, tất cả đều không trọng yếu. Người làm, trời xem, tôi không muốn mất kiên trì tôi luôn giữ, đó là tôi sống mà làm người, một điểm mấu chốt cuối cùng.

Mặc kệ mẹ Tiêu Hưng làm sao, nếu nàng đem hài tử giao cho tôi, vậy thì tôi sẽ tuân thủ hứa hẹn bảo vệ hắn; mặc kệ Tăng Nhu có bị thương hay không, cũng sẽ không trở thành liên lụy chúng tôi. Nếu tôi đưa tay ra cho nàng, liền sẽ không dễ dàng bỏ qua nàng, cái này cũng là tôi hứa hẹn.

Người xưa nói, quân tử lời hứa đáng giá nghìn vàng, tuy rằng tôi chỉ là một tiểu nữ tử, nhưng cũng đặc biệt hứa hẹn.

Mưa tạnh, ánh mặt trời lộ ra khuôn mặt tươi cười, nhưng trong lòng tôi lại nổi lên cảm giác xấu.

Quả nhiên, tất cả mọi người chưa kịp cao hứng lên, Cát Tân Bồi phất thủ hạ tâm phúc xuống dưới lầu lấy đồ ăn liền hóa thiêu hỏa liệu vọt trở về, về mặt đưa đám kêu to: "Ông, ông chủ! Không tốt!". Tại Cát Tân Bồi không vui nhìn chăm chăm lại đây thì, vồ gò má một cái, đem nửa câu nói sau nín đi ra, "Xác... xác... xác, xác sống lại tới nữa rồi! Đại béo đã bị chúng nó ăn!". Lời hắn còn chưa dứt, trong hội trường đã là một mảnh kinh hoàng.

Mưa to mới hết, xác sống liền lại đột kích, có thể nói là một lần sóng chưa yên một lần song khác lại lên, vốn là lòng tin lung lay sắp đổ, sợ là càng thêm tán loạn.

Có người ló đầu nhìn dưới lầu một chút, mười mấy con xác sống đang tranh nhau chen lấn va chạm cửa lớn không tính rắn chắc, còn có một ít con cao to không sợ đau va vào trên mặt tường, không để ý xương mình bị đụng phải biến hình và phủ tạng máu tươi thừa thốt, viền mắt trắng bệch bên trong ngưng tụ một điểm màu đen, vũng vàng mà thu lấy phương hướng có người sống, thâm trầm kêu gào khát cầu duy nhất, khiến người nhìn mà phát khiếp.

Xem tư thế chúng nó, cùng trước trời mưa không thể giống nhau. Xác sống tiến hóa, tin tức này khiến trạng thái vốn đang nghiêm trọng càng là chó cắn áo rách.

"Tòa nhà này đã có hơn mười năm lịch sử, chiếu theo tình huống này, thủ không được bao lâu. Tất cả mọi người đều nghe rõ! Lát nữa đều đi theo tôi lao ra! Cơ quan dưới tầng còn đỗ mấy chiếc xe, sáu người một chiếc, tự mình phân phối". Cát Tân Bồi khẽ cắn răng, nhưng hai khẩu súng cầm trong tay đều lên nòng, nhìn thoáng trung gian hội trường chết lặng nhưng vẫn như cũ có mấy người mặt mang vẻ sợ hãi, ném ra một chiếc chìa khóa xe, trầm giọng nói: "Từ đường phòng cháy tầng hai phá vòng vây, nơi đó có một nền tảng, có thể trực tiếp nhảy xuống, các người đánh trận trước."

Đây là muốn để bọn họ đi làm con cò thí, thực sự là...

Tôi có chút phẫn nộ, hắn đã quay đầu lại nhìn chúng tôi, lạnh lùng nói rằng: "Các người là nhóm thứ hai!"

Ta! Kháo!" Mặc Mặc nhảy lên muốn chửi ầm lên, Tiêu ngăn lại nàng, khẽ mỉm cười, nhưng khe khẽ lắc đầu, bên trong ôn nhu ngầm lấy mấy phần lạnh lùng.

Mặc Mặc hí mắt nhìn nàng một chút, xi khinh bỉ một tiếng nhưng không tiếp tục nói nữa.

Chúng tôi một phương này tuy rằng có hai người Mặc Mặc và Tiểu Ngô là dị năng giả, thế nhưng tôi cùng Tiêu sức mạnh đều không cao, còn có hai đứa bé, thực sự là cùng một đám tráng niên Cát Tân Bồi nắm giữ vũ khí nóng khó có thể ngang hàng.

Kết quả cứng đối cứng, khả năng so với từ bên trong bày xác sống phá vòng vây càng thảm hại hơn, Tiêu cũng chắc là sau khi cân nhắc, mới làm ra quyết định. Nếu như chỉ có bốn người chúng tôi... Tôi không muốn đi giả thiết, cứ việc trong lòng tránh qua hồ thẹn trong nháy mắt, nhưng tôi không hối hận sự lựa chọn của chính mình.

Một người đàn ông đứng ở chính giữa cười lạnh nhạt lên chìa khoá trên đất, không nói gì nữa, xoay người đi cửa trước, tôi đọc hiểu về mặt của hắn: Là xem thường, là tự giễu, là không sợ đối với hết thảy đều nhìn thấu. Bởi vì đã sớm không ôm hi vọng.

Người ở trung gian đều cùng theo hắn đi ra ngoài, tôi chú ý tới ánh mắt Cát Tân Bồi phức tạp, trong lòng chậm rãi lạnh xuống. Có thể hắn đã từng là thật sự mang theo tâm vô tư cứu vớt những người này, thế nhưng hắn bây giờ, một lòng chỉ muốn lót đường vì chính mình sống tiếp. Những người này được hắn cứu trợ qua ngược lại thành vật hi sinh hắn vứt bỏ đầu tiên, có phải là rất trào phúng đây?

Tôi nắm Tiểu Hưng, theo Tiêu đi ra ngoài, Mặc Mặc đỡ Tăng Nhu, Ngô Phóng Ca nắm một cây súng lục bên trong, sắc mặt đều là nghiêm nghị. Cửa lớn tầng một bị mãnh liệt va chạm đến "Oành oành" vang vọng, chúng tôi ở trên hành lang tầng hai nhanh chóng chạy, dường như có thể cảm nhận được sàn nhà dưới chân chấn động.

Người nam nhân mang theo chìa khóa xe liếc mắt nhìn dưới lầu, tạm thời vẫn không có xác sống phát hiện nơi này, hắn rất nhanh chạy ra nền tầng nhảy xuống, mấy người khác cũng theo nhanh chóng nhảy xuống, không bao lâu, tiếng động cơ xe vang lên. Tại tất cả mọi người đều cho rằng chuyện tiến hành đến vô cùng thuận lợi, có thời điểm hi vọng chạy ra, bỗng một tiếng hét thảm tựa như một đạo sấm sét, đánh nát hi vọng ánh sáng bọn họ mới lộ đầu ra.

Tiêu nhẹ nhàng tung người một cái, linh hoạt nhảy đến trên đất bằng tầng một, đối với tôi dặn dò: "Tôi đi mở xe, cô cẩn thận chút."

Tôi gật đầu, ngồi xổm xuống nói với Tiểu Hưng im lặng không lên tiếng: "Chị nhảy xuống trước, ở phía dưới tiếp em, em không phải sợ, được chứ?"

Hắn ngoan ngoãn đáp lại, tôi thờ phào nhẹ nhõm, trước tiên nhảy xuống nền tầng độ cao hơn ba thước, bằng tố chất thân thể tôi hiện tại vẫn coi như ung dung.

Đáp ứng thoải mái, dù sao tuổi nhỏ, Tiểu Hưng vẫn còn có chút sợ sệt, chần chờ không dám vượt trước, Mặc Mặc phía sau hắn không nhìn nổi, một cái bắt lại hắn liền hướng tôi ném tới, may là tôi đã sớm chuẩn bị, lúc này mới tiếp được hắn, Mặc Mặc cái kẻ mạo thất quý này, thực sự là không bị năng hù chết cũng phải bị năng tức chết rồi!

Đó là một đứa nhỏ sống sờ sờ, không phải đồ vật!

Vạn nhất tôi không có tiếp được, nên làm gì?

Nhưng tôi cũng rõ hiện tại không phải thời điểm tính toán, chỉ có thể nuốt xuống đầy bụng trách cứ.

Tuy rằng thân thể Tăng Nhu còn khá là suy yếu, nhưng vẫn cần ráng nhảy xuống, Mặc Mặc thuận lợi giúp đỡ nâng một cái, ngược lại cũng vững vàng rơi xuống đất, thêm vào Ngô Phóng Ca phía sau, mấy người chúng tôi cấp tốc chạy về phía về lầu đồ xe tránh mưa. Cách đến càng gần, những âm thanh làm cho người kinh hãi kia liền càng ngày càng rõ ràng truyền đến. Dù vậy, chúng tôi vẫn không cách nào liền như vậy dừng bước lại, xoay người né ra, không có công cụ thay đi bộ, chờ đợi chúng tôi chỉ có con đường bị xác sống vây tới cần nuốt.

Trải qua một cơn mưa lớn, những xác sống này năng lực phản ứng tăng cao đến trình độ mới, hầu như muốn so với người bình thường càng nhanh nhẹn hơn.

Xa xa, tôi liền nhìn thấy bên trong lầu tránh mưa đã có vài con xác sống đang cắn xé một bộ thi thể không thành hình người, một chiếc màu trắng chính đang khởi động, người điều khiển một mặt kinh hoàng, cửa sau xe mở hé, một người dùng sức đạp lay chân đồng bạn hắn, người kia hơn nửa thân thể đều bị xác sống cào thương, có một con xác sống kiềm ở bờ vai của hắn, tàn nhẫn mà cắn tới sau gáy hắn.

Tôi hít vào một ngụm khí lạnh, chân như nhũn ra, thiếu một chút muốn ngã nhào trên đất, nhờ có Tăng Nhu phía sau tay mát lạnh lệ đỡ lấy tôi một cái, tiểu cô nương sắc mặt trắng bệch, nhưng lo âu nhìn tôi.

Tôi hướng nàng gật đầu, biểu thị chính mình không có chuyện gì, nhưng ở trong lòng chửi mình lớn: Thời khắc mấu chốt làm sao có thể đi dây xích!

Bên trong lầu tránh mưa vang rền tiếng nổ động cơ làm người phấn chấn, chính là Land Rover của chúng tôi.

Tiêu cầm tay lái, chỉ chỉ phía trước, ra hiệu chúng tôi đuổi tới, nhấn cần ga một cái, bỏ qua hai con xác sống muốn nhào tới, chạy tới phía trước chúng tôi, xung lượng phá tan vài con xác sống dẫn đầu, vì chúng tôi mở ra một con đường.

Dư quang chú ý tới hai bên có lượng lớn xác sống nhào tới, tôi đẩy Tiểu Hưng một cái, để Tăng Nhu mang theo hắn đi về phía xe trước, chính mình thì lại tụt lên ba đạo đạn băng bắn về phía một con xác sống tới gần đây, băng xuyên thấu hốc mắt của nó, ngừng lại động tác tiếp theo của nó, cũng ngăn trở động tác hai con xác sống theo sát phía sau nó.

Mặc Mặc phía sau tôi cũng bay lên một cước, đạp lên một con xác sống. Ngô Phóng Ca càng là nóng nảy, súng trong tay phun ra đạn, không phát nào trượt, mỗi một phát đều phá đầu, trong chốc lát liền đánh bại năm con xác sống theo ở phía sau.

Nhưng mà điều này cũng chỉ là phần nhỏ bên trong uy hiếp đầy rẫy mà thôi, càng nhiều xác sống còn theo mùi cuốn cuộn không ngừng tụt lại về phía chúng tôi. Mấy người phá vòng vây trước chúng tôi đã chết lâu rồi, mà đám người Cát Tân Bồi đi theo phía sau chúng tôi cũng không có được lợi ích, dẫn ra xác sống vừa mới đi, mặt sau lại từ những khác phương hướng dâng lên vô số quân dự bị. Khả năng toàn bộ xác sống trên trần đều hướng về cơ quan lớn rồi đi.

Chỉ trong chốc lát như thế, cũng đủ hai đứa bé kia chạy lên xe, không ủng công chúng tôi liều lĩnh nguy hiểm kéo dài, tôi nghĩ như thế, trong lúc lơ đãng quay đầu lại miết quá một chút, nhưng là mục tiêu dục liệt (cực độ sợ hãi), như bị người đánh đòn cảnh cáo, chấn động đến mức đầu óc ngất ngất ngây ngây, trống rỗng. Ngay tại nháy mắt tôi nhìn sang, tôi thấy Tăng Nhu cố gắng chạy đi phía Land Rover, tại thời điểm liền sát với tôi tay cầm, quay đầu lại liếc mắt nhìn thoáng Tiểu Hưng lao đảo theo sát ở bên người nàng, thủ thế một trận, sau đó đem hấn mạnh mẽ đẩy một cái, chính mình thì lại cấp tốc nhảy lên tự động mở cửa xe. Sau lưng Tiểu Hưng, là một đám xác sống từ phía sau xông tới.

Chỉ ở trong phần nghìn giây lúc đó, hài đồng non nớt kia liền bị một đám xác sống tư thế như hổ lang xé thành mảnh vỡ.

Tiếng la của tôi nganh ở nơi cổ họng, nhưng một điểm đều không phát ra được âm thanh.

Bên tai tiếng kính phong xẹt qua, là Mặc Mặc một cước đá bay xác sống nhào tới phía tôi, đột nhiên kéo tôi một cái, hướng về xe kéo đi, vừa kéo vừa ở bên tai tôi hô to: "Phát nổ cái gì a! Cậu không muốn sống nữa!"

Mãi đến khi tôi bị Mặc Mặc đẩy mạnh một cái vào trong xe, đóng lại cửa xe, tôi vẫn còn trong khiếp sợ khó có thể tin.

Người cuối cùng lên xe là Ngô Phóng Ca còn chưa kịp kéo lại cửa xe, Tiêu liền đột nhiên phóng đi ra ngoài, dọc theo đường cửa xe đóng nửa va lăn đi mười mấy con xác sống hung ác nhào tới, toàn bộ cửa sổ xe dính đầy máu.

Đầu đá lung tung ép qua vài con xác sống trên đường, cửa xe bị đóng vang trầm đem tâm tư ngổn ngang của tôi chấn động trở về.

Tôi nghiêng đầu liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, mặt sau chỉ cùng đi ra hai chiếc xe tiền mãn màu đỏ loang lổ, cùng với đám xác sống điên cuồng dẫm đạp không hết.

Trước mắt lái đi không được ánh mắt đứa nhỏ kia sợ hãi bị xé thành mảnh vỡ, tôi nhìn về phía kính chiếu hậu, Tăng Nhu cũng đang nhìn chăm chăm tôi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đến không thấy sắc máu ngậm lấy một vết ý cười nhàn nhạt, trong mắt lại là một mảnh lạnh lẽo.

Tuy là gương lên độ cong, nhưng vận vẹo phảng phất bị thương, xa lạ khiến người sợ sệt.

Có phải là tôi làm sai ?

Đột nhiên, tôi vẫn kiên trì điểm máu chốt, tựa hồ có một tia dao động.

Tác giả có lời muốn nói: Không quan tâm các người thấy thế nào, ta cảm thấy An Nhiên như vậy tính cách kỳ thực là đáng quý, thiện lương có lúc không phải Thánh Mẫu, mà là thủ vững đạo đức điểm máu chốt.

Khác, ta cường điệu rất nhiều lần, thật sự không muốn dùng con mắt của người bình thường đến xem Tiêu, nàng cùng An Nhiên chính là hai thái cực, ta xưa nay không nói nàng là cái người lương thiện a!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 26: Tiêu : Lấy Hay Bỏ

Có thể nhẹ như vậy mà thuận lợi giải quyết đi cái bực nhỏ kia, là ngoài dự liệu của tôi, cũng làm cho tôi đối với tiểu nha đầu gọi Tăng Nhu nhìn với con mắt khác. Nàng quả nhiên không chỉ có mặt ngoài đơn thuần vô hại như vậy. Có điều, tôi cũng không ghét thành tựu nàng, ngược lại, tôi rất thương thức ở thời khắc máu chốt nàng bộc phát ra dũng khí cùng quả quyết. Từ bên trong kính chiếu hậu thấy rõ, nếu không phải nàng tranh thủ thời gian đúng lúc đem nam hài kia đẩy hướng về bầy xác sống, có thể bản thân nàng cũng khó thoát kết cục bị cắn xé.

Chỉ là, thương thức là một chuyện, tiếp thu nàng lại là một chuyện khác.

Nàng làm như thế, cùng người lúc trước đem tôi đẩy mạnh vào bên trong bầy xác sống lại có khác biệt gì đây?

Chỉ hồi tưởng một hồi, liền không nhận được kích động muốn bóp chết nàng. Đương nhiên, tôi tuyệt đối sẽ không ở trước mặt An Nhiên làm như vậy.

Dù sao, là mẹ tiểu tử kia có lỗi với nàng trước, thật muốn trả thù lại, cũng không quá đáng. Chỉ cần không phải người trong cuộc, nói mát tất nhiên là dễ như ăn cháo, chỉ cho là xem cuộc vui bình thường không đếm xỉa đến, tôi cười cợt, dần dần tiêu tan tâm tư lấy tính mạng nàng.

Nói cho cùng, tôi cũng chỉ có điều là ích kỷ một chút bên trong chúng sinh thôi.

Tiểu tử kia bị xác sống ăn, Kiều Từ Mặc và Ngô Phóng Ca cũng không dễ chịu được, nhưng là còn lâu mới bị đá kích lớn như An Nhiên. Tôi biết rõ, nàng là người coi trọng lời hứa, từ khi nàng tình nguyện đặt mình vào nguy hiểm cũng phải thu nhận giúp đỡ hai đứa bé này, giúp các nàng tranh thủ thời gian lên xe liền có thể nhìn ra, nhưng cũng chính bởi vì biết được điểm này, tôi mới quyết định không tiếc bất cứ giá nào, ngăn chặn hai người này liên lụy gánh nặng của nàng.

An Nhiên quá nhẹ dạ, loại nhẹ dạ này khi gặp phải người già trẻ em thể chất yếu đuối, càng nghiêm trọng.

Mà ở cái nơi nguy cơ tử phía này, xã hội lòng người hiểm ác, loại nhẹ dạ này thường thường là trí mạng.

Tổng hợp phân tích một chút thực lực tiểu đội chúng tôi, cận chiến cường hãn, phụ trợ cao cấp, tiếp tế sung túc, chỉ thiếu một viễn trình điều khiển, mặc dù tôi hết sức ẩn giấu thực lực, khi gặp phải rất nhiều xác sống thì cũng không thể không ra sức đánh một trận, dù cho sau khi xác sống trải qua cơn mưa to sức chiến đấu tăng cường, toàn thân trở ra cũng có nắm chắc tám phần mười trở lên. Nhưng nếu là thêm vào hai đứa bé này, một tuổi nhỏ một thể yếu, cửa sống cũng phải biến thành tử lộ, khổn cục cũng phải bị đánh thành cục diện bế tắc.

Tôi không thể để An Nhiên ra tay, Kiều Từ Mặc dẹp an không tệ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, Ngô Phóng Ca thì Kiều Từ Mặc nói gì nghe nấy. Nếu không phải tiểu nha đầu Tăng Nhu này chủ động ra tay, phải đem hai người thân không biết quý không hay mà diệt trừ, vẫn đúng là cần tôi tốn nhiều sức lực.

Xem năng am hiểu ý người như thế, tôi quyết định lưu năng một mạng.

Xe bỏ qua rất nhiều xác sống trên đường lớn, An Nhiên vẫn trầm mặc không nói lời nào, mi mắt buông xuống, môi nhếch, sắc mặt trắng bệch, yên tĩnh làm cho người đau lòng, tôi thở dài một hơi, chậm lại tốc độ xe, quay cửa kính xe xuống.

Gió thổi qua bị thấm lạnh, lông mi nàng khẽ run lên, tựa hồ phục hồi tinh thần lại, liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, bỗng nhiên thấp giọng hỏi: "Tiểu Nhu, tại sao?"

Về mặt rất bình tĩnh, giọng điệu hồ hững đến dường như không thêm để ý, nhưng tôi có thể cảm giác được, bên trong tâm tình nàng ngọt ngào là sâu sắc thất vọng cùng thương cảm, đó là một loại đau lòng bị phản bội. Từng có lúc, tôi cũng cảm nhận hết tư vị này. Vậy cũng thật không phải trải nghiệm gì tốt.

"Tại sao cái gì? Chị An Nhiên, em không hiểu ý của chị." Tăng Nhu nháy mắt một cái, một bên má nổi lên nho nhỏ lúm đồng tiền, đáng vẻ vô cùng ngây thơ rục rờ, đáy mắt nhưng tích trữ một vết nhăm nhăm lái đi không được.

An Nhiên dùng sức nhắm mắt, dường như là muốn bức nước mắt quay trở lại bên trong, hai con mắt nàng tiếp tục nhìn chằm chằm Tăng Nhu, từ tốn nói: "Em rõ ràng ý của chị. Thật sự hận hận như vậy sao? Hận mới tám tuổi a..."

"Phải! Không sai! Em là hận hận! Hận hận không thể chết!" Tăng Nhu bỗng nhiên cười lạnh, mắt không chế che con mắt của chính mình, dường như muốn xóa đi cảnh tượng gì đáng sợ. Nhưng cũng chỉ trong ngăn ngăn nháy mắt, nàng lại giương mắt ra nhìn, ý cười càng sâu, cũng càng thêm vận vẹo. "Em suýt chút nữa liền bị mẹ con bọn hận hận hại chết a! Lẽ nào em chính là chết chưa hết tội sao? Nếu như em không đẩy hận, có thể liền đến phiên em chôn cùng hận!"

Nàng hầu như là điên cuồng mà rống ra những câu nói này, nước mắt lăn xuống ướt nhẹp toàn bộ gò má, nhưng nàng chỉ là trợn to hai mắt, không có đi lau, cái đáng vẻ đáng yêu kia, dần theo mấy phần quật cường, khiến người ta có tức giận lớn hơn nữa cũng không nỡ lòng hướng nàng phát tiết. Huống hồ tính tình An Nhiên nhẹ dạ như thế, phút chốc liền hạ khí thế, chỉ cau mày nhìn nàng, làm như tìm từ.

"Chị nói nha đầu, theo em nói như vậy, có phải là lần sau chúng tôi gây trở ngại đến em sẽ bị em không chút lưu tình bỏ qua đây?" Kiều Từ Mặc luôn ngồi ở chỗ ngồi phía sau nhìn về phía ngoài cửa sổ bỗng nhiên bữu môi cười lạnh nói, về mặt có chút hồ hững đánh giá móng tay chính mình, nhưng giữa hai lông mày lại là sắc bén.

Thảo nào An Nhiên ở trong đại học tiếp xúc các sắc nhân mà còn duy trì tính tình đơn thuần mềm mại như thế, chỉ sợ cùng Kiều Từ Mặc bảo vệ cũng có chút ít quan hệ.

"Đương nhiên sẽ không, các chị cứu mạng em, em cảm kích còn không kịp, làm sao sẽ lấy oán trả ân?" Nụ cười trên mặt Tăng Nhu phai nhạt đi, nhưng hai mắt trợn to nghiêm túc nói rằng: "Hơn nữa, các chị đều lợi hại như vậy, làm sao sẽ chết? Tiểu Hưng không có năng lực tự vệ, chết rồi cũng là một loại giải thoát, không phải sao?"

"A, tiểu nha đầu, em nói rất đúng, không có ai phải vì người khác phụ trách." Tôi xoay tay lái một cái, chạy về phía đường bên trái, cười khẽ tán thành quan điểm của nàng, tại thời điểm mắt nàng lộ ra cảm kích lại bù đắp một câu. "Chúng tôi cũng không có nghĩa vụ bảo vệ em an toàn, mang theo em chỉ là thuận tiện mà thôi."

Nhìn nàng đột nhiên biến sắc mặt, tôi hảo tâm tình dò hỏi: "Khoảng cách thị trấn tiếp theo còn có bốn, năm tiếng đường xe, em nghĩ kỹ đi nơi nào chưa?"

Tôi ra hiệu nàng xem phía sau, hai chiếc xe không nhanh không chậm chính là đám người cùng chúng tôi từ bên trong cục cảnh sát kia trốn ra được, không biết thủ lĩnh ở tận thế Cát Tân Bồi có chạy thoát không đây?

"Em, em không thể theo các chị sao?" Tiểu cô nương không lịch sự kêu, mới nói mấy câu như thế liền dễ kích động, hoảng loạn nằm úp sấp trên lưng ghế dựa cẩn thận mà hỏi An Nhiên, đáng vẻ lệ doanh vụ tiếp đáng thương, thực sự là vô vị vô cùng.

Tôi bỏ qua một bên mắt, không động lòng tâm tư nàng.

An Nhiên hít sâu một hơi, lạnh nhạt hồi đáp: "Em yên tâm, nếu chị cứu em, thì sẽ không nặc kệ em..." Tại trong mắt tiểu nha đầu sáng ngời thì nàng dừng một chút lại nói: "Chờ chúng tôi tìm tới nơi nhiều người tụ tập, sau khi xác định an toàn mới để em lại."

Xem ra, An Nhiên là bỏ đi ý nghĩ đem cái phiền toái vẫn mang theo bên người này.

Thật tốt, miễn cho tôi ra tay.

"Chị..." Tăng Nhu còn muốn nói gì, lại bị An Nhiên phát tay một cái đánh gãy.

"Tiểu Nhu, chị biết cách em làm không có gì đáng trách, thời điểm đổi mặt bước ngoặt sinh tử, ai mà không trước tiên giúp chính mình đây? Ngay chính tôi cũng không thể bảo đảm là sẽ giống em làm lựa chọn như thế." An Nhiên tự giễu cười cười, sắc mặt chuyển thành nghiêm nghị. "Thế nhưng, này không có nghĩa là chị có thể tiếp thu em đem người khác cho rằng bản đạp tùy ý lợi dụng, em ruồng bỏ, không chút do dự, chị không dám đem sự tin tưởng của chính mình giao phó cho em."

An Nhiên nói xong lại thẳng roi vào trầm mặc, nghĩ đến nói ra mấy câu như thế, trong lòng nàng cũng rất khó chịu.

Tăng Nhu miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, gật gật đầu nói: "Em biết rồi."

Tiến thoái có kế hoạch, không dính chặt lấy, lại tàn nhẫn đến quyết tâm, nếu là hảo hảo bồi dưỡng, đúng là cái mầm không tệ, đáng tiếc.

Tôi quyết không cho phép bên người An Nhiên có loại nhân tố không xác định này tồn tại.

Chiều theo chỉ thị bản đồ, đi tiếp về phía trước liền đến cảnh nội thành phố C, nơi đó là trường học Văn Đều nổi tiếng đất nước, tụ tập các sinh viên trường đại học chất lượng tốt khắp thiên hạ, ở trước tận thế, hầu như là nơi học tập mà hết thầy học sinh tha thiết ước mơ muốn đi vào.

Vốn là, tôi cũng không có dự định đi qua thành phố C, e sợ dòng người quá mức dày đặc sẽ tạo thành rất nhiều xác sống, trước đây đối với kế hoạch vạch ra con đường cũng là căn cứ vào nguyên tắc xuất phát cân nhắc. Thế nhưng sau khi trải qua sự kiện thành phố Y cùng trấn Kỳ Thủy, tôi cảm thấy rất cần thiết an bài kế hoạch một lần nữa.

Tôi phát hiện, xác sống, người bình thường và dị năng giả sản sinh tỷ lệ đại thể ở khoảng 5:3:1, nói cách khác thành thị số lượng nhân khẩu khổng lồ, số lượng xác sống càng nhiều, số lượng dị năng giả cũng sẽ tương đối tăng nhanh, tuy rằng không ngoại trừ người bị nhiễm bệnh độc xác sống mà đã di chuyển, thế nhưng cũng sẽ không khác biệt quá xa.

Từ sau lần trước hấp thụ não tinh Vân Từ Chương đến hiện tại, đã qua hơn hai mươi ngày, nhưng tôi đối với khát vọng máu tươi cũng không mãnh liệt, cho dù là có máu tươi đưa tới, cũng tự tin có thể khống chế không phát tác, hơn nữa dị năng không gian hiệu dụng cũng tăng lên không ít. Có thể thấy được, đối với tôi mà nói, não tinh dị năng giả so với não tinh xác sống càng thích hợp hấp thụ hơn.

Vấn đề liền cũng thuận theo xuất hiện: Một đường đi tới, chúng tôi gặp được dị năng giả đã ít lại càng ít, bỏ qua một bên ba người cùng tôi đồng hành không nói chuyện, ở trấn Kỳ Thủy cũng chỉ rất ít ba, năm người, ngoại trừ nam nhân nham thạch kia thì đều đã bỏ mình. Dưới con mắt mọi người, cũng không có cách nào để tôi lấy ra não tinh bọn họ.

Hiện tại lại thêm tiểu nha đầu Tăng Nhu này cùng hai cái đuôi theo sát không nghỉ phía sau, lý do thúc đẩy tôi đổi đường đi thành phố C liền nhiều thêm hai cái. Có thể đều đem bọn họ lưu lại trong thành, thực sự không được, mượn cơ hội để xác sống thay tôi giải quyết phiền phức cũng không phải không thể, đúng là làm ít được nhiều.

Nghĩ đến đây, tâm trạng tôi buông lỏng, càng vô tình hay cố ý tăng cao tốc độ xe.

Tâm có niệm, thời gian mấy tiếng thoáng một cái đã qua. Cách thật xa liền nhìn thấy mười mấy con xác sống bồi hồi ở ngoài tường thành, nhưng khiến cho người chú ý lại là cái tường thành không rõ nguyên nhân cao hơn bảy, tám mét cùng với trên tường cách mỗi một đoạn thì khắc lỗ rồng bắn tia, ngoài tường còn trải rất nhiều hào sâu với chạm bẫy Cự Mã, dường như trở lại niên đại chiến tranh. Làm được như vậy tuyệt không phải kẻ trước kia nắm giữ thành phố C. Tôi đem xe đổ ở phía xa, quan sát lên.

Mười mấy con xác sống tốc độ cùng chúng tôi gặp phải ở trấn Kỳ Thủy nhanh như nhau, vô cùng có khả năng là ngoại trừ trấn Kỳ Thủy, các nơi còn lại cũng phát sinh tiến hóa tương tự, chỉ là không biết nguyên nhân có phải cũng bởi vì nước mưa không giống bình thường không đây?

Mà nước mưa này tan mất ở trong không khí, lại có sẽ đối với con người tạo thành ảnh hưởng hay không?

Tất cả vẫn đều không biết.

Ngay vài con xác sống sinh động ở ngoài tường thành thì từ trong mấy cái lỗ bắn tia bắn ra chùm sáng đủ mọi màu sắc, chuẩn xác đâm vào đầu chúng nó. Chỉ ba, năm chùm ánh sáng qua đi, những xác sống kia liền không còn động tĩnh, nhìn kỹ lại liền sẽ phát hiện, những chùm sáng kia cũng không phải ánh sáng bình thường, mà là băng, mũi tên nước, ngọn lửa các loại nguyên tố tập hợp, bởi tốc độ quá nhanh, ở trên vòng mạc lưu lại liền hình thành một chùm tia sáng.

Chỉ chớp lát sau, từ trên tường thành hạ xuống một sợi giây thừng, trượt xuống mấy kẻ trên người mặc trang phục phòng hộ dày nặng mang mặt nạ, ngay ngắn có thứ tự mà đem đại não xác sống xé ra, lấy ra não tinh, sau đó đem thi thể vô dụng tha qua một bên, nhen lửa thiêu hủy.

Trọn bộ quy trình chỉ mất hơn ba phút, sau đó cấp tốc trở lại trong thành, dáng vẻ nghiêm chỉnh huấn luyện, hiển nhiên không phải lần đầu tiên làm chuyện như vậy.

Xem ra, tình hình trong thành phố C này, so với tôi tưởng tượng còn muốn lạc quan nhiều lắm.

Thủ vệ nghiêm ngặt, hiểu được phòng hộ, hơn nữa có thể tổ chức săn giết quy mô nhỏ, khiến tôi quan tâm nhất cũng là điểm này: Bọn họ lại biết thu thập não tinh xác sống, đây có phải mang ý nghĩa, trong bọn họ có người khám phá ra huyền bí não tinh xác sống hay không đây?

A, học giả tập hợp thành phố C, bỗng nhiên khiến tôi sinh ra mấy phần hứng thú, nói vậy một chuyến này, không phải vô vị.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 27: Tạ : Đại Học Thành

Cao cao tường thành, dày đặc thủ vệ, không một chỗ nào thiếu nghiêm túc lắm liệt, nơi này cùng tôi tưởng tượng ở trong trường học cao đẳng tụ tập thực sự là cách biệt rất xa. Có điều cũng là tôi nghĩ đương nhiên, bây giờ đã không còn là cái bối cảnh xã hội bình an, làm sao có thể yêu cầu đại học thành nổi danh thiên hạ này vẫn là cuốn sách phiếu hương như xưa đây?

Tôi cũng không thể yêu cầu tất cả mọi người vẫn giữ vững từ tế giống như tôi, tỷ như Tiểu Nhu, tỷ như Tiêu.

Trong lòng thờ dài, tôi đơn giản không nghĩ về vấn đề làm người nản lòng thoái chí này nữa, ngược lại quan sát kiến trúc trước mắt. Từ sau khi chúng tôi dừng xe xa xa, tôi luôn cảm thấy có một loại căng thẳng đang bị theo dõi, cũng không biết có phải cảm giác của tôi sai lầm hay không.

Nhưng nhìn Tiêu chắc chắn ý cười cùng Mặc Mặc坦然 không sợ hãi, liền thanh tĩnh lại.

Có được, hai vị chủ lực một văn một võ này đều không lo lắng, tôi làm sao buồn lo vô cớ đây?

Chờ những người kia nhanh chóng giải quyết xác sống thu thập não tinh xong, Tiêu đem xe chậm rãi đến gần tường thành, cách một khoảng cách liền ngừng lại, quay cửa kính xe xuống ra hiệu Ngô Phóng Ca đứng ra câu thông. Chúng tôi đã sớm đạt thành nhận thức chung, ở trong tình huống bình thường đều do duy nhất thành viên nam đại biểu chúng tôi giao thiệp. Tiêu là tính cách không muốn cùng người có nhiều liên quan, Mặc Mặc tính khí táo bạo chung quy là chữa lộn lành thành lộn què, tôi lại không quen giao tiếp mà quen thuộc giấu ở bên trong, chỉ có thể làm phiên Ngô Phóng Ca.

Tuy hẳn nói là trạch nam cửa lớn không ra cổng trong không bước, hiếm thấy chính là đầu óc lung lay, làm người sang sảng hàm thực, đúng là rất thích hợp cùng giao thiệp với các loại người.

Hắn đầu tiên là duỗi một cái tay gờ gờ ra ngoài cửa xe, sau đó mở cửa xe, gờ lên cao hai tay cho thấy chính mình không có ác ý, bước chậm đến dưới tường thành, ngửa đầu quay về bên trong lớn tiếng nói: "Có thể cho chúng tôi vào thành không? Chúng tôi là người dân cực cực hiền lành!"

Đại ca người là xem nhiều tác phẩm khu 11 hay là rất bị ảnh hưởng bởi phim Chiến Thần? Loại giọng điệu quy hàng đối với quý này là xảy ra chuyện gì?

Tôi cảm thấy một trận bất đắc dĩ, không khỏi thờ dài.

Trong chốc lát, trên tường thành dò ra một nam nhân trẻ tuổi, hướng về Ngô Phóng Ca gật đầu, lớn tiếng hỏi: "Chỉ một mình người? hai chiếc xe phía sau kia đây?"

Tôi quay đầu lại nhìn một chút hai chiếc xe đỗ phía sau cách chúng tôi không xa, vậy hẳn là đoàn người Cát Tân Bồi, một đường theo chúng tôi, cũng không biết định tính toán gì.

Ngô Phóng Ca lắc lắc đầu: "Một nhóm chúng tôi trừ tôi ra còn có bốn cô gái, đều ở trên xe. Hai chiếc xe kia không phải đi cùng chúng tôi."

"Người chờ một chút." Người đàn ông kia nói xong liền biến mất ở trên tường thành.

Sau một khắc, từ trên tường thành thả xuống một sợi dây thừng, trượt xuống hai người trên người mặc trang phục phòng hộ mang mặt nạ người, phương thức trang điểm cùng phương thức ra trận vừa nãy đi ra thu thập não tinh xác sống giống như đúc, trong tay nhắc theo một rương nhỏ, hướng về xe chúng tôi đi tới. Cùng lúc đó, trong lỗ bắn tia trên tường thành cũng lộ ra một hòng súng đen ngòm, khiến tôi sợ hãi cả kinh: Nơi này không phải đại học thành sao? Ngoại trừ các sinh viên đại học, chẳng lẽ còn có quân nhân đóng quân hay sao? Bằng không vũ khí nóng bọn họ từ nơi nào đến?

Không chờ tôi ngẫm nghĩ, người sau mặt nạ gỗ gõ cửa kính xe, ra hiệu chúng tôi xuống xe, giọng ồm ồm tiếng nói chuyện xuyên thấu qua mặt nạ truyền đến, mơ hồ bên trong không mang theo chút cảm tình nào, giống như là người máy lạnh lẽo.

"Vì toàn bộ căn cứ đại học thành an toàn, bây giờ đối với các người tiến hành kiểm tra theo lệ, sau khi còn ở bên ngoài phòng quan sát vượt qua mười hai tiếng, xác định không có bị nhiễm mới phê chuẩn đi vào, xin phối hợp công việc của chúng tôi." Người kia nói nề nề, thật sự như trình tự người máy giả thiết tốt.

Chúng tôi gật đầu, liền thấy hắn từ bên trong vali xách tay lấy ra một cái điện thoại di động to nhỏ màu xám bạc điều khiển mấy lần, từ đỉnh nó phóng xạ

ra một chùm laser màu đỏ, ở mi tâm mỗi người chúng tôi đều chiếu một cái, ngoại trừ Tăng Nhu bên ngoài không hề biến hóa, ba người chúng tôi đều đã biến thành hào quang màu xanh lục.

Hắn gạt đầu, cuối cùng quét đến Tiêu.

Tiêu nheo nửa mắt lại, không có tránh ra, chỉ là ánh mắt bỗng nhiên trở nên cực lạnh.

Ngoại ý muốn chính là, cái ánh sáng xanh lục ở mi tâm Tiêu chỉ dừng lại trong nháy mắt, rồi lại bỗng nhiên khiêu trở về hồng quang, một hồi một hồi lấp loé liên tục.

Cái người cầm trong tay máy kiểm tra đo lường giống như thu được cái gì kinh hãi, đột nhiên lui về phía sau, nghi ngờ không thôi đánh giá Tiêu.

Tiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, lông mày hơi nhíu lên, vô cùng không vui hỏi: "Có vấn đề gì không?"

Người nọ đang muốn trả lời, đã thấy máy kiểm tra đo lường trong tay hắn lại biến trở về ánh sáng xanh lục, sau đó "Dùng" một hồi, đèn tắt.

Tất cả mọi người đều lẳng lẳng nhìn hắn, hắn lại điều khiển cái máy kiểm tra đo lường kia một lúc, làm bầm lầy bầu vải câu, mới quay sang chúng tôi nói: "Thật không tiện, khả năng là máy kiểm tra đo lường xảy ra trục trặc." Âm thanh hiện ra mấy phần lúng túng, nhưng là so với trước nhiều hơn mấy phần ân tình.

Tôi chú ý tới đoàn xe Cát Tân Bồi cũng đi ra mấy người đến cạnh cửa giao thiệp, lại tựa hồ như nổi lên tranh chấp gì đó, thật lâu không có theo tới. Cũng được, đều không liên quan gì đến chúng tôi.

Nhớ tới đám người bọn họ đem chúng tôi xua đuổi làm bia đỡ đạn thì không coi ra gì, tôi lắc đầu một cái, không lại quan tâm nữa.

Thay chúng tôi làm xong kiểm tra, hắn cũng không có tiết lộ kết quả, chỉ để chúng tôi lái xe hướng vào mặt bên thành.

Nơi đó có hai tấm cửa sắt cao dày nặng, bên ngoài đỉnh cương chế xước mang rỗ, tầng tầng lớp lớp Cự Mã sắp xếp ở cửa vòng ngoài, hình thành một mê cung giống như trận pháp, nếu không phải là có người từ bên trong dọn dẹp ra đường, căn bản khó có thể tiến thêm.

Thế chế phòng ngự này nhìn như đơn sơ, có dấu vết trận pháp phòng ngự cổ đại, lại hết sức hữu hiệu, khiến người ta không thể không khâm phục người nghĩ kế thông kim bác cổ uyên bác tri thức và giỏi về vận dụng xảo tư.

Người kia đánh một thủ thế, rất nhanh, từ trong cửa sắt đi ra một đội người, có người cầm trong tay vũ khí nóng, có người nhưng là tay không, nhưng trên người lộ ra một loại khí tức đặc biệt, vô cùng có khả năng là người đã thức tỉnh dị năng đặc biệt. Tôi đếm đếm qua loa, lại có bảy, tám cái, có thể thấy được cái căn cứ này sức tấn công không kém.

Bọn họ đem Cự Mã đẩy ra, cho xe Land Rover của chúng tôi để trống một con đường, chờ xe từ từ lái vào cửa thành, chúng tôi lại bị ngăn lại.

Một nữ nhân trẻ tuổi mang chúng tôi vào một tòa nhà nhỏ ở bên cửa thành, bốn người nữ nhân chúng tôi hướng bên trái đi, Ngô Phóng Ca thì bị mang tới một bên khác.

Tôi thấy nơi này có vài gian phòng, bên trong có hai gian tựa hồ cũng có người, nói vậy giống như chúng tôi cũng là tiếp thu kiểm tra, điều này nói rõ hai điểm, số người xin vào căn cứ đại học thành không ít; nơi này kiểm tra nghiêm mật, trật tự tình nhiên, đã là quy mô từ lâu.

Nói tới đám người gia nhập, tính mạng của bọn họ càng có thể được bảo đảm. Bởi vậy, cho dù là bị coi như nghi phạm, nhốt tại trong gian phòng nhỏ hẹp bịt kín, tôi cũng không có phản cảm quá lớn.

Cùng tôi không giống nhau chính là Tiêu và Mặc Mặc, người trước vẫn nhíu lại lông mày, từ khi chúng tôi bị kiểm tra ánh mắt đến khi xuống xe liền không ngừng nhíu ở xung quanh, lông mày đẹp đẽ càng nhíu càng chặt, khiến tôi không nhìn được muốn thay nàng vuốt lên. Người sau càng là một mặt buồn bực không kiên nhẫn, nếu không phải kiêng kỵ những súng ống đầy đủ vũ khí kia, chỉ sợ sớm đã đại náo thiên cung.

Tăng Nhu đúng là có vẻ rất bình tĩnh, từ sau khi tôi nói lời đó, nàng liền vẫn duy trì loại yên tĩnh này, tựa như không có chuyện gì có thể khiến nàng thay đổi sắc mặt, nhìn đứa nhỏ này không phù hợp tuổi tác trầm ổn, tôi chỉ ngó mắt đi chỗ khác, tận lực bỏ qua một điểm không đành lòng kia.

Tôi không khỏi tỉnh lại chính mình: Tôi đến cùng vẫn là nói nặng sao?

Dù sao nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ, tôi không nên đối với nàng quá mức nghiêm khắc. Có điều, theo chúng tôi cũng là nguy cơ trùng trùng, chẳng bằng lưu lại căn cứ kiên thiết hoàn thiện này, trái lại càng an toàn, cũng càng có lợi cho trưởng thành.

Tôi liếc mắt nhìn Tăng Nhu, trong lòng lại là thở dài một hơi.

Lúc này, liền nghe Mặc Mặc cầm gạt bắt bình reo lên: "Này cái gì phá căn cứ a! Cũng quá không nhân tính chứ? Dem chúng ta nhốt lại cũng coi như, còn không cho ăn không cho uống không cho ngủ! Tù phạm đãi ngộ đều so với cái này phải tốt hơn lắm rồi đi!"

Tiêu đi ở phía trước, nghe vậy quay đầu lại, không mặn không nhạt liếc nàng một chút: "A, chưa hề đem tay chân cô trói lại, cũng không có soát người lấy máu xét nghiệm, cô còn có cái gì không hài lòng, hà?"

"Thiết! Bọn họ dám! Cô nãi nãi không phải không thể đánh cho bọn họ rã ròi đầy đất!" Mặc Mặc trừng mắt lên, tàn bạo nói đạo, dừng mãnh đáng về trêu đến tôi không khỏi lắc đầu cười khổ: Tiểu Ma vương này xem như là triệt để cùng hai chữ "thực nữ" vô duyên, tôi cũng kịp lúc chết đi phần ý nghĩ không thiết này đi!

Nữ nhân mang chúng tôi tiến vào thật giống như không nghe thấy Mặc Mặc oán giận vậy, mở cửa một gian phòng, lạnh nhạt nói rằng: "Hai người tiến vào."

Tiêu đi ở phía trước, đầu tiên vượt một bước đi vào, tôi nhìn Mặc Mặc một chút, nàng cách Tiêu gần nhất, vội vã lùi về sau một bước rất lớn, sáng tỏ từ chối ở cùng một phòng với Tiêu.

Tôi lắc lắc đầu, lại rất nhanh đi vào theo, trong lòng có một chút mừng rỡ không tên, càng có một ít ngượng ngùng không tự nhiên.

Nghĩ đến phải cùng Tiêu đơn độc ở chung, tôi liền trở nên không bình thường lên, dùng sức cắn cắn môi, tôi nhắc nhở chính mình, không cho suy nghĩ lung tung, chỉ là ý nghĩ trong đầu lại càng ngày càng hỗn tạp không thể khống chế.

Gian phòng này chỉ có năm, sáu mét vuông, ngoại trừ một tấm ván giường gỗ trơn lóc, không còn gia cụ gì khác.

Vách tường bốn phía đều là màu xám, trên đỉnh có một song sắt nhỏ nhỏ, bên trong góc là một máy thu hình 360° không góc chết, ngọt ngào giống như ngục giam.

Tiêu qua lại vài bước, đứng lại ở giữa gian phòng liền không tiếp tục nói nữa, từ trong xương lộ ra ý lạnh khiến tôi không khỏi rùng mình, vẫn là lần đầu tiên rõ ràng cảm nhận được tâm tình Tiêu tiêu cực như thế đây.

Nàng đến tột cùng là chán ghét không gian nhỏ hẹp, hoàn cảnh đơn sơ hay là thái độ những người này lạnh lùng mà cứng rắn? Hay là có đủ cả?

Tôi lúc này mới cảm giác mình cùng nàng ở chung không lâu, đối với nàng hết thảy đều không hiểu nhiều lắm. Bởi vì một nhận thức này, lại có chút ừ ừ thất lạc.

Thời gian chờ đợi đặc biệt dài lâu, tôi nhìn Tiêu ôm hai tay đứng ở nơi đó, tựa hồ là vạn phần ghét bỏ đối với tấm giường ván gỗ tôi ngồi, trong lòng không đành lòng, càng không tự chủ được nói rằng: "Tiêu, không bằng cô ngồi ở trên đùi tôi đi."

Nàng nhắc mắt nhìn tôi, vắng lặng quanh thân bỗng nhiên biến mất, vũ nhiên khoe mắt bởi vì kinh ngạc thoáng bốc lên, lập tức ánh mắt khinh蔑, dao động ra ý cười ôn nhu. Gò má của tôi tại nàng nhìn kỹ đột nhiên nóng lên, nhiệt ý từ đỉnh đầu truyền đến bàn chân, hận không thể cắn đi đầu lưỡi bàn thân: Tôi nhất định là bị quỷ mê tâm hồn, làm sao sẽ đưa ra loại kiến nghị này đến!

Giữa lúc tôi xấu hổ đến không biết nên giải thích thế nào thì lại nghe nàng khẽ cười một tiếng, chân thon dài cất bước, hai bước đi tới trước mặt của tôi, ở trong ánh mắt tôi không thể tin tưởng, nửa phần đùi đẹp, một hồi vượt ngồi ở trên đùi tôi, hai tay chống đỡ bờ vai của tôi, để sát vào trước mặt tôi thấp giọng nói: "An Nhiên, cảm thấy tôi nặng không?"

Lông mi nàng nhỏ dài mà vênh cao như là hai hàng tiểu bàn chải, vút sáng vút sáng tựa như muốn quét đến trong lòng tôi, mang theo hơi thở thơm ngát đánh vào trên mặt tôi, dường như muốn đem hồn phách của tôi đều câu đi, tôi theo bản năng mà đỡ lấy eo nàng, trong đầu tựa hồ chỉ còn dư lại một đoàn hồ dán, máy móc lắc lắc đầu, thần thờ trả lời: "Không, không nặng, một chút đều không..."

Từ chân bắt đầu lan tràn cứng ngắc quanh thân, thân thể tôi thật giống bị đóng kết bằng sương, không thể động đậy, chỉ lo xóc nảy trên đùi nàng.

"Vậy thì tốt." Tiêu lại ngoắc ngoắc môi, yên lặng nhìn tôi, không nói một lời, ánh mắt lại sâu thẳm đến dường như ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ, trực muốn tiến vào đáy lòng của tôi.

Bị nàng nhìn như thế, tôi liền vội vàng cúi đầu, chỉ cảm thấy lỗ tai đều nóng lên, nếu không phải là có giường ván gỗ sát bên, sợ là tứ chi đã sớm nhũn ra co quắp ở trên mặt đất.

"Tiêu..." Tôi thấp giọng lúng túng gọi tên nàng, chỉ cảm thấy trong lòng một trận bần rùn, thật giống như có người cầm cái dùi cái đục, đem cái chữ này khắc tiến vào trong lòng tôi.

Đây là cảm giác trước đây tôi chưa bao giờ có, khinh mị lại nhiệt liệt, phập phù lại trầm trọng, tôi chống cự cái cảm giác này, rồi lại bị mê hoặc, vô lực bứt ra.

Tôi nghĩ, tôi nhất định là bị bệnh. Không phải vậy, sao tôi mọc lên ý tưởng âu yếm hoang đường trong đầu đây?

Tác giả có lời muốn nói: Sách, chúng ta Tiểu An Từ động tâm → _ →

Lại nói tại sao các người đều cho rằng Tiêu yêu Tiểu An Từ?

Ta có thể rất có trách nhiệm địa nói cho các người, hiện nay tôi nói, không có, hoặc là nói, vẫn không tính là.

Cuối cùng cũng coi như ở nửa đêm trước mã xong, một mối quá riu rít anh... Nhật càng quả nhiên không thích hợp ta → _ →

Nhưng là nhìn thấy nhiều như vậy nhấn lại cùng Bá Vương phiêu ta Tốt xấu hổ, chỉ có thể lẫn tới chương mới 丷 (▽ 丷) 丷

Không nghĩ tới nào đánh phát ra cái bực tức, dĩ nhiên nổ ra nhiều như vậy lòng tốt cô lương, ta thực sự là thụ sủng nhược kinh, cảm giác reborn ni~~

Ta sẽ nhất định sẽ hảo hảo chương mới, nắm trào!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 28: Tiêu : Căn Cứ Hơi Có Quy Mô

Thấy An Nhiên bị tôi đùa đến sắc mặt ửng đỏ, trong lòng tôi cười thầm, bởi vì sự kiện trước kia sản sinh lo lắng cuối cùng cũng coi như mất đi không ít, không phải không thừa nhận, chưa suy tính đầy đủ và chuẩn bị liên tụy tiến vào cái căn cứ đại học thành này, là tôi suy nghĩ không cẩn thận.

Thời gian dài ức chế thêm ăn, tôi đều sắp quên mình không giống với dị năng giả bình thường, suýt chút nữa bại lộ dưới cái máy kiểm tra đo lường kia, thực sự mạo hiểm.

Nếu không phải tôi lấy lực lượng tinh thần khống chế ở ngàn cân treo sợi tóc, liên tiếp cắt đứt mạch điện thứ đó, một khi bị bọn họ hoài nghi, coi như tôi hữu tâm giải thích, cũng phải tốn nhiều sức lực.

Mặc kệ cái trang bị này nguyên lý là cái gì, thời gian tận thế mới bạo phát qua, nó đã được xuất bản, này có thể đại biểu hàm nghĩa sâu hơn. Xem ra, ở sau lưng cái căn cứ đại học thành này, nhất định ẩn giấu nhân viên nghiên cứu khoa học thâm niên, để không khỏi bị nhìn thấu thân phận, tôi chỉ có thể cẩn thận khắp nơi. Đây đối với nguyên bản kế hoạch săn bắn của tôi tạo thành trở ngại không nhỏ.

Có điều, có khiêu chiến mới thú vị, tôi tựa hồ có thể nghe được âm thanh sát ý chảy xuôi trong máu từng điểm từng điểm thức tỉnh. Mà tôi, cũng không định áp chế loại khát vọng này.

An Nhiên nhìn qua gầy gò, kỳ thực khung xương vô cùng cân xứng, ngồi ở trên đùi của nàng xác thực thoải mái hơn nhiều so với giường ván gỗ lạnh lẽo cứng rắn. Thu lại những tâm tình tiêu cực, buồn bực, mất tập trung, lẳng lặng tựa ở vai nàng nhắm mắt dưỡng thần, ngược lại cũng đúng là phương thức nghỉ ngơi không tệ. Nếu như nàng có thể lại thả lỏng một ít, tìm được lại ôn hòa một ít, liền tốt hơn rồi.

Nhắm mắt một hồi, cảm thấy bắp thịt của nàng càng ngày càng cứng nhắc, tìm được cũng càng ngày càng gấp gáp, chỉ lo nàng bom máu không đủ mà bắt ngờ chết, tôi không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng đập vai của nàng, ôn nhu hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không... không... không, không có chuyện gì..." Nàng chuyển động cái cổ, tránh đi ánh mắt của tôi, nhỏ giọng trả lời.

Là đang sợ hãi gian phòng ngột ngạt này? Hay là lo lắng hoàn cảnh xa lạ?

"Cô nương ngốc, có tôi ở đây, cô sợ cái gì?" Tôi thờ dãi, kéo nàng vào trong lòng, lấy tay xoa sau đầu nàng để trấn an, sợi tóc của nàng ngắn mà tề, nhu mà mượt, cảm xúc dễ sờ, khiến tôi yêu thích không buông tay.

Nàng thuận theo mà đem mặt vui vào ngực tôi, quyến luyến sụt sọt, tại tôi không nhìn được mím cười thì lại đột nhiên lui lại từ trong lòng ngực tôi, sắc mặt so với lúc này càng là hồng không ít, tôi không rõ vì sao cúi xuống thấp mắt nhìn nàng, liền nghe nàng kỳ quái nói rằng: "Muộn."

Tôi sững sờ nhảy mắt, bỗng nhiên hiểu rõ ý của nàng, vừa tức giận lại vừa buồn cười, nhào nặn vành tai khéo léo của nàng, nhưng không muốn dùng sức, chỉ có thể nhẹ nhàng kéo, tính là trừng phạt.

Cười đùa một phen, thời gian đúng là trôi qua rất nhanh. Cô gái trẻ lúc trước đem chúng tôi mang vào mở cửa, phía sau còn theo Kiều Từ Mặc, Tăng Nhu trong một gian phòng khác cùng với Ngô Phóng Ca một bên khác.

Tôi đang muốn đi ra ngoài, liền thấy An Nhiên sau khi đứng dậy mặt trắng toát, hai chân nhẹ nhàng run lẩy bẩy, lập tức phản ứng lại. Trước tôi đều ngồi ở trên đùi nàng, mặc dù đối với thể trọng bản thân khá có tự tin, nhưng nàng ngồi im lâu như vậy, huyết dịch không thông là tất nhiên, đột nhiên đứng lên, nhất định là tê dại như côn trùng cắn.

Tôi âm thầm hỏi hận chính mình nhất thời tùy hứng, một đến An Nhiên hiện tại khổ sở. Lúc nàng ngã ngồi vào giường ván gỗ, tôi tiến lên hai bước đỡ lấy eo nàng, kéo nàng vào trong lòng ngực, ôm nàng cùng đi ra ngoài.

Ánh mắt Kiều Từ Mặc kỳ quái ở trên mặt tôi và An Nhiên đánh giá qua lại, bỗng nhiên mở miệng chất vấn: "Này! Cô đã làm những gì đối với Tiểu An Từ nhà tôi! Làm sao chân nàng mềm như chỉ tằm vậy?"

Tôi nhàn nhạt liếc nàng một chút, còn chưa đáp lời, liền nghe An Nhiên tức đến nổi phổi quát mắng nàng: "Mặc Mặc! Không cho nói mò! Chúng tớ... chúng tớ cũng không có làm gì!" Dư quang chú ý tới gò má nàng đỏ bừng, càng dẫn theo mấy phần mùi vị thẹn quá thành giận.

"Hắc! Con vịt chết mạnh miệng!" Kiều Từ Mặc kỳ quái gờ liếc tôi một chút, nhưng lại đưa tay phải đem An Nhiên tiếp nhận đi.

"Bị người bắt nạt còn muốn giúp nàng nói hộ, nàng đến cùng đồ cho cậu thuốc gì a?"

Tôi phát mở tay nàng, ôm An Nhiên càng chặt hơn một chút, cũng không để ý đến chuyện cười nàng nửa trêu chọc nửa khiêu khích, mang theo An Nhiên đi ở phía trước.

Nàng nhún vai một cái, hướng về An Nhiên làm cái mặt quỷ, liền cũng không cưỡng cầu nữa, theo tôi.

Cô gái trẻ tuổi kia vẫn yên tĩnh nghe chúng tôi cãi nhau, thấy chúng tôi không lại ồn ào, lúc này mới trầm ổn nói rằng:

"Trải qua kiểm tra xác định mấy vị không có nhiễm bệnh độc xác sống, phê chuẩn tạm chờ ở căn cứ đại học thành, trước tiên xin mời đi đăng ký với tôi."

Tôi gật đầu, ra hiệu nàng dẫn đường. Trước vị trí trong phòng chúng tôi lắp đặt một máy thu hình 360 độ, điểm đo vẫn lập loè, nói rõ mọi cử động của tôi và An Nhiên đều bị giám thị, cái này cũng là nguyên nhân tôi không có mang theo An Nhiên trốn vào không gian nghỉ ngơi. Cho dù bí mật người tôi mang không gian bị phát hiện, chỉ ít không thể để cho bọn họ biết được đặc tính tôi có thể mang người tiến vào, chỉ khi dị năng của tôi là nhà kho di động, cũng dễ tránh khỏi chuyện không cần thiết.

Dù sao, không gian chứa đựng người sống cùng không gian chỉ để chứa đồ, trong lúc này khác nhau cũng không nhỏ.

Ra khỏi phòng nhỏ làm người ngột ngạt kia, tôi phát hiện nơi này thỉnh thoảng sẽ có một đội võ trang đầy đủ người đi qua, xem ra là đang đi tuần, theo hơi thở của bọn họ có không ít là dị năng giả. Tôi suy đoán quả nhiên không sai, chỉ có ở mật độ nhân khẩu lớn mới có thể tìm tới lượng lớn dị năng giả.

Tôi âm thầm lưu tâm bố trí nhân viên của bọn họ và khu vực tuần tra, tính toán nên làm gì trốn lấy đủ não tinh cho tôi làm việc.

Thành phố C có tên khác gọi là đại học thành, chính là bởi vì thành phố này do mấy trường học tạo thành, theo khu vực chia làm giáo khu, khu túc xá và ba khối giải trí lớn, thành Trung Nguyên trụ dân ít, nhiều là các chủ quán, công nhân của cửa hàng bên trong khu giải trí, mà nơi này chủ yếu nhân khẩu đều là do giáo sư công chức cùng sinh viên đại học tuổi trẻ tạo thành.

Ở trước tận thế, có thể nói là thành thị phồn thịnh nhất đất nước. Bây giờ xem ra, khẩn cấp cơ chế của nó cũng vô cùng đúng chỗ, không hổ có tên "Vân Đồ"

Xuyên qua mấy tòa kiến trúc liên kết, trước đây hẳn là lớp học trường đại học nào đó, nhưng hiện tại dùng làm chỗ làm việc thời tận thế. Chúng tôi theo nàng đi tới nơi nào đó bên trong phòng tầng một, trên cửa dùng phấn viết đơn sơ ba chữ "phòng đăng ký".

Nàng vừa đi một bên vừa giới thiệu: "Tôi tên Đàm Lạc Khả, vốn là trợ giáo đại học Lý Công thành phố C, hiện tại phụ trách công tác người chỉ dẫn. Thành phố C hiện tại đổi tên là căn cứ đại học thành, hội học sinh lấy đại học Lý Công trước kia làm đầu não hành chính quan trọng, quản lý và trừ tính chung công việc toàn thành."

Nàng dùng thẻ thân phận được lĩnh quét một hồi trên máy ở trong phòng đăng ký, gõ gõ bàn. Nguyên bản nữ nhân nhìn chăm chăm máy tính ở trên bàn gỗ mười ngón như phi ngã đầu nhìn nàng một cái, khẽ mỉm cười: "Là Tiểu Khả a, lại dẫn người đến rồi sao?"

Nữ nhân tự xưng Đàm Lạc Khả cũng cười cười, gật đầu chỉ vào người chúng tôi nói rằng: "Năm người, đều phân đến khu B, trước tiên cô làm cho bọn họ một tấm thẻ thông hành."

"Đều khu B?" giọng điệu kinh ngạc, vẻ mặt ở trên người chúng tôi đánh giá qua lại. Nghĩ đến, ngoại trừ khu B ra, còn có phân khu khác, mà phân khu này cũng đại biểu cho không đồng loại với những phân khu khác đi.

Đề tôi đoán xem, chẳng lẽ là phân bố dựa theo thực lực dị năng giả? Nếu là như vậy, không tính Tăng Nhu, một nhóm chúng tôi có thể hầu như người người đều khác thường, thực lực không thể nói là không mạnh mẽ, tới đâu đều bị tiểu đội người vây đỡ. Nhưng mà xem vẻ mặt nữ nhân này, kinh ngạc có thừa, tôn kính không đủ, có thể thấy thực lực mấy người chúng tôi ở căn cứ đại học thành này không tính là nhân vật quá mức chú ý.

Cái giả thiết này, đem tôi vì có không nhiều ước số hưng phấn đều điều chuyển động. Không biết não tinh so với Vân Từ Chương càng mạnh mẽ hơn, sẽ mang đến biến hóa cho thân thể của tôi như thế nào đây?

Tôi tựa như một dân cờ bạc không biết thua mất, lấy hết thấy kiếp mã trên người tôi được ăn cả ngã về không, chỉ vì cầu được một cơ hội trở mình. Bất luận cái thuốc kích kia để tôi trở nên cường đại cỡ nào, đều trung hoà không được tôi nỗ lực trả giá.

Ở tại nơi đáy lòng bí ẩn nhất của tôi, vẫn là tồn một ước ao thấp kém: Có thể triệt để ngăn chặn tôi khát cầu đối với máu tươi, giống như người bình thường vậy.

Trước khi đến thành phố B tìm tới kẻ cầm đầu, cũng có thể ở đây thu hoạch. Chỉ có điều tôi vẫn khó có thể tiêu tan, cái máy kiểm tra đo lường ở trên người tôi phát sinh hiện tượng lạ, lấy thủ lĩnh căn cứ này cẩn thận, việc này sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, chỉ sợ là những người ẩn ở hậu trường kia còn có hậu chiêu, khiến tôi không thể không phòng.

Trái lại hiệu suất công nhân viên làm việc chỗ này khá nhanh chóng, không bao lâu liền đưa tới năm chiếc thẻ, thẻ hẳn là của chủ nhân cũ, chỉ là bị thu về, bỏ đi nguyên bản bức ảnh chân dung, chỉ còn dư lại đánh số mờ hồ không rõ.

Hình thức quản lý lấy thẻ trường học cơ chế thay thế thẻ căn cước, ngược lại cũng mưu lợi.

Lĩnh được thẻ rồi, nàng lại mang theo chúng tôi đi ra ngoài, tiếp tục giới thiệu: "Hiện tại trong tay các vị chính là giấy thông hành căn cứ đại học thành trong thời tận thế, bằng chứng này có thể thông hành ở bộ phận khu vực, quyền hạn thấp hơn; nhưng có thể thông qua điểm lên quyền hạn cao."

Kiều Từ Mặc thưởng thức thẻ mỏng manh, hỏi: "Quyền hạn là cái gì? Làm sao kiểm được điểm?"

"Quyền hạn chính là chỉ đãi ngộ cô có thể hưởng thụ ở căn cứ đại học thành, tỷ như: Có một nhà hàng chia làm ba tầng, dựa theo quyền hạn các vị, chỉ có thể ra vào tầng thứ nhất, hưởng thụ đồ ăn cơ bản nhất đơn sơ nhất. Nàng vẫy vẫy tay nói, "Điểm là tương tự với phương thức tiền lưu thông, cách nhận được là tham gia công tác căn cứ phân phối hoặc là lĩnh nhiệm vụ bên ngoài."

"Nghe tới giống như là một loại trò chơi kinh doanh nào đó a!" Ngô Phóng Ca chen miệng nói.

"Cũng có thể hiểu như vậy." Nàng gật đầu.

"Cái gọi là nhiệm vụ bên ngoài, có phải bao gồm săn giết xác sống lấy được não tinh hay không?" Nhớ tới trước khi vào thành nhìn thấy tình cảnh đó, tôi làm bộ lơ đãng hỏi.

Thật sự muốn biết bọn họ làm sao phát hiện bí mật não tinh xác sống.

Đàm Lạc Khả thật sâu nhìn tôi một chút, nhưng vẫn trả lời: "Không sai, nhiệm vụ bên ngoài đại thể chia làm hai loại, thường là săn giết xác sống thu thập não tinh cùng với tập trung ra khỏi thành thăm dò sưu tầm vật tư, bất luận loại nào đều là tương đối nguy hiểm, vì lẽ đó người bình thường vẫn là sẽ chọn lưu ở trong thành tiếp nhận công tác căn cứ phân phối, tuy rằng cực khổ chút, tốt xấu có thể bảo đảm an toàn đối với sinh mệnh."

Không nghĩ tới mới thời gian ngắn ngắn một tháng, cái căn cứ này liền xây dựng lên phương tiện cùng chế độ hơi có quy mô, bất kể là phương diện phân cứng phương hay là phương diện phần mềm đều có chỗ đáng giá, tôi đối với người quyết định nơi này càng có thêm một tầng thưởng thức.

"Người bình thường?" Tôi nghiêng ngả ba chữ này, nhú mồm nhìn nàng.

"Các vị lại không biết?" Nàng tựa hồ rất kỳ quái vấn đề của tôi, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích. "Trong các vị là có dị năng giả a... Được rồi, căn cứ hành vi hình thức cùng tổ chất thân thể, hiện nay nhân loại chia làm ba loại, người bình thường là tất cả như lúc ban đầu không có sự dị thường, Phương diện thể năng tốc độ cường độ thân thể nào đó vượt xa với người bình thường là biến dị giả. Cùng với... " nàng dừng một chút, nhìn về phía mấy người chúng tôi, nhún miệng cười, mang theo vài phần hâm mộ, "Thu được một loại năng lực đặc biệt nào đó không cách nào dùng khoa học giải thích chính là dị năng giả thức tỉnh."

A, học trò chính là nhiều trò gian, nhanh như vậy liền hệ thống tính phân loại lập thứ tự.

Giống như trắng đen hoàng nhân chủng chi tranh, Mông Mãn Hán dân tộc phân chia. Liền ngay cả sau khi tận thế, cũng đối không được tề nhạ quen thuộc này, lại cứ phải đem người phân ra ba bảy loại, chính mình biểu hiện tốt tính đặc biệt và cảm giác ưu việt. Loại thói hư tật xấu này bất luận đến khi nào nơi nào, đều là thâm căn cố đế như thế, khiến cho tôi buồn nôn.

Dựa theo nàng, Tăng Nhu là người bình thường, Kiêu Từ Mặc là loại biến dị giả tốc độ, An Nhiên cùng Ngô Phóng Ca lại là dị năng thức tỉnh giả, còn tôi... A, tôi còn thực sự là hiểu kỳ bọn họ sẽ làm sao giới định sự tồn tại của tôi a.

Tôi chậm rãi nổi lên một cái mỉm cười, nhìn về phía đoàn người hướng chúng tôi đi tới. Nhận ra được sóng năng lượng mãnh liệt trên người bọn họ, ý nghĩ khát máu như hung thú trong lồng, gào thét, giãy giụa, tựa hồ một giây sau liền muốn thoát khỏi ràng buộc.

Sách, con mồi tươi mới, thực sự là khiến người ta không thể chờ đợi được nữa a.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm qua phát ra một buổi tối đều chưa thành công, ta nhanh tan vỡ ... Thừa dịp đang tính toán ky phòng đi học lên lút thí một lần ~

Hoa cúc nhỏ quân chính là thật cường hào vậy! Xin mời bao dưỡng ta sao sao đất

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 29: Tạ : Xung Đột

Tại sao nhịp tim của tôi đập nhanh như vậy? Tại sao mặt trời tôi nên nóng như thế?

Tại sao chỉ là bốn mắt nhìn nhau, dường như tôi đều muốn thiêu đốt ở bên trong ánh nhìn chăm chú của nàng, tình nan tự mình?

Tại sao chỉ là da thịt dán vào nhau, dường như tôi đều muốn hòa tan ở cái chạm của nàng, không thể tự kiềm chế?

Tại một khắc nàng xoay người đó, tôi bỗng nhiên có một tia hiểu ra.

Ánh mắt một người đều không tự chủ nhìn theo bóng một người khác, sợ sệt chính mình có một chút tỳ vết không hoàn mỹ rơi vào trong mắt người kia, sẽ bởi vì một nhú mày mà lòng tràn đầy sầu lo, sẽ bởi vì một cái mỉm cười mà vui mừng không ngớt. Điều này đại biểu cái gì, không cần nói cũng biết.

Thế nhưng, tôi không muốn thừa nhận, này thật sự có thể sao?

Tôi cùng Tiêu, đều là nữ nhân a...

Thuận theo tựa ở trong ngực nàng, tùy ý nàng ôm eo tôi, mang theo tôi đi ra ngoài, tôi ở trong lòng nhiều lần nhắc nhở chính mình: Tôi đối với cảm giác của nàng chỉ có điều là nhất thời mê luyến thôi, nàng mỹ lệ, thông tuệ, bình tĩnh, quả cảm, hầu như phù hợp hết thảy đối với định nghĩa nữ thần, tôi sẽ sản sinh ra loại tình cảm hư huyền kia cũng đúng là bình thường.

Là một người mọi thời điểm đều ưu tú, sức quyến rũ của nàng thậm chí là giới tính mơ hồ.

Tôi cùng Tiêu có thể là bằng hữu, có thể là tỷ muội, có thể là tri kỷ. Nhưng cũng chỉ vẹn vẹn như thế.

Vì thế nên, thả lỏng tâm thái, thuận theo tự nhiên là tốt.

Lấy thể thân phận, Đàm Lạc Khả mang theo chúng tôi đi tới khu túc xá, dọc theo đường đi nghe nàng êm tai nói, hảo cảm tôi đối với cái căn cứ đại học thành này lại thâm sâu mấy phần. Từ nơi chúng tôi đi qua thỉnh thoảng có thể nhìn thấy người đi đường đến đi vội vàng, có học sinh trẻ tuổi cũng có người trung niên thành thực, sắc mặt nghiêm túc nhưng không có mất cảm giác cùng tuyệt vọng giống lúc trước tôi nhìn thấy ở trấn Kỳ Thủy. Tôi nghĩ, chỉ ít nơi này có thể để cho người ta chỗ ngủ an giấc.

Nếu như thật có thể bảo đảm cái căn cứ này an toàn, vậy tôi cũng có thể yên lòng để Tăng Nhu ở lại chỗ này.

Khu túc xá rất lớn, đại học thành nguyên bản là địa phương dừng chân của bọn học sinh, có thể chứa đựng hơn mười vạn người.

Lúc tận thế bộc phát có rất nhiều học sinh đã biến thành xác sống, nhưng cũng có tương đương số lượng người phát hiện mình có dị năng. Sau khi gian khổ chiến đấu hăng hái, thanh lý cả viên khu đại học thành, lấy dị năng giả hệ thổ mộc chủ yếu lao lực kiến tạo bên ngoài, cũng chính là tường thành vừa cao lại vừa rắn chắc chúng tôi nhìn thấy, hình thành pháo đài kiên cố.

Trải qua bước đầu quy hoạch, duy trì kết cấu trước kia, chỉ đem nguyên bản khu vực trường học phân biệt rõ ràng thay đổi hết thảy, đem đám học sinh đều phân đến cùng một chỗ, dễ dàng dung nhập hoàn cảnh tận thế.

Toàn bộ khu túc xá diện tích tám trăm mẫu, sau khi tận thế bị chia làm ba khối khu vực A, B, C cho người ở lại. Nghe ý tứ Đàm Lạc Khả, khu A là khu túc xá phương tiện bên trong đầy đủ hết, chỗ ở thư thích nhất, cứ thế mà suy ra, đám này mới đến chúng tôi có thể phân đến khu B, hẳn là nên thấy đủ.

Chẳng qua, mặc kệ là Tiêu hay là Mặc Mặc, nhưng ngay cả Tăng Nhu cũng toát ra vẻ không vui nho nhỏ lúc Đàm Lạc Khả nói đến ba cái khu khác biệt, xem ra là có ý kiến rất lớn đối với đãi ngộ khác biệt ở nơi này.

Chúng tôi đang muốn hướng về khu B đi, trước mặt có mấy người lại đây, đại mã kim đao (hào sảng, khí phách lớn) đi trên con đường cũng không rộng rãi, tổng cộng là năm nam hai nữ, mỗi người đều đặc sắc, vô cùng đáng chú ý.

Thủ lĩnh chính là một thanh niên giữ lại đầu nhím, vóc người rất cao trắng, ăn mặc quần áo vận động màu xanh đen, trên cánh tay bắp thịt nhô lên, lực bộc phát mười phần, da dẻ màu đồng cổ khiến hắn có vẻ càng thêm uy mãnh.

Trên tay của hắn cầm theo một cái đao thái thật dài, đao màu đen cổ điển dày nặng, thân đao dài nhỏ, khắc hoa văn phiền phức, loại đao cũng không thông thường, phần lớn là bị người thu gom, xã hội hiện đại đã rất ít vũ khí này.

Ánh mắt của hắn chăm chú khóa lại chúng tôi, nắm thân đao kiết một chút, ánh mắt nhìn về phía chúng tôi không hề che giấu tìm tòi nghiên cứu. Tôi nhận ra được phần lớn tầm mắt hắn đều là hướng về Tiêu mà tới, trong lòng căm ghét, bất động thanh sắc hướng phía trước một bước, che ở trước người Tiêu.

Đám người bọn họ nhìn đều rất trẻ trung, tuổi tác bình quân chắc chắn sẽ không quá hai mươi lăm tuổi, rất có thể là học sinh trong đại học thành, chỉ là ở trên người bọn họ không cảm giác được phong độ của người trí thức nên có, thay vào đó càng là một luồng khí sát phạt hung hãn, khiến tôi kinh ngạc một hồi lâu.

"Chị Khả Khả, lại mang người mới đến rồi à? Xem phương hướng này, lẽ nào là khu B?". Một nữ sinh tóc ngắn xinh đẹp bên trong đám người hai ba bước vừa vận nhảy đến một bên Đàm Lạc Khả, cầm lên cánh tay của nàng giống như làm nũng hỏi.

Đàm Lạc Khả cười cười, đơn giản giới thiệu một phen. Nữ sinh kia tên là Phùng Y, thủ lĩnh là Trịnh Tùng, bảy người bọn họ tạo thành một tiểu đội hành động. Đàm Lạc Khả tuy rằng không có nói rõ, nhưng nhìn thái độ nàng đối với mấy người liền có thể biết bọn họ ở trong căn cứ đại học thành là có thực lực.

Hóa ra bọn họ là học sinh đại học thành, đều là người may mắn có dị năng, đã tạo đội ra khỏi thành su tập vật tư và săn giết xác sống nhiều lần, hiện

nay ở tại khu A, quyền hạn vô cùng cao.

Nữ sinh kia tuy rằng nụ cười xán lạn, nhưng ánh mắt nửa phần không có tập trung đến trên người chúng tôi, ý tứ xem thường hết sức rõ ràng. Chúng tôi chỉ là người ngoài mới gia nhập, thậm chí còn chưa có quyết định sẽ ở lại chỗ này lâu hay không, tôi thực sự không hiểu trên người những người này tỏa ra địch ý không rõ đến tột cùng nguyên nhân là tại sao.

Loại cảm giác bị căm thù này không phải tôi quá mức miễn cảm, Tiêu hơi nhú mày, đến cùng vẫn là tính cách lạnh nhạt, chỉ giữ trầm mặc, nhưng đến cả Mặc Mặc này, sự tình liên không dễ dàng như vậy. Nàng là cái kẻ tính cách bá vương một lời không hợp dám đâm tới trời đất chịu được đối phương niết thị trong bóng tối, ưỡn ngực vẩy lông mày một cái liền đem nữ sinh kia trừng lại: "Nhìn cái gì vậy! Chưa từng thấy mỹ nữ sao! Có chút tài mạo, đuôi liên kiêu trời cao ?

Thực sự là ếch ngồi đáy giếng!"

Nàng lời vừa ra khỏi miệng, đối phương sắc mặt đột nhiên biến đổi, khí tức đám người kia cũng tiết một chút manh mối, trong lòng tôi biết không ổn, cũng đã không kịp, liền nghe nữ sinh kia cũng không cam lòng yếu thế mà tiến lên một bước lên tiếng, muốn đưa tay đẩy tôi: "Hắc! Tôi nói cô..."

Nàng còn chưa đụng tới vai Mặc Mặc, lại giống như là bị người định thần chú, con ngươi co rút lại, cả người đều cương ở tại chỗ bất động. Mặc Mặc cười lạnh một tiếng, chân nguyên bản chuẩn bị đập lên ngực nàng lại hướng phía sau nhẹ nhàng đá Ngô Phóng Ca, không vui mừng: "Ai muốn người quản việc không đâu !"

Một cước kia sức mạnh nhẹ nhàng, không có nửa điểm tính chất công kích, chỉ là oán trách, mà không phải thật sự tức giận.

Ngô Phóng Ca không tránh không né, trên mặt còn mang theo nụ cười khúc khích, đối với Mặc Mặc vui cười tức giận mắng toàn bộ tiếp thu, tự sướng.

Hai người bọn họ ở chỗ này liếc mắt đưa tình, nhưng là giống như chọc vào tổ ong vò vẽ, để những người đối diện kia không hèn mà cùng đem chúng tôi vây vào giữa, nam nhân thủ lĩnh còn không lên tiếng, một thanh niên khác trên mặt mang sẹo đã mở miệng gào to hô: "Các người tại sao có thể tùy tiện động thủ? Có hiểu quy củ hay không a!"

Đàm Lạc Khả lập tức đứng ra ngăn lại, gấp giọng nói, mã hậu pháo bổ sung, không thấy thành ý, đã ám chỉ lập trường của nàng cũng không thiên hướng phía chúng tôi: "Trong căn cứ không cho phép tùy ý sử dụng dị năng, cũng không cho phép vô cớ đánh nhau ấu đả, nhẹ thì khấu trừ điểm, nặng thì đuổi ra căn cứ."

"Thiết, cô vừa nãy không có nói ~ người không biết vô tội mà! Lại nói, chúng tôi có thể không đánh nàng ~" Mặc Mặc không để ý chút nào mở ra tay, nhếch miệng nở nụ cười lộ ra hàm răng chính tề trắng khiết, muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội, cùng với tiểu ma nữ hung hăng trước kia như hai người khác nhau. Thực sự là thua với nàng!

Tôi thở dài, bắt đầu suy tính tới khắc phục hậu quả. Nhưng Tiêu lại hảo tâm tình ngoắc ngoắc môi, tựa hồ hứng thú dạt dào đối với xung đột không hiểu ra sao này, nàng nắm tay tôi, đem tôi kéo lui lại mấy bước, đứng cách không xa chỗ Ngô Phóng Ca cùng Mặc Mặc, ra hiệu tôi yên lặng xem biến đổi.

Thấy nàng như vậy, tôi cũng bỏ đi ý nghĩ tiếp tục khuyên nhủ. Nếu thật sự phải lo lắng, thực ra là có, chỉ có điều là lo lắng Mặc Mặc ra tay không biết nặng nhẹ, đem đối phương thu thập đến cực phẩm, mang đến một chút bất tiện cho chúng tôi hoạt động ở bên trong căn cứ thôi. Còn việc Mặc Mặc có thể bại hay không, khả năng này tôi lại chưa bao giờ cân nhắc qua.

Thực lực Mặc Mặc, chỉ cần là cùng người quang minh chính đại quyết đấu, dù cho nàng không sử dụng tốc độ hỗ trợ, cũng hầu như sẽ không thua, hơn nữa có Ngô Phóng Ca phụ trợ không chế tinh thần quân chế mấy người đối diện còn lại, coi như là bọn họ dùng tới dị năng tính chất công kích cũng không thể trong khoảng thời gian ngắn tạo thành thương tổn đối với Mặc Mặc.

Không thể không nói, hai người bọn họ phối hợp công kích, đã là tổ hợp phi thường hoàn mỹ. So ra, năng lực của tôi liền có vẻ không quá quan trọng, thậm chí là dư thừa .

Những người kia cũng không có cùng nhau tiến lên, chỉ là nữ sinh phát sinh xung đột cùng Mặc Mặc tiến lên một bước, mắt hạnh tròn tròn, hai tay chạm rầm ở trước người vẽ một đường vòng cung, theo động tác của nàng, một chùm ngọn lửa màu đỏ bốc lên đầu, tại nàng đem đường vòng cung vẽ đến càng ngày càng tròn thuận thì ngọn lửa kia đã biến thành một con rắn lửa dài nhỏ, linh động mà nóng rực, tựa hồ đang phun ra lưỡi rắn hướng về Mặc Mặc thị uy.

Nữ sinh kia không chế con rắn lửa quấn quanh ở trên tay, trong mắt tất cả đều là kiêu ngạo tự đắc. Tôi lại biết, nhìn nàng như ngưng tụ hỏa diễm uy lực không kém, thế nhưng tốn thời gian bảy, tám giây, chỉ là ngân thương dương sáp đầu, đẹp đẽ mà thôi. Ở trong lúc nguy cấp, còn hi vọng đối thủ cho nàng đầy đủ thời gian triển khai sao? Dù cho là xác sống không có lý trí cũng sẽ không từ từ chậm rãi chờ nàng đi.

Liên với giống pháp sư bên trong vòng du đang nổi lên đại chiêu, phép thuật của hắn hẳn là uy lực vô cùng, thế nhưng ở thời điểm hắn ngâm xướng, một khi bị người đánh gãy, liền khó có thể có hiệu lực, cho nên đối với pháp sư không có tám chân hoàn mỹ mà nói, một võ sĩ tốc độ hơi nhanh liền có thể giết chết hắn.

Không khéo chính là, Mặc Mặc chính là "võ sĩ" cao công cao tốc. Ngay cả tôi đều có thể phát hiện rõ ràng lỗ thủng của nữ sinh này, thân kinh bách chiến một mình đầu vương Mặc Mặc như thế nào sẽ bó tay toàn tập?

(thân kinh bách chiến: trải qua trăm trận chiến, kinh nghiệm chiến đấu phong phú)

Nàng khinh thường phải phiệt môi, nhẹ nhàng đi bộ cả nhấc, tiếp theo một cái chớp mắt liền dời thân đến sau lưng nữ sinh kia, một cái tát vỗ vào trên ót nàng. Mặc dù là hạ thủ lưu tình cũng không dùng lực nhiều, nhưng đem nữ sinh kia đập đến lảo đảo một cái, đáng về mặt sạch, rất mát mẻ, so với không khô nho nhỏ trên thân thể, ý vị nhọc nhằn càng nồng.

Cô nữ sinh dị năng hệ hỏa này còn mạnh hơn tôi không ít, đáng tiếc đối thủ nàng là Mặc Mặc, nếu như nàng không thể đứng lúc mà chuẩn xác bắn trúng đối phương, chuyện thắng thua liền chỉ là vấn đề tâm tình của Mặc Mặc.

Giống như rất nhiều võ hiệp bên trong miêu tả vậy, thiên hạ võ công, duy nhanh không phá.

Nếu là ở trước đây Mặc Mặc gặp phải những dị năng giả này thì còn có thể hơi chút chật vật, thế nhưng trải qua tốc độ hỗ trợ cùng với nàng nguyên bản cơ sở võ thuật, dị năng giả phổ thông căn bản ngay cả sờ một mảnh góc áo của nàng đều không được...

Nữ sinh kia công kích nhiều lần thất bại, lại bị Mặc Mặc liên tiếp trêu chọc giống như vỗ đầu một cái, gõ gõ vai, thậm chí còn bị gây trán một cái, tức giận đến sắc mặt đỏ chót, một mực không thể làm gì. Bỗng nhiên, nàng ngừng động tác trên tay, hung hăng dậm chân mấy cái, hướng về phía nam sinh trên mặt mang sẹo giọng căm hận nói: "Hình Lượng Vũ người là người chết a! Bạn gái người bị người bắt nạt người liền xem cuộc vui a!"

Nam sinh bị điểm tên sắc mặt tối sầm lại, không nói hai lời xắn lên tay áo liền muốn phóng hướng phía giữa hai người, sau một khắc chợt đứng lại ở tại chỗ, sắc mặt đang đen chuyển trắng, lông mày nhíu một chỗ, ngũ quan nhét chung một chỗ có vẻ càng thêm dữ tợn. Ánh mắt Ngô Phóng Ca lấp lánh có thần chính đang vững vàng khóa lại người đàn ông kia, đối với hắn tiến hành khống chế tinh thần.

Bốn người bọn họ chia làm hai tổ chính đang đối đầu, bầu không khí trở nên giương cung bạt kiếm lên.

Tôi ngưng thần nhìn, bỗng nhiên trong lòng sinh ra cảnh giác, mơ hồ cảm thấy phía sau có một luồng cảm giác nguy hiểm cực kì nhạt, thật giống một cây ngân châm lạnh lạnh hướng phía tôi đâm tới, theo bản năng mà xoay người, nhưng không thể nhanh hơn khí cơ tốc độ kia, cổ lạnh lẽo, đã bị một loại vũ khí nào đó hiện ra hàn khí chặn lại, là một nữ sinh khác trong tiểu đội cả người khí thế lạnh lẽo, thứ nàng dùng để chế trụ tôi, lại là một mảnh dao băng long lanh tiêm bạc.

"Dừng tay!" Cùng lúc đó, một người đàn ông la lớn, thanh tuyến trầm thấp mà chất phác, tràn ngập sức mạnh, chính là người cầm đầu tiểu đội kia.

Phương hướng thanh âm hân vang lên rõ ràng là vị trí Tiêu, trong lòng tôi cả kinh, vội vã quay đầu nhìn tới, nhưng là đao thái trong tay cái người nam nhân tên gọi Trịnh Tùng lại gác ở một bên cổ tinh tế mỹ lệ của Tiêu, hiển nhiên là lấy cái này áp chế Mặc Mặc bọn họ ngừng tay.

"Vô liêm sỉ!" Trong lòng tôi sốt sắng, càng không để ý được dao băng trên cổ, xoay người liền muốn kéo đi người đàn ông kia, nữ sinh kia tựa hồ là không ngờ rằng tôi đột nhiên cử động, không kịp thu tay lại, tôi chỉ cảm thấy giữa cổ mát lạnh, nhưng không có để ý, mà là thẳng đến người đàn ông kia, "Người thả nàng ra!"

Khi tôi nỗ lực đem hắn kéo ra thì lại phát hiện người đàn ông kia sắc mặt vô cùng cứng ngắt, mà Tiêu nhưng là nhàn tản cười, đáng về nhẹ nhếch môi, tao nhã mê người không nói ra được, không hề có nửa điểm chật vật bị chế trụ. Tôi lúc này mới nhìn thấy, trong tay nàng nắm một cái dao giải phẫu sắc bén, mũi dao chính đang chống đỡ ở vị trí trong lòng người đàn ông kia.

"Tiêu..." Hóa ra là hư kinh một hồi, hai người cân sức ngang tài, nàng vẫn chưa bị người cưỡng bức, tôi thở phào nhẹ nhõm, lúc này, cái cổ đau đớn càng ngày càng rõ ràng lên, duỗi tay lần mò, tìm thấy một tay sền sệt màu đỏ, cần cổ rõ ràng là một đạo vết thương sâu sắc cắt ròi, tuy rằng không phải là vết thương trí mệnh trong nháy mắt phá tan động mạch chủ, thế nhưng không ngừng chảy ra giọt máu, vẫn khiến cho đầu óc của tôi có một chút mê muội.

Thế giới hóa thành màu đen trước ấn tượng cuối cùng là Tiêu đột nhiên biến sắc mặt, cùng với ánh mắt sắc bén kia đến dường như có thể cắt ra linh hồn.

Tác giả có lời muốn nói: Liên quan với giữa hai người tình cảm tâm lý ta viết đến khá là tẻ, bởi vì cần phải từ từ làm nền các nàng cảm tình chuyển đổi, không biết các ngươi sẽ sẽ không cảm thấy ta kéo dài → _ →

Rất cực về đến nhà , Tiêu lệ, trường học tra võng phối hợp * loại này tiện = được quả thực đánh cho ngươi muốn ngừng mà không được a...

Đúng rồi, ta rất nhớ nhỏ nước bọt nhà ta mao thể lan, đứa nhỏ này ngày hôm qua dĩ nhiên vượt ngục ! Gấp chết ta rồi, tìm nó một buổi tối, sáng sớm hôm nay đột nhiên ở thụ bên cạnh phát hiện con vật nhỏ này bóng người, vội vã đem nó nắm bắt trở lại —— ta còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại nó đây!

Mất mà lại được vui sướng sau, ta quyết định cho Tiểu An Từ thả điểm huyết, khiến các nàng cảm tình ấm lên ~

Ta bạn cùng phòng đề nghị, sau đó nhà chúng ta mao thể lan liền cải danh gọi mao xuân cry được rồi.. Nha đã quên nói, mao thể lan là một con con nhện → _ →

Giống là Mexico hồng đầu gối đầu, yêu thích cô lương môn có thể sưu sưu hình ảnh, rất đẹp nha ټ ∇ ټ

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 30: Tiêu : Thao Thiên (Thượng)

Từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, loại tình cảm phần nộ này liền rất ít hiện ra tại trên người tôi, cho dù bị cha mẹ quên, bạn học cô lập, cũng chỉ là thêm vài nét bút ấn tượng trong trí nhớ khi còn nhỏ, sau khi nhớ tới, lại không gọn sóng.

Mãi đến tận khi tôi rời nhà một mình đi tới thành phố S công tác, thời gian dài làm một bác sĩ ngoại khoa đi khắp bên bờ sinh tử, nhìn quen trăm sắc thái nhân sinh, tâm tôi từ từ bị một tầng lạnh nhạt ngăn cách, hầu như không có chuyện gì có thể sẽ khiến tôi thay đổi sắc mặt. Tôi từng cho rằng, tình huống như thế sẽ vẫn duy trì đến khi sinh mệnh tôi kết thúc —— thế nhưng, tôi sai rồi.

Tự tin cùng bình tĩnh tôi vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, khi nhìn thấy cổ An Nhiên tràn ra máu tươi thì hoàn toàn tan vỡ.

Trong tay tôi nắm, là dao giải phẫu tôi tin nhiệm nhất, tôi đem nó chống đỡ ở ngực người đàn ông kia, nguyên ý chỉ là dùng để uy hiếp. Nhưng mà một khắc đó, tôi thật muốn chính chuôi dao giải phẫu sắc bén mạnh mẽ đi vào lồng ngực hắn.

Còn có nữ nhân sử dụng dao băng kia, làm sao nàng dám!

Tay tôi dưới tâm tình đang kịch liệt chấp chôn mơ hồ run rẩy, trước mắt tôi cũng tựa hồ mạn lên sương mù màu máu, loại trạng thái cuồng loạn kia, tựa hồ liền muốn chiếm cứ thân thể của tôi, nuốt chửng linh hồn của tôi, cướp đoạt một tia thanh minh cuối cùng của tôi.

Cũng may, sau nháy mắt thiên nhân giao chiến, lý trí của tôi chung quy vẫn là chiếm thượng phong. Trước khi tôi phát tác, đã cố đề xuống xao động, điều chỉnh tốt khí tức, đem lửa giận đột nhiên dâng trào vùi văng tóa một tác vuồng ở ngực, việc cấp bách, là thay An Nhiên cầm máu, mà những tên hề đầu người nhảy nhót này, liền tạm thời gửi ở tại trên cổ bọn hắn là được rồi, đợi tôi có thời gian lại đi lấy, hiện tại thì... không vội.

Tôi đẩy ra người đàn ông kia, trước khi An Nhiên sắp ngã xuống đúng lúc nâng đỡ thân thể của nàng, để Ngô Phóng Ca làm yên lòng Kiều Từ Mặc nổi trận lôi đình, cũng mặc kệ có thể bại lộ không gian hay không, trực tiếp lấy ra côn phun vụ, tiêu độc cây bông, băng gạc cùng băng vải, đồ dùng cấp cứu, nhanh nhẹn băng bó cẩn thận vết thương cổ nàng, vết thương cũng không dài, ở khoảng 5 đến 7 cm, nhưng rất sâu vẫn cắt đến vân da nơi sâu, có thể thấy được sức mạnh khi đó An Nhiên tránh thoát cực lớn, tâm tình cấp thiết. Nghĩ đến đây, trong lòng lại bay lên một loại cảm giác nào đó khác thường, tương tự với cảm động, tương tự với hối hận, thế nhưng thật muốn tôi cho cái cảm giác này một cái định nghĩa chính xác thì... Tôi không biết.

Sau khi tôi nhanh chóng thay An Nhiên xử lý tốt vết thương, nàng vẫn nhắm nghiền hai mắt, ở trạng thái ngất, sắc mặt tái nhợt, sắc môi nhạt nhẽo, tựa hồ là bệnh trạng thiếu máu. Bên cạnh tôi cũng chỉ có một ít đường glu-cô vi-ta-min, thế nhưng tình huống của nàng, phải truyền máu mới tốt. Như vậy, tôi cần thiết bị truyền máu cùng với nhóm máu phù hợp.

Ôm An Nhiên, tôi đánh giá mấy cái người ở dưới biển cổ có chút không biết làm sao, hơi mỉm cười nói: "Phòng cứu thương ở nơi nào?"

Nam nhân cầm đầu cũng là bị bỗng nhiên biến cố mà kinh ngạc một hồi, tuy rằng bọn họ bởi vì nguyên nhân không rõ đối với mấy người chúng tôi có địch ý không tên, nhưng cũng không thể nói là có thâm cừu đại hận gì, nghĩ đến nếu là An Nhiên bởi vậy có cái gì bất trắc, bọn họ cũng sẽ chọc phiền phức.

Hắn còn chưa hồi đáp, âm thanh Đàm Lạc Khả đã hưởng lên, mang theo vài phần may mắn mừng rỡ: "Hò giáo sư, ngài thể nào tới? Tôi nguyên bản có chuyện cần gọi phòng cứu thương..."

Trong tay nàng nắm một ống điện thoại loại nhỏ, hẳn là khi hai đám người hỗn chiến thì lạng lẽ hướng về căn cứ bộ ngành truyền tín hiệu.

Sách, hiện tại mới nghĩ trốn tránh trách nhiệm, không cảm thấy chậm chút sao?

Một đội người cầm trong tay súng ống vũ trang đầy đủ từ một hướng khác tới, như là người tuần tra, đều là người bình thường, không có khí tức dị năng giả, bên trong đội người này còn pha tạp vào một ông lão mang kính mắt, râu tóc bạc trắng, thân thể nhưng rất cao trực, nhìn từ góc độ đó, tinh thần hẳn đều rất no đủ, quốc thước kiện vượng, so với người trẻ tuổi bình thường còn cường tráng hơn.

Đàm Lạc Khả gọi hắn là "Giáo sư", thái độ vô cùng cung kính, mấy cái nam nam nữ nữ kia nhìn thấy hắn cũng khiêm tốn hạ thấp người vãn an, không nhìn ra một điểm ương ngạnh lúc trước cùng chúng tôi làm khó dễ. Lão già này địa vị không thấp.

Tôi lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì, hắn đúng là rất có hàm dưỡng, bước nhanh đi tới bên cạnh tôi ngồi xổm xuống, đưa tay ra liền muốn đi dò mạch đập An Nhiên, xem điệu bộ này, hẳn làm như ở trên trung y khá có tâm đắc. Tôi khắc chế kích động tự tay mình đẩy hắn ra, chờ hắn trầm ngâm một lúc mới hỏi: "Thể nào?"

Hắn cười nhạt, giọng điệu rất thoải mái: "Không vấn đề lớn lao gì, có chút thiếu máu, một hồi truyền 200cc, nghỉ ngơi hai ngày nữa là không sao."

Rất tốt, gần như tôi dự đoán.

Tôi quyết định thu hồi dự định thanh tẩy toàn bộ căn cứ, chỉ xử lý mấy cái gia hỏa không biết phân biệt này liền thôi.

Nhẹ ôm lấy An Nhiên, nàng rất gầy, sợ là thể trọng còn chưa bằng tôi, sơ qua bên trong vườn trái cây đủ để duy trì cung cấp vi-ta-min thời gian rất lâu, xem ra tôi nên nghĩ biện pháp vì nàng bổ sung chút an-bu-min cùng mỡ. Tôi nhìn ông lão kia: "Truyền máu ở nơi nào?"

Xem ý của hắn, cũng không định hỏi qua xung đột giữa chúng tôi, cũng không có dấu hiệu thiên vị bất kỳ bên nào, có thể từ nơi hắn có được tin tức tôi

cần.

"Đi theo tôi." Hắn lại là cười cười, ánh mắt nhẹ nhàng mà đảo qua mấy người kia, bọn họ như là thẹn trong lòng không dám nhìn thẳng hắn, dồn dập cúi đầu, "Tất cả giải tán đi. Tiểu Trinh a, ta không hi vọng về sau phát sinh chuyện như vậy nữa, biết chưa?"

"Vâng, vâng! Giáo sư ngài yên tâm! Tôi bảo đảm sẽ không!" Người đàn ông kia vội vội vàng vàng đáp.

Xem phản ứng của bọn họ, ông lão này thực sự là không đơn giản a. Để tôi đoán chút xem: Dị năng giả? Không không, nhân viên nghiên cứu độ khả thi lớn hơn một chút; bọn họ xưng hô hắn là giáo sư, điều này nói rõ hắn vô cùng có khả năng là người trong trường học, những máy móc đo lường kia, có nhờ tay hắn không đây?

Thậm chí, hắn đối với não tinh xác sống sẽ có bao nhiêu hiểu rõ?

Tuy rằng chuyện này ý nghĩa là tỷ lệ thân phận của tôi bị vạch trần tăng lớn, thế nhưng cảm giác hưng phấn không giảm mà lại tăng a...

Kiều Từ Mặc hướng về đối phương tràn ngập uy hiếp thủ thế, hung tợn nói rằng: "Các người tốt nhất cầu khẩn Tiểu An Từ nhà ta không có chuyện gì, bằng không, cô nãi nãi nhất định sẽ làm cho các người hối hận không có chết sớm một chút ở trong tay xác sống!"

Ngô Phóng Ca hừ lạnh một tiếng, trong mắt cũng là tràn ngập đồng dạng ý tứ.

—— ngu xuẩn.

Hiện tại bỏ đi lời hung ác, nếu lát nữa mấy người bọn hắn đã xảy ra chuyện gì, chẳng phải là trở thành đối tượng hoài nghi hàng đầu.

Tôi thật muốn dùng dao giải phẫu của tôi đem nha đầu Kiêu Từ Mặc này đầu xé ra xem một chút, bên trong ngoại trừ phao tiêu cánh gà, có phải cũng chỉ còn sót lại rom rạ.

Có điều, xem ở An Nhiên phân thượng, vẫn là quên đi.

Theo ông lão đi gần mười phút lộ trình, tiến vào một nhà nhỏ toàn bộ đều do tường gạch màu trắng xây dựng, trong lòng tôi nổi lên cảm giác hoài niệm phức tạp, nơi này thật giống nơi tôi đã từng từng công tác—— bệnh viện.

Một đội bảo vệ cầm trong tay vũ khí kia tất cả đều tự phát ờ lại bên ngoài nhà nhỏ, ông lão không nói gì, chúng tôi liền theo hắn tiếp tục đi, hắn đi đứng rất là lưu loát, một loạt đi tới lầu ba mới dừng lại, quay đầu lại hướng chúng tôi ra hiệu.

Tôi lưu ý tới đây tuy rằng rất yên tĩnh, nhưng cũng tồn tại rất nhiều khí tức, có người bình thường, có dị năng giả, thậm chí còn có vài con xác sống. Sách, chẳng lẽ nơi này chính là cái gọi là trung tâm nghiên cứu sao.

Xét nghiệm, giải phẫu, thậm chí thí nghiệm, tự nhiên nhớ tới lần tôi gặp gỡ tinh cò, sát ý bên trong lại từ từ bốc lên đầu. Nhìn một chút An Nhiên ôm trong lòng, tôi trầm trầm tâm tư, vẫn là nhìn tình huống rồi tính toán sau.

Hắn đẩy ra một cửa phòng trong đó, bên trong không có người khác, chỉ có mấy bộ máy móc không biết tên đang lập loè đủ loại đèn chỉ thị, dùng thể thân phận của chính mình quét một hồi trên ô mặt mã, lấy ra một túi máu tươi, mặt trên đánh dấu loại O.

Hắn chỉ chỉ một chiếc giường đơn duy nhất trong phòng: "Đem nạng để xuống đi."

Theo dõi hắn thuần thục vì An Nhiên quán lên châm, tôi mới tỉ mỉ quan sát đến phòng làm việc này của hắn. Tôi kết luận phòng này cũng không phải phòng cứu thương tầm thường thay người trị liệu, tuy rằng từ trên người hắn không cảm giác được ác ý, nhưng tôi cũng không dám xem thường.

Kiều Từ Mặc là cái gia hỏa đến chỗ nào đều không yên tĩnh được, thừa dịp tại thời điểm Hồ lão nhân xử lý cho An Nhiên, đông sò sò tây chạm chạm, thấy cái gì cũng tò mò, chờ ông lão một mặt bất đắc dĩ nhìn sang thì nàng mới ho nhẹ một tiếng nói sang chuyện khác: "Cái kia, đại gia ngài xưng hô như thế nào a?"

"Ta họ Hồ, Hồ Duy Khang, người có thể giống người nơi này gọi ta là Hồ giáo sư, đương nhiên, nếu như người muốn gọi ông lão ta cũng không ý kiến." Hắn khoan dung cười cười.

Kiều Từ Mặc con mắt hơi chuyển động, lập tức nói theo: "Đúng rồi Hồ giáo sư, vừa nãy mấy người kia là học sinh của ngài sao? Bọn họ xem ra rất tôn kính ngài a... Thấy người khác ngông cuồng tự đại, thấy ngài giống như chuột gặp phải mèo, chỉ có thể cong đuôi..."

A, nha đầu này đúng là sẽ trên mặt được, nhưng có điều ông lão này không giống như là người sẽ tiếp chiêu.

Quả nhiên liền thấy hắn nở nụ cười, ánh mắt liếc nhìn Kiêu Từ Mặc đều là tầm nhìn hiểu rõ: "Tiểu nha đầu, bọn họ tuy không phải học sinh của ta, nhưng ta cũng biết nhân phẩm của bọn họ, tuyệt không phải cái hạng người đại gian đại ác gì, hai bên nổi lên xung đột, còn nháo thiếu chút xảy ra mạng người, bọn họ hẳn là có lỗi, nhưng đồng dạng, các người không phải là cũng phải ở trên người mình tìm xem nguyên nhân đây?"

"Thiệt, liền biết ông muốn bao che người mình..." Kiêu Từ Mặc quyết quyết miệng, nói lầm bầm.

Hồ Duy Khang lắc lắc đầu, lại không nói cái gì nữa.

Tôi cầm lấy trên bàn một cái máy kiểm tra đo lường nho nhỏ, hỏi hân: "Hò lão, đây là thành quả nghiên cứu của ngài sao?"

Máy kiểm tra đo lường này, chính là thứ trước khi chúng tôi đi vào căn cứ, người kia cầm trong tay.

Hồ Duy Khang có thâm ý cười cười: "Xem ra ngài cũng đoán được ta ý đồ ... Không sai, ta xác thực là vì cái máy kiểm tra đo lường này, mới đem bọn ngài mang tới phòng thí nghiệm của ta; có điều các ngài yên tâm, ta không có ác ý, chỉ là muốn thỉnh giáo mấy vấn đề mà thôi."

"Thỉnh giáo đúng là nói quá lời ... Để chúng tôi trả lời vấn đề của ngài cũng được, chỉ là, đạo lý trao đổi đồng giá, Hò lão ngài không thể nào không biết... Hối chúng tôi đồng thời, có phải cũng có thể vì chúng tôi giải thích nghi hoặc hay không đây?" Tôi thưởng thức cái máy kiểm tra đo lường kia, cười tung điều kiện.

Ông lão này chẳng lẽ vẫn là thông qua máy kiểm tra đo lường dị thường sản sinh hoài nghi? Nếu thật sự như vậy, liền lưu hân không được.

"Đồng giá trao đổi sao? Rất công bằng. Như vậy, trước tiên ta hỏi một vấn đề được rồi," hân ôn hòa cười cười, đồng ý đề nghị của tôi, "Ta muốn biết, ngài đến cùng có dị năng gì."

Hân hỏi chính là "Có dị năng gì" mà không phải "Có dị năng hay không", có phải là đại diện cho, hân vẫn chưa hoài nghi thân phận của tôi đây.

Tôi gật đầu, một giây sau, cái máy kiểm tra đo lường kia liền biến mất ở trong tay tôi, dưới ánh mắt ông lão đột nhiên sáng ngời, tôi lần thứ hai đưa nó từ trong không gian lấy ra, nắm trong tay.

"Vật phẩm đổi thành? Vị trí dời đi? Điều không phải..." Hân tự lẩm bầm, ánh mắt nhìn tôi nóng bỏng đến khiến tôi sinh ra mấy phần cảm giác không rét mà run, "Lẽ nào là —— người mang theo không gian?"

"Cũng có thể hiểu như vậy, " tôi nhún nhún vai, khó có thể tiếp thu hân cuồng nhiệt, "Giống nhà kho di động thôi, không phải năng lực lợi hại gì."

"Không không không! Ngài ý tưởng này không đúng!" Hân kích động đánh gãy tôi, nghiêm túc cái chính nói, "Ngài biết loại năng lực này là cỡ nào quý giá, lại là cỡ nào đặc thù à! Trong căn cứ đại học thành chúng ta hiện tại tổng cộng có sáu ngàn tên dị năng giả thức tỉnh, tổng thể chia làm hai loại: loại nguyên tố và loại phi nguyên tố, dị năng giả hệ không gian giống như ngài, trong căn cứ chúng ta chỉ có ba người, mỗi người đều là cho là bảo bối mà bảo vệ; ngài nắm giữ thiên phú như thế, là một chuyện rất may mắn a!"

"Thật không." Tôi nhàn nhạt nở nụ cười, đối với giọng điệu hân tôn sùng không tỏ rõ ý kiến: Nói cho cùng, loại này dị năng hệ không gian chỉ có điều là hậu cần phụ trợ mà thôi, thật sự đối mặt với xác sống cùng dị năng giả khác công kích, ngoại trừ như rửa núp ở bên trong vỏ, còn có thể làm cái gì đây?

Đạo lý vật hiếm đất tiền, cũng không thích hợp với dị năng không gian a.

"Ai, ngài thực sự là..." Hân thấy tôi không thêm đề ý, thờ dài, ngược lại hỏi một vấn đề khác, đối tượng lại là Ngô Phóng Ca vẫn bình chân như vại, "Tiểu huynh đệ, ngài dị năng có phải là loại tinh thần? Máy kiểm tra đo lường của ta biểu hiện sóng não của ngài ba lần suất phi thường đặc thù, đại não sức sống cũng so với dị năng giả bình thường cao hơn vài lần a!"

"Há, đại khái vậy đi..." Ngô Phóng Ca vồ vồ sau gáy, ngốc cười nói, "Tôi có thể khống chế người và vật, nên hân là như ông nói thứ lực lượng tinh thần kia."

"Chà chà, các ngài mấy người trẻ tuổi đều rất lợi hại a! Tiểu cô nương này liền không cần phải nói, biến dị giả loại tốc độ, tuy rằng không phải năng lực gì hiếm thấy, nhưng ta vẫn là lần đầu tiên gặp phải cô nương vũ lực mãnh liệt như vậy, " Hồ Duy Khang rung đùi đắc ý cảm thán một phen, cuối cùng nhưng là nhìn chăm chú An Nhiên, nhũn nhũn lông mày tràn đầy nghi hoặc, "Ta xem không hiểu nhất vẫn là tiểu cô nương này, hơi thở của nàng rất phức tạp, máy đo lường cho ra kết quả cũng vẫn nằm ở bên trong biên động, nói chung, ta nhìn không thấu..."

"Nàng là dị năng hệ băng, giống cái người đàn bà tổn thương nàng, " tôi đánh gãy suy nghĩ Hồ Duy Khang, chủ động cung cấp cho hân đáp án, "Hơn nữa tôi cảm thấy, máy kiểm tra của ông còn chưa hoàn toàn hoàn thiện, khả năng là bởi vì lực lượng tinh thần từ trường của Ngô Phóng Ca quá rầy, vì lẽ đó đo lường ra số liệu có sai lệch cũng là việc không thể trách." "

Ngô Phóng Ca bị điểm đến tên vô tội vầy vầy tay, biểu thị chính mình không biết chuyện.

Hân mắt mắt thờ dài, không nói lời nào.

A, đối với một học giả say mê nghiên cứu mà nói, còn có cái gì so với nghiên cứu thất bại càng khó chịu đây.

Tâm tình của hân không ở bên trong phạm vi tôi cân nhắc, tôi chỉ đề ý tôi muốn lấy được tình báo: "Đến phiên tôi hỏi vấn đề ... Tôi muốn biết nghiên cứu tiến triển mới nhất hiện nay đối với não tinh xác sống, " tại ánh mắt hân tìm tôi nghiên cứu xem ra thì, tôi mỉm cười nói bỏ sung, "Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp của một tên bác sĩ cùng với tò mò."

Nghe tôi cho thấy thân phận bác sĩ của chính mình, sắc mặt Hồ Duy Khang hòa hoãn, lại khôi phục hòa ái lúc trước cùng chúng tôi gặp mặt. Không thể không nói, nghề nghiệp này tại rất nhiều lúc cũng dễ dàng dùng người hảo cảm, đặc biệt là đối tượng đồng dạng là người học qua y học.

Hân gật đầu, đứng dậy từ một loạt bài trên giá gỗ xuống vài con ống nuôi cấy, để ở trước mặt tôi, một mặt giải thích:

"Phát hiện não tinh xác sống tồn tại sớm nhất chính là một dị năng giả nào đó trong căn cứ, hẳn đang cùng xác sống chiến đấu vô ý đánh nát tan đầu của nó, tìm tới một khối tinh thể vẫn đục. Chúng ta thông qua nghiên cứu, phát hiện vật chất này không thuộc về bất luận một loại giai đoạn nào được mọi người phát hiện, thế nhưng có thể khẳng định chính là, một mảnh tinh thể nhỏ nhỏ này bên trong ẩn chứa năng lượng cực đại, thậm chí có thể sánh ngang cùng bộc, Urani, nguyên tố phóng xạ..."

Nhớ tới tôi gửi ở bên người An Nhiên mười mấy viên não tinh, tôi bỗng nhiên có chút lo lắng: Nếu như vật này thật có thể toả ra phóng xạ, vậy liệu rằng với thân thể người tạo thành ảnh hưởng gì đây? Nghĩ lại vẫn là phải tìm một nơi bảo tồn ổn thỏa khác a...

Hồ Duy Khang tiếp tục nói: "Căn cứ chúng ta có thể cùng tiếp tế là dựa vào nguyên lai dự trữ trong đại học thành cùng với phái tiểu đội ven đường đến thành trấn phụ cận tìm tòi được, phát hiện não tinh xác sống là cung cấp một con đường mới cho chúng ta. Chúng ta cũng thử nghiệm rất nhiều loại phương pháp lấy ra cùng chuyển hóa năng lượng bên trong não tinh, thế nhưng tỷ lệ thành công cũng không cao, bởi vì kỹ thuật hiện nay mà nói, chỉ ở thời gian thử việc, còn không cách nào ổn định ứng dụng, vì lẽ đó toàn bộ căn cứ cung cấp điện vẫn là xuất phát từ bên trong trạng thái căng thẳng, mặt khác, bởi trước đây không lâu một cơn mưa lớn..."

"Các ông nơi này cũng trời mưa ?" Kiều Tử Mặc không nhịn được chen miệng nói.

"Đúng, một hồi kéo dài ba ngày mưa rào tầm tã, vốn là chúng ta cho rằng trận mưa này tạm thời giảm bớt vấn đề nước, không nghĩ tới, người tiếp xúc qua nước mưa phát sinh trình độ dị biến không bình thường, có người trực tiếp đã biến thành xác sống, còn có người lại là dị năng lần thứ hai cường hóa."

"Cái gì? Lần thứ hai cường hóa?" Kiều Tử Mặc lại hô to gọi nhỏ, tôi không khỏi lạnh lùng cảnh cáo nàng: Dựa theo đề-xi-ben của nàng, An Nhiên tuyệt đối không có cách nào nghi ngại thật tốt.

"Không sai, sau khi khống chế lại hỗn loạn, chúng ta đem hết thầy nhân viên bởi vì nước mưa mà phát sinh biến hóa tập trung kiểm tra đo lường, phần lớn người biến thành xác sống là người bình thường không có dị năng cùng rất ít số dị năng giả, mà người dị năng có thể tiến hóa càng là hiếm như lá mùa thu. Nhưng không phải là không có." Hắn đẩy kính mắt một cái, "Những nước mưa thu thập được kia bên trong đựng lượng lớn vị trí nguyên tố, có một phần cùng vật chất chúng ta từng đo lường được ở bên trong não tinh xác sống có tương đồng phản ứng hóa học, suy đoán hẳn là đồng nguyên vật chất."

Trên mặt Hồ Duy Khang mang theo không xác định mà sản sinh bất đắc dĩ, "Sau trận mưa kia, tốc độ cùng sức mạnh của xác sống tất cả đều tăng lên trên diện rộng. Nếu như nói lúc trước trình độ xác sống nhiều nhất chỉ bằng phản ứng của người bình thường, như vậy sau cơn mưa trình độ của xác sống ít nhất vượt qua người bình thường phản ứng, có chút chính là bội số nhân loại—— thực sự là tiến hóa đáng sợ a!"

Nguồn năng lượng cùng tiến hóa, tin tức không tẻ, không có khiến tôi thất vọng đây.

Nghe hán ý tứ, cũng không có nói tới não tinh dị năng giả: Là không biết, hay là không muốn nói đây?

Có điều, đều không trọng yếu. Nếu nói là hẳn thật sự đem mọi chuyện đều không hề bảo lưu nói cho chúng tôi, vậy tôi trái lại phải hoài nghi tính chân thực hẳn nói tới cùng động cơ .

Dù cho hẳn có được chính trực, cười đến ôn hòa, tôi đều sẽ không trả giá sự tin tưởng của tôi.

Bởi vì, loại tín nhiệm này là hàng xa xỉ, tôi đã sớm nắm giữ không nổi .

Tác giả có lời muốn nói: Hiện tại * thực sự là ngao kiêu đến cho quỳ →_→

Hai ngày không càng, vì lẽ đó lần này nhiều mã một điểm được rồi..

Đúng rồi, dưới chương sẽ có người linh tiện lợi, có chủ động báo danh mà ~

Hiện tại chiêu mộ các thức dị năng giả, còn sống tỷ lệ rất lớn yêu ~

Đúng rồi, thảo luận nội dung vở kịch mời đến cái này quần ta 369837604

Một cái khác quần chỉ do sụy trình tiết... Không sợ đùa giỡn có thể đi cái kia quần!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 31: Tiêu : Thao Thiên (Hạ)

Hai giờ sau đó, An Nhiên tỉnh lại, nhưng vẫn mang theo mấy phần mơ hồ, chứng thiếu máu của nàng vẫn còn có chút nghiêm trọng, tình trạng mất máu như thế này sẽ dẫn đến hôn mê, xem ra cần phải hảo hảo điều dưỡng một phen.

Chúng tôi mang nạng trở lại bên trong khu B, phân phối ký túc xá tận thế, Ngô Phóng Ca một gian, ba người nữ nhân chúng tôi một gian.

"Cô chăm sóc tốt Tiểu An Từ, tôi ra ngoài đi dạo." Kiều Từ Mặc nhìn An Nhiên vẫn còn buồn ngủ, ánh mắt lóe lên một tia ý lạnh.

Tôi biết, nạng là muốn đi tìm đám người xui quấy kia. Có điều, tôi cũng không tính ngăn cản, giống như tôi lúc trước không có ngăn cản nạng cùng đám người kia phát sinh xung đột. Kiều Từ Mặc đủ mạnh, cũng quá ngu, dùng để làm tấm gỗ chắn không thể nào tốt hơn.

Không có nạng kiềm chế lại tầm mắt của người khác, tôi làm sao có thể thần không biết quỷ không hay mà... sẵn bản đây.

Kiều Từ Mặc rời đi không lâu, tôi cũng đẩy cửa ra, tiểu tuý từng Ngô Phóng Ca này thấy tôi cũng muốn đi ra ngoài, nhú mồm lên: "Chỉ một mình An Nhiên ở bên trong nghỉ ngơi sao?"

"Tôi cần phải đi phòng y tế tìm một ít thuốc." Tôi nhìn hẩn một chút, thuận miệng kiếm xong một lý do.

"Như vậy a..." Hẩn gật đầu, dừng bước lại, mỉm cười nói, "Vậy còn tôi là ở lại chỗ này đi."

Không nghĩ tới tiểu từ này rất quan tâm An Nhiên... Cũng được, đỡ phải tôi nhọc lòng vấn đề An Nhiên an toàn.

Hướng hẩn gật đầu, tôi bước nhanh hướng cầu thang đi đến, ở khúc quanh cẩn thận tránh ra máy thu hình, đưa tay bám ở lan can phòng hộ ngoài tường, vươn mình treo ở trên vách ngoài.

Nơi ở hiện tại của chúng tôi là ký túc xá đại học trước tận thế, chỉ có sáu tầng, nhìn ra khoảng hai mươi mét, mỗi một tầng bên ngoài đều có rào chắn phòng hộ, nghĩ chắc là phòng ngừa sinh viên đại học coi thường mạng sống bản thân. Căn cứ sau khi trải qua nhân viên cải tạo, nơi khúc quanh ở cầu thang bố trí máy thu hình.

Hiện tại đã sắp tiếp cận phòng ăn tầng một, phần lớn người đều về ký túc xá cách phòng ăn tới mấy trăm mét, chỉ cần tôi trong vòng một phút rời đi tường ngoài, có tỷ lệ rất lớn sẽ không bị người phát hiện.

Treo ở tường ngoài thẳng tắp tron nhãn, hoàn toàn mượn sức mạnh cánh tay so với ra ngoài leo vách núi còn khó hơn nhiều, thế nhưng vì tránh ra máy thu hình, không để lại kẽ hở, tôi còn lựa chọn từ bỏ hình tượng.

Cấp tốc bò lên trên tầng cao nhất, tôi từ một bên khác dọc theo ống nước trượt xuống, tròng lên một cái áo khoác sẫm màu có chứa lót vai, dựng thẳng lên cổ áo che khuất nửa mặt, đeo vào giày cao, đầu đội mũ lưỡi trai, đem tóc dài ép ở bên trong, thoáng đem chính mình sửa soạn một hồi. Hiện tại tôi, nếu không nhìn kỹ, lại như là một nam nhân gầy gò thân cao một mét bảy mươi lăm trở lên.

Tôi chậm rãi ra khu B, dư quang chú ý tránh ra máy thu hình. Cái căn cứ này chọn dùng chính là máy thu hình xoay tròn toàn cảnh, mỗi lần điều chỉnh một góc nhọn 75° cần 1. 2 giây thời gian, bình quân 50 mét khoảng cách sẽ có đến hai cái, mà dự tính từ vị trí tôi hiện nay đến khu A cần 300 mét, cũng chính là 6 đến 12 cái máy thu hình. Dựa theo xác suất thống kê, nếu nắm bắt thời cơ thỏa đáng, cộng thêm một chút vận may, rất có khả năng thông qua chỉ ít bốn cái máy thu hình không bị nhìn tới. Đối với tôi mà nói, như thế liền được rồi.

Bỏ ra hơn mười phút trái phải trốn tránh, rốt cục cũng đặt mình trong khu A, tôi cảm giác được vài cột khí thể tìm kiếm quét tới, không khỏi cười lạnh. A, thật là một địa phương ngọa hổ tàng long a, nếu như bất hạnh bị vây công, coi như là tôi cũng không nhất định có thể toàn thân trở ra đây.

Càng như vậy, càng là để tôi chờ mong không ngớt.

Không để ý tới những kẻ tìm tôi nghiên cứu đánh giá, tôi cẩn thận mà ẩn vào khu A. Bởi vì tôi quen thuộc đem khí tức thu liễm, vì thế nên bọn họ chỉ có thể cảm giác được một khí thể biến dị giả thể chất so với người bình thường không mạnh hơn bao nhiêu. Chỉ nháy mắt, những kẻ tìm kiếm kia liền thu hồi chú ý.

Nơi này không giống với khu B, kiến trúc bên trong càng trống trải, giám thị cũng càng nghiêm mật, duy nhất đáng giá vui mừng chính là ra vào cũng không cần nghiệm chứng thân phận, cũng không có đội tuần tra tới tới lui lui hay đưa ra câu hỏi. Tuy rằng máy thu hình ẩn ở trong bóng tối đủ để rõ ràng ghi hình mỗi một cái tin tức của kẻ xâm nhập, thế nhưng đối với tôi mà nói vẫn là tiện lợi rất nhiều.

Về phần tại sao sẽ như vậy... Tôi nhìn một chút nữ nhân cũng giống tôi tiến về phía sâu trong khu A, khí tức hỗn tạp mà phù phiếm, không có dị năng, trên mặt bôi lên dày đặc son phấn, mặc hở hang, hết thấy đặc thù đều móc nối cùng một loại ngành nghề đặc thù nào đó.

Sách, dù cho là hoàn cảnh bây giờ, loại nghề nghiệp tuyên cổ truyền lưu này vẫn là còn tồn tại a...

Đồng dạng thân là nữ nhân, nhưng tôi không có một chút nào cảm giác đồng tình thương hại dư thừa biểu tưng cho nạng.

Bởi vì đây là phương thức nạng sống tiếp, là con đường nạng lựa chọn, làm người đứng xem, tôi có quyền xem thường, nhưng tôi không có quyền can thiệp.

Thấy nạng trực tiếp hướng đi nhà lớn hai tầng, tôi mắt nhìn thẳng, tiếp tục hướng phía trước đi. Tôi không biết nơi ở của mấy người kia, cũng không xác định bọn họ có ở tại bên trong khu A hay không, nguyên nhân theo phương hướng này chỉ là xác suất thống kê cùng với một số ít trực giác suy đoán, cũng chính là cái gọi là nữ nhân giác quan thứ sáu.

Lúc tôi dùng dao giải phẫu chặn lại ngực người đàn ông kia thì đã từng chú ý tới thể ngực hẩn, thoáng qua một cái, tôi vẫn nhớ con số mặt trên. Cùng so

sánh với mấy con số trên thẻ thân phận của Đàm Lạc Khả, Hồ Duy Khang và mấy người chúng tôi, có thể phát hiện một ít quy luật: Càng là người quyền hạn đẳng cấp cao, ký tự có được càng phức tạp, so với mấy người chúng tôi tám chữ số cùng đánh dấu B, bọn họ đằng trước đều có chỉ ít hai chữ cái viết kép, khả năng là chức vị, đẳng cấp, cũng có thể là loại dị năng.

Mã số của hán hai vị trí đầu phân biệt là chữ cái A và H, A có thể lý giải là khu A, như vậy H có thể có thể đại biểu một đó từ đơn tiếng Anh nào đó, có thể đại biểu Hán ngữ ghép vần thanh mẫu... Cũng có thể, là tầng chỗ ở.

Tôi nhìn một chút ngôi nhà trước mắt mang theo chữ cái H, khéo môi hơi giương lên. Coi như không phải cũng không liên quan, tôi cần chính là não tinh dị năng giả, cùng với tính mạng mấy người bọn họ, mà có phải hai người này hay không, cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Hai tay đút vào túi, tôi chậm rãi lên lầu, nhắm mắt lại nhận biết khí tức xung quanh. Tầng thứ hai, có mười mấy dị năng giả, tu luyện, ăn uống, ân, còn có làm tình, thực sự là nhàn nhã. Tôi thu hồi quan sát, tiếp tục đi tới tầng thứ ba, tầng này nhân số cũng không nhiều, chỉ có vèn vèn năm người, a, vừa vặn có hơi thở tôi quen thuộc đây... Thực sự là đặc lai toàn bất phí công phu*. (*: đi mòn gót giày chẳng thấy, đến khi tìm được lại không tồn công)

Tôi đè ép vành nón, đi qua mấy thu hình, tiếp tục lên lầu bốn, sau đó bào chế y theo chỉ dẫn từ tường ngoài lầu bốn tiến vào hành lang lầu ba, động tác của tôi rất nhẹ, khí tức thu lại đến hư vô, cũng không có người nhận ra được.

Im lặng nghiêng tai, phân rõ những âm thanh này. Gian phòng thứ ba bên trái có hai người đàn ông đánh điện tử; gian phòng thứ năm có nam nhân tên gọi Trịnh Tùng, đang nghỉ ngơi; gian phòng thứ sáu bên tay phải, là một nam một nữ, tựa hồ đang tranh chấp cái gì, nam không trọng yếu, người phụ nữ kia chính là kẻ cầm đầu ở trên cổ An Nhiên lưu lại vết thương.

Trực tiếp phá cửa mà vào? Không, đương nhiên không, như vậy sẽ đưa tới những người khác cảnh giác, tôi cũng sẽ đón lấy kế hoạch sẵn sẵn tăng cường độ khó, có thể nói là hạ sách.

Như vậy, muốn như thế nào mới có thể làm cho bọn họ cam tâm tình nguyện mở cửa đây?

Tôi nhẹ dựa vào vách tường, lặng lẽ nghĩ. Đứng rồi, tôi làm sao đem nó quên đi cơ chứ?

Tôi cười cợt, một giây sau liền ở bên trong không gian.

Nơi này phân loại đặt rất nhiều tạp vật cùng thực phẩm, nhưng vẫn có vẻ trống trải mà tịch liêu. Sau khi tôi tiến vào, liền nghe một tiếng chó sủa vui vẻ, từ đằng xa chạy lại đây một con tiểu cầu cả người trắng như tuyết, thân thể tròn vo mà chân ngắn, từ chỗ tôi nhìn tới, lại như một quả cầu "lăn" lại đây -- ngu chết rồi.

Nhẹ nhàng nhấc chân lên, tại con kia xuẩn cầu sắp sửa nhào lên trước một cước đạp trụ cái bụng nó, bụng mềm mại khiến chân tôi dùng sức một trận, nhưng vẫn dùng sức mạnh không có mạnh mẽ giảm xuống, chỉ nhẹ nề cố định lại nó, miễn cho nó lại nhào lên.

Nó ngược lại cũng thông minh, bốn chân ngắn nhỏ vùng vẫy qua lại, đầu dùng sức hướng về mu bàn chân tôi, một hồi một hồi sụt sùi, miệng bên trong không ngừng phát sinh tiếng nghẹn ngào nhỏ bé, thật giống đang làm nũng.

"Người là con chó, không phải mèo." Phi nhỏ đáng về ngu ngốc của nó, tôi buông chân ra, ôm hai tay nhìn xuống con mắt nó, "Ta hiện tại có một cái nhiệm vụ giao cho người đi làm, hoàn thành, ta liền thừa nhận người là sủng vật ta -- làm được sao?"

Tôi lại cùng một con chó bàn điều kiện, kỳ quái chính là tôi dĩ nhiên cảm thấy nó có thể hiểu rõ ý của tôi, chẳng lẽ nói não tinh xác sống thật sự thần kỳ như vậy, có thể thay đổi cấu trúc gen, thần kinh tổ chức, để chó cũng nắm giữ tư duy não người, nghe hiểu được ngôn ngữ người sao?

Khó mà tin nổi.

Nó le lưỡi một cái, rất là hưng phấn kêu vài tiếng, nếu như nó có thể biến thành người, tôi tin tưởng nó hẳn là võ ngực chính mình lời thề son sắt bảo đảm.

Xem ra, có một con sủng vật, cũng không xấu.

Nói yêu cầu đơn giản, cường điệu không thể làm ra động tĩnh quá lớn, nó vẫy đuôi ngắn phía sau, đáp ứng rất thoải mái.

Tôi đem nó mang ra không gian, nó vui sướng trên đất lăn một cái, tựa hồ là cảm thấy vui sướng lâu không gặp lại đối với thế giới bên ngoài, nhưng vẫn nhớ tới tôi dặn không có làm ra quá động tĩnh lớn, tôi trừng nó một chút, ẩn ở bên tường, gio tay gõ gõ cửa.

"Ai vậy?" Bên trong truyền đến tiếng hỏi thăm không kiên nhẫn tiếng, hiển nhiên là tức giận bên trong.

Một giây sau, cửa bị mở ra, người phụ nữ kia dò ra nửa cái đầu nhìn một chút, tự nhủ: "Người đâu?"

Nàng cúi đầu xuống, khi thấy Nhị Bảo liều mạng vẫy đuôi cầu xin, con mắt trừng lớn, lập tức một mặt mừng rỡ đưa nó ôm lên, hô khẽ nói: "Đây là chó nhà ai, thật đáng yêu a..."

Nàng nhìn ra phía ngoài xem, không có phát hiện tôi ẩn ở sau cửa, liền ôm nó xoay người muốn đi vào, một bên còn quay sang nam nhân lúc nãy cãi vã nói: "A Tần, anh xem này con tiểu cầu..."

Nàng chưa kịp nói xong, Nhị Bảo đã phát động công kích, nam nhân kia nghe tin đi ra không kịp chuẩn bị bị nó chích điện, co giật một hồi, miệng sùi bọt

mép hôn mê đi, mà tôi cũng nhân cơ hội lắc mình mà vào, trước người phụ nữ kia kêu sợ hãi một chường đao bổ vào động mạch bên gáy của nàng, đem nàng đánh ngất.

Bước cuối cùng, là tôi quay người nhẹ nhàng mang tới cửa lớn.

Toàn bộ quá trình tốn thời gian chỉ mười giây đồng hồ.

"Kèo kẹt." Trước khi cửa hoàn toàn khép lại, tôi cố ý tiết lộ một tia khí tức. Tôi biết, nam nhân chính đang nghỉ ngơi kia nhất định có thể cảm giác được, còn có thể đem hắn đưa tới hay không, tôi cũng không lo lắng; son không phải tôi, tôi liền tự son, nếu hắn không chủ động đi tìm đến, như vậy tôi liền tự đi là được.

Tiện tay đem hai người thu vào không gian, tôi tham quan căn phòng của bọn họ một hồi, cũng không lớn, bố trí đến mức rất ấm áp, xem ra ở lại đã nhiều ngày, dấu vết sinh hoạt rất rõ ràng, tôi mang theo găng tay plastic, tùy ý đem gian phòng bới loạn, nhanh chóng mở ra ngăn kéo tủ quần áo, cầm quần áo tung rơi trên mặt đất, tạo thành hiện trường cãi vã đánh nhau, cuối cùng đem chén nước trên bàn đẩy ngã xuống đất.

"Oành --" lạnh lạnh tiếng nổ tung vang lên, tôi nghe được âm thanh người đàn ông sát vách kia tới gần, mà hai người đánh điện tử nhưng lại chìm đắm ở trong game không có phản ứng; Sách, thực sự là độ bén nhạy gay go, thậm chí ngay cả tiêu chuẩn phản trình sát cơ bản nhất đều không đạt tới, quả nhiên vẫn là hoàn cảnh căn cứ đại học thành này quá mức an nhàn a. Cho dù thực lực mạnh đến đâu, tâm tình yếu đuối vẫn là khó có thể trong khoảng thời gian ngắn bù đắp.

Tôi ẩn ở khúc quanh tường, dù bạn vẫn ung dung chờ nam nhân tên Trịnh Tùng đi vào.

Hắn đứng là hết sức cẩn thận, đầu tiên là thăm dò gõ cửa, trầm giọng hỏi: "A Tấn? Tiểu Tuyết? Xảy ra chuyện gì?"

Cửa ở dưới hắn vuốt ve lặng yên mở ra, hắn nửa tin nửa ngờ đi vào, không cần tôi nháy mắt, Nhị Bảo ngoắt ngoắt cái đuôi chạy tới, tôi cũng thả ra khí tức, tiện tay hướng hắn quăng một cái dao gọt hoa quả.

"Ai?" Hắn cảnh giác chộp ngăn cây dao kia, trên cánh tay bắp thịt nhô lên, vũ khí bình thường căn bản không làm gì được hắn, có điều... thân thể người máu thịt, làm sao có thể địch nổi sấm sét điện giật đây.

Tại hắn tập trung chú ý tới cây dao kia đồng thời một đạo màu tím hồ quang đã bắn trúng bờ vai của hắn, tuy rằng hắn đã cố gắng khống chế động tác, nhưng vẫn ngã trên mặt đất, giữ thân thể không được co giật.

Tôi quay sang hắn khẽ mỉm cười, tại trước khi hắn muốn cử động tay, nhắc chân đạp trúng đầu hắn, đem hắn đá hôn mê bất tỉnh.

Đưa hắn ném vào không gian, đem hai người hôn mê kia ra, tôi nghĩ nghĩ, giờ tay đem xương cốt toàn thân của người đàn ông kia đều bóp nát, tạo thành hình dạng cự lực đá kích, cuối cùng bẻ gãy cổ của hắn. Về phần trên người hắn có dấu vết bị điện chích qua, tôi cũng không tính hết sức xóa bỏ: Vị hư tác thực chi, kì thực hư chi*, có bảy nghi trấn càng có thể che giấu chân tướng. (* Cái gọi là giả thì lại tưởng thật, kì thực là giả)

Đem người phụ nữ kia vớt tại trên ghế salông, dọn xong tư thế, tôi nhặt lên dao gọt hoa quả trên mặt đất, nghiêng người tránh ra vị trí phun tung tóe, sau đó mạnh mẽ đâm vào động mạch cảnh của nàng.

Máu tươi tranh nhau chen lấn tung tóe từ bên trong cổ của nàng, đem sô pha cùng sàn nhà nhuộm đến độ là sắc máu đỏ tươi, trong chốc lát, liền một giọt đều không có để lại, nàng triệt để mất đi khả năng tỉnh lại.

Tôi lạnh lùng nhìn sinh mệnh nàng từng điểm từng điểm trôi qua, trong lòng nhưng không buồn không vui, cũng không có khát vọng khát máu. Mấy người này đối với tôi mà nói, chỉ là thuần túy giết chóc, mà không phải ăn uống.

Giả tạo xong hiện trường, tôi lần thứ hai kiểm tra một chút, xác định không có để lại kẻ hở quá to lớn, lập tức đem Nhị

Bảo thu vào không gian, nhanh chóng dựa theo đường cũ trở về.

Một chuyện này tuy rằng không có được nào tình, thế nhưng giải quyết đi ba người, còn thí nghiệm năng lực Nhị Bảo, kết quả vẫn tương đối làm tôi thỏa mãn, không nghĩ tới một đòn của con vật nhỏ này, dĩ nhiên có thể đem một người có năng lực đặc biệt chích điện ngất mà không hề có chút sức chống đỡ, một chiêu này ở hai bên giao chiến thì dùng làm đánh lén, không thể tốt hơn.

Hiện tại đánh giá loại năng lực này của nó cực đại, tham chiếu điện áp tiêu chuẩn IEC giá trị 120V tiếp xúc nhánh sông, như vậy cường độ dòng điện của nó ở khoảng 50~80 MA, nếu lại tiến hành huấn luyện tương quan, một đòn mất mạng cũng không phải không thể...

Tâm tình rất tốt tiến vào khu B bên trong nơi ở tạm thời của chúng tôi, còn không kịp thay đổi quần áo, liền thấy An Nhiên đang vén chăn lên, đầy mặt nghi hoặc mà hướng tôi nhìn: "Tiêu, cô đi đâu vậy?"

Ánh mắt trong suốt hoàn mỹ, thẳng tắp vọng tiến vào trong mắt tôi, dường như khiến ác ma trong lòng tôi đều hiện ra nguyên hình, không chỗ ẩn nấp.

Tác giả có lời muốn nói: Sách, ta cảm thấy ta đem Tiêu viết thành trăm phương ngàn kế người mang tội giết người → _ →

Hiện tại các người biết hai bảo tác dụng ba ~ không sai, nó chính là phụ trách viễn trình phát ra pháp sư ==

Q.2 - Chương 32: Tạ : Săn Bắn (Thượng)

-- Tê... Cái cổ, có chút đau đây.

Tôi chậm rãi mở mắt ra, bình phục một hồi bởi vì đứng dậy quá mạnh mà tầm mắt đột nhiên một mảnh màu đen, sau khi khôi phục ánh sáng, sờ sờ cái cổ dày đặc băng gạc, trên mu bàn tay còn lưu lại dấu vết truyền nước biển, bên trong cánh tay cũng có lỗ kim, tay chân vẫn còn có chút như nhũn ra, đầu óc thật ra lại tỉnh táo không ít.

Bốn phía đánh giá một phen, không nhìn thấy Tăng Nhu, không nhìn thấy Mặc Mặc, cũng không có thấy Tiêu, trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác cô quạnh.

Tăng Nhu cũng không có theo chúng tôi đi tới khu B, dù sao không có dị năng, tôi xin nhờ Đàm Lạc Khả sắp xếp cho nàng một việc ung dung, Tiêu cho nàng mấy khối nã tinh, nàng rất thoải mái đáp ứng rồi.

Tôi khó có thể quên, lúc Tăng Nhu rời đi theo một công nhân viên khác có chút quyền luyến có chút ánh mắt u oán, trong lòng mềm nhũn, hầu như liền muốn mở miệng lưu lại nàng, lời còn ở khóe miệng, tôi lập tức tỉnh táo lại, xoay người rời đi.

Đối với sự kiện nàng đem Tiểu Hưng đẩy mạnh vào bầy xác sống kia, tôi đã tiêu tan từ lâu, đứng lập trường của nàng, tôi có thể lý giải tâm tình cùng lựa chọn của nàng, nhưng chính vì như thế, tôi càng không thể mang theo nàng rời đi.

Từ nơi này đến thành phố B, còn một khoảng cách rất dài, tôi không biết trên đường sẽ gặp phải cái gì, thậm chí tôi không dám hứa chắc mình có thể bình yên vô sự đến chỗ cần đến. Bên trong đội ngũ chúng tôi này, Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca đều có năng lực tự vệ, Tiêu chưa từng có động tay động chân qua, tôi chỉ là cái bao quần áo có cũng được mà không có cũng được, nếu lại mang theo Tăng Nhu không hề năng lực, tỷ lệ nguy hiểm là tăng lên gấp bội.

Chỉ ít, ở đây, khả năng nàng sống tiếp so với theo chúng tôi lớn hơn nhiều lắm, chỉ cần bảo đảm cái căn cứ này không có vấn đề lớn gì, chúng tôi liền rời khỏi.

Mọi buổi tiệc đều có lúc tan, nàng tuy rằng còn non nớt, nhưng nàng nhất định phải học được kiên cường, tôi cũng như thế.

Tôi không thể lại nghỉ tại mọi thời khắc đều dựa vào sức mạnh của Mặc Mặc, dựa vào trí lực của Tiêu, tôi không hi vọng trở thành gánh nặng của toàn bộ đội ngũ. Nhưng là, dựa vào dị năng vô bổ của tôi, phải làm sao trở thành một phần trợ lực hữu hiệu đây?

Nghĩ đến đây, tôi chán nản vén chăn lên chuẩn bị rời giường. Bỗng nhiên, ngoài cửa sổ có chút động tĩnh rất nhỏ, khiến tôi khẩn trương im lặng nhìn tới, áo khoác sẫm màu bao vây một bóng người gầy gò, đội mũ, hoá trang đến vô cùng khả nghi, nhưng tâm tôi treo lên lập tức hạ xuống, không biết tại sao, dù cho nàng nguy trang đến vô cùng tốt, tôi vẫn có thể một chút nhận ra, đây chính là Tiêu.

Loại trực giác gần như huyền diệu này làm tôi kiểu ngao lại vừa then thùng, ngọt ngào lại buồn phiền, lúc ẩn lúc hiện lên một ý nghĩ, chợt lại bị tôi rất nhanh đè ép trở lại.

"Tiêu, cô đi đâu vậy?" Tôi nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi, cũng không phải hoài nghi, mà là lo lắng.

Nàng tựa hồ không ngờ rằng tôi đã tỉnh lại, trong đôi mắt đẹp để xẹt qua một vệt kinh ngạc, tay bỏ mũ xuống, sau đó vẫy vẫy tóc dài, quay sang tôi khẽ mỉm cười: "Tôi thấy Từ Mặc đi ra ngoài, có chút không yên lòng nên cùng ra ngoài xem xem."

-- Mặc Mặc cái tên này, lại đi gây sự?

Tôi vội vàng hỏi: "Cái kia nàng..."

Chỉ là lời còn chưa nói hết, liền nghe tiếng vang cửa bị thô lỗ đẩy ra, một bóng người hấp tấp xông vào, một hồi nhảy nằm tới trên ghế, thờ hồng học nói rằng: "Cái gì phá căn cứ! Còn có nói đạo lý hay không a! Dựa vào cái gì không cho ta đi vào? Còn quyền hạn? Ta phi! Ta làm sao không biết có chuyện này! khu A ghé gớm a! Cô nài nài còn không gì lạ, không thèm khát đây! Chó cặ gần nhà, gặ cặ gần chuồng! Mắt chó coi thường người khác! Miệng chó bên trong phun không ra ngà voi! Cầu, cầu..." Hùng hùng hổ hổ mà rống lên một lúc, Mặc Mặc kẹt, không thể làm gì khác hơn là hận hận đập một cái bàn, biểu đạt sự phẫn nộ của chính mình.

Tôi lắc lắc đầu, cũng không tiện nói cái gì, trong lòng cười thầm: Nhìn dáng dấp nàng như vậy, hiển nhiên là đi khu A tìm có chưa toại ngược lại bị người ngăn lại, đừng nói trả thù, liền ngay cả mặt của người ta đều không thấy.

Vào lúc này, Mặc Mặc chính là nổi nóng, đến vuốt lông, cũng không thể lại trêu chọc tiểu ma vương này, không phải vậy nàng thật có thể nổ!

Tôi háng giọng một cái, nghiêm túc hỏi: "Làm sao ? Nói cho tớ nghe một chút thôi? Ai bắt nạt người gặp người thích của, hoa gặp hoa nở Kiều đại tiểu thư chúng ta? Tớ cần phải giáo huấn hần!"

Nàng xi cười một tiếng, lại tức giận liếc trắg tôi một chút, một mặt ghét bỏ xua tay: "Được rồi được rồi, thì tiểu thân thể nhỏ bé của ngài không tới hai lạng thịt, người mất chút máu liền hôn mê mấy lần, tôi cũng không dám làm phiền ngài đại giá! Vẫn là cho tôi yên phận nghỉ ngơi đi! Tôi đỡ phải bận tâm ngài!" Nàng tuy rằng ngoài miệng chế nhạo tôi, nhưng biểu hiện thả lỏng không ít, trên mặt dần theo dáng đáp cười, không còn vẻ um tùm lúc nãy nữa.

Tôi lúc này mới nói bóng gió hỏi: "Được! Tớ không có mặt, nghe cậu nói nói, giúp cậu phân tích nói chuyện một hồi vẫn là có thể làm được... Nói đi, đến cùng có chuyện gì?"

Mặc Mặc liếc tôi một chút, dáng vẻ có chút tức giận lại có chút chột dạ, cuối cùng vẫn là ở tôi nhìn kỹ không tìm được hồi đáp: "Ai nha còn không phải là vì cậu sao! Mấy tên gia hỏa đáng giết ngàn đao kia lại dám ở trên cổ cậu động dao găm, vậy chính là động dao găm ở trên cổ cô nãi nãi tớ, tớ làm sao nuốt được con giận này? Đương nhiên phải tới cửa giết đi lấy lại công đạo rồi!"

"Chỉ có điều điểm quan trọng, hành động không thành công, đúng không?" Tôi nghe nàng một chút, đại thể đoán được việc trải qua.

"Ai nha chính điểm ấy làm người tức giận a! Cái gì khu A khu B, chế độ đẳng cấp rõ ràng như thế đều sắp theo kịp xã hội phong kiến mà! Bọn họ đây là kỳ thị! Muốn gây nên dân phản mà!" Mặc Mặc nâng hai chân, cảm giận bất bình nói rằng.

Tiêu đã đổi về nữ trang nhân nhả ôm cánh tay liếc nàng một chút, lạnh nhạt nói: "Chỉ là không cho phép một mình cô đi vào thôi."

"Cái gì? Tại sao a? Còn có, làm sao người biết a?" Mặc Mặc bỗng nhiên quay đầu trừng mắt nàng, hỏi.

Tiêu dường như không có việc gì khêu móng tay bản thân, rất lâu trả lời: "Bởi vì trước xung đột, cô đã bị đưa vào theo dõi, chỉ cần cô vừa tiến vào trong phạm vi khu A, sẽ bị đội tuần tra ngăn lại và mời ra khỏi khu vực Khu A, vì để tránh cho cô tìm những người kia phiền phức cùng với việc tạo thành phá hoại đối với đồ vật và những người khác ở khu A. Việc này kỳ thực cũng là đối với năng lực cô có một loại biến tướng khẳng định đây, 'Ma Tinh tiểu thư' " Tiêu không nhìn Mặc Mặc trầm xuống sắc mặt, có chút ít trào phúng cười nói, "Cho tới tôi là làm sao biết... Bởi vì tôi vẫn đi theo phía sau cô, nhìn thấy."

Tiêu vẫy vẫy tay, sau đó tại sắc mặt Mặc Mặc liên tục chuyển đổi nhìn đồng hồ tay một chút, cực kỳ tự nhiên nói sang chuyện khác: "Ừm, phòng ăn thứ hai đã đến giờ, đi phòng ăn xem một chút đi. Không biết sẽ có phao tiêu cánh gà hay không đây."

Sự chú ý Mặc Mặc lập tức bị bốn chữ "Phao tiêu cánh gà" Tiêu nhắc tới hấp dẫn , nàng dừng cầm vỗ bàn một cái, nhìn tôi một cái nói: "Tiêu An Từ! Ngủ lâu như vậy nhất định đói bụng! Đi lên ăn đi!"

Vì thế nên ở trong lòng cậu còn có cái gì so với phao tiêu cánh gà trọng yếu sao? Có sao? Nhất định không có!

Tôi yên lặng mà nhỏ nước bọt nàng đối với phao tiêu cánh gà gần như biến thái si mê, mặt không hề cảm xúc mặc quần áo tử tế, theo các nàng đi ra ngoài.

Kêu Ngô Phóng Ca, bốn người cùng nhau đi đến phòng ăn gần nhất.

Tuy đã là thời gian phòng ăn mở cửa lần hai, dòng người vẫn hết sức chen chúc, chỉ ít tôi phóng tầm mắt nhìn, nhìn thấy chính là một mảnh đen kịt sau gáy.

Phòng ăn quy mô không nhỏ, là một toà kiến trúc ba tầng cao, nhìn ra có thể chứa đựng khoảng một nghìn người, này đã là một con số khá kinh người, chỉ là đối với căn cứ đại học thành dị năng giả đông đảo, vẫn như cũ là nhiều cơm ít thịt.

Có người nói, phòng ăn ở đây chỉ có ba cái như vậy, vì lẽ đó phải đem thời gian dùng cơm chia làm hai nhóm phân lưu tiến hành, mới không còn nạn đói.

Trong miệng không ngừng đọc thầm các loại tên gọi đồ ăn, Mặc Mặc rất là hưng phấn phóng tầm mắt tới phương hướng phòng ăn, kéo tay tôi một cái liền muốn xông về phía trước, nhưng sau một khắc lại bị một bàn tay trắng như ngọc vỗ bỏ, cổ tay tôi mát lạnh, là bị Tiêu nắm .

Nàng không có nhìn tôi, mà nhíu lại lông mày đối với Mặc Mặc nói rằng: "Nàng còn suy yếu, không chịu nổi cô dẫn dắt."

"Thiết..." Mặc Mặc mất hứng lầm bầm vài câu, cuối cùng không dám kéo tôi nữa, mà bắt chuyện Ngô Phóng Ca đi tới phía trước tôi và Tiêu, ngăn người lui tới, khiến cho chúng tôi có thể thuận lợi đi về phía trước.

Tiêu rất ghét hoàn cảnh chen chúc ầm ĩ như vậy, lông mày tú lệ vẫn nhíu lại, tôi mím mím môi, tránh ra tay nàng nắm bắt cổ tay tôi, tại nàng kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại thì cùng lòng bàn tay nàng dán vào nhau, cầm thật chặt tay nàng.

Nàng nhíu mày, khoe môi nhợt nhạt nổi lên, khoe mắt dưới đôi lông mày nổi lên sắc bén, càng là lộ ra một loại dịu dàng đến mức mỹ lệ tận cùng. Tôi lần thứ hai nắm chặt bàn tay, dù cho tay đè ép độn độn khó chịu, nhưng làm sao đều không nỡ lòng bỏ ra .

Phí đi một phen công phu đẩy ra cửa sổ phòng ăn tầng một, nơi này đều là người giống như chúng tôi mới đến, quyền hạn thấp, điểm thấp hoặc là người bình thường không năng lực gì, sinh viên đại học chiếm đa số, còn có chút người già trẻ em, khả năng nguyên lai là tiểu thương cùng gia thuộc trong đại học thành.

Có người nói trước khi căn cứ đại học thành chính thức dựng thành đã từng trải qua chiến đấu và thanh tẩy rất gian khổ, những người này kết cục có thể miễn biến thành xác sống tồn tại đến nay, đã là rất may mắn.

Đến phiên chúng tôi xếp hàng trước cửa sổ, phụ trách lấy com chính là một nữ sinh mặc áo khoác tiêu độc, mang theo khẩu trang, ánh mắt nàng sáng ngời nhìn chăm chăm tôi hai giây, sau đó đem một đại khoai tây cho vào bên trong khay tôi, còn tưới lên một chút nước ấm, để khay ăn của tôi xếp như toà núi nhỏ. Tôi quay sang nàng gật đầu, lộ ra một nụ cười cảm tạ. Cô nữ sinh này không phải người khác, chính là Tăng Nhu.

Xem ra Đàm Lạc Khả tuân thủ hứa hẹn, sắp xếp cho nàng một công việc tốt đây. Làm việc ở bên trong phòng ăn, nhất định sẽ không đói bụng đi. Như vậy là tốt rồi.

Com nước xong xuôi, cùng Tiêu chậm rãi quan sát ở trong đám người, liền nhìn thấy Ngô Phóng Ca chính hướng chúng tôi ngoắc tay, bên cạnh hắn là Mặc Mặc một mặt không vui dùng chiếc đũa đâm com nước.

Đi tới thả xuống khay ăn, tôi kỳ quái nhìn bọn họ một chút, dùng ánh mắt hỏi dò Ngô Phóng Ca: Đây là làm sao? Ai lại chọc tôi tiêu ma tính chúng ta?

Hắn cười khổ một tiếng, chỉ chỉ com nước trên khay, tôi hiểu rõ.

Trước mặt bốn người chúng tôi, tổng cộng bốn dạng món ăn, khoai tây kho, bạch chước cây cải củ, rau trộn chua dưa chuột, cùng với trong đấy thấy cả bí đỏ thang; com tẻ là gạo cũ lẫn vào gạo lúc lương thực phụ com, khó có thể nuốt xuống miệng được.

Dù cho là tại căng tin đại học hồi trước, chúng tôi cũng không có trải qua thức ăn thô như vậy.

Tôi nhìn người chung quanh, nhưng đều là ăn được say sưa ngon lành, không có nửa phần đáng về xoi mói, hiển nhiên là đối với thức ăn như vậy tập mãi thành quen.

"Tôi vừa nãy trên lầu hai xem qua, có cá có thịt, phối hợp mùi thơm, liền thang đều là trứng gà thang! Cái nào giống chúng ta, như cám lợn! Đây là làm cho người ta ăn sao!" Mặc Mặc dè dặt oán tiếng nói.

Tôi liếc nàng một cái, thấy mọi người xung quanh tự mình tự ăn, không có chú ý tới bên này, lúc này mới quay đầu lại cảnh cáo nàng: "Nhỏ giọng một chút."

Tiêu dùng chiếc đũa khều một cây củ cải thái to nhỏ không đều, tựa như cười mà không phải cười liếc nàng một chút:

"Người ta có thịt ăn là bởi vì có công hiến, nếu như cô cũng giết được xác sống kiếm được điểm, hoàn toàn có thể được ăn càng ngon hơn so với bọn họ."

"Nhưng là trên tầng cũng không có thấy cánh gà tiêu!" Mặc Mặc bĩu môi, giọng điệu rất là ai oán.

Tôi không nhịn được oán thầm: Kỳ thực đây mới là nguyên nhân căn bản cậu không cao hứng đi...

Đang lúc này, có mấy người từ ngoài cửa đi vào, vội vã lên lầu, tôi cực nhanh liếc mắt một cái, dĩ nhiên là người quen đã xảy ra xung đột với chúng tôi, có điều không có nhìn thấy thủ lĩnh Trịnh Tùng cùng nữ nhân cắt cổ tôi kia, chỉ có nữ sinh cùng Mặc Mặc phát sinh mâu thuẫn, tựa hồ gọi là... Phùng cái gì đó?

Tôi đang suy nghĩ tên của nàng, đã thấy nàng rất nhanh lại từ trên lầu chạy đi, phía sau còn theo mấy người khác, ngoại trừ nam nhân mặt sẹo kia, còn có một người nam nhân khác gọi không ra tên -- vẫn là không thấy Trịnh Tùng cùng nữ sinh kia.

Về mặt bọn họ khó nén lo lắng hoang mang, đã xảy ra chuyện gì sao?

Chỉ là... Không có quan hệ gì với tôi.

Không có để ý bọn họ, tôi chà chà chiếc đũa, cấp lên một khối khoai tây bỏ vào trong miệng, nhai mấy lần, khó khăn nuốt xuống: Được rồi, cũng không có khó đến nỗi không thể nuốt xuống...

Gắp một khối com, nhai mấy lần đem hạt com tròn nghiền nát đến càng thêm nhuyễn dễ dàng nuốt, tôi ép buộc chính mình học người xung quanh ăn như thế, ngược lại cũng dần dần không còn mâu thuẫn trong lòng như vậy.

Đang chuẩn bị thử một chút dưa chuột chua tỏa ra mùi kỳ lạ, liền thấy ba người khác đều dùng một loại ánh mắt khó mà tin nổi nhìn chăm chăm tôi. Sao, làm sao? Lẽ nào trên mặt tôi có vật gì bẩn thỉu?

Tôi để đũa xuống sờ sờ mặt, không rõ vì sao hỏi: "Nhìn tôi làm gì?"

Tiêu ho nhẹ một tiếng, cười không nói.

Ngô Phóng Ca nắm lên chiếc đũa, gắp một khối khoai tây, thấy chết không sờn bỏ vào trong miệng.

Mặc Mặc chống cằm nhìn tôi một lúc, bỗng nhiên vỗ vai Ngô Phóng Ca một cái, đề nghị: "Không bằng chúng ta cũng đi ngoài thành săn bắn xác sống đi!"

"Tăng Nhu đã có sắp xếp, dựa theo nguyên bản kế hoạch của chúng ta, là trong vòng ba ngày liền rồi đi nơi này." Tiêu nâng lên bát bí đỏ thang, ưu nhã uống một hớp nhỏ, mặt không biến sắc thả xuống chén thang, nhưng không có uống lại.

"Ồi tôi biết rồi! Nhưng là, chúng ta chẳng lẽ không nên ở lại chỗ này thêm quan sát một lúc sao? Lại tìm đồ lót dạ, tỷ như được phẩm a, đồ ăn a, thủy điện a... Phao tiêu cánh gà gì đó..." Mặc Mặc chưa từ bỏ ý định khuyên nhủ.

-- kỳ thực một điều cuối cùng mới là cậu muốn nói đi!

Thực sự là thua với cái tên này ... Tôi thờ dài cười khổ.

Tác giả có lời muốn nói: Sách, ta làm sao gần nhất không viết ra được Âm Hắc cảm giác, càng ngày càng sung sướng là muốn ồn ào loại nào →_→

Kiểu Từ Mặc cùng hai bảo quá cướp hí, nếu không đánh chết quên đi ٩ (' ▽ ') ٩

Được rồi, xin mời đem câu nói kia cho rằng ngày Cá tháng Tư chuyện cười ~ ngày hôm nay cô lương môn có hay không bị đùa bỡn a ~ bản quân vượt qua không có chút rung động nào một ngày, Tốt vô vị a ~

Đúng rồi, ngày mai quyết định đem tình địch lôi ra đến lưu lưu, kính xin mời chờ mong yêu ~o(n_n)o

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 33: Tạ : Săn Bắn (Hạ)

Ở dưới Mặc Mặc mọi cách yêu cầu, chúng tôi sau khi ăn xong vẫn là đi đến nơi đăng ký lúc trước, tìm tới Đàm Lạc Khả đưa ra lời tham dự săn bắn. Khiến tôi kỳ quái chính là Tiêu dĩ nhiên cũng không có ngăn cản năng tùy hứng, lẽ nào nơi này còn có người hoặc việc gì đáng giá năng lưu lại sao?

Vừa nghĩ tới có khả năng như vậy, trong lòng tôi liền hiện ra cảm giác chính tôi còn cảm thấy kinh ngạc... thất lạc cùng với đồ kị.

Tôi khó có thể chịu đựng khóe môi lạnh lạnh kia chỉ khi đang đối mặt tôi thì mới thoáng hòa hoãn, sẽ lại vì một người khác tràn ra độ cong xán lạn mà mỹ lệ. Tôi khó có thể chịu đựng trong đôi mắt so với bảo thạch còn muốn lóe sáng hơn, so với sao trời còn óng ánh hơn kia sẽ phản chiếu ra một bóng dáng người khác. Tôi khó có thể chịu đựng... Tôi nghĩ, tôi đã không có thuốc nào cứu được.

Thế nhưng, ngoại trừ đem một phần mong muốn này nói ra, hoặc là mong muốn chôn sâu đáy lòng vĩnh viễn cũng không được đáp lại, tôi cái gì đều làm không được, cũng không thể làm.

Đàm Lạc Khả biểu tình đối với chúng tôi đến lại vô cùng vui mừng, có thể còn chứa mấy phần xấu hổ đối với sự kiện kia, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười khéo léo: "Mấy người tới rồi... A đúng rồi, cái tiểu nha đầu kia rất chịu khó, tôi giao cho nàng phụ giúp bếp trưởng phòng ăn, bếp trưởng đối với nàng khen không dứt miệng đây!"

"Không sai, chúng tôi ngày hôm nay còn nhìn thấy nàng, thực sự là phải cảm tạ cô nhóc lòng." Tôi biết rõ nàng đây là dấu không được công lao sắc sỡ của chính mình, nhờ vào đó xóa bỏ sự kiện mang đến mặt trái ẩn tượng kia, cũng là đối với chúng tôi lấy lòng. Mặc Mặc đã nói với tôi khi tôi hôn mê thì Hồ giáo sư kia thái độ đối với chúng tôi rất tốt, cứ như vậy tôi cũng không cảm thấy kỳ quái, trái lại là thuận thể cùng nàng khen tặng hàn huyên vài câu, đều tự tìm bậc thang leo xuống.

Nàng cũng là loại người giỏi ngênh phụng, sau khi sáng tỏ chúng tôi không có để ý chuyện này liền mỉm cười hỏi:

"Như vậy, mấy người tìm đến tôi là có chuyện gì sao?"

"Chúng tôi muốn đi săn bắn xác sống!" Mặc Mặc từ phía sau tôi nhô đầu ra, xen vào nói.

Tôi vỗ vỗ đầu nàng tựa ở trên bả vai tôi, quay sang Đàm Lạc Khả gật gật đầu nói: "Đúng, lần trước cô từng nói tới đề tài quyền hạn cao với thu được điểm, chúng tôi muốn biết ra khỏi thành săn bắn cùng sưu tầm vật tư cần thủ tục như nào."

Nàng tựa hồ là có chút ngột ngạt, trong mắt có ánh sáng không tên né qua, chợt nở nụ cười: "Thật là khéo, sớm định ra chính là ngày mai sẽ có một đội muốn đi tham gia cái nhiệm vụ thường lệ này, có điều bởi vì một số nguyên nhân vừa nãy bọn họ tới hủy nhiệm vụ, tôi đang lo phải làm sao đây, mấy người liền đến! Có điều..." nàng dừng một chút, có chút chần chờ nói rằng, "Nhiệm vụ này độ khó hệ số phải so với trước lớn một chút, đương nhiên đòi lại cũng đồng dạng khả quan."

"Độ khó hệ số? Cái này phải tính thế nào?" Tôi nắm lấy từ mấu chốt trong đó, không khỏi hỏi.

"Nói như vậy, mấy người có thể lĩnh nhiệm vụ đại thể sẽ chia làm ba đẳng cấp gấp, át, bình. Độ khó hạng nhất hầu như sẽ không tuyên bố, một khi tuyên

bổ chính là cường chính tính phân phối nhiệm vụ, việc liên quan tới phát triển kế sinh nhai của căn cứ. Ất bình thường là đi khá xa thành trấn liên lạc thông tin cùng tìm cứu. Bình lại là ở gần sản giết xác sống. Tích lũy mười cái bình có thể tăng lên trên một quyền hạn, một ất tương đương với mười các loại bình, cứ thế mà suy ra." Nàng tưởng tận giải thích, ánh mắt thoáng qua một cái ở trên mặt Mặc Mặc, "Hai ngày trước có một tiểu đội đi săn bắn, thế nhưng quá kỳ hạn còn chưa có trở lại, cũng mất đi thông tin sóng điện tín hiệu, vốn là tiểu đội Trịnh Tùng ngày mai xuất phát đi tìm cứu, thế nhưng hiện tại bọn họ chột muốn hủy bỏ..."

"Trịnh Tùng? Chính là cái đồ lưu manh kia?" Mặc Mặc cau mày nói rằng, "Vốn là nhiệm vụ của bọn họ? Vừa vặn, bọn họ không làm đúng không? Chúng tôi nhận!"

-- cướp chuyện làm ăn của người khác có gì hay !

Tôi hầu như có thể tưởng tượng đến tâm lý Mặc Mặc hoạt động.

Lại nói, ai cho cậu quyền tự ý đồng ý a? Ít nhất phải dân chủ bỏ phiếu chứ?

Tôi tức giận trừng nàng một chút, quay đầu lại trưng cầu ý kiến hai người kia. Được rồi, Ngô Phóng Ca không có ý kiến tôi có thể hiểu được, coi như Mặc Mặc muốn giết người hẳn phỏng chừng cũng đưa dao găm, nhưng là, tại sao Tiêu cũng chỉ mỉm cười ngầm đồng ý?

Nếu ba người bọn họ đều đồng ý, tôi cũng không phản bác nữa, chỉ là đáy lòng vẫn cứ suy nghĩ: Vô duyên vô cớ, tiểu độ Trịnh Tùng vì sao lại hủy bỏ nhiệm vụ lần này đây? Là bởi vì độ khó hệ số quá cao?

Không, nếu là như vậy thì lúc trước bọn họ sẽ không nhận, hơn nữa bọn họ nắm giữ quyền hạn ở tại khu vực cấp A, thực lực bản thân tất nhiên không tầm thường.

Như vậy, là đội ngũ của họ đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến lúc này ở phòng ăn nhìn thấy mấy người kia đáng vẻ kinh hoàng, tôi hoài nghi khả năng này càng to lớn hơn.

"VẬY CÁC NGƯỜI CHUẨN BỊ NHẬN NHIỆM VỤ NÀY SAO?" Đàm Lạc Khả hỏi.

Tôi còn đang do dự bên trong, Tiêu đã vỗ bản: "Được."

Mãi đến tận ngày thứ hai đoàn người chúng tôi lái Land Rover vào sáng sớm, ở trong nắng sớm mỗi người găm nửa lưng khô được phân phối, dọc theo con đường hướng dẫn lúc rồi đi, tôi mới hậu tri hậu giác nghĩ đến, có phải là nên mang chút vũ khí vừa tay đây?

Nghe được vấn đề của tôi, Tiêu ung dung thông thả từ trong không gian lấy ra mấy cây súng lục, thậm chí còn có một chút lựu đạn, vẻ mặt bình tĩnh đưa cho tôi. Cảm thấy đối với việc nắm giữ những vũ khí này là chuyện đương nhiên.

"Ày..." Tôi tùy ý chọn một cây súng lục đeo ở bên hông, thấy Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca hai người đều tràn đầy phấn khởi chọn hai khẩu súng lớn, không khỏi nhắc nhở, "Hai người các cậu cũng không cần phải dùng súng chứ?"

Theo tôi được biết, Mặc Mặc cũng không có kinh nghiệm dùng súng, chơi trong game đương nhiên không tính. Ngô Phóng Ca cũng chỉ là một trạch nam bình thường, hai người này dĩ năng phát huy lên tác dụng phải xa hơn với dùng súng, tại sao một mực đối với sử dụng súng có tình cảm đây?

Mặc Mặc ghét bỏ liếc tôi một chút, một mặt đứng đắn nói rằng: "Đó là đương nhiên bởi vì dùng súng khá là soái rồi! Không có chơi (Resident Evil) ? Một súng nát đầu mới hay a!"

Ngô Phóng Ca ở một bên dùng sức gật đầu, hiển nhiên là Mặc Mặc nói đến tâm khảm bên trong hắn.

Không nói gì trùng bọn họ vài lần, tôi nghiêng đầu đi, yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, mấy tên này có thể có một chút cảm giác căng thẳng sinh tồn ở tận thế hay không? Thực sự là được rồi...

Ở ngoài thành phụ cận đã rất ít có thể gặp phải người sống, đúng là thỉnh thoảng bốc lên vài con xác sống, nghĩ đến là bị lượng lớn hơi thở người sống trong đại học thành hấp dẫn tới được, nhìn thấy chúng tôi chậm rãi chạy Land Rover, những xác sống này đều không thể chờ đợi được nữa nhào tới, tuy rằng đều bị thân xe kiên cố ngăn trở, bị bánh xe nghiền nát, thế nhưng lực xung kích lại làm cho toàn bộ xe đều chấn động mấy lần.

Cùng so với trước, xác sống tốc độ và sức mạnh đều tăng lên trên diện rộng, đã có thể sản sinh uy hiếp đối với xe chúng tôi, tôi thậm chí hoài nghi nếu không có phương tiện thay đi bộ, chỉ bằng vào hai cái chân chúng tôi có thể ở bên trong đám xác sống như hổ như sói may mắn còn sống hay không. Tôi lúc này mới ý thức được nhiệm vụ này tại sao lại do tiểu đội Trịnh Tùng quyền hạn hơi cao tới làm, mà sau khi bọn hắn hủy bỏ liền ít có người hỏi thăm.

Không có bộ cánh cam, không ôm đồ sứ sống*, đạo lý là chân thực. (* không có năng lực gì thì đừng tinh vi)

Đương nhiên, chỉ là một chút khó khăn là không làm khó được chúng tôi, chỉ ít ở trước mặt Tiêu bác sĩ hầu như không gì không làm được, không đáng nhắc đến. Nàng nhìn phương hướng kính chiếu hậu một chút, khoe môi lạnh lùng câu lên, thâm trầm như dạ rồi lại thanh nhã như liên: "Ngồi vững vàng."

Sau khi tôi miễn cưỡng kéo tay vịn, xe đột nhiên gia tốc hướng phía trước xông ra ngoài, như một mảnh hổ ra khỏi lồng, gào thét phá tan tất cả ngăn cản ở trước mặt cản trở, chạy như bay tạo ra một khoảng cách lớn.

Đem hết thảy xác sống đều vứt ở phía sau xa xa, Tiêu cũng không có giảm tốc độ, trái lại đem tay lái xoay một cái, ở phân cửa ngã ba thì quả đoán chuyển hướng phía bên phải. Tôi đoán chừng một chút, cách mục đích của chúng tôi, cái đội người mất liên hệ càng lúc càng gần rồi.

"Đúng rồi, tôi vẫn có một vấn đề không nghĩ ra, " trong buồng xe bầu không khí có chút yên tĩnh đến mức quá đáng, tôi đột nhiên nghĩ đến vấn đề của tôi mới vừa vào căn cứ thì liền bị quấy nhiễu, liền nói rằng, "Tại sao trong căn cứ đại học thành có nhiều vũ khí nóng như vậy a? Tôi thấy rất nhiều đội tuần tra trên tay đều cầm súng tự động, đó là trang bị vũ cảnh mới có chứ?"

Vũ khí trên tay chúng tôi là Tiêu từ trong cục cảnh sát trấn Kỳ Thủy mang ra, lẽ nào vũ khí những người kia cũng là từ cục cảnh sát ? Tôi cảm thấy không phải.

Ngô Phóng Ca cũng gật đầu nói: "Không sai, vũ khí của bọn họ rất tân tiến, là 95 thức, phần lớn vũ cảnh sử dụng súng tự động, nói như vậy, coi như là cục cảnh sát cũng sẽ không có loại này trang bị." "Lẽ nào là phụ cận có quân đội đóng quân?" Mặc Mặc đoán được.

"Không có." Ngô Phóng Ca như chặt đinh chém sắt hồi đáp, "Tôi nhớ tới rất rõ ràng, phụ cận đại học thành bởi vì là địa phương học sinh tụ tập, sợ ảnh hưởng binh sĩ huấn luyện, cũng sợ làm lỡ học sinh học tập, vì lẽ đó sẽ không có quân đội ở chỗ này đóng quân."

Vấn đề liền ra ở đây: Thử hỏi một đại học thành trường học tập hợp, vừa không có bộ đội đóng quân, những vũ khí tiên tiến mà mạnh mẽ này, lại là từ nơi nào được ?

Tiêu gõ gõ ngón tay nắm tay lái, cười nhạt nói: "Cũng có thể là vừa vận có quân đội đang lúc thi hành nhiệm vụ đi ngang qua. Nói chung, không có chứng cứ trước, không nên phỏng đoán nhiều, đối với chúng ta đều tốt."

Tôi gật đầu, rõ ràng Tiêu ý tứ. Nếu như nói nơi này sau lưng ẩn giấu một âm mưu to lớn, cái kia liền không phải chỉ bằng mấy người chúng tôi liền có thể can thiệp.

Xe đến nơi đánh dấu, không có nhìn thấy người sống, cũng không có nhìn thấy xác sống, trong không khí tràn ngập căng thẳng, cùng với nhàn nhạt mùi máu tanh.

Tiêu trầm mặc vài giây, bỗng nhiên đối với chúng tôi nói rằng: "Xuống xe."

Tôi nhìn ngoài cửa xe một chút, phía sau chúng tôi là đường lớn trống trải vô bờ, nhưng trước người lại là một đám rừng rậm thảm thực vật lớn, so với hai đối lập, đầu nguồn nguy hiểm tất nhiên là không cần nói cũng biết.

Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca ghim súng xuống xe, tôi cũng theo sát phía sau, bốn người chúng tôi lấy thân xe để dựa xúm lại thành một nửa hình tròn mặt hướng mảnh rừng cây kia.

"Có đồ vật." Ngô Phóng Ca nhắm mắt lại cảm thụ một phen, trầm giọng nói rằng.

Chúng tôi đều cầm lên súng, hướng về cái cảnh giới yên tĩnh đến không giống nơi tầm thường kia... Bỗng nhiên, trong rừng phát sinh tiếng sần sật, âm thanh tiếng súng cùng với tiếng người thét chói tai, bước chân chúng tôi chuyển động nhanh hơn sau khi nghe thấy một tiếng gào thét còn thâm thiết hơn so với tiếng xác sống hú gọi.

Đi vào trong rừng, mùi máu tanh càng ngày càng nồng nặc, tôi nắm chặt súng trong tay, chỉ cảm thấy lòng bàn tay cũng bắt đầu ra mồ hôi, rất nhanh chúng tôi liền phát hiện nguyên nhân âm thanh, đó là ba người bộ dạng dị thường chật vật, cùng một con xác sống.

Ba người kia tự không cần phải nói, quần áo ngắn ngang, bị cây rừng thậm chí là xác sống cào cắt rồi ra từng đường lỗ hổng, còn dính nhuộm vết máu loang lổ, có loại gian nan trở về từ cõi chết.

Mà cái con xác sống kia nhưng càng khiến người lưu luyến, làn da của nó không còn là xanh hôi, thối nát, mà là khỏe mạnh màu vàng, bên trong con mắt của nó ngưng tụ một tiểu thức màu mực, so với thời điểm trắng phau càng đáng sợ.

Nó xia khe trong pha huyết nhục, trên tay còn lại tro cặn, hiển nhiên là mới ăn uống không lâu. Nghĩ đến đồ nó ăn, sắc mặt tôi không khỏi trắng nhợt.

Nói như vậy, thành viên tiểu đội khoảng năm đến mười người, như chúng tôi chỉ vền vền bốn người cũng đã là trường hợp đặc biệt, bọn họ hiện tại chỉ còn dư lại ba người, có thể thấy được có ít nhất hai tên thành viên đã chôn thân trong miệng xác sống.

Trên người con xác sống kia toả ra thì khí so với âm trầm lại nhiều hơn mấy phần tàn nhẫn, cách đến một khoảng cách vẫn khiến cho tôi cảm thấy trong lòng khó chịu, có thể thấy được sự mạnh mẽ của nó. Tôi không dám tưởng tượng, xác sống hấp thu chỉ ít hai tên dị năng giả đến tột cùng sẽ tiến hóa đến mức nào.

Đang lúc này, trong mấy người hoảng sợ không còn đường chạy trốn, lộ ra một gương mặt khiến tôi cực kỳ quen thuộc, tôi sửng sốt một chút, trong lòng hiện lên phức tạp không cách nào nói, là thương cảm, chua xót nhớ lại hỗn hợp lo lắng, sợ sệt căng thẳng: "Làm sao sẽ là... Hân?"

Tác giả có lời muốn nói: ừ công, ngài là đế vương công được chưa... Ta có thể đừng giết sao?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 34: Tiêu : Đố

Con xác sống này rất mạnh.

Chỉ là vừa đối mặt, liền đủ để tôi làm ra phán đoán như trên.

Nếu là tôi, có thể còn chắc chắn đối phó nó mà không mất một sợi lông; nếu đối là những người khác, chính là vừa sâu xa vừa khó hiểu.

Đương nhiên, Kiều Tử Mặc cùng Ngô Phóng Ca hợp lực công kích chưa chắc không địch lại, vì lẽ đó ở tình huống bó tay bó chân này, tôi chỉ dự định bàng quan.

Từ sau khi trong thân thể tôi nắm giữ không gian, bắt đầu có thể nhận biết được một loại từ trường đặc thù, có thể cái này là một loại sóng điện từ tần suất không tên, cũng rất có thể là một loại cảm giác khó có thể dùng lẽ thường giải thích, tôi đã từng cùng An Nhiên bọn họ nói tới, tựa hồ bọn họ cũng có thể cảm nhận được phần từ trường không tên này, chúng tôi gọi là khí thể.

Người bình thường có khí thể của người bình thường, dị năng giả có khí thể của dị năng giả, xác sống cũng là như thế.

Mà con xác sống trước mắt này, không chỉ có nó tỏa ra khí tức quỷ quyết dày đặc đến làm người buồn nôn, càng là nó có vẻ ngoài khác biệt với xác sống bình thường, nó càng gần gũi đáng sợ nó khi còn sống, bảo tồn hoàn chỉnh da dẻ, rõ ràng ngũ quan, ngoại trừ phiên dạng nanh ở ngoài cùng con mắt nhăm nhăm lộ ra hung ác xác sống nên có

Áo của nó đã rách nát đến nhìn không ra dáng vẻ vốn có, nhưng trên người không thấy vết thương gì, nghĩ đến là thông qua lượng lớn ăn uống huyết nhục được khép lại. Như vậy, năng lực của nó có bởi vậy cường hãn hơn hay không?

Như vậy, liền không thể phóng túng nó đem ba người này nuốt ăn .

-- sách, phiền phức.

Nghĩ đến đây, tôi thuận thế quan sát tỉ mỉ mấy cái người may mắn còn sống sót. Bên trong ba người kia có một người nắm giữ dị năng tương tự Mộc Tiểu Quả, dị năng thao túng thực vật, khi bọn hắn chặt vật chạy trốn đồng thời còn không quên điều khiển thảm thực vật dây dưa hoặc là dây leo trong rừng quấn quanh tứ chi xác sống, hoặc là cây cối che chắn đường đi của nó. Dựa vào tầng tầng lớp lớp trở ngại, lúc này mới miễn cưỡng ngăn cản cái kia bước chân xác sống kia, để bọn họ có thể kéo dài hơi tàn đến nay.

Dị năng giả hệ mộc kia năng lực không yếu, nhìn bọn họ có thể ở dưới sự đuổi giết của con xác sống này kiên trì đến hiện tại liền có thể biết. Nếu như không phải hắn khổ sở chống đỡ, có thể ba người này cũng sớm đã trở thành ba bộ thi thể. Thế nhưng, hắn dù sao cũng tiêu hao lượng lớn năng lực bản thân, tuy rằng lấy kỹ thuật hiện nay vẫn chưa thể xác định năng lực này có thể lượng bắt nguồn từ nơi nào, khả năng là từ cái viên tinh thể trong đầu hắn kia, cũng có thể là cái nhân tố gì đó khác. Bất luận ra sao, năng lực này này thể lượng đều có hạn, sớm muộn sẽ cạn kiệt vào một khắc đó. Bởi vậy, cứ việc dưới hoàn cảnh địa lý thảm thực vật che kín có lợi, bọn họ cũng đã thua chị kém em.

Đoàn người chúng tôi đến, không thể nghi ngờ cho bọn hắn lớn lao hi vọng.

Nhìn dị năng giả hệ mộc kia trong mắt ánh sáng, tôi không khỏi cười lạnh: tôi cho tôi bây giờ đều không có dự định cứu người a...

Ra khỏi thành tham gia nhiệm vụ chỉ có điều là một danh nghĩa thôi, tôi mục đích thực sự chỉ là mang theo An Nhiên rồi đi cái căn cứ đại học thành kia. Tuy rằng cũng không đủ thời gian sẵn sẵn, còn không được nào tính dị năng giả tôi cần, nhưng so với cái này, ở lại đại học trong thành tai hại phải lớn hơn nhiều so với khả năng lợi ích tôi có được: Hồ Duy Khang hoài nghi, đồng đảng dị năng giả thực lực khó dò, thậm chí là nắm giữ vũ khí nóng tân tiến không biết, này cũng làm cho tôi cảm thấy sâu sắc ân ưu, tựa hồ có một cái vòng vô hình chính hướng về tôi triển khai, đem tôi bao phủ ở trong sương mù.

Dị năng giả hệ mộc kia xuất hiện để tôi cuối cùng định ra kế hoạch cứ vậy mà rồi đi đại học thành: Tăng Nhu đã an bài thích đáng xong, chỉ cần người trong căn cứ đem chúng tôi mất tích coi như là một nhóm bất hạnh rơi vào miệng xác sống. Nghĩ đến cũng sẽ không lan đến gần nàng, tiêu đội kia liền lụy An Nhiên bị thương, liên quan tới bên trong Trịnh Tùng người cầm đầu, ba kẻ chủ lực đều đã bị tôi giết chết, còn lại mấy người căn bản không đáng để lo, không cần tôi tự mình động thủ, bọn họ cũng không chiếm được kết cục gì tốt. Cảm thụ từ đám mây rơi vào địa ngục, tôi lại quá rõ ràng.

Mà tôi rất cần não tĩnh, liền từ trên người dị năng giả hệ mộc này được. Nếu hết thấy đều có thể dựa theo kế hoạch tiến hành, vậy thì không thể tốt hơn, chỉ là...Tôi nhìn chằm chằm An Nhiên đột nhiên sắc mặt tái nhợt, trong lòng chìm xuống, có mấy phần dự cảm không tốt.

Nàng nhẹ giọng nói: "Làm sao sẽ là... Hắn?" Ngữ điệu mang theo rõ ràng mê man, lo lắng không hề che giấu chút nào, vẻ phức tạp như vậy, là tôi chưa từng gặp.

-- người đàn ông này, là ai? Là người quen cũ của nàng?

Có thể, không phải đơn giản là người quen cũ như vậy...

Không chờ tôi ngẫm nghĩ, liền nghe thanh âm Kiều Từ Mặc khiếp sợ vang lên: "Ồ? Lại là tiểu tử này..."

-- làm sao, liền ngay cả Kiều Từ Mặc cũng biết hần?

Như vậy, là đồng học của hai người sao?

Tôi không khỏi đoán được.

Một giây sau, Kiều Từ Mặc trả lời tôi nghi hoặc, lại làm cho tôi không khỏi nhủ mảy, trong lòng cảm thấy không thích không rõ: "Ha! Ai bảo hần không biết phân biệt! Lại dám chia tay, đáng đời bị xác sống đuổi! Báo ứng xác đáng!"

-- chia... tay?

Nếu như là tôi lý giải ý đó, kia là ai?

Kỳ thực, không cần tôi mất công phỏng đoán, đáp án vô cùng sống động.

Hần là -- bạn trai An Nhiên.

Có thể, phải thêm vào "Cũ" .

Ý nghĩ này cũng không có để trong lòng tôi để chịu một ít, trái lại càng dâng lên một tia tức giận: Nghe ý tứ Kiều Từ Mặc, là người đàn ông này quảng An Nhiên?

Hần làm sao dám..

"Mặc Mặc!" An Nhiên giọng điệu có chút bất đắc dĩ, nhưng càng nhiều là cấp thiết, "Tớ đều nói bao nhiêu lần rồi, hần không có bỏ tớ, tớ cũng không có bỏ hần, chúng tớ đều cùng chia tay! Ai nha, hiện tại không phải thời điểm giải thích, cậu nhanh đi giúp bọn họ, đừng chỉ ở bên cạnh xem cuộc vui!"

So với Kiều Từ Mặc tiết lộ sự thực, giọng điệu An Nhiên căng thẳng để trong lòng tôi không thích càng sâu: Nàng càng là khản trương lưu ý người đàn ông kia như thế sao?

Nàng còn... Yêu thích hần sao?

Nghĩ đến khả năng này, tôi chỉ cảm thấy một luồng tâm tình xa lạ cực nhanh mà đem tôi đập tắt, lôi kéo lý trí của tôi, để tôi theo bản năng mà liền muốn ngăn cản Kiều Từ Mặc ra tay.

"Bình tĩnh đừng nóng." Tôi nghe thấy thanh tuyến mình trước sau như một bình tĩnh, nét mặt biểu lộ độ cong đồng bộ hoàn mỹ, tựa như công chính vô tư, tựa như tính trước kỹ càng. Chỉ có chính tôi rõ ràng trong lòng bị một loại tâm tình nào đó gặm nuốt, thôn cắn tâm đến trần trề, phá nát đến từng điểm từng điểm nhuộm dần thành màu mực.

"Con xác sống kia rất lợi hại, Từ Mặc không nhất định là đối thủ nó." Đây cũng không phải tôi bịa đặt, mà là sự thực, con xác sống kia tốc độ cùng sức mạnh đã vượt qua trình độ cực hạn của nhân loại, mà đặc tính nó vô tri vô giác không sợ thương tổn cũng làm cho thể lực ba người kia dần dần bị tiêu hao hết dị năng, ngàn cân treo sợi tóc. Cứ việc mạng theo tư tâm, nhưng thực lực Kiều Từ Mặc, đơn độc đối đầu con xác sống kia, phần thắng chỉ ở số lượng 5/5.

An Nhiên lập tức do dự , rất hiển nhiên, địa vị Kiều Từ Mặc trong lòng nàng, coi như không thể cao hơn người đàn ông, cũng quyết định là tương đương . Nàng không cách nào quyết định để Kiều Từ Mặc vì người đàn ông này mà đặt mình vào nguy hiểm.

Có nhận thức này, bao nhiêu đoàn mù mịt lấp đầy trong lòng tôi kia tản đi chút chút. Đây chỉ ít nói rõ, ở trong lòng An Nhiên, người đàn ông này tình kết cũng không phải sâu sắc đến không cách nào quên được, như vậy liền đủ -- tôi rất hài lòng.

Nhìn ra nàng làm khó dễ, Kiều Từ Mặc đứng là hào hiệp cười cười, vỗ vỗ bờ vai của nàng nói rằng: "Được rồi được rồi, đồng học một hồi, tớ cũng không phải thấy chết mà không cứu người mà! Cậu liền yên tâm nhìn được rồi!" Tiếp theo liền thấy nàng quay đầu quát yêu Ngô Phóng Ca một tiếng, "Phóng Ca, khởi công !"

"Tra!" Dứt khoát đáp một tiếng, Ngô Phóng Ca nhắc theo vũ khí nhắm ngay con xác sống kia liền nổ ra một viên đạn con thoi, tuy rằng không có đụng tới chỗ yếu hại đầu của nó, nhưng cũng dựa vào lực xung kích cực lớn ngăn trở làm nó lao đảo vài giây, liền thừa dịp này, ba người kia liền tránh thoát móng tay nó cùng răng nhọn, từ bên bờ từ vong kiếm trở về một cái mạng nhỏ.

Con xác sống kia không cam lòng rít gào vài tiếng, con mắt chỉ còn một điểm màu mực trùng trùng trùng mắt Ngô Phóng Ca công kích nó, sau đó lại lập tức chuyển hướng về Kiều Từ Mặc đánh lên nó, nghiêng đầu né tránh cái côn bổng kia, dùng tay cầm một đòn.

Chỉ nghe "Oành" một tiếng, cánh tay nó gãy ngược, xương cắt thành hai đoạn, máu thịt đen hồng lộ ở bên ngoài, dữ tợn mà khủng bố.

Nó tức giận gào thét một tiếng, nhưng không để ý cánh tay bị thương tổn chút nào, tiếp tục dùng cánh tay bị trọng thương đánh hướng về Kiều Từ Mặc.

Phản ứng của nàng cũng là cực nhanh, tại thời điểm nhận ra được xác sống mang theo kinh phong công kích sắp tới gần, dựa vào tốc độ hơn người, nữ eo xoay người, duỗi chân đón lấy cánh tay như roi thép của nó.

Hai bên va chạm lần thứ hai phát sinh tiếng vang trầm nặng, thân hình con xác sống kia chỉ lung lay loáng một cái liền ổn định, Kiều Từ Mặc nhưng là ở giữa không trung xoay chuyển bỏ nhào mất hơn nửa sức mạnh, lúc rơi xuống đất vẫn là lùi về sau hai bước lớn. Từ góc độ tôi nhìn tới, nàng không được dấu vết chuyển động mất cá chân, thả lỏng bắp thịt chân, rất có thể là bị thất thế.

Con xác sống này có thể cùng tốc độ công kích với Kiều Từ Mặc, sức mạnh cũng lớn đến mức kinh người, cũng khó trách một tiểu đội ra ngoài săn bắn mà không có sức chiến đấu siêu cường sắp chết ở trên tay nó.

Chỉ có điều, xác sống mạnh không sợ chết như thế nào đi nữa, đầu của nó cũng là điểm yếu tương đối, chỉ cần không phải phụ cận thiếp thân cùng phương diện tốc độ và năng lực tuyệt đối áp chế, coi như là người bình thường cầm trong tay vũ khí mạnh mẽ cũng chưa chắc không có sức phản kháng.

Ngô Phóng Ca thừa dịp Kiều Từ Mặc cách trở nó tiến lên sau đó nửa giây khoảng cách, nhắc súng nhắm vào đầu của nó bắn ra mười mấy phát đạn, đem băng đạn bắn hết đồng thời cũng triệt để cướp đoạt năng lực hoạt động của con xác sống. Đầu khô héo giống như là thùng trăm ngàn lỗ tổ ong vò vẽ vậy, tuy rằng không thừa bao nhiêu máu tươi cùng óc tuôn ra, cảnh tượng thật tiết cốt tra tử tán bay ngang kia cũng đủ khiếp người. An Nhiên kinh ngạc thốt lên một tiếng, tôi đã đưa tay nắm ở bờ vai của nàng, nàng thuận thể đem mặt vui vào cổ tôi, hô hấp ấm áp phả vào trên da thịt tôi, có chút nhột... Trong lòng tôi sinh chút ý cười, khỏe miệng cũng không khỏi nổi lên mấy phần.

"Tôi đi! sức mạnh con xác sống này không nhỏ a!" Kiều Từ Mặc dặm chân, đi lên trước dùng chân mở ra thân thể xác sống, chà chà bình luận, "Vật này rất lợi hại, nếu là không có hỏa lực đại vũ khí, ít nhất phải có một cuộc ác chiến."

Ngô Phóng Ca thay băng đạn, cẩn thận dùng nòng súng đâm vào trong óc con xác sống kia khuấy lên một lúc, theo thường lệ sưu tầm chiến lợi phẩm. Tâm mắt của tôi đặt ở ba người kia sống sót sau tai nạn buông mình ngã trên mặt đất liễu mạng thở dốc: Áo khoác bọn họ rách tả tơi, dính đầy lấy lợi cùng biến thành vết máu màu đen, từ vài đạo vết cào bại lộ đến xem, cùng xác sống trên đất không tránh khỏi có quan hệ.

Người bị xác sống bắt được có tỷ lệ rất lớn sẽ bị nhiễm, điều này mọi người đều đã thấy qua.

An Nhiên từ trong lồng ngực tôi lui ra, trên mặt mang theo một tia đỏ ửng, chuyển hướng ba người kia lại hóa thành trắng xám, nói vậy nàng cũng là phát hiện vết thương trên người mấy người kia.

Tôi thấy nàng trầm mặc, liền thuận miệng nói: "Bị nhiễm thi độc thời gian phát bệnh bình thường hai giờ trở lên, trong vòng mười hai đến hai mươi bốn tiếng, coi tình huống thể chất cá nhân mà biến đổi..." Ba người này vết thương đã có chút biến thành màu đen, nhưng vẫn không có lưu nùng, đánh giá cách bị nhiễm vẫn chưa tới nửa giờ, vì lẽ đó, chúng tôi đều có thể rời đi trước khi bọn họ phát tác... Hoặc là đem bọn họ giết chết.

Tôi còn chưa nói hết, An Nhiên nhưng là sáng mắt lên, quay sang tôi vung lên mừng rỡ cùng cảm kích mỉm cười: "Đúng vậy! Tôi nghĩ tới, cô trước đây không phải nói, nếu như đúng lúc thanh tẩy vết thương, loại trừ ra thi độc, cũng có tỷ lệ nhất định tránh khỏi bị nhiễm sao?"

Tôi xác thực là từng nói như vậy, cũng đã làm thí nghiệm tương quan, nhưng trình độ rất lớn là vì kích thích Tàn Tiên Nghi, hơn nữa, bởi vậy có thể tránh được một kiếp, thực sự không nhiều.

Nhìn lại ánh mắt nàng óng ánh, tôi mỉm mỉm môi, không có nói ra.

Thần sắc An Nhiên bình tĩnh, gia tăng bước chân hướng ba người đi đến, chần chờ nửa ngồi nửa quỳ xuống dưới, nhưng không có lấy ra nước uống của chúng tôi, mà là ở đầu ngón tay ngưng ra một cái cột nước nhỏ bé mà trong suốt, từng chút gội rửa vết thương của ba người.

Lấy dị năng chính mình rèn luyện ngược lại cũng không tồi, chỉ là, thông qua dị năng ngưng tụ nước sao bằng với nước suối xuất từ thiên nhiên đây?

Ngoài tôi dự liệu chính là, về thống khổ trên mặt ba người kia chậm rãi tiêu giảm hạ xuống, mà miệng vết thương càng cũng bắt đầu chảy ra tơ máu, màu sắc là hồng tươi đẹp mà sạch sẽ.

An Nhiên nhẹ nhàng thở hắt hắt, nhưng nhíu chặt lông mày thanh tĩnh lại.

Nam nhân trắng nõn vẫn nhược kia trợn to hai mắt, đưa tay ra cố hết sức xoa gò má An Nhiên, trong mắt bao hàm thâm tình cùng vui sướng giống như mất mà lại được: "An An, là em sao? Anh, anh không phải đang nằm mơ chứ?"

An Nhiên lo lắng nhìn hắn một chút, không có tránh ra, mà ngược lại nắm chặt tay hắn, ôn nhu động viên nói: "A Lăng, anh không cần nói chuyện, trước tiên nghỉ ngơi một lúc, bảo tồn thể lực."

Tay tôi vô ý thức nắm thành quyền, nghiêng tầm mắt, yên lặng nhìn chòng chọc nào tình Ngô Phóng Ca vừa đào móc ra, không muốn lại quay sang cái hình ảnh chói mắt kia, ngực hiện ra một luồng tâm tình nóng rực như lửa thiêu, mãnh liệt như vậy, nồng nặc như vậy, khiến tôi không biết làm thế nào.

Đó là khó có thể dùng lời diễn tả được thất lạc cùng với... đổ kệ.

Tác giả có lời muốn nói: Không sai, hẳn chính là Tiểu An Từ bạn trai cũ, chương 2: Nhắc qua hai người sẽ đi quán bar đi khách sạn do đó chưa có trở lại ký túc xá thôi cơ!

Này bia đỡ đạn nam do mạch lãng quên tình bạn biểu diễn, đại gia tiếng vỗ tay cổ vũ ~

Ta đang suy nghĩ là để Tiêu ra tay đây, vẫn là Tiêu An Từ tự mình động thủ?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 35: Tạ : Hiểu Ra (Thượng)

Gặp phải Sở Mạch Lăng ở đây là tôi chưa từng dự liệu, mặc dù biết hắn ở trước tận thế đi tới thành phố C đọc nghiên cứu, nhưng cùng hắn gặp mặt lại là kinh lớn hơn hi.

Tôi cùng hắn quen biết ở nghi thức tân sinh năm nhất nhập học.

Lúc đó, hắn là hội trưởng hội học sinh hăng hái, muôn người chú ý, theo đuổi vô số. Mà tôi chỉ là tân sinh mới nhập học, ngây ngô non nớt, không có tiếng tăm gì, bởi vì cùng là đồng hương nên có nhiều hơn mấy phần cơ hội giao lưu, thường xuyên qua lại liền quen biết.

Mẹ tôi An Tĩnh trước khi về hưu từng là một giáo sư đại học khoa sinh học, trùng hợp chính là Sở Mạch Lăng cũng là một học sinh khoa sinh, đã từng phát biểu qua học thuật luận văn tôn sùng là kinh điển đối với mẹ, đối với con gái thân trọng cũng là yêu ai yêu cả đường đi.

Bởi vì một mối liên hệ này, chúng tôi giao lưu càng nhiều lần, cuối cùng thuận lý thành chương phát triển trở thành quan hệ bạn bè trai gái.

Thằng thán nói, tôi là yêu thích hắn -- anh tuấn tiêu sái, phong độ phiến phiến, lại là hội trưởng hội học sinh, hắn hầu như phù hợp hết thầy điều kiện bạch mã vương tử thiếu nữ ảo tưởng, đi cùng với hắn thì lòng hư vinh của tôi được đầy đủ thỏa mãn.

Chỉ là, chúng tôi ở chung vẫn là tiết kiệm điếm đạm, tựa như bằng hữu nhiều năm, thiếu đi mấy phần cảm xúc mãnh liệt.

Tôi không đề ý lắm, hắn lại tựa hồ như khó có thể chịu đựng.

Ở thời điểm tôi năm hai, cũng chính là tận thế bạo phát mấy ngày trước, hắn xin đi tới đại học Lý Công thành phố C đọc nghiên cứu, trước khi đi, chúng tôi ở trong đình giữa hồ thường thường hẹn hò, và cùng chia tay.

"An An, em là thật sự yêu thích anh sao? Tại sao anh không cảm giác được trái tim em."

"An An, anh yêu em, vì lẽ đó anh hi vọng nhận được tình cảm đồng dạng."

"An An, chúng ta tách ra một quãng thời gian, lẫn nhau yên lặng một chút, nghĩ rõ ràng bản thân muốn chính là cái gì."

Hắn vẫn là trước sau như một ôn hòa nho nhã, bên trong tròng mắt màu mực là nhu tình tôi quen thuộc. Nhưng mà đối mặt ánh mắt như thế, tôi lại sinh ra không nổi động lòng gọn sóng, có phải là mỗi một đoạn cảm tình bình thản trở lại đều không ngăn nổi thời gian mài giữa đây?

Hắn nói tôi không yêu hắn. Tôi không hiểu, phải làm sao mới xem như là yêu?

Cùng tiến lên công cộng khóa, cùng đi Đồ Thư Quán ôn tập, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau tản bộ. Lễ nào như vậy còn chưa đủ sao?

Tôi quen thuộc hình thức ở chung không có chút rung động nào như vậy, nhưng lại không biết hắn càng bài xích.

Xa nhau cũng tốt, chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng. Tôi không có nói giữ lại, dù cho trong lòng dâng lên sâu sắc thương cảm cùng vô lực, vào thời khắc ấy, tôi có thể khẳng định chính mình là thật sự lưu ý chút tình cảm này, chỉ là lại ở lúc kết thúc.

ShiroInu6

"Tạm biệt." Hắn ôm tôi, nhắc theo rương hành lý, xoay người rời đi.

"Tạm biệt." Tôi nhìn kỹ bóng lưng của hắn, âm thầm thờ dài.

Không nghĩ tới vên vẹn quá khứ hơn một tháng, lúc gặp lại, hắn đã chật vật đến thế.

Đã từng tuần lẳng trên mặt che kín chòm râu màu xanh, viền mắt thâm thối tiêu tụy ao hãm, cái người học trưởng hăng hái vạn người mê đi trên con đường hào phóng, khiến tôi trong khoảng thời gian ngắn có chút khó có thể tiếp thu.

Cũng may, tiếng nói của hắn vẫn là ôn hòa sạch sẽ, liền ngay cả gọi tên tôi thì ngữ âm ngữ điệu đều nhu hòa giống nhau, trong đó chan chứa tình cảm khiến mũi tôi đau xót, trong lòng hiện ra cảm giác phức tạp. Trước mắt xẹt qua từng tí từng tí chúng tôi quen nhau, những hồi ức kia đầy rẫy đầu óc của tôi, để tôi cảm giác lòng chua xót. Nhớ lại đồng thời cũng hiểu ra một tia chân tướng tôi trốn tránh đã lâu.

Tôi có thể thân nhiên mà đối diện hần, đối diện khuôn mặt anh tuấn của hần cùng tiếng nói mê người. Bởi vì, tôi đã thả xuống quá khứ. Bởi vì, tôi tìm tới một ánh mắt khác để tôi lưu luyến, vì nó vị trí ngưng trệ. Tôi một bên thay hần thanh tẩy vết thương, một bên theo bản năng mà dùng dư quang nhìn lướt qua Tiêu, nàng chính quay chếch sang tôi, nhìn chằm chằm Ngô Phóng Ca xử lý não tinh xác sống, về mặt lạnh nhạt, để tôi không nhìn thấu ý nghĩ của nàng.

Đồng dạng, đó là ánh trắng sáng tôi với không tôi.

Tôi cười khổ thu tầm mắt lại, tiếp tục chăm chú thay Sở Mạch Lăng cùng hai người khác thanh tẩy vết thương.

Dù sao giữa chúng tôi đã từng có một đoạn cảm tình, không tính là ghi lòng tạc dạ, nhưng nhớ tới thì cũng đủ để khiến tôi hiểu ý nở nụ cười. Đương nhiên tôi không hi vọng hần bị nhiễm mà biến thành một bộ xác sống không có tư tưởng. Nếu Tiêu từng nhắc qua có thể giảm thiểu tỷ lệ bọn họ biến dị như vậy, kia chính là lấy ngựa chết làm ngựa sống, tôi cũng phải thử một lần, chung quy phải hết toàn lực, không để lại tiếc nuối mới tốt.

Nghe Sở Mạch Lăng giải thích, tiểu đội bọn họ nguyên bản bảy người ra ngoài, bốn người biến dị già, ba người dị năng già, thực lực bố trí ở toàn bộ căn cứ đại học thành cũng là có tên tuổi, không nghĩ tới thuận buồm xuôi gió quen rồi nhưng vào lúc này té ngã.

Dọc theo đường đi không phát hiện nhân vật lợi hại gì, không ngờ ở rừng cây này nơi sâu bên trong lại ẩn nấp một con xác sống, không chỉ tốc độ sức mạnh lớn quá mức, thậm chí còn giấu giếm hơi thở của mình, ẩn núp ở một cái góc nào đó từ từ đợi thời cơ, giống như săn bắn dã thú, đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt đem người lạc đàn tha đi. Không lâu sau đó lại tiếp tục đánh lên, ba lần bốn lượt, dựa vào loại chiến thuật khó lòng phòng bị này, dĩ nhiên liên tiếp ăn đi bốn người biến dị già của tiểu đội. Nếu không phải ba người bọn họ luôn luôn cảnh giác, liều mạng cẩn thận độ sức, sợ là cũng khó thoát vận rủi.

Con xác sống này mỗi lần ăn một người, năng lực đều phải tăng cường một chút, cái này cũng là nguyên nhân ba người dị năng già bọn họ thực lực không kém liên thủ cũng không cách nào đối kháng.

Nếu thật sự như hần từng nói, thông qua chất lượng ăn uống cao không ngừng sẽ khiến đẳng cấp xác sống tăng cao, lại như là chúng ta chơi game online thì đánh quái được EXP thăng cấp, thật là có bao nhiêu khổ có thể đối phó xác sống xuất hiện?

Chuyện này thực sự là thật đáng sợ !

Tôi từ trong túi đeo lưng lấy ra băng gạc cùng băng vải giúp bọn họ băng bó vết thương cẩn thận. Tuy rằng những việc này do thân là bác sĩ Tiêu đến phụ trách càng tốt hơn, thế nhưng nàng chính nửa ngồi nửa quỳ ở bên cái tàn thể xác sống kia nghiên cứu não tinh được móc ra, về mặt chăm chú chăm chú khiến người không đành lòng quấy rối. Trong tư tâm, tôi cũng không muốn làm cho nàng cùng Sở Mạch Lăng có tiếp xúc nhiều.

Cái viên tinh thể kia cùng chúng tôi trước đây tìm được lại có sự khác biệt, to nhỏ không có khác biệt, màu sắc lại sâu hơn mấy phần, thật giống nhiễm ra màu nâu nhàn nhạt hỗn tạp ở bên trong tinh thể, làm cho vốn là cảm xúc nửa trong suốt vẫn đục cũng biến thành long lanh tinh khiết lên. Nếu không nói đây là não tinh xác sống, ngược lại càng giống là hàng thủy tinh mỹ nghệ đẹp dễ.

Tiêu dùng cái kẹp cấp lên viên tinh thể, hướng về ánh mặt trời nheo mắt đánh giá một lúc, sau đó dùng nước cọ rửa một phen, cho vào một túi nhỏ phong kín, thuận lợi bỏ vào túi áo bên người. Máy người chúng tôi đều không cảm thấy kinh ngạc thu hồi ánh mắt, chỉ có Sở Mạch Lăng lại há miệng, như đang muốn nói gì.

Tiêu chú ý tới biểu hiện trên mặt hần muốn nói lại thôi, nhũn mày, ngữ điệu vẫn là quán có hờ hững, nhìn xuống ánh mắt của hần nhưng mang theo hiểm thấy lạnh lùng nghiêm nghị: "Người, có ý kiến?"

Từ góc độ tôi rõ ràng nhìn thấy nụ cười ôn hòa luôn trên khóe miệng Sở Mạch Lăng yếu ớt cứng ngắc. Từ trước đến giờ lấy diễn xuất tao nhã quý công tử hiện ra ở trước người hần nhẹ nhàng hơi co lại, tránh đi ánh mắt Tiêu, lập ba lập bắp trả lời: "Ày... Không, không có..."

Trong lòng tôi không khỏi cười trộm: Ánh mắt Tiêu lạnh nhạt mà uy nghiêm, nữ vương phạm nhi mười phần, cũng khó trách hần lúng túng.

Hần rất nhanh đối với tôi liếc mắt ra hiệu, cười khổ một tiếng cúi đầu, dựa vào hiểu ngầm một năm ở chung bồi đường, tôi biết hần là hướng về tôi oán giận: "Đây là người nào? Thật là nữ nhân bá đạo..."

Tôi lập tức không chút nào yếu thế trừng trở lại, kiên định mà biểu đạt ra thái độ tôi cùng Tiêu ở chung một chiến tuyến.

-- Tiêu mới không có bá đạo đây!

Nghe như vậy, tôi lại theo bản năng quên chính mình xấp xỉ với sùng bái mù quáng cùng giữ gìn, không cho phép người khác đối với nàng nghi vấn, nghe không được một câu nói nàng không tốt. Phản ứng như thế, lại đại biểu cái gì?

Thu thập xong hiện trường, chúng tôi rất nhanh lên đường về, may mà Land Rover không gian rất lớn, bảy người trưởng thành, chen một chút vẫn là ngồi được.

Tôi núp ở chỗ kế bên tài xế, nắm chặt đai an toàn, liền ngay cả dư quang cũng không dám hướng về bên người miết đi.

Chẳng biết vì sao, khóe miệng Tiêu mang theo mỉm cười tao nhã đến không thể xoi mói, nhưng quanh thân dường như tỏa ra hàn khí vô hình, khi đường đi rõ ràng bằng phẳng mà rộng rãi, tại sao đến đường về liền xóc nảy không thể tả?

Tôi từ bên trong kính chiếu hậu thấy phía sau một đồng năm người ở dưới xe chấp trùng trùng thoải mái đồng oai tây ngã, mấy người kia vốn là trên người mang thương bị va sưng mặt sưng mũi, thương càng thêm thương, rất thâm.

Rốt cục, người thứ tư phía sau đột nhiên thay đổi, Mặc Mặc không nhìn được một chương võ ở trên lưng người điều khiển tức giận nói: "Họ Tiêu người đến cùng có biết lái xe hay không a! Thay đổi người thay đổi người!" Vốn là Mặc Mặc đối với cùng mấy cái đại nam nhân chen ngồi ở phía sau mà oán niệm không ngớt lập tức nắm lấy cơ hội đưa ra trao đổi.

Đương nhiên, dựa theo tính cách Tiêu, như thế nào sẽ dễ dàng đáp ứng chứ?

Chỉ thấy Tiêu quay sang kính chiếu hậu khẽ mỉm cười, lập tức đột nhiên giảm xuống chân ga. Tại bên trong tiếng kêu thâm như giết lợn của mấy người hàng sau, chúng tôi trở lại ngoài thành đại học.

Theo lệ kiểm tra, khi thấy trên người mấy người Sở Mạch Lăng bọc lại bằng gạc thì cái nhân viên đo lường biến sắc mặt liền muốn gọi người lại đây, nhưng mấy kiểm tra đo lường trên tay lại lập loè ánh sáng xanh lục ôn hòa.

Hắn chần chờ đánh giá Sở Mạch Lăng vài lần, rồi hướng mấy người chúng tôi chiếu đến, liền nghe Tiêu âm thanh gió mát ung dung thông thả mà vang lên: "Không cần tra xét, thật là tổn thương của bọn họ bị các sống cào, có điều được xử lý đúng lúc, tỷ lệ biến dị nhỏ không ít, cùng với ở đây làm vô dụng kiểm tra, không bằng nhanh lên một chút báo cáo thủ trưởng người, nói vậy bọn họ nhất định đối với cái nghiên cứu này cảm thấy rất hứng thú. Bỏ qua thời gian phân tích tốt nhất, trách nhiệm này, người có thể đảm đương?"

Hắn chần chờ chốc lát, thu hồi mấy kiểm tra, dương tay ra hiệu đội hữu phía sau cho đi. Land Rover chúng tôi liền trực tiếp lái vào căn cứ đại học thành, ở dưới sự dẫn đường của mấy binh lính cầm trong tay vũ khí nóng vẫn mở ra một đồng kiến trúc toàn thân đều là gạch tường màu trắng.

Mặc Mặc nói cho tôi, nơi này là phòng nghiên cứu căn cứ, tôi đã từng bị đưa tới đây truyền máu qua.

Về mặt Tiêu vô cùng lạnh nhạt, lúc xuống xe sức mạnh đóng cửa so với lúc xưa nặng nửa phần. Nếu không có tôi thời khắc chú ý năng cử động, sợ cũng khó có thể phát hiện điểm này, năng là đang không cao hứng sao?

Bằng vào tôi đối với năng hiểu rõ, năng từ trước đến giờ đều là hi vọng không hiện rõ, không thích rõ ràng như thế, có thể thấy được là tức giận đến tận nhẫn. Đến tốt cùng là cái gì làm cho tâm tình năng chấp chôn kịch liệt như vậy đây?

Đề tay lên ngực tự hỏi, đáp án này khiến tôi vừa đau lòng lại chua xót, càng có một loại linh ngộ như ẩn như hiện.

-- Tôi là thích năng sao?

Cái người nữ nhân mỹ lệ mà tao nhà kia, cái người bác sĩ ngoại khoa cao ngạo mà lý trí kia, cái người đối với tất cả mọi người đều lạnh nhạt nhưng sẽ đối với tôi ôn nhu cười yếu ớt... Tiêu.

Tôi không biết.

Hay là, tôi chỉ là không muốn biết.

Tác giả có lời muốn nói: Mỗi lần một viết Tiểu An Từ ta liền muốn kệt → _ →

Thật muốn đem năng đá văng ra chuyên môn viết nữ vương quên đi ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 36: Tạ : Hiểu Ra (Hạ)

Chúng tôi vừa mới đến cửa tòa nhà kiến trúc thuần trắng kia, ngay lập tức bị một đám hộ vệ vây nhốt, không nói lời gì mà đem chúng tôi mang vào trong một gian phòng lầu hai.

Mấy cái người trên người mặc quần áo diệt khuẩn màu xanh lam tiến lên đón, cầm đầu là một nam nhân có chút tuổi, đầu tóc hoa râm, nhưng rất có tinh thần. Hắn nhìn thấy chúng tôi lập tức hòa ái cười cười: "Ta đã nghe nói tình huống của các người... Tiểu Lăng a, mấy người các người trước tiên đi xét nghiệm máu, đừng lo lắng, từ khi sắc xem, tỷ lệ bị nhiễm cũng không cao."

Nét cười của hắn tựa hồ có một loại động viên, khiến người không tự chủ được tin phục cho hắn.

Mặc Mặc ở bên tai tôi thầm nói rằng: "Tiểu An Từ, chính là Hồ lão nhân này cho cậu truyền máu... Có điều cậu yên tâm, tớ đều nhìn chăm chăm cậu đây! Hắn không có cơ hội ăn đậu hũ cậu!"

Lúc nói lời này cậu dám lớn tiếng một chút... Bị tất cả mọi người dùng ánh mắt không cách nào hình dung vậy xem, tôi thật hận không thể bóp chết hùng hài tử không giữ mồm giữ miệng kia!

Một chương võ đầu nàng hướng tới, không để ý nàng giả vờ giả vịt gào lên đau đớn, tôi quay sang Hồ giáo sư nụ cười cứng ngắc mấy phần gật gật đầu nói cảm ơn, hần cũng rất nhanh khôi phục phong độ, cười híp mắt bãi xua tay cho biết không ngại, dẫn dò trợ thủ phía sau mang theo mấy người Sở Mạch Lăng đi tới bên trong hút máu xét nghiệm, sau đó ra hiệu chúng tôi với hần tới phòng làm việc.

Mới vừa ngồi vững, liền thấy hần chà xát tay, quay sang Tiêu từ khi xuống xe đến giờ liền vẫn mặt không hề cảm xúc nói rằng: "Đa tạ chư vị cứu mấy cái học sinh vô dụng kia của ta... Không biết, các người có thu thập được não tinh con xác sống kia không?"

Chỉ bằng một câu nói như vậy, Hồ giáo sư lúc trước ở trong lòng tôi tạo nên hình tượng đức cao vọng trọng liền như vậy bị hủy hoại trong một ngày.

Hần hỏi ra lời ấy tôi liền có thể xác định hần đã sớm biết não tinh con xác sống ở trong tay chúng tôi, một câu nói này nói là hỏi dò không bằng nói là thăm dò càng chuẩn xác, này sau lưng cũng khả năng thể hiện mấy phần thái độ hần: Đối với chúng tôi không tín nhiệm, thậm chí là kiêng kỵ.

Không đối với chúng tôi kiểm tra nhiều, cũng không tỉ mỉ bàn hỏi, nói vậy bọn họ nhất định có con đường tiến hành giám thị của chính mình đối với chúng tôi, vì thế nên có thể đối với nhất cử nhất động của chúng tôi đều rõ ràng trong lòng. Mà điều này cũng biến tướng nói rõ thực lực khoa học kỹ thuật căn cứ đại học thành khoa cùng với giá trị não tinh xác sống.

Ngay hiện nay biết, kết hợp tin tức Tiêu đã từng nói cho tôi biết cùng chính tôi phát hiện quy luật chỉnh hợp, não tinh xác sống công hiệu đại thể có thể chia làm hai loại: tổ chất thay đổi thân thể và cung cấp năng lượng. Người trước cần kinh nghiệm thông khổ rất lớn, đánh cuộc một keo tỷ lệ thành công cũng không cao. Người sau phải loại bỏ tạp chất tránh khỏi lãng phí, khắc phục các loại cửa ải kỹ thuật khó. Nhưng bất kể là một loại nào, một khi thành công, đối với cá nhân hay là quần thể đều là một đại phúc âm (vui mừng lớn).

Chỉ là, dựa vào não tinh xác sống tăng cao tổ chất thân thể của chính mình cũng không phải là phương án tin cậy, vừa phải đối mặt cực hạn thống khổ, càng phải gánh chịu nguy hiểm không biết. Vì lẽ đó, không phải vạn bất đắc dĩ, tôi chắc chắn sẽ không lựa chọn bước đi này, dù cho dĩ năng tôi vô bổ, đã không cách nào vì đoàn đội tôi mang đến càng nhiều ưu thế.

"Không sai." Tiêu hai tay ôm ngực, thoải mái thừa nhận, nhưng là khẽ giương lên cầm mang theo cân nhắc nhìn lại Hồ lão nhân, không nhanh không chậm nói, "Chiến lợi phẩm sau khi giải cứu thôi."

Ba chữ chiến lợi phẩm liền cho thấy thái độ Tiêu sẽ không dễ dàng đem đồ vật giao ra đây.

"Nói vậy Tiêu tiểu thư cũng biết, thu thập não tinh xác sống cũng là một trong nhiệm vụ chúng ta tuyên bố chủ yếu, năng lực con xác sống này rất mạnh, não tinh nó giá trị cũng càng thêm cao, đối với nghiên cứu của chúng ta lại là vô cùng trọng yếu a!" Hồ Duy Khang vẫn là vẻ mặt ôn hòa cùng chúng tôi độ sức, không có một điểm tức giận bởi vì Tiêu lạnh nhạt. Điều này cũng gián tiếp nói rõ bọn họ đối với não tinh coi trọng.

Lẽ nào não tinh này còn có tác dụng gì khác?

"Nguyên nghe rõ." Tiêu mỉm cười gật đầu, nhưng là không hé miệng.

Mấy người chúng tôi cũng đều dựng thẳng lỗ tai, muốn nhìn một chút đến tột cùng có thể từ trong miệng ông lão này khiêu ra điểm tin tức hữu dụng gì đến.

Hồ Duy Khang vuốt ve chòm râu của mình, châm chọc mở miệng: "Ta nghĩ, các người hẳn phải biết thông qua hấp thu não tinh xác sống, có tỷ lệ nhất định có thể khiến người bình thường trở thành biến dị giả thậm chí là dị năng giả đi."

Chúng tôi gật đầu.

Hần cười cười còn nói: "Đàm Lạc khả hần cũng giới thiệu qua cho các người não tinh xác sống có thể dùng làm thay thế nguồn năng lượng... Như vậy, các người có biết hay không, đối với xác sống mà nói, ăn thịt huyết nhục con người, đặc biệt những người có năng lực, cũng có thể khiến cho tiến hóa?"

Sắc mặt của hần chuyển thành nghiêm nghị, tâm tôi cũng không khỏi theo chìm xuống: Hần nói khả năng này cũng không khó suy đoán, chỉ là nhân loại thu hút não tinh xác sống mệnh đề nghịch thôi... Nhưng việc này sau lưng kỳ thực còn liên lụy tới một cái mệnh đề khác, không thể không lôi kéo người ta suy nghĩ sâu sắc. Nếu trong đầu xác sống có thể có ẩn chứa tinh thể năng lượng tồn tại, như vậy đồng dạng đạo lý, trong đầu dị năng giả có khả năng cũng tồn tại loại tinh thể năng lượng này đây?

Nếu như có, đối với người bình thường cùng với dị năng giả có tác dụng gì?

Hơn nữa, vì được loại tinh thể này, có phải là cũng phải lấy thái độ đối xử như với xác sống, xé đầu lấy ra?

Vấn đề này một khi thâm nhập, liền trở thành một loại thử thách.

Tôi chú ý tới khoe miệng Tiêu mang theo một nụ cười lạnh, hiển nhiên là đối với lời nói của hần xem thường: "Cho nên?"

"Cho nên, chúng ta cần càng nhiều não tinh xác sống để tiến hành nghiên cứu tương quan, gắng nghiên cứu phát minh ra thuốc an toàn mà hữu hiệu đạt đến mục đích xúc tiến cơ năng thân thể, đối kháng xác sống, là mưu tính cho tương lai nhân loại!" Hồ Duy Khang nói tới đồng dạng, tôi lại phát hiện về

mặt Tiêu có nhỏ bé biến hóa, ánh mắt lạnh lạnh so với trước có thêm một tia sắc bén -- nàng làm sao ?

"Vũ khí sinh hóa?" Tiêu âm cuối hơi thượng thiêu, ý cười nhưng không còn sót lại chút gì.

Hồ Duy Khang lắc đầu, nghiêm túc nói rằng: "Không, thứ kia không phải vũ khí, chỉ là một loại thuốc thủ đoạn, làm hết sức lấy không làm thương hại thân thể làm trụ cột. Hơn nữa, những này đều còn chỉ ở giai đoạn sơ cấp nghiên cứu... Dù vì nguyên nhân vật thí nghiệm quá ít." Hắn đầy mặt đáng tiếc không giống nguy trang.

"Làm hết sức... A." Tiêu cười khẽ một tiếng, tiện tay vút cho hắn một viên tinh thể, chính là tinh thể màu hồng nhạt ở trong đầu con xác sống đào được, xoay người rời khỏi phòng, bóng lưng quả quyết mà cao ngạo, lộ ra một luồng tịch lạnh khó mà diễn tả bằng lời, tôi nhìn ra một trận chua xót.

Hồ Duy Khang lời thề son sắt như vậy, nhưng không thể che lấp bản chất bọn họ dùng để thực hành.

Tôi hầu như có thể tưởng tượng những người kia bị giam ở trong phòng thí nghiệm tiến hành các loại nghiên cứu phải đối mặt thống khổ.

Mà những người này vèn vèn chỉ là bởi vì chụp lên đỉnh đầu mũ cao "Quên mình vì người, tạo phúc xã hội" liền có thể đường hoàng hợp lý hoá... Tôi không khỏi hoài nghi, chúng tôi kiên trì chính nghĩa, chính là chính nghĩa chúng tôi cho rằng sao?

Những kia nghĩa hẹp, đối lập, nhưng ở trên thực tế thương tổn một nhóm người khác... Chính nghĩa.

Không có nghĩ nhiều hơn nữa, tôi bước nhanh hơn bước chân Tiêu, cách ở sau lưng nàng nửa bước khoảng cách, nỗ lực khuyên lon, cũng không biết vì sao lại nói thế.

Tôi có thể cảm giác được tâm tình nàng nôn nóng không tên. Nhưng là, ngoại trừ ở sau lưng nàng lo lắng sưng, tôi cái gì cũng không làm được. Như vậy tôi, có tư cách gì đứng ở bên người nàng lớn tiếng nói ra tình cảm của chính mình đây?

Tôi chậm rãi dừng bước lại, mắt đi dừng khi lần thứ hai bước ra.

Ngay tại thời điểm tâm tình tôi cực kỳ kém, bàn tay lại căng thẳng, đột nhiên ngừng đầu, chỉ nhìn thấy bóng lưng Tiêu đi nhanh vẫn như trước kiêu ngạo kiên cường. Bị nắm牢 đảo vài bước, nhưng tôi thật chặt nắm lấy tay Tiêu, nhanh chân theo nàng rời đi phòng nghiên cứu. Cứ việc bàn tay của nàng trước sau như một lạnh lẽo, nhưng tôi cảm thấy một trận ấm áp cội nguồn từ lòng bàn tay chảy xuôi đến đáy lòng, tâm tình kém quét đi sạch sành sanh, sau đó nhưng là lan tràn lên từng tia từng tia ngưng ngừng.

Chạng vạng ngày thứ hai, Sở Mạch Lăng sai người nói muốn gặp tôi, do dự chốc lát, tôi vẫn là quyết định đi thăm hắn. Cũng không biết thân thể của hắn thế nào rồi, tuy rằng cuối cùng kết quả đo lường biểu thị ba người bọn họ cũng không có bị nhiễm bệnh độc xác sống, thế nhưng thời gian dài căng thẳng thần kinh cùng với chiến đấu cường độ cao khiến cả người đều là tổn thương thật lớn. Cho dù tôi đã hiểu rõ quan hệ giữa chúng tôi, đem quy về quá khứ. Nhưng chỉ là xuất phát từ góc độ đồng học, bằng hữu, tôi cũng là thập phần lo lắng hắn.

Ngô Phóng Ca một mình trở về sát vách của chính hắn, biểu thị muốn ngốc ở trong phòng rèn luyện lực lượng tinh thần. Tôi đem ánh mắt hỏi dò chuyển hướng Tiêu: Nói thật, chuyện muốn đi gặp bạn trai cũ này đều khiến tôi đang đối diện nàng thì dẫn theo mấy phần không tự nhiên, dù cho trong lòng tôi cũng không cho là có chỗ nào phải chột dạ.

"Tôi muốn nghỉ ngơi một lúc." Tiêu thuận miệng đáp một tiếng, quay chếch sang tôi, bình thần ung dung cời ra áo khoác, một chút lại một chút cời ra nút buộc quần áo trong, từ dưới cằm đến eo nhỏ, đường cong đẹp đẽ liếc mắt một cái là rõ mồn một, tựa hồ là nhận ra được ánh mắt tôi quá nóng rực, nàng nhàn nhạt miết đến một chút, lông mày vĩ thoảng làm nổi lên một tú lệ độ cong, bên trong nghi hoặc dẫn theo mấy phần ngại thẹn vô tội, nhưng không cảm thấy ын giấu mê hoặc phong tình.

Tôi chỉ cảm thấy trong lòng cứng lại, cũng không dám tràn ngập rung động xa lạ ở trong cái phòng này lâu thêm một giây, lời kéo Mặc Mặc ở một bên dù bạn vẫn ung dung găm cánh gà liên chạy trời chết. Tôi thậm chí không muốn nàng trong lúc lơ đãng toát ra xinh đẹp bị Mặc Mặc nhìn thấy, cho dù hai người này cũng không từng ý thức được, tất cả đều là một mình tôi tưởng bở cùng suy nghĩ lung tung thôi.

Mặc Mặc "Bep bep" cắn nát xương gà, ôm tay chỉ tùy theo tôi tha nàng một đường dài ra khu B, đi nhanh hướng về khu A, trên mặt lưỡi biếng mang theo ý cười bất cần đời, nhưng mà quen thuộc tính tình của nàng, tôi lại có thể từ trong nụ cười này phát giác ra mấy phần hung phần. Mỗi khi nàng nổi lên tâm tư thu thập người nào, chính là ý cười như vậy, ánh mắt như thế.

"A, cậu muốn đến xem tiểu tử kia, tớ có thể không phụng bồi nha ~ bằng không, tớ sẽ không nhận được đánh hắn, " nàng thuận lợi cùng trải qua một đội tuần tra nhân viên hỏi thăm một chút, thấy đối phương mắt nhìn thẳng dịch ra sau cũng không để ý, vỗ vỗ bờ vai của tôi đáng vẻ tâm tình rất tốt, "Nghe nói Hồ lão nhân đã phân phó đội tuần tra viên này không cần can thiệp, nhân cơ hội này tớ dự định ở khu A hảo hảo đi dạo, thuận tiện tìm xem người quen, tự ôn chuyện gì đó..."

"Cậu ở khu A có người quen?" Đừng nói là khu A, coi như là căn cứ đại học thành trọng to lớn, Mặc Mặc cũng không nên có người quen gì đó chứ?

Tôi hoài nghi mà nhìn nàng, suy đoán nha đầu này lại đang đánh cái ý đồ xấu gì đó.

"Hắc, cậu có thể đừng xem thường người! Bỏ tiểu thư vậy cũng là người gặp người thích hoa gặp hoa nở, nhận thức mấy cái bạn mới cũng phân chút chuyện tình! Không phải sùng bái tỷ! Tỷ chỉ là một truyền thuyết!" Mặc Mặc đắc ý vẩy vẩy tóc dài của mình, một mặt đắc sắc nói khoác.

"Được rồi được rồi đừng chém! Tớ còn không biết cậu! Đừng lại từ sáng đến tối gây sự, tớ liền muốn đốt nhang cảm tạ phật tổ !" Tôi chọc chọc gò má

của nàng, bắt đầu dĩ hòa hiệp vẫn là không nhận được luôn mãi cảnh cáo nàng, "Vậy tớ đi xem xem A Lăng, tự cậu đi dạo... Đừng hồ đồ biết chưa?"

"An đại nhân ngài xin mời được rồi!" Mặc Mặc hướng tôi phất phất tay, cười đến thấy rằng không gặp mắt, cái dáng vẻ đơn thuần khả ái kia cùng nàng nhất quán hình tượng sinh hung đầu ác một trời một vực, rất có tính mê hoặc -- nhưng tôi đối với nàng càng không yên lòng.

Quên đi, xác định A Lăng không có chuyện gì cũng nhanh chút tới tìm cái tiểu ma vương này đi!

Nghĩ như vậy, tôi rất nhanh tìm tới khu A nhà C bốn tầng theo lời người nhân nói.

Khu nhà A cùng khu B khác biệt cũng không lớn, chỉ xem ra mới hơn một ít, nghĩ đến phương tiện bên trong cũng sẽ tiên tiến chút, nhưng nếu là nói đến đẳng cấp an toàn phòng hộ, tôi xem cũng chưa chắc cao hơn bao nhiêu so với khu B.

Chỉ lắp đặt máy thu hình quản chế ở chỗ ngoặt hàng hiên, đội tuần tra thiếu đến cơ hồ không có, nhân viên ra vào ngư long hỗn tạp, cũng sẽ không kiểm tra thân phận, có điều cẩn thận ngấm lại: Có tư cách vào ở khu A đều là siêu quần tinh anh chút thực lực, lại có người nào sẽ cả gan làm loạn quấy rối đến nơi này đây?

Tôi lắc lắc đầu, xóa đi chính mình nói chuyện mơ màng không đâu, gờ tay gõ gõ cửa.

Cửa rất nhanh mở ra, mặt Sở Mạch Lăng bó băng mang sự hòa hợp trong sáng mỉm cười, nhìn thấy tôi thì ánh mắt rõ ràng sáng ngời: "An An, em đến rồi."

"Ừm, anh vẫn tốt chứ?" Tôi gật đầu, theo hắn đi vào trong phòng, mười mấy gian nhà, thu dọn đến vô cùng sạch sẽ, xem ra chỉ có dấu vết một mình hắn ở lại.

"Không có gì đáng ngại, cái này cũng là nhờ có em đúng lúc giúp anh thanh tẩy vết thương a!" Hắn mời tôi ngồi xuống ghế salong, từ trong máy làm nước rót một chén nước cho tôi, sau đó ngồi đối diện chỗ tôi, cười nhìn tôi, ánh mắt sáng quắc.

Tôi nhấp một miếng nước, tránh đi ánh mắt của hắn: "Dễ như ăn cháo thôi."

Tiếng nói của hắn thấp xuống, nhẹ nhàng, mang theo một tia yếu đuối cùng thăm dò: "An An... Máy ngày nay, em vẫn tốt chứ?"

"Rất tốt." Bầu không khí có chút lúng túng, tôi có thể cảm giác được tình cảm trong mắt hắn, cũng có thể đoán được tâm tư hắn, chỉ là, tôi vừa không muốn tiếp thu, cũng không có ý định chủ động bóc trần, chỉ hi vọng hắn biết khó mà lui, miễn cho nói trắng ra sau đó nhận lấy thương cảm.

Chỉ là, hắn vẫn hi vọng cùng tôi quay trở lại.

"An An, em biết không, từ sau khi cùng em tách ra, anh không lúc nào không hối hận," hắn rốt cục vẫn mở miệng, tôi ở trong lòng thở dài một hơi, còn giương mắt nhìn lại hắn, "Anh phát hiện chính anh sai đến quá bất hợp lý! Anh yêu em, em cũng yêu anh, anh không nên nghi vấn tình cảm của chúng ta! Ngần sai vạn sai đều là anh sai! Đều là anh không thuần thực... Em đồng ý cho anh một cơ hội bù đắp sao?"

Hắn sấm hối rất thành khẩn, biểu lộ rất phiền tình, tôi nhưng thầm cười khổ một tiếng, sau đó nghe thấy mình bình tĩnh mà quả đoán từ chối: "Xin lỗi thế nhưng... đã quá muộn."

"Tại sao?" Hắn đan xen kinh thống mà nhìn tôi, khắp nơi đều là không thể tin tưởng, kích động hỏi, "Không thể tha thứ cho anh sao? An An, em là đang trách anh không có ngay lập tức đi tìm em sao? Em nghe anh giải thích..."

Tôi đánh gãy hắn, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhẹ giọng trả lời: "Không, em không trách anh... Chỉ là, em e sợ, yêu người khác rồi."

Tôi chỉ dám thừa nhận ở trước mặt người không quá quan trọng, tôi yêu một người, khả năng mãi mãi cũng không sẽ thuộc về tôi.

"Khách lạ --" một tiếng vang nhỏ, đem tâm tư tôi mê ly chấn động trở về, cảnh giác nhìn ra ngoài, ngoài cửa sổ trống rỗng chỉ có thể nhìn thấy nhà lầu đối diện, ngoài ra không có thứ gì, dường như động tĩnh vừa nãy chỉ là tôi ảo giác, nhưng tôi biết, cũng không phải.

Sẽ là ai?

Tác giả có lời muốn nói: Bởi vì trong đó cuộc thi muốn tới, vì lẽ đó đại khái là duy trì cách nhật càng tốc độ, nhưng có thể sẽ rất nhiều càng → _ →

Vì lẽ đó thân ái cô lương môn các người ba ngày qua xem một lần nên có kính hi!

Lại nói hai ngày nay theo ta bạn cùng phòng ở xoạt (thể gian tình), đúng là các loại nhỏ nước bọt... Xuẩn khóc ㄟ (ㄋ ㄣ ㄣ) ㄟ

Ta sẽ nói chúng ta nhất trí cảm thấy xuân đình mẹ cùng tú lệ bá mẫu bám cp quá tán sao!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 37: Tiêu : Đóng Chặt Trái Tim (Thượng)

-- A Lăng, nàng gọi hân A Lăng.

-- An An, hân gọi nàng An An.

Xưng hô thân mật như vậy, ánh mắt si triển như vậy... Đó là quá khứ tôi chưa từng tham dự cũng không cách nào chen chân, đó là hồi ức An Nhiên.

Cũng đúng.

Tôi dựa vào cái gì cho rằng quá khứ An Nhiên cũng giống tôi cuộc sống che kín màu xám?

Tôi lại bằng yêu cầu gì trong thế giới An Nhiên chỉ có sự tồn tại của tôi?

Nàng có mẹ ruột của nàng, bạn thân trọng nghĩa, còn có bạn trai mối tình đầu nhớ mãi không quên. Còn tôi, chỉ là ở người xa lạ bên trong tận thế bèo nước gặp nhau thôi, có thể bởi vì ngăn ngừi gặp nhau, nhiều hơn một chút thân cận.

Nhưng là, chỉ vền vẹn như vậy.

Tôi vẫn không có tự yêu mình đến mức cho rằng chỉ dựa vào hơn một tháng ở chung này liền có thể chiếm cứ nội tâm của nàng. Dù cho nàng đối với tôi mà nói, đã là toàn bộ không thể thay thế.

Tiêu Minh Dạng, người thật đáng thương.

Tôi vô số lần ở trong lòng trào phúng chính mình, thế nhưng bất luận làm sao, ở dưới lòng tự ái kêu gào, có lý trí giãy dụa, vẫn ngăn cản không được tôi khát vọng An Nhiên như nắm lấy nhánh cỏ cứu mạng.

Bởi vì, nàng là ánh sáng của tôi.

Ánh mắt bỏ qua Sở Mạch Lăng, rơi vào trên người hai người kia, nữ nhân duy nhất gây nên sự chú ý của tôi, khiến tôi không nhận được mạnh mẽ nhũn nhũn, nữ nhân này, có chút quen mắt... Đúng rồi, nàng gọi Yến Tử Hàm, đã từng là thiếu úy quân khu W, cũng là con gái Yến Công Chính sĩ quan phụ tá của cha tôi.

Nếu như tôi nhớ không lầm, nàng hân là người quân đội, không ở quân khu W hảo hảo làm thiếu úy của nàng, chạy tới cái căn cứ đại học thành này làm cái gì?

Hân là người quân đội phái tới cứu viện?

Buồn cười, đừng nói người quân đội chưa bao giờ sẽ hạ mình quan tâm những bình dân bách tính này, coi như là muốn phái, cũng nên là một cái liên đội biên chế trở lên, là sĩ quan một người một ngựa như vậy có thể làm được cái gì.

Sự xuất hiện của nàng, tất nhiên có mục đích khác.

Mặc dù tôi có thể một chút nhận ra nàng, bởi vì dáng vẻ nàng cùng tám năm trước chúng tôi lần đầu tiên gặp mặt thì giống như đúc, căn bản không có thay đổi quá to lớn. Khi ánh mắt của tôi đối đầu nàng thì rõ ràng cảm giác được trong mắt nàng chấn động cùng nghi hoặc, tôi biết, nàng đã bắt đầu hoài nghi thân phận của tôi. Chỉ là bị vướng bởi nhiều người ở đây như vậy, lúng túng mấy lần, nàng vẫn là lựa chọn trầm mặc.

Sách, một thiếu úy, ẩn giấu ở bên trong học sinh, hơn nữa nơi lượng lớn vũ khí nóng này... Quân đội đến cùng có mưu đồ gì, mà chính phủ lại ở trong đây đóng vai nhân vật gì, thực sự là không thể không khiến người ta suy nghĩ sâu sắc.

Đột nhiên nhìn thấy Yến Tử Hàm ngạc nhiên nghi ngờ hơn nữa mạnh mẽ An Nhiên cùng bạn trai cũ cự tình phục nhiên (tình cũ lại cháy) mà không có mặt, tôi đem oán khí phát tiết ở dưới chân chân ga, một đường liêu mạng phóng xe, càng là cùng hình tượng trong ngày thường bình tĩnh tự tin tuyệt nhiên không giống. Chờ tôi bất ngờ phát giác mình làm ra hành vi ấu trĩ như vậy thì xe đã đến ngoài tường thành phố C.

Mãi đến khi mọi người chúng tôi đều trở lại căn cứ đại học thành, gặp Hồ Duy Khang, kiểm nghiệm mấy người vẫn chưa bị nhiễm bệnh độc xác sống, Yến Tử Hàm đều không có tìm được cơ hội cùng tôi đối thoại, nhưng tôi đều có thể phát hiện ánh mắt nàng giống như trong lúc lơ đãng tập trung ở trên người tôi tràn ngập tìm kiếm.

Đừng có gấp, chẳng mấy chốc sẽ gặp mặt.

Tôi cho nàng một cái mỉm cười, đem viên não tinh từng ở trạm xăng dầu thu hoạch đánh tráo ném cho Hồ Duy Khang, lập tức cũng không quay đầu lại rời đi phòng nghiên cứu.

Đối với phòng nghiên cứu mơ ước não tinh xác sống, quân đội mục đích khó hiểu, chính phủ giấu giếm điểm điểm. Một đám ngu quỷ xà thần đều bốc lên đầu, mạnh mẽ nhiều mà phức tạp, tôi cần phải đi về hảo hảo sửa sang tâm tư một chút.

An Nhiên rất nhanh theo tôi, rạp khuôn từng bước theo sát ở phía sau tôi, dư quang quét đến về mặt nàng muốn nói lại thôi, trong lòng tôi có chút buồn cười, rồi lại không ngừng được bay lên chưa xót không tên.

Tôi nên bắt nàng làm sao bây giờ?

Nắm chặt tay nàng, tôi ở trong lòng thờ dài, càng là hiếm thấy sinh ra cảm giác mê man nhìn không thấu.

Sở Mạch Lăng sai người đến truyền lời mời, An Nhiên do dự chốc lát, vẫn là quyết định đến hẹn.

Tôi nghe nàng ôn thanh cảm ơn cái người truyền lời kia, chỉ cảm thấy trong lòng như là chặn lại một tảng đá lớn, nặng nề không ngớt.

Từ ánh mắt nàng hơi ý xem ra, tôi dựa vào thời gian thay y phục, tránh đi nàng nhìn kỹ, cũng tránh khỏi nàng nhìn thấy trong mắt tôi không thích cùng thất lạc. Tôi lại không phải người nào đó của nàng, tôi không có lập trường không thích.

Tôi là Tiêu Minh Dạng tự tin kiêu ngạo, tôi hà tất phải thất lạc.

Nút buộc một cái một cái cởi ra từng mảng, tựa hồ là từng điểm từng điểm đem tình cảm dư thừa trong lòng tôi cũng cởi xuống, máu me đầm đìa đau đến nơi sâu nhất, càng như là có khoái ý gần như tự ngược. Nghe được tiếng vang cánh cửa sau lưng bị vội vã đóng, tôi cởi ra quần áo trong, nhìn chăm chăm bên trong gương hình chiếu ra thân thể không tỳ vết, chậm rãi vùng lên một cái cười lạnh, phảng phất khe hở cánh cửa mới mở ra trong tim cũng theo lần thứ hai âm âm khép kín.

Nha đầu Kiều Từ Mặc kia theo An Nhiên cùng đi khu A, muốn tới hẳn là ghi nhớ việc trả thù mấy người kia, không chịu giảng hoà.

Ngày đó giải quyết ba người, sự tình còn chưa có tiết lộ ra, hôm sau liền đi ngoài thành sưu tầm, không thể đúng lúc thám thính đến kết quả xử lý sự tình sau cùng. Lúc này ở nơi Hồ Duy Khang cũng không thấy thái độ hân có biến, hẳn là vẫn chưa hoài nghi đến trên đầu tôi.

Theo lý thuyết, ở bên trong căn cứ phát hiện hai người dị năng giả chết oan chết uổng, coi như không lưu truyền đến mức sôi sùng sục, nháo đến lòng người bàng hoàng, nhưng cũng không thể giống như hiện tại, đá chìm biển lớn một điểm sóng lớn đều không xuất hiện -- này không phù hợp lẽ thường.

Tôi tuy rằng ở hiện trường từng bố trí một hồi, thế nhưng thủ đoạn vụng về như vậy, người hữu tâm một chút liền có thể nhìn ra kẽ hở, mặc dù thật sự muốn để bọn họ tin tưởng là Trịnh Tùng cùng hai người kia phát sinh gút mắc, giết đối phương xong rồi chạy án, không lý nào một điểm phong thanh đều không ra.

Sự thực nhưng là chúng tôi trở về đến hiện tại, lại không có một tia tức liên quan, thật giống như người của cái tiểu đội kia đều theo bốc hơi khỏi thế gian. Việc khác thường tất có yêu, nguyên nhân không người khả nghi chỉ có thể là bên trên căn cứ tạo áp lực đem tin tức đè ép xuống.

Này liền đáng giá cân nhắc .

Tôi lần thứ hai cải trang gần giống như lần trước, lại đeo một bộ kính phẳng không có số ghi, y theo chỉ dẫn tìm thấy gian phòng khu A nhà H một nam một nữ kia ở điều tra đến tận cùng.

Cửa sổ đều bị khóa trái, tôi dùng蛮 lực phá tan kết cấu cửa sổ, nhảy vào bên trong phòng.

Trong phòng trang trí vẫn là như lúc tôi rời đi, liền ngay cả dấu vết tôi hết sức phiền loạn cũng không biến hóa, chỉ là ít đi hai bộ thi thể, thêm thuốc phun khử mùi. Vết máu rên sàn nhà đã mất đi mùi vị nồng nặc ban đầu, thảo nào hộ gia đình hàng xóm không phát hiện dị dạng.

Loại thủ pháp xử lý này quá có tính tổ chức tính mục đích. Đến tận cùng có phải là người căn cứ làm ? Mục đích của bọn họ là cái gì? Có tra ra manh mối hay không?

Tôi nghĩ nghĩ, từ đường cũ rời đi, nhưng bước chân đi ngang qua nhà D thì tôi nhớ tới, trên thẻ ngực Yến Từ Hàm đánh dấu chính là nhà D.

Lôi kéo cổ áo che khuất nửa gương mặt, tôi xoay người đi lên lầu, đồng thời thả ra nhận biết. Yến Từ Hàm là dị năng giả hệ hỏa, nhiệt độ quanh thân phải so với người thường cao hơn không ít, ở bên trong cảm nhận của tôi, vị trí nàng ở như sôi lên một tầng nước son hồng hồng, đặc biệt dễ thấy.

Vừa mới đi qua chỗ ngoặt lầu hai tôi liền cảm giác được nàng ở trong phòng nào đó lầu ba. Tôi không có lựa chọn từ tường ngoài nhảy vào, mà là đưa tay dứt ở trong túi tiền, học dáng vẻ nam nhân, cả lo phất phơ lắc đến trước cửa phòng nàng, gõ tay gõ cửa.

"Là ai?" Nàng vô cùng cảnh giác ở trong cửa hỏi, âm thanh mang theo vài phần mới tỉnh mất tiếng, nghĩ đến nhiệm vụ lần đó mang đến cả người uể oải xác thực rất lớn, trước quý môn quan đi một lượt, dù cho là quân nhân nghiêm chỉnh huấn luyện cũng không chịu nổi.

Tôi trong lòng vì cười, nhỏ giọng nói rằng: "Tôi là... Tiêu Minh Dạng."

Người sau cửa cứng lại, nhưng một giây sau rộng mở kéo cửa ra, trên mặt không che giấu nổi kinh ngạc, trong con ngươi làm như có chút hoài nghi, lại thấu một phần sắc mặt vui mừng đi ra: "Cô... Nhanh, mau vào!"

Nàng đánh giá nguy trang của tôi một hồi, sau đó bí mật nhìn một chút hành lang, không nói lời gì kéo tôi một cái mang vào trong phòng.

Tôi nhú nhú mày, nhưng vẫn là nhẩn nhẩn không có rút về tay của chính mình, chỉ là theo sức mạnh nằng đi vào bên trong phòng, đợi nằng đóng cửa lại ngồi ở trên giường đầy mặt nghiêm túc nhìn về phía tôi thì mới lấy kính mắt xuống hướng về phía nằng khẽ mỉm cười: "Đã lâu không gặp, Yến thiếu úy."

Trong mắt nằng lóe lên một cái, cũng theo cười cười: "Đã lâu không gặp, Tiêu tiểu thư... Hoặc là tôi nên gọi cô Tiêu bác sĩ? Nha đúng rồi, hiện tại tôi đã là thượng úy."

"Ồ? Chúc mừng" tôi nhú mày, kinh ngạc tốc độ nằng thăng chức, nghe theo sửa lại lời nói, "Yến thượng úy."

Tám năm trước nằng mới chỉ là hàm thiếu úy, cha của nằng là sĩ quan phụ tá của cha tôi, cũng bất quá chỉ là cấp bậc trung tá, nằng là làm sao đi đến một bước này?

"Tiêu bác sĩ, tư lệnh rất lo lắng cô, khắp nơi phái người tìm hiểu tin tức của cô đây!" Nằng thấy vẻ mặt tôi có chút lạnh nhạt, lập tức tròn to hai mắt nói bổ sung, "Là thật sự, tôi xuất phát trước nghe cha tôi nói về, tư lệnh người đến thành phố S thì đã không tìm được cô."

A, nếu như tôi thật sự ở nguyên chờ đợi, e là cho dù được tìm tới cũng chỉ còn dư lại một bộ thi thể.

Tôi không muốn nghe nằng tốn nhiều miệng lưỡi, nhưng vì muốn dò ra tin tức không thể không cùng nằng kiên trì độ sức: "Đừng nói tôi trước, thật ra cô, làm sao sẽ tới nơi này? Là nhiệm vụ sao?"

Về mặt nằng biến đổi, nhưng lập tức thu lại vẻ mặt cứng đờ cười nói: "Tôi đương nhiên là bởi vì chạy nạn, bắt đắ dĩ mới ở đây."

"Thật không... Có điều, cái căn cứ này có rất nhiều vũ khí chế tạo, tựa hồ là bố trí quân đội mới có a..." Nằng lúc này rõ ràng có nhắc tới ba chữ "Xuất phát trước". Có thể thấy được nằng hiện tại ra nơi này hẳn là có dự mưu hành động lần một, không biết nhiệm vụ của nằng là cái gì, người chấp hành lại chỉ có một mình nằng hay không. Tôi thật chặt nhìn chăm chăm con mắt của nằng, không buông tha một tia về mặt.

Nằng chợt dạ bỏ qua một bên mắt, một hồi lâu mới thấp giọng nói rằng: "Tiêu bác sĩ, có một số việc không phải cô nên biết."

"A, một mực con người của tôi lòng hiếu kỳ nặng nhất, thứ tôi càng không biết, tôi liền càng phải biết." Tôi hơi tiến lên một bước nhìn xuống nằng, đầu ngón tay thường thức khéo léo dao giải phẫu, ánh mắt dừng lại ở động mạch cảnh của nằng.

Nếu nằng có thể nhận ra tôi, liền cũng là biết được hành động của tôi, hơn nữa rất có thể sẽ đem tin tức về tôi tiết lộ cho cha biết.

Tuy rằng hiện tại mạng lưới tín hiệu đều mất, điện thoại di động không còn đất dụng võ, thế nhưng quân đội tự có một bộ thủ đoạn liên hệ đặc biệt, nếu là nằng muốn, luôn có thể đem tin tức lan truyền ra ngoài. Nhưng tôi lại không muốn bị tìm tới.

Liền bởi vì điểm này, tôi đối với nằng sinh một tia sát ý.

"Tiêu bác sĩ, theo tôi được biết, cô chỉ là một cái dị năng giả không gian," nằng cảm nhận được sự uy hiếp của tôi, nhưng không để ý chút nào cười cười, thái độ thanh thản chống đỡ phía sau dựa vào ở trên giường, "Hoặc là nói cô cho là mình có thể ý vào là người đứng đầu thuật dao giải quyết tôi sao? Cô cũng biết, tôi là quân nhân, bắt, tán đả, vật lộn tự do, đối với tôi mà nói đều là việc nhỏ như con thỏ, đừng nói một mình bác sĩ cô, coi như là..."

Nằng lải nhải khoe khoang khi dao giải phẫu của tôi để lên cổ nằng thì im bật đi, con mắt tròn tròn không thể tin tưởng nhìn về phía tôi, đáng đáp kia hiện tại có chút buồn cười, tôi để sát vào trước mắt của nằng, làm nổi lên khóe môi: "Ngu xuẩn là tội quá tự tin, mà kẻ ngu xuẩn, thường thường không kết quả gì tốt."

"Cô, cô..." Nằng líu lưỡi mà run lên cổ họng, làm như không có dự liệu được tốc độ tôi bộc phát ra. Nhưng ở dưới sức mạnh từ từ tăng thêm trên một bên động mạch cảnh thì ngưng miệng lại, chỉ là thở dốc gấp gấp một chút.

"Quân đội phái cô đến?" Tôi nhẹ giọng hỏi.

Nằng khó khăn nuốt ngụm nước bọt, gãi dạ một lúc, hơi nhỏ gật gật đầu. "Mục đích." Tôi tiếp tục hỏi.

"Giám thị, cùng khống chế..." Nằng cúi đầu, hàm hàm hồ hồ nói rằng.

"Hả?" Tôi nghiêng đầu, muốn nằng cẩn thận nói rõ ràng, đã thấy nằng đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hung quang lóe lên, tôi trong lòng rung mình, bên dưới đã dùng lực.

"A..." Nằng che cổ một cái, nhưng không ngừng được máu tươi phun tung toé, sắc mặt thống khổ nhìn tôi, muốn mở miệng nói cái gì, cuối cùng cụt hứng hướng sau ngã xuống, nằm ở trên giường.

Máu tươi thấm ướt đệm chăn, lại bị vô thanh vô tức hấp thu.

Tôi vẩy vẩy dao giải phẫu, xóa đi vài giọt máu dính vào trên mặt, yên lặng mà nhìn hai mắt của nằng một chút mất đi thần thái, hô hấp yếu ớt, mãi đến khi tim đình chỉ đập.

Không có tâm tư ở lại thêm nữa, tôi cắt lấy đầu của nằng ném vào không gian cùng thi thể Trịnh Tùng đặt ở cùng một chỗ, nhảy ra ngoài cửa sổ chuẩn bị rời đi như mấy lần trước.

Bỗng nhiên, một thanh âm quen thuộc chui vào lỗ tai của tôi, khiến tôi sửng sốt, động tác trên tay không tự chủ được dừng lại.

"Tôi e sợ, yêu người khác rồi." Âm thanh An Nhiên khinh nhu mà phiền muộn, mang theo nồng đậm mờ mịt cùng thất lạc, để tâm tôi cũng theo ngừng một nhịp: Không chỉ bởi vì lời nàng nói, càng là vì giọng điệu lúc nàng nói chuyện.

-- yêu?

Nàng dĩ nhiên dùng tới chữ này.

Nàng đang nói chuyện với ai? Mà trong miệng nàng cái "Người khác" kia, là ai?

Chẳng biết vì sao, nghĩ đến An Nhiên đối với một người biểu lộ tâm sự, tâm tôi liền đau nhức không tên, sức mạnh trên tay buông lỏng, suýt nữa từ ngoài cửa sổ rơi xuống.

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mừng Yến Tử Hàm cô lương lóe sáng lên sàn! Tất Hoa Cỗ chương!

Lần thứ hai chúc mừng Yến Tử Hàm cô lương quang vinh tạ tràng! Tất Hoa Cỗ chương!

(đừng vuốt! Ta không phải cố ý để người một chương liền linh tiện lợi! Có lỗi với ta sai rồi... qaq)

Kỳ thực là Tiểu Mỹ dương quân quá hung tàn cùng bản tác giả không quan hệ →_→

Lại nói ta phát hiện mấy ngày nay ta vẫn ở đi thu gom là nhân mở ra cho ta phương thức không đúng sao! ! !

Nhân gia nơi nào làm không được nhân gia có thể cải không nên như vậy đối với nhân gia sao riu rít anh... (cáu bản !

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 38: Tiêu : Đóng Chặt Trái Tim (Hạ)

Tôi rất nhanh ổn định tinh thần, bám ở lan can bảo hộ một bên khác, đem thi thể Trịnh Tùng ném xuống, lập tức nhảy vào hành lang tầng ba trước khi nghe đến động tĩnh có người phát hiện. Trong không gian thời gian mặc dù lưu động, thế nhưng hết thấy sự vật tiến vào đều duy trì trạng thái bất động một khắc đó. Vì thế nên, đã qua 48 giờ, thân thể Trịnh Tùng vẫn là mềm mại đến dường như vừa mới chết đi.

Tôi chậm rãi từ cửa lớn đi ra nhà D, khi thấy một đội tuần tra cầm trong tay vũ khí = chạy hướng tới biên giới nhà lớn, dần dần có quần chúng bàng quang không rõ chân tướng xúm lại đi tới. Đội tuần tra chống đỡ ra một tường người duy trì trật tự, bảo vệ thi thể Trịnh Tùng cùng hiện trường rơi xuống.

Ẩn ở trong đám người, tôi vừa ngẩng đầu, khi thấy An Nhiên cùng Sở Mạch Lăng từ cửa sổ trên lầu nhô đầu ra nhìn xung quanh, nàng đầu tiên là đưa mắt định ở trên thi thể dưới lầu, nhìn vài giây chợt có cảm giác giống như tập trung hướng về phía vị trí góc tôi. Tôi dè dặt vành nón bước nhanh xoay người rời đi, tận lực khiến sống lưng ưỡn lên đến mức thẳng tắp, làm bộ không việc gì, nhưng bước chân không khỏi nhanh thêm mấy phần.

-- lẽ nào An Nhiên phát hiện cái gì?

Không, hẳn chỉ là tôi ảo giác... Biển người mênh mông, cách đến khoảng cách thật xa, tôi lại nguy trang, An Nhiên làm sao sẽ dễ dàng nhận ra tôi đây? Chỉ là tôi buồn lo vô có thôi.

Vẫn là dành thời gian trước khi An Nhiên cùng Kiều Tử Mặc trở về chạy tới ký túc xá, duy trì thái độ bình thường liền có thể, quá mức căng thẳng trái lại có thể lộ chân tướng.

Sắp ra rào chắn khu A thì trong lúc lơ đãng tôi liếc về bóng người Kiều Tử Mặc. Nàng đem tay áo vuốt đến khuỷu tay, hai tay chống nạnh, nổi giận dưng dưng cùng một người khác lý luận, thỉnh thoảng chính là nàng tâm tâm niệm niệm hồi lâu dị năng giả hệ lửa Phùng Y -- người phát sinh xung đột, cũng là một trong mục tiêu tôi sớm định ra. Phía sau Phùng y còn có hai thành viên khác của tiểu đội, tuy cũng là quay sang Kiều Tử Mặc trợn mắt đối lập, nhưng bị vướng bởi những người khác không có tiến lên động thủ, chỉ là thay Phùng Y hộ giá hộ tống, tùy ý nàng khóc lóc om sòm. Mặc dù như thế, Kiều Tử Mặc vẫn là kiều ngạo hung hăng, không rơi xuống hạ phong, còn có chút ý tứ thích thú.

Trái lại tiểu nha đầu Phùng Y này, mặt đỏ tới mang tai, dánh dập giận dữ công tâm, tôi lắc đầu một cái xoay người tiếp tục đi: Không nghĩ tới Kiều Tử Mặc công phu múa mép khoa môi không kém chút nào công phu trên tay, xem điệu bộ này, chỉ có phần nàng khiến người ta chịu thiệt, tôi cũng tiết kiệm được lòng thanh thân dư thừa.

Đáng lưu ý chính là tòa kiến trúc phía sau các nàng kia, màu trắng tinh tường ở ngoài không khác chút nào với phòng nghiên cứu trước đó chúng tôi đi qua, cửa có mấy cái thủ vệ, bài tra rất nghiêm, hơn nữa chỉ chuyên tâm phụ trách trông coi cửa, cũng không thêm quan tâm chuyện vô bổ. Chỉ nhìn bọn họ tùy ý Kiều Tử Mặc cùng Phùng Y ở trước cửa tranh chấp nhưng không can thiệp liên biết.

Một mực như vậy, để tôi càng thêm hiếu kỳ: Trong tòa kiến trúc này, sẽ cất giấu cái bí mật gì cực kì trọng yếu sao.

Lặng lẽ mà cấp tốc bí mật trở về gian phòng ở của chúng tôi, tôi cũng không có vội vã thay quần áo, mà là tiến vào không gian đem não tinh Yến Từ Hàm lấy ra. Đó là một viên tinh thể thiên màu cam.

Tôi lại lấy ra một viên não tinh xác sống khác ở ngoài thành có được, đưa chúng nó đặt ở cùng một chỗ quan sát.

Lúc đó Hồ Duy Khang đưa ra yêu cầu, tôi cũng không tiện từ chối, liền nhớ tới một viên khác từng ở trạm xăng dầu thu thập được, so với xác sống bình thường, con xác sống kia càng lợi hại hơn chút, màu sắc não tinh cũng sâu hơn chút, nhưng không sánh bằng một viên kia ngoài thành đoạt được.

Xem ra, năng lực xác sống mạnh yếu phải móc nối cùng màu sắc não tinh sâu cạn. Nếu như dựa theo Hồ Duy Khang giải thích, xác sống có thể thông qua không ngừng nuốt huyết nhục tươi thậm chí là não tinh dị năng giả để tiến hóa, như vậy chúng nó có thể thu được năng lực mới hay không?

Tưởng tượng một chút xác sống sẽ phun lửa, sẽ khống chế thực vật hoặc là sẽ chế tạo đất đâm tường đá đồng thời lại không sợ đau không sợ chết, sách, tình cảnh nhân loại đáng lo a... Mà tôi, nhưng là sinh ra mấy phần tâm ý bằng quang cười trên sự đau khổ của người khác.

Con người cùng xác sống, với tôi mà nói đều là khác loại. Thực thắng thực bại, là chết hay sống, đều không đáng tôi lưu ý. Dù cho An Nhiên thân phận con người cũng không thể đem trong lòng tôi thiên vị khuynh đảo hơn một phần. Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên, là những người kia đã đem tôi biến thành quái vật như bây giờ.

Tiện tay ném một khối não tinh xác sống làm yên lòng Nhị Bảo đang âm ỉ, tôi ra không gian thay đổi một bộ quần áo, nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Qua hơn nửa canh giờ, cửa mở, tiếng bước chân nhẹ nhàng để tôi không cần nhận biết liền có thể phán đoán là An Nhiên trở về. Kiều Từ Mặc bước chân tuy cũng khinh hoãn không hề có một tiếng động, nhưng lộ ra bất kham cùng tùy ý, tuyệt không giống cẩn thận từng li từng tí sợ sệt quá nhiều đến cái gì như vậy.

Tôi duy trì tàn suất hô hấp, không hề nhúc nhích.

Bước chân kia ở cửa dừng một lúc, sau đó chậm rãi hướng về bên giường đi tới, trong lúc này, tôi rõ ràng cảm giác được An Nhiên hết sức thả nhẹ động tác, thậm chí hô hấp cũng nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Trong lòng cười thầm, liền cảm giác nằng đứng ở một bên giường, mà khí tức âm áp kia quay đầu chụp xuống, cách đến gần như vậy, tôi có thể rõ ràng nghe thấy trong lồng ngực của nằng tiếng tim đập như lời. An Nhiên, đang khản trương.

Nàng muốn làm gì?

Tôi yên lặng mà duy trì nguyên dạng, trong lòng mơ hồ hiện lên một suy đoán, một giây sau lại bị tôi lật đổ.

Chính đang như có như không chờ mong cùng hỗn loạn đan dệt thì, ngoài cửa lại vang lên một chuỗi tiếng bước chân khác, đi kèm tâm tình chủ nhân nhẹ nhàng mà nhảy nhót, cũng bởi vì không hề che giấu mà khiến người khó có thể quên.

Tôi cảm giác được cổ khí tức âm áp tới gần kia đang cách tôi rất gần dừng lại, tiếng thở dài trầm thấp tiết đi ra, sau một khắc, hơi thở kia dĩ nhiên hút ra.

Tôi chỉ cảm thấy đáy lòng cũng theo sâu kín thở dài một cái, không nhận rõ là thoải mái hay là thất lạc.

Có Kiều Từ Mặc làm âm ỉ, tôi cũng lười giả bộ ngủ, đơn giản thay đổi quần áo đứng dậy, liền nghe thấy các nằng nói tới ở khu A.

"... Các người là không biết oa! Lúc đó cái nha đầu họ Phùng kia sợ đến mặt đều tái rồi, vội vàng vàng muốn vồ tới, những tuần tra viên kia một mực gắt gao ngăn ở trước nằng không cho nằng chạm vào thi thể tên Trịnh Tùng kia, lằng nhằng nằng ném chết cá nhân yêu!" Kiều Từ Mặc sinh động như thật miêu tả cảnh tượng lúc đó, trên mặt tràn ngập lạnh lùng xem kịch vui, đúng là không có cảm giác gì đối với Trịnh Tùng chết.

Tôi không khỏi dò hỏi: "Trịnh Tùng... Chết như thế nào?"

Nàng nhìn tôi một chút, thần thần bí bí đề sát vào nói rằng: "Nghe nói là từ trên lầu té xuống ngã chết... Có điều theo tôi quan sát, không quá giống."

"Ồ? Nói một chút coi." Tôi đến không biết lúc nào nha đầu này còn có đầu óc trinh thám, mà nghe một chút ý nghĩ của nàng.

"Tôi chính là xa xa mà liếc mắt nhìn, đầu của hấn phá một cái lỗ to lung, liên tục thấm máu, xem ra là bởi vì đầu bị chịu đòn nghiêm trọng chí tử, thế nhưng tư thế hấn rơi xuống rất kỳ quái, " nằng vuốt cằm suy nghĩ nói rằng: "Như thường lệ đến xem, một người từ chỗ cao rơi xuống, đều sẽ theo bản năng mà hình thành tư thế bảo vệ, không thể như hấn tứ chi mở lớn triển khai tư thái như vậy. Đương nhiên, nếu như hấn là tự tử, kia lại coi là chuyện khác."

Không thấy được, đánh nhau gây sự Kiều Từ Mặc cũng có một mặt vô cùng cẩn thận, nói không sai. Nàng nhắc tới vấn đề chính là Trịnh Tùng này hiện tượng vong nghi điểm lớn nhất, đương nhiên, cũng là tôi cố ý lưu lại kẽ hở.

Mọi việc lưu một đường, nguy trạng quá mức hoàn mỹ, bản thân liền là một loại không hoàn mỹ.

A, không biết những người kia lại sẽ ra cái kết luận gì đây.

"Tôi ở trong phòng A Lắng nghe được ngoài cửa sổ có động tĩnh, vừa ngó ra nhìn liền phát hiện thi thể của hắn, rất có thể là hắn bám ở ngoài lan can trượt chân rơi xuống. Có điều tôi luôn cảm thấy có chút điểm đáng ngờ, " An Nhiên đưa ngón tay chống đỡ ở môi, cau mày phân tích nói, "Hắn ra ngoài tường bây giờ là xuất phát từ nguyên nhân gì? Là vì nghe trộm sao? Nghe trộm ai đối thoại? Rơi xuống là nhất thời thất thủ hay là người làm..."

"Đừng nghĩ tiểu trình thám, " tôi xoa xoa tóc An Nhiên, chuyển hướng dòng suy nghĩ của nàng, "Đi ăn cơm đi."

"Ừm." Nàng quả nhiên không có nghĩ nhiều hơn nữa, ngoan ngoãn theo tôi đi tới phòng ăn. Cho tới Kiều Tử Mặc cái kẻ tham ăn này, đối với đề nghị của tôi tự nhiên là nâng hai tay hai chân tán thành.

Người chúng tôi sơ cứu thành công cùng với tôi dâng ra khối này não tĩnh, chúng tôi quyền hạn cùng điểm đều có tăng lên, rốt cục có thể đến phòng ăn lâu hai đi ăn cơm. Món ăn phong phú một chút, mấy người hưởng thụ đều khá cao, cũng bỏ ra thời gian dùng cơm nhiều gấp đôi so với bình thường.

Tôi chỉ cần một bát rau dưa thang, chống i cầm xem An Nhiên nâng một bát canh trứng gà ăn say sưa ngon lành, khiến tôi không tự chủ được cong lên khóe môi, cảm động lấy mỹ vị bát canh trứng gà.

Chờ chúng tôi đi ra phòng ăn, sắc trời đã tối, căn cứ ven đường tiết kiệm năng lượng có túm năm tụm ba đèn toả ra ánh sáng yếu ớt, mọi người ăn uống no đủ bởi chưa từng sống về đêm cũng là rất sớm đi về chỗ ở của bản thân.

Tôi vỗ vỗ vai An Nhiên, tùy ý tìm cái cớ: "Tôi đi tìm Hồ Duy Khang tra chút tư liệu."

Các nàng cũng không có khả nghi, An Nhiên lại không quên tha thiết dặn tôi: "Ban đêm cẩn thận, tôi chờ cô trở lại."

Có thể là đáng đáp nàng quá nhất thiết như tiểu thể tử nhớ trọng phụ về nhà, tôi nhìn chằm chằm bờ môi nàng ở dưới ngọn đèn hiện ra hồng nhạt ánh sáng lộng lẫy, đột nhiên sinh ra kích động căn tới.

Trong lòng cả kinh, tôi bất động thanh sắc dời ánh mắt, theo tiếng cười khẽ, xoay người bước nhanh đi khỏi tầm mắt các nàng.

Nơi chúng tôi đi ăn cơm cách khu A cũng không xa, mà chỗ tôi muốn đi cần đến ngay ở bên trong khu A, bỏ ra mấy phút ở góc bí mật cái trang, tôi rất nhanh đi tới sau tường tòa kiến trúc ban ngày đi qua. Như tôi dự liệu, phía trước chỗ cửa lớn có nghiêm mật canh gác, thế nhưng mặt sau lại có sơ hở, lẽ nào bọn họ cho rằng bảo vệ tốt cửa trước, người khác liền bỏ tay toàn tập sao?

Quá mức ngây thơ.

Tôi thả ra Nhị Bảo, để nó phá hoại phương tiện cung cấp điện của tòa nhà. Trong nháy mắt tối khiến thủ vệ đều cảnh giác lên, mấy người nhác theo súng xung quanh cảnh giới, mà đầu lĩnh kia lại cầm lấy vô tuyến điện chuẩn bị thông tin báo cáo.

Thừa dịp một màu đen kịt, Nhị Bảo nhanh chóng nhảy lên đằng sau, điện hôn mê cái thủ vệ kia, sau đó đột nhiên nhảy lên, đuổi chân đá hướng về phía bụng dưới tên còn lại, tôi lặng yên không một tiếng động vọt đến phía sau mấy người, mỗi người một cái churong dao, dễ như ăn cháo giải quyết bốn cái thủ vệ chỗ khác.

Cho dù ở trong bóng tối đưa tay không thấy được năm ngón, tôi cũng có thể thấy rõ sự vật, vì lẽ đó bên trong phòng nghiên cứu đang không có một tia sáng trái lại như cá gặp nước.

Thừa dịp ứng kích phản ứng còn chưa tới, người bên trong phòng nghiên cứu vẫn khiếp sợ hoảng loạn im lặng, tôi cấp tốc tiến vào, dựa vào nhận biết tránh ra nơi nhân viên tụ tập, cẩn thận mà tìm thấy một gian chứa khóa điện tử trước phòng, trực giác nói cho tôi, ngoại trừ các vị trí nghiên cứu viên trong phòng thí nghiệm, mấy nơi này rất có giá trị tìm tôi hư thực.

Tôi lấy ra thẻ ngực Trịnh Tùng, ở trước cái khóa điện tử quét một hồi, đèn đỏ sáng lên, một âm điện tử lạnh lẽo điện tử nhắc nhở nói: "Xin lỗi, ngài quyền hạn không đủ."

Suy nghĩ một chút, tôi lại lấy ra biển hiệu lục soát trên người Yên Tử Hàm thử một chút, đèn xanh sáng lên, cửa mở.

Nhưng cùng lúc, tựa hồ cũng khởi động trang bị cung cấp điện độc lập bên trong phòng, trong nháy mắt ánh đèn sáng lên đem thân hình của tôi tất cả đều bại lộ dưới máy giám sát. Tôi không khỏi may mắn mình làm nguy trang đơn giản, khả năng này cũng không thể ngăn chặn tôi có thể bị nhận ra, việc này không nên chậm trễ, tôi đẩy cửa ra đi vào bên trong phòng, hàn khí phả vào mặt để tôi nghĩ tới nhà xác bệnh viện.

Đúng như dự đoán, kéo dài mấy cái ngăn kéo có đánh dấu hàng hiệu, bên trong rõ ràng là từng bộ từng bộ thi thể bảo tồn hoàn chỉnh, mà một bên khác thi thể thì lại bày ra từng viên não tĩnh một màu sắc khác nhau-- lại quan sát tỉ mỉ, mỗi một bộ thi thể đầu đều có dấu vết bị mở ra.

A, này tính là gì? Rác rưởi lợi dụng?

Nếu là những dị năng giả này chết rồi mới bị lấy ra não tĩnh liền cũng được, nếu là thất phu vô tội hoài bích kì tội (kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội), vì được não tĩnh mà cố ý giết những người đó. Tôi lắc lắc đầu, nhanh chóng thu nạp mấy viên não tĩnh cách bên tay tôi khoảng cách gần nhất, trùng hợp bao gồm một nam một nữ chết ở trong tay tôi.

Nguyên lai, thi thể của bọn họ chính là bị người phòng nghiên cứu thu thập. Hồ Duy Khang có tham dự đến trong chuyện này hay không đây? Hay là,

hắn ở những việc này chịu trách nhiệm ra sao? Nhìn dáng vẻ hắn đối với mấy cái thanh niên này có bao nhiêu coi chừng, nếu thật sự là xuất từ tay hắn, vậy còn thật khiến người đau lòng.

Ngoài cửa truyền đến ngổn ngang tiếng bước chân dồn dập, tôi nhìn xung quanh một chút, hai ba bước chạy lấy đà sau đột nhiên nhảy lên, va nát cửa kính, vọt ra khỏi phòng, sau khi hạ xuống thân thể một lần, chui vào không gian.

Đội ba phút, tôi lần thứ hai từ trong không gian lách mình đi ra, mạch điện phòng nghiên cứu đã duy tu được, đội tuần tra viên cũng túm năm tụm ba triển khai kiểm tra, cột đèn sáng tiết kiệm năng lượng quét tới quét lui, nhưng cách vị trí tôi càng ngày càng xa -- bởi vì lúc này tôi "Ẩn thân", bọn họ dịch ra có thể cho tôi thời cơ tốt nhất.

Nhẹ thay đôi nguy trang, tôi từ nơi kín đáo đi tới đường lớn, cố ý đem chính mình bại lộ ở trong tia sáng dưới máy thu hình, không nhanh không chậm hướng về phòng nghiên cứu Hồ Duy Khang mang chúng tôi đi tới, chỉ thấy hắn mang theo một đội người vội vã chạy tới, cùng người tôi suýt qua, chạy hướng về địa điểm phát sinh sự việc.

Tôi nhún vai một cái, nghiêng thân thể tránh ra đội tuần tra viên khí thế hùng hổ, tiếp tục hướng về ký túc xá khu B của chúng tôi, ý cười chậm rãi nổi lên, lại rất nhanh ẩn đi.

-- xem ra, đêm nay sẽ rất náo nhiệt.

Có điều... Cùng tôi có quan hệ gì đâu?

Tác giả có lời muốn nói: Sách, gần đây đánh nghiêm, vì lẽ đó Tiểu An Từ không thể thân Tiểu Mỹ dương quân! (câu bản ...

Tiểu Mỹ dương Quân Việt[LaCrosse] đến càng như thân (biến) sĩ (thái) có hay không → _ →

❖ thể cái không nên như vậy đối với nhân gia sao riu rít anh... (câu bản !

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 39: Tạ : Ra Khỏi Thành

Tại sao lại là hắn?

Tôi vịn bệ cửa sổ cúi đầu nhìn xuống, đối diện con người phóng đại của người đàn ông kia, tựa hồ có thể từ đáy mắt của hắn nhìn ra một chút tức giận, một tia không cam lòng, cùng với khát vọng và quyến luyến cuộc sống... Không đành lòng nhìn tiếp, tầm mắt của tôi đảo qua trong đám người, nhưng khóa chặt một bóng người ẩn ở trong đó: Người kia rõ ràng là một nam nhân xa lạ, tôi nói không ra tên của hắn, cũng nhớ không nổi đã gặp qua hắn ở nơi nào, thế nhưng lại có một loại cảm giác quen thuộc kì lạ, để ánh mắt của tôi theo bản năng mà ở lại ở trên người hắn, muốn thấy rõ ràng.

Đó là một loại cảm giác huyền diệu, không nói rõ được cũng không tả rõ được, nhưng như là sức hấp dẫn từ nơi sâu xa, lôi kéo không ngừng, dẫn dắt về phía trước.

Hắn tựa hồ cũng nhận ra được tôi nhìn chăm chú, thái độ khác thường đẩy ra dòng người, vội vã rời đi hiện trường, không bao lâu liền biến mất khỏi tầm mắt của tôi. Đây khiến tôi nghi hoặc càng sâu mấy phần.

Chỉ là, tôi cũng không có cơ hội ngăn hắn lại, cũng chỉ có thể tạm thời đem nghi vấn để ở một bên.

Khi cùng Sở Mạch Lăng tạm biệt, hắn thất lạc muốn nói lại thôi không khiến trong lòng tôi gợn sóng nửa phần, hắn lưu luyến giữ lại cũng không để trong lòng tôi sản sinh nửa phần dao động, chuyện này chỉ có thể để tôi càng thêm xác định, tôi thích người kia... Không, nếu như nhất định phải giới định cảm tình đó là ra sao, tôi nghĩ, đó có thể gọi là yêu.

Tôi yêu nàng, một người mới nhận thức không tới hai tháng, giới tính cùng tôi giống nhau không khác... nữ nhân.

Tại bên trong triều tịch động tâm, ở trong lúc bất tri bất giác luân hồi -- tên của nàng ở đầu lưỡi tôi trầm ngâm lần qua lộn lại, không trở về nơi cổ họng lại không nở thở lộ. Ánh mắt của nàng ở trong lòng tôi hạ xuống dấu vết nóng bỏng, lòng bàn tay nắm không được cũng tạo nên vết thương không bằng lòng.

Cảm tình đến mãnh liệt mà không có lý do, tôi chỉ có thể ở trong lòng giãy dụa, không nói nên lời.

Tách ra dòng người, có Sở Mạch Lăng thay tôi giao thiệp cùng những đội tuần tra viên kia, tôi rất nhanh trở lại ký túc xá khu B, nhớ người một mình ở trong phòng nghỉ ngơi, có thể nói như là nỗi nhớ nhà.

Rón rén đẩy cửa ra, Mặc Mặc không ở đây, chỉ có mùi hương một mình Tiêu, đó là mùi hương duy nhất thuộc về nàng, khí tức khiến tôi si mê không

ngọt.

Cẩn thận từng li từng tí tới gần, gần thêm nữa, tôi cũng không biết trong lòng mình rục rã rục rịch đang chờ đón cái gì.

Có thể tôi biết, nhưng lại lừa mình dối người không muốn thừa nhận. Càng tới gần gương mặt trầm tĩnh mà xinh đẹp kia, càng ngày càng tới gần thân thể nhỏ bé mềm mại mà tú ưỡn lên kia. Nhịp tim tôi bắt đầu tăng nhanh, lại thêm nhanh, nhanh đến mức tôi hầu như muốn hoài nghi một giây sau liền đình chỉ bơm máu mà thiếu dưỡng khí, miễn cưỡng muốn nháy mắt dán lên cái kia, tôi chần chờ, nhưng cũng bởi vậy mà bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Phát hiện ngoài cửa vang lên tiếng bước chân lớn, là Mặc Mặc trở về.

Tôi không nhịn được thờ dãi, không thể nói được là cảm giác phức tạp thế nào: Vui mừng không có phóng túng bản thân vì phạm, nhưng cũng thất lạc cách xa thân thể thơm ngát một bước, loại mâu thuẫn này qua lại lôi kéo lý trí của tôi, khiến tôi muốn ngừng mà không được.

Mặc Mặc không tìm không phổi nhảy nhót ít nhiều cũng xua tan một chút bề bộn trong lòng tôi. Nghe nàng nói tới tôi mới xác định, nàng quả nhiên lại tìm cơ hội đi tới gây sự. Chỉ là xảy ra sự việc Trịnh Tùng kia, cho nên có vẻ nàng cùng Phùng Y tranh chấp chỉ là trò đùa trẻ con thôi.

Nghe nàng tràn đầy phấn khởi thảo luận tin Trịnh Tùng qua đời, tôi chỉ ít có thể vui mừng chính là: Có thể bài trừ hiểm nghi nàng động thủ, xét thấy tính tình nàng bao che khuyết điểm lại bướng bỉnh, tôi còn thực sự lo lắng nàng sẽ bởi vì nhất thời khí phách mà làm ra việc không thể cứu vãn. Nếu thật sự là như vậy, tuy rằng tôi cũng sẽ cảm động nàng đối với tôi từng quyền giữ gìn, nhưng trên lý sẽ không cách nào thân nhiên tiếp thu.

Tôi không hi vọng phần ân tình này xây dựng trên chết chóc, càng không hi vọng nàng bởi vậy gánh vác tính mạng của người khác, gánh vác nặng nề như vậy, tôi tuyệt đối không muốn cũng không chịu đựng nổi.

Ngắn mấy ngày, bên trong cái căn cứ này phát sinh quá nhiều việc, tôi nghĩ, cũng là thời điểm nên rời đi. Thực ra chúng tôi ở thêm mấy ngày nữa, chính là bảo đảm Tăng Nhu an toàn làm chủ, tiếp tế vật tư cũng tìm hiểu một ít tin tức. Bấy giờ nhìn lại, cái căn cứ đại học thành này ngoại trừ dị năng giả có chút sự cố phát sinh, đối với người bình thường đúng là gió êm sóng lặng, tôi cũng yên lòng.

Sáng ngày thứ hai, khi tôi tỉnh lại, Tiêu đã dậy, tựa ở bên cửa sổ nâng một ly cà phê tuyệt ẩm, gò má trắng nõn giống như ngọc sứ ở dưới nắng sớm mông lung một vòng nhu hòa kim huy, đẹp đến làm cho người ta không dời nổi mắt.

Dường như nhận ra được tầm mắt nóng rực của tôi, nàng quay mặt sang, hướng tôi hơi mỉm cười nói: "Đến ăn điểm tâm."

"... Ừm." Không dám thừa nhận tôi lần thứ hai quay sang nàng mà mê gái, tôi tính che giấu cúi thấp đầu, là tính Mặc Mặc ngủ đến ngã chổng vó lên trời, cùng các nàng nói tới ý định rời đi.

Các nàng cũng đồng ý tôi kiến nghị, dùng qua điểm tâm, kêu Ngô Phóng Ca, thoáng thu thập một hồi, chúng tôi liền đi đến nơi tiếp đón tìm Đàm Lạc Khả.

Dựa theo ý tứ Tiêu, chúng tôi lấy cớ làm nhiệm vụ, rời đi căn cứ trước rồi lại tính toán sau. Tôi mơ hồ cảm thấy làm như vậy không khỏi thiếu quang minh lỗi lạc, nhiều ít có vẻ như chột dạ chạy trốn chết, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ một chút, không định nhiều lời: Nàng làm như thế tự có nguyên nhân, tôi đồng ý tin tưởng nàng, không hề bảo lưu.

Vì để tránh cho phiền phức, chúng tôi cũng không có hết sức cùng Tăng Nhu nói lời từ biệt, chỉ là sau khi lĩnh nhiệm vụ liền không ngừng không nghỉ đi lấy xe.

Thời điểm đi ra chỗ ghi danh, lại nhìn thấy đội tuần tra cùng công nhân tới tới lui lui bận rộn, tựa hồ trong căn cứ lại phát sinh đại sự gì đó, tôi không khỏi ở trong lòng vui mừng chính mình rất sớm đưa ra quyết định.

Thời điểm ra khỏi thành, đang có một chiếc xe khác trên đường lớn hướng nơi này chạy đến, thân xe màu trắng tinh không nhiễm một hạt bụi, cách cửa sổ xe cũng có thể cảm giác được người chủ xe tao nhã xuất trần, cùng tận thế vẫn đục suy sụp hoàn toàn không hợp, khiến tôi sinh ra mấy phần hiếu kỳ.

Tiêu cũng đối với chủ của chiếc xe kia có mấy phần chú ý, lông mày đẹp đẽ không tự chủ nhíu lên, ngón tay cầm tay lái nhỏ dài cũng chặt mấy phần. Nàng cũng giống tôi như thế, cảm giác được chiếc xe kia dị dạng sao? Nhưng xem vẻ mặt của nàng, lại ngưng trọng hơn nhiều, như là cảnh giác gặp phải đại địch đề tâm tôi cũng nâng lên theo.

Thời điểm hai xe suýt qua, tôi rõ ràng cảm giác được khí thế trong nháy mắt động lại, dường như hai cái đao kiếm sắc bén tấn công, cái kia xông tới sức mạnh chấn động đến mức tâm tôi phảng phất như lọt vào mảnh kích.

Xảy ra chuyện gì?

Tôi che ngực, lại phát hiện Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca cũng giống tôi, vẻ mặt lạnh lùng, đều có cảm giác dị thường, mà cảm giác này đối với Tiêu càng ảnh hưởng rất lớn, làm cho nàng hầu như muốn khống chế không được tay lái. Vén vén thời gian một cái nháy mắt, hai xe tách xa, tất cả lại khôi phục nguyên dạng, chiếc xe thể thao màu trắng kia không ngừng nghỉ chút nào lái vào trong thành, người giữ cửa càng không chút nghỉ ngơi cho vào.

Tôi quay đầu lại nhìn chằm chằm chiếc xe kia, Mặc Mặc bọn họ cũng xoay người lại quan sát tỉ mỉ. Trong xe đến tột cùng là người nào? Thậm chí ngay cả theo lệ kiểm tra cũng có thể không cần?

Mạnh mẽ và thần bí khó có thể dự đoán.

Tiêu tàn nhẫn mà giẫm xuống chân gà, tại chúng tôi đều bị điên đắc lão đảo một cái không hện mà cùng nhìn về phía nàng thì mới như không có chuyện gì xảy ra mà ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nói: "Đi thôi, chúng ta đi trạm tiếp theo."

Mặc Mặc bĩu môi, mắt húng chát vẫn: "Nói đến, cô tối ngày hôm qua không phải đi tìm Hồ lão nhân sao? Có lấy được được phẩm tiếp tế hay không a?"

Tiêu gõ gõ tay lái, mặt bất kinh tâm (không để ý) trả lời: "Hắn có việc đi ra ngoài ." Ý tứ chính là chưa từng.

"Vậy chúng ta ở lại nơi đó chút thời gian như thế, cái gì cô cũng đều không dự trữ?" Tôi tính toán nếu đối tượng chất vấn đổi lại là Ngô Phóng Ca, Mặc Mặc đã sớm một cái tát đi tới bắt chuyện, thái độ cũng sẽ không "Ôn hòa" như thế, cuối cùng còn phải thêm vào một câu khinh bỉ ý vị nghiêm trọng "Cần cô làm gì" biểu đạt chính mình bất mãn. Dù vậy, nàng chưa hết ý cũng đủ thông qua biểu hiện lan truyền cho tất cả mọi người.

Tiêu không để ý lăm ngoắc ngoắc môi: "Phòng ăn lâu ba có một thị thấp cung cấp cánh gà trước cửa sổ, " tại Mặc Mặc trợn to hai mắt hi vọng đầy cỏi lòng nhìn sang thì rất lâu sau lại nói tiếp, "Đáng tiếc, chúng ta quyền hạn không đủ."

Mặc Mặc không để ý tới đem đem xem là nơi trú ẩn các loại. Xe chúng tôi một đường hướng về đường lớn phía trước, tuy rằng thỉnh thoảng có xác sống đi qua, nhưng chỉ có thể quay đầu gào thét xe tốc độ chạy một trăm mã tốc mà không thể làm được gì. Về mặt chúng tôi dần dần nghiêm nghị lên: Những xác sống này, đã sớm không phải hàng nhái dỏm lúc trước có thể dễ dàng bị nghiền nát, chúng nó, đang lấy một loại tốc độ tiến hóa làm chúng tôi lú lờn mà sầu lo.

Chúng tôi vốn dự định đi thành phố K tìm kiếm nguồn nước dồi dào, thế nhưng theo Hồ Duy Khang nói, e sợ cơn mưa quý dị một hồi kia triển khai xuống ở bên trong phạm vi lớn toàn bộ đất nước, lan đến rất rộng, vậy chúng tôi có còn muốn dựa theo nguyên kế hoạch đi thành phố K hay không đây?

Tiêu trầm ngâm một lúc, vẫn quyết định kế hoạch như cũ, tuy rằng tôi không có hỏi nàng, nhưng cũng rõ ràng nàng tất có suy tính của chính mình, không cần lo lắng nhiều, chỉ cần tin tưởng nàng sẽ không hại chúng tôi liên lụy.

Con đường liên tiếp hai tòa thành thị dài lâu mà trống trải hoang dã, đường cái xây dựng đồ nát, miễn cưỡng chỉ hai chiếc xe đi song song, thỉnh thoảng sẽ có xác sống, điều này làm cho chúng tôi vốn là bình thân vô vị tăng thêm mấy phần gầy vò. Có điều, đem so sánh liên tiếp xác sống đột kích, tôi ngược lại thật ra tình nguyện ở trên đường xác sống.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thời khắc mặt trời tiếp cận đường chân trời, chúng tôi vẫn ở trên con đường mênh mông vô bờ chạy như bay, ngoại trừ thỉnh thoảng một hai nhóm tại tuyến đường chính chủ yếu ở lại trên xe, cũng không còn những phong cảnh khác.

Đi tới một mảnh đất hoang rộng không có gì, Tiêu nhìn sắc trời một chút, để chúng tôi ở đây nghỉ ngơi một buổi tối, ngày mai ban ngày lại chạy đi.

Tôi xuống xe, thả lỏng xương vai một hồi, liền thấy Tiêu đã ở trên đất trống xếp đặt rất nhiều nhện dẹt, bao gồm lều lớn cùng bốn cái túi ngủ, cùng với một con chó phi đến không thấy được tứ chi.

"Nhị Bảo!" Tôi cao hứng đi tới vỗ vỗ đầu nó, một cái ôm lấy thân thể tròn vo của nó, nó cũng không sợ người lạ, rú xuống đầu lưỡi nhắm ngực tôi, "Người làm sao trở nên lớn như vậy nha ~ ta đều sắp ôm không được người rồi!"

Không sai, mới mấy ngày không gặp, tên tiểu tử này liền so với ban đầu tăng lên đủ một vòng lớn, đáng vẻ ước chừng mười cân, đúng là càng thêm đáng yêu.

Tiêu lạnh lùng liếc nó một chút, ghét bỏ nói rằng: "Càng ngày càng ngu xuẩn."

"Gào ~ gào ~" Nhị Bảo như là nghe hiểu nàng vậy, ai oán kêu hai tiếng, vừa như oán giận vừa giống như làm nũng, thực sự chọc người nhẹ dạ.

Tôi không khỏi vỗ vỗ đầu nó hống nói: "Sẽ không a, như vậy rất mạnh."

Tiêu lắc lắc đầu, vừa liếc nhìn Nhị Bảo loạn ở trong lòng tôi, xách nó một cái ném qua một bên: "Buổi tối phụ trách canh giới."

Yên lặng mà nhìn nàng đối với Nhị Bảo phát hiệu lệnh, tôi lặng lẽ vung lên khóe miệng, chỉ cảm thấy đáng vẻ nàng già vò lãnh khốc muốn so với Nhị Bảo còn đáng yêu ngàn vạn lần. Đương nhiên, lời này chỉ có thể ở trong lòng giấu lại, không thể nói ra được.

Tác giả có lời muốn nói: Dịu dàng bị khóa, liền ngay cả tướng quân cũng bị khóa, cảm giác cũng sẽ không bao giờ yêu → _ →

Sau đó không thể viết ta yêu tỷ muội cp sao! Cái kia băng tuyết kỳ duyên cùng người phải làm sao! Làm sao bây giờ! ! !

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 40: Tiêu : Ai Là Thợ Săn

Đồng lại tâm tư hoảng sợ run rẩy thậm chí còn cất rời linh hồn.

A, bao lâu chưa từng có cái cảm giác này ? Tôi không biết.

Thế nhưng, tôi thực sự bởi vì loại cảm giác mới lạ này mà trong lòng khó bình tĩnh, trong máu lại sôi trào nổi lên hưng phấn hiếu chiến, biết rõ phần thắng cực thấp, nhưng một mực muốn thử nghiệm. Trong đầu vang vọng một thanh âm, dường như rêu rao lên muốn xé nát hết thảy trước mắt, loại cấu kinh không có lý trí, thật sự không phải cái trải nghiệm gì tốt.

Không có tinh lực duy trì thời gian dài lái xe nữa, tôi quyết định chọn một chỗ trống trải làm nơi nghỉ ngơi.

Bố trí kỹ lều vải, túi ngủ, nhu yếu phẩm cần thiết, tôi dọn dò Ngô Phóng Ca nổi lên đồng lửa.

Gỗ dùng chính là quả to còn sót lại ở thảm thực vật phụ cận, nổi là sớm trước liền chuẩn bị kỹ càng, mà nguyên liệu nấu ăn bên trong ngoại trừ được Mộc Tiểu Quả cung cấp ra, còn có một chút là tiếp tế ở trong căn cứ đại học thành. Trước khi lên đường, An Nhiên đem hết thầy điểm đều đổi thành đồ ăn.

Nhẹ nhàng một hương chỉ, đầu ngón tay của nàng đẩy lên một ngọn lửa bé nhỏ, châm đồng lửa.

Dị năng của nàng vẫn là ở trình độ không trên không dưới, tuy nói so với lần đầu tôi gặp gỡ nàng thì tiến bộ một chút, nhưng tốc độ tiến hóa so với Ngô Phóng Ca cùng Kiều Từ Mặc vẫn là thua kém rất nhiều. Đương nhiên, với tôi mà nói, bất luận năng lực của nàng mạnh hay yếu, thậm chí nàng không có năng lực, đều không quan trọng.

Nàng ở trong lòng tôi, mãi mãi vẫn là nữ nhân tay trái gà không chặt nhưng có dũng khí anh hùng đem tôi từ bên trong vực sâu kéo trở về. Một người anh hùng của tôi.

Tôi thậm chí ích kỷ hi vọng, năng lực của nàng liền như vậy dừng lại không tăng, vẫn luôn nhỏ yếu như thế, như vậy tôi mới có thể có cơ đi theo bên người nàng bảo vệ nàng, đưa nàng vĩnh viễn nhét vào cánh chim.

Điều này, khiến tôi hoảng sợ nhưng không ngừng trầm luân... dục vọng độc chiếm.

Dùng qua bữa tối, chúng tôi đều chui vào lều vải, từng người ngồi ở trong túi ngủ, chỉ chừa Nhị Bảo ở bên ngoài canh giới. Nơi này tuy hoang vắng, khó bảo toàn sẽ không có cái xác sống ngửi mùi mà đến, thậm chí, là dị năng giả lòng mang ý đồ xấu. Thế đạo thay đổi, đã ngoại nguy hiểm cũng vượt xa khỏi tưởng tượng.

Đem túi ngủ kéo lên đỉnh, thu lại hết thầy khí tức, tôi cảm giác được ba người khác đều đang chuyên tâm luyện tập dị năng của bản thân, không có quan tâm tới, liền từ trong túi tiền thiếp thân lấy ra một viên não tinh dị năng giả nắm ở lòng bàn tay, thu vào không gian. Một giây sau, chính mình cũng tiến vào bên trong không gian, sau nhiều lần thí nghiệm, tôi phát hiện: Chỉ cần thông qua môi giới mang theo não tinh tiến vào không gian, liền sẽ không bị tôi hấp thu. Nếu trực tiếp sử dụng dị năng truyền tống, thì lại sẽ bị ngầm thừa nhận là đang hấp thu năng lượng bên trong não tinh.

Khoảng cách lần trước dùng não tinh đã qua thời gian một tháng, nghĩ đến năng lượng trong đó đã bị tôi hấp thu gần đủ rồi, lực ngăn chặn khát máu chi niệm cũng biến mất ở mức độ lớn. Tôi nghĩ, đây chính là nguyên nhân trong đầu tôi có ý niệm đối với An Nhiên.

Mỗi một lần hấp thu não tinh, ngoại trừ cực hạn thống khổ, dị năng tôi cũng sẽ thăng cấp, thế nhưng cùng não tinh xác sống không giống chính là, não tinh dị năng giả không chỉ có thể ngăn chặn ham muốn ăn, thậm chí còn tiến hành cải tạo đối với thân thể của tôi. Năng lực nhìn ban đêm có tăng cao, thậm chí lực lượng tinh thần cũng càng ngày càng ngưng tụ, từ che đậy nhận biết của những người khác đồng thời tăng cường cảm nhận của bản thân rồi không chế tinh thần tiến hóa nho nhỏ, thật giống như là... Ý niệm.

Năng lực này khả năng khác Ngô Phóng Ca, tuy chưa đạt đến cường độ của hắn, nhưng sự thật là tôi có thể trong nháy mắt khống chế đường bộ của máy kiểm tra đo lường. Nếu như loại năng lực này không ngừng tăng lên, liệu có thể nhiếp hồn khống chế thậm chí là giết người trong vô hình được hay không?

Tôi phi thường chờ mong.

Lúc này lấy ra cái viên não tinh kia hình như là của nữ nhân dị năng hệ băng. Lúc đầu nóng rực qua đi chính là vào roi hầm băng lạnh giá, dường như đem mỗi một cái mạch máu mỗi một điều kinh mạch của tôi đều đông lại, lại từng tắc từng tắc nghiền nát thành bột mịn, lạnh lẽo, sắc bén đau đớn phun trào ở mỗi một nơi vân da, mãi đến khi mất cảm giác.

Sau khi quen thuộc, cũng sẽ không cảm thấy quá khó qua.

Tôi lẳng lặng mà cuộn mình ở trên đất trống trong không gian, ép buộc đầu óc của chính mình gắng giữ tỉnh táo, thần trí duy trì tỉnh táo, để tâm ghi nhớ mỗi thời mỗi khắc bản thân biến hóa. Tại thời điểm đau đớn dần vật thần kinh, công hãm lý trí, tôi không khỏi muốn: Nếu như lúc này có một trợ thủ đến thay tôi ghi nhớ, có phải là số liệu sẽ chính xác hơn một chút?

Lập tức, tôi lật đổ vọng tưởng không thiết thực của chính mình. Đừng nói là có nhân viên nghiên cứu chuyên nghiệp rèn luyện hằng ngày, dù cho là một người bình thường, tôi sẽ đưa ra sự tin tưởng của chính mình sao?

Đáp án không thể nghi ngờ... không.

Kiều Từ Mặc cũng được, Ngô Phóng Ca cũng được, ở trong lòng tôi đều chỉ là đồng đội tạm thời, lợi dụng quan hệ, đôi bên cùng có lợi thôi. Còn tín nhiệm, tôi chưa bao giờ dám trả giá nửa phần.

Tôi duy nhất tin tưởng, chỉ có An Nhiên. Nhưng tương tự, nàng cũng là người tôi rất không hi vọng biết được tất cả những thứ này.

Tôi không muốn để nàng nhìn thấy trò hề hiện tại của tôi, không muốn làm cho nàng nhòm ngó một tia âm u trong lòng tôi. Sau khi nàng phát hiện bộ mặt thật của Tăng Nhu, biểu hiện không dám tin tưởng thương tâm còn rõ ràng trước mắt không lúc nào không ngừng nhắc nhở tôi tuyệt đối không nên lộ ra sơ sót, giẫm lên vết xe đổ.

Làm cho nàng lần thứ hai trải qua loại thống khổ như phản bội này, đánh nát ngây thơ cùng tín nhiệm của nàng, là việc tôi tuyệt đối không cho phép phát sinh.

Tôi mất đi, tôi cũng không còn cách nào nắm giữ, tôi sẽ không để An Nhiên cũng bị cướp đi.

Cho nên, vì bảo vệ nàng, tôi tình nguyện tự mình xây dựng một toà tháp ngà, dù cho là hư huyền mộng, dù cho là hoang tưởng lừa dối, tôi cũng sẽ không để cho bất luận người nào phá hoại nó. Phàm là người trở ngại đến cái mộng này, đều phải chết.

Dời đi sự chú ý xác thực là một loại phương pháp hữu hiệu để quên đi thống khổ, chỉ ít tôi chỉ là cắn phá môi, ý thức vẫn tỉnh mướt phần rõ ràng.

Sau khi kịch liệt đau đớn chậm rãi tiêu tan, trước mắt xuất hiện cảnh tượng trước khi hôn mê, nhưng lại có chút không đồng dạng. Không gian thể tích lớn lên, ngoài ra, liền ngay cả cảnh vật vốn có đều biến hóa long trời lở đất.

Từ cái ao trọc lốc trong hang kia chảy ra ồ ồ nước sạch, bên trên thì lại bốc lên từng mảng từng mảng lục âm, tươi mới đáng yêu. Ánh sáng chói trên đỉnh đầu tạo thành hình cầu tròn trịa, giống như một vòng Thái Dương.

Hít sâu một hơi, tươi mát mà sáng khoái, không khí ô uế huyền ảo của thế giới bên ngoài không thể sánh ngang. Vốn từ của tôi hạn hẹp, chỉ nghĩ đến bốn chữ "Thế ngoại Đào Nguyên" để hình dung. Có thể hơi khuếch đại chút, nhưng cũng là cảm thụ chân thực trong lòng tôi. An Nhiên nhìn thấy, nhất định sẽ vui mừng.

Xoa xoa thái dương hơi nhức, đẩy lên thân thể một chút đi về phía cái hồ nước kia, dòng nước nhỏ bé, tựa hồ là nước ngầm từ dưới nền đất tuôn ra, trong suốt thấy đáy mà không khác vị. Tôi dùng giấy thử kiểm tra pH một hồi, không ngờ tính thủy chất lại lớn hơn bảy, này cho thấy bên trong khả năng chứa khoáng vật phong phú. Nhưng đến tột cùng có thích hợp cho thân thể uống hay không, còn cần tiến một bước đo lường.

Lau khô tàn dư trên tay, tôi sửa sang lại dáng vẻ một hồi, rồi khỏi không gian.

Lần này hấp thu não tinh mất ước chừng ba tiếng, không biết mấy người các nàng ngủ có an ổn hay không.

Tôi mới thả ra nhận biết, nhưng rõ ràng nhận ra được một tia dị dạng, trong lều càng là không có một bóng người!

Kính hải kè lên liền qua, tôi lập tức cảm giác đến động tĩnh ba người không ngừng ở ngoài lều vải.

Kéo dài túi ngủ, Nhị Bảo một cái nhảy vào, mắt đen lay lay nhìn tôi chăm chú, đuôi vẫy đến mức rất vui.

Xem ra, tạm thời không có nguy hiểm gì, tôi cố vũ gãi gãi cằm của nó, đưa nó thu vào không gian.

Lặng lẽ tới gần rèm cửa lều vải, nghiêng tai nghe qua, là Kiều Từ Mặc mang theo âm thanh không thích: "Các người là người nào! Lén lút lút lút có cái ý đồ xấu gì đây! Cô nài nài cảnh cáo các người, thức thời liền tránh xa một chút, bằng không tự gánh lấy hậu quả!"

Nàng vừa nói xong, tiếp theo liền vang lên âm thanh An Nhiên mang theo bất đắc dĩ giảng hòa: "Mặc Mặc! Đừng như vậy! Xin lỗi, nàng có chút tính khí rời giường... Mấy người là có chuyện gì sao?" Nghe được, giọng nói của nàng tuy rằng ôn hòa, nhưng như có như không chứa mấy phản oán giận, có thể thấy người tới tuyệt không là hạng người lương thiện gì.

"Tiểu muội muội em không nên hiểu lầm, chúng tôi đây chỉ là đi ngang qua... Chu vi mấy trăm mét đỉnh đầu lều vải của em dừng dừng bãi ở chính giữa như thế, muốn dễ thấy bao nhiêu thì có bấy nhiêu dễ thấy, không đến nhìn một chút căn bản không còn gì để nói có đúng hay không?" Một giọng nam khàn khàn mang theo bĩ khí nói rằng.

"Xem xong người có thể lăn, đi thông thả không tiễn!" Kiều Từ Mặc lập tức lạnh lùng tiếp một câu.

"Hắc người cô gái này nói như thế nào đây!" Một giọng nam khác tương đối thô lỗ nói rằng.

"Thế nào? Không phục tới chiến!" Kiều Từ Mặc kẻ này tính tình e sợ cho thiên hạ không loạn tự nhiên là không chút nghĩ ngợi nói khiêu khích.

Tôi nghĩ biểu tình trên mặt An Nhiên vừa lo lắng lại bất đắc dĩ, xóc lên mảnh lều vải một cái, đi ra ngoài.

"Tiêu!" Nàng nhìn thấy tôi thì trên mặt lộ rõ kích động khiến trong lòng tôi mềm nhũn, khoe miệng không khỏi cong lên mấy phần.

Ánh mắt ở trên mặt nàng quay một vòng, đảo qua mấy người khác, định ở trên thân nam nhân đối diện cùng Kiều Từ Mặc tranh đấu đối lập.

"Xảy ra chuyện gì." Tôi tuy lớn trí biết được đầu đuôi sự tình, chỉ có điều là muốn làm bộ đáng vẻ không biết, tạm thời nghe bọn họ thuyết pháp cái gì.

Đối diện tổng cộng có bốn nam nhân, hai người hẳn là cùng Kiều Từ Mặc đối thoại qua, hai người khác thì lại yên tĩnh đứng ở phía sau bọn họ, chỉ là sau khi tôi ra ngoài từng người trao đổi một cái ánh mắt, để tôi cảm thấy rất không thoải mái, trên mặt cũng là tự nhiên lạnh xuống.

"Nguyên lai bên trong còn có một vị tiểu thư, " cái nam nhân bí khí cười nhìn tôi, vẻ mặt rất là ngả ngớn, "Là như vậy, chúng tôi là thành viên căn cứ thành phố K ở trăm dặm, đi qua nơi này, cho nên tôi kiểm tra một phen, cũng không có ác ý... Có điều, nhìn thấy tiểu thư ngài, tôi đột nhiên cảm thấy, nếu như không mời ngài đi vào trong căn cứ làm khách, cái kia thực sự là song phương cộng đồng chúng ta tiếc nuối."

"Nói như thế nào?" Trong lòng tôi vô cùng căm ghét ánh mắt tính xâm lược của người đàn ông này, đúng là đối với đề nghị của hắn có chút hứng thú. Sau đó lại tìm cơ hội xử trí hắn thôi.

"Bây giờ xác sống hung hăng ngang ngược, các thành thị lần lượt rơi vào tay giặc, người người cảm thấy bất an, chỉ có một số ít thành thị còn có sinh lực, mà căn cứ trăm dặm của chúng tôi chính là một trong số đó, những khác tôi không dám hứa chắc, thế nhưng vật tư sung túc cùng với hoàn cảnh an toàn tuyệt đối có thể cho chư vị thoải mái." Hắn nói xong liền dương môi nở nụ cười, tự cho là thể hiện nam tính sức quyến rũ. Dưới cái nhìn của tôi, chỉ là tên hề con vượn đội mũ người nhai nhót.

"Cô nài nỉ mới không gì lạ, không thèm khát ~" Kiều Từ Mặc kiêu ngạo hát cầm lên, từ chối như chặt đinh chém sắt.

"Cô!" Cái nam nhân có chút khò ngồ thẹn quá thành giận chỉ vào nàng, nam nhân bí khí một lòng muốn ở trước mặt chúng tôi duy trì phong độ cũng tái nhợt sắc mặt, muốn nổi giận.

"Chậm đã " mắt thấy Kiều Từ Mặc mặt đỏ xướng được rồi, tôi lên tiếng gọi lại mấy người, hỏi ra vấn đề hiện nay quan tâm nhất, "Các người nói là từ thành phố K đến, như vậy hiện tại tình huống đập chứa nước ở thành phố K ra sao?"

"Chuyện này... Nguồn nước đương nhiên vô cùng sung túc." Hắn chần chờ một chút, nói rằng, "Không đối gạt các cô, chúng tôi chuyến này chính là vì đi đập chứa nước mang nước." Hắn hướng sau chỉ chỉ chiếc xe tải xúc hàng cỡ lớn.

Đập chứa nước thành phố K trên danh nghĩa là lệ thuộc vào một hạng công trình thủy lợi, nhưng thực tế vị trí địa lý ở một khe núi ngoài thành phố K cách đó không xa; chúng tôi ở đây đụng tới bọn họ, nghĩ đến vị trí cách đập chứa nước thành phố K xác thực cũng rất gần .

Có điều, nghe ý của hắn, tựa hồ cũng không biết mưa to đối với đập chứa nước ảnh hưởng... Hay là nói, giả vờ không biết, có ý đồ riêng?

"Đã như vậy, chúng ta đi thôi... Đi đập chứa nước." Tôi vỗ vỗ tay An Nhiên ra hiệu nàng khuyên nhủ Kiều Từ Mặc, quay sang Ngô Phóng Ca nháy mắt ra dấu, hắn liền vội vàng tiến lên hỗ trợ tháo dỡ lều vải, đem đồ vật tôi từ trong không gian lấy ra đều thu nạp tốt bỏ vào sau cốp xe. May mà Land Rover cốp sau rất lớn, mà đồ vật tôi lấy ra đều là dạng đơn giản dễ thu cất. Tôi tạm thời còn chưa dự định để bọn họ biết dị năng từng người chúng tôi.

"... Cũng được, chúng tôi trước tiên đi đập chứa nước, cùng nhau về thành phố K nữa." Người đàn ông kia cho rằng tôi là đáp ứng yêu cầu của hắn rồi, lại là nở nụ cười, cho người đồng hành cái thủ thế, xoay người đi mở xe.

Đi qua xe Land Rover của chúng tôi thì, vẻ thêm nhỏ dãi trong mắt hắn không tránh được con mắt của tôi. A, mơ ước đồ vật của ta, cũng phải có mệnh hưởng dụng mới được.

Bốn người bọn họ tổng cộng mở ra hai chiếc xe, ngoại trừ chiếc xe súc hàng lớn ra còn có một chiếc xe rộng rãi khác, hai xe hiện tại thế giáp công đem Land Rover chúng tôi cản ở chính giữa, nói là dẫn đường, kì thực là phá hỏng đường đi của chúng tôi, để chúng tôi không thể không dựa theo phương hướng của bọn họ tiến lên.

Những người này có ý muốn cho chúng tôi đi căn cứ trăm dặm thành phố K, đến cùng có cái mưu đồ gì?

Nhớ tới trong mắt mấy người bọn họ nhìn chúng tôi lộ ra dâm tà, chắc như đã thủ khóa chặt con mồi . Tôi không khỏi nổi lên một cái cười lạnh, kẻ ngu xuẩn a, các người phải hiểu, ta không phải là con mồi gì đó.

Từ đầu tới cuối, ta đều là người thợ săn có quyền điều khiển sinh tử các người.

Tác giả có lời muốn nói: Gần nhất tâm tình chập trùng lên xuống, trạng thái không tốt → _ →

Mục thanh lam mục thiên phong con gái, nữ tôn quốc trường công chúa điện hạ, một ba quan bất chính bên trong hai bệnh hoạn giả ở vô hạn thế giới cổ sự... Không quan tâm các người nghĩ như thế nào, ngược lại chính ta bị mạnh đến một mặt huyết 丷 ▽ 丷 ㄟ

Đúng rồi, có thân nhân lại muốn đùa giỡn bản quân → _ →

Cho cái tân quần hào 369837604 trước đây đoàn người rất nhiều, phỏng chừng các người đi vào chỉ có bị đùa giỡn phân nhĩ, cái này quần hiện nay không người nào, cung cấp một chọi một đùa giỡn phục vụ, dập dờn em gái mời tới tìm bản quân o(n_n)

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.2 - Chương 41: Tạ : Hồ Không Tĩnh

Dùng qua bữa tối, từng người chúng tôi tiến vào túi ngủ, dư quang khóe mắt thoáng nhìn Tiêu kéo lên khóa kéo túi ngủ, một bộ dáng vẻ "Xin chớ quấy rối", tôi có chút bận tâm thân thể của nàng, nhưng do dự ở tại chỗ không dám lên trước quan tâm. Gặp phải vấn đề liên quan tới Tiêu tôi cũng dễ dàng sợ đầu sợ đuôi, loại xoắn xuýt lo được lo mất này trước đây tôi cùng Sở Mạch Lăng giao du thì chưa từng có, tôi sợ sệt đề Tiêu phát hiện tôi đối với nàng có ý nghĩ không nên có, lại như tôi sợ sệt chính mình sẽ theo càng ngày càng khó khổng chế trầm luân mà không nhận được nói ra. Tôi thậm chí có thể dự đoán được cục diện cuối cùng không thể văn hồi.

Tôi không muốn bị nàng chán ghét, liền ngay cả hai chữ "Bằng hữu" trên danh nghĩa này đều bị chém đứt ràng buộc.

Chỉ có thật sâu, sâu sắc giấu đi cái phân vi phạm kia, không được tiếp thu, nghĩ đến cũng sẽ không cần được... lưu luyến si mê.

Nhìn một chút Mặc Mặc đem một đồng tiểu bì thép ở ngón tay quăng liên tiếp luyện tập tốc độ phản ứng, lại nhìn một chút Ngô Phóng Ca ngưng thần điều khiển bút chì trên giấy vẽ tranh để luyện tập độ chính xác, trong lòng tôi xấu hổ một hồi, cũng bắt đầu ở trong tay ngưng tụ lửa và băng. Vô vọng nữ nhi tình trường, ở bên trong tận thế chỉ là gánh nặng. Bọn họ nỗ lực như vậy, tôi làm sao có thể dừng lại không tiến?

Túi ngủ của Tiêu vẫn không có động tĩnh, mãi đến tận khi tôi không nhận được con buồn ngủ nghỉ ngơi mấy tiếng, đột nhiên giật mình tỉnh lại, đều không có phát hiện một tia hơi thở của nàng.

Tôi mơ hồ cảm thấy không thích hợp, không khỏi tới gần túi ngủ của nàng, ngón tay mới vừa chạm khóa kéo. Bỗng nhiên, âm thanh Nhị Bảo ở ngoài trướng vang lên, mang theo nồng đậm uy hiếp cảnh cáo.

Tôi lập tức kéo lều vải đem nó bỏ vào, động viên vỗ vỗ đầu của nó, sau đó đi ra ngoài. Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca cũng bị thanh âm này đánh thức, đi theo phía sau tôi ra ngoài tìm tôi hư thực. Tiêu túi ngủ vẫn không có động tĩnh, trong lòng tôi bị lo lắng lấp kín, nhưng chỉ có thể cố đề xuống.

Xa xa hai đạo ánh sáng đèn trước xe trắng tấp chiếu lại đây, tôi neho mắt lại, chỉ có thể nhìn thấy một đường viền mơ hồ. Hai xe tải cao, một cái xe chở nước lớn... Là giường xúc nước?

Chiếc xe tải kia trắng tấp hướng vị trí lều vải chúng tôi, dừng lại chỗ cách tôi còn có hơn mười mét, từ trên xe nhảy xuống hai người đàn ông, ánh mắt đánh giá tôi trắng trợn khiến tôi không nhận được nhũ mảy.

"Thủ lĩnh, nơi này có cô nàng... A không, là hai tiểu nữ!" Một người nam nhân trong đó quay đầu rống lớn một câu, có chút ý vị ngạo mạn, tôi nghe được phía sau Mặc Mặc xi khinh bỉ một tiếng, ý thức được trong lòng nàng không thích, không khỏi thầm than một tiếng, xem ra một hồi xung đột lại tránh không được, dù sao cũng là đối phương nói năng lỗ mãng, tôi cũng nghỉ ngơi vài phần khi cùng sự lão tâm tư.

"Cái kia ai! Đúng, nói chính là ngươi! Đại buổi tối nói linh tinh cái gì đây! Tìm đánh a!" Mặc Mặc đi tới bên cạnh tôi, ôm cánh tay khiêu khích trừng mắt nam nhân lên tiếng kia, kiêu ngạo hung hăng, thái độ đem hấn khinh bỉ còn nguyên đội trở lại.

"Này tôi nói cô..." Người đàn ông kia còn chưa nói hết, liền bị hai người khác phía sau tôi cắt đứt nam nhân, "Thằng nhóc cứng đầu!"

Bọn họ từ trên một chiếc xe tải theo đuôi khác xuống, một kẻ âu phục giấy da nhưng đầy người bì khí, một kẻ vóc người cường tráng mà khuôn mặt thô lỗ, theo tôi quan sát, đều không phải hiền lành gì.

Nam nhân mặc âu phục tựa hồ là đầu lĩnh, cái kẻ bị hấn quát lớn "Thằng nhóc cứng đầu" cúi đầu khom lưng bắt chuyện: "Thành ca."

Ba người thoáng lui về phía sau nửa bước, lộ ra địa vị lãnh đạo của người đàn ông kia. Mà phía sau tôi, Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca hai bên trái phải dựa vào, hình thành tư thế bảo vệ xung quanh, hai phe đối lập, bầu không khí theo xu hướng nghiêm trọng.

Đang lúc người tới ta đi tiến hành công kích trong lời nói thì phía sau lều vải truyền đến động tĩnh nhỏ bé. Bất luận thế cuộc trước mắt thế nào, tôi đều như trước phân ra một tia tinh thần chú ý lều vải phía sau, cái này cũng là nguyên nhân tôi có thể ngay đầu tiên liền phát hiện Tiêu.

Nhìn thấy nàng một khắc đó, tâm treo lên lúc này mới hạ xuống, tôi khổng chế lại kích động bản thân như tiểu nữ sinh muốn vô tới phía nàng, nhẹ nhàng kêu nàng một tiếng: "Tiêu!"

Của nàng một chữ độc nhất quanh quẩn ở đầu lưỡi tôi, ở bên tai tôi bồi hồi, ở trong lòng tôi dấu ấn, thành lời chú của tôi. Tiêu mắt không được, cũng không muốn Tiêu mất.

Tiêu khóe miệng ngậm lấy nhất quán ý cười, biết rõ thói quen của nàng, tôi cảm nhận được lạnh lẽo bên trong ý cười.

Sau ngắn ngủi giao thiệp, Tiêu quyết định cùng bọn họ đi đập chứa nước, tôi biết, nàng nhất định có mục đích khác.

Xe bốn người kia đem Land Rover của chúng tôi vây vào giữa, không nhanh không chậm hướng về đập chứa nước. Ở trên đường, Mặc Mặc không

nhìn được tiến đến phía trước, cuối cùng cũng coi như cái tiểu Ma vương này còn biết che giấu, tựa lưng ghé dựa thấp giọng hỏi: "Ài, chúng ta tại sao phải cùng đi với bọn hắn a? Bốn tên này rõ ràng không có ý tốt..."

Tiêu mím cười từ kính chiếu hậu liếc mắt xe tải lớn theo ở phía sau, hướng về Mặc Mặc nhủ mảy: "Có bọn họ dẫn đường, đi đập chứa nước càng thuận tiện." Xác thực, chúng tôi chỉ biết đại khái phương hướng đập chứa nước, thế nhưng vị trí cụ thể, đối với chúng tôi mất vệ tinh hướng dẫn tôi nói, phải thông qua một quãng thời gian tìm tòi mới có thể tìm được, nếu như có bọn họ dẫn đường, có thể đỡ mất không ít thời gian tinh lực.

"Vậy cô chấp nhất muốn đi đập chứa nước thành phố K đến cùng là vì cái gì? Vì nước? Vạn nhất bị ô nhiễm thì sao?"

Mặc Mặc nhíu lại lông mày một mặt nghiêm túc hỏi, tôi không khỏi kỳ quái nhìn nàng một cái: Thực sự là rất hiếm thấy đáng về nàng thật tình như thế.

"Vi nghiệm chứng một ít suy đoán, " Tiêu độ cong gương lên mấy phần, nụ cười hơi có chút cao thâm khó dò, tôi liếc trộm gò má của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng run sợ một hồi, mặt cũng theo phù một tia nhiệt độ.

"Àn?" Nàng bỗng nhiên quay đầu sang nhìn tôi, mắt vĩ thoáng nhìn lên, đôi mắt có chút hẹp dài mở tròn tròn, thanh oánh thâm thúy, như mèo con tao nhã, thuần bên trong mang mị, tự nhiên mà thành.

"Khụ khụ... Tôi, ách..." Tôi đột nhiên dời ánh mắt, động tác quay đầu quá dùng sức, phảng phất nghe thấy xương gáy tiếng vang lạnh lạnh.

Vì che giấu lúng túng, tôi chỉ vào ngoài cửa sổ nói rằng: "Đến, đến !"

Từ trong kính chiếu hậu đối diện Tiêu đôi mắt đẹp loan như Nguyệt Nha (trăng lưỡi liềm), tôi ảo não cắn cắn môi, chỉ cảm thấy hai gò má nóng hừng hực, trong lòng lại dường như đun một lò đường thủy, đang "Ừ ục ục ục ục" mà bốc lên.

Chiếc xe tải chở nước hạng nặng đứng ở gần núi, Land Rover chúng tôi vòng qua nó, liền nhìn thấy một cái đập lớn khí thế hùng tráng. Đập lớn diện tích hơn vạn mẫu hồ nước, ở dưới ánh trăng lạnh lạnh hạ phiếm ra trong trời ba quang, nguyên là cảnh sắc đặc biệt mỹ lệ, nhưng bởi lúc nửa đêm tịch liêu thể lương mà thêm mấy phần cảm giác thăm thẳm, khiến tôi mất đi tâm tình thưởng thức.

Bốn người chúng tôi từng người nắm một cái đèn pin tiết kiệm năng lượng, ôm bình nước rồng đến gần bên hồ, tới gần một chỗ gần khe núi nhất.

Bốn nam nhân kia cũng từ trên xe tải bỏ xuống thiết bị, tập trung vào vị trí cách bên bờ hơi xa một chút, cơ khí đại lực vận chuyển lên, hướng vào trong hồ lấy ra nguồn nước, trong lúc nhất thời chỉ nghe "Àm àm" tiếng ồn, ở trong bóng đêm yên tĩnh này đặc biệt vang dội. Mà loại tạp âm đối lập với yên tĩnh này, lại làm cho trong lòng tôi xẹt qua một tia bất an, mảnh hồ nước này, quá mức yên tĩnh.

Tôi nhớ rõ, công trình thủy lợi nơi này nổi tiếng bởi màu xanh lục tiết, không chỉ có quan hệ mật thiết gắn bó chặt chẽ cung cấp điện và nước cho thành thị loại nhỏ phụ cận, mà còn nuôi lượng lớn phong phú thủy sinh thực vật có giá trị cùng với các loại cá, thường xuyên có thôn dân phụ cận sẽ đến thả câu, bắt cá, thu hoạch rất dồi dào. Nhưng là, từ khi tôi tới gần mặt hồ này, liền không nhìn thấy một đuôi con cá, dù cho là mặt nước như có như không gợn sóng, cũng bình thản không tầm thường...

Chính đang ngẫm nghĩ, lại nghe thấy máy bơm phát sinh âm thanh dị thường, "thở hỗn hển hỗn hển" như con bò già bất động dưới đất hí lên kêu thảm thiết —— một giây sau, cơ khí kếp lại .

Tất cả mọi người đều nhìn về miệng bộ máy bơm trong hồ nước, nam nhân âu phục gọi là "Thành ca" vẻ mặt không hiểu phát tay, lập tức có một thủ hạ chạy vội tới, trước tiên đóng cơ khí, sau đó thoát giày thiệp thủy đến gần miệng máy, cúi người xuống đưa tay đi mò, nói thì chậm, khi đó thì nhanh, dường như bị món đồ gì kéo lại hai tay, lập tức ngã vào trong hồ nước, "Ào ào ào" gây nên tảng lớn tảng lớn bọt nước.

"A a a —— a, ân khụ... Khụ..." Hắn liên tiếp kêu sợ hãi bị bọt nước nhấn chìm, trước khi tất cả mọi người phản ứng lại, cả người hắn đều chìm vào trong hồ nước, theo một đạo sóng gọn hướng giữa hồ vạch tới, thật giống như một đuôi cá bị dây nhợ tha đi.

"Thằng nhóc cứng đầu!" Âu phục nam hét lớn một tiếng, lập tức hướng bên hồ chạy tới, đại hán cường tráng không nói hai lời, thoát áo khoác trên người, thật mạnh lặn vào trong nước.

Qua mấy phút, chỉ thấy bọt nước bốc lên, nhưng nhìn không rõ động tĩnh dưới nước.

"A Sinh, người cũng đi!" Âu phục nam ở tại chỗ lo lắng qua lại dừng vài bước, quay đầu quát nam nhân sợ hãi rụt rè đi theo bên cạnh hắn ngó dáo dác.

"A, a? Ta ta ta, ta sợ..." Cái người nam nhân gọi A Sinh run cầm cập một trận, lùi về sau hai bước, nhưng ở dưới con mắt đe dọa của âu phục nam nhắm mắt kiên trì tiến vào trong nước.

"Nhanh đi! Đừng làm phiền!" Âu phục nam tàn bạo một cước đạp đến trên lưng hắn, đem hắn đá vào nơi sâu hồ nước, đồng thời quay về trong hồ hồ to, "Tiểu Cường! Trờ về!"

"Phốc ——" tâm tình tôi lo lắng bất an bởi vì hắn kêu gào mà phá công, không thấy được, đại hán khôi ngô cường tráng như vậy không ngờ lại có như thế, như thế... bí danh thú vị, khiến người ta buồn cười.

"Sách, gian tình bắn ra bốn phía." Mặc Mặc hướng tôi chen chen lông mày, có ý riêng nhạ nhạ miệng.

"Đừng nghịch!" Tôi liếc nàng một cái, nhưng không kiếm được chính mình trước tiên nở nụ cười, tâm tình căng thẳng lúc trước tiêu tán không ít.

Ánh mắt bất giác lưu hướng về phía Tiêu đang im lặng không nói, nhưng phát hiện trên mặt nàng vẻ mặt tựa như cười mà không phải cười, đáy mắt ngưng một vệt phúng ý, da thịt trắng hơn tuyết, như băng sương kết thành pho tượng, mỹ lệ làm rung động lòng người nhưng cũng... hàn khí đông người.

Tiêu, làm sao vậy?

Tôi đang muốn mở miệng hỏi, liền nghe thấy sóng lớn tung toé bọt nước kia càng thêm kịch liệt lẫn lộn, dường như có món đồ gì ở bên trong kịch liệt giãy giụa. Tôi muốn tiến lên nhìn kỹ một chút, trên tay mát lạnh, nhưng lại bị một luồng sức mạnh khinh nhu mà chân thật đáng tin lôi kéo hướng lùi lại mấy bước.

Không cần quay đầu lại tôi cũng biết, người kéo tôi, là Tiêu.

Tôi nắm thật chặt tay bị nàng nắm, nhưng không nỡ lòng thả ra, chỉ làm bộ chưa từng chú ý tới, phóng tầm mắt tới mặt nước. Tiêu cũng giống như không có để ý, chỉ là ngưng trọng nhìn chăm chăm mặt nước khắp nơi, đẹp để lòng mây phong từng điểm từng điểm nhú lên.

Bỗng nhiên, bên trong cái bọt nước màu trắng nổi lên một chút hồng hào, cho dù ở trong màn đêm không có ánh sáng cũng vô cùng dễ thấy, vết máu dày đặc mà tươi đẹp, đi kèm màu mực ngất nhiễm ra, vạch trần ra một tia sự thật nhìn thấy mà giật mình: Có người bị thương !

"Rầm ——" đại hán cường tráng kia từ trong nước dò ra thân thể, mắt công sức giãy giụa hướng về bên bờ bơi lại, đầy mặt sợ hãi mà cấp thiết, phảng phất sau lưng có vật gì đáng sợ đang truy đuổi hắn.

Khiến chúng tôi đều lạnh cả tim, là hắn chỉ dùng cánh tay trái liều mạng vùng vẫy mặt nước, toàn bộ cánh tay phải của hắn đều đã biến mất rồi, chỉ có vết thương chênh lệch không đồng đều lấy tư thái máu thịt be bét tỏ rõ chuyện hắn gặp phải.

Chỗ hồng dử tợn khủng bố kia, lại như là một đạo chiến thư, đến từ trong hồ tử vong thông cáo.

Tác giả có lời muốn nói: Có một loại ở viết (rõ ràng sa) tức coi cảm → _ →

Đúng rồi, bởi vì tiểu kho thử quân trường bình, ngày hôm nay sẽ có canh hai... Có điều ta khóa thực sự quá nhiều, canh thứ hai buổi tối mà, không cần chờ ta ٭ (٭ ▽ ٭) ٭

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 42: Tiêu : Căn Cứ Trăm Dặm

Cái hồ này, rất không tầm thường.

Dưới mặt ngoài bình tĩnh là sóng ngầm phun trào, tôi có thể mơ hồ cảm giác được có món đồ gì đó đang trốn ở đáy hồ rình chúng tôi, cái tín hiệu thăm dò kia tuyệt không có thiện ý, liền giống như bốn nam nhân cương quyết mời chúng tôi đi vào trong căn cứ làm khách này; chỉ khác nhau ở chỗ: Một là tiềm tàng phong cơ, một là nói rõ uy hiếp. So sánh với đó, vẫn là nam nhân bỉ khí này càng dễ dàng không chế chút, dù sao, chân chính nguy hiểm đều là bắt nguồn từ không biết...

Tôi ngược lại thật hiếu kỳ, trụ sở của bọn họ có cái bí mật gì không thể cho ai biết: Như vậy tận hết sức lực mời, tôi cũng sẽ không ngay thơ nghĩ bọn họ thật sự là loại người nhiệt tình hiếu khách.

Có điều, việc cấp bách, vẫn là phải điều tra rõ huyền cơ bên trong hồ nước này, mấy nam nhân này vừa vặn là mời như không tệ, các người đã xưng phong nhận việc muốn tới thử nghiệm, ta cần gì phải ra tay ngăn cản?

Nếu thật sự gặp ương, cũng chớ có trách ta thấy chết mà không cứu.

Lặng yên không một tiếng động cười cợt, tôi dẫn mấy người An Nhiên hướng về đập chứa nước cạn than đi đến.

Nhắc theo thùng nước, nắm đèn pin, mặt nước sóng lớn bình thản, nhưng tôi cảm giác được một luồng âm trầm khí tức chính đang chậm chậm tới gần —— vật kia, muốn ra tay rồi.

Mấy nam nhân kia không sợ giác chút nào làm thiết bị bơm nước, không hề có một chút lòng cảnh giác, xem tình hình tựa hồ là thật sự dự định mang nước từ hồ này về, lẽ nào nơi này nước không bị ô nhiễm? Hay là nói, chính bọn hắn cũng không rõ lắm ?

Tôi dùng lòng bàn tay cát giấy giấy thử pH lặng lẽ kiểm tra tính bazơ hồ nước một hồi, dựa vào khả năng nhìn ban đêm vô cùng tốt, tôi nhìn thấy đoạn giấy thử đang chậm chậm biến thành màu cam, mà mơ hồ có dấu hiệu chuyển hồng, tính chua nồng độ cao như thế, căn bản không thể có sinh vật tồn tại, cũng không thích hợp dùng để uống. Đương nhiên, đây chỉ là ở trong tình huống bình thường.

Bên trong tận thế người và vật, đã sớm không thể dùng tiêu chuẩn phổ thông để phân xét .

Loại độ chua trong hồ nước này, thường thường sẽ không có vật còn sống. Thế nhưng nói cách khác, sinh vật có thể sống sót ở trong nước như vậy, tuyệt đối không thể kinh thường.

Không lâu sau, máy bơm đình chỉ hoạt động, tôi biết, cái uy hiếp tiềm tàng kia rốt cục không nhịn được đuổi ra rằng nanh, thu hồi giấy thử, tôi ngưng thần nhìn về phía chính giữa hồ nước, chỉ có thể mơ hồ phân biệt rõ một đạo bóng dáng sẫm màu, phảng phất là một con rắn nước trắng kiệu, vô thanh vô tức tới gần, nhanh như chớp giật công kích, đem hai tay người đàn ông kia cuốn lấy, kéo một cái vào trong nước, hướng về nơi sâu xa cường duệ mà đi.

Giả thiết một nam tử trưởng thành thể trọng là chín mươi kilôgam, thêm vào lực cản của nước, nhìn ra tốc độ hẳn bị tha đi là mỗi giây mười mét, như vậy lực cản thiết đại khái khoảng một ngàn niu ton, sinh vật nắm giữ cường độ như vậy... Rõ ràng sa? Cá sấu? Sẽ là gì chứ?

Tôi một lần lại một lần phủ định chính mình suy đoán, nhưng lại bị áp án cuối cùng làm nổi lên hứng thú —— sinh vật thủy sinh hung mãnh không có cách nào làm sủng vật nuôi dưỡng, dùng làm vật giải phẫu thí nghiệm cũng rất tốt vật liệu, nghĩ đến mặc dù An Nhiên biết cũng sẽ không phản đối —— có nên bắt về hay không?

Tôi đối với đề nghị này rất là động lòng.

Kéo lại An Nhiên muốn tiến lên nhìn kỹ, mang nàng tới phía sau miễn cho bị nước dính vào. Theo suy đoán của tôi, ba người nam nhân kia ẩn vào trong nước là lãnh ít dữ nhiều, có thể nam nhân xuống nước trẻ nhất còn có một chút hi vọng sống. Nếu quý nhất gan chỉ biết ở bên hồ ra lệnh kia là người mạnh nhất trong bốn người bọn họ, như vậy tốt nhất vẫn là không nên ôm hi vọng.

Bất ngờ nhưng lại hợp tình hợp lý, nam nhân cường tráng kia chạy về, lấy một cánh tay đánh đổi, tôi liếc mắt một cái nhìn quý nhất gan chấn kinh đến tột đỉnh, nhắc nhở: "Còn không mau kéo hắn lên."

Ngu xuẩn, lại còn ngần ra, đồng bạn kia của ngươi đã có thể thực sự không về được.

Hắn lập tức phản ứng lại, nhào vào trong nước nỗ lực bơi về phía đối phương, đem cánh tay hắn còn sót lại khoát lên bờ vai của chính mình, ra sức hướng bên bờ nước, tôi nhìn dáng vẻ hắn cực kỳ cất lực, mà nam nhân cụt một tay kia sắc mặt trở nên trắng, môi đã hơi lộ màu tím, phảng phất một giây sau sẽ mất đi ý thức. Xem ra, quái vật kia cũng không mong muốn từ bỏ mỹ vị đưa đến bên mép này, vẫn là đối với bọn họ đuổi tận cùng không buông.

"Tiểu Ngô, phụ một tay." Tôi đối với Ngô Phóng Ca thấp giọng nói rằng.

Hai người kia cũng không thể chết... Chỉ ít lưu lại một người sống mang chúng ta về căn cứ.

Ngô Phóng Ca hiểu ý, hai ba bước tiến lên, thoát giày thiệp thủy mà vào liền muốn đi kéo bọn họ, cùng lúc đó, tôi cấp tốc lấy ra thùng dụng cụ, mang tốt nhũ giao gắng tay, sau khi ba người thiên tân vạn khổ bò lên bờ, đem nam nhân cụt một tay trở mình, tiến mở áo lót của hắn, tiêu độc, cầm máu, khâu lại, đều đầu vào đây xử lý tốt vết thương, phảng phất lại trở về cái thời điểm toàn tâm toàn ý trị bệnh cứu người kia. Chỉ có tôi tự mình biết: Thay hắn làm giải phẫu chỉ là vì thu thập số liệu, còn sự sống chết của hắn, tôi không có chút nào quan tâm.

Miệng vết thương có dấu vết lồi kéo tương đối rõ ràng, không giống răng nhọn cắn xé, ngược lại như là bị ngoại lực chiếm lấy cánh tay, hình dạng cả một sinh vật sống tím xuống.

Tôi hồi tưởng một chút bóng đen vội vàng tha đi kia, mơ hồ có phán đoán: Quái vật trong nước kia, hẳn là một con bạch tuộc rất lớn.

Xúc tua dài mà co dãn, những giác hút cường mà mạnh mẽ, hơn nữa năng lực hồi phục nhanh chóng, thực sự là vướng tay chân người săn đuổi, chẳng trách nam nhân thể trạng cường tráng này cũng phải trắng si chặt tay, có thể tìm lại một mạng đã là may mắn.

"Hắn cần truyền máu." Đơn giản băng bó sau, tôi cời ra gắng tay, đối với nam nhân vẫn cứ sợ hãi không thôi nói.

"Truyền máu, đúng! Truyền máu... Chúng ta lập tức về căn cứ!" Hắn nhìn một chút mặt hồ khôi phục lại yên lặng, mạnh mẽ nhú nhú mảy, cẩn thận mà nâng lên đồng băng đã rơi vào hôn mê lên xe tải, đối với hai người đồng bạn khác khả năng đã bị chết không có nửa điểm tiếc hận.

"Đuổi theo." Tôi lần thứ hai nhìn hồ nước tron bóng như mặt gương, kiểm chế lòng hiếu kỳ tìm tòi hư thực, dẫn đầu lên xe trước.

"Tiểu, chúng ta... Thật sự phải đi cái trụ sở kia sao?" An Nhiên vẫn xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn chằm chằm cái đập nước càng ngày càng xa kia, trên mặt là một mảnh thôn thức, tôi âm thầm lắc lắc đầu, nhưng không dự định đối với nàng tràn lan lòng thông cảm nhiều hơn. An Nhiên như vậy, mới là chân thật nhất, coi như nên vì một phần ngày thơ này của nàng mà thanh toán, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

"Tôi muốn nhìn một chút, ngoại trừ căn cứ đại học thành ra, căn cứ khác là tình huống thế nào." Tôi một bên chú ý đường, một bên giải thích, "Hơn nữa, cô chẳng lẽ không muốn mở mang kiến thức một chút về căn cứ vạn ngàn ưu điểm trong miệng người đàn ông này sao?"

Tôi hết chỗ chê chính là: Xem từ biểu hiện của người đàn ông này, khả năng cũng không biết trong nước kỳ lạ; nhưng tôi cũng không cho là người nắm quyền cái trụ sở kia sẽ không rõ ràng điểm này, như vậy có thể được kết luận chính là —— đây là một cái bẫy.

Về phần thiết cấu độc thủ là xuất phát từ loại trừ những người hay là những mục đích gì khác, cái đó tôi phải tự mình đi vào trong căn cứ kia tìm chứng cứ.

Hành trình đập chứa nước tuy không có được nguồn nước tiếp tế, nhưng tôi lại không cảm thấy tiếc hận, bởi vì tôi chiếm được tình báo thực dụng hơn, ngoại trừ xác sống cùng nhân loại ra, còn có thể có sinh vật tiến hóa. Chúng nó khả năng là động thực vật chúng ta bình thường đều quên, không có lực uy hiếp, không có lực công kích. Nhưng mà cũng chính là những sinh vật từng bị mọi người xem thường này, chúng thực thuyết tiến hóa hoàn mỹ nhất. Chúng nó có thể thay đổi thể chất của chính mình để thích ứng hoàn cảnh ác liệt kéo dài, sẽ có một ngày, chúng nó thậm chí có thể mạnh hơn xác sống.. Thậm chí đem nhân loại đặc chí với danh hào "Vạn vật chi linh" đập ở dưới chân.

Làm những người đứng xem kịch bên ngoài, tôi đối với kết quả này cảm thấy khá hứng thú.

Xe tải phóng đi với tốc độ siêu nhanh, tôi cũng duy trì khoảng cách nhất định theo ở phía sau, qua hơn nửa canh giờ, ở trong bóng đêm ngày càng dày đặc, tôi thấy một toà thành thị hầu như có thể nói là đèn đuốc sáng choang. Đây ở tận thế thiếu nguồn năng lượng có thể nói là xa xỉ, cũng từ mặt khác chứng minh cái căn cứ này thực lực hùng hậu.

Thành thị ở ngoài tự lại rất nhiều xác sống, từng cái từng cái xô đẩy chen chúc hướng về cửa thành, nhưng đối với tường thành rắn chắc kiên cố bó tay toàn tập. Mà ngoài tầm cửa sắt cao hơn năm mét rộng khoảng hai mét lại che kín gai sắc nhọn, loang lổ bác bác mang theo tàn cánh tay gãy đếm không hết, thu gặt số lượng hàng trăm xác sống, từ xa nhìn lại đúng là uy hiếp mười phần.

Sách, người quản lý căn cứ này tựa hồ đối với tâm lý học rất có chút nghiên cứu, chỉ từ điểm xây dựng bầu không khí này, liền có thể nhìn ra mấy phần môn đạo.

Âm thanh thê còi ô tô trong nháy mắt đưa tới phần nhỏ xác sống công kích, đồng thời cũng thu tới chú ý của người trong thành, tôi nheo mắt lại đếm đếm, có ít nhất hơn hai mươi người đứng trên đầu tường quay về phía dưới xác sống công kích, dị năng đa dạng tầng tầng lớp lớp.

Tầm cửa sắt uy phong lẫm lẫm cũng đang chậm chậm mở ra, tôi chính nghi hoặc bọn họ phải làm như thế nào đem xe bỏ vào thành mà không sợ bị xác sống công hãm, liền thấy sau tầm cửa sắt mở ra một nửa lại hiện ra một tầm cửa sắt kiên cố khác, hai tầm cửa trong đó cách hơn hai mươi mét khoảng cách, diện tích vừa vặn có thể chứa đựng hai chiếc xe tải tiến vào.

Phá tan vài con xác sống nỗ lực nhào lên, chúng tôi theo sát xe tải giống như dã thú vọt vào cửa bên trong, cùng đi theo vào bên trong cánh cửa thứ nhất còn có chừng hai mươi xác sống hung mãnh.

Cánh cửa thứ hai cũng rất nhanh mở ra, không ngoài dự đoán, bên trong còn có tầm cửa sắt thứ ba, mà khi chúng tôi vọt vào bên trong, lại có hơn một nửa xác sống bị phân lưu đi ra ngoài, thừa cơ cùng tiến vào chỉ còn lại không tới mười con, chúng nó hẳn là người tài ba bên trong đồng loại, nhưng mà không có ưu thế số lượng, đối mặt một đám dị năng giả vây công, chúng nó cũng chỉ có thể kêu gào đình chỉ động tác cuối cùng, sau đó trở về với cát bụi.

Vận dụng ba tầm cửa thành phân lưu, từng cái đánh tan, đúng là cái phương pháp đơn giản mà hữu hiệu.

Thủ đoạn xử lý này cùng căn cứ đại học thành lại có sự khác biệt, mang theo đặc sắc cá nhân cực kỳ rõ ràng, khiến tôi nghĩ tới những mưu sĩ bên trong sách lịch sử giỏi về đùa bỡn quyền mưu... Tự đứng liền làm người ta sinh chán ghét.

Làm hết thấy xác sống đều bị dọn dẹp sạch sẽ, lập tức liền có người phụ trách quét tước đến xử lý, mà nam nhân từ trên xe tải nhảy xuống quay về một người trong đó rống to: "Lão đại đâu? Mau gọi người đến giúp đỡ! Tiểu Cường bị thương ! An bài cho hắn truyền máu! Nhanh!"

Cái kia người bị hồng khúm núm đáp ứng một tiếng, còn không chờ xoay người, lập tức lại tới một đám người khí thế hùng hổ.

Từ cái khí thế chất phác giương cung mà không bắn kia để phán đoán, thân phận bọn họ ở cái căn cứ này nhất định không thấp, nghĩ đến hẳn là người quản lý.

Trước tiên một người ăn mặc đơn giản áo sơ mi trắng, quần jean lam màu đen, nửa tóc dài khoác ở đầu vai, tà tóc xoắn che khuất một con mắt, tuy là cười, lại có vẻ rất là tối tăm. Đây là một người nam nhân tuổi còn trẻ mà âm nhu.

"A Thành, đừng hoảng hốt!" Hắn nửa là trách cứ nửa là động viên nói một câu, phát tay một cái để thủ hạ sau lưng nhanh chóng đỡ lấy nam nhân, đem hai người dẫn theo xuống, ngược lại cười quay sang quán sát chúng tôi mới vừa xuống xe, con mắt dài nhỏ lần lượt đảo qua mặt chúng tôi, tôi rõ ràng nhận ra được thời gian hắn ở lại trên mặt An Nhiên so với mấy người chúng tôi còn lại đều lâu hơn một chút, "Các vị, hoan nghênh tới căn cứ trăm dặm, tôi là người phụ trách nơi này, Bách Lý Triền."

Nam nhân này nụ cười ôn nhã nhưng ánh mắt nham hiểm toả ra khí thế, là người cường đại nhất tôi hiện nay gặp phải, mà trình độ hắn khiến tôi căm ghét, cũng là mãnh liệt trước nay chưa từng có: Tôi hận không thể liền như vậy bẻ gãy cổ của hắn, cắt đứt ánh mắt hắn tràn ngập mơ ước dính ở trên người An Nhiên.

Tiểu cường chính là, hiện tại không phải thời cơ động thủ, chỉ có kiên trì chờ đợi... Đương nhiên, tôi luôn luôn đều không thiếu kiên trì.

Tác giả có lời muốn nói: Coong coong coong làm —— hoan nghênh Bách Lý Triền lóe sáng lên sàn! Không sai, hàng này chính là bản quán ở văn bên trong hóa thân, một siêu! Cấp! Người! Tra! (A ha ha ha chống nạnh cười...)

Bởi vì không đành lòng đem cô lương môn đại vào đại phản phái, vì lẽ đó không thể làm gì khác hơn là ta tự mình ra trận → _ →

7 đêmr Tiêu, xin mời quất roi ta đi!

Tiểu Mỹ dương: ... Lăn.

7 đêm: Liền quật ta đều ghét bỏ mị ô ô ô Tốt tang tâm qaq

Vì lẽ đó đây chính là ngày hôm nay canh thứ hai! Thực sự là mệt chết! Có điều tốt xấu không có nuốt lời ở linh điểm trước mã đi ra bị chính mình cảm động cry~~ nhanh, các người tiếng vỗ tay ở nơi nào! ! !

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 43: Tạ : Hồng Môn Yến (Thượng)

Bách Lý Triền? Rất hiếm thấy họ kếp a... Lý Triền, là lấy tự tranh giành Trung Nguyên ý tứ sao?

Đúng là không tương tượng nổi chủ nhân của cái tên càng là một thanh niên nhìn qua hào hoa phong nhã như thế nào.

Tuy rằng hắn đem tới cho tôi cảm giác cũng không giống nhìn qua suy nhược như vậy; không nói tướng mạo, khí chất của hắn lẫn lộn mấy phần thâm trầm mà chán chường tâm tình tiêu cực, không giống với xác sống, nhưng tôi đối với hắn cảnh giác không chút nào khó có thể yếu bớt, nghĩ đến cũng là: Có thể trở thành người phụ trách một căn cứ, như thế nào sẽ là nhân vật đơn giản?

Hắn đối với chúng tôi đến đúng là đáng vẻ vô cùng hoan nghênh, ngoại trừ ánh mắt nhìn phía tôi thì có thâm ý khác, hắn biểu hiện ra nhiệt tình có lẽ phi thường có tính mê hoặc, rất giống như thể chúng tôi là lão hữu nhiều năm không thấy, chỉ là thật giống mà thôi.

"Chư vị mới đến, không bằng theo tôi thăm một chút." Hắn đưa tay làm một động tác xin mời, thân sĩ khom người, cũng chân thật đáng tin xoa người ở phía trước lên đường.

"Người phụ trách nhân như thế thật sự đại trọng phu?" Mặc Mặc ở bên tai tôi lẩm bẩm một câu.

Tôi lắc lắc đầu, ra hiệu nàng cầm khẩu: Dù sao cũng là ở địa bàn đối phương, khách theo chủ liền tốt rồi... Hơn nữa, tôi xem Tiêu tựa hồ đối với nơi này cảm thấy rất hứng thú, Bách Lý Triền đề nghị hắn là giải đúng chỗ ngựa chứ?

Chỉ là khi tôi thiên thủ nhìn sang, lại phát hiện Tiêu đang nhủ mảy, chăm chú theo dõi bóng lưng của hắn, cả người đều tỏa ra hàn ý không tên, tôi sững sờ, nàng cũng đã thu lại vẻ mặt biểu lộ lên cái kia trong lúc lơ đãng, quay sang tôi khẽ mỉm cười, ôn nhu nói: "Đi thôi."

Có thể, đó chỉ là tôi ảo giác.

Tôi liếc mắt một cái, tất cả tâm tư đều bị nàng bỗng nhiên nắm tay tôi mang đi, không biết là vô tình hay là cố ý, Tiêu vô cùng tự nhiên lôi kéo tôi đuổi tới bước chân đoàn người Bách Lý Triền, bàn tay lạnh lẽo nhưng mềm mại, khiến tôi tâm bất ổn định bay nhảy liên tục, chỉ có thể cứng đờ theo nàng đi về phía trước, không dám khinh một phần, không dám trọng một tia, chỉ lo bị nàng phát hiện trong lòng tôi bởi vì đơn giản tiếp xúc này mà bốc lên sóng to gió lớn.

Vén vén chỉ là dặt tay liền có thể khiến tôi dị dạng đến vậy, nếu là tiến thêm một bước nữa... Tôi vội vàng ngăn lại chính mình ý nghĩ, không dám lại tiếp tục suy nghĩ, để tránh khỏi tại chỗ luống cuống, chỉ là nhiệt độ trên gương mặt nhưng lại không cách nào nhất thời nửa khắc tiêu giảm xuống.

Thành phố K ở trên bản đồ chỉ là một vị trí không đáng chú ý, nhưng bởi vì công trình thủy lợi nổi tiếng cả thế giới mà từ từ trở thành kinh mậu trọng khu, ở trước tận thế là thành thị cấp một xếp hàng đầu toàn quốc, cho dù gặp trận kiếp nạn chưa từng có này, có một nửa kiến trúc hủy hoại trong một ngày, cũng ngờ ngợ có thể từ bên trong tàn viên nghỉ ngơi qua nhìn ra năm xưa phồn hoa.

"Xác sống bên trong thành phố cũng đã bị chúng tôi dọn dẹp sạch sẽ, trải qua dị năng giả hệ thổ cùng hệ sắt thép gia cố tường ngoài phi thường bền chắc, mọi người đều có thể an tâm ngủ ở trong thành, không cần lo lắng xác sống tấn công đi vào." Bách Lý Triền chỉ chỉ tường thành cao hơn mười mét chúng tôi đi qua, có chút ít tự hào nói rằng, "Trụ sở của chúng tôi bên trong có ba ngàn tên dị năng giả, người bình thường cũng có hơn vạn, một vùng ở phụ cận người may mắn còn sống sót bên trong là quy mô to lớn nhất, mỗi ngày đều sẽ có rất nhiều người hỏi ý mà đến gia nhập."

Đây là khoe căn cứ của bản thân sao? Nói tới hoa hào đạo hào, cũng thật là không có chút nào khiêm tốn đây.

Tôi lắc lắc đầu, đối với lời nói của hắn bảo lưu thái độ.

"Trung tâm thành phố là khu ăn uống và giải trí, vì tiết kiệm nguồn năng lượng, chỉ mở một số ít cho đại gia sử dụng, nếu như mọi người muốn đi thả lỏng, tôi sẽ gọi người thay mọi người sắp xếp," hắn chỉ vào mấy tầng kiến trúc nghệ thuật giới thiệu, "Có một gian nhà hàng đầu bếp nguyên lai là đầu bếp trưởng Mễ Kỳ Lâm cấp ba sao, tay nghề rất tuyệt."

"Thật sự sao? Làm ơn giới thiệu tất cho tôi biết!" Mặc Mặc sáng mắt lên, thay đổi thái độ không nóng không lạnh trước đó, quay về Bách Lý Triền nói rằng.

"Không thành vấn đề." Hắn cười cười, thoải mái đồng ý.

Liếc mắt một cái Mặc Mặc vui rạo rức, tôi bắt đầu đi thờ dài: Cái kẻ ăn vật này, không phát hiện Ngô Phóng Ca cả người đều âm trầm sao? Nói rõ là ghen a... Có điều, dựa theo tính tình Mặc Mặc tri độn, nếu như Ngô Phóng Ca thật sự có ý định, kia còn có một đoạn đường rất dài phải đi đây!

Thân là bạn thân tốt của Mặc Mặc, tôi chỉ phụ trách giám sát, cũng sẽ không giúp hắn.

"Nơi đó là nhà máy điện, hiện nay là dựa vào một số ít năng lượng mặt trời cùng than đá dự trữ hoạt động, có lúc cũng dựa vào dị năng giả hệ thực vật cung cấp gỗ nhiên liệu, có điều đều là như muối bỏ biển, nếu như đập chứa nước lớn còn có thể hoạt động..." Nói tới chỗ này, hắn chợt thấy nói lời, lập tức ngậm miệng không nói chuyện, ho nhẹ một tiếng lại chuyển trọng tâm câu chuyện ra chỗ khác.

Chỉ là, chúng tôi lòng nghi ngờ nhưng lại bị câu lên.

Lần lượt tham quan chút địa phương không quá quan trọng, chúng tôi ngồi trên xe, theo xe Bách Lý Triền đi tới trung tâm thành phố phía nam, ẩn vào mí mắt chính là một mảnh khu biệt thự nhả trí, so sánh với nhà lầu san sát, có vẻ đặc biệt u tĩnh. Nơi này, hẳn là khu nhà giàu tác đất tác vàng đi.

Ở rất nhiều thời khắc xác sống tập kích, có thể đem toàn bộ thành thị đều dọn dẹp sạch sẽ, cũng không biết trả giá gian khổ cỡ nào đánh đổi?

Đương nhiên, nơi này có thể duy trì phần lớn tính hoàn chỉnh, cùng trước tận thế vốn là người ở thừa thớt có chút ít quan hệ.

Xe Bách Lý Triền dừng lại ở một đồng gạch màu đỏ trước biệt thự, theo tiếng động cơ ô tô tiếng, cách đó không xa bên trong mấy tòa biệt thự cũng có dân bản địa túm năm tụm ba có nghe tin mà ra. Tôi nhìn kỹ một chút, phần lớn đều là tuổi trẻ nữ tính, hơn nữa, mỗi người nùng trang điểm mặt, chói lọi, nhưng là cùng phụ nữ trẻ em mặt mày xạm xít bản thân tôi dọc theo đường đi nhìn thấy khác một trời một vực.

"Yêu Ôi, nơi này nữ nhân dài ngoằng không tệ a! Ở biệt thự thì thôi, còn có nhân hạ thoải mái trang điểm? Chà chà, thực sự là người này so với người khác đến chết, hàng so với hàng đến vứt! Đợi lát nữa tớ cũng muốn đi làm điểm mỹ phẩm dưỡng da trở về!" Mặc Mặc oán niệm năm nhòai bả vai tôi nhẹ giọng nhắc tới.

Tôi vỗ vỗ khuôn mặt của nàng, trong lòng lại có chút nghi hoặc: Tại sao tôi từ trên mặt những nữ nhân này, không nhìn thấy một tia vui sướng sống sót sau tai nạn? Các nàng trang dung tinh xảo, phảng phất ẩn giấu đi bất túc vì người ngoài đau khổ... Là tôi đã nghi rồi sao?

Bách Lý Triền chỉ vào tiểu lâu đẹp đẽ này đối với chúng tôi nói: "Chư vị liền ở nhà này đi!" Hắn quay sang tôi cười cười, lại chỉ vào căn nhà lớn toàn màu cà phê bên cạnh nói rằng, "Đây là chỗ tôi ở, có chuyện gì cũng có thể tìm đến tôi."

Người này, đối với chúng tôi cũng khá hơn một chút, tốt đến để tôi không thể không hoài nghi, hắn có có mưu đồ khác hay không.

Tôi biết, tôi không nên lấy bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng tôi không nghĩ ra hắn có lý do gì đối với chúng tôi những người xa lạ mới đến này lễ ngộ như thế; dù cho là trước tận thế, tôi đều phải suy tính thâm sâu mấy phần, đến bây giờ, càng cần liên tục suy nghĩ.

Hắn tựa hồ cũng nhận ra được tôi nghi vấn, hơi cười, giải thích: "Không dối gạt mấy vị, căn cứ chúng tôi đối với dị năng giả dài ngoằng đều rất cao, hơn nữa, bởi vì các người cứu huynh đệ của tôi, cho nên những quyền này là tôi cảm tạ đối với chư vị, xin đừng chối từ."

"Làm sao anh biết... Chúng tôi là dị năng giả?" Tiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, ôm hai tay ung dung thong thả hỏi.

Hắn lại nở nụ cười, nhưng là nhìn hai mắt của tôi nghiêm túc nói rằng: "Dị năng giả trong đó đều có một loại cảm giác vi diệu, tin tưởng các vị sẽ cảm giác được; lại giống như khác phái trong đó có sức hấp dẫn vậy, từ nơi sâu xa triệu hoán, khó mà tin nổi, nhưng tuyệt không thể tả..." Hắn tiếng nói thuần hậu êm tai, con người thâm thúy, nhìn kỹ ánh mắt của tôi có ý vị khác, coi như tôi ngu ngốc đến mấy cũng rõ ràng ý của hắn.

Lúng túng dời mắt, tôi chỉ có thể làm bộ nghe không hiểu, dư quang nhưng theo bản năng mà liếc nhìn Tiêu, trên người nàng lần thứ hai tràn ra khí tức âm lãnh, thật lâu không có tiêu tan, tôi hầu như có thể khẳng định nàng không thích là chân thực tồn tại mà không phải tôi ảo giác.

Mặc Mặc cuối cùng cũng phát giác ra, nàng tùy ý nhảy tới trước một bước che ở trước người tôi quay sang Bách Lý Triền nói: "Sắp rạng sáng các người đều không ngủ sao? Chúng ta buồn ngủ!"

"... Là tôi sợ sẩy." Hắn áy náy cười cười, nhưng là lần thứ hai nhìn tôi nói rằng, "Mấy vị nghỉ ngơi trước đi, trưa mai tôi lại vì đại gia đón gió. Như vậy, ngủ ngon."

Tôi đối với hắn gật đầu, nhìn theo hắn cùng mấy tên thủ hạ hướng đi biệt thự màu cà phê bên cạnh, tâm đã từ từ chìm xuống dưới. Tại sao, lại bất an như vậy?

Hắn đi rồi, một đám nữ nhân ngó dáo dác kia vẫn hướng chúng tôi nơi này nhìn xung quanh. Tôi thấy rõ dáng vẻ của các nàng, loại cảm giác quái dị kia càng nặng. Có lộ châm chọc, có trong mắt chứa khinh bỉ, còn có một nhưng là do dự chậm rãi đi tới, tôi tựa hồ còn có thể từ trong ánh mắt nàng cảm giác được như có như không đồng tình, nàng muốn nói cái gì?

Mặc Mặc tựa như quen tiến lên cùng nàng bắt chuyện: "Này tỷ môn, cô da dẻ không tệ a! Nói... Các cô nơi này có thể làm ra mỹ phẩm dưỡng da sao?"

Tôi không khỏi lờm một cái, nhắc sau cổ Mặc Mặc đưa nàng kéo trở về, quay về nữ nhân khuôn mặt dịu dàng trang điểm nhạt xin lỗi cười cười: "Thật

không tiện."

"Không sao..." Nàng kéo kéo khoe miệng, nhìn tôi muốn nói lại thôi, trong veo con ngươi tràn ngập phức tạp tâm tình.

"Tôi tên Tạ An Nhiên, đây là bằng hữu tôi Kiều Từ Mặc, rất hân hạnh được biết cô." Tôi đối với nàng rất có hảo cảm, tuy rằng lần đầu tiên gặp mặt, nhưng có ý nghĩ muốn kết giao, khả năng là bởi vì ở bên trong một đám nữ nhân kia, chỉ có nàng là đối với một nhóm chúng tôi lộ ra thiện ý đi.

Nàng nhìn tôi một cái duỗi ra bàn tay, mím mím môi, tựa hồ là muốn mỉm cười, rồi lại nhân một ít cái tâm tình gì khác mà chuyển hướng hờ hững, dừng một giây, nàng nắm chặt tay tôi, dùng tới mấy phần khí lực, dường như muốn thông qua tăng thêm sức mạnh lan truyền gì đó: "Tôi vậy... Rất hân hạnh được biết cô, thật sự."

Nàng quay đầu nhìn một chút các nữ nhân lục tục trở về nhà, bỗng nhiên tiến đến trước mắt tôi, nhìn chăm chú hai mắt của tôi, phi thường nghiêm túc nói một câu: "Cô phải cẩn thận." Sau đó bước nhanh đi ra, lưu lại tôi đầu óc mơ hồ suy nghĩ nàng.

Bèo nước gặp nhau, nàng không có lý do hại tôi, như vậy chỉ có thể nói rõ, cái căn cứ này bên trong thật sự có một loại nguy hiểm nào đó không muốn người biết ...

"An Nhiên, đừng nghĩ nhiều như thế, nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì ngày mai lại nói." Tiêu ôm đồm vai của tôi, không nói lời gì dẫn tôi hướng bên trong biệt thự đi.

Bàn tay nàng lạnh như ngọc lòng bàn tay dán vào phía sau lưng tôi, nhưng mang theo nóng rực, tôi cũng không còn biện pháp duy trì suy nghĩ tỉnh táo, chỉ có thể ngơ ngác ngác theo sát nàng vào phòng bên trong, căn bản không biết mình là như thế nào chỉnh lý rửa mặt nằm dài trên giường, chờ tôi phục hồi tinh thần lại thì, nhưng là chỉ còn dư lại tôi cùng Tiêu hai người.

Nàng thay tôi dịch dịch chăn, ở tôi lẳng lẳng nhìn về phía nàng thì, ôn nhu nở nụ cười, làm nổi lên sợi tóc bên tai, cúi người xuống nhẹ nhàng ở trán tôi roi xuống hôn môi: "Ngủ ngon."

Tôi chỉ cảm thấy bên tai "Oanh ——" một tiếng phảng phất yên hỏa nổ tung vang vọng, xán lạn mà khóa mắt, mặc dù là vững vàng nằm ở trên giường, vẫn là không nhận được một trận lại một trận choáng váng.

"... Ngủ ngon." Cửa chậm rãi đóng lại, trong phòng khôi phục lại hắc ám, tôi trừng mắt hư vô, nhưng là tâm như nổi trống.

Tiêu, vừa, hôn tôi?

Thật vất vả mới ở trong đầu chấp vá ra một câu nói này, sau một khắc lại thiếu một chút kịp thời.

Bất luận tôi ở trong lòng làm sao một lần lại một lần tự nói với mình đây chỉ là một cái hôn môi hữu nghị, thậm chí cùng loại hôn Vu tỷ tỷ đối với muội muội quan ái chúc ngủ ngon; bất luận tôi ở trong lòng làm sao một lần lại một lần cường điệu chỉ là cái trán vuốt ve không chút nào ám muội... độ cong giường lên làm thế nào đều không thể ngăn chặn, loại ngọt ngào kia còn như tình cảm thiếu nữ màu phấn hồng đầy rẫy ngực, ngượng ngùng rồi lại lái đi không được.

Trần trọc hồi lâu, mới rốt cục ngủ.

Một đêm không mộng.

Tác giả có lời muốn nói: Buổi chiều chạy 800 mét, rất phát này chương tích góp nhân phẩm, xin mời chúc phúc ta... qaq

Xét thấy thật là nhiều người nói tiến triển chậm, vì lẽ đó ta làm cho các nàng hôn một cái, thân cái trán cũng là thân mà! (cáu bản...)

Đúng rồi, có hay không thân đồng ý khách mời cái này biểu đạt thiện ý thế nhưng kết cục bi tình cô lương? Ta còn không cho nàng đặt tên nha ~~

Có ý hướng đam mê lưu danh! Có điều nàng rất bi tình! Thật sự rất bi tình → _ →

Không có liền... Quên đi ㄟ (͡ ° ͜ °) ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 44: Tạ : Hồng Môn Yến (Hạ)

Tỉnh lại sau giấc ngủ đã là hai giờ chiều, tôi chưa từng nghĩ đến chính mình có thể ngủ trầm như vậy, đặc biệt tại sau tận thế. Có thể, khác nhau bởi vì có nàng bên người đi.

Theo bản năng mà giờ tay che lên cái trán, tôi thậm chí ầu trĩ nghĩ thẳng thắn một tuần cũng không muốn rửa mặt rồi...

Đương nhiên, chỉ là muốn mà thôi, dựa theo trình độ bệnh thích sạch sẽ của Tiêu, nếu như biết tôi thật sự một tuần không rửa mặt, e sợ cũng sẽ không bao giờ gặp tôi trong phạm vi ba mét?

Nghĩ đến khả năng này, tôi lắc lắc đầu, đơn giản rửa mặt qua, đi xuống lầu.

Phòng ngủ của tôi ở biệt thự lầu hai, có một gian phòng tắm loại nhỏ. Chờ tôi lo liệu xong chính mình đẩy cửa đi ra ngoài, nhưng phát hiện trong mấy gian phòng khác đều không còn bóng người —— kỳ quái, người đâu?

Trong phòng khách lầu một, Ngô Phóng Ca ngồi nghiêm chỉnh, một cách hết sức chăm chú mà khống chế một cái chổi lau nhà vệ sinh sàn nhà, lông mày phong nhũ chặt, nhưng tôi không cho là do sử dụng dị năng quá mức mất công sức gây nên, càng như là, không cao hứng.

"Ngô đại ca, " thấy hần chuyên chú dường như không có phát hiện tôi đến, tôi chỉ có thể lên tiếng nói, "Mặc Mặc các nàng đâu?" Tôi thật không tiện thừa nhận chính là, bao hàm trong "Các nàng" tắm tích của Tiêu càng khiến tôi để ý.

Ngô Phóng Ca thấy tôi đi xuống lầu, cào cào sau gáy, có chút khó khăn nói: "Từ Mặc nàng nói muốn ra ngoài đi bộ, không cho phép tôi theo nàng, còn Tiêu bác sĩ... Tôi cũng không rõ ràng."

"Ồ... Như vậy a." Tôi gật đầu, tận lực vung lên một vệt cười, làm thế nào đều không thể quên thất lạc trong lòng.

Vô thanh vô tức, chạy đi chỗ nào cơ chứ?

Ý thức được tâm tình tôi giống với oán giận người yêu chẳng biết đi đâu, tôi không khỏi bật cười.

Tùy ý dùng chút điểm tâm trên bàn, tôi đẩy ra cửa kính phòng khách, đi tới lộ thiên trên ban công.

Mỗi một biệt thự đều có một vườn hoa nhỏ, có thể thấy là mặt cỏ được trải qua tỉ mỉ tu bổ bảo dưỡng, chân trần đạp lên nhưng cũng không trát người, nhỏ bé dương từ lòng bàn chân truyền đạt đến đầu dây thần kinh, để tâm tình của tôi cũng nhẹ nhàng thêm mấy phần.

Theo mặt cỏ hướng về phía trước đi mấy bước, tôi thấy lầu hai biệt thự màu cà phê sát vách đối diện tầm mắt tôi một cánh cửa sổ, rèm cửa sổ màu tím đậm buông xuống, nhưng lưu ra một cái khe nhỏ, mà ngay tại thời điểm lúc này tôi miết mắt đảo qua, tựa hồ xẹt qua một bóng người, thậm chí, tôi cảm thấy một loại căng thẳng bị người rình.

Cả người lỏng lơ ở trong khoảnh khắc đó dừng đứng, tôi lần thứ hai ngưng thần nhìn tới, nhưng chỉ có thể nhìn thấy cái vải mảnh màu tím đậm bất động.

Tôi chân chò dừng lại bước chân của chính mình, xoay người xuyên qua phòng khách, bước nhanh đi tới bên trong tiền đình sân nhà, chậm rãi bình phục hơi thở có chút hỗn hển.

Tôi không dám nói cho Ngô Phóng Ca vừa nãy trong nháy mắt trong lòng run sợ bất an. Tôi rõ ràng, cho dù nói cho hần cũng là chuyện vô bổ: Tôi không cách nào từ bên trong cảm nhận được tí xú cảm giác an toàn, cho dù tôi tin tưởng hần nhất định sẽ đem hết toàn lực bảo vệ tôi, bởi vì, hần không phải Tiêu.

Người duy nhất có thể khiến tôi thả lỏng tâm.

Tiền đình sân nhà là dựng khung thép, điêu khắc tô điểm pha lê trong suốt, thời điểm ánh mặt trời xuyên thấu qua mỹ lệ phi thường, nói vậy sau giờ Ngọ, để một cái ghế nằm ở đây, nâng cà phê cùng sách trải qua một buổi trưa là lựa chọn không tồi.

Giữa lúc tôi cân nhắc tính khả thi của chuyện này thì âm thanh nhẹ nhàng đánh pha lê gây nên sự chú ý của tôi.

Tôi quay đầu đi, gương mặt kia trải qua pha lê khúc xạ vẫn không nhìn ra ác ý để tôi lộ ra nụ cười: "Này ~" tôi phát phát tay, là nữ nhân ngày hôm qua khiến tôi khắc sâu ấn tượng.

Tôi đi tới, nàng đối với tôi gật đầu, nụ cười nhưng rất nhạt, thật giống như có cái gì sầu lo ngạnh ở trong lòng nhưng không cách nào thổ lộ.

Pha lê có hiệu quả cách âm nhất định, tôi chỉ có thể nhìn môi nàng, suy đoán nàng muốn nói với tôi cái gì, một chuỗi dài lời nói kia e sợ chỉ có hai chữ cuối cùng là tôi có thể xác định.

—— Cần thận.

Nàng thấy tôi không rõ vì sao, có chút thất vọng lắc lắc đầu, chợt liếc mắt nhìn phía sau, sau đó quay đầu lại lần thứ hai đối với tôi lặp lại hai chữ này.

Tôi gật đầu biểu thị nghe thấy, hoặc là nói xem hiểu cảnh cáo của nàng, lúc này nàng mới xoay người rất mau rời đi, pha lê đưa bóng lưng nàng dần dần đi xa ánh đến hoàn toàn mờ hồ, lại như tâm tư tôi hiện tại hỗn loạn, nhìn không rõ ràng.

Nói thật, nàng cảnh cáo khiến tôi không cách nào không đi lưu ý, bởi vì tôi vững tin nàng không phải cái người nói chuyện giật gân.

Nhưng là, nguy hiểm nàng nói là cái gì? Nàng bảo tôi cần thận... Là ai?

Gần tới thời điểm chạng vạng, Mặc Mặc trở về , trên tay nhấc theo một túi giữ tươi, trên mặt mang theo thích ý cười, phảng phất lữ nhân ở sa mạc lâu phát hiện nguồn nước cùng với ẩm nước rót đầy, tôi không khỏi nhíu mày. Không sai, đồ trong túi là Mặc Mặc trụ cột tinh thần: Phao Tiêu cánh gà.

Tôi chưa kịp hỏi, nàng đã vui sướng nhào tới, đến nơi đến chốn đem những chuyện lúc này nàng trải qua đều nói một lần. Về phần giải thích nguyên nhân có bao nhiêu là vì cái người nam nhân phía sau tôi làm bộ không thèm để ý nhưng lỗi tại không chịu rời đi, vậy thì không được biết rồi.

"Tớ nha vừa cảm giác tỉnh lại, cái bụng trống trơn đã nghĩ tìm đồ ăn, đột nhiên nhớ tới đầu bếp trưởng ba sao Mễ Kỳ Lâm tên Bách Lý Triền kia giới thiệu, sau đó tớ liền đi tìm cái phòng ăn kia, " Mặc Mặc trên mặt hoặc nhiều hoặc ít dẫn theo chút đắc ý, phảng phất vì ăn mà triển khai thẩm thức tìm tòi du khắp cả toàn bộ nội thành là sự tình đáng giá khoe cỡ nào,

"May là thuộc hạ của hần chủ động dẫn đường, bằng không tớ e sợ khi đến thì ở lại nơi đó ăn bữa tối luôn!"

Nàng quơ quơ túi bảo bối trong tay cười nói: "Ông lão kia rất dễ nói chuyện, Bách Lý Triền tựa hồ cũng chào hỏi qua, vì lẽ đó tớ mới có thể dễ dàng tìm tới kho dự trữ, ha!" Cô nàng này đúng là nhạc hôn đầu , lẽ nào không có phát hiện điều kì quái hay sao?

Bách Lý Triền đem qua mới cùng chúng ta giới thiệu căn cứ, bếp trưởng này

cũng chỉ là thuận miệng nói đến, nhưng là ngày mai Mặc Mặc liền có thể được thuộc hạ của hần dẫn đường... Hần làm sao biết Mặc Mặc nhất thời hưng khởi sẽ đi tìm vị bếp trưởng kia?

Chỉ có một khả năng, chính là Mặc Mặc bị theo dõi .

Cũng có thể nói, mọi người chúng ta mọi cử động đều bị Bách Lý Triền nắm trong bàn tay.

Tự vị bị giám thị, cũng không dễ chịu.

Dù cho là xuất phát từ cân nhắc an toàn đối với căn cứ, làm đối tượng bị giám thị, tôi trên lý trí có thể lý giải, về tình cảm nhưng không thể tiếp thu. Tôi luôn cảm thấy, ở dưới bề ngoài hần ôn hòa có lẽ, có ý đồ tôi không thể nào tưởng tượng được.

Mà loại cảm giác không tên này, chính đang thông qua sự kiện lẻ loi tán tán một chút bị chứng thực.

Không bao lâu, Tiêu cũng quay về rồi.

Nàng ăn mặc rộng rãi quần áo thể thao, tóc dài cao cao buộc lên, lộ ra trơn bóng cái trán cùng tiêm lệ cổ, cao gầy cao to, dung mạo diễm lệ, so với trang phục ngày xưa nhiều hơn mấy phần thanh xuân sức sống, để tôi không khỏi sáng mắt lên.

"Tôi đi phòng tập thể hình đợi một lúc." Nàng quay sang tôi khẽ mỉm cười, nụ cười kia ở dưới ánh tà dương phảng phất có thể phát sáng.

Ngay thời điểm tôi nhìn ngây ngốc, một giọng nam thâm trầm ở cửa vang lên: "Chư vị, tôi ở phòng ăn sắp xếp bữa tiệc hoan nghênh, rất hân hạnh được đón tiếp."

—— là Bách Lý Triền.

Tôi thấy Tiêu ý cười đột nhiên biến mất, đáng tiếc mím mím môi, chậm rãi xoay người, đối diện với con mắt hần che dưới bán tóc xoắn dài, thâm trầm như mực, xán lạn như sao.

Kia xác thực là một đôi con người mê người, nhưng không chút nào đánh động được tôi, một người trong lòng tồn tại nữ nhân tương ứng.

Có điều, dù sao ở trên địa bàn của hần, nhận được hần trông nom, chúng tôi cũng không tiện đem quan hệ làm cường, tôi nghĩ nghĩ, cũng thật là có chút đối bụng, liền đáp ứng rồi.

Một nhóm chúng tôi theo hần trước đi tới trung tâm thành phố kiến trúc vàng son lộng lẫy kia. Quán rượu này quy mô rất lớn, chứa đựng trăm tám mươi người không thành vấn đề; liếc mắt nhìn thấy đám người lục tục tới rồi, tôi mơ hồ cảm thấy tiệc rượu này cũng không phải như hần nói tới đơn giản như vậy.

Phòng yến hội Bách Lý Triền chiêu đãi chúng tôi chính là một gian hơn 300 mét vuông, bên trong xếp đặt chừng mười trương bàn tròn, chỉ thời gian ly trà nhỏ liền đông người tới ngồi, chỉ có trung gian phía kia không đi; cấp trên ngồi ba người, một là chúng tôi đã sớm gặp Tôn Kính Thành, cái người nam nhân được gọi là "Thành ca", một là thể trạng cường tráng, bọc lại bằng gạc nhưng tinh thần cũng không tệ lắm "Tiêu Cường", một người nam nhân khác giữ lại hai phiết râu cá trê, nhưng tôi chưa từng thấy.

"Chư vị xin mời ngồi, không nên khách khí." Bách Lý Triền trong mắt lộ ra một nụ cười, đưa tay đối với chúng tôi làm cái lễ.

Mặc Mặc kiêu khôi miệng đánh giá một bàn món ngon phong phú đặt ở trước tận thể cũng có thể xưng tụng, nghe xong hần, lập tức lúi cuống tay của tôi không chút do dự mà ngồi lên ghế, chà chà chiếc đĩa ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm

Bách Lý Triền, chỉ chờ hần ra lệnh một tiếng dọn dồ khai tiệc.

Tôi rõ ràng nhìn thấy khoe miệng hân hoan giật một hồi, sau đó che giấu giống như cười cợt, xoay mặt quay sang gật đầu với Tôn Kính Thành sắc mặt âm trầm đang ngồi, ôn hòa hỏi: "Tiểu Cường thân thể vẫn tốt chứ?"

Tôn Kính Thành xi cười một tiếng, hoàn toàn không có quay sang thủ lĩnh cung kính, liếc mắt một cái huynh đệ chỉ còn dư lại một cánh tay, thờ ơ trả lời: "Không chết được."

Bách Lý Triền không để ý lắm cười cười, dương tay gọi tới người phục vụ đứng hầu ở bên cạnh: "Người bệnh không thích hợp uống rượu, đem đồ uống của chúng tôi đều đổi thành nước trái cây."

Tôi chú ý tới Tôn Kính Thành vẻ mặt có chút kỳ quái, chỉ là thời gian một cái nháy mắt rồi lại biến trở về bình thường.

Hai người này, đánh cái gì bí hiểm?

Tôi nhún vai một cái, ánh mắt bắn khoản tại món ăn trước người, nhưng lại bị chén đĩa thức ăn sáng rõ hấp dẫn lấy, từ màu sắc hoa văn đến xem, những bộ chén đĩa này đều là đồ sứ nung tốt nhất, tuy rằng không cùng cấp bậc Thượng

Quan ca như quân định danh điệu, ngược lại cũng rất có mấy phần giá trị thưởng ngoạn, vài mâm sơn sắc con con kia đặc biệt đẹp đẽ, có một mâm chính đang cách chỗ tôi đưa tay là có thể chạm tới.

Không có tâm tư nghe Bách Lý Triền nói lời khách sáo gì đó, cùng Mặc Mặc chờ mong đợi được hân "Khai tiệc" chỉ lệnh, tôi vội vội vả vả muốn động chiếc đũa đi gấp món ăn sơn sắc trong cái mâm nhìn qua đặc biệt mê người kia.

Chỉ là chiếc đũa của tôi chưa kịp chạm tới, một bàn tay trắng như ngọc cách ở cổ tay tôi, giọng nữ thanh gió mát chảy qua bên tai, trong nháy mắt khiến tôi dừng lại động tác: "Chạm đã."

"Tiểu?" Tôi theo sức mạnh thu tay về, nghi hoặc mà nhìn lại, liền thấy nàng lông mi nhỏ dài ung dung thong thả phẩy phẩy, cách trụ tay tôi nhưng không chút nào hàm hồ mà đem đĩa món ăn kia cùng một cái đĩa khác thay đổi hàng đơn vị trí.

"..." Tôi phiền muộn cắn cắn chiếc đũa nhọn, vô cùng không rõ.

Nàng liếc tôi một chút, chiếc đũa gấp một cần tây bách hợp đến trong bát tôi, rất lâu giải thích: "Tôi không thích ăn cái kia." Coi như không thích, cũng không cần thiết đổi vị trí chứ? Động tác này ở trên yến hội có thể nói là hành vi rất thất lễ.

... Được rồi, ai bảo đối tượng là Tiểu đây?

Nàng chính là có một loại sức quyến rũ, bất kỳ chuyện gì không thỏa đáng tùy hứng nàng đều làm đến, liền thành chuyện đương nhiên; mà loại hồ hững nghiêm túc này, dưới cái nhìn của tôi là đáng yêu vô cùng.

Tôi liếc mắt nhìn Mặc Mặc hí ha hí hửng đưa đũa hướng về mâm sơn, nửa buồn cười nửa bất đắc dĩ ăn cần tây bách hợp trong bát, mùi vị rất tuyệt.

Còn chưa kịp thử một ít những thứ khác, liền nghe "Đình đương ——" một tiếng pha lê đánh nát vang lên giòn giã, "Tiểu

Cường" nổi giận ùng ùng từ chỗ ngồi đứng lên, da mặt trướng đến phát tử, cái trán gân xanh nổi lên, cặp mắt hồ kia nhưng lại trừng mắt Bách Lý Triền.

Tôn Kính Thành bên cạnh hân cũng là sắc mặt tái xanh, không nói một lời nắm cái chén, không biết đang suy nghĩ gì.

Trái lại Bách Lý Triền như không có chuyện gì xảy ra mà ngậm chiếc đũa hướng về đĩa rau cho vào miệng, khiêu khích với bọn họ không có nửa phần để ở trong mắt.

Mà trừ bọn họ ở ngoài ra, còn lại người an vị cũng là vẻ mặt kì lạ đình chỉ trò chuyện, có cảnh giác qua lại nhìn xung quanh, có cùng người bên cạnh nháy mắt, loáng thoáng tập kết ra một thế lực.

Trong lúc nhất thời, hội trường to lớn yên tĩnh dị thường, chỉ còn dư lại âm thanh Mặc Mặc cắn ăn quá nhanh, nhận ra được bầu không khí không tầm thường, nàng cũng chậm chậm dừng lại tốc độ ăn, không vui giương mắt nhìn tới.

Tôi nhìn một chút Tiểu hoi nhú khoe miệng, trong lòng an ổn xuống, nhưng mà một tia an ổn này khi quét đến vẻ mặt Bách Lý Triền đặc ý giống như cá cắn câu có mấy phần gọn sóng.

—— có chuyện gì sắp phát sinh sao?

Trong lòng tôi hơi hồi hộp một chút, không còn muốn ăn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 45: Tiêu : Hươu Chết Vào Tay Ai (Thượng)

Căn cứ trăm dặm này diện tích không lớn, phương tiện nhưng thật ra đầy đủ khó có được, ngoại trừ máy phát điện, còn có hệ thống cung cấp nước, chẳng trách sau trận mưa kia còn có thể duy trì nhiều sinh lực như vậy, nghĩ như vậy, bọn họ đi đập chứa nước mang nước cũng không thể coi là hành động tìm chết.

Có điều, cái kẻ Bách Lý Triền này đem tới cho tôi cảm giác thực sự rất xấu, kể cả cái căn cứ này ở trong mắt tôi cũng là trăm ngàn chỗ hở.

Những nữ nhân ở tại trong biệt thự kia đại thể là không có dị năng, nhưng sinh hoạt so với dị năng giả bình thường còn muốn hậu đãi hơn, coi như dùng gót chân nghĩ cũng biết vấn đề trong này, chỉ có điều An Nhiên cùng Kiều Từ Mặc hai nha đầu này còn chưa từng trải qua chân chính dân gian khó khăn, nhọc nhằn cường thực (yếu làm môi cho kẻ mạnh), tự nhiên cũng không nghĩ ra một tầng thâm sâu này; Ngô Phóng Ca không hẳn không có phát hiện, chỉ là không đành lòng vạch trần thôi.

Cái kẻ Bách Lý Triền này đem chúng tôi thu xếp ở đây, sắp tâm quá mức rõ ràng, thậm chí làm người hoài nghi hẳn có cố ý gây ra hay không. Tôi chỉ là hiểu kỳ, đến cùng là tự tin đến từ nơi nào, cho là chúng tôi liền nhất định sẽ tiếp nhận hẳn bài bố?

Hay là nói, đối với thực lực của chính mình có tự tin tuyệt đối?

Tôi cũng rất chờ mong cùng hắn giao chiến.

Hồng An Nhiên ngủ, sắc trời ngoài cửa sổ đã ám đến đưa tay không thấy được năm ngón, liền ngay cả khi chúng tôi đến thì ngọn đèn thông minh huy hoàng cũng biến thành lát pha lát phát, nghĩ đến toàn bộ trong căn cứ chỉ ít tám phần mười người đã rơi vào ngủ say. Còn lại, ngoại trừ người trị thủ tuần tra ban đêm, chính là những kẻ tâm mang ý xấu, không cách nào ngủ đi.

Nha, đã quên đem chính tôi tính vào bên trong. Nếu như thật muốn nói đến, cùng so với những người kia, tôi cũng không khá hơn chút nào a.

Thay đổi một bộ quần áo ám sắc đem đầu mặt đều bao vây kín, mang theo kính râm bảo đảm thủy tinh thể ở trong màn đêm sẽ không phản quang, tôi nhẹ nhàng từ lầu hai cửa sổ vượt lên nóc nhà, giẫm nóc nhà chậm rãi đi đến chỗ giao giới hai căn biệt thự, nhẹ nhàng nhảy một cái bám ở ngoài thân đỉnh một dãy biệt thự khác, cánh tay xuất lực, nâng người đổ bộ hướng lên trên.

Nằm ở trên nóc nhà, tôi không chế tìm đập cùng hô hấp đem tất cả hạ xuống thấp nhất, một bên điều động mức độ nhận biết lớn nhất thăm dò tất cả xung quanh, dần dần, trong đầu mô phỏng ra một bức tranh không gian ba chiều toàn cảnh.

Bằng vào vị trí căn biệt thự hiện nay của tôi là nguyên điểm, hướng về trục x, y phóng xạ kéo dài, hai đường thẳng tập phân chia bốn khu vực bên trong xuất hiện điểm đo phân bố không đều. Những điểm đo này đại diện cho khí thể dị năng giả khác hẳn với người thường. Ngoại trừ vị trí phụ cận biệt thự An nhiên dày đặc nhất, còn lại chỉ có linh tinh mấy cái điểm đo, lại hướng phía xa xa liền vượt qua phạm vi cảm nhận của tôi.

Tôi nhớ tới Bách Lý Triền chỗ ở biệt thự màu cà phê ngay ở cái chỗ điểm đo tập trung nhiều nhất kia, xem ra người này bên người có rất nhiều dị năng giả, tùy tiện tới gần không phải cử chỉ sáng suốt.

Tôi hướng về bên bờ đi mấy bước, tới gần chỗ ánh đèn nửa ngời nửa quỳ xuống, cẩn thận nghe âm thanh từ trong vì sường cửa sổ lộ ra.

Chốc lát, cổ nén kích động hất tay rời đi, nỗ lực ở bên trong cái tà âm lấy ra đoạn ngắn tin tức hữu dụng, một bên ngọt ngọt không ngừng dâng lên sát ý

Liền nghe một người phụ nữ nũng nịu oán trách nói: "Ai nha người cái này mà quý, tại sao lâu như thế đều không tìm đến nhân gia? Có phải là lại cảm dỗ tâm hoan ! Người nói a! Người nói a..."

"Xuyt, nhỏ giọng một chút yêu tâm can của ta!" Một người đàn ông hắc cười vài tiếng, lấy lòng nói rằng, "Chỗ nào có thể a! Người phải tin tưởng ta chỉ yêu một mình người! Ta có thể chỉ trời xin thề! Lần này còn không phải Thành ca có chuyện dặn dò ta đi làm à! Ta đã nói với người, làm tốt lắm, hai ta sau đó là có thể song túc song phi, không cần tiếp tục phải lén lút lút lút !"

"Thành ca? Lẽ nào hẳn muốn phản bội ?" Nữ nhân hỏi.

"Làm sao có thể gọi phản bội? Cái này gọi là người có tài mới chiếm được! Thành ca có thể so với Lý Triền nương nương kia phóng khoáng có thêm! Là huynh đệ liền muốn theo Thành ca xông!" Nam nhân gấp giọng nói rằng.

"Thiệt! Không phải ta xem thường người, Lý Triền năng lực không phải là trang trí, chỉ bằng đám người các người này..." Giọng của nữ nhân bên trong dần theo rõ ràng miệt thị.

"Hắc người con mụ này đến cùng đứng bên kia a! Hẳn là cho tiểu tử kia ngủ mấy lần liền ngủ ra cảm tình rồi?" Nam nhân rất là bất mãn, tiếng nói cũng không khỏi thô mấy phần.

"Người cái tên chết không lương tâm nói chính là tiếng người sao! Nếu người không tin ta vậy người đi được rồi! Ô ô..." Giọng của nữ nhân xoay mình sắc nhọn lên, đâm vào trong tai tôi giật mình một cái.

"Được rồi được rồi tiểu bảo bối tâm can của ta, đừng giận ta được không? Đều là ta sai, a, ta cũng là nhất thời hồ đồ mới sẽ nói ra những lời vô liêm sỉ kia! Người đừng tức giận a! Nếu không, nếu không người đánh ta hai lần? Bốp, bốp..." Nam nhân vội vội vã vã xin khoan dung, tự thật không phải giả tự ngược quả nhiên để nữ nhân nhẹ dạ hạ xuống, lại cùng hắn trở về tốt như cũ, hai người lần thứ hai ôm nhau thân thiết nói ngôn ngữ thân thể.

Tôi mơ hồ lại nghe được bọn họ nói về cái gì "Kế hoạch, quân khu, động thủ", đôi câu vài lời lại đột nhiên bị hùng hực dâm tiếng gầm ngữ úp tới.

Từ bên trong đối thoại của bọn họ phân tích, nữ nhân hẳn là của kẻ nắm giữ căn cứ - thủ lĩnh Bách Lý Triền, mà người đàn ông này lại là thủ hạ Tôn Kính Thành, đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, trong lời nói vô cùng quen thuộc, xem ra giữa bọn họ tư tình chí ít đã nhiều ngày.

Lời nói của người đàn ông này về Bách Lý Triền thân là thủ lĩnh cũng không cung kính, hơn nữa để lộ ra lấy Tôn Kính Thành cảm đầu một phương đang mưu tính muốn bỏ trí cái gì nhằm vào hành động của hắn... Là đơn giản đoạt quyền? Hay còn có liên lụy sâu xa hơn?

Có điều, này đều không có quan hệ gì với tôi.

Ngoại trừ bảo đảm đoàn người chúng tôi lông tóc không tổn hại thì cần phải động tác, khoanh tay đứng nhìn làm một tên khán giả muốn tuân thủ điều kiện cơ bản.

Mà đối với kết quả Bách Lý Triền cùng Tôn Kính Thành hai người này chớ cần chớ, tôi còn thực sự khó có thể qua loa kết luận. Như vậy, liền để tôi mời tất mong chờ thôi.

Ở trong không gian làm hao mòn một chút thời gian, nhất thời hưng khởi liền đưa Nhị Bảo ở trong không gian vòng vo chuyển động. So với trước kia liếc mắt một cái liền nhìn thấy điểm cuối, hiện tại không gian bước đầu đã có tiêu chuẩn cho người thường ngoạn thấp nhất, nếu như có cơ hội, không ngại mang theo An Nhiên đến giải sầu... Loáng một cái thần, thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt liền đến ngày hôm sau, ban ngày ở trong thành hầu như không thấy được người rảnh rỗi đi dạo.

Xem ra, nơi này so với căn cứ đại học thành quản lý càng muốn nghiêm khắc một ít, mơ hồ có mấy phần chế độ chủ nô trang viên, chỉ có thông qua không ngừng mà làm lụng mới có khả năng thể hiện giá trị, được cơ hội sinh tồn; so sánh với đó, chương quân Bách Lý Triền lại được hưởng tất cả đặc quyền nghiễm nhiên là Hoàng Đế trong thành.

Bóc lột cùng bị bóc lột, chuyện này mâu thuẫn đối với loài người ngoan cường căm rứt với xã hội, đến tận thế, nhưng là xé ra tầng lớp da thị trường kinh tế ra về đạo mạo kia, lộ ra bên trong nanh vuốt dữ tợn không hề che giấu.

Chỉ là, nơi nào có áp bức, thì nơi đó có phản kháng; Bách Lý Triền vị trí e sợ cũng sẽ không ngồi vững.

Tôi giấu bên trong phúng ý bất mắt, chặn đứng chiếc của đưa An Nhiên: Mặc kệ trận Hồng Môn Yến này là ai bố trí, cũng mặc kệ ai là cừu, ai là sói dữ, cuối cùng tôi là muốn làm Hoàng Tước kia, làm sao có thể để An Nhiên bị dễ dàng tính toán đây?

Một nhóm chúng tôi bị sắp xếp ngồi chung cùng người của Bách Lý Triền, Tôn Kính Thành, tôi nhìn quanh một vòng cuộc yến hội, có ít nhất hơn tám mươi người dị năng giả đang ẩn nấp thủ thế chờ đợi trên chỗ ngồi, tại chỗ đợi mệnh, chỉ chờ ra lệnh một tiếng liền sẽ hành động. Chỉ là không biết trong những người này có bao nhiêu nghe lệnh của Tôn Kính Thành, lại có bao nhiêu là thủ hạ Bách Lý Triền?

Mà xem một bàn này của chúng tôi, ngoại trừ chúng tôi bốn cái người ngoài cuộc, cái người nam nhân cụt tay tự nhiên là Tôn Kính Thành đáng tin, còn lại là cái người tiểu hồ tử cười đến nịnh nọt, nhưng không nhìn ra thiên hướng phương nào nhiều hơn chút.

Tôi lưu tâm nhìn thứ tự đĩa rau của bọn họ, phát hiện cái tên tiểu hồ tử cùng Bách Lý Triền giống nhau đều tránh chén đĩa màu đỏ, trong lòng liền có quyết đoán. Món ăn bên trong chén đĩa màu đỏ quả nhiên có vấn đề; mà này không hẹn cùng tránh ra tự nhiên là cùng một trận doanh.

Chỉ có điều, hai người làm rõ ràng như thế, Tôn Kính Thành bọn họ như thế nào sẽ không phát hiện được? Sợ là sẽ không dễ dàng vào bẫy.

"A Thành, có người nói cho tôi cậu mấy ngày trước mang thủ hạ huynh đệ đi tới nhà máy điện, " nhấp một miếng nước trái cây, Bách Lý Triền mở miệng yếu ớt nói rằng, "Tôi nhớ tôi từng hạ xuống mệnh lệnh, không cho phép những người không có liên quan tới gần nhà máy điện, cậu là xem tôi như gió thoảng bên tai sao?"

"Ha! Đại ca, ở trong lòng của anh, tôi A Thành chỉ là những người không có liên quan sao?" Tôn Kính Thành mạnh mẽ uống một ngụm lớn nước trái cây, âm trầm hồi ngược lại.

"A Thành, tôi đối với mỗi người căn cứ đều là đối xử bình đẳng, nếu ra lệnh không cho phép tới gần, coi như cậu là anh em kết nghĩa, vậy cũng không cho phép xúc phạm, vương tử phạm pháp còn giống thứ dân cùng tội, tôi sẽ không bao che cậu." Bách Lý Triền cười nhạt, ánh mắt lại có vẻ vô cùng lạnh lùng.

Tôn Kính Thành lạnh rên một tiếng, bất âm bất dương giễu cợt nói: "Đại ca còn bắt chúng tôi xem làm huynh đệ sao? Vậy tại sao muốn bỏ trí cái trông để chúng tôi đi chịu chết?"

Bách Lý Triền nhú nhú mày, có chút không vui: "A Thành, nói chuyện phải có bằng chứng, tôi làm sao sẽ để cho các cậu đi chịu chết đây?"

"Người còn muốn chống chế? Cái đập chứa nước kia bên trong có món đồ gì người so với ai khác đều rõ ràng! Nhưng giấu giấu diếm diếm không nói cho chúng ta, này không phải ý định chính là cái gì!" Tôn Kính Thành âm thanh thoảng tăng cao hơn một chút, trong mắt có sự phẫn nộ không kìm nén

được.

Lại nhìn Bách Lý Triền bình chân như vại thay bản thân rót đầy nước trái cây, chậm rãi lắc lắc đầu: "A Thành, cậu hiểu làm ... Đây chỉ là bất ngờ thôi, tôi làm sao sẽ biết trong đập chứa nước xuất hiện loại quái vật kia đây? Nếu là biết, tôi tuyệt đối sẽ không để cho các cậu đi mạo hiểm, cậu phải tin tôi."

"Ta phi! Có ma mới tin người!" Tôn Kính Thành còn chưa nói hết, nam nhân cụt một tay bên cạnh hắn đã không thể nhịn được nữa quăng ngã cái chén, nhảy lên đến Bách Lý Triền nhìn từ trên cao xuống mà căm tức, trong mắt dường như có thể phun ra lửa, "Bất ngờ? Liền hai chữ hời hợt như thế, muốn một cái cánh tay lão tử! Người nếu như không cho cái bàn giao, lão tử vẫn cùng người liều mạng!"

Theo cụt một tay nam này gầm lên giận dữ, phòng yến hội còn nói nhao nhao ồn ào đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ có hân ô ô tiếng hít thở đặc biệt rõ ràng.

Bách Lý Triền tựa hồ cũng không ngoài ý muốn hân đột nhiên phát tác, tóc xoắn che khuất con mắt híp lại, nuốt vào món ăn trong miệng, dùng khăn tay lau lau khoe miệng, không nhanh không chậm hỏi: "Tiểu Cường, ngay ở trước mặt mọi người, người là muốn tạo phản sao?"

"Ha ha, không sai!" Ai biết nam nhân cụt một tay cũng không có phủ nhận, mà là cười lạnh, một tay chỉ vào Bách Lý Triền, khinh thường nói, "Nói thật, lão tử nhìn người không hợp mắt rất lâu! Mọc ra một kẻ tiểu bạch kiểm yếu đuối mong manh, thân thể nhỏ bé gió vừa thổi liền gục, làm thủ lĩnh đại ca không nói, còn một mình chiếm lấy nhiều nữ nhân như vậy, dựa vào cái gì chỗ tốt đều cũng chỉ một mình người chiếm? Huynh đệ cũng chỉ có thể ăn khang yết món ăn ngay cả canh thịt đều không được chia? Đây không công bằng!"

Bất hoạn quả nhi hoạn bất quân (không lo ít mà lo không đều), lợi ích xung đột không ngoài như vậy.

Tôi mất lạnh nhìn hân lời lẽ danh thép chỉ trích, không khỏi cười lạnh: Mặc kệ Bách Lý Triền có thiết kế để bọn họ đi chịu chết hay không, mâu thuẫn này đều khó có thể điều hòa... Ai bảo lòng người, là cái động không đáy lấp không đầy đây?

"Ồ? Tôi ngược lại thật ra không nghĩ tới, các cậu đối với tôi ý kiến còn rất lớn đây... A Thành, cái này cũng là ý nghĩ của cậu sao?" Bách Lý Triền cười cợt, nghiêng mặt sang bên hỏi Tôn Kính Thành sắc mặt tái nhợt.

"... Không sai." Cẩn rằng, hân dường như quyết định nắm chặt nắm đấm, tầm mắt yên lặng nhìn lại Bách Lý Triền ánh mắt lợi hại, "Chúng ta muốn chính là một công bằng, căn cứ dân chủ, mà không phải vương quốc của mình người!"

"Thật không?" Bách Lý Triền nhẹ giọng hỏi ngược lại, không tỏ rõ ý kiến.

Tôn Kính Thành thấy hân không hề bị lay động, đơn giản cũng từ chỗ ngồi đứng lên, quay sang mọi người bắt đầu xì xào bàn tán kích động nói: "Mọi người nghe tôi nói, lẽ nào các người không nghĩ tới tháng ngày trên so với ban đầu càng tốt hơn sao? Là thời điểm lật đổ Bách Lý Triền hà khắc thống trị! Chỉ muốn các người không nhúng tay vào, chờ tôi tiếp quản căn cứ, mọi người đều là công thần!"

A, còn chưa có khởi nghĩa thành công, ngân phiếu khổng lồ đúng là mở hào phóng; nói cái gì công bằng, dân chủ, có điều chỉ là một kẻ đã tâm khác bị lợi ích làm mê muội thôi, thực sự là khó coi a...

Tôi vỗ vỗ vai An Nhiên, ra hiệu nàng yên lặng xem biến đổi.

Bách Lý Triền cái tên này, có thể không giống như là người sẽ bó tay chịu trời, ngồi chờ chết, càng có thể chính là, hân đã sớm biết được cạm bẫy rồi, đang chờ Tôn Kính Thành lộ ra đuôi cáo, tự mình đưa tới cửa.

"A Thành, cậu thật sự không để ý huynh đệ nghĩa khí, muốn dẫn người phản tôi sao?" Bách Lý Triền hỏi đến vô cùng đau đớn, trong mắt nhưng hoàn toàn lạnh lẽo.

Tôn Kính Thành không trả lời, vẻ mặt kiên định vung tay lên, lập tức có mười mấy người từ tiệc rượu lui ra đến, hướng về chúng tôi vây lại đây, càng nhiều người nhưng là lảng lảng ở tại chỗ, phảng phất thật sự như Tôn Kính Thành nói như vậy duy trì trung lập, hai bên không giúp bên nào.

Bỗng nhiên, Bách Lý Triền cười nhạo một tiếng, đem cái ly trong tay đập ở mép bàn, phát sinh không nhẹ không nặng một tiếng vang giòn.

Tôn Kính Thành do dự ngừng bước chân, đã thấy giữa sân có hơn một nửa người đột nhiên thay đổi vẻ mặt. Trong đó cũng bao quát mười mấy người vây dưới tay hân. Chỉ thấy sắc mặt của bọn họ lúc trắng lúc xanh, nhưng một giây sau đồng loạt mềm ra, vẻ mặt khốn đốn, dần dần mất đi ý thức; mà phần lớn người khác cũng dồn dập ngã trên mặt bàn.

Tôn Kính Thành ôm đầu, khiếp sợ trừng mắt Bách Lý Triền dương dương tự đắc, khó khăn hỏi: "Người, hạ... độc, sao?"

"Không có gì, chính là bỏ thêm chút thuốc." Bách Lý Triền không mặn không nhạt hỏi đáp, vô tình hay cố ý miết qua phía chỗ mấy người chúng tôi một chút.

Kiều Tử Mặc cùng Ngô Phóng Ca đã hôn mê bất tỉnh, tôi cùng An Nhiên nhưng không có trúng chiêu.

Tôi lập tức cho An Nhiên liếc mắt ra hiệu, nàng lập tức hiểu ý, làm bộ choáng váng đầu đem mặt vùi vào cánh tay, tôi một tay chống cái trán, một tay nhưng cực nhanh nâng lên eo An Nhiên, làm cho nàng càng thoải mái tựa ở trên người tôi, lúc này mới giả ra dáng đáp choáng váng đầu, nhắm hai mắt lại, gối lên cánh tay, chỉ yên lặng nghe động tĩnh của bọn họ.

Bách Lý Triền hài lòng khẽ cười một tiếng, nói tiếp: "Cậu cho rằng tránh ra đĩa màu đỏ dễ thấy kia là được sao? Trên thực tế, tôi ở trên hết thấy đồ ăn

đều xoa mê được, ngoại trừ trước đó uống qua thuốc giải tâm phúc, không người nào có thể may mắn thoát khỏi."

"Người! Người... Đê tiện!" Tôn Kính Thành ngã quy ở mặt đất, âm thanh vô cùng oán độc.

Bách Lý Triền cười vui vẻ hơn: "Bằng không, làm sao là tôi làm đại ca đây? A Thành, cậu vẫn là quá non ... Người đến, đem bọn họ đều trói lại." Hắn dừng lại một chút, âm thanh bỗng nhiên trở nên phập phủ quý dị, "Bốn người này cũng trói lại, tiểu cô nương tóc ngắn tiểu kia đưa đến trong phòng tôi, những người khác trước tiên ném vào nhà kho."

Ở trong ba người chúng tôi, chỉ có An Nhiên là tóc ngắn.

Vừa mới giải quyết xong kẻ phản bội đã muốn ăn mừng sao?

Bách Lý Triền, người mới là quá non a...

Không liên quan, ta sẽ cho người biết, có mấy người, dù cho là tiểu ngỗ, đều sẽ để người —— vạn kiếp bất phục.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 46: Tiêu : Hươu Chết Vào Tay Ai (Hạ)

Hai người Kiều Từ Mặc và Ngô Phóng Ca bị trúng chiêu tôi cũng không kỳ quái, thế nhưng An Nhiên cũng không có chịu ảnh hưởng, nhưng thật ra ngoài dự liệu của tôi.

Tôi cẩn thận suy nghĩ một chút, không khỏi mỉm cười: So với Kiều Từ Mặc ăn quá nhanh, An Nhiên cũng không động chiếc đĩa, toàn bộ quá trình đều tựa hồ chuyên chú suy nghĩ một số chuyện nào đó, nên thu hút mê được thành phần không đủ để không chế thần trí. Xem ra, thói xấu vật thích suy nghĩ lung tung trái lại ở thời khắc mấu chốt có đất dụng võ?

Tôi gối lên cánh tay yên lặng nghĩ, đột nhiên cảm giác được có người đem tôi một nhấc lên lên vai, nồng nặc hẳn bệnh thấp vị cùng với nhiệt độ khô nóng khiến tôi từng trận buồn nôn, nhưng chỉ có thể gất gao nhẫn nhịn.

Người khiêng tôi xóc nảy di động, đem tôi phóng tới trên xe, bên cạnh tôi là Kiều Từ Mặc và Ngô Phóng Ca mất đi ý thức, nhưng không có khí tức An Nhiên, kiểm chế lại bất an đáy lòng, tôi lựa chọn chờ đợi thời cơ.

Đại khái quá 7,8 phút đường xe, nguyên lai tôi bị mang tới khu biệt thự, thông qua mùi một cây mộc hương thanh u nhàn, tôi biết, đây là biệt thự màu cà phê Bách Lý Triền ở lại.

Bất động thanh sắc mở mắt, tôi thấy phản chiếu thế giới đang chậm chậm lui về phía sau, ánh đèn lò mờ, âm thanh gian phòng, trong không khí tràn ngập ẩm ướt mùi mốc... Bị người thô lỗ ném ở trên sàn nhà, tôi duy trì trạng thái tĩnh, trong lòng rõ ràng: Đây chính là nhà kho trong miệng Bách Lý Triền nói tới.

Cái người nam nhân đem tôi chuyển chở tới đây cũng không có lập tức rời đi, tôi có thể nghe thấy hắn từ từ tăng thêm thở dốc, trên người hắn tỏa ra nam tính hormone khí tức càng tới gần tôi, ở trong hoàn cảnh yên tĩnh, tôi thậm chí có thể bắt lấy nhịp tim hắn gia tốc. Sạch, đáng tiếc chính là, rất nhanh, tim hắn liền cũng không còn cần phải nhảy lên.

Trước khi hắn sắp sửa chạm được mặt tôi, tôi mở mắt ra, vươn mình nhảy lên, phần eo trong nháy mắt phát lực, một cái ngửa ra sau vọt đến sau lưng của hắn, đầu gối chặn lại phần lưng thân trụ huyết hắn, tay trái ách cổ hắn, dùng sức đem hắn nhấn ngã xuống đất, dứt khoát đập nát cột sống xương sườn của hắn. Trước khi hắn lên tiếng kết liễu tính mạng của hắn.

Không lại đi xem bộ thi thể kia, tôi đơn giản nhìn quanh một vòng gian nhà kho này; nói là nhà kho ngược lại cũng không hẳn vậy, không gian chật hẹp không nói, cũng không từng dùng làm trữ hàng vật tư, chỉ linh linh toái toái chất đống một ít công cụ đào móc, càng như là thứ tạp vật bỏ đi, khiến tôi có chút thất vọng, bản tính chuyên không nhà kho sợ là muốn thất bại. Vẫn là tìm được An Nhiên trước rồi tính toán sau thôi.

Dọc theo đường đi ra ngoài, tôi không chế bước tiến, không có phát sinh một chút âm thanh. Nơi này hẳn là tầng hầm ngầm biệt thự, nếu như Bách Lý Triền thật muốn đối với An Nhiên gây rối, địa điểm rất có thể sẽ đặt ở phòng ngủ hắn, mà dựa theo biệt thự cách cục, gian phòng thư thích nhất đều ở lầu hai, khoảng cách tôi cùng An Nhiên tách ra đã qua bảy phút, xem ra tôi cần nắm chặt thời gian.

Trước mặt của tôi là một tấm cửa gỗ lớn sẫm màu, cửa sau có ít nhất ba dị năng giả thủ vệ. Trải qua lần này dẫn xà xuất động, Bách Lý Triền rất cục tìm tới có thanh tẩy căn cứ, đem phần lớn tâm phúc phái ra đi bắt cả loạt lưới, chính mình chỉ để lại mấy tên hộ vệ, hẳn duy nhất sơ hở là đánh giá sai chúng ta này mấy cái biến số, tự cho là gỏi cao vô ưu, chỉ tâm tâm niệm niệm tâm hoan mua vui, đúng là cho tôi cơ hội có thể tới gần.

Trong nháy mắt đẩy cửa ra, một người tầm mắt bị che chắn, một người gặp phải tôi đánh chính diện, chỉ còn dư lại một người có năng lực đặc biệt có cơ hội phản kháng, không hổ là hắc lưu lại hộ vệ lá bài bí mật, năng lực ứng biến quả nhiên không yếu, dĩ nhiên ở trong một phần ngàn giây thời gian phản ứng lại, quay về phía sau lưng tôi phát sinh công kích.

Đó là một dị năng giả hệ băng, băng tiễn sắc nhọn mà lạnh giá đâm thủng bả vai của tôi, tạm thời khóa lại năng lực hoạt động tay trái của tôi, thế nhưng cùng lúc đó, tôi đã đem dị năng giả sau cái cửa đó đá ngã lăn tại chỗ, tay phải cũng trong nháy mắt bóp nát cổ hắc.

Bên trong yên tĩnh một lúc, liền nghe âm thanh Bách Lý Triền sâu kín vang lên, dẫn theo mấy phần ám muội: "An Nhiên, tâm tư tôi đối với cô, cô nên rõ ràng, chúng ta liền không phải lại vòng vo ..." Trong lòng tôi cười lạnh, đuôi cáo quả nhiên không giấu được, giả làm thân sĩ lâu như vậy, rốt cục muốn lộ ra nguyên hình sao? A, tôi còn tưởng rằng hắc có thể giả nhiều hơn nữa đây.

Chẳng muốn lại nghe tiếp, tôi một cước đạp mở cửa, liền nhìn thấy hai người song song quay đầu lại, kinh ngạc nhìn về phía tôi; không giống chính là, Bách Lý Triền là tức lớn hơn kinh, An Nhiên nhưng lại lộ sự vui mừng ngoài mặt.

"Tiêu!" Lập tức, trên mặt của nàng liền hiện ra lo lắng, tôi không khỏi bật cười: Làm sao, lẽ nào ở trong mắt An Nhiên, sức mạnh tôi còn không sánh bằng Bách Lý Triền sao?

Đột nhiên xuất hiện tức giận để tôi sửng sốt —— tôi đây là làm sao ?

Cơ trí mà nhu nhược, lãnh tĩnh mà thông dong, không phải hình tượng tôi luôn luôn muốn bày ra ở trước mặt An Nhiên sao? Vì sao ấn tượng An Nhiên đối với tôi phát triển theo mong muốn, nhưng trái lại tôi bởi vậy cảm thấy không thích?

Tôi không biết... Hiển nhiên, điều này cũng không phải thời gian thích hợp suy nghĩ.

Nghiêng đầu tránh đi ba đạo băng Bách Lý Triền chớp đánh tới, tôi dừng lại bước chân hững hờ, nhiều hơn mấy phần chăm chú. Trải qua tốc độ gió gào tri băng mạo hiểm hàn khí âm u, tuyệt không thể so sánh với dị năng giả hệ băng vừa mới bị tôi dễ dàng xuyên thủng yết hầu. Tôi nên nói, không hổ là thủ lĩnh căn cứ sao?

Ngược lại cũng không khó tưởng tượng, bản thân nắm giữ hai loại dị năng công kích, hắc là làm sao coi trời bằng vung mà đem người khác đạp ở dưới bàn chân, tiếc nuối chính là, ở trước mặt tôi, hắc cũng chỉ là có thể kiên trì thêm một ít thời gian, không như vậy đã sớm đưa mạng... Con kiến hôi mà thôi.

Tôi cho An Nhiên một mỉm cười động viên, tuy rằng tôi biết trong lòng nàng nhất định đã nổi lên nghi hoặc, thế nhưng tôi lúc này lỗ mãng đã là không cách nào cứu vãn, chỉ có thể sau đó sẽ cùng nàng giải thích. Trở tay ngăn chân trước Bách Lý Triền, tôi thuận thế nắm lấy chân hắc, tay phải cách ở hắc cổ bốn đầu cơ, hai tay đồng thời dùng sức đem hắc chân nghịch hướng ảo chiết, âm thanh xương đầu gối vỡ thanh thúy để tôi hài lòng cong lên khóe môi, không nhớ rõ là từ khi nào, tôi dĩ nhiên thích loại xương cốt gãy vỡ vang lên giòn giã này, loại âm sắc độc nhất vô nhị so với âm thanh thủy tinh nổ tung kia càng khiến người ta sung sướng.

Hắc rên lên một tiếng, nhưng thật ra không có hét lên, điều này làm cho trình độ sung sướng của tôi giảm đi, liền đối cũng thay đổi dự định dùng tay ban đầu. Trong mắt hắc oán độc sền sệt đến còn như mực nước, cùng tôi cũng không đến nơi đến chốn, chỉ cho là tính điều hòa tăng cường giải trí.

Chỉ vừa đối mặt, tôi tuy phế bỏ một chân hắc, thế nhưng hai tay của hắc vẫn là hoàn hảo, không có lựa chọn tiếp tục công kích tôi, cho thấy hắc đã nhìn rõ ràng sự chênh lệch giữa chúng tôi. Không thể không nói, hắc khá hiểu được câu nói chân lý kẻ thức thời mới là tuấn kiệt này, điều này cũng làm cho tôi đối với hắc căm ghét lại thâm sâu mấy phần.

Dưới cái nhìn của tôi, hắc yếu thế chỉ là vì thủ đoạn ma túy đối thủ để cầu một đòn bên trong vu hồi. Tôi như thế nào sẽ cho hắc cơ hội trở mình đây?

Đem hắc đá cách An Nhiên hơi xa một chút, tôi nửa ngồi nửa quỳ tới gần hắc, trong tay thường thức khinh bạc dao giải phẫu tôi quen dùng, lưỡi dao dán vào gò má của hắc, nhẹ nhàng xẹt qua liền lưu lại một đạo vết máu, hắc thả nhẹ hô hấp, trong mắt nhưng vẫn là kiệt ngạo.

"Tiêu..." An Nhiên ở phía sau tôi nhỏ giọng khuyên nhủ.

Tôi biết không nên để nàng nhìn thấy một mặt tôi máu tanh tàn nhẫn, thế nhưng tôi không không chế được nơi ngực bạo ngược ngấp trời, chỉ muốn đem nam nhân dám đối với An Nhiên lòng mạng ý đồ xấu này lột da tróc thịt. Không hề lý trí, không hề lạnh lùng, nhưng cũng là một tôi chân chính khác.

Tôi một mặt chống cự bộc lộ ra bản chất chính mình khiến An Nhiên sợ hãi, một mặt giống như nhập ma không chịu thu tay lại. Có thể, ở trong lòng tôi vẫn là tồn một tia may mắn: Hi vọng An Nhiên có thể tiếp thu tôi, tiếp thu một cái tôi khác điên cuồng mà lãnh khốc.

"Đừng lo lắng, tôi chỉ là có chút vấn đề cũng muốn hỏi hắc, chỉ cần hắc phối hợp, tôi sẽ không giết hắc." Tôi quay về An Nhiên bảo đảm, đương nhiên, tôi chỉ nói là lưu hắc một cái mạng, còn cái khác, vậy sẽ phải nhìn hắc biểu hiện, "Cô trước đi xuống xem một chút Từ Mặc cùng tiểu Ngô, cẩn thận chút." Suy nghĩ một chút, tôi vẫn là quyết định trước tiên đẩy nàng ra.

"... Nha." An Nhiên thờ dãi, muốn nói cái gì, nhưng vẫn là ngoan ngoãn rời đi.

Tôi nhìn theo nàng ra cửa, quay đầu lại thì trên mặt đã thu hồi hết thảy vẻ mặt, ở trong ánh mắt Bách Lý Triền co rúm lại, tôi niệm phong lại miệng hắc, đem dao giải phẫu mạnh mẽ xuyên thủng hắc xương tý bà. Căn cứ dính dáng? Chỗ dựa sau lưng? Những thứ này đều không trọng yếu, tôi chỉ biết là, tôi cần hắc dùng máu tươi cùng đau đớn đến lắng lại lửa giận của tôi.

Một phút sau, An Nhiên sắc mặt khê biến thành hồng đầy cửa đi vào, tôi đang ngồi ở trên ghế salông ung dung thong thả bảo dưỡng dao giải phẫu của tôi. Bách Lý Triền đã đau đến hôn mê bất tỉnh, tôi thay hẳn làm đơn giản xử lý, từ bề ngoài hầu như không nhìn ra hẳn được bị thương gì, tuy rằng hẳn phần lớn xương cùng kinh mạch đều bị trọng thương, so với bệnh nhân bại liệt bình thường cũng không khá hơn bao nhiêu.

An Nhiên chỉ liếc mắt nhìn hẳn, không có nhìn ra đầu mối, liền ngồi vào bên cạnh tôi, cúi đầu không nói lời nào.

Tôi nhìn nàng một chút, không khỏi cười hỏi: "Nhìn thấy thứ không nên xem?"

"Ừm... Tôi cũng không phải cố ý." Nàng lúng túng cào cào gò má, hướng tôi ngượng ngùng cười cười, khuôn mặt trong trắng lộ hồng dáng vẻ ngại ngùng, khiến tôi giật mình, vô cùng muốn sờ đầu nàng một cái.

Xem ra, Kiều Từ Mặc cùng Ngô Phóng Ca giữa hai người kia, cũng có có sự chứng tôi không biết ... Nhưng tôi quan tâm, chỉ có An Nhiên một cái nhú mày một nụ cười mà thôi.

"Tiêu... Cô vừa nãy, là đang tức giận sao?" Tôi nguyên nhân bởi vì Kiều Từ Mặc sau đó có lẽ sẽ ít kẻ cận An Nhiên mà vui mừng, liền thấy nàng nhăn nhó một lúc, bỗng nhiên hỏi như vậy.

Tức giận? Tôi sao?

Tay tôi lau chùi dao cụ dừng một chút, trầm mặc không biết nên trả lời như thế nào.

Phù nhận? Không, liền chính tôi đều không thể lừa gạt mình, phần nộ nháy mắt mãnh liệt đến khó có thể ngăn chặn kia.

"Tại sao tức giận?" Nàng tiếp theo lại tung một vấn đề, nhưng tôi vẫn như cũ không cách nào trả lời.

An Nhiên rất kiên nhẫn nhìn kỹ tôi, cho dù không có ngẩng đầu tôi cũng có thể cảm nhận được nàng sáng quắc nhìn chăm chú, điều này làm cho tôi không tự chủ muốn tách ra, gò má hiện lên một cổ thiếu ý.

"Tôi lo lắng hẳn gây bất lợi cho cô." Nghĩ một hồi, tôi chậm rãi nói ra đáp án.

"Thật không? Cô đang lo lắng tôi?" An Nhiên nửa người trên đều nhích lại gần, tôi thậm chí có thể nghe thấy được nàng độc nhất thanh tân khí tức, trong thanh âm của nàng ngoại trừ ôn hòa, còn có hiếm thấy giao hoạt, "Tiêu ~ "

Nàng tha dài ra âm thanh gọi tôi một chữ độc nhất, để tôi có mấy phần căng thẳng tay chân luống cuống, nhưng mà đến tột cùng vì cái gì căng thẳng, tôi cũng không rõ lắm; tôi chỉ cảm thấy, giờ khắc này An Nhiên, cùng tôi quen thuộc nàng có một số khác biệt, đến cùng là nơi nào không giống, nhưng tôi nói không được.

"Tiêu..." Nàng lại trầm thấp kêu tôi một tiếng, như là mèo con đang làm nũng.

Tôi ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt của nàng trong trẻo, thật giống ánh mặt trời vàng chói nhu bẽ màu lót, môi hơi mằn ra một độ cong ngượng ngùng, muốn nói lại thôi.

"Hả?" Tôi giả vờ bình tĩnh đáp một tiếng, nhưng không bằng mặt ngoài bình tĩnh như vậy.

—— bất tri bất giác, tâm tôi, rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 47: Tạ : Tâm Ý (Thượng)

Lại là một hồi âm mưu tranh quyền đoạt lợi. Bất kể là Tôn Kính Thành cũng được, Bách Lý Triền cũng được, thắng thua giữa bọn họ kỳ thực đều không quan trọng, tôi chỉ là lo lắng cuối cùng liệu sẽ có lan đến gần đoàn người chúng tôi hay không, thậm chí là dân bản địa ở cái căn cứ này, cái người phụ nữ có lòng tốt nhắc nhở tôi kia, lẽ nào đã sớm biết sẽ phát sinh cục diện như thế sao?

Tôi vâng theo ý tứ Tiêu nằm nhoài trên bàn làm bộ hôn mê, trong lòng nhưng lưu tâm Mặc Mặc một bên khác, lúc này nàng say sưa ăn ngon lành rất nhiều.

Bỗng trên eo đột nhiên căng thẳng, cách quần áo cũng có thể cảm giác được da thịt lộ ra từng tia từng tia cảm giác mát mẻ, đó là tôi không thể quen thuộc hơn, nhiệt độ của Tiêu, nàng đem tôi nghiêng người dựa vào thân thể nàng, để tôi có thể dựa vào thoải mái hơn chút, tâm ý săn sóc này so với tiếp xúc trên thân thể càng khiến tôi cảm động mà ngượng ngùng.

Đều nói chi tiết nhỏ là rất có thể đánh động lòng người, hiện tại tôi đối với câu nói này tin tưởng không nghi ngờ.

Không chờ tôi cẩn thận dư vị loại cảm giác đó, trên vai đập qua một bàn tay to lớn, lòng bàn tay thô lệ khiến tôi rõ ràng này không thuộc về bất luận người nào tôi quen thuộc. Như vậy, là thủ hạ Bách Lý Triền sao?

Nhiệt độ thấm lạnh làm tôi quỵn luyến bên hông lướt xuống, tôi bị người cẩn thận mà chặn ngang ôm lấy, đụng chạm xa lạ cùng với cách mặt đất không trọng làm cho tôi căng thẳng trong nháy mắt rối loạn hô hấp, nhưng lập tức ép buộc chính mình trấn định lại, duy trì trạng thái bình tĩnh.

Tôi bị bỏ vào xe, như là hàng hóa bị vận chuyển, cuối cùng bị đặt ở trên giường mềm mại, lúc này tôi mới phản ứng được, nơi này chính là gian phòng Bách Lý Triền nói tới.

Những người khác đâu? Bị mang tới đâu rồi? Sẽ gặp nguy hiểm sao?

Nhấn nhẹn nghi ngờ, tôi cứng đờ nằm, không dám nhúc nhích.

Bách Lý Triền lệnh người đem mình tôi đưa vào trong phòng, Tư Mã Chiêu chi tâm, lộ nhân giai tri dã. (lòng dạ của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết)

Tôi tuy rằng tuổi trẻ, nhưng cũng không phải thiếu nữ ngây thơ vô tri, đối với sự việc có thể sắp phát sinh vẫn hơi hiểu biết, trong lòng cũng không khỏi có thêm một tia lo lắng.

Cái người đem tôi tới đã rời đi, trong phòng rất yên tĩnh, nhưng tôi biết, Bách Lý Triền ngay ở chỗ cách tôi không xa lẳng lặng chăm chú nhìn tôi, ngoại trừ hần đã từng nhắc qua đặc thù cảm ứng của dị năng giả, tôi càng thêm khó có thể lơ là chính là tầm mắt tối tăm sâu thẳm đến từ hần, trắng trợn mà không hề che giấu, ánh mắt tràn ngập ý đồ mãnh liệt phăng phắt là một con rắn độc bơi qua trên da thịt mặt tôi, khiến lòng tôi dựng thẳng.

Cũng không còn cách nào chịu đựng loại dẫn vật này, tôi giả dạng đáng vẻ được hiệu tiêu tan, từ từ mở mắt ra.

Hần quả nhiên an vị trên ghế cách bên giường không xa, một tay chống đỡ dưới cằm, có nhiều hứng thú nhìn chăm chăm tôi, mặc dù là ôn hòa cười, lại làm cho tôi cảm thấy sồn cả tóc gáy như bị đã thủ khóa chặt.

"Cô tỉnh rồi." Hần lạnh nhạt nói, vẫn là tràn đầy phần khởi mà nhìn tôi.

"Ừm." Tôi dờn mắt, trong lòng nhưng không khỏi nhỏ nước bọt: Bất tỉnh cũng bị người làm tỉnh lại !

"An Nhiên, tôi có thể gọi cô như thế được không?" Hần thay đổi một tư thế, hai tay nắm lấy nhau chống đỡ cằm, ý cười tràn đầy nhìn chăm chăm tôi.

"Đương nhiên có thể." Tôi cứng đờ ngăn khoe miệng cười cợt, nhưng trong lòng lờm một cái: Gọi cũng đã gọi còn hỏi cái gì? Dối trá.

Hần hiển nhiên rất vui vẻ, dĩ nhiên quen thuộc cùng tôi tán gẫu, vô tình hay cố ý tìm hiểu tình huống cá nhân của tôi, nếu không phải bây giờ tình hình quỹ dị, ngược lại phải khiến người ta cho rằng là hai nam nữ ra mắt trò chuyện với nhau thật vui.

Thấy hần một chốc cũng không có cái cử động gì khác người, tôi nguyên bản treo lên tâm dần dần hạ xuống mấy phần, không khỏi nổi lên tâm tư nói chuyện, liền càng phối hợp hần câu hỏi, vừa đến vừa đi một hỏi một đáp, ngược lại cũng duy trì bề ngoài hòa hợp.

Nhưng mà một lát sau, hần rốt cục vẫn là không nhẫn nại được, dựa vào động tác rót rượu đến gần bên cạnh tôi, tay cũng chạm tới bờ vai của tôi, sau khi tôi tìm cơ hội khước từ, hần lại chưa từ bỏ ý định dán lại đây, tôi nhú mày, lại phát hiện mình đã bị hần chặn ở bên trong góc.

Tôi cả kinh, đang muốn phát động dị năng công kích, nhưng phát hiện mình bị một luồng mạnh mẽ uy thế bao phủ, dĩ nhiên khó có thể nhúc nhích, tay chân không khỏi từng trận lạnh cả người, cho tới giờ khắc này, tôi mới cảm giác được kinh hoàng: Người đàn ông trước mắt này, thật sự là kẻ ác sẽ gây bất lợi cho tôi. Bởi tôi bất cẩn, để người đàn ông này tìm được cơ hội thực hiện.

Tôi rốt cục bắt đầu sợ sệt.

Ngay lúc tôi dự định liều mạng một lần, cửa bị đại lực phá tan, một bóng người tinh tế dùng tư thái hung hăng tuyệt đối xông vào trong mắt tôi, cũng đồng dạng tàn nhẫn mà bắn trúng trái tim tôi, tinh xảo tuyệt luân dung mạo, tao nhã thông dong khí chất, hơn nữa thời khắc này bộc phát ra lẫn liệt suất khí, tôi bỗng nhiên liền quên mất tất cả mê man, lo lắng, sợ sệt, chỉ còn dư lại sâu sắc quý mến đối với nàng.

—— tôi bị nàng mê đảo

Tôi biết, không còn có người nào có thể giống như nàng mang cho tôi rung động như vậy, đó là một loại không muốn xa rời sâu tận xương tủy, một loại độc giải không xong.

Loại kia âm âm đồ nát giống như luân hãm, gọi là tình.

Đón lấy Tiêu, nhưng ở ngăn ngắt trong vòng mười giây quét đi cố hữu ấn tượng tôi đối với nàng, người kia thân thủ nhanh nhẹn, chiều thức tàn nhẫn đúng là người tôi quen biết sao?

Tôi vẫn cho rằng Tiêu là người bình tĩnh đến lạnh nhạt, nữ nhân nhu hòa nhưng không nhu nhược, nhưng tôi không nghĩ tới nàng cũng có thể trong lúc nói cười tương lỗ biến thành tro bụi dị năng giả, hơi hột liền đem Bách Lý Triền chế phục, tuy rằng quá trình có chút bạo lực, khiến tôi không đành lòng nhìn

thăng

Tôi không nghĩ ra, lúc nào Tiêu trở nên lợi hại như vậy, thậm chí ngay cả trên người Mặc Mặc đều không có khí thế ác liệt như nàng, cho dù đứng ở sau lưng nàng, tôi cũng có thể cảm giác được khí thế kia áp chế tất cả uy thế, tựa như thân thể đứng ở bên trong băng thiên tuyết địa lạnh lẽo âm trầm, lạnh đến tận xương tủy —— so ra, Bách Lý Triền trình độ căn bản không đáng nhắc tới.

Hay là, tôi thật sự còn chưa đủ hiểu rõ nàng.

Tôi chán nản nghĩ, không khỏi nhẹ nhàng kêu tên của nàng, có thể cho phép tôi gần thêm một ít nữa hay không?

Chỉ là trong nháy mắt, tôi cảm thấy Tiêu khí tức đang không ngừng biến hóa, khi thì bạo như liệt hỏa, khi thì tĩnh như vực sâu, khiến người ta khó có thể nhìn thấu ý nghĩ của nàng, tôi đã không rảnh đi bận tâm Bách Lý Triền chết sống, tôi quan tâm chỉ có nữ nhân trước mắt này, nàng nhìn qua không đứng lăm.

Có thể bản thân nàng đều không có phát hiện, màu mắt nàng mơ hồ lộ ra mấy phần thuần như tửu hồng sắc, mỹ lệ mà lại yêu dã, nguy hiểm rồi lại mê hoặc.

Nàng quay về tôi khẽ mỉm cười, nhắc nhở tôi đi tìm tấm tích Mặc Mặc cùng Ngô đại ca, đồng thời bảo đảm sẽ không đa thương tính mạng Bách Lý Triền, tôi không khỏi thở dài, lẽ nào nàng cho rằng tôi là đang lo lắng Bách Lý Triền sao? Không, không phải như vậy... người tôi chú ý, từ đầu tới cuối, cũng chỉ có cô a!

Nhưng mà câu tiếng lòng này, tôi lại không thốt ra được.

Xoay người rời phòng, tôi nghiêng tai nghe động tĩnh phía sau —— không có động tĩnh.

Lắc lắc đầu, tôi bước nhanh đi xuống lầu, nhìn lướt qua ba người trên đất kia... được rồi, là ba bộ thi thể.

Cảm giác bất an cấp tốc kéo lên, tôi khó mà tiếp tục giữ vững tâm thái nhàn nhã, nghe được trong phòng nào đó lâu một truyền đến một chút tiếng vang, tôi không kịp ngần nghĩ, đẩy ra cửa —— cảnh tượng sau cửa nhưng hoàn toàn ngoài dự liệu của tôi, khiến tôi lúng túng sững sờ ở tại chỗ, tiến cũng không được, lùi cũng không xong.

Không có dự đoán đến nguy tình, cũng không phải thảm trạng làm tôi sợ, mà là một hồi kiều diễm.

Chỉ trong tầm mắt tôi, một đại hán vạm vỡ vô tri vô giác ở một bên, một bên khác nhưng là Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca, lúc đó, Mặc Mặc đang cười ở trên bụng hân, nâng gò má của hân, miệng của hai người đang vững vàng mà dính vào nhau, từ góc độ của tôi nhìn sang, nhanh nhẹn là vừa ra tiết mục nữ lưu manh bắt lịch sự với phụ nam đang hoảng.

Sao, xảy ra chuyện gì?

Nhất định là phương thức tôi mở cửa không đúng!

Nghe được âm thanh tôi đẩy cửa, hai cái kẻ hồn nhiên dưới đất kia rốt cục phản ứng lại, Ngô Phóng Ca trên mặt sụt sùi qua một tia đỏ ửng, như cô vợ nhỏ buông xuống mí mắt, Mặc Mặc nhưng là hốt hoảng luống cuống tròn to hai mắt, sau đó đột nhiên lắc đầu, quay sang tôi lớn tiếng kêu lên: "Tiêu Tiêu tiểu, Tiêu An Tử? Cậu cậu cậu, cậu làm sao sẽ ở chỗ này? Không không không, không phải như vậy, đây là một hiểu lầm! Cậu, cậu nghe tớ giải thích!"

Nếu như lúc nói lời này cậu không phải vẽ mặt đỏ mắt như thế môi còn rõ ràng mang theo thủy sắc, nói không chắc còn có thể có mấy phần độ tin cậy. Hiện tại sao, nhưng chân thực viết bốn chữ "Giấu đầu hở đuôi".

"Không cần, tớ liền không quấy rầy các cậu, tiếp tục, tiếp tục ha..." Tôi chế nhạo cười cợt, làm dáng vẻ liền muốn đóng cửa lại, lại nghe Mặc Mặc hét lớn một tiếng, hơi có chút mùi vị thẹn quá thành giận: "Hỗn đản Tiêu An Tử đứng lại cho lão nương!"

Nàng hân hân đập Ngô Phóng Ca một cái, quay sang tôi nói rằng: "Tớ vừa nãy là giúp tiểu tử này làm hô hấp nhân tạo!"

"Ồ ~" tôi khước đại gạt gạt đầu, nhưng trong lòng không cho là đúng: Lừa gạt tiểu hài nhi đây?

"Ai nha! Vốn đúng là phải cho hân làm hô hấp nhân tạo, ai biết tiểu tử này đột nhiên tỉnh lại sau đó liền ôm tớ không cho tớ đứng dậy..." Âm thanh Mặc Mặc nói liền yếu đi, phỏng chừng cũng là cảm thấy không quá có sức thuyết phục, lập tức nàng vừa giận trừng một chút Ngô Phóng Ca vẫn cứ nằm ở dưới thân nàng, lúc này đang dùng ánh mắt ân tình đưa tình nhìn kỹ nàng, oán trách nói, "Đều do ngươi! Còn nhìn! Nhìn cái gì vậy! Lại nhìn liền đem ngươi ăn tươi!"

"Chỉ cần là cô, tôi đồng ý." Ngô Phóng Ca cười như kẻ vô lại.

"Không biết xấu hổ!" Mặc Mặc mặc dù là mắng, nhưng trên mặt cũng không tự giác cười.

Không chịu nổi bọn hân hai kẻ không coi ai ra gì ân ái, tôi xoay người nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, nói vậy bọn họ cũng không quan tâm tôi đi hay ở đi.

Vào giờ phút này, tôi cỡ nào bức thiết muốn gặp được Tiêu, rất hiển nhiên, Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca giữa hai người đã chọc thủng tầng giấy cửa sổ kia, từ như có như không ám muội chuyển thành quang minh chính đại tình cảm, nói không ước ao đó là lừa người.

Tôi không khỏi tự vấn lòng: Vậy tôi cùng Tiêu đây? Lẽ nào tôi cùng nàng liền không có cơ hội sao?

Đánh vỡ chuyện tốt của Mặc Mặc, ngưng ngừng đồng thời cũng để tôi hiện lên một cổ dũng khí, tôi nghĩ vọt tới trước mặt Tiêu, nói cho nàng tâm ý của tôi; tôi muốn thử một chút, có thể phát sinh kỳ tích như vậy hay không—— tôi yêu nàng, mà nàng cũng vừa vặn yêu thích tôi.

Yêu cầu của tôi cũng không cao, chỉ cần một tí tạo như thế, so với bằng hữu bình thường càng nhiều lưu ý, tôi liền thỏa mãn.

Chờ tôi trở về phòng ngủ Bách Lý Triền, Tiêu chính đang vệ sinh dao giải phẫu của nàng, lông mi mật như nha vũ ôn nhu thấp liễm, ánh mắt chăm chú, gò má hoàn mỹ khiến người ta tim đập thình thịch.

"Tiêu..." Tôi không kim lòng được tới gần nàng, không kim lòng được ní non tên của nàng, không kim lòng được muốn nói ra tâm ý của tôi.

Về mặt của nàng không lại lạnh nhạt, ánh mắt lấp lóe, dường như hàm chứa một vũng xuân thủy.

"Tiêu..." Em yêu thích chị, tôi nhìn chăm chăm hai mắt của nàng, bên trong phản chiếu ra một bóng người căng thẳng, đó là tôi.

"Lão đại! Lão đại!" Đột nhiên vang lên tiếng kêu ầm ĩ đánh gãy thông báo tôi chưa mở miệng, cũng đâm tẩn đi dũng khí tôi thật vất vả ngưng tụ.

Tôi tro mắt nhìn Tiêu ánh mắt lạnh lẽo, đứng dậy đem Bách Lý Triền bất tỉnh nhân sự nhấc lên, cảnh giác nhìn cửa, một tay còn không quên đem tôi kéo ra phía sau, thấp giọng dặn: "Cẩn thận."

Tôi yên lặng thờ dài, nhưng không khỏi nắm thật chặt tay nàng.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 48: Tạ: Tâm Ý (Hạ)

Xông lên một nhóm người nhìn thấy chúng tôi tinh táo chỉ là hai nữ nhân tuổi trẻ, ban đầu cũng không nhiều lưu ý, thậm chí lộ ra biểu hiện khinh bỉ, nhưng mà nhìn thấy Tiêu lấy ra trong tay Bách Lý Triền điều khiển như con rối thì tất cả đều biến sắc.

Tôi rời đi ánh mắt, đối với hiện tại thăm trạng của hắn không quá có thể tiếp thu, nhưng mà nghĩ tới đây là Tiêu kiệt tác, lại thoáng đi tới mấy phần đồng tình tâm ý, cường điệu đây là kết cục hắn gieo gió gặt bão, này khiến tôi không nhịn được phi nhỏ chính mình: Quả nhiên lòng người đều là trường thiên.

"Thả đại ca ra!" Một thể bản thốn nam nhân nắm một cái thiết côn quay về chúng tôi hét lớn.

Tiêu cười lạnh, chậm rãi giơ lên cánh tay, tôi nhìn theo ánh mắt sợ hãi của những người kia, lúc này mới phát hiện: Chẳng biết từ lúc nào, tay Tiêu nắm cổ áo hắn đã chuyển qua cổ của hắn, năm ngón tay tinh tế thon dài vững vàng mà ràng buộc hắn, dễ như ăn bánh liền đem nam nhân cao hơn nàng nửa cái đầu nâng lên, bàn tay không ngừng nắm chặt khiến sắc mặt người hôn mê hiện ra ửng đỏ thiếu khí, một mực trên mặt nàng còn mang theo vẻ mặt hồ hững không để ý chút nào, phảng phất trong tay kèm hai bên không phải một người sống sờ sờ, loại kia bề nghệ nhưng ánh mắt lãnh khốc cho dù không phải là hướng về tôi, nhưng trong lòng cũng thuận theo hiện lên khó chịu không tên.

Có thể, khiến tôi khó chịu chính là, ở trong thần sắc Tiêu miệt thị tất cả, tôi dường như có thể xuyên thấu qua màu sắc tự vệ hồ hững của nàng nhìn thấy nàng đem chính mình đóng băng nội tâm cùng với sâu sắc bất an và cô tịch.

Rõ ràng là chính nàng cường bức người khác, rõ ràng chúng ta mới là chiếm cứ ưu thế một phương, nhưng tôi ngược lại lo lắng những này có không, cũng bởi vì một số khả năng là độ hình ảnh não đèn bù mà cảm thấy từng tia từng tia đau lòng, sau khi phục hồi tinh thần lại tôi không khỏi ở trong lòng nhỏ nước bọt chính mình: Vẫn là quan tâm một chút cục diện bây giờ đi!

Rất hiển nhiên, thủ hạ Bách Lý Triền không có ý muốn buông tha chúng tôi, nhưng bởi bị vương thủ lĩnh bị chúng tôi quản chế nên mới không thể không chờ tại chỗ tìm cơ hội, nếu như chúng tôi không thể mau chóng tìm được phương pháp thoát thân, tôi cũng không dám hứa chắc sau khi bị nhạ gấp bọn họ còn có thể kiên cố tính mạng của một thủ lĩnh mất đi hành động cùng năng lực quyết sách hay không.

Tiêu nhưng là đáng vẻ tính trước kỹ càng, mang theo cái cổ Bách Lý Triền kéo hắn sang một bên trước cửa, kiều ngạo liếc mắt một cái đám người cản thận từng li từng tí cảnh giác nàng động tác, khinh thường ngoác ngoác môi, ngân nga mở miệng nói: "Lùi về sau, bằng không giết hắn."

Quơ quơ Bách Lý Triền nhuyển thành một bãi bùn nhão, chứng minh chính mình không phải đang nói đùa, Tiêu bình thân ung dung ở dưới bọn người nhìn chăm chăm giận mà không dám nói gì kéo tôi đi ra khỏi phòng, không nhanh không chậm mà xuống lầu, cầm trong tay con tin coi như tấm chắn, một nam nhân đánh lên sợ tới mức vội vội vã vã thu hồi công kích của mình, hai bên tốc độ nhanh chậm bảo đảm không có ai còn dám dễ dàng bắt người lấy mạng đến đánh cược, tôi ở dưới Tiêu ra hiệu gõ cửa phòng một cái, đem hai cái tên khi mình đi rồi mà vẫn còn chìm đắm ở trong không khí ngọt ngào bắt chuyện đi ra, bốn người duy trì trận hình đem Bách Lý Triền vây vào giữa, chậm rãi hướng về cửa thối lui.

Bỗng lúc này, âm thanh súng tự động kịch liệt đánh vỡ thời khắc này, thời điểm mấy tên nam nhân tay cầm súng tự động phá cửa mà vào, Tiêu nhanh chóng kéo tôi trốn đến sau lưng sô pha, Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca cũng ngay đầu tiên tìm kiếm công sự, chính là mấy tên nam nhân trước kia cùng chúng tôi giằng co vị trí đối diện cửa lớn, ở dưới công kích đột nhiên xuất hiện, có ít nhất một nửa người bị đạn bắn trúng.

Trong lúc nhất thời, máu bắn tung tóe, nồng nặc mùi máu tanh ở trong phòng khách tràn ngập ra, khiến người muốn buồn nôn.

Tiêu ôm lấy tôi thật chặt, không để ý tôi giãy dụa, đem đầu của tôi đặt tại trong ngực nàng, dùng thân thể của nàng làm bình phong đem ngoại giới cách trở, ở trong phòng viên đạn gào thét đến đỉnh tai nhức óc, nhưng tôi có thể rõ ràng nghe thấy bên tai cách lồng ngực mềm mại tiếng tim đập, một hồi lại một hồi, chậm chậm nhưng có lực; một hồi lại một hồi, phảng phất đồng bộ nhịp tim tôi.

Mặc kệ bên ngoài là nguy cơ tứ phía thế nào, nhưng tôi cảm thấy cực kỳ ấm áp, không nhìn được hơi nhếch lên khóe miệng.

Tựa hồ là một quãng thời gian dài đằng đằng, trên thực tế chỉ qua ngắn ngủn mười mấy giây, tiếng súng im bật đi, tôi nghe thấy giữa phòng khách nam nhân lớn tiếng gọi hàng: "Người ẩn nấp đều đi ra, đầu hàng không giết!"

Tiêu động viên xoa xoa lỗ tai của tôi, lôi kéo tôi chậm rãi đứng lên, nàng mở ra tay, một bên khác lại lắc lắc tay nắm cùng tôi hướng mấy người kia ra hiệu chúng tôi cũng không có đeo vũ khí.

Mấy nam nhân kia bởi vì nhìn thấy chúng tôi xuất hiện mà về mặt căng thẳng nhất thời thả lỏng.

Sau chúng tôi, Ngô Phóng Ca cùng Mặc Mặc cũng lần lượt từ dưới bàn ăn đi ra, mấy người kia biểu hiện càng thoải mái.

Tôi quay đầu lại nhìn một chút, ngoại trừ bốn người chúng tôi ra, người của Bách Lý Triền tất cả đều phơi bày tại chỗ, mà thân là thủ lĩnh hán bên trong thân hán có vô số viên đạn, nghiêm nhiên bị quét thành tổ ong vô vẻ, tử trạng sự thể thâm, khiến tôi không khỏi lạnh lẽ.

Nam nhân một khắc trước còn đang cùng tôi chậm rãi nói đối với căn cứ quy hoạch, trên mặt hăng hái để hán nguyên bản áp dụng đều đánh tan không ít, cứ việc hán đã từng đối với tôi mưu đồ gây rối, thế nhưng khi hán thật sự liền như vậy không có một chút hơi thở nằm ở trước mắt tôi, vẫn là khiến tôi chịu đến sự đả kích không nhỏ.

Đối với tử vong gần ngay trước mắt, tôi trước sau không làm được như Tiêu thờ ơ không động lòng.

Thiện cũng được, ác cũng được, sinh mệnh đều là bình đẳng, bất kỳ một tươi sống sinh mệnh từ trần, đều đáng giá một hồi cầu xin không tiếng động, vèn vẹn xuất phát từ tôn trọng đối với sinh mệnh độc nhất vô nhị.

Tôi nhẹ nhàng thả ra tay Tiêu, đi đến phía thi thể Bách Lý Triền.

"Người làm cái gì?" Một người đàn ông lập tức cầm súng tự động trong tay hướng về tôi ác thanh ác khí quát lớn, tựa hồ cho rằng tôi có cử động gì nguy hiểm.

Tôi không để ý đến hán, mà ngồi xổm ở bên người Bách Lý Triền, yên lặng đem hán oai ở một bên đầu đỡ thẳng, ở ngực hán làm dấu thánh giá.

"Này! Lão tử đang nói với người không nghe thấy à!" Thấy tôi hờ hững, nam nhân then quá thành giận tự tăng lớn âm lượng, bởi quay lưng với hán, tôi không biết hán có làm cái việc gì khiến Tiêu không thích hay không, thế nhưng lúc tôi tiếp tục thay mấy cái thi thể ngã xuống đất khác che mi mắt thì, Tiêu các nàng đã không hèn mà cùng phát động công kích, chỉ trong một nháy mắt liền đem những người kia vũ khí đỡ xuống.

Chờ tôi đứng lên chuyển qua đến, nhìn thấy chính là tình cảnh cùng với trước tuyệt nhiên ngược lại, mấy nam nhân kia hai tay ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, mà tôi tiểu các bạn bè đang bùng súng tự động chỉ vào bọn họ.

"Ây..." Tôi không nói gì nhìn một chút Mặc Mặc dào dạt đắc ý, Ngô Phóng Ca tràn đầy phấn khởi thương thức nòng súng, cuối cùng đối đầu Tiêu ánh mắt thâm thúy.

Ngay ở thời điểm tôi không biết làm sao, nàng bỗng nhiên nheo miệng cười, lập tức thu hồi nụ cười, quay về mấy nam nhân kia lạnh giọng hỏi: "Vấn đề thứ nhất, các người là thù hạ ai?"

"Đánh chết đều không nói!" Một người đàn ông giọng ồm ồm la một câu.

Tiêu cười lạnh một tiếng, nhẹ chụp cò súng, đem sàn nhà bên chân hán xuyên thủng một lượt, vụn gỗ tung tóe, nam nhân rít gào như gà trống bị rút mao.

"Chúng ta là người Thành ca!" Một người đàn ông khác thấy tình thế không đúng, lập tức thức thời trả lời.

"Vấn đề thứ hai, vũ khí là nơi nào đến?" Tiêu lập tức tung nghi vấn thứ hai.

"Đều là Thành ca cùng Cường ca giao cho chúng ta, còn khởi nguồn, chúng ta cũng không rõ ràng, thật sự!" Nam nhân lúc trước đáp lời cướp trả lời, mấy người khác cũng phụ họa, gật đầu như đảo toán.

"Rất tốt, vấn đề thứ ba..." Tiêu nổi lên khóe môi, lời mới nói phân nửa, đột nhiên đem súng trong tay quay về cửa.

Tôi vội vàng theo ánh mắt của nàng nhìn lại, Tôn Kính Thành dẫn một đám người đứng cạnh cửa, sắc mặt âm trầm, mà người phía sau hán, một nửa nắm

giữ vũ khí, nửa kia, tất cả đều là dị năng giả.

Cũng không biết hẳn làm sao thoát thân, nhưng tôi rõ ràng, sau khi Bách Lý Triền chết đi, vị rí thù lĩnh căn cứ không có bất ngờ gì xảy ra sẽ là Tôn Kính Thành tiếp nhận. Cục diện hết sức lạnh lùng nghiêm nghị tại hắn đột ngột cười bị trừ khử trong vô hình, hẳn hướng phía sau khoát tay áo một cái, những người kia thả xuống cánh tay cầm vũ khí. Tiêu bất động thanh sắc cất bước đến phía trước tôi, đồng thời rất nể tình đem súng trong tay ném xuống đất, Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca cũng nghe theo.

Liền nghe Tôn Kính Thành cười to vỗ tay một cái, lập tức đi ra mấy nam nhân vào nhà xử lý, mà hắn cũng rất tự nhiên đến gần chúng tôi, lấy một loại giọng điệu rất quen hân huyên: "Đối với thiết thời mấy vị đại lực giúp đỡ, thay tôi giải quyết cái tên Bách Lý Triền này, căn cứ chúng tôi có thể thoát khỏi người này độc tài, mấy vị thực sự là không thể không kể công a!"

Đối với hắn lời kéo cùng thăm dò, Tiêu cũng không tính tiếp chiêu, mà là lạnh lùng từ chối: "Chúng tôi ngày mai sẽ rời đi, cho nên người không cần tốn nhiều tâm tư, đại gia nước giếng không phạm nước sông."

Nói vậy Tôn Kính Thành cũng rõ ràng, chúng tôi mặc dù là thân thể máu thịt, chống đối không được súng ống đầy đủ vũ khí nóng, thể nhưng thực lực của chúng tôi cũng không phải quả hồng nhún mặc hắn xoa đánh vo viên, thân là một người lãnh đạo hợp lệ, phải có năng lực xem xét thời thế cùng cân nhắc được mất; cùng chúng tôi phát sinh xung đột quyết không phải một ý kiến hay, chỉ cần hắn còn lưu ý chính mình uy vọng cùng tích lũy, thì sẽ không ra hạ sách này.

Tiêu cũng là chắc chắn điểm này, mới sẽ như vậy không coi ra gì từ chối Tôn Kính Thành, bởi vì đối với những kẻ đã tâm tới nói, bọn họ càng có thể tiếp thu gọn gàng dứt khoát mặt lạnh, mà không phải vẻ mặt tươi cười phóng ám tiền.

Quả nhiên, Tiêu trả lời để Tôn Kính Thành yên lòng, nụ cười càng thoải mái, không để ý chút nào thái độ chúng tôi gần như vô lễ, thậm chí còn rất nhiệt tình muốn vì chúng tôi cung cấp một ít đồ ăn nguồn nước cùng với bản đồ tường tận, mặc kệ hắn là hư tình hay giả ý cũng được, đồ vật đưa tới cửa chúng tôi tự nhiên là thuận theo nhận tất.

Ngày thứ hai lúc rời đi, tôi chợt nhớ tới nữ nhân cho tôi cảnh báo kia, thừa dịp lúc chờ đợi Tôn Kính Thành đáp lời đưa tới đồ ăn, tôi đi tới ngôi biệt thự kia trước, giờ tay nhấn vang lên chuông cửa.

Nghe qua tôi ý đồ đến, nữ nhân mở cửa lộ ra một vết hỗn hợp thống khổ, bi phần thậm chí trào phúng nụ cười, sau đó lạnh nhạt nói rằng: "Nàng chết rồi."

Tôi không thể tin tưởng che miệng lại, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể phản ứng lại, chỉ là ngơ ngác mà nhìn nàng, trong đầu nhưng không cách nào phân tích ba chữ kia sắp xếp tổ hợp.

Nàng mím mím môi, lập lại lần nữa nói: "Nàng chết rồi! Ngay tối hôm qua, tự sát."

"... Tại sao?" Một hồi lâu, tôi mới nghe thấy âm thanh mình từ bên trong cổ họng khô khốc nói ra đến, quái dị đã có chút xa lạ.

"Ha! Tại sao? Ha ha..." Nữ nhân như là nghĩ tới điều gì buồn cười, cười lớn vài tiếng, viền mắt nhưng nhanh chóng ửng hồng, "Bởi vì nàng ngu xuẩn, không biết thời vụ! Chuyện đến nước này còn cố chấp bảo vệ một phần tự tôn đáng thương kia..." Nàng nói nói, âm thanh thấp xuống, ghen ngào mấy lần mới giải thích bình thường nói rằng, "Trước kia, chúng tôi chỉ cần hầu hạ một mình Bách Lý Triền, hẳn ngoại trừ bá đạo chút, kỳ thực đối với chúng tôi cũng không tệ lắm... Nhưng mà, hiện tại đổi thành Tôn Kính Thành, chúng tôi đám nữ nhân này liền thành phiên toái không hề có tác dụng, muốn không bị đuổi ra ngoài vậy cũng chỉ có —— bán mình!"

Nàng hạnh cười vài tiếng, như là đang giễu cợt vận mệnh, rồi lại như là đang giễu cợt chính mình không thể ra sức:

"Nàng nha, chính là cái kẻ ngu si! Hầu hạ một người và hầu hạ một đám người, kỳ thực có cái gì khác biệt đây? Những nữ nhân chúng tôi, không có năng lực tự vệ, ngoại trừ bán đi nhan sắc, còn có thể có cái lối thoát gì? Tự tôn? Tự tôn có thể đáng giá mấy đồng tiền? Tự tôn so với mệnh còn trọng yếu hơn sao?" Nàng nói nói, tâm tình đột nhiên kích động lên,

"Nàng là cái kẻ ngu si! Kẻ ngu si..."

Tôi nhìn nàng không kim chế được nổi nòng bụm mặt ô ô khóc lên, không biết nên nói cái gì.

Tôi nghĩ, nàng cũng không cần tôi vô dụng an ủi cùng dư thừa thương hại.

Nghe được phía sau âm thanh Mặc Mặc bắt chuyện, tôi từ trong túi tiền móc ra một cái khăn tay nhét vào trong tay nàng, khăn tay bọc lại một viên Thái phi đường —— xoay người hướng đi xe chúng tôi.

Ngồi ở ghế cạnh tài xế, tôi trầm mặc, ngơ ngác ngác mà nhìn ngoài cửa sổ, buồn bức mắt tập trung.

Trong lúc bất tri bất giác, Tiêu dừng xe lại, dặn dò Ngô Phóng Ca ngay tại chỗ đóng trại nghỉ ngơi, tôi nghi hoặc mà nhìn lại, nàng nhưng không hề trả lời, chỉ là quay sang Mặc Mặc gật đầu nhẹ giọng nói: "Tôi dẫn nàng rời đi một hồi."

Trước khi tôi còn không ý thức được, tay mát lạnh lại căng thẳng, cảnh sắc trước mắt biến hóa, đã đi tới bên trong một mảnh không gian xa lạ.

Ánh sáng âm áp, thảm cỏ xanh liên kết, một vũng lại một vũng hồ nước hiện ra trong trẻo ba quang, màu vàng, chói mắt, đắm vào ánh mắt tôi đau đớn,

nước mắt không hề có điểm báo trước từ bên trong viên mắt cuộn trào mãnh liệt.

Vốn nên là cảnh sắc cảnh đẹp ý vui, tôi lại lập tức ngồi xổm ở một bên hồ nước, che miệng lại ngọt ngào nện, tâm tình thư giãn kết quả chính là do khắc chế tâm tình tiêu cực đều tại đây một khắc bộc phát ra, tôi muốn ngừng lại nước mắt, làm thế nào đều không làm nổi.

Tôi ở trong lòng hỏi chính mình: Vì sao lại như vậy đây? Tại sao giữa người và người phải có như vậy người lừa ta gạt? Tại sao sinh mệnh người có thể như vậy hèn hạ? Tại sao thân là người yếu liền ngay cả tôn nghiêm đều không thể bảo toàn? Tại sao tôi không có năng lực trợ giúp những nữ nhân đáng thương này?

Có thể tôi khó vượt qua nhất, tự trách nhất cũng không phải đã được kiến thức những quan niệm hắc ám xông tới hơn hai mươi năm qua của tôi, mà là sau khi lý trí cùng cảm tính giao chiến, tôi lựa chọn làm như không thấy các nàng cực khổ, bo bo giữ mình.

Tôi không muốn suy nghĩ các nàng có thể sẽ đụng phải ức hiếp, tôi chỉ cần nhắc đến an nguy mấy người chúng tôi.

Lý trí nói cho tôi, rồi đi là quyết định chính xác nhất, chúng tôi không có thực lực cùng Tôn Kinh Thành cứng đối cứng, cũng không có nghĩa vụ cứu vớt những nữ nhân kia; thế nhưng lý trí là một chuyện, cảm tính là một chuyện khác, từ khi xe nhanh chóng rời đi trầm đắm căn cứ, mãnh liệt tự trách tra hỏi tâm tôi, khiến tôi không cách nào bình tĩnh.

Tôi tổng cho rằng, sau khi trải qua tiểu hưng đột tử, Tăng Nhu biến cố, tôi đã có thể thần nhiên đối mặt những điều này; thế nhưng người phụ nữ kia chết lại mạnh mẽ đánh nát tan tôi nguy trang, đem tôi ngay thơ tôi mềm yếu tước ra triển lộ, tôi sợ sệt phản bội cùng lừa dối, sợ sệt sinh lý từ biệt, càng sợ không cách nào trốn tránh lộ xác.

Tôi ôm vai co rúm lại ngồi ở tại chỗ, tuy rằng đặt mình trong ánh mắt trời âm áp dung dung, nhưng tôi chỉ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương.

"Tôi cho rằng cô sẽ thích nơi này." Tôi nghe được Tiêu khẽ thở dài một hơi, sau đó lưng trầm xuống, là nàng đem tôi kéo vào trong lòng ngực.

Tôi cứng ngắc thân thể, lại từ từ mềm mại xuống, thuận thế tựa sát tiến vào nàng ôm ấp, yên lặng không nói.

Thái dương xẹt qua một vệt xúc cảm khinh nhu, tiếp theo là Tiêu trầm mà nhu hòa khuyên giải an ủi: "Đừng khổ sở, tất cả đều có tôi."

"Tiêu..." Tôi từ trong lòng nàng ngẩng đầu lên, nháy mắt một cái đem nước mắt bức lui, ở nàng mỹ lệ ánh mắt bao phủ xuống, tôi bật thốt lên: "Chị sẽ vĩnh viễn cùng em sao?"

"..." Nàng trừng lớn hai mắt, môi hơi mở ra, đáng vẻ hết sức kinh ngạc.

Tôi cũng không biết dừng khí đến từ nơi đâu, hai tay bám vào vạt áo của nàng, liều mạng hưởng nàng dán tới, bên dưới khăn trương dùng sức quá mạnh, hàm răng khai phá môi, nhưng tôi cũng được toại nguyện hôn lên đôi môi nhiều lần nghĩ tới, giống như trong tưởng tượng vậy mềm mại thơm ngọt.

Nhẹ nhàng vuốt nhẹ bờ môi nàng, tôi cẩn thận mà dùng đầu lưỡi miêu tả vành môi của nàng, tôi chăm chú nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn tới nàng, chỉ có thể tận lực ở môi nàng làm càn.

Tay nàng ôm lấy phía sau lưng tôi đổi thành cầm lấy bờ vai tôi, dường như muốn đẩy nhưng lại có chút như nghênh hợp, chỉ là khí lực lớn đến mức để tôi cảm thấy có mấy phần đau đớn.

Tôi hơi dùng sức giữ lấy môi nàng, áp bức đồng thời cũng ném trả mùi máu tanh trong miệng chính mình, Tiêu đột nhiên run lên một cái, phảng phất bỗng nhiên thức tỉnh, tôi kinh ngạc mở mắt ra, chỉ kịp bắt lấy trong mắt nàng lóe lên một cái rồi biến mất thống khổ.

—— vì sao lại có vẻ mặt như thế?

Là em làm chị khó xử sao?

Tiêu...

Tôi không biết đáp án, một giây sau bị mạnh mẽ đẩy ra, tôi lần thứ hai trở lại chỗ cạnh tài xế; Tiêu đem tôi đi ra không gian, nhưng nàng chưa hề đi ra.

—— tôi cưỡng hôn Tiêu.

Mà Tiêu từ chối tôi.

Vỗ về tơ máu trên bờ môi, tôi chậm rãi nở nụ cười, trong mắt không ngừng rơi lệ.

Tuyệt vọng đem tôi bao lấy, như bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 49: Tiêu: Quỷ Nhất Gan (Thượng)

Không tự tay giết Bách Lý Triền, không có nghĩa là tôi buông tha hắn, chỉ có điều là cảm thấy: Chưa cho đủ giáo huấn trước liền như thế bóp chết hắn, thực sự lợi cho hắn quá rồi, tôi muốn giữ lại tính mạng của hắn, để hắn tận mắt nhìn căn cứ mình nhọc nhằn khổ sở chế tạo sa sút, vì người khác làm gà xiêm y.

Tôi muốn cho hắn ném thứ đau lòng đồ vật quan trọng nhất bị đoạt đi, chính như tư vị tôi ném trái một khắc đó hắn từ trong tay của tôi mang đi An Nhiên.

Chỉ là, thủ hạ Tôn Kính Thành đột nhiên xông vào làm hỏng tôi dự định. Liếc mắt một cái Bách Lý Triền bị đánh thành cái sàng, đối với việc không thể đúng lúc đem hắn che chắn bên dưới, tôi sẽ không có nửa phần gánh nặng trong lòng; có trách thì chỉ trách hắn có mắt không trông, nhận một hắc tâm huynh đệ cùng một đám thủ hạ vô dụng, cùng người vô vu.

Biến số tất cả do tốc độ phản ứng của Tôn Kính Thành: Tuy rằng tôi dự tính hắn sẽ không dễ dàng chịu thua như vậy, đến cùng cũng không có quá đem hắn để ở trong mắt, dù sao, cùng so với Bách Lý Triền tâm cơ thâm trầm, Tôn Kính Thành vẫn là suy nghĩ đơn giản chút, không ngờ hắn lại nắm giữ một nhóm vũ khí nóng hỏa lực không kém, này xác thực là một tấm vương bài đủ để xoay chuyển bại cục.

Đất nước luôn luôn nghiêm ngặt quân chế vũ khí, nếu như nói trong căn cứ đại học thành nhìn thấy súng ống chỉ để tôi thoáng kinh ngạc, như vậy ở đây nhìn thấy số lượng vũ khí không ít này liền càng hoài nghi.

Đoạt lấy súng trong tay một người đàn ông, trong lúc vô tình tôi tìm thấy trên báng súng có khắc mã hóa wkt2209, quân đội mỗi một khẩu súng ống đều có mã hóa độc nhất vô nhị, mẫu chữ thứ nhất biểu thị súng ống xuất hiện ở xưởng sau đó là phân phối khu vực bộ đội tương ứng, quân khu W với tôi mà nói, không thể quen thuộc hơn được. Bởi vì, cha của tôi

Tiêu Lễ Thận, chính là Tư lệnh quân khu W, cũng chính là vị trí đứng đầu trên danh nghĩa.

Súng ống quân đội, hiện tại làm sao lại ra nơi này? Người sử dụng lại là thủ hạ Tôn Kính Thành.

Là trùng hợp, hay là có ẩn tình khác? Tại sao bên trong sự kiện gần nhất luôn có thể phát hiện bóng dáng quân đội?

Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng tôi muốn biết nhất vẫn là cha tôi cùng những việc này đến tột cùng có liên quan hay không, cho dù biểu hiện không đáng kể như thế nào đi nữa, tôi từ đầu đến cuối không có biện pháp không nhìn tới ảnh hưởng hai chữ "Tình thân" này đối với tôi, lại như tôi mãi mãi cũng không cách nào cắt rời quan hệ máu mủ của mình với bọn họ.

Tôi cười lạnh vút vũ khí trong tay, cùng Tôn Kính Thành liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu ý duy trì ôn hòa trên mặt, nhưng tôi biết, hắn đã đối với đám người chúng tôi nổi lên sát tâm, đúng là tôi đối với hắn như vậy.

Buổi tối, thừa dịp sau khi An Nhiên bọn họ đều ngủ, tôi trực tiếp mở ra cửa phòng ngủ Tôn Kính Thành.

Hắn cũng không có cách quá xa, mà là trực tiếp vào ở biệt thự màu cà phê của Bách Lý Triền trước kia. Sắp tới nửa đêm, trong biệt thự vẫn đèn đuốc sáng choang, lẽ nào là mở lễ chúc mừng sao?

A, từ trên bản chất tôi nói, Tôn Kính Thành cùng Bách Lý Triền cũng thật không kém chỗ nào, đã tâm bùng bùng như thế nhưng cũng... ngu xuẩn như vậy.

Không có tự mình hiểu lấy còn vọng cầu đồ vật phạm vi ở ngoài năng lực, kết cục đều là đau đớn thể thảm ngoài ý muốn; chỉ tiếc, quá ít người chân chính có thể rõ ràng đạo lý này, đương nhiên cũng không bao gồm hai người này.

Tôn Kính Thành tựa hồ rất kinh ngạc tôi đến, khi hắn nhìn tới mấy kẻ giữ cửa bị tôi quật sau, sầm mặt lại, nhưng miễn cưỡng ngăn chặn tức giận phát tác, bỏ ra một mím cười khó coi, quay sang tôi giả mù sa mưa mờ: "Tiêu bác sĩ đại giá quang lâm, không biết vì chuyện gì?"

Tôi nhìn lướt qua những người khác trong phòng, các nữ nhân mặc hồ hang nhưng không rõ vì sao, bọn nam nhân sắc mặt lạnh lùng mà như gặp đại địch, nhìn về phía ánh mắt của tôi không tìm được một tia thiện ý, không khó suy đoán trước khi tôi đến đây, bọn họ chính đang thảo luận giao dịch xấu xa gì đó, âm mưu cạm bẫy, rất có thể, cùng một nhóm bốn người chúng tôi có quan hệ. Cũng không có hứng thú đối với vị trí thủ lĩnh căn cứ đến phiên ai tọa, tôi duy nhất phản cảm chính là: Tôn Kính Thành muốn đem chủ ý đánh tới trên người chúng tôi, đối với người dám to gan tính toán An Nhiên, tôi xưa nay sẽ không lòng dạ mềm yếu.

Dễ như ăn cháo dễ xuống vũ khí từ trong tay nam nhân cách gần nhất, ở ngay trước mặt bọn họ đem thanh súng tự động bẻ thành bánh quai chèo, từ về mặt bọn họ không hèn mà cùng hít vào một ngụm khí lạnh giống như đau răng, tôi biết mình uy hiếp có hiệu quả, như vậy tiếp đó, nên là lúc đàm phán.

Vút đi thanh sắt thép "Bánh quai chèo" kia, tôi hướng về phía Tôn Kính Thành giọng lên cao, đi thẳng vào vấn đề: "Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, sau lưng người làm mờ ám ta đều rõ ràng," ở hắn đột nhiên sắc mặt âm trầm, tôi tiếp tục không nhanh không chậm đã kích nói, "Xin khuyên người một câu, không nên nỗ lực khiêu chiến sự kiên trì của ta, nếu ta dám một mình đến đây, ắt có niềm tin ở dưới con mắt mọi người lấy đi tính mạng của người."

Hắn biến sắc mặt, tay đưa về phía hậu vệ đã từ từ thu lại, sau đó đối với thủ hạ làm một thủ thế, để bọn họ tạm thời không làm khó dễ.

Đem động tác của hắn thu vào đáy mắt, trong lòng tôi cười lạnh, nhưng không có bóc trần, mà tiếp tục nói rằng: "Ta đến đây, cũng không phải dự định nhúng tay việc căn cứ, cũng không có thân trương chính nghĩa nhân tình nghĩa trí, người có thể yên tâm, " sắc mặt của hắn khá hơn một chút, vẫn cảnh giác vạn phần đề phòng tôi, "Ta chỉ hỏi người một câu, những vũ khí này, là từ đâu tới đây ?"

Cho dù có suy đoán, tôi vẫn muốn tự mình xác định, đồng thời nghiệm chứng khả năng khiến người khó có thể tiếp thu kia.

Tôn Kính Thành sắc mặt biến đổi liên tục, nhìn chằm chằm tôi chậm rãi hỏi: "Người tại sao phải biết cái này? Có quan hệ gì tới người?"

"Người chỉ có quyền lợi trả lời, không có tư cách đặt vấn đề." Tôi không kiên nhẫn đánh gãy hắn, "Người cho rằng tìm tới chỗ dựa là có thể muốn làm gì thì làm, cao thâm vô ưu* sao? Chớ ngu, bọn họ có thể nâng đỡ một Khôi Lỗi**, tự nhiên cũng có thể nâng đỡ người thứ hai, người thứ ba, xem hết người có thể mang đến bao nhiêu lợi ích, giá trị cống hiến bao nhiêu... Về phần trung tâm, người cảm thấy tất yếu sao?"

(*gối cao đầu ngủ mà không lo nghĩ)

(**Khôi Lỗi được xem là những chiến binh không cảm xúc, là người cận vệ trung thành nhất)

Tôn Kính Thành cau mày suy tư một chút, tựa hồ là cân nhắc, một lúc lâu mới từ trong khe răng phun ra ba chữ: "quân khu W."

Được đáp án, chứng thực suy đoán, trong lòng tôi nặng nề, không lại dừng lại: "Cho người lời khuyên, chó không nghe lời sẽ bị chủ nhân chán ghét, thế nhưng chó quá nghe lời cũng phải cẩn thận bị sói cắn chết."

Không lại quan tâm về mặt Tôn Kính Thành, tôi cấp tốc trở lại bên trong phòng ngủ, đi qua phòng ngủ An Nhiên, tôi dừng lại bước chân, lặng lẽ đẩy cửa ra, nàng đang ngủ say nghiêng người quay về cửa, khóe miệng ôn hòa hiện lên, tình khiết như đứa bé, tâm tôi không tự chủ nhún dần xuống, liền ngay cả áp lực lúc này cùng Tôn Kính Thành đối thoại tạo thành đều biến mất không ít.

Không tiếng động mà cười cười, nhẹ nhàng đóng cửa, lưu lại bên trong an hòa.

Sáng sớm hôm sau, qua loa dùng qua điểm tâm, chúng tôi thu thập xong đồ vật đi lấy xe, tôi chú ý tới An Nhiên rời đi một lúc, sau khi trở về liền sắc mặt trắng bệch, trong mắt mờ mịt càng để trong lòng tôi có hơi đầm nhội.

Tôn Kính Thành đối với chúng tôi rời đi rất là thoải mái, chỉ thiếu chút nữa phái người ở hai bên đường vung cờ màu đưa tiễn .

Không có chối từ đồ ăn của hắn, tôi rất mau đem xe đi cách xa cái căn cứ nguy cơ từ phía này, trạng thái An Nhiên cũng không tốt, tôi có chút bận tâm.

Xe chạy ra khỏi mười mấy cây số, ngọc cô nương bên cạnh tôi vẫn trầm mặc không nói lời nào, hầu như khiến người ta cho rằng nàng ngủ, chỉ là lông mi liên tục chiến lạc cùng tiếng hít thở nhẹ nhàng nói cho tôi nỗi lòng của nàng cũng không giống bề ngoài nhìn bình tĩnh như vậy.

Tuy rằng sắc trời còn sớm, vị trí hoang dã cũng không thích hợp ngay tại chỗ dựng trại đóng quân, thế nhưng đối với An Nhiên căng thẳng che lại tất cả lý tính phân tích, để những điều này đều trở nên bé nhỏ không đáng kể.

Cùng Kiều Từ Mặc hỏi thăm một chút, tôi mang theo An Nhiên tiến vào không gian, vốn tưởng rằng hoàn cảnh ưu mỹ thoát tục sẽ làm tâm tình hậm hực của nàng tốt một chút, chỉ là, tâm tình nàng chợt tan vỡ ngồi chồm hổm trên mặt đất thất thanh khóc rống lên, dù cho năm đó thực tập làm giải phẫu sinh con lần đầu tiên đều không khiến tôi tay chân luống cuống hoảng loạn như giờ khắc này.

Trừ trừ một lát, tôi cẩn thận đi tới bên người nàng, ôm nàng thật chặt, vắt hết óc hồi ức tuần phòng thì từng gặp phương thức gia trưởng trấn an hài tử, lập tức nhẹ nhàng ở thái dương nàng đặt một nụ hôn, nàng như là sợ hết hồn, ở trong lòng ngực tôi theo bản năng mà tránh tránh, rồi lại ở giây tiếp theo càng nhu thuận tựa sát tôi, ngoan ngoãn như mèo con.

Tôi phảng phất nghe thấy trong lòng "Khách kéo khách kéo" tiếng vang —— đó là, âm thanh băng cứng vỡ vụn tan rã.

"Tiêu, chị sẽ vĩnh viễn cùng em sao?" Đôi mắt kia ướt nhẹp ngóng nhìn tôi, tràn ngập cẩn thận từng li từng tí một thăm dò, e lệ mà lại ẩn hàm ước ao, như là nhu nát ánh sao óng ánh, khiến người ta luyến tiếc cự tuyệt.

Không chờ tôi trả lời, nàng đã bám vào cổ áo tôi nghiêng người tới gần, tôi xưa nay cũng không biết, môi nữ nhân là mềm mại như thế, nữ nhân hôn môi là như thế trong veo.

Hay là, chỉ vì vì người này, là An Nhiên.

Hay là, chỉ có nàng tới gần, là tôi bất luận làm sao đều sẽ không bài xích.

Tôi chưa từng thiết tưởng qua, tâm tư An Nhiên đối với tôi ôn như vậy, tôi coi chính mình sẽ lúng túng, sẽ khó chịu, sẽ khó có thể tiếp thu; nhưng trên thực tế, khi đầu lưỡi nàng từng tác từng tác tới lui tuần tra ở khóe môi tôi gỡ nhẹ cửa thì, tôi chỉ cảm thấy từ sâu trong linh hồn kích động rung động, cùng với tự đáy lòng bay lên mừng rỡ vui thích.

Không cách nào lừa gạt mình, tôi cũng không ghét cùng nàng thân mật như vậy, thậm chí là, có một ít yêu thích.

Hầu như là không thể chờ đợi được nữa tiếp nhận đầu lưỡi nàng bởi hồi tìm kiếm, trong miệng nhưng nếm trái từng tia ri sắt mùi vị, thơm ngọt quá mức để tôi thần hồn điên đảo, đột nhiên căng sản sinh kích động đem mỹ vị trước mắt ăn sạch vào bụng. Cờ nào muốn đem người này tàn nhẫn mà vò tiến vào trong lòng ngực, cờ nào muốn đem người này hôn đến nghẹt thở, cờ nào muốn đem người này... Triệt để biến thành như tôi, thậm chí là một bộ phận của thân thể tôi!

Nhào nặn, gặm nuốt, cắn xé... Tuyết trắng như thế, máu hồng như vậy, trong mắt tôi tựa hồ chỉ còn dư lại hai loại màu sắc này, trong đầu tôi phảng phất chỉ còn dư lại bản năng nguyên thủy nhất—— hủy diệt, hủy diệt tất cả nhìn thấy!

Ý thức như ngựa hoang mất cương cấp tốc hút ra, tôi theo bản năng liền muốn há mồm cắn vào nàng; may là, lý trí đi đến nhanh, thu hồi cũng nhanh, miễn cưỡng trước khi muốn gây ra sai lầm lớn, tôi đem An Nhiên dùng sức đẩy ra, đồng thời chuyển ra không gian.

Ảo não cắn cắn môi, để cho mình tỉnh táo một ít, tôi chậm rãi co quắp ngồi dưới đất, sau lưng đã thăm ra một tầng mồ hôi lạnh tinh tế dày đặc, tôi không dám tưởng tượng, nếu như mới vừa rồi không có đúng lúc không chế lại chính mình, tôi sẽ đối với An Nhiên làm cái gì?

—— người sẽ phá hủy nàng.

Người sẽ phá hủy một vệt ánh sáng cuối cùng trong cuộc sống.

Tôi không thể trả lời chính mình, nhưng trong đầu bỗng nhiên vang lên một thanh âm lạnh như băng, như một thanh kiếm sắc, không chút lưu tình chém nát lớp ngụy trang cuối cùng của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 50: Tiêu : Quỷ Nhất Gan (Hạ)

Đói bụng sao?

Không, không có chút nào, chỉ ít đang cùng nàng gần bó như môi với răng, trong lòng tôi trong mắt đều tràn đầy bóng người của nàng, khó có cái ý nghĩ khác trong đầu.

Như vậy, tại sao sẽ đột nhiên xuất hiện loại thô bạo không thể tự kiềm chế kia? Tính toán thời gian, cũng không có đến thời điểm nên dùng não tính ức chế muốn ăn.

Lẽ nào thân thể của tôi đối với lực ức chế não tinh từ từ sản sinh phản ứng bài xích sao?

Tôi tình nguyện là nguyên nhân này.

Nhưng là, dù cho tôi muốn quên như thế nào đi nữa, một tia tình ngọt khiến người muốn ngừng mà không được kia đều là quanh quẩn ở sâu trong tôi, ở đáy lòng tôi lưu chuyển, để tôi không nhận rõ đến cùng là mê luyến mùi máu tươi thơm ngát, hay là say sưa người nọ đựng vào bản thân.

Tôi không biết, cũng không dám đi tìm chứng cứ, tôi không cách nào bảo đảm chính mình liệu sẽ có lần thứ hai mất khống chế.

Thời khắc lo được lo mất, lại không khỏi cười lạnh: Cùng An Nhiên cùng nhau vượt qua quá nhiều thời gian an nhàn, dĩ nhiên khiến tôi sắp quên chính mình tàn nhẫn khát máu bản chất chân thật.

—— Tiêu Minh Dạng a Tiêu Minh Dạng, người là một con quái vật, hai tay của người dính đầy máu tanh... Liền "Người" cũng không đáng xưng là người, không có tư cách an nhàn, cũng không xứng nắm giữ quang minh.

Xa xa mà nhìn kỹ, yên lặng mà thủ hộ, là lựa chọn duy nhất của người.

Thế giới đột nhiên mất đi sắc thái, chỉ còn dư lại từng cái từng cái mặt quỷ dữ tợn mà vụn vụn, không tiếng động mà trào phúng tôi nhất gan.

Không biết trôi qua bao lâu, tâm tình của tôi từ bình tĩnh lại, quyết định chủ ý từ đây cùng An Nhiên giữ một khoảng cách, cho dù không muốn, nhưng lý trí nói cho tôi, đây là lựa chọn tốt nhất.

Mới vừa rồi đi không gian, chợt nghe từng trận khàn giọng tiếng gầm nhẹ —— là xác sống!

Tôi căng thẳng trong lòng, lập tức đẩy cửa xe ra, liền nhìn thấy An Nhiên mấy người dựa lưng lều vại, cầm trong tay vũ khí cảnh giác hướng về phía trước, mà địa phương cách chúng tôi chỉ mấy trăm mét, một đám xác sống đang hướng về nơi này vọt tới, chiếu theo tốc độ kia, không tới một phút liền có thể đến trước người chúng tôi.

Tôi liền vội vàng đi tới, theo bản năng mà nắm tay An Nhiên, nàng run nhẹ lên, lập tức tránh ra tôi, không dấu vết hướng về bên hông lui lại một bước

nhỏ, cùng tôi kéo dài khoảng cách, toàn bộ quá trình đều vẫn gắt gao cúi đầu, không nhìn tôi một chút.

——nàng trốn tôi.

Bởi vì tôi đưa nàng đẩy ra, vì lẽ đó, nàng chán ghét tôi sao?

Nghĩ đến khả năng này, như là có người mạnh mẽ dùng cây búa ở trong lòng tôi đập một cái, đau đến thở không nổi.

Tôi thu hồi tay, nắm chặt nắm đấm, như không có chuyện gì xảy ra mà xoay người xem bảy xác sống có thể thấy rõ mặt, ở trước bảy xác sống, là hai người đàn ông cấp thiết chạy trốn.

Nếu không phải một người nam nhân trong đó lão đảo kéo chân sau, tên còn lại không hẳn không thể bỏ qua phía sau một đám xác sống tốc độ miễn cưỡng cùng người bình thường ngang hàng.

Tôi qua loa thống kê một hồi, phía sau hai người đại khái có hơn ba mươi con xác sống, đáng lưu ý chính là, ở bên trong một đám xác sống chênh lệch không đồng đều, có một con xác sống hình thể thành niên nam tính sinh động nhất, trên mặt hắc xanh tím ngũ quan hoàn hảo, răng nanh sắc nhọn khủng bố, cặp mắt kia nhưng cùng người thường tương tự, con mắt cũng không còn vô thần trắng phau, trong mắt một điểm màu mực vững vàng mà khóa lại con mồi phía trước, trong miệng vẫn phát sinh âm thanh "hiền hách" có quy luật giục bảy xác sống truy đuổi, giống như tướng quân hạ lệnh.

Này chỉ sợ là thù lĩnh chúng nó.

Nếu như tôi không có đoán sai, loại đồ vật này nắm giữ năng lực tiến hóa đáng sợ ở trên cơ sở vốn có có thể dùng ý thức đoàn kết, thậm chí còn nghiêm cần điều hành chỉ huy, hai thứ kia với nhân loại tôi nói, giống với bất kỳ tin dữ.

Sinh vật vô cùng vô tận bắt từ, đại quân xác sống che ngập bầu trời, tôi phảng phất có thể nhìn thấy một tràng Tu La máu me đầm đìa, phảng phất có thể nghe thấy thứ kia tuyệt vọng khàn giọng rên rỉ.

Có điều, trước đó, này một đám xác sống có giai cấp ý thức, cản trở giá cho việc chọc giận tôi, dù cho đó là bởi vì An

Nhiên đối với tôi trốn tránh mà giận chó đánh mèo.

Về phần cứu hai người kia, tôi căn bản chưa từng có ý định này; có thể sống sót hay không, tùy thuộc vận may của bọn hắn.

Mất lạnh nhìn Kiều Từ Mặc cầm trong tay cương côn tiến lên nghênh tiếp, Ngô Phóng Ca theo sát phía sau nàng, tôi không nhanh không chậm từ trong không gian chọn một cái súng trường, lên đạn, nhắm vào, bắn tía, bắn nát đầu con xác sống thủ lĩnh đang kêu gào.

Một giây sau, liền thấy xác sống thể tới hung hăng lập tức dừng lại, như là bị xoa bóp tạm thời cương đứng ở tại chỗ; có một ít xác sống nâng chóp mũi tìm kiếm khí tức thủ lĩnh, nhưng càng nhiều là buồn bực ở tại chỗ xoay một vòng, thỉnh thoảng gào thét vài tiếng, phát tiết tâm tình lo lắng bất an.

Quả nhiên, những này xác sống này đều là nghe lệnh của con xác sống đầu lĩnh kia điều khiển chỉ huy, đột nhiên mất đi khống chế, liền không biết làm thế nào như con ruồi không đầu.

Mặc dù như thế, xác sống dù sao vẫn là tà vật bản tuần hoàn có thể hoạt động, trong chốc lát liền bắt đầu bắt giữ mùi vị con mồi, đều tự hành động.

Đương nhiên, cũng được lợi từ chúng nó loạn tượng, cho phe mình cơ hội đánh bại từng cái.

Lại không nói Kiều Từ Mặc tên sát tinh này đem cảnh cơn vung vẩy đến uy thế hùng lực, liền ngay cả hai người vốn bị truy đến vô cùng chật vật kia cũng quay đầu lại phản kích, tình cảnh trên thể cuộc hiện ra nghiêng về một phía nghịch chuyển, không tới mười phút, đám xác sống đã bị tàn sát hầu như không còn.

Tôi nâng súng cũng không có ý tứ thu hồi, chỉ chờ hai người kia đến gần đây, Ngô Phóng Ca cùng Kiều Từ Mặc đúng là tự giác bắt đầu thu thập lên não tinh xác sống, tuy rằng tôi chỉ mơ hồ nói qua tác dụng não tinh, vẫn chưa nói tỉ mỉ; tôi cẩn thận chú ý hai người kia, lại phát hiện bọn họ đối với cử động của hai người Kiều Từ Mặc làm như không thấy, chỉ thẳng tập hướng về tôi đi tới —— này càng là để tôi thêm mấy phần hoài nghi: Càng là biểu hiện như không có chuyện gì xảy ra, thường thường càng là có vấn đề, quá mức hết sức không nhìn, mới là kẻ hờ của bọn họ.

Tôi lặng lẽ liếc mắt một cái An Nhiên im lặng không lên tiếng, đúng lúc gặp nàng cũng đang liếc mắt xem, tôi theo bản năng mà làm nổi lên khóe miệng, lộ ra mỉm cười, nhưng nàng đột nhiên nhũ lông mày, quay mặt, né qua ánh mắt của tôi, tôi không có nhìn về mặt nàng lóe lên một cái rồi biến mất, khổ sở đến dường như muốn khóc như vậy, để trong lòng tôi cũng không khỏi chua xót vạn phần.

Lực đẩy kia, không chỉ ở trong lòng tôi vẽ ra một đạo vết thương máu me đầm đìa, càng ở lẫn nhau trong đó vắt ngang một đạo hố sâu khó có thể vượt qua.

Mà hết thảy này, vừa vặn là tôi tự tay tạo thành, không oán được người bên ngoài

"An Nhiên..." Tôi nhẹ nhàng gọi tên của nàng, cũng không biết nên nói cái gì.

"Cô là... Tạ tiểu thư?" Lúc này, một giọng nam chen vào, thăm dò bên trong mừng rỡ để tôi không khỏi nhủ thầm.

"Vâng? Cậu là... Vệ Sở?" An Nhiên cũng nhận thức đối phương.

Tôi lạnh lùng đánh giá nam nhân quần áo lam lũ kia, hần xoa xoa mặt, lộ ra nụ cười sang sảng, kì lạ khiến người cảm thấy chói mắt, tôi nhớ ra rồi, người nam nhân trẻ tuổi này, chính là sinh viên đại học tôi cùng An Nhiên ở bên trong siêu thị gặp được.

Hắn đúng là mạng lớn.

Tôi ở trong lòng cười khinh bỉ, nhưng đối với hắn ôn hòa gật đầu, không lộ một chút manh mối.

An Nhiên đáng vẻ cũng cực kỳ kinh ngạc, theo thói quen nhìn tôi, rồi lại bỗng nhiên nhớ tới sự thực đang cùng tôi giận dỗi, lập tức rời mắt, sắc mặt như thường mở miệng hỏi: "Cậu làm sao sẽ ở chỗ này? Còn có, anh ta là ai? Anh ta... Bị thương !"

Thấy rõ tình hình người đàn ông xa lạ kia, An Nhiên lập tức tiến lên đỡ lấy hắn, một bên dùng dị năng ngưng tụ ra dòng nước giúp hắn thanh tẩy vết thương, động tác đã so với trước thông thạo không ít, tuy rằng cột nước độ lớn vẫn cứ mới chỉ bằng ngón áp út, so với năng mới vừa thu được thì được nhiều rồi —— tôi bỗng nhiên ý thức được, ở thời điểm tôi chưa từng lưu ý, An Nhiên cũng đang chậm chậm tiến bộ .

Nàng nỗ lực liền dường như tâm sự của nàng bị tôi vô tình hay cố ý quên, ở một khắc đó tôi đột nhiên nhớ tới, lại phát hiện tôi cũng không hiểu rõ nàng như đã tưởng, điều này làm cho tôi vừa chua xót lại kinh hoàng, nhìn về phía ánh mắt của hai người không khỏi xem kỹ, sự xuất hiện của bọn họ quá mức trùng hợp, thực sự khả nghi, tôi thậm chí cân nhắc trước khi bọn hắn tiếp cận An Nhiên, tìm một cơ hội diệt trừ hai người.

Cái ý niệm này mới thoáng một cái đã qua, nhưng tôi không nhịn được ngây người: Từng có lúc, tôi thành như vậy mất cảm giác thích giết chóc, coi mạng người như rom rác, đối với mỗi một người nỗ lực tới gần An Nhiên đều khó tồn thiện ý, hận không thể diệt trừ mà yên tâm.

Loại khủng hoảng cùng oán hận đến hết cách này, bắt nguồn từ đó kị.

"Chúng tôi gặp nhau ở thành phố T." Vệ Sở đem nam nhân suy yếu kia đỡ lấy, quay về An Nhiên trả lời, ánh mắt nhưng không tránh không né nhìn về phía tôi.

"Hắn bị xác sống cắn thương." Tôi liếc mắt một cái nam nhân trên cánh tay có chứa rõ ràng vết thương, trầm giọng nhắc nhở An Nhiên, đang muốn đưa tay kéo nàng, lại bị tránh ra .

Nắm chặt tay không, tâm tôi không thích, nhưng không muốn nổi nóng đối với nàng, chỉ lạnh âm thanh khuyên nhủ: "An Nhiên."

Người bị xác sống cắn thương có tỷ lệ nhất định biến thành xác sống, tôi không hi vọng An Nhiên chịu đến một điểm thương tổn, hiển nhiên, nàng cũng không cảm kích.

"Trải qua thanh tẩy xử lý có thể có tỷ lệ nhất định hạ thấp bị nhiễm... Đây là cô đã từng nói cho tôi biết." An Nhiên từ trong bao lấy ra băng gạc giúp người đàn ông kia băng bó, cũng không ngừng đầu lên nói, thanh tuyến hồ hững nghe không ra tâm tình, tôi chỉ cảm thấy bị một luồng tâm tình phức tạp quanh quẩn, trong lòng tích tụ nhưng không cách nào biểu đạt.

"Ha, các người làm sao bị xác sống truy đến thăm như vậy? Xảy ra chuyện gì ? Các người từ đâu đến?" Mang theo một túi nhỏ chiến lợi phẩm, Kiều Từ Mặc nhảy lên vỗ bả vai Vệ Sở, lăm lăm liếc liếc hỏi.

"Tôi đi ngang qua thành phố T, đụng ngay hắn một thân một mình, hai chúng tôi rất chơi thân, đơn giản liền kết bạn ra đi ." Vệ Sở tốt tính cười một cái, nhưng là đưa tay xoa xoa vai bị Kiều Từ Mặc chấn động đến mức tê dại.

"Như vậy, hắn làm sao sẽ bị thương, bị thương bao lâu?" Tôi giờ giờ lên cầm, nhìn chăm chăm nam nhân một mặt suy yếu, trong mắt nhưng lóe giảo sắc.

"Mọi người có chỗ không biết, thành phố T tuy rằng phương tiện hoàn bị, nhưng nhân khẩu đông đảo, những người này đã biến thành rất nhiều xác sống, căn bản khó có thể đối phó, tôi cùng hắn phá vòng vây đi ra, suýt chút nữa chết, nếu không phải hắn thay tôi cầm một đòn, có thể tôi liền không có cơ hội đứng ở chỗ này ." Vệ Sở trên mặt mang theo nét hồ thẹn giải thích.

Nam nhân bị nâng chỉ cười khẽ lắc lắc đầu, ánh mắt sáng quắc mà nhìn An Nhiên cúi đầu thay hắn băng bó, không nói gì.

Mới vừa rồi không có nhìn kỹ, hiện tại nhìn qua sát, tôi không khỏi nheo mắt lại, sau khi xem thường lại sinh mấy phần không nói rõ được cũng không tả rõ được cảnh giác —— người đàn ông này dài đến khá là âm nhu, lông mi nhỏ dài, môi mỏng khẽ mỉm, càng là làm cho người ta cảm giác sạch sẽ; màu tóc nhuộm qua màu nâu, sần da thịt trắng nõn, đúng là cực kỳ giống những mỹ nam bên trong màn hình TV bị người truy phùng.

Loại tiểu bạch kiểm nam sinh nữ tướng này, có người nói dễ dàng dành được niềm vui của nữ hài trẻ tuổi chưa thông thể sự nhất.

Khiến tôi âm thầm hoảng sợ nhưng là, từ trên người người đàn ông này, tôi cảm nhận được một loại hơi thở cực kỳ quen thuộc, cũng giống tôi đồng nguyên âm áp lạnh thủy, ngọt ngào bất thường.

Thân phận của hắn, không đơn giản.

Đột nhiên dâng lên một luồng buồn bực, tôi nửa nghiêng người sang không nhìn tới đáng vẻ An Nhiên chăm sóc hắn, cũng thuận thế thu liễm sát ý nổi lên trong lòng.

"Tiêu bác sĩ, cô, sắc mặt cô có chút tái nhợt... cô vẫn tốt chứ?" Vệ Sở sờ sờ sau gáy, vượt trước một bước chặn lại dư quang tôi liếc nhìn An Nhiên hai người, do dự hỏi.

"Không có chuyện gì." Tôi đơn giản thu hồi ánh mắt, mắt lạnh nhìn hắn.

"Ồ..." Hắn thấy tôi theo dõi hắn, tay chân luống cuống hỏi tôi vài câu, làm như vắt hết óc nghĩ đề tài, "Cái kia, vậy các cô tại sao lại ở chỗ này a?"

—— xì, đúng là đem tôi lúc này chất vấn trả còn nguyên.

Tôi không muốn đối với bọn họ tiết lộ quá nhiều, dù cho là người quen cũ, tôi cũng sẽ không xem thường, chỉ là thuận miệng đáp: "Đi ngang qua."

"Đường, đi ngang qua a... Vậy còn thật là khéo!" Hắn nói lấp ba lấp bắp tiếp một câu, trên mặt nhưng mang theo cười khúc khích, dường như không có nhận ra được tôi lạnh nhạt.

Này ngược lại là để tôi nổi lên một phần hứng thú, kéo kéo khoe miệng, khinh rên một tiếng, không có phản bác.

Hắn lại lục tục cùng tôi bắt chuyện vài câu, tôi nại tính tình cùng hắn độ sức, tâm tư nhưng từ lâu bay đến lên chín tầng mây.

Tôi cũng không biết chính mình là làm sao, nhưng vừa thấy được An Nhiên đối với người khác thái độ ôn hòa thậm chí chăm sóc rất nhiều, so với đáng về chờ tôi còn muốn thân thiết kiên trì, tâm liền phảng phất bị một đôi tay vô đến nắm đi dẫn dắt, vừa chua xót vừa đau.

Tôi mất tập trung qua loa Vệ Sở, trên mặt ý cười không giảm, nhận ra được tầm mắt An Nhiên thoáng qua, nụ cười trên mặt tôi càng ngày càng xán lạn lên, nhưng không nhận rõ là vì che giấu cô đơn chua xót trong lòng hay là đơn thuần cùng ai so sánh.

Lúc nào, tôi cũng biến thành ấu trĩ như vậy đây?

Tựa hồ đọng vào chuyện cùng An Nhiên có liên quan, tôi liền không còn tiếp tục giống như xưa. .

Bỗng nhiên có chút ý lạnh tâm tro, tôi lướt qua Vệ Sở, nhìn gò má An Nhiên trắng nõn, chỉ cảm thấy con đường phía trước khó phân biệt, nỗi lòng khó bình, lần đầu đối với tương lai sinh ra mê man không xác định.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 51: Tạ: Tin Tức Từ Thành Phố B

Có thể tôi khiến nàng chán ghét. .

Cho dù điều này khiến tôi đau lòng không thể thờ nổi, nhưng tôi cũng không hối hận tôi lỗ mãng.

Tiêu có quá nhiều lý do từ chối tôi: Giới tính, năng lực, thậm chí là cảm giác mặt mờ.

Nhưng tôi đã không có cách nào áp lực tình cảm của chính mình, tôi yêu nàng, tôi muốn cho nàng biết tâm ý của tôi, bởi vì tôi không xác định ở bên trong cái tận thế lúc nào cũng có thể mất mạng này, tôi có thể không còn kiên trì tiếp tục đi tiếp.

Lúc nào tôi cũng lo lắng đội ngũ gặp phải rất nhiều xác sống tập kích, gặp phải không rõ dị năng giả vậy công, thậm chí còn cùng chính phủ, quân đội có liên quan tới... Tôi cỡ nào sợ sệt chính mình không có cơ hội nhìn thấy mặt trời ngày mai, mà tôi càng sợ chính là, trước khi vĩnh viễn rời đi đều không thể hướng về người yêu thích biểu lộ, lưu lại tiếc nuối khó bù đắp.

Vì vậy, tôi ở trong mơ cũng không dám nghĩ tới chuyện cười... Sau cơn đau ngăn ngủi, tôi lại rất nhanh thoải mái: So với mạnh mẽ quát đánh cùng mỗi người quyết tuyệt đi một ngã, chỉ đây một cái đáng là gì đây?

Nhưng thật ra Tiêu, chậm chạp ở trong không gian không ra, là chán ghét đến không muốn thấy tôi sao?

Vừa nghĩ như thế, tâm tôi lại bắt đầu thu lên, mặc kệ Mặc Mặc bọn họ đang dựng lều trại liếc mắt đưa tình, vẫn còn ở tại chỗ vòng tôi vòng lui.

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến tiếng xác sống gào thét, nếu không có Mặc Mặc lại đây đẩy tôi một cái, nói vậy tôi vẫn còn như trước chìm đắm ở bên trong tự trách lo lắng không có chú ý tới.

Chỗ chúng tôi đóng trại trong hoang dã không hề có thứ che chắn, nhưng cũng có một chỗ tốt —— chỉ cần không phải dùng vũ khí tầm xa, bất kỳ sự vật tiếp cận tất cả đều nhìn thấy rõ không sót gì, ngăn chặn khả năng bị đánh lén.

Bầy xác sống này số lượng bình thường, thể nhưng tốc độ tiến lên so với xác sống bình thường thực sự nhanh hơn nhiều, tôi ngưng thần nhìn lại, thấy một

đám chạy trốn trước xác sống kia, lại còn có hai người quần áo lam lũ, bọn họ chỉ lo cúi đầu thoát thân, động tác cũng so với xác sống trôi chảy, chỉ là một người nam nhân trong đó như là bị thương, không thể phát huy ra tốc độ, một người khác thì lại kiêng kỵ hấn, cũng dè dặt tốc độ chạy, vì thế nên một đám xác sống có thể ở phía sau theo sát không nghỉ, nhiều lần đều sắp muốn bắt được hai người.

Tôi lại chú ý tới, tuy rằng nam nhân kia bị thương động tác chậm một chút, thế nhưng ra tay ác liệt, thường thường một quyền một cước liền có thể đem xác sống đánh đổ; mà một người đàn ông khác cánh tay không ngờ bao trùm một tầng áo giáp màu trắng bạc kim, nhân cơ hội dựa vào đánh xác sống tiến tới, cái này cũng là nguyên nhân bọn họ hết lần này tới lần khác ở dưới nguy cơ chạy trốn.

Chỉ là, sự phản kích của bọn họ tuy rằng nhanh nhẹn mà mạnh mẽ, bắt đắc dĩ hai quyền khó địch bốn tay, tôi nhìn bọn họ bước tiến bắt đầu lao đảo, khả năng cũng cầm cự không được bao lâu, nếu như không có cứu viện bên ngoài, hai người này xem như là lãnh ít dữ nhiều.

Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca đã cầm lại vũ khí, hai bên trái phải trạm ở bên cạnh tôi, chúng tôi nhìn chăm chăm bảy xác sống không ngừng tới gần bày kia, nhưng ai cũng không có tính toán ra tay, trong lòng tôi tuy rằng rất muốn giúp đỡ, thế nhưng Tiêu không ở bên người, tôi đều không dám ngông cuồng ra tay.

Nguyên lai ở trong lúc vô tình, Tiêu đã thành nhân vật trọng yếu của toàn bộ đội ngũ chúng tôi, dù cho Mặc Mặc thích cùng nàng tranh cãi, nhưng tôi biết, một khi Tiêu định ra quyết sách, Mặc Mặc đều sẽ tuân thủ nghe theo.

—— đây chính là người tôi yêu.

Cơ trí, lãnh tĩnh mà lại cực kỳ mỹ lệ, sức quyến rũ của nàng sâu sắc đánh động tôi, hấp dẫn tôi, cho dù nàng từ chối làm tôi tan nát cõi lòng tổn thương, nhưng tôi rõ ràng, tôi vẫn không có cách nào dứt bỏ, thậm chí càng thêm yêu thích nàng hơn trước.

Tôi đã trúng độc tên là "Tiêu" rồi, từ đây về sau khó chữa trị hơn nữa, vậy, không cần chữa trị.

Ngay khi chúng tôi cùng bảy xác sống còn có hơn trăm mét khoảng cách, đã không thể không bị động phòng ngự thì, Tiêu xuất hiện.

Nàng thật sâu nhìn tôi một chút, khiến trong lòng tôi từng trận gọn sóng, vừa khổ sở vừa chua xót, tâm tình tầng tầng phức tạp đan xen vào nhau, tôi vội vàng quay đầu, chỉ lo tiếp tục nhìn, nước mắt liền không nhịn được muốn từ trong mắt rơi xuống. Sau đó, liền lấy thân phận băng hữu, đồng đội yên lặng mà thủ hộ nàng đi. Tôi âm thầm ra quyết định, vội vã thu lại biểu tình trên mặt.

Khóc nháo cũng không có tác dụng, ngược lại sẽ đưa nàng càng đẩy càng xa, tôi không muốn ở trước mặt nàng mất đi một điểm tự tôn cuối cùng. Bởi vì Tiêu tham dự cùng ngầm đồng ý, hai người đàn ông kia có thể chạy trốn xác sống truy kích, cùng Mặc Mặc bọn họ hợp lực giải quyết đám xác sống không biết tại sao trở nên hỗn loạn vô chương.

Ở trường hợp này gặp phải người đã từng có quen biết, kinh ngạc lớn hơn nhiều so với vui sướng, có điều biết được Vệ Sở còn sống sót, cuối cùng cũng coi như để tôi thêm một tia tin tiếp tục phấn đấu trong tận thế, tuy rằng ánh mắt hấn nhìn về phía Tiêu để trong lòng tôi xẹt qua một tia không thích.

Cách đến gần, tôi thấy rõ người bị thương kia trên cánh tay vết máu đoạ người, dựa vào lý do giúp hấn xử lý vết thương trách ra Tiêu tới gần, ánh mắt phía sau sáng quắc để tay tôi không ngừng run rẩy lên, tâm loạn như ma, vô lực suy nghĩ.

Cái người bị thương kia đúng là nhìn ra tôi mắt tập trung, hấn cũng không có biểu hiện ra bất mãn, mà là nhẹ nhàng cầm tay tôi, cho tôi một nụ cười động viên, mặt tái nhợt lộ ra trấn định ôn hòa dị thường, phảng phất hấn là người thi hành cứu trợ, mà tôi mới là người bệnh.

Bởi vì hấn bình tĩnh, tôi không khỏi cảm thấy xấu hổ, đem một loạt tâm tư hỗn loạn kia tạm thời bỏ qua, chăm chú xử lý lên vết thương của hấn, vết thương ước dài bằng chỉ tay, không tính thâm, màu sắc tươi đẹp, tạm thời không có dấu hiệu mục nát sinh mủ, không biết đã bị nhiễm bệnh độc xác sống hay chưa?

Nghe ý tứ của Vệ Sở, bọn họ là ở thành phố T gặp gỡ, người đàn ông này cũng là ở thành phố T bị thương, nhưng là thành phố T cách vị trí chúng tôi thẳng tắp khoảng cách chỉ ít ba ngàn km, mặc dù bọn họ lái xe chạy nhanh đến, vậy cũng chỉ ít cần một ngày rưỡi thời gian, nói cách khác người đàn ông này bị thương đã vượt qua 24 giờ thời gian phải bị nhiễm.

Có thể, hấn chính là cái người may mắn có khả năng miễn dịch đối với bệnh độc đi.

Băng bó xong, tôi thu thập dụng cụ, tự nhiên hồi tưởng lại cùng Tiêu gặp gỡ tình cờ ở siêu thị từng tí từng tí.

"Cảm ơn... Tôi tên Cù Tốc, cô là?" Người đàn ông kia nghiêng đầu, đối với tôi nháy mắt một cái, tôi lúc này mới có lòng thanh thản nhìn bề ngoài hấn: Môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng liếc nhìn, loại vẻ đẹp trung tính thư hùng mặc biện* này chính là loại hình hiện tại đại đa số nữ hài yêu chuộng.

(*không phân biệt được nam nữ)

"Tạ An Nhiên." Tôi đưa cho hấn một tấm khăn mặt dính ẩm, ra hiệu hấn sửa sang bản thân một chút, cho dù hấn ngũ quan tinh xảo, thế nhưng ở bên dưới xác sống đuổi đánh tới cùng, không khỏi có vẻ mặt mày xám xịt, dụng mạo đẹp dễ như thế nào đi nữa đều phải mất giá rất nhiều; cùng hấn không giống chính là, bất luận ở tình huống thế nào, lúc nào, Tiêu đều là chói lọi, hoàn mỹ đến động lòng người, huống chi có Bách Lý Triền đắm vào vết xe đổ, tôi đối với âm nhu nam nhân thực sự không có cảm tình gì.

Hấn nói một tiếng cảm ơn, động tác lau mặt bỗng nhiên dừng lại, sau đó một mặt vui mừng lôi kéo tay tôi hỏi: "Tạ An Nhiên? Cô nói cô tên Tạ An Nhiên?"

Tôi bị hấn phản ứng kích động làm sợ hết hồn, trên lưng phát lạnh, quay đầu lại nhìn tới, đối diện ánh mắt Tiêu không mang theo một tia nhiệt độ.

Nàng thấy tôi nhìn tới, nhàn nhạt dời mắt, sau một khắc nhưng lại quay sang Vệ Sở bên người lộ ra nụ cười ôn hoà đến khuếch đại.

Trong lòng tôi đâm một cái, lại nhìn thấy Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca ánh mắt quái lạ nhìn chăm chăm tôi và Cù Túc, không khỏi nóng lên, một cái rút về tay bị hấn nắm, lạnh lùng nói: "Anh làm cái gì!"

"A, tôi chỉ là quá kích động... Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải có ý định mạo phạm cô." Sắc mặt của hấn hồng hồng trắng bạch chuyển liên tục, tay luống cuống vậy vậy, lo lắng muốn giải thích.

Tôi lắc đầu một cái, oán khí đối với hấn cũng nhạt một chút: "Anh nói."

"Cô có phải là con gái giáo sư An Tĩnh?" Hấn hít sâu một hơi, trong mắt rất là chờ mong.

"Anh biết mẹ tôi?" Tôi hơi kinh ngạc —— An Tĩnh chính là tên mẹ tôi.

"An giáo sư đã từng là đạo sư của tôi, " Cù Túc hí mắt nở nụ cười, dáng vẻ giống như rất vui vẻ, "Tôi nghe nàng nói về cô."

Lần này nhưng là đến lượt tôi luống cuống nắm lấy góc áo hấn hỏi: "Anh gặp bà ấy sao? Bà ấy thế nào?" Lập tức tôi lại ảo não buông lỏng tay ra, hấn chỉ nói là đã từng, cũng không có nghĩa là trước sau tận thế còn ở lại thành phố B gặp mẹ.

Không ngờ hấn mỉm cười gật đầu: "An giáo sư rất tốt, cô không cần phải lo lắng.. Trên thực tế, nửa tháng trước tôi còn cùng nàng từng gặp mặt, ở thành phố B."

"Thật sự sao?" Mừng rỡ chính là hình dung tâm tình tôi bây giờ, biết được mẫu thân mạnh khỏe, rốt cục vẫn kiên định không dám đứng vào ảm u.

"Sau khi tận thế bạo phát, thành phố B là địa phương nhanh nhất khởi động cơ chế khẩn cấp, bởi vì hệ thống an toàn phòng hộ hoàn bị, hầu như không có nhân viên thương vong, vì lẽ đó, thị dân thành phố B đều rất an toàn, cô yên tâm." Hấn vỗ vỗ mu bàn tay tôi nắm góc áo hấn, "Ngược lại cô, bởi vì mất đi liên hệ, giáo sư rất lo lắng, nếu như không phải chúng tôi những học sinh này lao lực tâm tư khuyên can, e sợ lão nhân gia nàng liền muốn đích thân đi ra ngoài tìm cô."

"Mẹ..." Tôi vừa cảm động lại vừa sốt ruột, chỉ lo mẫu thân thật sự như hấn nói ra khỏi thành tìm tôi.

"Nếu thành phố B an toàn như vậy, anh ra ngoài làm gì? Muốn chết a tiểu tử!" Tôi đang lo lắng thì, Mặc Mặc đáp ở bờ vai của tôi, liếc mắt nhìn về phía Cù Túc.

"Tôi? Tôi vốn là là muốn đi thành phố T tìm người nhà tôi, đáng tiếc đi trễ một bước..." Hấn nhún vai một cái, trong mắt nhưng xẹt qua một tia thống ý.

"Há, xin lỗi... Nén bi thương." Mặc Mặc bĩu môi, nói xin lỗi đến không có thành ý gì, tôi tức giận liếc nàng một cái.

"Ha ha, không có chuyện gì... Cuối cùng cũng coi như tôi gặp phải An Nhiên, biết nàng không có chuyện gì, cũng không uổng công một chuyến này đi ra." Đối với hấn tự tiện chủ trương gọi tên tôi, có một tia bài xích, nhưng thần sắc hấn thân nhiên, phảng phất chỉ là thuận miệng nói tới, tôi cũng lười sửa lại, "Như vậy, anh muốn đi thành phố B tìm giáo sư sao?"

"Đương nhiên." Tôi thoáng nhìn Tiêu đang cùng Vệ Sở nói chuyện, tuy rằng không biết hai người đang bàn luận cái gì, thế nhưng trên mặt nàng chưa bao giờ rút đi nụ cười khiến trong lòng tôi càng ngày càng không thoải mái, liền thay đổi kết thúc cùng Cù Túc đối thoại, vẫn cứ cùng hấn hàn huyên.

"Quá tốt rồi, tôi cùng Vệ ca cũng là chuẩn bị đi thành phố B, không bằng cùng đi chứ? Nhiều người sức mạnh lớn mà, thế nào?" Hấn lập tức nói tiếp.

"Được." Nhìn gò má Tiêu, tôi đầu óc nóng lên, dĩ nhiên quý thần xui khiến đồng ý.

"Quyền quyết định cũng không ở chỗ tôi." Mặc Mặc xòe tay, hướng về phương hướng Tiêu nao nao miệng, xoay người lôi kéo Ngô Phóng Ca đi nhóm lửa làm cơm.

Tôi cắn cắn môi, lấy hết dũng khí hướng đi Tiêu, nàng ôm hai tay, nhận ra được tầm mắt của tôi, cũng quay mặt sang nhìn thẳng tôi, ánh mắt sâu thẳm như đầm, khiến tôi hầu như muốn chạy trốn chết.

"Tiêu..." Tôi nhẹ nhàng kêu tên của nàng.

"Tôi đồng ý, " nàng khoát tay áo một cái, thật sâu nhìn tôi một chút, cấp tốc xoay người đi vào lều vải, "Chỉ cần là ý nguyện của cô."

Tôi yên lặng mà nhìn bóng lưng của nàng, chỉ cảm thấy khoảng cách cùng nàng chính đang một chút hiện lên, hơn nữa, càng ngày càng xa.

Tác giả có lời muốn nói: Sách, còn không cùng nhau liền bắt đầu giận dỗi như vậy thật sự Tốt mà ~(trách ai a → _ →

Quyển thứ ba chính thức mở ra! Xuất hiện người mới vật cùng tân phó bản!

Bìa đồ đạc đều xuất hiện, cùng nhau còn có thể xa sao o(n_n)o

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 52: Tiêu: Hiểm Địa

Lý trí tôi vẫn lấy làm kiêu ngạo, bình tĩnh tôi ý lại tất cả đang cách tôi đi xa, thay vào đó chính là càng ngày càng hiển lộ tâm tình hóa, loại này tương tự với đồ kị, tương tự với tình cảm phần nộ đầy rẫy đầu óc của tôi, để tôi hầu như không khống chế được.

Chẳng lẽ muốn tôi nói cho nàng, từ trên người người đàn ông này tôi cảm giác được khí tức đồng loại?

Chẳng lẽ muốn tôi nói cho nàng, nhìn thấy nàng cùng người khác thân cận tôi sẽ có kích động giết chết đối phương?

A, tôi đương nhiên sẽ không, cũng không dám làm như thế.

Tôi duy nhất có thể làm, chỉ có đem mảnh liệt lửa giận cùng sát ý áp chế lại áp chế, duy trì thái độ luôn luôn lạnh lùng che giấu chính mình, sau đó lẳng lặng đi ra, một mình rơi vào bên trong tâm tình phát điên lại lẳng lặng.

Chỉ cần là ý nguyện của nàng, tôi có thể mãi mãi cũng mang mặt nạ "Tiêu", hư huyền nhưng hoàn mỹ.

Hóa ra, mẫu thân An Nhiên chính là giáo sư sinh vật học nổi danh ở thành phố B kia, tại trên rất nhiều tập san học thuật có sức ảnh hưởng lớn phát biểu qua học thuật luận văn, tuổi bốn mươi giành được giải thưởng sinh vật học lớn quốc tế, sau đó liền tuyên bố về hưu, hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt công chúng.

Như vậy một tiền bối có sắc thái truyền kỳ, nàng ẩn lui để rất nhiều nhân sĩ giới khoa học giới thôn thức không ngớt, liền ngay cả ban đầu tôi nghe được tin tức này thì cũng vô cùng tiếc nuối, không nghĩ tới, thế giới bé như vậy, tôi gặp phải An Nhiên, tình cờ gặp gỡ thành tựu xinh đẹp nhất trong đời.

Mà ở chỗ này, chúng tôi lại gặp phải một nam nhân tự xưng là học sinh giáo sư An Tĩnh. Nếu như tôi cùng An Nhiên gặp gỡ là số mệnh an bài, như vậy nam nhân gọi là Cù Tốc này xuất hiện liền hết sức trùng hợp. Coi như không có phát hiện khí thế đặc thù trên người hắn, lý do đủ để khiến tôi hoài nghi cũng quá nhiều. Đầu tiên, Vệ Sở công bố bọn họ là ở thành phố T gặp phải cũng bị thương, như vậy trải qua thời gia lâu như thế không bị cảm hóa, chỉ có thể nói rõ thể chất của hắn đã đối với xác sống miễn dịch —— liền giống như tôi.

Thứ hai, nghe Vệ Sở giải thích, sau ngày đó cùng chúng tôi tách ra, hắn sợ sệt mình đã bị cảm hóa, liền dùng não tinh xác sống tôi giao cho hắn, tuy nói thống khổ khó chịu có thể tưởng tượng, nhưng cũng vượt qua được, cuối cùng còn ngoài ý muốn thu được dị năng đem bộ phận thân thể hóa kim loại, cũng coi như là nhân họa đắc phúc. (trong họa gặp may)

Theo Vệ Sở nói, dị năng của hắn tuy rằng không thể dùng làm vũ khí chủ động công kích, thế nhưng ở phe phòng ngự vẫn là rất hữu dụng, cái này cũng là thủ đoạn bảo mệnh hắn, đồng dạng, vấn đề cũng ra ở đây: Một dị năng giả có thể đem thân thể kim loại hóa không sợ xác sống công kích ở thời khắc mấu chốt nhưng cần một người bình thường không có dị năng đến cứu vớt chặn tai?

Này không phù hợp logic.

Dù cho dùng tình thế khẩn cấp cơ duyên xảo hợp để giải thích, đều có chút gượng ép. Kê hờ này khiến người ta làm sao đều không có cách nào yên lòng không đi suy nghĩ mục đích thực sự hai người bọn họ hiện tại tới nơi này.

Nếu nói nam nhân khí thế cùng tôi tương tự này là phiền phức tìm đến tôi, nhưng hắn lại đối với An Nhiên ân cần như vậy...

Không có bác bỏ An Nhiên thỉnh cầu lưu lại hai người bọn họ, một mặt là tôi không nở lòng từ chối nàng, mặt khác cũng là tôi muốn điều tra rõ ràng ý đồ của hai người đàn ông này; thực sự là trùng hợp liền cũng được, tìm một cơ hội xử lý xong miễn cho bọn họ cản trở, nhưng nếu không phải... A, tôi rất tình nguyện để hai người đàn ông này mở mang kiến thức một chút chân lý bốn chữ "Sống không bằng chết" này.

Hai người đàn ông gia nhập một nhóm bốn người, cho dù là Land Rover rộng rãi như vậy, lập tức cũng có vẻ chen chúc lên.

Tôi nhìn một chút Vệ Sở thần thái sáng láng sau khi trải qua mấy tiếng nghỉ ngơi cùng Cù Tốc sắc mặt vẫn trắng xám, đem chìa khóa xe ném cho Vệ Sở: "Theo bản đồ, đi thành phố Q." Sau đó kéo cửa xe sau, ngồi xuống.

An Nhiên đứng tại chỗ không nhúc nhích, dường như đang do dự nên ngồi ở bên kia, tôi một tay chống cằm nhìn phía ngoài cửa sổ, nhắm mắt dưỡng thần, kỳ thực vẫn quan tâm nàng nhất cử nhất động.

Lúc này, liền nghe thanh âm Kiều Từ Mặc lẩm lẩm liệt liệt vang lên: "Tiểu An Từ cậu làm gì chứ? Đóng cọc a? Đứng đây đưa nữa mau lên xe!" Xô đây, cửa xe một bên khác tôi bị mở ra, ghé ngồi lún xuống một chút, thân thể âm áp nhích lại gần, coi như không phải bộ máy cảm giác kia, dựa vào mùi không thể quen thuộc hơn được tôi cũng có thể lập tức kết luận, người ngồi ở bên cạnh tôi, là An Nhiên.

"Mặc Mặc!" Âm thanh nàng âm nghe tới mang theo vài phần xấu hổ, còn có một tia căng thẳng không dễ phát hiện.

—— nàng đang khăn trương cái gì?

Căng thẳng... Tôi sao?

Có chút buồn cười, lại có chút chua chát, vì để tránh cho nàng lúng túng, tôi thoáng đem đầu lệch hướng về một bên khác, biểu tình trên mặt biến mất, cũng không có mở mắt ra, chỉ có ở thời điểm đặc biệt, Kiều Từ Mặc hành động vô ý thức bán đội hữu sẽ không dễ cho tôi phản cảm, tỷ như hiện tại.

An Nhiên nhip tim so với bình thường muốn nhanh thêm mấy phần, bàn tay cùng tôi gần gũi tỏa ra nhiệt độ hơi nóng, móng tay nhẹ nhàng thoi qua lót xe bằng da thật khi ma sát như là tao ở trong lòng tôi, có chút ngứa, tâm tình không biết tên ở trong lòng cô dừng xao động, tôi rất muốn nắm lấy tay nàng, đưa nàng kéo vào trong lòng... Sau đó thì sao? Tôi không nghĩ được, hoặc là nói, tôi không muốn lại tiếp tục suy nghĩ. Bởi vì tôi sợ mê hoặc này quá lớn, cho tôi tôi mất đi năng lực chống đỡ mà không tự chủ tùy theo tâm ý hoàn thành những động tác giả thiết này —— hậu quả tôi hiện nay không thể chịu đựng.

Âm thanh Kiều Từ Mặc gào to hô lần thứ hai vang vọng ở trong buồng xe, nhưng tôi hiếm thấy không có cảm thấy nàng ồn ào: "Tiểu An Từ cậu ngược lại nhìn lại a! Bốn người đều muốn chen một chút, khổ người cậu như thế chiếm lấy không gian chỗ ngồi lớn như vậy cậu không ngại ngần sao?" Dừng một chút lại nghe nàng khuyên nhủ, "Xem Tiêu tỷ tỷ của cậu có đơn ngồi ở đằng kia cậu còn không mau một chút tới gần cho nàng một cái ôm ấm áp! Muốn hay không dứt khoát cậu ngồi trên đùi nàng là được!"

Tôi chợt phát hiện Kiều Từ Mặc nha đầu này cũng có một chút chỗ đáng khen. Không dấu vết kiêu kiêu khoe miệng, tôi chậm rãi mở mắt ra, nhìn An Nhiên bất đắc dĩ bị đẩy chen chúc hướng về vị trí bên cạnh người tôi càng gần hơn, một mặt làm uổng công vô ích giãy dụa, một mặt giọng cảm hận lên án bạn thân tốt của mình: "Kiều, Từ, Mặc! Cậu được rồi! Lại đây tớ thật sự tức giận! Ai, ai muốn ngồi... ngồi trên đùi nàng!"

Thân thể mềm mại không thể tránh khỏi kề sát tới bên cạnh tôi, ấm áp từ da thịt chúng tôi chạm nhau rót vào đáy lòng tôi, để tôi không kìm lòng được ở trong lòng than thở: Cỡ nào hoài niệm nhiệt độ của người nàng.

"Ha, tiểu dạng nhi còn then thùng! Ngược lại cậu lại không nặng, tớ nghĩ nàng cũng sẽ không chú ý, nha? Tiêu ~ tỷ tỷ?" Tôi liếc mắt một cái Kiều Từ Mặc cười đến trêu tức, lại nhìn An Nhiên mặt đã đỏ đến mức dường như sung huyết, nhẩn nhẩn miệng nhếch lên độ cong, dáng hoàng trịnh trọng trả lời, "Không."

"Người, người! Các người!" An Nhiên bị tức hồng rồi, môi run cầm cập nói không ra lời, thấy Kiều Từ Mặc một mặt chế nhạo, nàng hận liếc trắng đôi phương một chút, khinh rên một tiếng, lại cảm giận bất bình xoay đầu lại trừng mắt tôi.

Tôi còn chưa kịp thu hồi ý cười, nàng đã nâng tay lên, nhẹ nhàng ở trên cánh tay tôi đánh một cái, sức mạnh không nặng, mang theo nồng đậm oán trách còn có một tia làm nũng: "Không cho cười!"

"Ừm, không cười." Tôi trừng mắt nhìn, đối với An Nhiên đột nhiên "Khóc lóc om sòm" có chút giật mình, càng nhiều nhưng là vui vẻ vui sướng; trái lại nàng lập tức sùng sốt, ngơ ngác mà nhìn chính mình "Thi bạo" tay, cẩn thận từng li từng tí một quan sát về mặt của tôi, ngón tay bám vào muốn nói lại thôi, cuối cùng nhút nhát cúi đầu.

—— này lại là một mặt chưa từng ở trước mặt tôi xuất hiện An Nhiên.

Từ trước nàng cùng tôi ở chung, đều là có thêm chút cẩn thận cùng có thêm một phần khoảng cách, nhìn như là đem tôi thoả đáng mặt tốt đẹp triển lộ trước mắt tôi, nhưng cũng đồng thời cách ra một tường rào vô hình, khiến tôi nhìn không thấu nàng chân thật nhất linh hồn.

Mà chính là giận giữ vừa mới không kìm lòng được kia, rất quen mà thân thiết, quét qua ngăn cách giữa chúng tôi, phảng phất liên quan mê chương như có như không kia đều tiêu tan hết sạch.

Tôi không tự chủ nở nụ cười, sau đó nhẹ nhàng, lặng lẽ xoa tay nàng đặt ở trên đùi.

Nguyên chỉ muốn nắm chặt liền thả ra, ai biết nàng lại đột nhiên nắm lấy bàn tay của tôi, như là người chết chìm nắm lấy tấm gỗ cầu sinh, sức mạnh nàng rất lớn, trên tay của tôi vẫn chưa lưu lại dấu, nhưng ngón tay của nàng trở nên trắng một chút.

Tôi nghi hoặc mà nhìn lại, nàng vẫn cúi đầu, nhưng chuyên chú nhìn tay của chúng tôi, ngón tay dài mảnh trắng nõn tìm được khe hở, xen kẽ mà vào, lòng bàn tay dán vào nhau, tôi ngẫm đồng ý mở ra năm ngón tay, cùng nàng hoàn thành động tác mười ngón liên kết.

Thời khắc này, tôi cái gì đều không có suy nghĩ, chỉ là dựa vào tâm ý mà động.

"Tiêu bác sĩ, chúng ta tại sao không đi quân khu W nghỉ ngơi đây?" Đang lái xe Vệ Sở từ kính chiếu hậu quảng tới ánh mắt, đánh gãy bầu không khí ám muội giữa chúng tôi —— tôi luôn cảm thấy hắn vô tình hay cố ý nhìn về phía tôi cùng An Nhiên mười ngón nắm lấy nhau tay, ánh mắt ý vị khó hiểu.

"Chúng ta tại sao phải đi quân khu W nghỉ ngơi đây? Lý do của cậu." Tôi đem vấn đề quảng trả lại hắn.

An Nhiên không được tự nhiên giật giật tay, muốn rút về; sức mạnh tôi nắm thật chặt trong tay, càng kéo nàng hướng về phía tôi, làm cho nàng hầu như là tựa ở trên người tôi, nàng đột nhiên cứng ngắc, liếm môi một cái muốn nói cái gì, rồi lại ngậm miệng, quay đầu nhìn về phía khác cửa sổ xe.

Sau tai của nàng mạn lên một tầng đẹp đẽ màu hồng nhạt, mà động tác liếm môi kia càng lộ ra mẽ hoặc như có như không, có thể bản thân nàng đều không có ý thức được —— nghĩ đến toàn bộ trong buồng xe trừ tôi ra cũng sẽ không có người cảm thấy như thế.

"Quân khu W có vũ khí tiên tiến, phòng ngự hoàn mỹ... Chúng ta có thể đi xin một ít vũ khí tự vệ không phải sao?" Vệ Sở bắt đầu liệt kê ra tình báo bản thân hẳn biết, giọng điệu dụ dỗ từng bước như là một tên tiêu thụ kinh nghiệm phong phú, chỉ tiếc, mặc hẳn lưỡi nở hoa sen đều không thể thay đổi quyết định của tôi —— ngay ở mấy tiếng trước đây, tôi đã bỏ đi ý nghĩ đến quân khu W tìm tôi hư thực.

Cho tới nay, dù cho thân tôi lưu lạc tới quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ, sự tự tin của tôi, sự kiêu ngạo của tôi lại chưa bao giờ cúi đầu; tôi tổng cho rằng cho dù cần ăn uống huyết nhục, tôi cùng những xác chết di động kia đều có bản chất khác nhau, tôi vẫn duy trì độc lập mà rõ ràng tự tương cùng người khác, tôi là do tự thân lý trí thống trị mà không phải bản năng điều khiển.

Dù cho là giết chóc, cũng là xuất từ đại não tôi chỉ lệnh, xuất từ sau khi tôi tự hỏi quyết định.

Thế nhưng tôi phát hiện, máu tươi của An Nhiên dễ dàng liền có thể tan rã ý chí của tôi; tôi lo lắng, ngoại trừ máu nàng, còn có thứ vật chất khác có thể kích thích đến tôi.

Tôi không thể chịu đựng bị bất luận nhân vật nào chi phối ngoài ý thức của chính tôi —— bao quát bản năng của tôi.

Quân khu W đối với tôi mà nói là quá nguy hiểm: Bộ đội biên chế chính tề, vũ khí lực sát thương mạnh mẽ, cha của tôi, tôi không biết sau khi mình nhìn thấy ông ấy sẽ phát sinh cái gì, nhưng tôi nghĩ tôi làm không được cùng ông ta hữu hảo ngồi cùng một chỗ bữa tối —— cùng với đủ loại nhân tố không biết.

Huống hồ, từ trong lời nói Vệ Sở toát ra quan tâm đối với quân khu W, càng là triệt để bỏ đi một tia dao động cuối cùng của tôi, quân khu W, tôi chắc chắn sẽ không mạng An Nhiên đi.

"Quân đội sẽ không dễ dàng phân phát vũ khí cho dân thường, chúng ta cũng không cần vũ khí." Tôi quay về hẳn cười cười, cường điệu hai chữ "Chúng ta", hẳn sẽ không hiểu ý của tôi, "Nếu như các anh cần, có thể mang các anh đưa đến phụ cận quân khu W."

"Không không, tôi có thể không dự định đi quân khu W gì đó, tôi muốn cùng An Nhiên cùng đi thành phố B tìm An giáo sư." Cù Túc tựa ở chỗ cạnh tài xế quay người nằm nhào trên ghế dựa, quay về An Nhiên nháy mắt.

Tôi nghe thấy An Nhiên cười khẽ, trong lòng đâm một cái, nhàn nhạt liếc tiểu bạch kiểm nam sinh nữ tướng này, không khỏi tính toán kế hoạch đem tiểu tử mặt quýt hoa này bỏ ra ném tới vùng hoang dã cho xác sống ăn có nên sớm vận hành hay không.

"A, là tôi cân nhắc không cần thận, vậy chúng ta liền trực tiếp đi thành phố Q đi, ha ha." Vệ Sở ngượng ngùng cười cười, tựa hồ đối với tôi trước nhằm vào hẳn lạnh lùng không để ý chút nào.

"Thành phố Q kia có cái gì đáng giá đi a?" Yên tĩnh một hồi lâu Kiều Từ Mặc rốt cục không nhịn được nói chen vào, tôi hướng về nàng đi tới một ánh mắt khen ngợi: Im gần mười phút, có tiến bộ.

Nàng không rõ vì sao mà nhìn tôi.

"Thứ nhất, đó là con đường gần nhất tới thành phố B, " lòng bàn tay tôi vuốt nhẹ trên xương ngón tay An Nhiên, tìm được một chỗ bạc kén (chai tay), tôi tới lui lui thường thức đến không còn biết trời đâu đất đâu, nàng đầu tiên là sợ ngựa rút rút tay, sau đó cũng thỏa hiệp tùy theo tôi động tác, "Thứ hai, thành phố Q có lý do không thể không đi."

"Không thể không đi... Lý do?" Kiều Từ Mặc nghiêng đầu, không hiểu hỏi, "Là cái gì?"

Tôi chỉ là cười, không hề trả lời nàng.

"Thiệt! Không nói liền không nói, ai hiếm lạ!" Về mặt nàng oán niệm bất mãn vẫn kéo dài đến sau mấy tiếng chúng tôi đến cảnh nội thành phố Q.

Tĩnh mịch, tĩnh mịch giống như quỷ vực.

Sau khi ánh trăng lui bước tầng mây dày nặng tới che lấp, thê phong gào thét, rác rưởi chất lượng thấp hơn không khí cùng trang giấy bay lượn lay động, màu xám sương mù đều bịt kín hết thảy, không nói hết ngột ngạt âm lạnh. Thành thị to lớn giống như khoảng không vậy, không có bóng người, không có người sống, liền ngay cả mùi máu tanh đều chỉ nhàn nhạt tràn ngập, dày đặc không thấy những địa phương xa khác.

Khác thường nhất, là thi hủ khí tùy ý đến mức làm người hít thở không thông. Nơi này không nghe được xác sống gào thét, nhưng nơi này số lượng xác sống so với chúng tôi trước đây gặp được ở bất kỳ địa phương nào đều muốn nhiều hơn. Không biết nguyên nhân, chúng nó ngủ đông ở trong góc âm u bí mật, lẳng lặng mà chờ đợi mà không phải ngay lập tức lao ra, nhưng này kỳ thực càng thêm đáng sợ, người vĩnh không thể dự đoán được chúng nó sẽ ở thời khắc nào công kích người, có thể ở thời điểm người vừa thở phào nhẹ nhõm, chính là trong nháy mắt chúng nó tùy thời đập tới cắn đứt yết hầu người.

Xe chậm rãi đứng ở giữa đường, tôi ngóng nhìn tòa kiến trúc kia hùng vĩ nhất trên đỉnh miếu kim sơn năm cái đại tự —— thị lập Đồ Thư Quán —— sâu kín phun ra một ngụm trọc khí.

Bất luận một chuyến nước đục này có đáng giá hay không, đều không còn đường lui ... tình hình thành phố Q, phức tạp ngoài sự tưởng tượng của tôi.

Có điều, ở loại thời khắc nguy cơ tứ phía này, thương vong đều là khó mà tránh khỏi —— đặc biệt đối với những tiểu bạch kiểm trọng thương chưa lành kia cùng với sinh viên đại học chỉ có phòng ngự không quen vận dụng mà nói, không phải sao?

Tôi lần thứ hai nắm thật chặt tay cùng An Nhiên nắm lấy nhau, lặng yên biến mất ý cười khoe miệng.

Tác giả có lời muốn nói: Ta biết tặc Thiên cô nương môn đều date đi tới, vì lẽ đó ta đặc biệt thả vào hôm nay chương mới, có phải là rất tri kỷ (cầu bản...)

Tiểu Mỹ dương quân rốt cục lại muốn không nhịn được mấy chuyện xấu ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 53: Tạ : Áo Cưới Nữ Lang

Tôi không biết chúng tôi như bây giờ tính là gì, nhưng tôi không muốn buông tay nàng ra, một chút đều không.

Cho nên, như vậy là tốt rồi, tôi có thể cảm nhận được Tiêu đối với tôi quan tâm, ánh mắt nàng nhìn về phía tôi có ôn nhu khác biệt với bất luận người nào, có thể ngay cả bản thân nàng đều chưa từng chú ý tới điểm này; ngôn ngữ có thể lừa người, động tác có thể lừa người, nhưng ánh mắt lừa gạt không được người.

Cho dù nàng không chấp nhận tình cảm của tôi, chỉ cần nàng ngầm đồng ý sự tồn tại của tôi, tôi đồng ý lấy một thân phận bằng hữu kiên trì thấp kém thủ hộ.

Tay nàng vẫn là lạnh lẽo như vậy, nhưng tâm tôi lại từng điểm từng điểm được ô ấm.

Có thể nàng cũng không để ý cái động tác nhỏ mười ngón liên kết này mang đến cho tôi kinh tâm động phách chấn động, nhưng cái tư thế ám muội này đủ để hấp thụ hết thảy lý trí của tôi, khiến tôi không kim lòng được mê muội bên trong giả thiết "Nàng cũng có một chút yêu thích tôi", tâm như nổi trống ngưng ngừng không ngớt.

Đi thành phố W cũng được, đi thành phố Q cũng được, chỉ cần chỗ cần đến là thành phố B, con đường tiến lên thế nào tôi không có chút nào quan tâm, biết được mẫu thân mạnh khỏe, tâm tôi định hơn phân nửa, nhưng cũng không khỏi đem càng nhiều tâm tư đặt ở trên quan hệ cùng Tiêu.

Trong lòng tôi bắt đầu hé lộ một mong mỏi nhỏ nhoi: Có khả năng hay không, ở bên trong quãng đường đi hướng thành phố B, để tôi gần nàng thêm một ít nữa, để tôi trở thành thói quen của nàng, trở thành ý lại nàng không thể thiếu, tại sau bất tri bất giác... Tôi không dám nghĩ tiếp nữa, rồi lại không nhịn được hy vọng mộng đẹp trở xa vời thành sự thật, dù cho tôi đã qua cái tuổi tin tưởng truyện cổ tích lâu rồi.

Tôi nín thở, cẩn thận mà dựa vào thân thể mềm mại mát mẻ bên người, sức mạnh trên tay không thể nghi ngờ khiến tôi ngưng ngừng sau đó lại tăng thêm mấy phần mừng thầm, giãy dụa mấy lần liền thuận theo tâm ý không phản kháng Tiêu thân cận nữa.

Trên thực tế, tôi cũng không phải tức giận nàng đem tôi đẩy ra, chỉ là không biết nên làm sao đối diện với ngăn cách giữa chúng tôi, Tiêu đối với tôi vẫn là trước sau như một che chở săn sóc, vậy tôi cần gì phải lại làm ra vẻ khác người?

Nắm tay nàng, tôi chỉ nguyện từ đây cũng sẽ không tiếp tục buông ra. Đến chỗ quảng trường thành phố Q cần đến, thi hủ khí dày đặc khiến người ta thở không nổi, nhưng càng làm tâm tôi không yên lại là một cỗ âm lạnh nóng nảy rõ rệt bị áp lực, giống như rắn độc quấn quanh ở giữa cổ, mặt ngoài trắng mịn vậy da nhẹ sột, lưỡi đỏ tươi phun ra nuốt vào, áp ủ tôi trực quan cảnh cáo —— đó là linh hồn run rẩy kinh động.

Thành thị to lớn nhưng lại trống rỗng đến không có hơi người, tựa hồ chỉ có một nhóm sáu người chúng tôi; nhưng tôi biết, còn có cái gì khác ở trong bóng tối rình chúng tôi.

"Tiêu..." Nắm chặt hai tay truyền tới an ủi của nàng, thật giống như đem bình tĩnh cùng dũng khí của nàng đều cho tôi mượn.

Nàng quay về tôi khẽ mỉm cười, là độ cong tôi quen thuộc nhất tao nhã mà tự tin, loại kia chói mắt mỹ lệ khiến tôi trong nháy mắt đỡ xuống một tia lo sợ nghi hoặc cuối cùng, trong lòng kiên định hơn một ý nghĩ: Chỉ cần có Tiêu ở bên cạnh tôi, có vấn đề cũng sẽ không còn là vấn đề.

"Tiêu Ngô, dùng tinh thần lực của cậu nhận biết một hồi." Tiêu cũng không kiêng kị Vệ Sở và Cù Tốc, từ trong không gian lấy ra hai cây súng lục vút cho bọn họ, chính mình thì lại lấy ra một khẩu súng tự động ở trong tay, hướng Mặc Mặc giơ giơ lên cầm, "Cảnh giới."

Đầu ngón tay xoay chuyển thường thức cảnh côn màu đen, Mặc Mặc gạt đầu.

"Tiêu tỷ, chúng ta e sợ có phiền phức," trong chốc lát, Ngô Phóng Ca mở mắt ra, sắc mặt ngưng trọng nói rằng, "Có ít nhất mấy trăm con xác sống ở phụ cận, còn có vài con gọn sổng dị thường sinh động, thực lực rất mạnh."

"Ừm, tôi biết rồi." Tiêu nhàn nhạt gật đầu, vẫn chưa chịu đến ảnh hưởng trạng thái nghiêm túc, giống như là đang thảo luận loại đề tài rất bình thường như "Bữa trưa ăn cái gì, khí trời như thế nào" này.

"Mấy trăm con? Làm sao nhiều như vậy?" Cù Tắc đùa nghịch khẩu súng lục tinh xảo, nhú lại lông mày hỏi, "Chúng ta nên làm gì?"

"Rau trộn." Mặc Mặc hướng về phía hần le lưỡi một cái.

"Nếu không, thừa dịp chúng nó còn chưa tiến công, mau mau trốn?" Vệ Sở nhìn đường cái khoáng không rộng lớn phía sau chúng tôi một cái, thấp giọng đề nghị.

"A, đã... Không kịp." Tiêu lạnh lùng héch môi cười, bán nheo lại mắt nhìn chăm chăm phía trước, súng tự động trong tay lên nòng một hồi.

Theo ánh mắt của nàng, tôi lúc này mới có thể đánh giá cái nàng gọi là "Lý do không thể không đến" —— thị lập Đồ Thư Quán.

Đó là một toà kiến trúc ngay ngắn chỉnh tề, cao bảy, tám tầng, phía trước bày ra chừng hai mươi cấp thạch thê, xa xa nhìn tới, xác thực là khí thế ngất trời.

Thạch thê phần cuối là hai phiến cửa lớn màu đồng cổ, bây giờ đang rộng mở, liếc mắt nhìn tiến vào, nhưng là tối om om thấy không rõ ràng, liền giống như cự thú viễn cổ mở ra miệng lớn, lẳng lặng chờ đợi con mồi tự chui đầu vào lưới.

Tâm không nguyên do co rút lại, sống lưng phát lạnh. Tiếng nói của Tiêu mới cất lên chốc lát, từ trong miệng cự thú kia đi ra một bóng người lượn lờ —— áo cưới màu trắng có làn váy thật dài, kéo ra một quỹ tích kiều diễm, đợi đến khi bóng dáng kia tắt cả đều bại lộ ở bên ngoài, lại chân thực khiến tôi hãi hùng khiếp vía.

Đó là một cô gái xinh đẹp tuổi còn trẻ, nếu như bỏ qua trên mặt nàng trắng bệch trống rỗng lạnh lùng cùng với trên áo cưới lam lũ rách nát lấm ta lấm tẩm vết máu.

"Xác sống." Tiêu âm thanh nhàn nhạt vang lên, lộ ra khẳng định không thể nghi ngờ.

Tôi theo bản năng mà lùi về sau nửa bước, kéo lại góc áo nàng: Cô bé kia da dẻ trắng không thấy sắc máu, ngũ quan hoàn hảo mà tinh xảo, trông mắt trắng đen rõ ràng, cùng người thường không khác.

Nếu như không phải Tiêu, tôi làm sao đều không thể đem cô bé này cùng xác chết dị động khuôn mặt dữ tợn cùng nhau liên hệ tới.

"Xác sống cũng có thể trở lên chỉnh tề như thế?" Mặc Mặc liu lười.

"Phải cẩn thận, nó rất mạnh." Ngô Phóng Ca hướng về bên người Mặc Mặc nhích lại gần, nhỏ giọng nói rằng, "Nếu như không phải nó chủ động đi ra, tôi căn bản không cảm giác được gọn sống tinh thần của nó."

Tôi không khỏi nghĩ tới xác sống dọc theo đường đi bản thân chúng tôi nhìn thấy, tựa hồ càng là xác sống lợi hại bề ngoài cùng người liền càng gần giống... Đáng đáp cô bé xác sống trước mắt này phải tiến hóa đến trình độ nào, mới có thể duy trì bề ngoài hầu như giống người bình thường như vậy đây?

Chỉ là ngừng lại, sẽ khiến người hít vào một ngụm khí lạnh, còn chưa tới gần liền sinh ra ba phần khiếp ý.

Tiêu thoáng che ở phía trước tôi, nhanh nhẹn nâng cổ tay, nhắm chuẩn, xạ kích. Viên đạn "Vèo ——" bắn về phía kia mi tâm con xác sống, nhưng ở trong vài giây thời gian đình chỉ vận động, chuyện khó mà tin nổi phát sinh, nàng đứng từ trên cao mà nhìn xuống chúng tôi, bên trong con người ngấm đen không mang theo tình cảm nhân loại chút nào, tay trắng xám gầy gò đột nhiên che ở trước mặt, lòng bàn tay khám viên đạn kia, miễn cưỡng chặn lại một súng nhanh đến làm mất người không kịp nhìn.

Máu màu nâu ồ ồ rỉ ra, nhưng rất nhanh ngưng tụ ở xung quanh viên đạn, không có rơi xuống tung tóe —— như thời gian bị ấn nút tạm dừng.

"Ca tháp ——" nàng chậm rãi đưa tay lấy viên đạn đi ra, đầu đạn kim loại rơi xuống đất, tôi phảng phất có thể nghe được âm thanh lạnh lạnh kia... Theo thanh âm kia cùng hướng phía tôi kéo tới, là hoảng sợ che ngợp bầu trời.

"Phản ứng quá nhanh, viên đạn không có tác dụng gì a." Tiêu nhẹ nhàng hít một tiếng, thay đổi đầu súng hướng về bên người chúng tôi quét một vòng, đánh bại một con xác sống chẳng biết lúc nào hướng về chúng tôi tập tễnh áp sát.

Những người khác cũng rất nhanh ý thức được tình cảnh chúng ta, không hẹn mà cùng hướng về bảy xác ống công kích lên.

Nữ lang ăn mặc áo cưới kia sâu kín nhìn chúng tôi —— không biết có phải là tôi đa tâm, luôn cảm thấy nàng như là thẳng tắp nhìn kỹ một mình tôi, ngoại trừ đỡ phát súng kia ra, cũng không có động tác gì khác, chỉ là nhẹ giờ giờ lên khoe môi, đột nhiên trong lúc đó liền có vô số xác sống gào thét rít gào, từ bên trong góc âm u hiện ra đến, như là liên miên liên miên cá diếc sang sông, khiến người ta chỉ nhìn một chút liền tê cả da đầu, hãi hùng khiếp vía.

Tôi đang muốn nhắm vào đầu một con xác sống, nhưng dư quang thoáng nhìn nữ lang thân mang áo cưới kia chớp mắt biến mất ở bên trên thềm đá, trong lòng cả kinh, trên tay đánh trật, một giây sau nhưng cảm thấy sau lưng xuyên thấu qua một trận âm lãnh cực kỳ khiếp sợ, tôi phản xạ có điều kiện quay đầu lại, nữ lang kia đã đi tới phía sau tôi.

Tôi chỉ cảm thấy lông tơ cả người đều dựng đứng lên, nhưng không cách nào nhúc nhích nửa phần, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn nàng chậm rãi đưa tay ra, dán lên ngực tôi.

"Thình thịch, thình thịch..." Tâm tôi kịch liệt nhảy lên, cực hạn hoảng sợ lại khiến cho tôi khó có thể hô hấp, mỗi một màn đều tựa như pha quay chậm tự kéo dài.

"Ta, tên... Bạch Tô, " Nữ lang áo cưới kia bỗng nhiên mở miệng, âm thanh khàn giọng khó phân biệt, như là nhiều năm không cùng người nói chuyện, "Người... Rất, ấm áp." Tôi lẳng lẳng nhìn nàng, trong đầu trống rỗng, nàng không có đưa tay xuyên vào lồng ngực tôi, cũng không có cào thương làn da của tôi, thậm chí không có toát ra một tia ý muốn thương tổn tôi, đây là tại sao?

Nàng thật sâu ngóng nhìn tôi, bờ môi hoa hồng sắc chậm rãi nhếch lên, bàn tay như khối băng từ ngực tôi dời đi, ở thời điểm tôi cho rằng có thể thở phào một hơi, rồi lại thuận thế giữ ở cổ tay tôi, đem lòng bàn tay của tôi dẫn hướng về ngực của nàng —— tôi cả kinh, hầu như là chưa qua suy nghĩ liền phát động dị năng.

Kết ra băng tinh nhưng như đá chìm đáy biển không có thương tổn được nàng may mắn, nhưng tôi rõ ràng cảm giác được chính mình đóng băng cái gì; kinh hoàng nhìn chằm chằm bàn tay cùng nàng dán vào nhau, chỉ cảm thấy da thịt dưới tay thật giống có nhiệt độ tươi sống thậm chí là, chấp trùng rung động —— là tôi ảo giác sao?

"Người rất... Ôn, ấm." Nàng lần thứ hai nói rằng, tựa hồ đối với sự công kích của tôi không để ý chút nào.

"Buông nàng ra." Chính đang ngây người, một lạnh lạnh giọng nữ bỗng nhiên vang lên, sau đó là hai tiếng điếc tai thương mình, chỉ thấy nữ lang áo cưới kia hai tay hạ xuống, tay nắm tôi nhẹ buông, tôi thừa cơ rút về cánh tay, sợ sệt lùi về sau hai bước.

Bờ vai của nàng, chỗ khớp xương cánh tay nhỏ phần thân trần ra một đóa hoa máu, viên đạn khảm nạm ở trong bấp thịt, nhưng chỉ làm cho nàng thư giãn chốc lát, cũng không có tạo thành ảnh hưởng gì quá lớn.

Tiêu đem tôi một cái kéo về phía sau, tay ôn lương như ngọc nắm tôi thật chặt, nhưng ánh mắt vững vàng mà nhìn chằm chằm xác sống thân mang áo cưới kia, cũng không quay đầu lại nói rằng: "Sau một tiếng, tấp đạo gặp lại."

"Tiêu?" Nàng đột nhiên thả ra tay tôi, lại nhẹ nhàng đẩy một hồi, vẫn là không có quay đầu lại, chỉ chuyên chú cùng xác sống kia đối lập.

"Các người đi trước." Không để ý tôi hỏi dò, nàng bùng lên súng vững vàng mà chỉ vào đầu xác sống kia, trầm giọng nói.

"Em không đi! Em sẽ không để cho một mình chị lưu lại!" Tôi khó có thể tưởng tượng nàng tại sao có thể có ý nghĩ hoang đường như thế, dĩ nhiên là muốn một mình cản phía sau sao? Chỉ bằng một cái súng tự động như thế?

Nhưng đối thủ là một con xác sống cấp cao không lường được cùng trên trăm con xác sống bình thường cực hung ác!

Lưu lại cùng chịu chết có gì khác nhau đâu? Tiêu lắc lắc đầu, đột nhiên cất giọng nói: "Kiều Từ Mặc, dẫn nàng đi."

Tôi lập tức quay đầu, khi thấy Mặc Mặc một gậy quét bay một con xác sống nhào lên, sau đó nhắc chân quét sạch mấy tên xúm lại một vòng xung quanh, nhắc chân phóng về phía tôi —— phía sau nàng là một nhóm Vệ Sở, Cù Tốc dùng súng lục bắn tia yểm hộ, mà Ngô Phóng Ca đã cấp tốc lên xe.

"Này, đừng chết!" Mặc Mặc thật nhanh ở bốn phía chúng tôi dọn ra một mảnh đất trống, trên mặt mạng theo ý cười bất cần đời, nhưng động tác trên tay gọn gàng nhanh chóng.

—— nàng đối với người nào nói?

Tôi còn muốn tiếp tục khuyên Tiêu nhanh cùng đi với chúng tôi, nhưng chợt thấy sau gáy đau xót, trước mắt liền lập tức rơi vào hắc ám.

Ý thức rút ra một cái chớp mắt kia, trước mắt xẹt qua Tiêu thanh nhã mà ôn nhu cười —— theo nụ cười này biến mất, tâm tôi giống như khoảng không.

Tác giả có lời muốn nói: Tiếng vỗ tay cổ vũ bạch tô cô lương lên sàn! (có vẻ như đây là hoa cúc nhỏ quân hóa thân?)

Đây là số rất ít có thể ngược đến ta quý súc Tiểu Mỹ dương quân nhân vật a năm trăm! Đương nhiên kết cục sao ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ

Ngày hôm nay mã chương này thời điểm vẫn đang nghe Trương Vệ kiện cô độc không khô, quả thực không thể càng ngược → _ →

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 54: Tiêu: Thi Thể Ấm Áp

Bạch Tô, danh tự này tôi có chút ấn tượng.

Trước khi tận thế phát sinh, đại tiểu thư điền sản Bạch Thạch cùng con trai độc nhất kiểm sát viện trưởng thành phố Q thông gia bị tiểu báo bắt quái lưu truyền đến mức ồn ào huyền ảo, tôi từng trên tạp san ở bệnh viện đảo qua tin tức này —— cô gái trẻ tuổi trên tấm hình kia cùng xác sống mặc áo cưới trước mắt tôi xác thực rất giống.

Nàng xem ra cùng người bình thường không khác biệt gì, nhưng cũng chỉ là xem ra mà thôi.

Chỉ ít ỏi lòng bàn tay An Nhiên chạm được ngực nàng trước đây, tôi rất khó nhận ra được trên người nàng có chút sóng tình thần, liền giống như nàng chưa từng tồn tại —— có thể thấy được năng lực nàng ẩn nấp cùng tôi không phân cao thấp thậm chí còn hơn một bậc.

Nhưng mà chỉ thời gian một cái nháy mắt, tôi dường như nhận biết được nhịp tim đập của nàng, việc đó hầu như là không thể, nhưng một mực lại chân thực phát sinh.

Duy nhất có thể khẳng định chính là, chỉ có khi An Nhiên đựng qua, nàng mới có các loại biến hóa khó mà tin nổi, nhìn về mặt An Nhiên khiếp sợ không tên, nghĩ đến bản thân nàng cũng không rõ vì sao.

Đem nghi hoặc để ở một bên, bất kể là nàng đưa tay dán vào ngực An Nhiên hay là cầm lấy tay An Nhiên ấn ở bộ ngực mình, dưới cái nhìn của tôi đều cực kỳ chói mắt, khiến tôi cũng không còn tâm tư đi phân tích, chỉ muốn bẻ gãy cánh tay của nàng, đem An Nhiên văng vẳng mà hộ vào trong ngực.

Hướng về cánh tay nàng nỗ lực phát súng, trong dự liệu không bị ảnh hưởng, không biết năng lực hồi phục của nàng ra sao?

Một cái kéo An Nhiên ngăn ở phía sau, tôi mở miệng yêu cầu Kiều Từ Mặc dẫn nàng đi —— chỉ có để An Nhiên rời đi nơi này, tôi mới có thể miễn đi nỗi lo về sau, toàn tâm toàn ý đối phó xác sống còn duy trì mấy phần ý thức nhân loại này —— nói thật, phần thắng cũng không quá lớn.

Không cho nàng cơ hội phản kháng, Kiều Từ Mặc quyết định thật nhanh đánh ngất nàng, đưa nàng mang lên xe —— lời lệ phong hành* lại đúng thời khắc lấy an nguy của An Nhiên làm đầu, đây là chỗ tôi thường thức nhất của nàng.

(* sấm rền gió cuốn)

"Này, đừng chết !" Mặc dù nàng là cười, nhưng vẻ mặt rất chăm chú.

Tôi khẽ cười một tiếng, khoát tay áo một cái, xem như là trả lời, chúng tôi lưu ý xưa nay không phải tính mạng lẫn nhau, mà là phản ứng của An Nhiên —— chọc giận nàng thương tâm, là điểm mấu chốt tôi bất luận làm sao cũng không muốn đụng vào, điểm này, tôi cùng nàng đều là nhận thức chung rõ ràng trong lòng.

Từ tôi đem An Nhiên đoạt lại Kiều Từ Mặc mấy người lên xe rồi đi, ngoại trừ mười mấy con xác sống xúm lại tới, Bạch Tô vẫn không có động tác, chỉ là lẳng lặng mà nhìn An Nhiên, thỉnh thoảng quét một chút tôi, trên mặt không có biểu tình quá to lớn, khiến người nhìn không thấu tâm tư nàng —— tôi tuy rằng nắm súng chỉ vào nàng, nhưng trong lòng cũng rõ ràng:

Nếu như nàng thật sự không chịu thừa người, coi như trong tay tôi nâng chính là ống phóng rốc-két cũng là chuyện vô bổ.

Xe đi vội vã, sức mạnh mẽ đâm lấn đi vô số xác sống nỗ lực nhào tới, mặt sau lại lập tức có tân hi sinh nhằm vào, tiền phó hậu kế, liệu mình không sợ chết. Rất nhanh, chiếc Land Rover màu đen liền bị mai một ở bên trong bày xác sống, không nhìn thấy.

Nhưng tôi biết, bọn họ sẽ không sao, bởi vì vua của những xác sống này —— Bạch Tô cũng không muốn mạng bọn họ.

Xác định người trong xe sẽ không quay lại, tôi ném xuống súng trên tay, chậm rãi đi về phía Đồ Thư Quán, bên trái bỗng nhiên nhào tới một con xác sống thân mang âu phục màu xám bạc nam tính, bên trong viên mắt trống rỗng chỉ còn dư lại thâm đậm trông trắng mắt, hàm răng ở ngoài phiến còn mang theo tình huống tiền dịch, so với Bạch Tô không biết muốn xấu xí bao nhiêu lần, có thể thấy được đẳng cấp thấp —— đây chỉ là cái không đủ tư cách thăm dò.

Tôi chán ghét thứ kia về mặt dữ tợn, càng căm ghét mùi vị đó, thiên thủ tách ra nó gặm cắn, cũng lười chú ý sách lược, trực tiếp nắm lấy hai vai xác sống kia, cánh tay phát lực, tiếng xé vải vang lên, nó đã bị xé thành hai nửa —— tuy nói trong nháy mắt lùi lại tránh xa vết máu đại bùng bạo khởi, nhưng có linh tinh lấm tấm máu trên y phục của tôi, trong lòng buồn bực, sát ý cũng càng ngày càng bốc lên.

Đơn giản An Nhiên không tại bên người, tôi cũng là không cần ngột ngạt.

Một đường đem xác sống cản đường thanh lý, Bạch Tô chỉ yên lặng đi theo phía sau tôi, không có ý tứ ngăn cản —— tôi biết nàng là đang quan sát tôi, nhưng cũng vô tâm để ý tới, Đồ Thư Quán gần ngay trước mắt, tôi không có quên mục đích của chuyến này.

Sắp bước lên thêm đá một khối đó, nàng bỗng nhiên chặn ở trước mặt tôi, từng chữ từng chữ nói rằng: "Người không phải xác sống."

Tôi không khỏi nở nụ cười: "Ta không phải."

—— nghiêm chỉnh mà nói, chính tôi đều không thể cho mình một định nghĩa, thật muốn giới định, cũng chỉ có hai chữ

"Quái vật" có thể hình dung đi.

Nàng giơ tay che ngực chính mình, "Nàng để ta, tỉnh táo, cũng làm cho ta... Đau lòng."

Tôi lạnh lùng nhìn nàng, không nói gì — tôi biết nàng chỉ chính là An Nhiên. Nàng cũng không để ý tôi đáp lại, nhủ lại lòng mảy như là làm bầm láp bầu, nhưng như có thêm tâm tình tươi sống giống nhân loại: "Ta, quên rất nhiều chuyện, rất nhiều người, là nàng để ta... Nhớ tới một chút, hồi ức ...thống khổ."

"A, tỷ như người làm sao sẽ biến thành một con xác sống, " tôi chán ghét vẻ mặt nàng khi nói tới An Nhiên, không nhận được chế nhạo nói — cứ việc tôi biết khả năng này sẽ kích thích đến nàng, "Lại tỷ như, người làm sao tiến hóa thành xác sống vương?"

Con người nàng màu đen đột nhiên lui, trong con người bỗng nhiên đặt lên một tầng màu trắng che lấp, nhịp tim đập kia cũng chậm lại đến hầu như muốn đình chỉ, đột nhiên bay lên lệ khí áp bức đè tôi theo bản năng ngưỡng ngừa cô: "Ta có thể cảm giác được, người cùng ta, là như nhau." Mối nàng sắc như hoa hồng đỏ tươi, thật giống là do huyết bồi lên, từ bên trong môi thò lộ chữ như bình khí sắc bén nhất, đem tâm phòng của tôi cắt tới vụn vặt, "Người sẽ... Giết nàng."

Tôi rất ít có sát niệm mãnh liệt như vậy, lần trước vẫn là bởi vì đối phương ở ngay trước mặt tôi tổn thương An Nhiên — lần này nhưng là bởi vì một câu nói đơn giản, tôi sẽ giết An Nhiên?

Ha, buồn cười nhường nào... Nhưng tôi một điểm đều không cười nổi.

Tôi không dám nghĩ tiếp, không dám thừa nhận bí ẩn liền như vậy bị sống sờ sờ đào ra, máu me đầm đìa thân lộ dưới ánh mặt trời, khiến tôi không thể không đi nhìn thẳng vào, không thể không đi đối mặt — tôi sẽ giết An Nhiên, sẽ có một ngày, thời gian khi tôi mất khống chế.

Tôi không có chỗ để phản bác.

Nói xong câu nói kia, nàng như là đột nhiên thay đổi linh hồn, trong mắt màu mực kích co lại thành một điểm, trông mắt trống không hoàn toàn tỉnh mạch hồ hững, tôi không khỏi hoàn hồn, trong lòng cảnh tỉnh mãnh liệt.

Nàng máy móc lấy ra viên đại khảm nam trên vai và cánh tay, tôi lúc này mới chú ý tới, miệng vết thương lòng bàn tay nàng đã khép lại, mà vết thương mới vừa lấy ra viên đạn cũng ở lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn khôi phục — năng lực hồi phục đáng sợ, so với tôi chắc chắn mạnh hơn.

Chỉ thấy nàng ngẩng đầu không tiếng động mà gào thét một hồi, không nghe thấy âm thanh, nhưng xác sống xung quanh rõ ràng phát sinh ra biến hóa, chúng nó dồn dập ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, làm như ở đáp lời cái gì, sau đó không hẹn mà cùng hướng về tôi đánh tới.

Một con, hai con, ba con... Lít nha lít nhít chen chúc mà đến, khiến người ngỡ.

Tôi tránh ra trước hết hai con xác sống công kích, dựa vào lực tác dụng đập lẫn con thứ ba, nhắm phía Bạch Tô — nàng đối với tôi nổi lên sát tâm, càng là dự bị dùng đại quân xác sống tiêu hao tinh lực của tôi, tôi lại sao có thể làm cho nàng toại nguyện?

Nàng cũng chưa từng học qua võ thuật, chỉ là y vào xác sống mình đồng da sắt cùng man lực, từng quyền sinh phong, chiêu nào chiêu nấy hùng hổ, mỗi một lần đánh vào trên người tôi, đều có thể nghe được rõ ràng xương tiếng vỡ vụn, tôi đối với cảm giác đau cũng không nhiều mẫn cảm, nhưng lực hành động cũng theo vết thương tăng cường chậm lại.

Cùng nàng so với, tôi cũng chỉ là hơi tập qua chút khoa chân múa tay, ở trước mặt Kiều Từ Mặc không đáng nhắc tới, chỉ miễn cưỡng đánh đến cánh tay nàng cùng đầu gối trái, không coi là cái gì quá đáng lo, liền kéo dài tốc độ của nàng đều không làm được.

3 phút sau đó, đánh bay sau lưng một con xác sống muốn đánh lên, tôi nhảy lùi lại một bước cùng Bạch Tô mở khoảng cách, hít vào một hơi thật sâu, cảm giác tình hình thân thể của chính mình, ngực trái xương sườn đứt đoạn mất ba cái, bụng có một miệng xé rách, cánh tay phải xương nứt nhẹ, hai chân xương ống chân không giống gãy xương, ừ thương vô số — là tôi từ lúc sinh ra tới nay được trải qua thương nghiêm trọng nhất.

Trái lại Bạch Tô, ngoại trừ vết sẹo đã cũ kia dĩ nhiên chỉ còn nhận nhận vết sẹo lở đạn ở ngoài, hầu như không có thương tổn gì khác.

— cũng thật là chặt vật.

Tôi tự giễu cười cười, lần thứ hai hướng về Bạch Tô công kích.

Trong nháy mắt sắp đụng tới, từ trong không gian thả ra Nhị Bảo — không có phụ lòng tôi chờ mong, nó phản ứng thật nhanh ngay đầu tiên nắm lấy khe hở tôi khiến Bạch Tô không ứng phó kịp, phát động điện giật.

Tôi vẫn chưa hi vọng đòn đánh này có thể đem Bạch Tô đánh đổ, nhưng chỉ cần nàng có chốc lát đình trệ, liền đủ .

Cấp tốc bẻ gãy tứ chi nàng, tôi gắt gao bóp lấy cổ của nàng, không cho nàng cơ hội trở mình.

Nàng dường như bởi vì thời khắc này trì trệ mà khôi phục lại trạng thái cùng tôi đối thoại trước đó, con người trống không lại lần nữa ngưng tụ lại một chút màu mực, điều này làm cho nàng xem ra khá giống như là một con người.

"Khụ, khụ..." Nàng nhẹ nhàng cười vài tiếng, bởi vì tôi từ từ tăng thêm sức mạnh mà không nhận được khụ lên, nhưng nàng không có phản kháng, liền ngay cả một tia vẻ mặt thống khổ đều không có, chỉ là hít mắt nhìn xác sống chung quanh, tôi theo ánh mắt của nàng nhìn một vòng, những xác sống này

như là thu được mệnh lệnh, không cam lòng rống lên một hồi, nhưng lập tức như thủy triều lui về bên trong góc âm u lần thứ hai ần núp đi, thoáng như chưa bao giờ từng xuất hiện.

Tôi thoáng lỏng lực tay một chút, nhưng tính toán muốn giải quyết năng thế nào.

"Ta, giết rất nhiều người, lúc tỉnh táo thì thống khổ, sau đó, lại tiếp tục giết người... Nhưng ta không muốn, lại giết người..." Nàng lạnh nhạt nói, trong mắt như là xẹt qua vẻ kinh dị bi thiết về, "Cho nên, giết ta... xin người."

Từ trên áo cưới nàng bị huyết ô nhuộm dần tôi có thể đoán ra đại khái cố sự, quả thật có thể cảm nhận được mấy kỳ sự không khỏi mình bất đắc dĩ, đặc biệt mở mắt ra phát hiện cảnh tượng xung quanh phơi bày khắp nơi, mà tạo thành tình cảnh này kẻ cầm đầu đúng là mình —— loại này xung kích, tuyệt không phải người bình thường có thể chịu đựng, thảo nào nàng sẽ có loại thỉnh cầu này.

Suy nghĩ một giây đồng hồ, tôi quay về nàng mỉm cười: "Được."

Xương gầy bẻ gãy vang lên giòn giã đối với tôi cũng không xa lạ gì, cũng không thừa bao nhiêu lòng thông cảm bố thí cho nàng, tôi bỏ xuống thi thể nàng, xoay người thấp cấp mà lên, từng bước từng bước đi vào trong thư viện.

Theo tận thế đến, bệnh độc xác sống bạo phát, một toà lại một toà thành thị luân hồi, trật tự đổ nát, đạo đức không có, nhân tính ở từng điểm từng điểm dập tắt, mà văn minh cũng đang dần dần lui tàn —— những này ở tận thế trước đây đều ít có thứ người hỏi thăm, nhưng đã trở thành báu vật văn minh cuối cùng; chúng nó chứng kiến lịch sử, càng đại diện cho trăm nghìn năm tích lũy cùng truyền thừa.

Cùng với bị tai nạn nuốt chửng, không bằng ngay ở trong không gian tôi vĩnh viễn bất động, có lẽ có một ngày, có thể được gặp lại quang minh hi vọng —— cho tới một ngày này có thể đến hay không, lúc nào đến, vẫn là không thể biết được.

Đồ Thư Quán thành phố Q tuy rằng không phải tòa kiến trúc to lớn nhất nhưng là lịch sử lâu đời nhất, trong đó cất giấu không ít truyện thể bản đơn lẻ, điểm này là những nơi khác không thể so sánh.

Tiêu tốn gần thời gian nửa tiếng, đem một ít trọng yếu thu vào không gian, tôi bước nhanh đi tới cửa, lại phát hiện bầu không khí bên ngoài cùng nửa giờ trước một trời một vực.

Những xác sống bị Bạch Tô ràng buộc ngó dáo dác ở trong góc, rục rà rục rịch, nhưng e ngại chênh lệch đẳng cấp không dám chống đối mệnh lệnh, nhưng tôi tin tưởng nếu là lại không thể áp chế sức mạnh của bọn họ xuất hiện, bạo động chỉ là vấn đề thời gian; mà đầu nguồn khiến những xác sống này nôn nóng bất an, lại là cái người nam nhân khác đứng ở cạnh thi thể Bạch Tô —— Cù Tốc.

Hắn như là nhận ra được tôi nhìn chăm chú, động tác trên tay dừng lại, có chút không tự nhiên lùi ra, âm nhu biểu hiện trên mặt vô cùng cứng nhắc.

Tôi nhìn một chút gắng tay hắn dính máu, cùng với thi thể Bạch Tô hoàn toàn thay đổi, không khỏi nhũn nhũn: "Người ở đây... Làm cái gì?" Thăng thần nói, tôi cũng không có bởi vì hắn đối với di thể Bạch Tô hành vi bất kính mà cảm thấy bất kỳ tức giận cùng tiếc hận gì, nhưng bản thân hắn người này liền để tôi tràn ngập cảm giác căm ghét, không cần những nguyên do khác kích thích.

Tôi nghĩ về mặt tôi nhất định là lạnh lùng mà nghiêm túc, bằng không hắn sẽ không giống như gặp đại địch vậy nhanh chân lùi về sau mấy bước, bày ra tư thế phòng ngự.

"Tôi là tới tiếp ứng cô." Hắn cười cợt, ý cười nhưng không cập đáy mắt.

—— Kiểm soát sát se như vậy, cho rằng ta sẽ tin tưởng sao?

Tôi không biết hắn là làm sao thuyết phục Kiều Tử Mặc mấy người trở về, hoặc là hắn căn bản lén lút chạy trở lại, này đều không trọng yếu... Nếu đến rồi, kia sẽ không cần phải trở lại.

Chế phục hắn cũng không có mất nhiều công phu, cùng Bạch Tô so sánh, hắn quả thực không đỡ nổi một đòn.

Đem não tinh hắn từ trên người Bạch Tô lấy ra bỏ vào túi áo, tôi thao túng từ bên trong túi áo hắn lấy ra bộ đàm giản dị, tăng thêm cường độ dầm đập ngực hắn, chậm rãi hỏi: "Nói đi, là ai phái người đến, hả?"

Đây là một cái trang bị đơn hướng tiếp thu, chỉ có nhà trên có thể chủ động liên hệ nhà dưới, tôi không có đoán sai, thân phận của hắn quả nhiên không đơn giản.

Hắn vô tình lau đi vết máu ở khóe miệng, lông mi che lại tâm tình trong mắt: "Là An Nhiên, nàng rất lo lắng cô, vì thế nên tôi tìm đến cô..."

"Ồ ~" thu hồi sức mạnh để tránh khỏi liền như vậy giẫm nát xương ngực hắn, đối với một người hầu như không có cảm giác đau, thủ đoạn thẩm vấn phổ thông cũng không có chút ý nghĩa nào, tôi ôm tâm thái khoan dung cho hắn cơ hội một lần cuối cùng thăng thần, "Thật không?"

Hắn chỉ cười, nụ cười sáng sủa mà dương quang, đáng về hướng về tôi nháy mắt cực kỳ vô tội.

"A, " nhìn đồng hồ, cùng An Nhiên ước định một canh giờ còn kém một phút, tôi mất một điểm kiên trì cuối cùng độ sức cùng hắn, giờ chân đã đứt đoạn mắt cô của hắn, từ bên trong góc không gian lấy ra xăng tước ở trên người hắn. Nhen lửa một điều thuốc, lui lại vài bước, ném đến trên người hắn, một chùm đóm lửa đột nhiên trôn đi... Rất nhanh, hắn liền bị ngọn lửa nuốt trọn.

Không rảnh đi thưởng thức hân cùng đường mặt lộ, tôi khập khểnh đi hướng về nơi ước định, thuận tiện đem miệng vết thương ở bụng xé đến lớn hơn một chút.

Màu đen Land Rover hiện tại xa xa, mấy người chính đang lòi kéo tranh chấp nhìn thấy tôi, dồn dập dừng động tác lại.

An Nhiên như trút được gánh nặng mỉm cười cùng nước mắt mừng đến phát khóc đem hết thầy tâm tình tôi tiêu cực đều tách ra, không kìm lòng được tăng nhanh bước chân đi đến phía nàng, dang rộng hai tay nghênh tiếp nàng ôm ấp.

—— tôi sẽ không làm thương tổn nàng, tôi sẽ không.

Tác giả có lời muốn nói: Bạch tồ cô lương lĩnh tiện lợi, cù tốc tiểu đệ lĩnh tiện lợi~~

Không muốn đập ta, đây là đại cương quân trách nhiệm → _ →

Lại nói vì là mao bạch tồ nhân khí cao như vậy, bởi vì áo cưới sao, không hiểu a (ノ▽ノ) 〇

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 55: Tạ: Thương (Thượng)

Màu máu đầy trời.

Màu trắng áo cưới, da trắng bệch hơi chút tiêu tụy; con người màu đen, lấp ló tàn nhẫn huy trắng; móng tay sắc nhọn, xé ra phòng hộ yếu đuối; tiếng hú chói tai, rung động cô độc linh hồn... Một người Tu La trắng, một người không đường về.

—— Tiêu!

Sau gáy vẫn mang theo một chút tê dại, trái tim kịch liệt nhảy lên, tôi lắc lắc đầu không lắm tinh táo, nhưng ý niệm đầu tiên lại là đi xem bóng người thâm thối ở trong mộng hình dung—— nhưng, trong buồng xe yên tĩnh chỉ có một mình tôi.

Mở cửa xe, tôi không thể chờ đợi được nữa nhìn quanh một vòng, Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca dựa vào nhau nói chuyện, Vệ Sở ở đuôi xe cảnh giới, nhưng không có nhìn thấy nàng khiến tâm tôi buồn lo không ngớt.

"Tiểu An Tử, cậu tỉnh rồi... Đây! Cậu đi đâu?" Mặc Mặc thấy tôi rất là mừng rỡ, sau một khắc lại vọt lại đây, kéo lại tôi, ngăn cản tôi tiếp tục đi, "Yên phận ở chỗ này chờ, không cho đi đâu hết!"

"Tớ không!" Nhớ tới lúc này chính là bị nàng đánh ngất cường chế mang đi, trong lòng tôi không khỏi sinh mấy phần oán hận, khẩu khí nói chuyện cũng xông tới mấy phần, "Tớ muốn đi tìm nàng! Cậu lại ngăn cản tớ sẽ nổi giận!"

"Cậu bình tĩnh cho tớ một chút!" Mặc Mặc không thỏa hiệp che ở trước người tôi, thậm chí khiến cho hai người Ngô Phóng Ca và Vệ Sở canh giữ ở một bên ánh mắt nhìn tới—— ba người chia làm ba phương vị đem tôi vây vào giữa, ngăn chặn tôi hết thảy lối thoát, "Mang cậu đi là ý của nàng, lẽ nào cậu muốn cho nỗi khổ tâm của nàng uổng phí à?"

"Tớ muốn đi tìm nàng." Tôi nhìn vào mắt của nàng, nói từng chữ từng câu.

Thấy tôi bướng bỉnh, Mặc Mặc tức giận cho một cái liếc mắt, dứt khoát thay đổi sách lược: "Tớ nghĩ cậu sẽ không thể không chú ý tới nàng vẫn ẩn giấu thực lực của chính mình chứ?"

—— Mặc Mặc nói không sai, tôi vẫn luôn biết: Tiêu còn lâu mới giống như bề ngoài của nàng nhìn qua yếu đuối mong manh như vậy.

Nàng hung hăng, nội liễm, dần dần suy nghĩ, bày mưu cẩn thận rồi mới hành động; sức mạnh của nàng so với tôi phải lớn hơn nhiều, kinh nghiệm đối địch cũng so với tôi càng thêm phong phú, cho dù không có tôi, nàng một người cũng có thể ở bên trong tận thế sinh tồn được... Những điều này, tôi đều biết, tôi chỉ là không muốn nghĩ sâu.

Tôi không ngừng an ủi mình, Tiêu không nói, nhất định nàng có lý do của chính mình hoặc là nỗi khổ tâm trong lòng, vậy tôi liền phối hợp ý của nàng, chỉ coi như không biết là được rồi.

Mỗi người đều có bí mật của chính mình, có chút có thể cùng người khác chia sẻ, có chút lại chỉ muốn vĩnh viễn chôn ở trong lòng, tôi tôn trọng quyết định của nàng—— lại hay là, chỉ là tôi vẫn không có đạt đến mức độ để cho nàng nguyện ý thân lộ nội tâm.

Tôi không có tư cách đi chất vấn nàng, cũng không có lập trường đi chỉ trích nàng.

Tôi là gì của nàng chứ?

Bằng hữu, đồng đội, hay là cái gì cũng không tính?

Không nhận được tự giễu, nhưng đối với hiện thực trần trụi này không thể làm gì.

"Vậy thì như thế nào?" Tôi quay mặt đi không cho Mặc Mặc nhìn thấy vẻ âm trầm trong mắt, thấp giọng nói rằng, "Thực lực mạnh đến đâu cũng không có nghĩa là không gặp nguy hiểm! Con xác sống vương kia lợi hại bao nhiêu cậu và tớ đều rõ ràng, huống chi còn có mấy trăm con xác sống cấp thấp ở bên cạnh mắt nhìn chăm chăm! Tớ làm sao có thể yên tâm nàng một người? Hơn nữa, đối lại là cậu, tớ cũng sẽ đi..." Mặc Mặc thần sắc phức tạp nhìn chăm chăm tôi, bỗng nhiên lạnh rên một tiếng, như là tức điên: "Chúng ta là quan hệ gì? Cậu cùng với nàng lại là quan hệ gì? Cậu lại bắt tớ cùng so với nàng? Lẽ nào mấy năm tình cảm chúng ta mới bù đắp được cậu cùng với nàng nhận thức mấy tháng?"

"Mặc Mặc, cậu cảm thấy tình yêu cùng tình bạn có khả năng so sánh sao?" Tôi nghiêm túc nhìn nàng, trong lòng xoay ngang, bật thốt lên.

"Đương nhiên không có!" Mặc Mặc trả lời không chút suy nghĩ, nhưng lập tức ý thức được cái gì, sân mục lú lười mà nhìn tôi, không thể tin tưởng hỏi, "Cậu cậu cậu, cậu đang nói cái gì? Tình yêu? Cậu lại đối với tớ..."

Dáng vẻ nàng chán kinh đến tột đỉnh để tôi không nhận được ở trên đầu nàng gõ một bạo lật, gần như quát mắng cái lại

"Nghĩ gì thế? Có dám lại tự kỷ một chút hay không a! Người tớ nói là Tiểu!" Thấy nàng không phản đối bầu môi, tôi hít sâu một hơi, trịnh trọng nói rằng, "Tớ thích nàng... Không, tớ yêu nàng."

Ở trước mặt bạn thân nhất của chính mình bộc lộ xác thực là rất cần dũng khí, nhưng tôi cũng không hối hận -- bởi vì tôi hi vọng nàng biết tình cảm của tôi, tôi càng hy vọng có thể được nàng chống đỡ, có điều...

"Cậu đó là về mặt gì?" Phiên muộn trừng mắt nàng, tôi có chút thất bại.

Nàng nhưng vẫn cứ duy trì hai tay ôm mặt, thần thái sợ hãi khó mà tin nổi, phảng phất đứng trước mặt nàng chính là một con Godzilla hình thể khổng lồ: "Ồ không, Tiểu An Tử mau nói cho tớ biết này không phải thật sự! Cậu lúc nào là cong?"

Lẽ nào là Sở Mạch Lăng kẻ này để cậu đối với nam nhân tuyệt vọng? Không phải chứ?" Nàng lải nhải suy đoán, không hề chú ý tôi càng ngày càng tối sắc mặt, "Hơn nữa tớ không nghĩ ra nhất chính là, muốn bé cong cũng chỉ có thể là tớ bé cậu a, làm sao bị họ Tiểu nhanh chân đến trước cơ chứ?"

"Tớ không có cong, cùng Sở Mạch Lăng càng không có quan hệ, tớ chỉ là yêu Tiểu, mà nàng vừa vặn là nữ nhân, chỉ thế mà thôi." Vô lực đẩy nàng ra, tôi không muốn lại cùng nàng tốn nhiều miệng lưỡi, chỉ muốn mau sớm tìm được hành tung của Tiểu xác nhận nàng không có chuyện gì.

"Sách, không nói rõ ràng chó vợi đi mà ~" tay nàng như là dây leo quấn lấy cánh tay của tôi, hất không ra tránh không xong, "Là bạn thân tốt nhất của cậu, tớ cũng không muốn giới nước lã, thế nhưng cậu cảm thấy nữ nhân như họ Tiểu sẽ thích loại người như cậu vậy sao?"

"Loại nào?" Tôi liếc mắt nhìn nàng, nhưng cũng không chờ mong có thể nghe được nàng nói ra cái từ gì tốt.

Nàng quả nhiên giống như dự liệu bắt đầu chăm chọc: "Cậu xem một chút cậu, tướng mạo sao, miễn cưỡng xem như là dễ nhìn, đặt trong đám người cũng không có gì đặc sắc; dáng người sao, trước không tính lồi sau không tính cao, cùng lắm coi như cân xứng; tính cách sao, lẽ mà còn thích lo chuyện bao đồng, tân trang một hồi coi như chính trực thiện lương; năng lực sao, đối phó một hai con xác sống vẫn còn có hi vọng toàn thân trở ra... Còn muốn tớ nói tiếp sao?"

Kiều Tử Mặc, hữu nghị của chúng ta đến đây là kết thúc!

Tôi hung hăng trừng mắt nàng, quả thực không thể tin được trong miệng nàng cái người hình dung không đúng tí nào chính là tôi.

Thấy tôi không nói, tiếp theo nàng lại tận hết sức lực đã kích nói: "Còn nữa, người phụ nữ kia vừa nhìn chính là trong nhà có bối cảnh, như bên trong phim truyền hình diễn, bạn trai vị hôn phu khẳng định là có, người theo đuổi ít nhất phải có một kẻ khá ổn chứ? Coi như nàng không rõ chỗ nào coi trọng cậu, nhóm quần hạ chi thần của nàng có thể buông tha cậu? Người nhà nàng có thể tiếp thu cậu? Tớ xem..."

"Ừm, tớ biết, này không quan trọng," tôi thừa nhận Mặc Mặc đưa ra vấn đề "nhất châm kiến huyết"*¹, là tôi đã sớm ở trong lòng nhấp nhô qua lại cân nhắc qua, mà tôi đáp án cũng từ đầu đến cuối không có thay đổi qua, "Tớ không có ý định tham gia gia đình nàng, cũng không muốn đi tranh cái gì... Tớ yêu nàng là chuyện của tớ, cùng ai cũng không có quan hệ." (*lời nói trúng tâm sự)

"Ồi ~ tỷ môn nhi, tớ làm sao xưa nay cũng không biết cậu còn là một tình thánh! Tiểu Ngôn xem ra không bằng cậu!" Mặc Mặc đối với tôi bộc bạch cười nhạt.

"... Cậu tránh ra, tớ muốn đi tìm nàng." Thiếu kiên nhẫn cùng nàng dây dưa tiếp, tôi trong lòng biết Mặc Mặc là đang trì hoãn thời gian, nàng hảo ý tôi chân thành ghi nhớ, nhưng tôi chỉ đành phụ lòng -- chỉ vì người kia là Tiểu.

Tôi đang muốn hướng về bên cạnh đột phá, rồi lại bị Vệ Sở ngăn lại, hần mím cười nói: "Tạ tiểu thư cô trước tiên không nên gấp gáp, Tiểu bác sĩ nói một canh giờ còn chưa tới đây."

"..." Tôi vốn không muốn cùng hắn nhiều lời, chỉ lo cắm đầu đi về phía trước, ánh mắt hắn nhìn về phía Tiêu trực bạch như vậy, để tôi cảm thấy không thích, tuy rằng tôi rõ ràng chính mình không có lập trường đi trách cứ hắn, thế nhưng trong lòng đối với hắn đều là có một ít khúc mắc -- điều này cũng có thể chính là cái gọi là "Tình địch gặp lại, hết sức đỏ mắt" đi?

"Tạ tiểu thư!" Hắn còn muốn lại ngăn cản tôi, bỗng nhiên mạnh quay đầu đi.

Tôi cũng trong cùng một lúc cảm nhận được khí thế không thể quen thuộc hơn được kia -- đây là tôi lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu chặt vật như thế, vết thương đầy rẫy, vết máu loang lổ, để tôi đau lòng đến cơ hồ đã quên phải làm sao hô hấp.

"Tiêu!" Bỏ qua tay Vệ Sở, tôi cấp tốc chạy hướng về phía Tiêu, cách đến gần rồi mới phát hiện tư thế nàng bước đi hơi khác thường, chẳng lẽ tổn thương chân? Vậy nàng là làm sao từng bước từng bước đi tới... Kiểm chế chưa xót trong mắt, tôi lại lặng lẽ nhìn lướt qua nơi khác.

Tay phải của nàng không tự nhiên buông xuống bên người, hô hấp khinh hoãn mà suy yếu -- chói mắt nhất nhưng là vết thương trên bụng nàng, dĩ nhiên có một hồ khẩu to nhỏ, khối máu ngưng tụ bốc ra ri sắt đỏ sẫm như thế, khó có thể tưởng tượng trên mặt của nàng vẫn là nhất phái phong kinh vân đạm (nhẹ như mây gió).

"Đau sao?" Tôi thậm chí không dám đụng vào vết thương của nàng, chỉ có thể cẩn thận mà hỏi dò, cổ nén nước mắt nhưng ở thời điểm nàng mỉm cười vờ dè mà xuống.

-- làm sao sẽ không đau! Thương nặng như vậy...

"Tôi không có chuyện gì, đừng khóc." Tôi không dám dùng sức ôm ấp nàng, nhưng nàng không để ý chút nào mà đem tôi thật chặt ôm vào trong ngực, sức mạnh lớn đến mức dường như muốn đem tôi tan vào thân thể của nàng, tôi cảm giác được nàng đang khe khẽ run rẩy -- trên thực tế, người chân chính run rẩy cũng không phải nàng.

"Tiêu, Tiêu..." Tôi chỉ có thể thông qua không ngừng mà gọi tên nàng để xác định nàng thật sự giữ lời trở lại bên cạnh tôi.

"Ừm, tôi ở đây." Một lần lại một lần vỗ về phía sau lưng tôi, không hề có một chút thiếu kiên nhẫn, thật giống cái người bị trọng thương cần che chở là tôi, Tiêu thanh âm ôn nhu như là ánh mặt trời trong tháng ba, tức thì đem tôi hoảng sợ sợ sệt đều xua tan đi.

"Ta nói, hai người chán ghét đủ chưa?" âm thanh Mặc Mặc lạnh lạnh chen vào, khiến tôi mặt ửng hồng lên, những tâm tình kích động kia cũng rất nhanh lạnh đi, "Cậu nghĩ nàng là người máy à! Vết thương cũng không muốn xử lý sao?"

Kính giác Mặc Mặc nói, tôi vội vàng từ trong lòng Tiêu lui ra, đỡ nàng có chút vội vàng hướng về xe đi đến, luôn cảm thấy Tiêu tựa hồ liếc mắt một cái Mặc Mặc, ánh mắt kia có một tia không ngờ, là tôi hoa mắt sao?

Trên kính xe Land Rover dán một tầng màng màu trà phản quang, bên ngoài không thể nhìn rõ tình hình bên trong, vì thế nên tôi rất yên lòng bắt đầu ở trên người Tiêu cời áo sơ mi của nàng, chuẩn bị thay nàng xử lý vết thương.

"An Nhiên..." Tiêu theo sức mạnh của tôi nằm vật xuống ở trên ghế sau rộng lớn, nhưng đột nhiên chế trụ cổ tay tôi, lông mày hơi nhíu, trong mắt là tâm tình tôi nhìn không thấu, "Chỉ làm cái gì?"

Tiếng nói của nàng dẫn theo một tia khăn khăn, sắc mặt tái nhợt có chút nhu nhược, đôi môi hồng nhạt hơi nhếch lên, quyến rũ mê người, rồi lại hiển lộ ra một loại gọi cảm cùng bình thường tuyệt nhiên không giống.

Tôi âm thầm mắng một hồi chính mình ý nghĩ loạn thất bát tao trong đầu, nhưng không hề phòng mớ miệng dĩ nhiên dẫn theo lấp ba lấp bắp lúng túng: "Thoát, cởi quần áo a..."

Nàng không nói lời nào, lông mi thật dài nhẹ nhàng buông xuống, nhưng sức mạnh nắm cổ tay tôi không chút nào buông lỏng.

Cau mày, theo ánh mắt của nàng nhìn mình, mặt tôi không khỏi chế nóng lên -- nguyên lai trong lúc vô tình, tôi đã vượt ngồi ở trên đùi Tiêu, vẫn duy trì động tác thân cúi xuống cởi khuy áo nàng; mà nàng thì lại nắm lấy cổ tay tôi, khuôn mặt cũng không nhìn tôi, dáng vẻ cúi đầu phục tùng hơi có chút không thể làm gì ngậm đồng ý -- cảnh tượng này, thực đang khiến người mơ tưởng viễn vông.

Tôi chỉ lo Tiêu hiểu lầm, vội vội vàng vàng giải thích, suýt chút nữa cắn đầu lưỡi chính mình: "Em, chị, không không, không phải như chị nghĩ... Em em, em là phải giúp chị xử lý vết thương!"

"Ừm, tôi biết." Trầm mặc một lát, khi tôi cho rằng nàng là tức rồi không muốn để ý tới tôi, trong lòng dĩ nhiên gấp đến độ muốn roi lệ thì, nàng mới thân nhiên quét tôi một chút, miên cường hất môi nở nụ cười, nụ cười kia, rõ ràng dẫn theo một tia treu tức, luôn luôn chú ý biểu tình của nàng tôi chắc chắn sẽ không nhìn lầm.

-- thật đúng, cười nhạo em như thế có lực sao?

Xem phần trên chị là cái người bệnh, không so đo với chị, chờ vết thương chị khỏi rồi, chúng ta lại tính sổ sau!

Tức giận cắn răng hàm, tôi trừng nàng một chút, cũng không dám dùng sức, cấp tốc mở ra nút buộc quần áo, nhẹ nhàng tách ra mảnh áo -- da thịt trắng sáng long lanh từng chút một sôi nổi trong mắt, tôi không kim lòng được nín thở: Xưa nay cũng không biết, thân thể nữ nhân có thể đẹp như thế.

Hoặc là, chỉ bởi vì tôi đối với cô tâm tư nằng không giống nhau, mới sẽ vào lúc này thay lòng đổi dạ.

Tôi sâu sắc thể ngộ đến loại xao động xấu hổ mở miệng này, trước nay chưa từng có tới hung hăng như thế -- không có sức chống cự.

Tôi muốn hôn môi nàng.

Rất muốn.

Tác giả có lời muốn nói: Ta bạn cùng phòng cho ta đề cử một trò chơi gọi (ôn dịch công ty) (một tận sức với đề toàn nhân loại bị mắc bệnh bệnh độc phân = xã hội game), vì càng tốt mà tìm kiếm càng văn linh cảm ta dùng dùng một cái đi chơi, kết quả dẫn đến mê muội game không có đúng hạn chương mới... Đây không phải lỗi của ta riu rít anh toàn lại ta bạn cùng phòng! Xin mời quất nằng không muốn tìm ta → _ →

Còn có xé chiều hôm nay làm quần áo thời điểm hoa thương ngón tay, mở thụ môn thời điểm lại cạo xương ngón tay trên một khối nhỏ bì, đau chết qaq (cũng không tới an ủi một hồi đáng thương tác giả quân sao

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 56: Tạ: Thương (Hạ)

Bạn bè là đưa tôi đùa giỡn, bạn thân là đưa tôi phá hoại.

Tôi không nhớ ra được là ở nơi nào thấy câu nói này, nhưng giờ khắc này dĩ thường rõ ràng hiện trong đầu óc.

"Tiểu An Từ, tớ phát hiện Cù Tốc tên tiểu bạch kiểm kia không thấy!" Cửa xe bị "Xoạt --" kéo dài, âm thanh Mặc Mặc theo vang lên, vẫn không có thể từ trong mê ly lúc này bừng ra, tôi lẳng lặng quay đầu lại, nằng trong nháy mắt hai mắt tròn to cùng co giật khóe miệng để trong lòng tôi đột nhiên hiện lên một luồng linh cảm không lành, quả nhiên, "Ai nha tớ đi! Tớ làm sao đột nhiên mất tối sầm lại, cái gì đều không nhìn thấy cơ chứ? Tớ không nhìn thấy không nhìn thấy..."

Cửa xe đột nhiên bị đóng vào, nhưng tôi còn có thể ngờ ngờ nghe thấy Mặc Mặc làm bầm lẫu bầu: "An đại nhân quá uy vũ, bắt quá người ta còn có thương đây, mình có phải là nên nhắc nhở nàng kiểm chế một chút đây? Có điều An đại nhân nhà ta lại là nằm trên thật là không có nghĩ đến a! Rất cho lão nương dài mặt! Đề chết cái tên họ Tiểu nhìn nằng sau đó còn duệ cái gì A ha ha ha..."

Tôi phản ứng đầu tiên là ngay tại chỗ đào cái động đem chính mình chôn.

Phản ứng thứ hai là trước khi đem chính mình chôn nhất định phải trước tiên đem chôn Mặc Mặc cái tên gia hỏa không biết điều này!

Cương cái cổ nhìn chăm chăm ba giây đồng hồ mở ra lại đóng cửa xe, tôi cảm giác một luồng táo ý vẫn từ gò má lan tràn đến sau tai, tìm đập một hồi nhanh lại một hồi, bỗng nhiên trong buồng xe yên tĩnh phảng phất đều là hồi âm tim tôi đập.

Tôi không dám nhúc nhích một chút, chớ nói chi là quay đầu lại xem về mặt Tiểu Tiều giờ khắc này; tôi chỉ lo nằng hiểu làm gì đó, rồi lại so với này có thêm chút lo lắng những khác không nói rõ được cũng không tỏ rõ được; tôi không có cách nào quên chính mình tư thế lung tung hiện tại, thậm chí khoảng cách chỗ tôi chống đỡ lấy bàn tay không đủ một centimet chính là bên eo Tiểu... Tôi không biết nên làm gì phá vỡ cục diện bế tắc.

Tôi không chế lại hô hấp chính mình, trì hoãn lại trì hoãn, như là một phạm nhân chờ đợi tuyên án, rõ ràng đã định trước kết cục chấm dứt nhưng vẫn còn tồn tại chút điểm may mắn thấp kém.

Tôi phi nhỏ chính mình như vậy, trong lòng sinh ra vô cùng vô tận xấu hổ cùng thương cảm.

"An Nhiên." Cuối cùng vẫn là Tiểu đánh vỡ trầm mặc.

Tôi nhận ra được nằng giật giật thân thể, buông ra cổ tay tôi, theo bản năng quay đầu đến nhìn nằng, "A?"

Nàng chống khuỷu tay dựng thẳng tắp nửa người trên, tôi quay đầu lại cúi đầu, thời gian phảng phất vào đúng lúc này bất động -- trùng hợp như vậy, vì diệu như vậy, bất thiên bất ý mới* thiếp hợp lại cùng nhau như là chuyện cười tạo hóa trong lúc rảnh rỗi, nhìn như ngẫu nhiên, rồi lại thiên thời địa lợi nhân hoà thiếu một thứ cũng không được -- tôi vui mừng tạo hóa lúc này ác liệt, rồi lại chán ghét ý nghĩ xấu xa này, trong khoảng thời gian ngắn càng là đã quên động tác. (*công bằng, vô tư)

Môi Tiểu mềm mại, lạnh lẽo, như hoa tuyết nhẹ mềm đảo qua đầu trái tim, lại phảng phất như đám mây hư vô khó có thể với tới, tôi dùng hết toàn bộ lý trí ngăn cản chính mình kích động tiến một bước, nhưng cũng không còn dư thừa khí lực ép buộc chính mình rồi đi ôn nhu hương này.

Nàng lông mày lẫm lẫm chưa qua tân trang, lông mi nhỏ dài nồng đậm, tự nhiên quyền kiều, đôi mắt kia sâu thẳm nữ lệ yên lặng nhìn chăm chú tôi, hình

như có thiên ngôn vạn ngữ bện thành một chiếc võng, đem tôi quay đầu chụp xuống, lại cũng vô lực quay lại.

Một lúc lâu, có thể vền vện là trong nháy mắt, nàng bỗng nhiên khẽ ra một tia thỏa hiệp giống như than thở, như là một đuôi đảo loạn nhu ba thủy thảo cuốn lấy thần trí tôi, khiến tôi muốn ngừng mà không được.

Ở thời điểm tôi luống cuống, nàng buông xuống mi mắt, nhẹ nhàng ngậm tôi môi dưới, như điện lưu thông qua rung động, tôi thật vất vả mới nhịn xuống tiếng rên vừa tràn ra miệng.

Trắng mịn đầu lưỡi cẩn thận từng li từng tí một thăm dò, qua lại vuốt nhẹ, lập tức từng điểm từng điểm tăng thêm hàm duyên sức mạnh, tê tê đại đại ngứa để tôi không kìm lòng được nắm ở cổ nàng, nhiệt tình ôm lấy nàng mời đáp lại.

Tôi như là lữ nhân ở trong sa mạc khát hồi lâu, đem môi nàng thiết coi như nguồn nước quý giá, đầu đá lung tung, không có kết cấu, chỉ bằng một kháng nhiệt tình biểu đạt nội tâm kích động; nàng lại như là thợ săn lý trí mà kiên trì, dùng mưa phùn kéo dài ngày trăng ôn nhu mà mê hoặc con môi cánh giác, ung dung thông thả rót vào từng bước xâm chiếm, không dấu vết cướp đoạt chủ đạo.

Nàng hôn, cẩn thận mà triền miên, dễ như ăn cháo mà đem ý chí tôi tan rã hết thấy, khiến tôi cam nguyện kính dâng lên tất cả, cúi đầu xưng thần.

Trái lại chính tôi, lỗ mẫn, trức trặc lại mang theo bức thiết, như đưa ngọc lần đầu tiên hôn môi-- trên thực tế, này xác thực là nụ hôn đầu của tôi.

Đương nhiên tôi cũng không tính nói cho nàng.

Tôi cảm thấy này rất mất mặt.

Hôn hôn, ngực mát lạnh, ý thức mông lung trong nháy mắt, tôi cũng không biết chính mình khí lực từ nơi nào tới, giờ tay chặn lại vai Tiêu, thoáng ngửa ra sau một chút, cùng nàng tách ra -- môi nàng sắc vẫn là nhạt nhẽo, nhưng có thêm một tia dịu dàng thủy nhuận sáng loáng, con ngươi như hắc diệu thạch phủ một tầng sương mù, nửa nghi hoặc nửa bất mãn mà nhìn tôi, khiến tôi âm thầm đem một giây trước cái tên hỗn đản không rõ phong tình đưa nàng đẩy ra mắng một lần lại một lần.

Tôi không muốn đi nghĩ sâu hãm nghĩa nụ hôn này, nhưng tôi biết, nàng đối với tôi cũng là có cảm giác -- vậy thì được rồi, không phải sao?

Chỉ là, tôi vẫn chưa có chuẩn bị tốt một bước tiếp theo; chỉ ít, không phải lúc này, không phải nơi đây.

Ngượng ngùng mà cúi thấp đầu, không dám nhìn lại tầm mắt sáng quắc kia, ôn tay hoàn thành công việc còn lơ dờ vừa nãy-- xử lý vết thương.

Nhìn vết thương nàng không thấm máu nhưng vẫn dữ tợn như cũ, tôi cũng không còn những tâm tư kiêu diễm kia nữa, tâm không tạp niệm tiêu độc, băng bó, trong lòng đối với nàng thương tiếc trước nay chưa từng có nhảy lên tới đỉnh, che lại những rung động sau khi nhìn thấy thân thể nàng kia.

Giấy lát, chỉ nghe nàng trầm thấp nở nụ cười một tiếng, lại không nói cái gì nữa, vén lên lưu hải tôi lướt xuống trước mắt, lòng bàn tay non mềm vuốt ve lông mày tôi thu lên, đáng vẻ đối với lúc nãy hai chúng tôi vượt quá giới hạn không để ý chút nào.

Chẳng biết vì sao, nàng hững hờ để trong lòng tôi lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm đồng thời cũng dâng lên thất lạc nồng đậm.

Ép buộc chính mình chăm chú với vết thương của Tiêu, tôi ngược lại cũng phát hiện một điểm là lạ-- theo lý thuyết Tiêu bị thương không vượt qua một canh giờ, thế nhưng vết thương nàng màu sắc cũng đã xu hướng thâm màu nâu, huyết dịch đều ngưng kết thành khối hình, không chỉ có nơi này, liền ngay cả vết máu lẻ loi tán tán khác cũng là tình huống như thế-- tôi không khỏi nghĩ tới Cù Tộc: Hãn bị xác sống cào tổn thương, nhưng không có phát sinh dị biến, mà miệng vết thương dấu hiệu dòng máu ngưng tụ, cùng Tiêu rất giống.

Đề xuống từng cái từng cái điểm khá nghi lo đầu ra, tôi từ trên người Tiêu phiến hạ xuống, ngồi quỳ chân ở phía sau toà bên trên lối đi nhỏ, đưa tay đi mở xương đùi của nàng; tôi không dám dùng sức, chỉ nhẹ nhàng từ mắt cá chân hướng trên uốn lượn -- bắp thịt cân xứng mà kiên định tự nhiên, đường nét trời chảy mà độ cong ưu mỹ, quả thực như là kiệt tác nhà điêu khắc đúc hết tâm huyết.

Một đường từ mắt cá chân tìm thấy đầu gối, lại từ đầu gối ngược lại tới đùi, thời điểm sắp tiếp cận bắp đùi, chỉ cảm thấy da dưới tay run nhẹ lên, theo sau đó cứng đờ căng thẳng, "Sao, làm sao vậy? Em làm đau chị sao?"

Sau khi tôi căng thẳng lại không hiểu nhìn tới, nàng mím môi nhàn nhạt dời mắt: "Không có chuyện gì."

Tuy rằng về mặt nàng không nhìn ra đầu mối, nhưng tôi cảm thấy nàng là có ý định tránh đi ánh mắt của tôi.

Tôi rõ ràng nhìn thấy tư thế nàng bước đi vừa nãy có chút không thích hợp, nhưng là xúc cảm dưới tay nói cho tôi hai chân của nàng xác thực không có vấn đề... Như vậy, là nơi khác đau sao?

Tôi lại nhanh nhìn chăm chăm mặt nàng nhiều lần đánh giá, đột nhiên phúc chí tâm linh*: Chẳng lẽ, nàng thẹn thùng? (*khi vận may đến thì trong lòng cũng sáng ra)

Ý thức được điểm ấy, tôi vội vàng thu hồi bàn tay còn đang bồi hồi cạnh bắp đùi nàng, mạnh mẽ ở lòng bàn tay chính mình bấm một cái, mới duy trì vững vàng thanh tuyến hỏi: "Còn thương tổn chỗ nào sao?"

Tiêu chậm rãi khua lên chân, ngoẹo cổ trầm ngâm chốc lát, làm như ở hồi ức, sau đó kéo tay tôi, đặt tại ngực chính mình: "Xương sườn."

Tôi không biết nàng là có ý định hay là vô tâm, gương mặt kia thanh vũ không chút nào hiện son lộ thủy, tim đập cũng là cực kỳ trầm ổn chậm chậm, thông dong như thường; tôi cũng chỉ đành cố gắng trấn định mà nhìn nàng, lòng bàn tay cấp tốc chảy ra mồ hôi lại bán đứng tâm tư tôi, liền ngay cả tim đập cũng không nể mặt mũi gia tốc lên. Từ khi bắt đầu cùng nàng đơn độc tiến vào trong xe, nhịp tim tôi không biết rối loạn mấy lần, còn tiếp tục như vậy, thật sợ tôi sẽ bởi vì bệnh tim mà ngất đi.

Tuy rằng biết rõ nàng bất luận lúc nào cũng đều như là một tảng núi Thái sơn bình tĩnh phía trước, nhưng tôi xác thực không thể phát hiện vết thương trên xương sườn mang cho nàng đến bao nhiêu thống khổ, tôi nghe nói, người tổn thương xương sườn, liền ngay cả hô hấp đều đau, mà Tiêu -- cũng không có.

Thanh khụ một tiếng, tôi rút tay về, nghiêng mặt không lại đi nhìn da thịt hiện ra giống như ngà voi ánh sáng lộng lẫy mê người, kiểm chế dưới tất cả tâm tình, nhỏ giọng nói rằng: "Nếu như thương ở xương sườn, em cũng không có cách nào."

"Nhu nhu nặn một chút sẽ tốt hơn một ít." Đường như không có chú ý tới tôi từng quăn, Tiêu không nhanh không chậm tiếp lời nói.

"..." Bị nàng ghen đến nói không ra lời, tôi gắt gao cắn môi dưới, nhưng chung quy tức không nhịn nổi, lập tức quay đầu trở lại đi trừng nàng, đã thấy nàng chính ngậm lấy một vết trêu tức ý cười yếu ớt nhìn tôi, hai tay chính đang tại một nút thắt cuối dùng dưới rốn.

Tức giận nàng trêu đùa, tôi ném cho nàng một cái liếc mắt, thu thập xong băng vải được phẩm đầy cửa mà ra, kỳ thực tôi không hề tức giận, chỉ là không muốn làm cho nàng phát hiện gờ má tôi bởi vì xuân tình thiêu đốt mà nóng lên, đó là dục vọng xấu hổ mở miệng.

"Yêu, nhanh như vậy liền đi ra ? Mặt hồng như thế, còn rất kịch liệt à?" Mặc Mặc nhảy nhót đến bên cạnh tôi, hai tay ôm lấy bờ vai của tôi, cười hèn mọn đến cực điểm, đề tôi hận không thể dùng giấy trên mặt nàng, "Ha ha ha..."

"Đừng nghịch, nói đúng đấy, " tôi đẩy ra mặt nàng tập hợp tới, nỗ lực bày ra sắc mặt nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói rằng,

"Cậu mới vừa nói không thấy Cù Tốc , chuyện gì xảy ra?"

Nói đến đây cái, nàng cũng thu hồi cột nhà, nhú lại lông mày ngưng trọng nói rằng: "Chúng tớ mang cậu đến tấp đạo không lâu, hẳn cùng Vệ Sở xuống xe nói là đi hóng mát một chút, đánh liều thuốc, sau đó Vệ Sở một mình trở về , nói hẳn đến phụ cận đi dạo, tớ cũng không để ý, nhưng là liền ngay cả họ Tiêu đều trở về , tiểu tử kia vẫn là không thấy bóng người... Tớ cảm thấy có chút không đúng."

Tôi nhìn một chút Vệ Sở nghe tin đi tới, chờ đợi lời giải thích của hắn.

Hắn khẽ mỉm cười, đối với phía sau tôi nói chuyện: "Tiêu Cù đi tìm cô , làm sao, cô chưa thấy hắn sao?"

"Ừm, nhìn thấy ." Tiêu âm thanh nghe không ra chút nào sóng lớn, nhưng tôi rõ ràng cảm giác được ánh mắt Vệ Sở trong nháy mắt ngưng trệ, " Thời điểm hắn đến, tôi đang cùng Bạch Tô giao thủ, tự lo không xong, đến lúc tôi lại đi xem, hắn đã bị xác sống xé thành mảnh nhỏ."

-- nói như vậy, Cù Tốc hẳn đúng là chết rồi sao? Vẫn là lấy phương thức chết thảm như vậy.

Tôi há miệng, đối với người trước đây không lâu còn cùng đàm tiếu thoáng qua liền chịu không nổi thổn thức, lại phát hiện trừ tôi ra, dĩ nhiên không có người nào biểu lộ ra khổ sở mất đi đồng bạn.

"Tiêu bác sĩ, nếu con xác sống vương lợi hại như vậy, cô lại làm sao bình yên vô sự trở về ?" Vệ Sở tựa như cười mà không phải cười hỏi.

"Tôi mệnh lớn mà thôi." Tiêu nhẹ nhàng mà trả lời, nhưng tôi tựa hồ nghe ra một tia tự giễu.

"Con xác sống vương kia thế nào rồi?" Vệ Sở tiếp tục hỏi.

"Chết rồi." Tiêu hơi không kiên nhẫn.

"Vậy thi thể của nàng đâu?" Đừng nói là tôi, liền ngay cả Mặc Mặc lăm lăm liếc liếc quen rồi cũng nhận ra được một tia không thích hợp: Cái người Vệ Sở này, dùng cái gì đối với hậu sự Cù Tốc chẳng quan tâm, nhưng đối với Tiêu như vậy không nghe theo không khuất phục, đối với việc Bạch Tô hỏi hết đồng tới tây... Rất khả nghi.

Thấy chúng tôi đều về mặt quái dị theo dõi hắn, Vệ Sở như là ảo não chính mình luống cuống, vội vã giải thích: "Xin lỗi, tôi quá kích động ... Tôi cùng Tiêu Cù là huynh đệ sinh tử tương giao, đột nhiên biết được tin hắn qua đời, trong lúc nhất thời khó có thể tiếp thu."

"Nén bi thương." Nói xong câu đó, từng người trầm mặc.

Lời giải thích của hắn hợp tình hợp lý, nhưng tôi cảm thấy không chỉ như vậy.

Hắn nhất định có ẩn giấu, chỉ là chung quy không có chứng cứ, không nên ngông cuồng phỏng đoán, chúng tôi cũng là ngầm thừa nhận lý do của hắn, liền thuận theo chuyển đề tài câu chuyện.

Tiêu hời hợt nói một hồi nàng thoát hiểm trải qua, cũng không cho chúng tôi thời gian hỏi nhiều, lập tức dặn dò Ngô Phóng Ca khởi hành.

Tuy nói việc cấp bách là rời đi cái thành thị nguy cơ tứ phía này, khó bảo toàn những xác sống không còn quân thức kia lúc nào sẽ đuổi tới, nhưng tôi lo lắng Tiêu thương thế, chỉ lo liên tục không ngừng chạy đi sẽ làm vết thương trong bụng nàng nứt ra.

Thấy tôi vẫn vội vã cuống cuồng quan tâm eo nàng, còn dùng tay hư ôm, Tiêu buồn cười cong cong môi, đưa tay đem tôi kéo vào trong lòng nàng, cuốn lại bờ vai của tôi, đem đầu gối lên hõm vai tôi, thanh uyển âm thanh đi kèm nhiệt khí thổi ở bên tai tôi, khiến tôi lập tức mềm nhũn nửa người: "Cho tôi dựa vào một lúc."

"... Được." Đây Mặc Mặc bên cạnh người ánh mắt ý tứ sâu xa chế nhạo, tôi giả vờ tỉnh táo ưỡn thẳng lưng lên để cho nàng có thể dựa vào càng thoải mái chút, trên mặt thiêu ý nhưng vẫn kéo dài đến cái thành thị kế tiếp.

Tác giả có lời muốn nói: Có người nói, thân đầu lưỡi mới xem như là hôn, vì lẽ đó, đây là nụ hôn đầu → _ →

Các người cho rằng ta sẽ để Mặc Mặc phá hoại cái này ảm áp thời khắc sao! Ta là loại người như vậy sao!

Kích, tình, hi, a có hay không! Đối với hiện tại cảm chỉ tất cả cái cổ trở xuống thân mật hi hi tới nói này đã là Tiêu chuẩn lớn có hay không! Tiếng vỗ tay ở nơi nào ~

Đúng rồi, ngày hôm nay trong lúc vô tình phát hiện một phần chưa Thế Văn nhân vật chính tên lại cũng gọi là An Nhiên, quá đáng nhất chính là con kia "An Nhiên" vẫn là nữ vương tấn công tới, không thể nhẫn nhịn (#')

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 57: Tiêu: Tội Ác Chi Thành (Thượng)

Yêu thích An Nhiên chạm vào, yêu thích hơi thở của nàng, về điểm này, tôi không chút nào phủ nhận.

Thế nhưng, yêu sao?

Đề tay lên ngực tự hỏi, tôi không biết -- hoặc, tôi chỉ là không muốn biết. Tôi lẳng lặng mà dựa vào bả vai An Nhiên đơn bạc, tuy rằng nhắm mắt, nhưng có thể cảm giác được chỗ cạnh tài xế phía trước vô tình hay cố ý quăng tới tầm mắt, đã giải quyết đi một cái phiền phức, một cái khác, cũng nên sớm chút đi xuống dưới tìm đồng bạn của hắn, không phải sao?

Từ trên người tiểu tử kia tìm ra mấy tiếp thu tín hiệu vẫn không có phản ứng, không biết có phải là bị đối phương nhận ra được cái gì; nếu thân phận của hắn có khả nghi, nói vậy cái tên Vệ Sở này cũng không thể tách rời quan hệ, chẳng trách biết được Cù Tộc đã chết cái tên này liền lộ ra đuôi cáo, như vậy lúc trước ở siêu thị gặp gỡ cũng không phải ngẫu nhiên, tôi đều sẽ tra ra chân tướng, hắn cũng hầu như là muốn chết, mà chỗ bất đồng chỉ ở thứ tự trước sau với hai chuyện này thôi.

Lộ tuyến lúc trước của tôi, ở Đồ Thư Quán thành phố Q vừa nãy, là thành phố H cách nơi đây 260 km, nơi đó là một bồn địa thiên nhiên hình thành, ở trước tận thế có nơi giàu tài nguyên thiên nhiên mỹ dự, sản vật phong phú, tài nguyên sung túc, hơn nữa địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, nếu như ở nơi đó kiến tạo căn cứ, tính an toàn phải so với những thành thị khác tốt hơn nhiều -- mấu chốt nhất chính là, chỗ đó ở gần thành phố Z láng giềng tôi nhất định phải đi tới.

Thành phố Z, là bá chủ khoáng sản toàn quốc.

Nặng nề hơn ba giờ thoáng một cái đã qua, vết thương trong bụng tôi đã không có gì đáng ngại, các nơi xương cốt bị thương trên người cũng cơ bản khỏi hẳn, ngoại trừ hít sâu thì ngực sẽ có chút đau nhẹ. Đường viền thành phố H cũng dần dần hiện ra trước mắt.

Núi non như tụ, sóng lớn như nộ, ở giữa lại tô điểm lấm ta lấm tã sắt thép kiến trúc, bên trong xanh ngắt một mảnh màu xanh lục chen lẫn xám âm trầm, khiến tâm tình vừa mới khoan khoái trong lòng cũng lập tức lắng đọng xuống.

Dọc theo gò ghề bàn sơn quốc lộ từng vòng chạy về thủ đô, trên đường không có gặp phải một con xác sống, xem ra nơi hiểm yếu xác thực là một tấm bình phong mạnh mẽ, nhưng tương tự, nếu là bị nhốt ở trong thành, muốn phá vòng vây độ khó cũng tăng lên theo cấp số nhân.

Vòng quanh sơn đạo gần mười phút, cuối cùng cũng coi như nhìn thấy lối vào thành thị, kia nguyên bản nên là lối xuất nhập cảnh thu phí, bây giờ lại bị một tầng đơn sơ tường đá đổ đến chặt chẽ, chỉ có một khe hở có thể cho một chiếc xe đi xuyên qua. Hai tráng hán đáng người khỏi ngờ chính đang dựa hai bên trái phải, một nâng quyển sách say sưa ngon lành đọc, một thì lại ngủ gật.

Ngô Phóng Ca đem xe chậm rãi dừng lại, nhún nhún kèn đồng ra hiệu. Hai tráng hán kia lập tức hướng về chúng tôi nhìn sang, lấy thị lực của tôi, tự nhiên phát hiện ánh mắt bọn họ rõ ràng toả sáng -- lại như là mèo hoang thấy cá tươi.

"Hoan nghênh mấy vị đi tới Ngao Thiên căn cứ, xin mời xuống xe tiếp nhận kiểm tra, cảm tạ phối hợp." Hai người cùng dậm chân, chào một cái tiêu chuẩn quân đội, tuy rằng không có mặc chế phục, vẫn như cũ có thể cảm giác được bọn họ quân lữ khí chất.

"Xin chào, có thể nói một hồi tình huống căn cứ các người cùng hạng mục công việc chú ý sao?" Ngô Phóng Ca sang sảng cười cười, nhưng Vệ Sở bên người lại ân cần đưa lên hai điều thuốc lá, cướp hỏi.

"Hắc tiểu lão đệ đủ ý tứ, đại ca ta cũng sẽ không khách sáo." Tráng hán tiểu tóc húi cua mặt mày hớn hờ nhận lấy điều thuốc kẹp ở trên lỗ tai, phóng khoáng vỗ vỗ vai Vệ Sở, "Chúng ta Ngao Thiên căn cứ đây, quy mô không tính đặc biệt lớn, thế nhưng thắng ở binh tinh lương đủ, hơn nữa Tướng đội trưởng của chúng ta năng lực lớn! Theo lão nhân gia người, chuẩn không sai được!"

-- binh, lương, Tướng.

Ba chữ này nhất thời gây nên hứng thú của tôi.

Tôi cho Ngô Phóng Ca liếc mắt ra hiệu, hần hiểu được ý, giả vờ không hiểu hỏi: "Đại ca, lời này nói thế nào? Ta nơi này còn có quân đội a?"

"Cái kia ngược lại không phải!" Tiểu tóc húi cua cười gượng một tiếng, ngón cái chỉ trỏ bên người hợp tác, "Ta cùng A Huy trước đây tham gia quân ngũ, vì lẽ đó Tướng đội trưởng phái chúng ta đến gác cổng, còn binh, chính là đội Duy An trong căn cứ chúng ta, đội ngũ đều là do dị năng giả tạo thành, Tướng đội trưởng tự mình chọn tinh anh, phụ trách bảo vệ căn cứ, duy trì trật tự, ở căn cứ vậy cũng là vang dội, không ai dám xúi quẩy!"

"Tướng đội trưởng người này là lai lịch gì, đại ca các người như thế tôn sùng hần?" Ngô Phóng Ca làm bộ dáng vẻ không cho là đúng hỏi.

"Ồi tiểu tử người cũng đừng vênh váo, Tướng đội trưởng ta cũng giống như tiên nhân nhân vật lợi hại, nhúc nhích ngón tay liền có thể cho tiểu tử người chịu không nổi người có tin hay không?" Tiểu tóc húi cua đảo dặt dặt ý khích lệ thủ lĩnh của bọn họ, xem cái vẻ mặt cuồng nhiệt kia, cũng như là giáo đồ bị tẩy não.

-- Tướng sao?

A, tôi đột nhiên nhớ tới một tên họ Tướng, nếu như đúng là hần, vậy cũng không thể tốt hơn... Nợ tôi trái, cũng là thời điểm đòi lại.

"Vậy chúng ta muốn gia nhập căn cứ, cần thỏa mãn điều kiện gì đây?" Lần này, Vệ Sở chuyển đối tượng hỏi dò là cái người cảm sách, tráng hán một mặt trầm ổn.

Hần nghiêm túc đánh giá một nhóm chúng ta, nhìn thấy ba người phụ nữ chúng ta thì ánh mắt có chút phức tạp, nhưng chỉ là dời mắt quay về Vệ Sở hỏi đáp: "Tiến vào căn cứ mỗi người phải giao nộp ba viên não tinh xác sống cấp thấp, kiểm tra dị năng đạt đến cấp một có thể miễn phí, kiểm tra dị năng đạt đến cấp hai có thể thêm vào hưởng thụ đãi ngộ ăn ở phân phối."

Lúc này An Nhiên mở miệng nói: "Nếu như người bình thường không có não tinh cũng không có dị năng, căn cứ liền không tiếp nhận sao?"

Thủ vệ kia liếc nàng một chút, dẫn theo mấy phần chê cười: "Trong căn cứ nguyên bản người bình thường đã nhiều lắm rồi... Xem tư thế mấy vị, làm sao cũng không giống như là hạng người hời hợt a?"

Sách, thế đạo xưa nay đều là như vậy, vật cạnh thiên trạch, kẻ thích hợp sinh tồn, người bình thường không có năng lực tự vệ, đối với xác sống xem ra là đồ ăn, đối với dị năng giả xem ra là phiền toái, không bỏ đá xuống giếng đã là còn sót lại từ bi, làm sao có thể hy vọng xa vời cái chủng tộc ích kỷ này bác ái đến đoàn kết hỗ trợ, nâng đỡ nhỏ yếu?

Tận thế đến chỉ là chất xúc tác đem hồ đen nhân tính mở ra, thủ phạm chân chính mất hết lương tri, nhưng là tham dục của nhân loại.

Có thể tưởng tượng được, cái căn cứ này dị năng giả không ít, mà lãnh đạo của nó, cũng không phải cái nhà từ thiện trách trời thương người gì.

"Não tinh xác sống cấp thấp, có thể cho chúng ta nhìn một chút hàng mẫu sao?" An Nhiên hướng tiểu tóc húi cua kiangại ngừng cười cười.

"Được được, không thành vấn đề," hần vội vội vã vã đồng ý, từ thiếp thân trong túi tiền móc ra một viên tinh thể trọc sặc, trung gian ngưng tụ một chút hồng hào, tạp chất rất nhiều, "Não tinh cấp thấp chính là não tinh thành phần bên trong một loại kém nhất, phía trên còn có ba cấp phân loại, có điều cấp hai khó cầu, cấp ba càng là không nhìn thấy ảnh, dù sao một con xác sống cấp hai ít nhất phải bốn người dị năng giả cấp hai trở lên mới có thể đối phó, còn xác sống cấp ba kia đã là sự tồn tại vô địch -- căn cứ chúng ta hiện nay có thể chỉ có mình Tướng đội trưởng là dị năng giả cấp ba mà thôi."

Hóa ra bây giờ đối với xác sống cùng dị năng giả đẳng cấp phân chia đều cẩn thận như thế sao?

Nếu như là như vậy, Bạch Tô kia lại là cấp mấy?

Nghĩ đến trong túi tôi một viên não tinh toàn thân đỏ đậm, tôi cười cợt, nhìn về phía An Nhiên.

Nàng hiểu được ý, từ trong túi tiền móc ra một túi nhỏ phong kín, đếm mười lăm viên đưa cho thủ vệ kia: "Phiền phức người, đại ca."

"Được rồi, Đại muội từ các người chờ một chút a!" Tiểu tóc húi cua hiển nhiên đối với một tiếng nhuyển nhu "Đại ca" kia rất là được lợi, toét miệng cười đến không ngậm miệng lại được, tay chân cũng nhanh nhẹn rất nhiều, hai ba bước chạy hướng phía sau tường đá, chỉ lập tức chạy trở về, cầm trong tay một xấp thẻ, "Đây là giấy thông hành tạm thời, một lúc đi phía trước Duy An đăng ký, quá 24h sau là có thể chính thức vào thành."

"Cảm ơn." Tiếp nhận tấm thẻ màu trắng, An Nhiên hướng hần gật đầu ra hiệu, còn muốn nói cái gì nữa, tôi đã ôm eo nàng, mang theo nàng nhanh chân đi

vào.

Hừ, đối với một người thủ vệ có cái gì buồn cười.

Xe cũng không thể trực tiếp lái vào, dựa theo quy củ đặt ở bên ngoài thành; một tầng tường đá kia chỉ có điều là trang trí, chân chính bình phong lại là địa thế hiểm trở bên trong thiên nhiên, một vách núi cheo leo thẳng tắp xuống đem toàn bộ bồn địa vây tụ ở bên trong, chỉ có một cái lối vào chật hẹp liên tiếp bên trong thành.

Ở trong tường thành, dùng hơn trăm chiếc xe hơi, còn có xây một tòa nhà gạch ngói thô ráp, mấy người trên người mặc áo dài trắng mang khẩu trang đang đứng ngoài cửa, mặt không cảm xúc nhìn chúng tôi. Vượt qua không tới 24h đồng hồ, làm tốt đăng ký, một nữ nhân ngoài ba mươi nùng trang điểm mặt đem chúng tôi mang vào bên trong thành.

Cùng nhau đi tới, rất nhiều kiến trúc đều có dấu vết rõ ràng bị hủy xấu cùng tân trang, xem ra lúc trước thành thị thanh tẩy cũng là một hồi chiến tranh khốc liệt, có thể còn người sống sót cũng không chỉ là may mắn hai chữ đơn giản như vậy.

Đi qua mấy con phố, chuyển vào một chỗ nhà dân tiểu khu, nữ nhân phụ trách dẫn đường kia chỉ vào tòa nhà màu xanh bên tay trái nói rằng: "Những chỗ này là nam nhân ở, mặt tường hồng nhạt bên kia chính là nữ nhân ở, không nên lầm."

Nhìn đồng hồ tay một chút, nàng lại không nhìn được vầy vầy tay nói: "Cụ thể sắp xếp hỏi quản lý nhà, có gì không hiểu hỏi hàng xóm, liền như vậy." Cũng không chờ chúng tôi đáp lại, lắc mông lập tức rời đi.

"Ta X, đuổi như vậy là muốn đi đâu thai mà! Thái độ phục vụ kém như thế cần thận ta đi trách cứ người a!" Kiều Từ Mặc hướng về phía bóng lưng của nàng múa múa quả đấm.

"Được rồi được rồi, người ta chịu mang chúng ta đến đây là tận cùng nghĩa vụ, cậu cũng đừng oán giận." An Nhiên vỗ vỗ bờ vai của nàng, có chút ngưng ngưng nhìn tôi một cái, "Chỉ có mệt hay không? Vết thương có đau hay không? Chúng ta nhanh đi nghỉ ngơi đi?"

"Ừm." Một chút chán ghét lúc này quét đi sạch sành sanh, tôi chủ động dắt tay nàng hướng về bên phải đi đến, không tới hai bước, quay đầu lại hướng hai tên nam nhân đã bị xem là bố cảnh nhắc nhở, "Đã quên nói, buổi tối tự do hoạt động, sáng sớm ngày mai ở đây gặp lại."

Ngô Phóng Ca dị năng lực lượng tinh thần rất hữu dụng, nếu như Vệ Sở có cái dị động gì, cũng chạy không thoát cảm nhận của hắn.

Vừa này nữ nhân dẫn đường kia cũng không có cường điệu giới hạn nam nữ trong nhà, hiển nhiên xuyên môn không cấm chỉ hạng mục công việc bên trong, mà tôi vào cửa thì liền chú ý đến một tiểu khu to lớn, ngoại trừ chỗ cửa sắt lớn có một chiếc máy ghi hình bên ngoài, những nơi khác không có những thiết bị an toàn khác, quả thực là môi trường phạm tội thích hợp.

Chọn một tòa nhà tương đối xa xôi nhưng cũng kề sát tường ngoài, Kiều Từ Mặc và An Nhiên phân cùng một gian phòng, tôi thì bị mập mạp tức quản báo cho cần cùng một người phụ nữ khác ở chung.

Kiều Từ Mặc quá cảnh giác, bắt lợi cho tôi ban đêm hành động; cùng An Nhiên cùng ngủ một chỗ lại dễ dàng phát sinh việc vượt qua khống chế, tôi tuy rằng bài xích cùng người xa lạ tiếp xúc gần gũi, nhưng cũng biết rõ cùng người khác ở chung là lựa chọn tốt nhất. Dù sao, đối với người xa lạ ra tay dễ dàng hơn chút.

An Nhiên tựa hồ đối với sắp xếp này không hài lòng lắm, nhưng cũng không tiện mở miệng đổi, chỉ lôi kéo tay tôi ân ân nhất thiết mà nhìn tôi, thiên ngôn vạn ngữ đều hóa thành một câu nói: "Tiêu, chị chăm sóc bản thân thật tốt... đợi lát nữa em đi tìm chị."

"Đừng bận tâm." Bất đắc dĩ nhu lưu hải rối loạn của nàng, tôi có ý nghiêm mặt, lạnh nhạt nói: "Đi nghỉ ngơi, không cho tìm đến tôi."

"Nhưng là..." Nàng méo miệng, vô cùng đáng thương mà nhìn tôi, suýt chút nữa khiến tôi nhẹ dạ xuống.

Nhẹ nhàng gầy gầy trán của nàng, tôi thờ dãi: "Nghe lời."

"... Vâng." Không cưỡng được tôi kiên quyết, An Nhiên vẫn đành thỏa hiệp, bị Kiều Từ Mặc đã sớm một mặt không chịu được tha trở về phòng.

Khẽ cười một tiếng, tôi lắc lắc đầu, tiện tay đẩy ra cửa phía sau: "Nghe trộm là hứng thú của cô sao?"

Một cô gái trẻ tuổi tóc ngắn màu rượu vang đang ôm cánh tay dựa vào ở bên tường, con mắt sắc bén giương lên, không có lung túng bị nhìn thấu, trái lại ung dung cười cợt: "Nghe trộm không phải hứng thú, là tôi công tác... Tiêu bác sĩ".

Tôi lạnh lùng nhìn nàng, nhưng trong lòng một trận kinh ngạc, nghe giọng điệu của nàng, tựa hồ quen biết tôi, nhưng tôi trong ấn tượng cũng không có tiếng tăm nhân vật này.

Nhìn ra tôi nghi hoặc, nàng đưa tay ra, lòng bàn tay hở khẩu có một tầng bạc kén: "Tự giới thiệu mình một chút, đội trưởng độc lập đoàn đệ tam điều tra liên tục quân khu W, Bách Niên."

Từ sau khi nàng nói ra quân khu W thì tôi có dự cảm không tốt, quả nhiên liền nghe nàng tiếp tục nói: "Tìm kiếm Tiêu bác sĩ là nhiệm vụ chi nhánh lần này, trong tay tôi có ảnh chụp cô, cho nên khi đội ngũ các cô vừa tiến vào Ngạo Thiên căn cứ, tôi liền phát hiện."

"Sách, Đại đội trưởng, nếu như tôi nhớ không lầm, chỉ ít là quân hàm Trung Úy chứ?" Tôi lướt qua nàng ngồi vào một cái ghế đôi trong phòng, một bên đánh giá bốn phía trang trí, một bên cùng nàng nói chuyện, "Quân đội đến cùng có mục đích gì, dĩ nhiên ở ngoài phải nhiều quan tự mình nằm vùng như vậy, tôi một chút không nghi ngờ kế tiếp còn có thể đụng phải sĩ quan cấp bậc quân hàm."

"Nhiệm vụ của tôi đương nhiên là cơ mật, có điều tôi có thể bảo đảm, sẽ không đem tin tức Tiêu bác sĩ tiết lộ cho quân đội-- tuy rằng, Tiêu tư lệnh cho tiền thù lao rất khách quan đây!" Nàng cũng không thêm đề ý tôi vô lễ, vẫn là chân sau chống đỡ dựa vào mặt tường, tùy ý để gót giày ở trên mặt trường trắng như tuyết đập ra một vệt đen.

"Há, làm sao cô biết, tôi không muốn để cho người của quân đội tìm tới?" Nàng rất thông minh, cái này cũng là nguyên nhân tôi đối với nàng nổi lên sát tâm.

"Tiêu bác sĩ không nên tức giận, tôi rất nhát gan, "nàng lắc lắc ngón tay, cười đến bỉ khí, "tin Yên Từ Hàm qua đời bị tư lệnh đè ép xuống, ngay cả cha đẻ nàng cũng không biết, không khéo chính là, tôi là một trong một số ít người biết chuyện nha!"

Thấy tôi không nói, nàng lại tự mình tự nói tiếp, "Tôi sẽ không giống cô nương thẳng thắn ngu ngốc kia, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ngài thấy thế nào?"

"Thật không?" Đối với đề nghị của nàng không tỏ rõ ý kiến, tôi rõ ràng điều kiện của nàng vẫn chưa nói hết.

"Đương nhiên, tôi sẽ cung cấp cho Tiêu bác sĩ cùng với đồng bạn của cô tất cả tiện lợi ở căn cứ này, chỉ cần cô đáp ứng tôi một yêu cầu nho nhỏ." Nàng đem ngón trỏ cùng ngón cái so với nhau, dáng vẻ híp mắt cười như hồ ly đầy bụng ý nghĩ xấu.

"Tôi mệt mỏi, có việc ngày mai nói sau đi." Tôi suy nghĩ mấy giây, hạ lệnh trực khách.

"Vậy không làm phiền cô, suy nghĩ thật kỹ nha!" Nàng nhún vai một cái, không có lập tức tỏ thái độ cường cầu tôi, thân sĩ khom người, mở cửa đi ra.

Tôi nhắm hai mắt ngồi ở tại chỗ, lẳng lặng chờ sắc trời triệt để tối lại, thay đổi một bộ trang phục, trốn ra ngoài.

Chung quy phải trước tiên quan sát một chút thành phố này, làm tiếp sự định bước kế tiếp.

Về phần Bách Niên này, ở trong lòng tôi đã sớm bị liệt vào danh sách tử vong.. Hứa hẹn có tác dụng gì đâu?

Tôi tin chắc, chỉ có người chết mới có thể bảo thủ bí mật.

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mừng bách niên cô lương lên sàn ~~~

Ngoại trừ ta yêu kho thư có vẻ như xin khách mời em gái đều ra trận quá chứ?

Còn có đồ vào hoặc là báo danh nhớ tới nhấn lại, đón lấy diễn viên quần chúng nhân vật nên còn có rất nhiều → _ →

Đúng rồi, ta trước tiên đi giấc ngủ trưa, buổi tối nên còn có một canh ~ ngo an ~

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 58: Tiêu: Tội Ác Chi Thành (Hạ)

Lúc tôi đi ra cũng không tính quá muộn, sắc trời đã tối, bên trong phố lớn ngõ nhỏ người đi lại không ít; trong thành này phương tiện cung cấp điện đúng là vô cùng đủ, tuy không sánh được phần hoa trước tận thế, nhưng cũng sẽ không cảnh tối lửa tắt đèn không thấy rõ đường.

Dọc theo đường đi gặp phải mấy nhóm người đi ra kết bạn, có một nam một nữ, nhưng còn lại đều ăn mặc mát mẻ nữ tính, không cần đoán cũng biết các nàng là đi làm cái gì.

Loại nghề nghiệp này ở tận thế trước đây liên lũ cấm không ngừng không chỉ là cá nhân thống khổ, cũng là toàn bộ quần thể bi ai.

Các nam nhân dùng hơn vạn năm hoàn thành một hồi long trọng âm mưu, đem nữ nhân địa vị vốn chiếm cứ chủ đạo biến thành vật riêng tư chịu một nhục, sùng vật tranh kỳ khoe sắc thậm chí còn đồ chơi không có linh hồn, bất tri bất giác tinh thần hướng dẫn cùng thâm căn cố đế giáo điều ràng buộc, tạo nên cái gọi là truyền thống lễ nghi, mở ra nam tôn nữ ti lịch sử tiến trình, đồng thời kéo dài nói dối một cái khác giống loài nhu thuận mà ngày thơ tin tưởng chính mình được bình đẳng cùng tôn trọng.

Đều nói nữ nhân sinh ở cổ đại là một bi kịch, như vậy nữ nhân hiện đại lẽ nào liền nhận được tự do sao?

A, bất luận giới tính nào, nhân loại a, bất quá đều là kẻ đáng thương sống ở bên trong tự cho là đúng thôi.

Không để ý người qua đường nhìn thấy trang phục tôi thì ánh mắt kinh ngạc, tôi nhanh chóng hướng về trong hẻm nhỏ tránh đi.

Ẩn ở trong bóng tối, chuẩn bị bắt hỏi đường một người, vừa vặn một người đàn ông từ ngõ hẻm đi vào, áo khoác rộng lớn che kín, bộ dáng lén lút, trong chốc lát, đầu hẻm lại đi vào một bóng người cao to. Thấy bọn họ thần bí đáng vẻ cẩn thận, tôi không khỏi nổi lên hiếu kỳ, chỉ yên lặng nhìn bọn họ giao dịch.

"Đồ vật đều mang đến?" Một thanh âm có chút quen tai vang lên, tôi nhẹ nhàng làm gương lên khoe môi: Thật là khéo, chính là thủ vệ tiểu tặc húi của ban ngày kia.

"Lần này có thể đều là chất lượng thượng thừa hàng tốt, " một giọng nam khàn giọng khác đề thấp cổ họng nói rằng, "Hai mươi viên cấp thấp, tám viên cấp một, còn có ba viên cấp hai đây!"

"Mẹ ruột của ta! Bút tích lớn như vậy! Đừng không phải cái nhà Thành Bắc kia..." Tiểu tặc húi của khiếp sợ hỏi.

"Xuyt, nhỏ chút! Cẩn thận đem người đưa tới! Trong lòng người biết là tốt rồi, chỉ để ý thu hàng, đừng hỏi xuất xứ, giá tiền theo quy tắc cũ." Tên còn lại diệt thanh thức giục, một bên cảnh giác nhìn chung quanh, tôi trực giác bọn họ cũng không phải chỉ giao dịch nào tinh xác sống.

"Được được, a, độ tinh khiết trăm phần trăm, dùng được, không phải vậy sẽ chết người!" Tiểu tặc húi của đưa tới một túi đồ vật, còn không yên tâm dặn dò.

"Biết rồi biết rồi, la toa chết rồi, lão tử lại không phải lần đầu tiên làm cái này, đi trước !" Tùy ý phát tay một cái, người đàn ông kia vội vã ra ngõ nhỏ.

Sau khi tiểu tặc húi của cũng xoay người, tôi nhẹ nhàng từ bên trong góc sờ lên, một tay bóp lấy cổ của hắn, nhỏ giọng hỏi: "Nói, căn cứ hành chính chỗ quan trọng ở nơi nào?"

Không có cho hắn thời gian cân nhắc, tôi gia tăng khí lực ngón tay, ngăn chặn khả năng hắn phản kháng.

Hắn gân xanh từng cái nổi lên, miệng lớn thở hổn hển, rốt cục vẫn là người trách nhiệm cùng sinh mệnh trong lúc đó lựa chọn, ngón tay run lập cập chỉ về phía nam, khó khăn muốn phát ra tiếng.

"Cảm ơn." Được đáp án, tôi không chút do dự mà bóp nát hắn hầu cốt, tôi sẽ không quên ánh mắt hắn thêm nhỏ rãi rơi vào trên người An Nhiên.

Cướp đoạt một phen đồ trên người hắn, một túi não tinh dị năng giả chất lượng khác nhau, hắn là hắn vừa nãy trao đổi. Không nghĩ tới cái căn cứ này trong âm thâm còn giao dịch não tinh dị năng giả, thảo nào hoan nghênh dị năng giả gia nhập như thế, tôi muốn biết là, bọn họ cần não tinh dị năng giả làm cái gì? Cùng tôi cũng như thế hấp thu sao? Kia lại là từ con đường nào biết được tin tức này đây?

Không chút khách khí mà đem túi não tinh này bỏ vào trong túi, tôi tiếp tục lật lên túi áo nam nhân, ở bên trong thiếp thân túi áo của hắn lại có phát hiện mới, đó là một bao bột màu trắng, tôi không khỏi lấy làm kinh hãi, nhiều năm ở bệnh viện công tác, tôi làm sao không biết đây là nguyên liệu chế tác thuốc tê cục bộ, là một loại sẽ làm người nghiện thuốc kích thích -- thuốc phiện.

Mỗi một người mang theo ước mơ ước ao tiến vào Ngạo Thiên căn cứ e sợ đều không tưởng tượng nổi, dưới lớp da mỹ lệ là nội bộ mục nát như vậy, toà thành thị nhìn như ngăn này, đến tột cùng còn ẩn giấu đi bao nhiêu hắc ám không muốn người biết...

Thu thứ tốt, tôi theo phương hướng tiểu tặc húi của chỉ đi đến, qua ước chừng hai mươi phút, ánh đèn càng ngày càng sáng sủa, kiến trúc cũng càng ngày càng dày đặc, hầu như không cần phân biệt, toà nhà văn phòng chói mắt nhất kia nhất định chính là vị trí hành chính quan trọng của Ngạo Thiên căn cứ, từ cửa hai hàng hộ vệ âu phục thẳng tắp liền có thể thấy được chút ít.

Tôi ở góc rẽ quan sát một lúc, thủ vệ cửa tuy rằng nghiêm ngặt, nhưng không phải là không có lỗ thủng mà theo.

Ngay ở gần mười phút trước cửa, đã có ba người nữ nhân trang điểm lộng lẫy tiến vào lầu bên trong, những hộ vệ kia không có nửa điểm ngăn cản ý tứ, thậm chí khẽ hất ánh mắt không che không giấu lưu luyến ở trên người các nữ nhân-- xem ra, cũng như là ứng triệu tới cửa phục vụ đặc biệt.

Suy nghĩ một chút, tôi đem một nữ nhân đang muốn ra ngõ nhỏ đánh ngã, rút đi thẻ của nàng, để cho nàng một viên não tinh xác sống màu hồng nhạt coi như bồi thường.

Cởi áo khoác, sửa lại một chút tóc, dùng sức cắn cắn môi để màu máu hồng hào mấy phần, tưởng tượng lúc này gặp phong trần nữ tử diễn xuất, tôi chậm rãi hướng về cửa lớn tòa nhà văn phòng đi đến, đám kia thủ vệ thấy tôi, có lẫn nhau nháy mắt, có thậm chí thổi bay huyết sáo, điều này nói rõ, tôi cái trang cũng không tệ lắm.

Nhấn nhện tức giận, tôi đối với bọn họ lộ ra mỉm cười.

Một nam nhân nhìn như là kẻ đứng đầu tiến lên một bước ngăn lại tôi, cười đến không có ý tốt: "Yêu, muội muội rất lạ mắt a!"

Tôi nhìn hắn, chỉ cười.

Hắn đem tôi trầm mặc coi như ngưng ngưng, phát phát tay giả vờ dừng cảm cười cười: "Đi thôi đi thôi!"

Ở trước khi tay hần sắp sửa chạm bờ vai của tôi, tôi đi nhanh hai bước, cấp tốc tiến vào trong lầu.

Trong đại sảnh có một chiếc máy ghi hình đối diện cửa thang máy, tôi xoay người đi về phía thang lầu, đem tóc chéch sang trái, che khuất hơn nửa khuôn mặt.

Đền cảm ứng bên trong cầu thang cũng không nhạy bén, tôi cũng vui vẻ đến ung dung, thản nhiên cất bước ở trong bóng tối, cẩn thận cảm thụ tình huống mỗi một tầng, nơi này khí thế vô cùng hỗn tạp, mạnh yếu bất nhất, nhưng càng đi lên tầng càng lớn mạnh một chút, miễn cưỡng đi hơn hai mươi tầng, tuy rằng không cảm thấy mệt mỏi, trong lòng cũng đã phiền chán máy móc lặp lại, bỗng lúc này, tôi cảm giác được một luồng uy thế mang tính áp đảo.

Thứ kia không thuộc về giống loài bên trong nhận thức của tôi, không phải xác sống âm lãnh, không phải dị năng giả sinh động, cũng không phải người bình thường bình thân... Như núi cao ngưỡng chỉ, như Tiềm Long trầm uyên, khiến tôi lần thứ hai cảm nhận được loại sợ hãi không thể ra sức. Đây là bởi thực lực tuyệt đối áp chế sản sinh ứng kích phản ứng.

Mà phần này run rẩy, ở ngoài căn cứ đại học thành cũng đã gặp qua, tôi bất luận làm sao đều sẽ không quên.

Huyết dịch gia tốc, tim đập tăng nhanh, không phải sợ sệt, như là hứng phấn đối với nhân vật mạnh mẽ kia, tôi đã không thêm để ý ước nguyện ban đầu mò lên tòa nhà này, chỉ một lòng muốn muốn tận mắt thấy đối phương.

Thu lại hết thảy khí tức, tôi theo lan can phòng hộ ngoài tường cầu thang cẩn thận mà tiến lên, hai mươi hai tầng lầu cao bảo đảm sẽ không bị vệ binh tuần tra dưới lầu dễ dàng phát hiện; bấm lên cửa sổ sáng đèn duy nhất trên tầng này, tôi kẻ sát bệ cửa sổ, lặng lẽ quay đầu đi.

Đây là một gian phòng tiếp khách ba mươi mét vuông, bên cửa sổ bày một chiếc bàn làm việc, một bên khác là một tổ sofa màu đen bằng da, sofa một bên ngồi hai người phụ nữ, một bên khác lại là một nam nhân quay lưng phía tôi, cái bóng lưng này, coi như hóa thành tro tôi cũng sẽ không nhận sai, chính là cá lọt lưới bên trong siêu thị lúc trước -- Trương Thiên.

Sát ý lóe lên một cái rồi biến mất, lực chú ý của tôi toàn bộ đều bị hai người phụ nữ trên ghế sofa hấp dẫn.

Đây là hai nữ nhân đối lập rõ ràng, lạnh lẽo ảm áp, nhưng khiến người không thể bỏ qua bất luận một ai, nữ nhân bên trái lớn tuổi một chút, toàn thân áo trắng, biểu hiện lạnh nhạt, nhưng dung mạo xuất sắc nhất trong tất cả mọi người tôi đã thấy, không nghĩ tới cổ đạo người uy thế kia càng là xuất thân từ một người phụ nữ, vẫn là một nữ nhân tuổi trẻ xinh đẹp như vậy.

Đương nhiên tôi cũng biết rõ, nàng rất có thể không thuộc về trong vòng phạm vi "Nữ nhân" này.

Nữ hài bên người nàng nhìn qua sẽ không vượt quá hai mươi tuổi, hai tay quy củ khoát lên đầu gối đầu, ngũ quan thanh tú, là loại hình làm người đầu tiên nhìn sẽ sinh ra hảo cảm trong lòng; vẻ mặt dịu ngoan, mỉm cười lắng nghe hai người đối thoại, ánh mắt nhưng không hề chớp dính ở trên mặt bạch y nữ nhân, đáng vẻ rất là quyến luyến.

Tôi đến không tính sớm, bọn họ giao lưu đã sắp kết thúc, chỉ thấy Trương Thiên đứng dậy dùng tay làm dấu mời, một mặt cung kính mà đem hai người đưa tới cửa: "Cố giáo sư, cấp trên chỉ lệnh bí nhân không dám từ chối, nhất định làm theo, cũng hi vọng cấp trên giảm thiểu can thiệp đối với Ngạo Thiên căn cứ... Đến lúc đó, kính xin ngài giúp bí nhân nhiều nhiều nói tốt vài câu."

"Trương tiên sinh là người rõ ràng." Bạch y nữ nhân khẽ vuốt cằm, không nhìn hần nữa, dặt tay cô bé bên người, âm thanh chột ôn nhu gấp trăm lần, "Khê, đi thôi."

"Ừm." Nữ hài ngoan ngoãn gật đầu, vung lên một nụ cười ôn hòa, nhưng tôi cảm thấy nàng tựa hồ là nhìn bên này một chút.

Bạch y nữ nhân cũng hướng về chỗ tôi cực nhanh nhìn lướt qua, trong lòng tôi không khỏi phát lạnh, nghĩ đến cái liếc mắt vừa này không phải ảo giác của tôi, hai người này đều đã phát hiện sự tồn tại của tôi.

Đưa hai người bọn họ đi, Trương Thiên đóng cửa phòng làm việc, thả lỏng ngồi trở lại ghế dựa ông chủ sau bàn làm việc, quay một vòng đối mặt song, cười lạnh một tiếng nói rằng: "Còn không dự định đi ra sao?"

Tôi cũng không tiếp tục trốn, thuận thế từ ngoài cửa sổ nhảy vào phòng, tựa ở bên cửa sổ, mỉm cười nhìn hần: "Ngươi là lúc nào phát hiện?"

"Từ một khắc đó ngươi tiến vào nhà lớn." Trương Thiên cười cợt đắc ý vô cùng, đáng vẻ tự cao tự đại vô cùng chướng mắt, "Chỉ là xem cuộc vui, hơn nữa, diễn viên vẫn là một vị tiểu thư mỹ lệ như thế."

"Ồ? Trương tiên sinh thật sự có nhân hạ thoải mái," tôi nghiêng đầu nhìn hần, "Không sợ ta giết ngươi sao?"

"Ha ha, ngươi sẽ không," Trương Thiên từ trên ghế đứng lên, mở ra âu phục ông tay, mỉm cười nhìn chăm chăm hai mắt của tôi, từng bước một hướng tôi tới gần, "Tuy rằng không biết tiểu thư ngươi tại sao đối với bí nhân có địch ý nặng như vậy, một đường từ thành phố S truy đến nơi này... Không biết tiểu thư có nguyện ý hay không vì bí nhân giải thích nghi hoặc?"

Tôi cảm thấy hần chính nỗ lực dùng lực lượng tinh thần khống chế thân thể của tôi, đơn giản không chống cự, chỉ làm bộ đáng vẻ trúng chiêu suy nhược mà tựa ở mặt tường, lạnh lùng nhìn hần: "Ngươi làm cái gì?"

"Chỉ là sử dụng nho nhỏ một hồi lực lượng tinh thần hạn chế động tác của ngươi thôi, không cần khẩn trương," Trương Thiên đứng lại ở trước mặt tôi, tiến tới gần, thò ra nhiệt khí hầu như muốn phát đến trên mặt của tôi, "Bí nhân là thương hương tiếc ngọc nhất, ngươi không cần phải lo lắng bị thương."

Trước khi tay hắn liền muốn mò trên gò má của tôi thì, tôi hướng về hắn câu ra một cười đến, đột nhiên nghiêng người nhường ra vị trí trước cửa sổ, nhắc khuỷu tay hướng về eo của hắn, đem hắn đẩy đến lao đảo một cái, hơn nửa người nghiêng về phía trước, nằm phục ở ngoài cửa sổ lao đà lao đảo, hầu như liền muốn ngã ra, độ cao hai mươi hai tầng, mặc cho hắn là dị năng giả cấp mấy cũng chỉ có tan xương nát thịt, đúng lúc nắm lấy sau cổ hắn miễn cho hắn thật sự ngã ra ngoài, cũng nhờ vào đó chặn lại miệng hắn kinh hô.

"Tuồng tiên sinh, phải cẩn thận." Cho hắn kinh hãi đủ rồi, tôi thu tay về, đem hắn xách trở lại ném vào ghế tựa ông chủ.

"Người! Tại sao người không có chuyện gì? Tại sao..." Hắn hai đùi run run núp ở bên trong ghế tựa, không thể tin tưởng trừng mắt tôi, một bên vỗ về ngực tim đập như lời.

"Tại sao ta không bị người khống chế?" Tôi khinh bỉ nhìn xuống hắn, "Bởi vì tinh thần lực của người...quá yếu."

Không có tâm tư cùng hắn phí lời, tôi lấy ra một cái ống tiêm, nhúng chút nước, đổ vào không ít thuốc phiện vừa nãy đoạt được, sau đó tàn nhẫn mà đâm vào cổ của hắn.

Tuồng Thiên kính mắt gong vàng bởi vì gãy dựa lướt xuống đến chớp mũi, sắc mặt đỏ lên, dùng sức quơ quơ hai tay muốn tách ra, lại bị tôi hai ba lần bẻ gãy khớp tay, đau đến sắc mặt chuyển trắng đôi hồng, trực đổ mồ hôi lạnh.

Hắn oán hận trừng mắt tôi, trờu khí hỏi: "Người người, người tiêm vào cho ta cái gì?"

"Thuốc phiện 50% độ tinh khiết, chặn thân thể thần kinh truyền, gây tê cục bộ, vì thế nên, không cần tốn sức, thủ hạ của người không tiếp thu được tinh thần lực của người." Tôi mang theo gắng tay cao su, vỗ vỗ gò má hắn lập tức mất sắc máu, mỉm cười lấy ra một cái dao giải phẫu mỏng manh.

"Người muốn làm gì? Không muốn, đừng có giết ta..." Hắn hoảng sợ lắc đầu, nhưng không thể động đậy.

"Theo ta phân phó làm, bằng không... Tuồng tiên sinh là người rõ ràng." Trích dẫn nguyên văn bạch y nữ nhân kia, tôi nhếch nhếch môi, không nhanh không chậm mà đưa tay thủ thuật dao đâm vào ngực hắn.

Tác giả có lời muốn nói: Canh thứ hai đăng, đại gia ngày quốc tế thiếu nhi vui sướng! Sao sao đất ~

Số lượng từ sụt chút nữa lại muốn Tiêu thăng đến 4000+, mỗi lần một viết Tiêu Mỹ dương quân run s ta liền căn bản dùng không được đến thùng mực phá! ! Ta rõ ràng là cái thuần khiết thiện lương tiểu Thanh tân a (cầu bản...)

Còn có, này một chương cuối cùng cũng coi như đem ta gia cố mỹ nhân cùng đồng tuổi nhỏ thả ra tình bạn khách mời ~($\geq \nabla \leq$)~(tuy rằng phía trước cũng từng xuất hiện thế nhưng không có lỗi mặt, cái này phục bút không biết đại gia chú ý tới không, ta lại đang kịch thâu a tự đánh), làm ta yêu nhất con gái một trong ngày quốc tế thiếu nhi làm sao có thể không lỗi ra đến linh lợi ni ~

Thật là nhiều người nhỏ nước bọt (dịu dàng mỹ nhân cố) kết cục, kỳ thực là vì cùng áng văn này cấu kết rồi, có điều nếu đại gia không chấp nhận vậy ta cũng không có cách nào rồi ~ làm đầu trăm họ mà $\neg (^{\neg} \neg ^{\neg}) \neg$

Không có xem qua thân liền không nhìn được rồi, ngược lại này hai con chỉ là thúc đẩy nội dung vở kịch không trọng yếu $\neg (^{\neg} \nabla ^{\neg}) \neg$

Khi đó còn trẻ hành văn non nớt quả thực nghĩ lại mà kinh, bên trong hai kỳ tác phẩm quả nhiên không thể vào mục... Hơn nữa đã bị khóa

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 59: Tạ: Xé Ra Vở Bọc Đường (Thượng)

Không cho tìm liền không cho tìm, ai thích chứ? Lẽ nào xa nàng tôi liền không thể sống sao?

Cho dù hết lần này tới lần khác nhắc nhở chính mình như thế, nhưng tôi vẫn không nhịn được kích động muốn sang sát vách gõ cửa; tôi không phải ý lại nàng, chỉ là quen thuộc mỗi phút mỗi giây đều tưởng niệm người này, tự nhiên giống như là hô hấp vậy.

Mặc Mặc thấy đáng về tôi đứng ngồi không yên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trùng tôi một chút, lập tức kéo tôi một cái hướng đi ra ngoài, một bên còn không ngừng lâm bầm: "Tiêu An Từ cậu là lần đầu tiên lưu luyến yêu sao? Lạt mềm buộc chặt đạo lý có hiểu hay không a? Nữ nhân này a, không thể quá quen, nếu không sẽ bỏ lên đầu cậu! Cậu xem một chút thân thể nhỏ bé của cậu này, thật vất vả chiếm thượng vị, lại bị bỏ rơi như thế, sau đó còn làm sao bỏ trở lại? Khiến mặt mũi bạn thân như tớ đặt ở chỗ nào?"

"Nói cậu không giống như nữ nhân, " tôi tức giận lườm một cái, tùy ý nàng nắm cổ tay tôi như kim sắt, đem tôi một đường kéo ra tiểu khu, "Lại nói, tớ

cùng Tiêu ai chiếm thượng phong, đâu phải chuyện của cậu a..."

"Hả? Tiểu An Từ cậu nói nhỏ cái gì tớ không nghe rõ!" Mặc Mặc một hồi quay đầu lại, liếc mắt nhìn tôi, nét mặt biểu lộ nụ cười khoa trương, nhưng ánh mắt hung tợn, rất có tư thế tôi đáp lời không xuôi tai liền một trận đánh no đòn.

"Không, không có gì..." Ở dưới sự uy hiếp của nàng, tôi không hề cốt khí lựa chọn đầu hàng, lập tức nói sang chuyện khác, "Không bằng chúng ta đi dạo trong thành xem có món ăn gì ngon đi?"

Cái đề tài này đối với Mặc Mặc mãi mãi cũng là đòn sát thủ khó chịu, nàng trầm tư nửa giây, sau đó cười híp mắt đáp ứng rồi: "Ừ, Tiểu An Từ cậu đề nghị này tốt vô cùng, chuẩn tầu."

Hai người ăn nhip với nhau, tay cặp tay đi ở dưới ánh chiều tà mặt trời lặn đầu đường. So với trước tận thế, bán hàng rong trên đường phố ít đi gần tám phần mười, người đi đường cũng không thân thiện, giống tôi cùng Mặc Mặc như vậy người không có việc gì đi dạo là vô cùng chói mắt, không chỉ có người qua đường quăng tới ánh mắt khác thường, lên ngay cả những người bày sạp kia cũng nóng bỏng nhìn chằm chằm chúng tôi, chờ mong có thể bán được một món hàng.

Tôi bị những ánh mắt kia nhìn lúng túng, nhưng Mặc Mặc không có nửa điểm mất tự nhiên kéo tôi một đường đi qua.

Trong những người này có bán đồ nhặt dụng, có bán đồ thủ công mỹ nghệ, còn có bán đồ trang sức, bất quá tận thế tính đặc thù cũng liền định trước môn đình vắng vẻ, không người hỏi thăm, nhưng thật ra Mặc Mặc hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, lập tức hiểu kỳ ngời xỏm trước một cái quầy hàng bán đồ trang sức, nhắc lên một dây chuyền vàng lớn gần bằng ngón tay út hỏi người bán hàng mặt dữ tợn như là đồ tể: "Đại ca, cái này bán thế nào a?"

Cái người bán hàng kia cười nịnh nọt, thịt trên mặt đều chồng lên nhau, so đo bàn tay: "Năm viên não tinh cấp thấp."

Tôi nghe thấy đại thẩm quầy hàng thợ may bên cạnh trầm thấp xì một tiếng, âm thầm nói: "Là nhân gia coi tiền như rác đây!"

"Đại ca, đây là vàng ròng sao?" Mặc Mặc nhìn kỹ một chút vòng cổ kia, một bên hỏi, một bên dùng móng tay ở phía trên khắc khắc, lưu lại một đạo dấu vết mờ mờ.

"Tất nhiên rồi, ngàn vàng nguyên chất! Trên con đường này người nào mà không biết lão Trương đầu ta là uy tín nhất! Giả một phật mười, không dối trên lừa dưới!" Người bán hàng kia lời thề son sắt vỗ vỗ bộ ngực, ân cần tiếp nhận vòng cổ trên tay Mặc Mặc, từ bên người lấy ra một lễ hộp tinh mỹ liền muốn gói vào, "Chất lượng như loại này, trước tận thế có thể không được năm con số? Hiện tại mới năm viên não tinh cấp thấp, rất lời có phải hay không a!"

"Ừm, là rất có lời," Mặc Mặc gật đầu, sau đó quay về người bán hàng kiêu kiêu nở nụ cười, "Đáng tiếc ta một viên não tinh đều không có, đại ca người cũng đừng bận việc a ~"

"Xi xi ——" tôi nghe được không ít vô tình hay cố ý người vây tụ ở bên cạnh xem cuộc vui phun cười ra tiếng, mà sắc mặt người bán hàng kia đã tái nhợt, "Tiểu cô nương, người đây là ý gì?"

"Không có ý gì a... Ta chỉ là hỏi giá tiền, cũng không nói muốn mua, có đúng hay không?" Mặc Mặc nghiêng đầu đầy mặt vô tội nhìn lại, nhưng tôi nhìn thấy phùng ý trong mắt nàng, "Hơn nữa, đại ca người giá tiền thái quá như vậy, người bình thường đều sẽ không mắc mưu nha ~"

"Người! Hừ! Không mua thì dẹp đi!" Người bán hàng kia phòng chừng cũng biết mình đuối lý, cố nén không có phát tác, chỉ là sắc mặt đã kinh biến đến mức hết sức khó coi.

Kéo Mặc Mặc, tôi nửa ngồi xỏm xuống, từ bên trong góc chiến bố trải trên mặt đất chọn một đôi nhẫn, đưa cho người bán hàng kia hai viên não tinh cấp thấp: "Đại ca, trên người tôi chỉ có nhiều như vậy, đôi đôi nhẫn này, có thể không?"

Đó là một đôi nhẫn bạc giản dị tự nhiên, cũng không có điều khắc quá nhiều hoa văn, ở bên trong một đồng đồ trang sức óng ánh lóa mắt không hề bắt mắt chút nào, nhưng tôi lại liếc mắt nhìn trúng, cảm thấy cùng chúng nó vô cùng hữu duyên.

Mấu chốt nhất chính là, đó là một đôi nữ giới.

Tưởng tượng một vòng màu bạc đeo lên ngón tay tinh tế mỹ lệ của người kia, tâm tư tôi ban đầu nhân nhượng cho yên chuyện cũng không khỏi lại nhiều hơn mấy phần chân tâm thực lòng chờ mong.

Thấy có bạc thang xuống, giá cả cũng không tính lỗ vốn, người bán hàng kia nhất thời mặt mày hớn hờ, cấp tốc từ trong tay của tôi tiếp nhận hai viên não tinh, đồng thời giao cho tôi một hộp nhung thiên nga màu đen: "Được rồi tốt, vẫn là em gái người ánh mắt được, đôi nhẫn này chính là tác phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng sevenight..."

Hắn còn muốn tiếp tục khoe thương phẩm của bản thân, Mặc Mặc đã không nhin được kéo tôi rời đi.

"Tiểu An Từ cậu là nghĩ như thế nào? Liền một đôi phá giới chỉ cậu bỏ hai viên não tinh? Rõ ràng một viên đều rất quý giá mà! Hiện tại là thế đạo gì a? vàng bạc châu báu có tác dụng quái gì a! Cậu không biết giá hàng sẽ không hỏi tớ a! Ôi cái trò chơi phá sản thực sự là bị cậu tức chết rồi..." Mặc Mặc không ngừng mà dùng ngón tay đâm bờ vai của tôi, đối với giao dịch vừa nãy của tôi đắm ngực giậm chân, như là bị người chiếm lợi ích to lớn.

Tôi bất đắc dĩ thờ dài, nắm chặt ngón tay nàng còn muốn tiếp tục đâm tới: "Một viên não tinh cấp thấp có thể đổi 5 cái bánh bao thịt, 20 cái bánh bao,

100 điểm tích phân, mà người nơi này nếu không đi săn giết xác sống, lưu ở căn cứ công tác một ngày chỉ có thể được 5~ 10 điểm, vì thế nên một viên não tinh cấp thấp tương đương với mười ngày có thể nghỉ ngơi không cần công tác... Tớ ở túc quán nơi đó nghe qua."

"Nếu biết làm sao còn muốn mua đôi kia nữa?" Mặc Mặc vẫn đối với vấn đề này không nghe theo không khuất phục.

Tôi đầu đầu xoa xoa thái dương, làm cái thủ thế đình chỉ: "Thứ nhất, tớ không hi vọng gây phiền toái. Thứ hai, nhất hành nhất thiện*, tiếp tế người nghèo. Thứ ba, tớ thật sự vừa ý đôi kia; ba cái lý do, đủ chưa?" (* Mỗi ngày làm một việc tốt)

"Cậu liền ngay biện nhiều, tớ nói không lại cậu!" Mặc Mặc lạnh rên một tiếng, không lại xoắn xuýt cái đề tài này, "Ngược lại tiểu mỹ dương nhà cậu có chính là não tinh."

"Ai là nhà tớ, đừng nói mò!" Tôi gắt nằng một tiếng, nhưng trong lòng bởi vì câu nói này của nàng mà cảm thấy mấy phần ngọt ngào. Nghe Mặc Mặc ý tứ, nghĩ đến cũng là không phản đối tôi cùng Tiểu kết giao... Mà hết lần này đến lần khác đương sự lại cố tình luôn luôn nói năng thận trọng, tránh, không chịu cho cái tin chính xác, khiến lòng người không kiên định.

Tuy tôi mua đôi kia này, nhưng lại không biết lúc nào mới có thể đưa ra ngoài đây... Nghĩ như vậy, tâm tình không khỏi thấp xuống, liền ngay cả hứng thú đi dạo cũng giảm đi hơn nữa, chỉ tùy theo Mặc Mặc lôi kéo cánh tay máy móc ở trên đường đi tới.

Nàng đúng là thái độ khác thường không có xông thẳng vào địa phương cung cấp đồ ăn, tràn đầy phản khởi đồng nhìn tây sò, ở trên mấy chỗ bán hàng không nhiều lưu luyến nhưng không hề có một chút ý tứ muốn mua, khiến những chủ bán kia rất thất vọng.

Mất thấy sắc trời dần tối, tôi ần ần cái bụng rỗng tuếch, kinh ngạc cái người bình quân hai giờ đói bụng một lần lại vẫn bình tĩnh đi dạo: "Mặc Mặc cậu...không đói bụng sao?"

"Ai nói? Chết đói bụng điên rồi mà!" Mặc Mặc lườm một cái, hậm hực nắm chặt nắm đấm, "Đều đi dạo lâu như vậy rồi, làm sao một quầy hàng ăn vặt đều không có a ta đi!"

"Ngu ngốc a cậu cho rằng nơi này vẫn là như trước tận thế sao? Có đồ ăn người ta đương nhiên chính mình giữ lại ai còn sẽ lấy ra bán! Đương nhiên chỉ có thể tìm căn tin phân phối a!" Thực sự là thua với cái tên này, còn tưởng rằng nàng làm sao bỗng nhiên có nhân hạ thoải mái như thế, nguyên lai chỉ là hiểu lầm.

Mặt đầy hắc tuyến mà nhìn Mặc Mặc á khẩu không trả lời được bĩu môi, chúng tôi xoay người hướng về ngõ nhỏ đi ra ngoài.

Lúc này sắc trời đã gần bảy giờ, đối với người bình thường tới nói là thời gian cơm tối tiêu chuẩn, đối với tôi cùng Mặc Mặc người quen thuộc ăn sớm vậy coi như là bụng đói cồn cào.

Tại lúc chúng tôi vội vã đi ra bên ngoài, có một đám người mang theo mấy đứa trẻ con ít tuổi đi vào, thời điểm sắp gặp thoáng qua tôi chú ý tới, những người này phần lớn xanh xao vàng vọt, biểu hiện chết lạng; mà hải tử bọn họ dặt dặt mặt hồng hào, môi hồng răng trắng, chỉ là vẻ mặt làm sao đều không nhìn ra ngây thơ rực rỡ hải tử tuổi này nên có.

Tôi chậm lại bước chân, liền thấy những người nguyên lai bày sạp lác đầu một cái bắt đầu thu dọn đồ đạc, mà đại thẩm lúc này âm thầm lẩm bẩm lại không nhìn được thấp giọng nghĩ linh tinh lên: "Đám người này lại tới nữa rồi, ôi thực sự là nghiệp chướng nha... Nói thế nào đều là mười tháng hoài thai nhọc nhằn khổ sở sinh, là miếng thịt yêu từ trên người rút xuống! Khổ như thế nào đi nữa cũng không nở nha..."

Tôi nghe nàng nói, mơ hồ có dự cảm không tốt.

Quả nhiên, những người kia đều tự tìm cái địa phương thu xếp, đem đáng về hải tử chỉnh lý một hồi, sau đó ở bên cạnh trải ra một tấm báo chí bỏ đi, mặt trên dùng đồ tươi đại tự viết một chuỗi chữ số —— chuyện đến nước này, còn có cái gì không hiểu?

Những người này rõ ràng là muốn bán hải tử!

Tôi cương ở tại chỗ, trong lúc nhất thời càng bước không ra bước chân.

Mặc Mặc hướng bên kia nhìn lướt qua, sắc mặt nặng nề lác lác đầu, ở bên tai tôi thấp giọng nói: "Loại chuyện như vậy, ở trong sơn cùng thủy tận* có nhiều, mặc kệ có phải là tận thế hay không, bọn họ đều là sinh tồn thôi." (*con đường duy nhất, con đường cuối cùng của kẻ sinh nhai bế tắc, không lối thoát và tuyệt vọng)

Tôi biết Mặc Mặc nói không sai, cũng biết hiện tại tôi không có năng lực can thiệp, nhưng tôi còn vì những hải tử kia ánh mắt như hiểu mà không hiểu mà khổ sở, vì chính mình trong tiềm thức đã làm tốt dự định khoanh tay đứng nhìn mà xấu hổ.

Tôi vui mừng chính mình là một người đại đa số thời gian đều có thể duy trì lý trí, nhưng tôi có lúc lại là như vậy cảm hận lý trí của chính mình, phản lý trí này, thường thường quất roi lương tri của tôi.

"Tiểu An Tử, lúc này cậu phải nghe lời tớ, đi!" Mặc Mặc bình thường luôn là một bộ lẩm lẩm liệt liệt, đáng vẻ không tìm không phỉ, kỳ thực so với tôi càng lý tính, cũng càng nhân tâm hơn —— tôi biết là nàng đúng.

Sờ sờ trong túi tiền còn sót lại mấy viên não tinh, tôi chần chờ nhìn một chút những hải tử kia, tôi không biết sau khi bọn nhóc bị buôn bán sẽ phải đối mặt với vận mệnh ra sao, mà trong tay tôi mấy viên não tinh như muối bỏ biển này lại sẽ mang đến cho bọn họ hậu quả gì.

Chính đang do dự thì, đầu hèm bỗng nhiên một trận rối loạn.

Mặc Mặc lôi kéo tôi lùi về sau vài bước, nhìn sang theo đám người đột nhiên khản trương lên, đoàn người tự phát tránh ra một cái đường đi, lộ ra một tiểu đội người đặc biệt dễ thấy, nhìn qua có khoảng chừng bảy, tám người, thuần một sắc trắng hán thể trạng to lớn nhưng đầu lĩnh lại là một tiểu nữ sinh.

Nàng chấp tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ở phía trước, khuôn mặt non nớt không biểu tình gì, nhưng bởi vì cùng những người phía sau kia tương phản mà nhiều hơn mấy phần hi cảm cáo mượn oai hùm.

"Là Tiểu Tổng đội trưởng!" "Ai nha Tiểu Tổng đội trưởng đến rồi! Đi mau đi mau!" Mấy người bán hải tử phía sau chúng tôi chấn kinh tụ họp lại, ôm hải tử liền muốn bỏ chạy.

Lại nghe nữ sinh kia đột nhiên hét lớn một tiếng, âm thanh chấn động mây xanh, tuyên truyền giác ngộ, hiệu quả có thể so với sư tử hồng trong truyền thuyết Thiếu Lâm: "Chạy đi đâu!"

Tôi phản xạ có điều kiện che lỗ tai, lẳng lặng đợi nàng động tác kế tiếp, trong lòng nhưng mơ hồ cảm thấy nàng sẽ mang đến kinh hi.

Tác giả có lời muốn nói: Nếu như ta nói này kỳ thực là lau một chút liền có thể ước nguyện ma giới các ngươi có thể hay không quét ta → _ →

Được rồi, chỉ đùa một chút ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ८

Nhà vẽ kiểu nổi tiếng sevenight chính là bắt tài tại hạ, có phải là đặc biệt cao to trên A ha ha ha ha (cáu bản...

Được rồi, chương này lại xuất hiện một tân nhân vật, không sai chính là kho thử quân hóa thân! (thật không tiện ta tựa hồ đem ngọc minh viết thành đầu so với... Ta không phải cô ý qaq)

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 60: Tạ: Xé Ra Vỏ Bọc Đường (Hạ)

Quả nhiên, cô nữ sinh này không có để tôi thất vọng. Chỉ thấy nàng vung tay lên, đám trắng hán kia liền "phần phật" một hồi xông lên trên, hoàn toàn vây quanh mấy tên chủ bán không kịp ôm hải tử trốn, không nói một lời, sắc mặt lạnh lùng, sợ tới mức bọn chúng cảm như hén.

Nữ sinh được gọi là "Tiểu Tổng đội trưởng" nhú nhú mày, khoanh tay không nhanh không chậm đi đến trước mặt bọn chúng, hít sâu một hơi, tiếp theo đồ ập xuống giáo huấn: "Lại là mấy người các ngươi! Không chịu tiếp thu, dạy mãi không sửa! Coi lời của ta nói là gió bên tai a! Không cho phép bán hải tử, không cho phép bán hải tử! Đều cảnh cáo các ngươi vài lần? Ta có phải nên đem các ngươi ném ra ngoài thành cho xác sống ăn mới biết sợ sệt a! Thật sự cho rằng ta dễ nói chuyện như vậy? Lão hồ không phát uy tưởng ta là mèo bệnh sao? Ta nói cho các ngươi biết..."

"Phốc ——" nghe nàng một mặt nghiêm túc nhắc tới nửa ngày, tuy rằng lời nói mang theo uy hiếp, nhưng dù làm thế nào cũng đều khó khiến chân tâm người ta cảm thấy sợ sệt, thảo nào mấy tên chủ bán bề ngoài khúm núm, nhưng trong mắt lại không chịu khuất phục, tôi chỉ ở trong lòng âm thầm cười trộm, nhưng Mặc Mặc đã không nhìn được thật sự xì cười ra tiếng. Mà cổ tình chính vì nụ cười nhẹ nhàng này, kéo tới sự chú ý của nữ sinh vẫn còn chưa nói hết.

Nàng không vui nhún mày, theo tiếng nhìn sang, nhưng vẻ mặt thay đổi ngay khi nhìn thấy chúng tôi một khắc đó, nói chính xác, là nàng đột nhiên hướng về tôi nở một nụ cười tươi rói, tràn ngập ánh mặt trời, khiến tôi có chút không tìm được manh mối, tôi rất chắc chắn chính mình cũng không quen biết nàng.

"Được rồi được rồi, chuyện ngày hôm nay tạm tha, lần sau không được viện cớ này nữa có hiểu hay không? Lại để ta thấy, tuyệt đối sẽ không dễ tha! Đi thôi đi thôi..." Nàng nhanh chóng nói xong câu này, phát phát tay, ra hiệu các trắng hán tản ra, những chủ bán kia liền vội vội vã vã ôm hải tử rồi đi, nhưng tôi biết, bọn họ chỉ là dương thịnh âm suy thôi.

Thở dài, lôi kéo Mặc Mặc liền muốn đi, không đề phòng nữ sinh kia hai ba bước nhảy đến trước mặt tôi, một bàn tay nhỏ trắng mịn đưa tới, thanh âm uyển chuyển như chim hoàng oanh, nụ cười còn rực rỡ hơn ánh nắng mặt trời, ở trong ngõ hẻm tối tăm, dưới ánh đèn vàng ấm áp, khiến người ta sinh không nổi tâm phòng bị: "Xin chào, tôi tên Tống Dịch Thư, cô có thể gọi tôi là Thư Thư."

... Thúc thúc?

Tôi từ từ vươn tay, cũng không biết nên mở miệng thế nào.

"Này! Ngươi tại sao chiếm tiện nghi Tiểu An Từ nhà ta! Cái gì thúc thúc thăm thăm, rõ ràng chúng ta lớn hơn ngươi!" Mặc Mặc không hổ là bạn thân tốt,

thấy tôi không nói, lập tức nhảy ra vì tôi từ chối khéo.

"A... Tôi hai mươi lăm, các cô thật sự lớn hơn tôi?" Nàng đứng là tốt tính, chỉ bĩu bĩu môi, ừ ừ khua khua nhìn tôi một chút.

"Tôi gọi cô là A Thu, có được hay không?" Tôi nghĩ một biện pháp giảng hòa, nàng lập tức gật đầu, ánh mắt trong suốt sáng ngời, thực sự giống như đứa trẻ vị thành niên, nhìn không ra nàng còn lớn tuổi hơn tôi và Mặc Mặc, "Tôi tên Tạ An Nhiên, đây là bằng hữu tôi Kiều Từ Mặc, rất hân hạnh được quen biết cô, A Thu."

"Tôi cũng thật là cao hứng khi nhìn thấy cô a, An An." Nàng mặt mày hớn hờ kéo lại cánh tay của tôi, đáng vẻ vô cùng thân thiết, tựa như lần này cũng không phải lần đầu chúng tôi gặp gỡ, nàng quen biết tôi sao?

Tuy rằng không quen cùng người xa lạ thân mật như vậy, cũng may tôi không chán ghét cô nữ sinh nụ cười xán lạn này, lại rất có hảo cảm đối với vừa nãy nàng xua đuổi những chủ bản kia, đơn giản liền tùy theo nàng.

Mặc Mặc đang muốn nói chuyện, nhưng nàng đã cướp mở miệng trước: "A đứng rồi, các cô ăn cơm tối chưa? Không bằng tôi đưa các cô đi ăn được chứ?"

"Ừm, cái này có thể được!" Mặc Mặc lập tức gật đầu, đối với nàng cười cười, một bộ tư thái "Chúng ta là bạn tốt".

Buồn cười lác lác đầu, tôi cũng thực sự đói bụng, vì thế liền giống hai người hợp ý kì lạ, giả hòa hai bên trái phải ôm lấy tôi tán gẫu đến vô cùng phần khởi cùng đi căn tin gần đó. Tổng Dịch Thu mang chúng tôi tới chính là một trong hai căn tin lớn nhất căn cứ Ngạo Thiên, quy mô rất lớn, nhân số đông đảo, nhưng ngay gần có thứ tự, người nhìn thấy nàng đều cung kính, mà nàng cũng là một bộ đáng vẻ tập mãi thành quen, mang theo chúng tôi thẳng lên lầu ba căn tin, tiến vào một phòng khách, xem ra, nàng ở bên trong căn cứ rất có địa vị.

"A? Cô hỏi tôi sao? Tôi là đội phó đội Duy An a! Tưởng đại ca coi trọng tôi nhất !" Nàng miệng lớn nhai cơm nước, hàm hồ nói rằng. Đội phó? Không nghĩ tới cô nữ sinh này dĩ nhiên có một thân phận này, nên nói không thể nhìn mặt mà bắt hình dong sao?

"Đội Duy An đến cùng là tồn tại ra sao?" Dùng đũa lấy một đùi gà lớn, Mặc Mặc tàn nhẫn mà cắn một cái, nhất thời lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, "Ha, người sư phụ này tay nghề không tệ a! Lát nữa đóng gói chút đem về cho bọn Phóng Đẳng Ca ném thử." Ăn no còn muốn đi đâu? Cậu không khỏi quá không để ý chính mình là người ngoài chứ? Mọi thứ đều không phải cậu thanh toán...

Tôi âm thầm trừng Mặc Mặc được voi đòi tiên, nhưng nàng đang chìm đắm ở trên đùi gà không có chú ý, thấy thế tôi chỉ có thể lúng túng hướng về phía Tổng Dịch Thu cũng đang ăn rất hăng hái cười cười: "Mặc Mặc cậu ấy đùa giỡn, không cần phiền toái ..."

Nàng lại quay sang tôi vung vung tay, khó khăn nuốt xuống cơm nước trong miệng: "Không phiền phức không phiền phức, chỉ một câu nói, muốn ăn cái gì tôi gọi người chuẩn bị! Đứng rồi, cô cũng ăn nha, đừng chỉ nhìn chúng tôi ăn, không đủ thì gọi thêm." Bị nàng nhiệt tình gấp rất nhiều món ăn vào trong bát, tôi cũng chỉ đành nỗ lực bắt đầu ăn, nhưng trong lòng đối với thân phận của nàng càng thêm nghi hoặc, tôi cùng nàng chỉ là bè nước gặp nhau, phần nhiệt tình không có lý do này, tựa hồ quá mức rồi...

Hình như nàng không cảm giác được tầm mắt tôi ở trên người nàng tìm tòi nghiên cứu, tự mình tự xới thêm một bát cơm đầy, chỉ là tốc độ dùng bữa thả chậm lại, sờ sờ bụng dưới nhô lên, không nhanh không chậm nói: "Đội Duy An đây, chính là tiểu đội trị an giữ gìn thành thị, là chúng tôi vừa tới cái căn cứ này không lâu sau thành lập, vốn là có năm người phụ trách, hiện tại chỉ còn lại ba người." Nói tới đây, nàng như là nhớ tới chuyện gì không vui, thờ dãi, động tác gấp đồ ăn cũng chậm lại, "Đều không còn, chỉ còn dư lại tôi cùng Tưởng đại ca, còn có người phụ nữ kia."

"Người phụ nữ kia?" Tôi theo lời nàng hỏi, "Là ai?"

"Há, nàng gọi Bách Niên, là một nữ nhân siêu cấp tự kỷ, cô không cần để ý đến nàng, nhìn thấy nàng chạy càng xa càng tốt." Nghe khẩu khí Tổng Dịch Thu, tựa hồ đối với người phụ nữ kia có chút ý kiến, rồi lại không phải căm ghét đơn thuần, mà là một loại phức tạp xen lẫn mâu thuẫn cùng quen thuộc — điều này cũng làm cho tôi hiếu kỳ nhiều hơn vài phần đối với nữ nhân gọi là Bách Niên kia. "A Thu cô ở căn cứ quyền lực... rất lớn sao?" Chiếc đũa đâm đâm cơm nước, tôi châm chước một lúc, vẫn quyết định gọn gàng dứt khoát hỏi ra lời.

Nàng ngẩng người, lập tức cong con mắt cười nói: "Ừ nha! Cái căn cứ này ngoại trừ Tưởng đại ca thì tôi to lớn nhất! A... gần như cùng hàng với Bách Niên!" Nàng lại không cam lòng bù đắp một câu, "Có điều cô yên tâm, nàng không dám cùng tôi tranh, bởi vì Tưởng đại ca đều đứng về phía tôi!"

"A Thu rất lợi hại." Trên mặt của nàng là thiết thiết thật thật kiêu ngạo, còn dẫn theo một điểm khát vọng muốn biểu dương, giống như là động vật nhỏ khiến người ta khó có thể từ chối, tôi nghĩ nghĩ, chỉ có thể thốt ra một câu khích lệ như vậy. Nàng lại hết sức hưởng thụ giường lên nụ cười thỏa mãn, tốc độ bới cơm nước lại nhanh hơn.

Tôi không nhịn được hoài nghi, tính tình đơn thuần như vậy, làm sao sẽ là người nắm quyền to lớn trên căn cứ này? Hay là, ẩn giấu ở dưới biểu tượng đơn thuần, trên thực tế nàng là loại người tâm cơ thâm trầm?

Một phen so sánh tốc độ ăn uống của nàng cùng Mặc Mặc không phân cao thấp, tôi lại cảm thấy chính mình suy nghĩ nhiều.

Bữa cơm này đại khái ăn hơn một giờ, thời điểm chúng tôi rời đi căng tin đã sắp tới chín giờ.

Bóng đêm trầm ám, đèn rực rỡ mới lên, người đi trên đường phố vẫn duy trì số lượng lúc chạng vạng, nhưng rõ ràng thời gian lưu lại ở trên đường đã trôi qua lâu. Quầy hàng lúc trước đã không thấy bóng dáng chủ quán, nhưng từng đám lò mờ mờ nữ nhân trẻ tuổi, mặt các nàng bị ánh đèn mờ nhạt hắt ra mờ lung cắt hình, không thấy rõ vẻ mặt, chỉ là thân hình đơn bạc kia lại đem bắt lực thể lương xa xa hướng về tứ phương hiển lộ.

Tôi nghe thấy Tống Dịch Thư bên người bắt đầu nói thầm: "Lại là các nàng! Nói nhiều như vậy rồi đều không nghe, làm việc cho tốt sẽ mệt chết ai! Tình nguyện làm cái này cũng không chịu đi công tác... Hừ, mặc kệ, thích sao vậy đi!" Tôi thoáng nhìn biểu tình trên mặt nàng, không giống với loại ngây thơ ở trong phòng ăn khiến tôi nghi hoặc kia, thay vào đó chính là một loại bất đắc dĩ kỳ bất hạnh kỳ bất tranh*, khinh sấu như vậy xuất hiện trên khuôn mặt trẻ con của nàng thực sự không hợp. (*Thương họ vì bất hạnh, giận họ vì không biết đấu tranh)

Không cần ngần ngại tôi liền có thể đoán được vì sao những nữ nhân kia lại ở thời gian này mặc loại trang phục đó ra đầu đường cuối ngõ —— nghi hoặc có, đồng tình có, nhưng nói thật, tôi đã có thể dùng tâm tình bình thản đối đãi các nàng, mà không phải như lúc trước trần ngập tự mình đa tình trôi thương người, tôi biết, này là chuyện vô bổ, mà các nàng cũng không cần.

"Đi thôi, trở về." Tôi nhàn nhạt dời mắt, quay đầu lại bắt chuyện Mặc Mặc, nàng hơi kinh ngạc nhìn tôi một chút, nhưng không nói gì, chỉ nhún vai một cái, biểu thị đồng ý.

"Bữa ăn tối hôm nay rất phong phú, tôi ăn rất vui vẻ, cảm ơn cô, A Thư. Tạm biệt." Tôi cùng nàng khoát tay nói lời chào từ biệt, nàng tựa hồ còn muốn nói chút gì, cuối cùng chỉ cười gật đầu, "Tôi cũng rất vui vẻ. Tạm biệt."

Trên đường trở về, chúng tôi đều rất trầm mặc; tôi đang hồi tưởng Tống Dịch Thư, cùng với ngày hôm nay nhìn thấy từng tí từng tí, Mặc Mặc sao, không cần phải nói, hẳn là vẫn còn ở dự vị cánh gà vừa này.

Tiến vào hàng hiên, đang muốn theo Mặc Mặc vào nhà, tôi đứng ở tại chỗ một lúc, bước chân xoay một cái đi hướng phía sát vách, đột nhiên rất muốn gặp gỡ người kia, nghe âm thanh của nàng một chút, mặc kệ nàng đã yêu cầu tôi đừng đi tìm nàng, tôi cũng đáp ứng rồi —— nhưng tôi đổi ý.

Nhẹ nhàng gõ gõ cửa, trong lòng tôi ấp ủ đem lời muốn nói ra, tay ở trong túi vuốt nhẹ hộp đồ trang sức nhưng thiên nga, xúc cảm kia nhẩn nha lỏng to nhưng dần theo nhiệt độ nóng rực, ở lòng bàn tay tôi thấm ra một tầng mồ hôi tinh mịn. Tôi rồi rầm, không biết nên làm thế nào đem đồ vật đưa ra tay. Cửa mở, người kia cũng không phải Tiêu mà tôi tâm tâm niệm niệm.

"Cô là ai?" Tôi cùng đối phương không hẹn mà cùng hỏi.

Đó là một nữ nhân có màu tóc đỏ, cao gầy, tự tin, có loại oai hùng hiên ngang mỹ lệ; này phải là một người dễ dàng mang đến hảo cảm, nhưng trực giác của tôi rất không thích nàng, ánh mắt của nàng có quá nhiều tính xâm lược, như là nỗ lực nhìn thấu nội tâm của tôi vậy, sắc bén đáng sợ. Trên tay của nàng nắm một cái khăn mặt thuần trắng, màu đỏ tóc ngắn vẫn còn nhỏ xuống giọt nước, da thịt khỏe mạnh màu vàng nhạt cũng bốc lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, tỏ rõ vừa nãy tắm rửa qua, nói vậy nàng chính là bạn cùng phòng tạm thời của Tiêu. Hai chữ "bạn cùng phòng" để trong lòng tôi nổi lên khó chịu không tên, coi như an ủi tính thêm vào hạn định "tạm thời", cũng khó có thể tiêu giảm mấy phần chua xót như ẩn như hiện kia.

—— như vậy, Tiêu đâu? Đang tắm sao?

Tôi đứng ở tại chỗ, tiến thoái lưỡng nan: Trên lý trí tôi rõ ràng liền như vậy đẹp đường hồi phủ là lựa chọn tốt nhất, nhưng về tình cảm dù sao có mấy phần không cam lòng, cùng với khát vọng muốn gặp được người kia.

Đang trù trừ, nàng bỗng nhiên trầm thấp nở nụ cười một tiếng, đem khăn mặt đeo trên cổ, một tay chống khung cửa, hơi cúi đầu tiến đến trước mắt tôi hỏi: "Cô là đến tìm Tiêu Minh Dạng, đúng không?" Không chờ tôi trả lời, nàng vẫn còn cười cợt, càng tiến đến gần bên tai tôi, "Đáng tiếc, nàng không ở đây..." Lúc nàng nói chuyện nhiệt khí trực xông vào lỗ tai của tôi, còn nương theo trên người nàng thoang thoảng mùi hương thanh nhàn vị sữa tắm, nhưng tôi phi thường phản cảm động tác ngả ngón này của nàng, bản năng né tránh sang một bên khác, tránh đi hơi thở của nàng, liền ngay cả mùi hương thơm ngát dễ ngửi kia cũng khiến tôi chán ghét lên.

Đúng, không lý do, chán ghét.

"Cô..." Tôi nhử mày, đang muốn cảnh cáo nàng tự trọng, bỗng nhiên cảm giác được cổ khí thế quen thuộc kia, nàng đến rồi, không cần quay đầu lại, tôi chính là khẳng định.

"An Nhiên." Tiêu lẳng lặng đứng ở cửa cầu thang, mặt không hề cảm xúc mà nhìn chúng tôi, "Các cô đang... làm cái gì?"

Rõ ràng là sơ phạm thanh lệ mặt mày, khoe miệng thậm chí dẫn theo một phần độ cong thoáng giương lên, nhưng ánh mắt lại thâm thúy đến mức khiến tôi cảm thấy một trận run sợ.

—— nàng đang tức giận.

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mừng ta yêu kho thử lóe sáng lên sân!

Không sai, Tống dịch thư chính là người, người chính là Tống, dịch, thư! Ngốc bẩm sinh kẻ tham ăn mạnh em gái, nếu như viết vỡ vụn ta cũng không có cách nào → _ →

Bách năm cô nương lại đi ra tìm đường chết 丷 (͡ ° ▽ ͡ °) 〃

Nhưng là ta viết nàng đùa giỡn An Nhiên thời điểm Tốt mang cảm ~\ (≥ ▽ ≤) ~

—— a a ta không dám Tiểu Mỹ dương quân mau dừng tay!

Q.3 - Chương 61: Tiêu: Cầu (Thượng)

Giọt máu đỏ thẫm lách tách rơi xuống, trán nứt máu tuôn ra, lại dần dần ngưng tụ thành một vũng máu cạn, mơ mơ hồ hồ phản chiếu ra ánh mắt nam nhân sợ hãi, cùng với vẻ mặt hồ hững của tôi. Máu tươi hồng, thực sự là màu sắc dị thường mỹ lệ.

"Nói như vậy, một người trưởng thành thể trọng 60 kilôgam trong cơ thể ước chừng chứa 4200~4800 ml máu, khi mất đi tổng 30% lượng máu thì người sẽ lên cơn sốc; mà vượt qua 40% sau đó—— người sẽ chết, "chậm rãi chuyển động chuỗi dao giải phẫu đâm vào ngực hắn, đem vết thương có một chút dấu hiệu khép lại một lần nữa xé rách, mỉm cười nhìn đáng vẻ hắn thống khổ co giật, ngữ điệu của tôi có thể gọi là ôn nhu, "Như vậy, còn có di ngôn sao?"

"Người, người đừng có giết ta... Ta, ta có thể nói cho người vị trí nhà kho, "hắn thấp thỏm gấp, rồi lại cố gắng nói rõ ràng ra, để tránh mất đi khả năng cứu vãn cuối cùng, "Lương thực trong căn cứ, nguồn nước còn có nhật dụng phẩm đều bảo tồn ở trong kho hàng, ta toàn bộ cũng có thể cho người."

"Giết người, ta vẫn có thể có được vật tư như vậy." Tôi không nhanh không chậm trả lời hắn.

"Thế nhưng, chỉ có vân tay của ta và hai người đội phó khác đồng thời mới có thể mở ra cửa bảo vệ nhà kho!" Hắn tựa hồ tìm tới một tia hi vọng, trong mắt sáng ngời, tràn ngập ước ao mà nhìn tôi.

"Này cũng không phải vấn đề nan giải gì, "tôi lắc lắc đầu, tiếu nhoo nhìn vẻ mặt của hắn lên voi xuống chó, lại dần dần lâm vào tuyệt vọng, "Ta hoàn toàn có thể đem ngón tay của người chặt xuống."

Hắn bị giọng điệu hời hợt của tôi nghẹn cứng lại, sắc mặt chuyển xám, môi trắng bệch run lên, bỗng nhiên trong mắt xuất hiện điên cuồng được ăn cả ngã về không: "Người không thể giết ta! Đúng, người không thể! Không lâu sau đó quân đội liên sẽ phái người đến đưa vũ khí, chúng ta ước định được rồi! Nếu như không thấy được ta, bọn họ sẽ không bỏ qua cho người! Ta không thể chết được! Không thể chết được..."

"Quân...đội?" Nghe được cái chữ quen thuộc này, tôi nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng sát ý trong lòng cuồng tứ lưu chuyển ra, chậm rãi đứng dậy nhìn xuống hắn, tôi nắm chặt nắm đấm, xương ngón tay kéo kẹt vang vọng, cuối cùng vẫn giữ được lý trí, "Tạm thời lưu người một mạng thôi."

Lạnh lẽo hắn thở ra một hơi lớn cả người tinh thần sa sút xui xẻo ở trên ghế, tôi không khỏi câu môi: Tôi chết có thể miễn, mang vạ khó thoát, người cũng không nên cao hứng quá sớm, Tuồng tiên sinh. Dùng sức đẩy chuỗi dao giải phẫu vào, chính chuỗi dao không tiến vào ngực hắn, khổng chế máu chảy ra, vừa có thể làm cho hắn cảm nhận được đầy đủ thống khổ cũng sẽ không để hắn trong khoảng thời gian ngắn chết đi, tôi đem hắn ném vào trong không gian, mệnh lệnh Nhị Bảo coi hắn. Đem phòng làm việc của hắn bố trí lại một phen, tạo nên dấu vết đánh nhau hỗn loạn, tôi lau đi vân tay trên song cửa, dựa theo đường cũ trở về tầng trệt, ở trong ánh mắt ám muội của đám thủ vệ bình thân ung dung rời khỏi hiện trường.

Nhìn đồng hồ tay một chút, mới khoảng chín giờ ba mươi phút. Trên đường đại đa số đèn đều tắt, người đi đường cũng hầu như không nhìn thấy bóng dáng, chỉ có số ít bên trong góc tối tìm truyền đến động tĩnh sốt sột.

Tránh khỏi tai mắt của túc quân, từ cửa sau tiến vào, tôi thả nhẹ bước chân đi tới chỗ ở tầng trệt, suy nghĩ phải nhanh chân đến xem An Nhiên — thời gian này, năng hắn vẫn chưa ngủ.

Tuy rằng đã thông báo nàng đừng tới tìm tôi, nhưng cũng không gây trở ngại tôi đi tìm nàng, nghĩ thần sắc nàng mừng rỡ, đáy lòng tôi cười thầm, bước lên nấc thang cuối cùng, không cần nhận biết, nhìn thấy một màn trước mắt để tâm tư cao hứng của tôi đột nhiên rớt xuống, ngưng tụ một tầng băng sương.

Đó là một loại phần mộ lãnh địa bị xâm nhập, bảo vật bị mơ ước.

"An Nhiên, "tôi nghe thấy âm thanh của mình vững vàng tới mức không hiện ra chút đầu mối, chỉ có tôi biết, muốn khắc chế không xông lên bẻ gãy cái cổ Bách Niên là một chuyện khó khăn dường nào, "Các cô đang... làm cái gì?"

An Nhiên kinh ngạc nhìn tôi, sắc mặt khẽ biến thành hồng, nhưng ánh mắt lại mừng rỡ như trong dự liệu, chỉ là mừng rỡ này hiện ra sau một màn chói mắt kia, mang đến cho tôi cảm giác sung sướng nhưng mất giá rất nhiều. Bách Niên vẫn duy trì tư thế một tay đỡ khung cửa, xoay mặt nhìn về phía tôi, đôi mắt hoa đào ngà ngọc, cười đến giống như trò đùa dai thực hiện được... Chương mất cực kỳ. Ba lần bốn lượt khiêu chiến điểm giới hạn của tôi, nếu như chỉ đơn giản làm tôi tức giận, như vậy nàng đã đạt được mục đích rồi—— chỉ là, nàng có chuẩn bị kỹ càng chịu đựng lửa giận của tôi chưa đây?

Lạnh lùng liếc nàng một chút, tôi tiến lên kéo An Nhiên qua, vuốt ve tóc của nàng, hòa hoãn giọng điệu nhỏ giọng hỏi: "Tại sao còn chưa ngủ, hả?"

Nàng cẩn thận mà nhìn tôi một chút, tựa hồ là đang phán đoán về mặt tôi, thấy tôi nhũn mảy, lập tức cúi đầu áp ứng trả lời: "Em, em lo lắng cho chị."

"A, đùa ngốc." Tôi cười cười, không nhìn được lại nặn nặn vành tai ửng hồng của nàng, "Tôi có cái gì mà lo lắng." Dừng một chút, tôi không chế bản thân thả ra vành tai làm người yêu thích không muốn buông tay của nàng, ôn nhu khuyên nhủ: "Nghỉ sớm một chút."

"Ừm..." Nàng cắn cắn môi, nhìn tôi rồi lại thoáng nhìn Bách Niên vẫn đang mỉm cười nhìn chúng tôi, muốn nói lại thôi.

Trong lòng tôi nhói một cái, giọng điệu không khỏi cứng rắn lên: "Đi nghỉ ngơi."

"Ừm." An Nhiên sắc mặt trắng nhợt, tôi lập tức hối hận chính mình nhất thời mất khống chế tâm tình, đang muốn nói xin lỗi, nhưng nàng thật nhanh đáp một tiếng, xoay người chạy trở về phòng.

Tôi yên lặng nhìn chăm chú cửa phòng nhẹ nhàng đóng, trước mắt chợt lóe qua úy khuất trong mắt nàng lúc xoay người, nắm chặt nắm đấm, do dự có nên đuổi theo tới hay không, lại nghe Bách Niên phía sau "Ha" một tiếng, bên trong nụ cười hàm chứa mấy phần coi thường.

"Ha, muội muội này thực sự là ngu ngốc nha ~ có điều..." nàng liếm môi một cái, nụ cười có chút tà nịnh, "Ngây ngô táo nhõ, cũng có một phong vị khác a!"

Ném khăn mặt, nàng nhẹ nhàng trở về phòng, tôi nhìn một chút cửa phòng sát vách đóng chặt, thầm thở dài một hơi, tâm trầm xuống xoay người tiến vào phòng.

"Nói đi, mục đích của cô." Không muốn cùng nàng đọ sức, tôi lựa chọn đi thẳng vào vấn đề.

"Rất đơn giản, tôi muốn quyền khống chế căn cứ Ngạo Thiên cao nhất," Bách Niên tự tin cười, vẫn chưa vì ý nghĩ ngông cuồng của mình mà cảm thấy nửa phần xấu hổ, "Còn có một người."

Tôi nhìn về phía nàng, chờ nàng tiếp tục nói, dựa theo trực giác, tôi cũng không kỳ vọng nghe được đáp án của nàng.

Quả nhiên, dự liệu của tôi không sai, tên nàng nói ra, là nghịch lân của tôi.

"Tôi muốn Tạ An Nhiên." Nàng cười nhìn mặt tôi, nỗ lực tìm ra tâm tình gọn sóng của tôi, đáng tiếc tôi vẫn luôn duy trì trạng thái mặt không hề cảm xúc.

Nàng giống như thất vọng lắc lắc đầu, nhưng ý cười chưa từng thay đổi, vẫn cứ tràn đầy phấn khởi nói: "Tôi biết cô cùng nàng giao hảo, như vậy đến thời điểm cũng dễ dàng một chút..."

"Cô muốn nàng làm cái gì?" Tôi không thể không đánh gãy liên tưởng của nàng, bởi vì tôi không dám cam đoan mình có thể khống chế lại sát niệm ngập tràn trong lòng, đánh rắn động cỏ là hậu quả ngu xuẩn nhất.

"Nàng không phải là người bình thường đâu!" Bách Niên thần bí cười cợt, trong mắt là bình tĩnh tình thế bất buộc, "Nếu như nói nhiệm vụ tìm cô là chi nhánh, nhưng tìm nàng là đầu mối nhiệm vụ chính nha —— tôi có linh cảm, tôi sẽ trở thành thượng tá trẻ trung nhất quân khu W nha!"

Chọn môi nở nụ cười, tôi sâu sắc ghen tức, cổ dè xuống tức giận, tôi cũng có linh cảm, cô sẽ trở thành trung úy bị chết thảm nhất quân khu W a.

Ghét bỏ mà nhìn nữ nhân đứng dung ngồi ở mép giường lau tóc, tôi ngồi vào sofa rộng lớn, trầm mặc đánh giá nàng, nữ nhân này quái đản, nhạy cảm, ngả ngón, nàng tự phụ khiến nàng tràn ngập tia sáng chói mắt, tương tự cũng sẽ đưa nàng kéo vào vực sâu ngòi nỏ.

"Làm sao liên tục nhìn chăm chăm tôi?" Nàng chỉ mặc vào một cái áo tắm rộng lớn, không để ý chút nào thân lộ da thịt ở bên ngoài, cười trêu ghẹo, "Tôi sẽ cho rằng cô yêu tôi nha, Tiêu bác sĩ ~"

"Tuồng Thiên chết rồi." Không để ý đến nàng trêu đùa, tôi chậm rãi tung bom nặng cân.

"Cái gì?" Khăn mặt phiêu rơi trên mặt đất, nàng đột nhiên đứng dậy, không thể tin tưởng mà nhìn tôi.

—— tôi biết, cả căn câu.

"Cần tôi lặp lại một lần nữa?" Tôi nhìn nàng đem tóc ngắn màu đỏ gần khô của bản thân tóm đến mức hồng bết, một mặt nôn nóng đảo quanh ở tại chỗ, khóe môi tôi hơi nhếch, lại cực nhanh biến mất, khôi phục mặt không hề cảm xúc chờ phản ứng tiếp theo của nàng.

"Hắn chết như thế nào? Lê nào... cô giết hắn?" Mặt nạ lười biếng tùy ý của nàng đã bị một câu nói của tôi đánh trúng nát tan, ánh mắt nhìn chăm chăm người sắc bén như chim ưng, nhưng chỉ bộc lộ ra bản chất ngoài mạnh trong yếu của nàng, căn bản không đáng sợ, từ giờ trở đi, trận đối thoại này quyền chủ đạo đã vào trong tay tôi, nhưng nàng còn chưa tự biết.

"Không, không đúng, bằng thực lực Tuồng Thiên, cô không thể nào giết hắn," một giây sau, nàng lại phủ định chính mình suy đoán, ánh mắt nghi ngờ không thôi ở trên người tôi bắn khoả, tôi biết, nàng được tình báo nhiều nhất chỉ biểu hiện tôi là dị năng giả hệ không gian —— chắc hẳn phải vậy, một dị năng giả không gian "tay trái gà không chặt" làm sao địch nổi cường giả hệ khống chế tinh thần, "Vậy cô từ đâu mà biết được tin hắn chết? Tôi trước không có thu được nửa điểm phong thanh..."

Nàng không ngừng đặt giả thiết, nhưng một lần lại một lần lật đổ giả thiết của chính mình, ánh mắt nhìn về phía tôi cũng biến thành càng ngày càng âm lãnh, từ một góc độ khác đến xem, vậy cũng đại biểu cho sự sệt sự tình vượt qua mong muốn.

Tôi vẫn chưa chịu đến ảnh hưởng chút nào, chỉ nhàn nhạt nhìn lại nàng, bất động thanh sắc.

Một lát sau, nàng rút cục không nhìn được, nhanh chân đi đến sô pha trước, mắt sáng như đuốc, dường như phải từ trên mặt tôi moi ra dấu vết: "Cô nói, đến cùng là xảy ra chuyện gì?"

Tôi chỉ cười, tránh không đáp: "Nếu cô chỉ ở căn cứ, Tường Thiên chết không phải rất hợp ý cô sao?"

Nàng về mặt hoảng hốt một khắc, tôi biết tâm nàng bởi vì câu nói này mà bắt đầu dao động, "Biết tin Tường Thiên chết cũng không có nhiều người, đây là cơ hội của cô, tiên phát chế nhân*, cần những người khác phản ứng, trước không chế lại tình thế..."

Còn có thể một lần đoạt được ngôi vị hay không, liền phải xem thủ đoạn cô lôi kéo tâm người." (*ra tay trước chế ngự địch)

Về mặt Bách Niên nhiều lần biến hóa, ở trong phòng ngủ đi qua đi lại, tựa hồ có cái gì khó lấy quyết đoán.

Tôi cũng không tính giục, chỉ chống cằm nhắm mắt dưỡng thần, lấy dã tâm của nàng, tuyệt đối sẽ không buông tha thời cơ này. Mà một khi nàng quyết định ra tay, cũng mang ý nghĩa nàng sắp bước vào bên trong cục diện tôi vì nàng chuẩn bị. Mười giờ đúng, bóng đêm đen kịt, đưa tay không thấy được năm ngón, lúc mọi người an giấc, nhưng Bách Niên lại ăn mặc chỉnh tề, mở cửa nhanh chân đi ra ngoài: "Tình báo của cô tốt nhất là thật." Trước khi đi, nàng nhìn chằm chằm con mắt của tôi, từng chữ từng chữ cảnh cáo nói.

Tôi cho nàng một cái mỉm cười.

—— con mồi đã vào tròng... Trò hay, cũng phải mở màn.

Thực sự là chờ mong a.

Tác giả có lời muốn nói: Vội vàng ôn tập đều không thời gian gõ chữ ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Chương này số lượng từ hơi ít, chấp nhận xem đi → _ →

Thật nhiều đồng hài hoi ngày đó nữ chủ cũng gọi là An Nhiên chưa Thế Văn, tên thật giống là (nhiễm hắc), ta chỉ nhìn văn án không thấy chính văn, rảnh rồi cô lương môn đi xem một chút, sau đó nói cho ta nhìn có được hay không ha ~~~

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 62: Tiêu: Cấu (Hạ)

Kim giấy tích tắc vang vọng, là tiếng vang duy nhất trong màn đêm yên tĩnh, bên trong ánh đèn vắng lặng, chỉ có bóng dáng tôi thật dài kéo ra, lại không làm nên.

Thời gian tự nhiên chảy xuôi, chưa bao giờ bởi vì bất cứ sự vật gì mà chậm lại bước chân; trái tim của tôi chậm chậm nhảy lên, lại cô đơn vì một người mà pháp phòng. Ngồi dựa vào ở trên ghế salông, tôi suy nghĩ bước kế tiếp của Bách Niên, trước mắt nhưng lại thoáng qua biểu hiện oan ức của An Nhiên, tâm tình bất ổn, thật khó trầm tĩnh suy nghĩ.

Thời gian này, nàng hẳn đã đi vào giấc ngủ, nhưng tôi biết nàng nhất định ngủ cũng không yên ổn. Thời gian ở chung không dài, nhưng tôi hiểu rõ tính cách nàng đa sầu đa cảm, sẽ bởi vì một ánh mắt khen ngợi mà ngọt ngào một buổi chiều, cũng sẽ bởi vì một câu nói lạnh lùng mà thương tâm cả đêm, tôi hưởng thụ nàng vì một cái nhíu mày một nụ cười của tôi mà để ý, rồi lại không đành lòng nàng cẩn thận từng li từng tí một mà buồn bã ủ rũ.

Loại tâm tư mâu thuẫn này dần vật tôi một đêm, dù cho không cần ngủ quá nhiều để khôi phục thể lực, cũng không khỏi có một chút uể oải. Thật vất vả thăm thương đến tám giờ ngày mai, tôi trở lại trong không gian nhìn tình huống Tường Thiên một chút, xác định tính mạng hẳn trong thời gian ngắn không đáng lo, khen thưởng Nhị Bảo một viên não tinh dặn dò nó trông coi tốt đối phương liền rời khỏi.

Đem bản thân rửa mặt quản lý một phen thật tốt, thay đổi một thân váy ngắn, trang điểm nhạt, do dự chốc lát, tổng nghi ngờ gấp qua Tường Thiên sau trên người nhiễm đến nhân nhạt mùi máu tanh, tôi lại xịt chút nước hoa, lúc này mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Hướng về tấm gương khẽ mỉm cười, tôi rất hài lòng trang phục hiện tại, tôi vẫn luôn biết, dung mạo của chính mình là xuất sắc, thái độ lạnh nhạt không trả lời đưa đến nhiều người đổ xô tôi cố gắng thỏa mãn ham muốn chinh phục của bọn họ. Chỉ là, nếu như đối tượng đổi thành một người phụ nữ, phần ưu thế này còn có thể thuận buồm xuôi gió tạo tác dụng sao?

Đều nói nữ nhân như Bạch Liên hoa càng có thể giành được hảo cảm đồng giới, vậy tôi có phải là cần thử thay đổi? Đây là tôi lần đầu tiên vì ngoại hình bản thân khổ não, nhưng nguyên nhân lại buồn cười như vậy — nữ vi duyệt kỷ giả dung*. (*người con gái làm đẹp vì người mình yêu)

Một mặt, tôi có thể bình tĩnh mà lý tính phân tích chính mình loại biểu hiện này không tự tin. Mặt khác, nhưng tôi không thể tự kìm hãm bị phần thấp thỏm này khống chế, vì phần u buồn này mà nôn nóng. Nữ nhân trong tình cảm đều là kẻ ngốc—— hiện tại tôi, dĩ nhiên là trăm phần trăm không hơn không kém kẻ ngốc. Nhưng bởi vì người đó là An Nhiên, tôi liền cảm thấy được, cho dù là vờ ngơ ngẩn cũng không phải cái chuyện không thể tiếp thu. Cười

một cái tự giễu, tôi thậm chí mang theo chút không thể chờ đợi được nữa gõ lên cửa sắt vách.

Một hồi lâu, cửa mới mở ra, cũng không phải là người tôi mong nhớ. Kiều Từ Mặc một tay đỡ khung cửa, một tay che miệng lại ngáp một cái, mắt buồn ngủ mông lung nhìn tôi một cái, tức giận than thở: "Là cô a... Lão nương không phải muốn nghỉ ngủ nướng sao? Tại sao một hai đều không an ổn! Càng muốn cùng lão nương đối nghịch đúng không! Thần phiến a..."

Thấy tôi lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, nàng bĩu môi, lần thứ hai ngáp một cái, đơn giản cả người đều nằm nhoài trên khung cửa, híp mắt nói, "Tôi biết cô cũng là đến tìm Tiểu An Từ... Đáng tiếc cô tới chậm một bước, nàng theo người ta chạy lạc ~ "

"Nói rõ ràng." Tôi trong lòng biết cô nàng này đều chọc giận tôi làm vui, tuy rằng trong lòng không thích, nhưng cũng không có lập tức biểu hiện ra, chỉ là ổn vẻ mặt, nhàn nhạt hỏi nàng, "Cùng ai."

"Nha nha ~ chính là bạn mới chúng ta mới quen ngày hôm qua, nàng gọi Tổng Dịch Thư, nói cô cũng không biết ~" Kiều Từ Mặc đắc ý cười cười, giống như quen biết được đại nhân vật gì đó vậy, "Nàng rất yêu thích Tiểu An Từ chúng ta thì cô làm sao?"

Tôi không muốn cùng nàng miệng lưỡi chi tranh, đối với nàng như có như không khiêu khích không để ý tới: "Đi chỗ nào ?"

"A... Cái này đúng là không có nói, ngược lại các nàng đáp ứng mang về cho tôi điểm tâm nha~" Kiều Từ Mặc suy nghĩ một chút, nhún vai buông tay một bộ dáng vẻ vô lại "Người có thể làm khó dễ được ta sao".

Tôi nhìn vẻ mặt nàng không giống giả bộ, trong lòng lại không khỏi buồn bực lên: "Trừ ăn ra, cô còn nhớ cái gì?"

Nghĩ đến là không trông cậy nổi cái này kẻ tham ăn này, phải tìm được An Nhiên vẫn cần dựa vào chính mình nỗ lực. Không để ý tới nàng cảm giận bất bình kêu to, tôi bước nhanh đi ra ký túc xá, hướng về trung tâm thành phố. Nếu ước định mang thức ăn trở về, các nàng rất có thể sẽ đi qua căn tin, mà thành phố này hai căn tin đều ở phía nam, khoảng cách tòa nhà văn phòng của Tưởng Thiên cũng không phải xa.

Tôi nhàn nhã đi theo con đường hôm qua đi qua, một bên giống như lơ đãng quan sát tình huống bốn phía, hiện tại đã đến thời gian cố định căn cứ làm việc, một ít người bình thường tiến hành lao động chân tay bắt đầu lục tục rời đi chỗ ở tạm thời đi tới vị trí bọn họ công tác. Tất cả nhìn như ngay ngắn có thứ tự, cùng bình thường cũng không hề có sự khác biệt, thế nhưng cẩn thận lưu tâm liền sẽ phát hiện, thỉnh thoảng có nhiều đội ăn mặc thống nhất, vẻ mặt nghiêm túc chạy qua, từ trên người bọn họ truyền đến sóng năng lượng mơ hồ tỏ rõ thân phận dị năng giả của bọn họ.

Đi ngang qua đồng nhà lớn kia, tầng dưới chót vây tụ mấy trăm người, chia làm phe phái khác nhau đối lập, nhưng chỉ là từng người yên tĩnh chờ đợi, không có manh động. Nói vậy mỗi người thủ lĩnh bọn họ đều tụ tập ở trên lầu tôi giả tạo hiện trường tìm kiếm manh mối ——hoặc là, đối với Tưởng Thiên chết không để ý chút nào, chỉ vì vấn đề phân phối quyền lực căn cứ mà tranh luận không ngừng?

Ai sẽ vì hấn chết thương tâm, vì hấn chết rơi một giọt nước mắt chân tâm sao?

——Platon nói: Người tạo oan khuất so với người gặp oan khuất càng đáng thương.

Như vậy, tôi cùng Tưởng Thiên so ra, đến tột cùng là ai càng đáng thương hơn?

Theo cái thế cuộc thần hồn át thần tính này xem ra, Bách Niên động tác còn chưa đủ nhanh chóng, ngoại trừ nàng ra, thế lực của hấn cũng rất nhanh phản ứng lại, từ những người này về mặt cảm thù cùng quần áo không giống đến xem, hấn không chỉ thuộc về một cái thế lực. Đương nhiên, lần này hỗn loạn càng lớn, đối với kế hoạch của tôi liền càng là có lợi.

Nữ nhân này cũng thật là không có có phụ lòng tôi kỳ vọng, kiêu ngạo đến tự phụ, kích động đến lỗ mãng, cũng khó trách đến hiện tại còn chỉ là cái đội phó. Như vậy nói cách khác, cái căn cứ này còn ẩn giấu đi đòn bí mật tôi không biết, thật đúng là chờ mong cảm giác sung sướng sau khi đem bọn chúng từng cái từng cái bắt tới a.

Có điều, hiện tại tôi để ý nhất, lại là tấm tích An Nhiên, tiểu tử không nghe lời, có phải nên cho nàng một chút trừng phạt đây?

Vòng qua đám người dày đặc, tôi từ từ hướng về phía phòng ăn đi tới, bỗng nhiên cảm giác được một luồng khí thể quen thuộc, hầu như không cần suy nghĩ, bước chân của tôi liền tự phát đi theo về phía hướng kia.

Cái sóng sức mạnh kia cùng khí thể trên người tôi mười phần giống nhau, nhưng mà cùng Cù Tốc trước đây không lâu chôn thây biển lửa càng giống nhau như đúc... Lẽ nào, người đàn ông kia dĩ nhiên không có chết?

Cũng không phải là không có khả năng này, dù sao, năng lực hồi phục của tôi có thể so với xác sống, ở trong biển lửa đào mạng cũng không phải việc khó... Nhưng nếu thật sự là như thế, vậy sự tình liền có chút khó giải quyết.

Tôi chắc chắn sẽ không cho hấn bất kỳ cơ hội tiếp cận An Nhiên, nếu có thể giết hấn một lần, tự nhiên cũng có thể giết lần hai. Tăng nhanh bước chân truy đuổi thứ kia, mười phút sau đó, tôi thấy một bóng lưng tinh tế quẹo vào trong ngõ hẻm, bước chân hơi ngưng lại, tôi không có tiếp tục đuổi tới, mặc dù khí thể rất tương tự, nhưng tôi có thể xác định, bóng người kia, là một người phụ nữ, mà không phải Cù Tốc tôi nguyên tưởng.

Lòng cảnh giác hơi giảm, nhưng một nguyên nhân khác khiến cho tôi dừng bước lại chính là: Ở đây, tôi cảm giác được khí thể An Nhiên. Đối với tôi mà nói, dù cho là ở trong bể người lên tới hàng ngàn, hàng vạn, cũng có thể ngay đầu tiên nhận ra nàng, này giống như là thiên phú từ lúc sinh ra đã mang theo, ở thời điểm tôi cảm giác được, năng lực này đã tự nhiên như hô hấp. Nhảy nhót chỉ duy trì trong nháy mắt, bởi vì tôi nhận biết được bên người An Nhiên, còn có một người khác tồn tại.

Tôi nín thở, thu lại lên hết thầy khí tức, thả nhẹ bước chân, chậm rãi đi ra ngõ nhỏ.

Cách đó không xa là một quảng trường lộ thiên, khô cạn suối phun, điều khắc vỡ nát, ghề dài cho người nghỉ ngơi loang lổ, nhìn qua có chút hoang vu, bởi vậy hai cái bóng người gần gũi ngồi dựa vào nhau kia có vẻ đặc biệt làm người khác chú ý. Người quay lưng về phía tôi, từ thân hình nhìn lên, là một nữ nhân gầy gò, cao cao buộc lên đuôi ngựa, trang phục học sinh nhàn nhã như thế, có thể thấy được tuổi tác cũng không lớn. Người này, tôi chưa từng thấy, hơn nữa dị năng của nàng cũng chỉ là trình độ trung bình —— tôi muốn giết nàng, quả thực dễ như trở bàn tay.

An Nhiên theo nàng mà ngồi, nghiêng người quay lưng về phía tôi, chính đang chăm chú lắng nghe, ánh mắt chăm chú kia như là ở trong lòng tôi tạc ra một cái động, ô ô chảy ra màu đen nước độc, từng bước xâm chiếm lý trí ít ỏi của tôi, tôi không thể chịu đựng, không thể chịu đựng trong mắt nàng chứa đựng bóng dáng của người khác —— nàng là của tôi.

Tôi xa xa mà nhìn, bước chân như mọc rễ, cổ họng như cọ xát, hết thấy cảnh tượng trước mắt phẳng phất dần dần hiện lên một tầng màu máu, tôi cắn cắn đầu lưỡi, đem cổ sát ý mãnh liệt sôi trào kiềm chế lại. Không biết các nàng nói đến cái gì, người phụ nữ kia bỗng nhiên mắt không chế bùm mắt, sau đó như là ý thức được bên người còn có người, liền rất nhanh dời bàn tay, chẳng qua là nhìn không được dùng tay vuốt mắt, đáng vẻ như thương tâm rơi lệ. An Nhiên thấp giọng nói cái gì, từ góc độ tôi nhìn lại, trên mặt của nàng là lo lắng cùng với đau đớn thương tiếc khiến tôi cảm thấy ngột thở.

Liền ở một khắc tiếp theo, nàng lắc đầu bất đắc dĩ, sau đó hai tay nâng lên mặt người phụ nữ kia, chậm rãi để sát vào, hầu như muốn hạ xuống hôn môi, tôi chỉ cảm thấy cả người máu tươi đều dâng lên đầu óc, nhiệt độ sôi trào ở giây tiếp theo rơi xuống âm điểm, đem hết thầy lý trí tôi nhấn chìm đều đông thành nước đá, ở trong khoảnh khắc, phá thành từng mảnh băng nhỏ sắc bén, cắt rời mỗi một tác máu thịt của tôi.

Tôi không biết mình làm sao ở thời gian trong chớp mắt vọt đến bên cạnh hai người, chỉ là lúc thời điểm tôi phục hồi tinh thần lại, đã thấy người phụ nữ kia hung hăng ném trên đất, chân phải đang giẫm ngực của nàng, chỉ cần thoáng dùng sức, liền có thể bước qua xương ngực nàng, đem trái tim của nàng ép thành mảnh vỡ...

"Tiêu!" An Nhiên không thể tin tưởng kinh ngạc thốt lên để thần trí tôi sắp biến mất nhanh chóng trở về vị trí cũ, tuy rằng điên cuồng đổ kị ở trong đầu tôi không ngừng rêu rao khuấy khỏa nhảy mắt giẫm xuống thứ kia, tôi vẫn chậm rãi dời đi chân.

Buồn bực mất tập trung, tôi không dám nhìn tới ánh mắt An Nhiên giờ khắc này, nhưng cũng không muốn làm cho nàng tiếp tục cùng nữ nhân này ở tại một chỗ, nắm lấy cổ tay nàng, không nói lời gì mang theo nàng nhanh chân rời đi. Không biết qua bao lâu, tôi chỉ lung tung đi không có mục đích, không ngừng mà đi, tựa hồ chỉ cần còn ở trên đường, thì nàng sẽ không chát vắn, tôi liền có thể tránh thoát ánh mắt khiến người đau lòng kia.

Nhưng tôi biết, lừa mình dối người chỉ là nhất thời trốn tránh, tôi cuối cùng cũng phải đối mặt. Từ trên tay truyền đến sức mạnh nói cho tôi, An Nhiên nàng hiện tại, tức giận phi thường. Mà cái này cũng là nguyên nhân tay chân tôi luống cuống, tôi không biết nên giải thích thế nào lúc này mắt không chế, càng không biết làm sao biện bạch tâm ý tôi hỗn loạn. Nàng cắn môi hận hận trừng mắt tôi, sắc mặt bởi vì lúc này đi nhanh mà nhiễm phải móng manh phi sắc, trong mắt mờ lung một tầng sương mù ai oán lại ủy khuất, xem ở trong mắt tôi, nhưng là một loại cực hạn phong tình, quý thần xui khiến, tôi nghĩ tới một màn khiến trong lòng người đau nhói kia, tay giống như là có ý thức vậy, xoa môi nàng theo bản năng cắn chặt.

—— nơi này là của tôi, nàng là của tôi.

Gần giống như nhập ma vậy, tôi giữ lấy cằm của nàng, tàn nhẫn mà hôn lên môi nàng.

Liền như vậy trầm luân.

Tác giả có lời muốn nói: Có thưởng lại còn đoán dưới một màn An Nhiên phản ứng, đoán đúng phụ tặng tiểu kịch trường nha thân ~ Tiểu Mỹ dương quân tự mình biểu diễn!

Vốn là ngày hôm nay chuẩn bị hảo hảo ôn tập, thế nhưng nghĩ lại vừa nghĩ, xem như là cho thi đại học xong bọn nhỏ phúc lợi được rồi, thực sự là bị chính mình cảm động khóc ㄟ (▽) ㄟ

Ngày mai cuộc thi tất quá! Amen!

Mặt khác, tiểu điệp muốn hảo hảo bảo trọng móng vuốt nha ~ đường cho tốt móng vuốt là có thể mạnh ~ mạnh ~ đất ~ khách tới xuyên yêu ~

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 63: Tạ: Chuyện Nếu Như.

Tôi xưa nay cũng không biết chính mình là người yếu đuối như vậy, lại sẽ bởi vì một câu nói hơi chút cứng rắn lạnh lùng khổ sở đến thế. Nhưng sự thực chính là, từ bên trong môi đỏ mỹ lệ của nàng thổ lộ mỗi một cái âm phù lạnh lùng đều sẽ biến thành một thanh dao giải phẫu sắc bén, cắt ra trái tim của tôi, mang đến đau đớn nhỏ bé nhưng sắc bén. Ảnh hưởng nàng đối với tôi, hầu như vượt qua tôi nhận thức.

Nếu đây là đau xót tất nhiên có trong tình yêu, vậy tôi sẽ không phản kháng. Chỉ là, tôi cần một mình lắng đọng xuống phần chua xót kia. Giống như chạy trốn trở về phòng, cùng Mặc Mặc hỏi thăm một chút, tôi lao vào vòi sen phòng tắm, ở dưới bồn nước rộng lớn, nước mát không e dè chảy xuôi, chưa từng có ai nhìn thấy tôi đang khóc, ngoại trừ chính tôi.

Liên trong chốc lát này, để tôi gào khóc đi... Đem bi thương trôi hết, đem oan ức xua tan, sau một khắc, tôi vẫn là cái người ái mộ kiên định kia, cho dù thương tâm, tôi lại chưa cân nhắc từ bỏ qua. Bởi vì, tôi chính là như thế yêu thích nàng, đã thích đến mức độ hết thuốc chữa a...

Hoàn tất rửa mặt một phen, đem chính mình bao vây thành nhộng, nửa mê nửa tỉnh trong lúc đó làm thế nào đều ngủ không yên ổn. Loáng một cái liền đến sáng sớm hôm sau, ánh nắng dịu nhẹ xuyên thấu qua rèm cửa sổ mờ vào, lười biếng phất ở trên mặt, có cảm giác mờ mắt ra, tôi thả nhẹ hô hấp, trầm mặc nhìn trần nhà. Chua xót vẫn chưa tiêu giảm bao nhiêu, nhưng không ngăn nổi một buổi tối tích lũy nhớ nhung, hai đầu thiên bình từ đầu chính là không ngang hàng, cả trái tim tôi đều rơi vào Tiêu một chỗ, lại không cứu vãn.

Mặc Mặc ngủ rất say, lâu dài hô hấp ở gian phòng yên tĩnh phá lệ rõ ràng, tôi duy trì tư thế nằm thẳng, không dám phát sinh nửa điểm tiếng vang, Mặc Mặc nhìn như tự do tự tại, kỳ thực trong lòng đều giống như gương sáng, trong ngày thường không ít lo lắng đè phòng, có thể an ổn ngủ như thế, cũng không dễ dàng.

Từ khi chúng tôi tiến vào cái căn cứ này tới nay, đều là có một luồng cảm giác bó tay bó chân, như là mỗi phút mỗi giây mọi nơi đều đang được giám sát, liền ngay cả tôi cũng nhận biết được không giống bình thường, huống hồ là nhạy cảm như Mặc Mặc?

Hôm qua Tiêu hẹn sáng sớm gặp lại ở trong tiểu khu, nhưng không có nói thời gian cụ thể đây... Đang suy nghĩ lung tung, tôi lại nghe được một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

"Ai nha sớm như vậy!" Mặc Mặc ở bên trong gối sụt sụt khòe miệng, một mặt buồn bực vén chăn lên nhảy xuống giường, đột nhiên kéo cửa ra, mặt buồn ngủ mê hoặc lờ mờ găm nhẹ nói, "Chuyện gì?"

"Này ~ chào buổi sáng!" Một giọng nữ phấn chấn bông bột vang lên, nhưng sau một khắc lại ngưng ngừng dần theo chút áy náy lúng túng, "A, thật không tiện, có phải là đánh thức các cô ..."

"Tổng tiểu thư... à không, Tổng đại tỷ! Lúc này mới mấy giờ a mà người liền hứng thú bưng bưng đến đập cửa? Không ai như người quấy nhiễu giấc ngủ người khác a!" Mặc Mặc che miệng đánh một cái ngáp to lớn, một bên oán giận, một bên vẫn là nghiêng người tránh ra vị trí.

Tôi cũng đơn giản từ trên giường ngồi dậy, nhìn Tổng Dịch Thư cười ngây ngô gãi sau gáy, cẩn thận mà liếc nhìn tôi một chút: "Xin lỗi a, tôi quen thể dục buổi sáng, quên các cô có thể không dậy sớm như thế, ha ha..."

"Không có chuyện gì, tôi tỉnh từ lâu rồi." Cho nàng một nụ cười động viên, tôi lấy ra bên giường ngoại sam mặc vào, thuận miệng hỏi, "Làm sao tới đây sớm như thế?". Hôm qua mới nhận thức bằng hữu, giao tình của chúng tôi còn chưa tốt đến nước này chứ? Nàng cũng không tránh khỏi quá quen thuộc ... Chỉ là, nhìn ánh mắt nàng chân thành, lại khiến người ta không nỡ trách cứ.

"Há, chúng tôi nơi này tám giờ rưỡi trước đây sẽ có bữa sáng cung cấp, ngày hôm nay là ngày sự phụ làm tiểu long bao, các cô có muốn đi ném thư hay không? Người sự phụ kia tay nghề rất tốt đó! Những ngày khác có thể ăn không được!" Nói đến hưng khởi, Tổng Dịch Thư trong mắt lờ lờ toả sáng, như là hài tử vội vã khoe khoang món đồ chơi.

"A! Thật sự nha! Nhưng là ta buồn ngủ quá a..." Mặc Mặc nghe xong cũng thèm nhỏ dãi ba thước, nhưng không nhịn được con buồn ngủ lại đánh một ngáp, ngồi tựa ở trên giường ôm chăn thiên nhân giao chiến.

Tôi lắc lắc đầu, tiến lên thay nàng kéo tốt chăn: "Tớ mang về cho cậu, cậu quản cậu ngủ đi."

"An đại nhân vạn tuế! Liên biết cậu tốt nhất chut chut~" Mặc Mặc vừa nghe lập tức mần mê miệng quăng hai cái hôn gió lại đây, sau đó cuộn chăn một cái, lại vui đùa bắt đầu ngủ, nhìn ra tôi một trận bất đắc dĩ. Ra hiệu Tổng Dịch Thư chờ chốc lát, tôi thoáng rửa mặt một phen, liền cùng nàng ra cửa.

Trải qua hành lang, hướng về cánh cửa sát vách đóng chặt nghiêng đầu liếc một chút, không có động tĩnh chút nào, sợ là còn đang ngủ giống Mặc Mặc đây?

Lát nữa cũng mang cho nàng một phần là được rồi. Ấn xuống kích động gõ cửa, tôi không tiếng động mà cười cười, lười kéo Tổng Dịch Thư đầu óc mơ hồ bước nhanh đi xuống lầu.

"Ồ? Sáng sớm hôm nay tại sao nhiều người như vậy? Có chút khác thường a..." Tổng Dịch Thư đưa tay ôm ở phía sau, nhảy nhảy nhót nhót đi ở bên cạnh tôi, ngọn tóc đuôi ngựa loáng một cái loáng một cái, vô cùng hoạt bát, thật giống học sinh trung học không rảnh thể sự.

Theo ánh mắt của nàng nhìn lại, tôi cũng không khỏi nhủ lòng may. Xác thực như nàng nói, giờ này tuy rằng không tính quá sớm, thế nhưng không giống rộn rộn ràng ràng hoạt động sáng sớm, này nhiều đội nhân viên có mục đích, trên người cũng có dị năng giả khí tức, đồng thời hiện tại ở đầu đường, hướng về một chỗ đi tới, thực có chút khả nghi a!

"Không chừng lại là Bách Niên người phụ nữ kia đang chơi đùa quân sự diễn tập gì đó!" Tổng Dịch Thư nhăn mặt nhăn mũi, nhỏ giọng nói lầm bầm, "Hừ, tôi xem xấp xỉ!"

"Luôn nghe cô nói tới cái tên Bách Niên này, làm sao, các cô có quan hệ sao?" Thấy nàng vẫn tức giận bất bình, liền nghĩ đến đối phương đều có thể sinh một trận hồn dỗi, tôi không khỏi nổi lên một phần hiếu kỳ, Tổng Dịch Thư đem tới cho tôi cảm giác, là cô nương rất lạc quan rộng rãi, thật khó có thể

tưởng tượng nàng sẽ đối với chuyện gì canh cánh trong lòng.

"Nàng nha! Khắp nơi cùng tôi đối nghịch! Mỗi ngày đầu tóc đỏ chường mắt kia quơ tay múa chân phát hiệu lệnh, tổng muốn áp tôi một đầu, rõ ràng lúc trước mọi người cùng nhau trốn ra được, đều là đội phó, tại sao nàng liền hơn người một bậc ! Hừ!" Tổng Dịch Thư nghiêng răng nghiêng lợi nói rằng.

— tóc... đỏ?

Không biết sao, tôi chợt nhớ tới người phụ nữ tôi ngày hôm qua cùng một phòng với Tiêu, tóc ngắn màu đỏ như vậy, quả thật rất ít thấy đây. Nếu như đối tượng là nàng, cũng xác thực không phải rất được người yêu thích. Tôi ở trong lòng phụ họa một câu.

"Không phải nói muốn dẫn tôi đi ăn tiểu long bao sao? Ở nơi nào đây?" Có ý thức lảng tránh cái đề tài này, tôi hướng về phía nàng cười cười, làm bộ dáng vẻ không kịp đội nhìn chung quanh. Sự chú ý của nàng liền bị đồ ăn hấp dẫn đi rồi, mang theo tôi rất nhanh tìm tới phòng ăn.

Nhưng mà lúc chúng tôi chạy đến, đội ngũ thật dài trước cửa chính đang thừa thốt tản đi, tôi có loại dự cảm nào đó. Quả nhiên, Tổng Dịch Thư trực tiếp đi trước cửa sổ hồi ý, sắc mặt trắng nhợt, thời điểm nhìn về phía tôi lại đỏ lên, "Su phụ nói, bán hết rồi ..."

Tôi đang muốn an ủi nàng vài câu, đã thấy nàng ngừng cắn môi, dáng dấp kia càng là thương tâm không nói ra được. Vì một tiểu long bao, đáng sao? Lẳng lẳng nhìn nàng hồn bay phách lạc giống như xoay người đi ra phía ngoài, tôi há miệng, nhưng vẫn không có gọi lại nàng, chỉ lẳng lẳng cùng ở sau lưng nàng, tôi có thể thấy, tâm tình của nàng không đúng lắm.

Một đường u hồn tự bay đi, nàng thỉnh thoảng quay đầu lại xem tôi một chút, như là xác định tôi có đuổi tới hay không, một mực một câu nói khác cũng không chịu nhiều lời, khiến người lại vừa bức mình vừa buồn cười, nhưng cũng không đành lòng liền như thế phẩy tay áo bỏ đi. Thời gian đi không lâu lắm, xuyên qua mấy cái hẻm nhỏ, trước mắt đột nhiên xuất hiện một vùng đất rộng rãi.

Đó là một quảng trường lộ thiên bỏ hoang, phương tiện đại thể rách nát không ngớt, ở tích liệu nắng sớm lộ ra rãnh rỗi mà cô đơn, dễ dàng làm lòng người phiền muộn. Nàng tự mình đi tới một chiếc ghế dài một bên ngồi xuống, tôi thờ dài, cũng theo ngồi bên người nàng.

Nha đầu này trong hồ lô đến cùng muốn làm cái gì?

Lắc đầu bất đắc dĩ, tôi chỉ đành kiên trì tiếp khách. Đội một lúc, khi bụng bắt đầu ục ục vang vọng, Tổng Dịch Thư vẫn chìm đắm ở bên trong thế giới bản thân bỗng nhiên nhẹ nhàng mở miệng: "Kỳ thực, người thích ăn tiểu long bao không phải tôi, là Thiên Thiên."

Qua mấy ngày, nàng liền muốn cùng Tường đại ca đính hôn. Sau đó, nàng chỉ có thể ăn tiểu long bao Tường đại ca mua cho nàng đi..."

—giọng điệu ai oán như vậy, chẳng lẽ là thất tình ?

Tôi chỉ yên lặng lắng nghe, cũng không có đánh gãy nàng lắm bầm lâu bầu, tôi biết, nàng cần chỉ là một người lắng nghe thôi.

"Tôi rất kỳ quái phải không? Thân là nữ nhân, nhưng lại thích một người nữ nhân khác, hơn nữa nữ nhân này rất có thể sẽ trở thành đại tẩu tôi, " Tổng Dịch Thư cười một cái tự giễu, nhưng biểu hiện bi thương như muốn khóc lên vậy, gương mặt thanh trĩ kia tràn đầy mê man thống khổ không phù hợp, liền ngay cả người đứng xem cũng có thể cảm thấy mấy phần tâm tình của nàng, "Nhưng là, tôi chính là yêu thích nàng a, ở thời điểm tôi còn chưa ý thức được, liền thích nàng ... Thật thích, thật thích..."

Tôi muốn an ủi nàng, lại phát hiện cổ họng giống như vướng mắc vậy, phát không được âm thanh. Nỗi thống khổ của nàng, tôi làm sao sẽ không hiểu? Giống nhau yêu phải người cùng giới, loại giấy dựa cùng mâu thuẫn này, tôi rất là cảm động lắm.

Người kia, biết rõ không nên tới gần, không nên trầm luân, nhưng một mực như là thiêu thân lao đầu vào lửa, cam tâm tình nguyện phùng trên tất cả, liền ngay cả đập lên cũng là loại ân điển, thấp kém như vậy, tuyệt vọng như vậy—— nhưng chấp mê không hối.

"Không kỳ quái, " tôi hít một hơi thật sâu, đè xuống lòng tràn đầy chua xót, hướng về phía nàng khẽ mỉm cười, "Một chút đều không kỳ quái."

Nàng lúc này mới quay mặt lại nhìn tôi.

"Mặc kệ cô yêu thích nam nhân cũng được, nữ nhân cũng được, tâm tình yêu thích một người đều như nhau, " tôi thấp giọng khuyên nàng, nhưng càng nhiều chính là đang nói cho chính mình nghe, "Bởi vì nàng vui mừng mà vui mừng, bởi vì nàng bi thương mà bi thương, bởi vì nàng luôn luôn cẩn thận từng li từng tí một, bởi vì nàng trở nên không giống chính mình."

Nghĩ đến dáng vẻ người kia, tôi không tự chủ lộ ra nụ cười, trong lòng dễ chịu kỳ diệu bần rùn ảm áp: "Toàn thế giới đều giống như là vì nàng làm nên, muốn nàng hạnh phúc, vui sướng, dù cho người nàng yêu thích không phải là mình." Âm thanh của tôi thấp xuống, chậm rãi che ngực, chỉ là tưởng tượng tâm giống như là đao cắt đau.

"Cảm ơn." Một lúc lâu, Tổng Dịch Thư mang theo dày đặc giọng mũi nói cảm ơn nhẹ nhàng vang lên, đem tôi từ lúc này hoảng hốt trúng chiều trở về. Quay đầu nhìn nàng, một tay che mắt, tựa hồ đang rơi lệ.

"Khóc?" Tôi nhỏ giọng hỏi nàng.

"Mới không phải!" Nàng lăm lăm biện bạch, "Gió thổi hạt cát vào mắt mà thôi."

"Ha ha, tôi xem một chút." Tôi cười nằng nói dối cũng không kiếm một cớ đáng tin chút, để sát vào trước nằng lên mặt nằng cẩn thận nhìn, viên mắt nổi lên một tầng hồng, căn môi trũng mất tôi, như con thỏ, đang muốn đùa nằng, nhưng chỉ cảm thấy một nguồn sức mạnh đưa nằng từ bên cạnh tôi hất ra, lạnh lẽo khi thể để trái tim đều theo bản năng mà nắm chặt .

Tôi tuyệt đối sẽ không nhận sai —— đây là khí thế Tiêu. Không chờ tôi suy nghĩ ra cái nguyên nhân, đã thấy nằng một mặt đông lạnh mà đem Tống Dịch Thư đập ở dưới chân, ánh mắt kia để tôi không nghi ngờ chút nào nằng sẽ ở giây tiếp theo giết đối phương. Tôi sợ đến kêu sợ hãi, nhưng cũng làm cho nằng từ bỏ giết chóc. Trên tay giống như đeo vòng sắt vậy, bị đông cứng kéo đi, tôi thậm chí không kịp quay đầu lại liếc mắt nhìn Tống Dịch Thư ngã trên mặt đất.

Âm thầm xin lỗi một phen, tâm tư tôi tất cả đều rơi vào trên cái người đang cúi đầu xông thẳng phía trước này, cổ tay đau như đứt đoạn mất, bước chân lao đảo, tôi gất gao căn môi, chỉ sợ vừa mở miệng liền tràn ra khóc nức nở, trong lòng oan ức ồ ồ lên đến đỉnh.

Thời điểm đi tới hai chân đều sắp mất cảm giác, nằng bỗng nhiên dừng lại bước chân, khi tôi còn chưa lấy lại tinh thần, liền bị xách tới bên trong góc. Nằng so với tôi phải cao hơn nửa cái đầu, vốn là lãnh diễm ngầu quan, thêm vào lúc này một mặt bình tĩnh mưa gió sắp đến, càng làm cho lòng người sợ hãi. Tôi quật cường nhìn chằm chằm đôi mắt nằng trầm mặc, nhưng trong mắt chưa xốt liền muốn rơi rệ. Không chờ tôi mở miệng chất vấn, về mặt nằng đột nhiên thay đổi, giữ lên cằm của tôi, không nói lời nào hôn tôi.

Tôi chỉ cảm thấy trong đầu ầm ầm vang vọng, như là một viên bom nguyên tử nổ tung, nhất thời cái gì đều không nhớ ra được. Cảm giác thay thế làm chủ hết thảy tư tưởng của tôi, trước mắt là lông mi mật như nha vũ, chớp mũi là mùi thơm ngào ngạt thấm tâm, trên môi là da thịt lạnh lạnh mềm mại —— còn có cái gì có thể so với này càng làm cho người ta si mê?

Tôi kim lòng không đậu ôm lấy cổ nằng, buông lỏng khớp hàm, tùy ý thứ kia linh hoạt phóng khách ở trong miệng tôi bá đạo bắn khoắn. Không biết hôn bao lâu, tay nằng thuận thế đặt lên ngực, tôi căng thẳng trong lòng, nhẹ nhàng dùng lực đẩy ra nằng, vỗ về ngực thấp thỏm, tôi nghiêng đầu không dám nhìn tới nằng, bình ổn âm thanh hỏi: "Chị yêu thích em sao?"

Nếu là không thích, vì sao phải hôn em?

"Không." Ngữ khí nằng trả lời tràn ngập khí phách, tương tự nương theo mà đến một nụ hôn sâu khác triển miên đầu độc lòng người. Lần này, nằng hôn đến mức rất kiên trì, cũng rất ôn nhu, hoàn toàn không giống lúc này mang theo phát tiết cùng bất mãn đầu đá lung tung, dường như muốn thông qua nụ hôn này nói gì đó.

Tôi thật sâu thờ dài, vẫn như cũ không thể tự kiềm chế chìm đắm bên trong nụ hôn của nằng, tùy theo môi lưỡi cùng nằng kiều triển, được nằng sai khiến, vì nằng thần phục.

"Tiêu, yêu thích em sao?" Bám vào góc áo nằng, tôi hỏi lại lần nữa.

"... Không." Nằng do dự một chút, nhưng là lần thứ hai nhẹ nhàng ngậm môi tôi, uyển chuyển nghiền nát, dẫn theo một tia lấy lòng không dễ phát hiện.

Tôi đề xuống thất lạc, nhắm mắt lại đáp lại, nhưng không nhận được dùng lực, ở môi nằng lưu lại vết cắn. Nằng nhẹ rên một tiếng, nhưng không có lui lại, trái lại cường độ hôn gia tăng, tựa hồ là dựa vào tự ngược vuốt lên oán khí của tôi, tôi rõ ràng trong lòng, nhưng chung quy không nỡ.

Liếm liếm vết thương của nằng, tôi lùi ra, lần thứ hai lấy dũng khí hỏi: "Yêu thích em sao?"

Nằng thật sâu nhìn chăm chú tôi, há miệng, nhưng ở giây tiếp theo tôi che môi nằng, nỗ lực kéo khỏe môi, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra mà cười: "Không sao, em yêu thích chị là đủ rồi."

Nếu như có thể, tôi cũng hi vọng chính mình không có yêu nằng; bởi vì tôi rõ ràng, con đường này so với tôi nghĩ đến còn muốn gian khổ hơn nhiều.

Nhưng cõi đời này, xưa nay sẽ không có chuyện nếu như.

Tác giả có lời muốn nói: Không sai, An Nhiên không chỉ có không phát tác còn lần thứ hai biểu lộ ~~ chúc mừng đoán đúng từ hàm quân ~

Kỳ thực vốn là là muốn mã cái yến thiếu úy cùng Tiêu bác sĩ năm đó nhận thức thì ngoại truyện, có điều liên quan đến kịch thấu hơn nữa tác giả chứng làm biếng phạm vào →_→

Vì lẽ đó trước tiên đưa một chương tiểu kịch trường được rồi ~~

to Yến Tử Hàm

Phòng

Tiêu (mặt không hề cảm xúc): Nơi nào không thoải mái.

Yến Tử Hàm (sắc mặt ửng đỏ): A... Cái kia, nơi đó.

Tiêu (nhú mày): Nơi nào?

Yến Tử Hàm (ngượng ngùng không ngớt): Liền, chính là, cái kia, nơi đó a...

Tiêu (hiếu rõ): Đi mạnh mẽ sau, coi quân.

Yến Tử Hàm (sân mục lú lười): Thập, sao?

Tiêu (nhú mảy): Thế người kiểm tra, nhanh lên một chút.

Yến Tử Hàm (do do dự dự): Hay, hay đi.

—— tất tất tác tác một lát sau ——

Yến Tử Hàm (thanh như muối nhuộm): Bác sĩ, ta thoát... Được rồi.

Tiếng gõ cửa đột nhiên nổi lên ——

An Nhiên (âm thanh mỉm cười): Tiêu, người có ở hay không?

Tiêu (bình thản ung dung): Ta ở.

An Nhiên (lâm nũng): Theo ta đi ăn cơm có được hay không?

Tiêu (không chút nghĩ ngợi): Tốt.

Yến Tử Hàm (oan ức): Y, bác sĩ! Vậy ta đây?

Tiêu (lạnh nhạt): Chờ.

Yến Tử Hàm (kinh ngạc đến ngây người): Này!

Bỗng nhiên có linh cảm hi vọng từ hàm quân nhìn thấy sau đó sẽ không quật bản quân 丷 (ˊ ∇ ˋ) ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 64: Tiêu: Cân Quắc

Làm sao sẽ không thích chứ?

Tôi so với bất luận người nào trên đời này đều khát vọng được phần cảm tình này. Nhưng mà đến khi cơ hội rơi vào tay tôi thực sự có thể đưa tay là chạm tới, nhưng lại không nhận được lùi bước... Tôi lo sợ, đây chỉ là kính hoa thủy nguyệt* công dã tràng. (*cảnh tượng huyền ảo)

Nếu như nhất định mất đi, không bằng chưa bao giờ nắm giữ qua.

Nếu như nhất định thương tổn, không bằng chưa bao giờ yêu nhau qua.

Tôi cố thủ không chịu vượt qua lời tri* một bước giới hạn, bắt quá chỉ là mượn cớ nhu nhược, nhưng tôi không dám đánh cược một phần vận may mắn kia, cũng không đánh cược được. (*khó khăn)

Đối diện đôi mắt nàng là chữ như khóc, tôi mới bừng tỉnh: Cho tới nay, tôi đều là cái kẻ cô độc, bi quan Tiêu Minh Dạng, dù cho trong cuộc sống có An Nhiên ánh sáng này, nhưng điểm này xưa nay đều chưa từng thay đổi qua. Tôi thật sâu hôn An Nhiên, nhưng thiên ngôn vạn ngữ đều cùng lệ ý gắt gao áp lực —— tôi yêu em, phần tâm ý này có thể tỏ rõ thiên hạ, lại cô đơn không muốn để em biết.

"Không sao, em yêu thích chị là đủ rồi." Nàng ngậm môi tôi, vẽ mặt chăm chú, tận lực áp chế về âm ấm trong mắt, lại làm cho tôi hồ thẹn đến cơ hồ không thở nổi.

Nhưng mà mặc kệ tôi làm sao quên, đáy lòng từng tia một vui vẻ sung sướng không thể áp chế, như là dây leo chém không đứt vậy, tìm khe hở tiến vào trong lòng, lút nha lút nhút dệt thành một chiếc võng, đem tôi nhốt tại trong nơi giống như ma chủ thổ lộ, thần hồn điên đảo.

Tôi nghĩ, khả năng không bao giờ tìm được một người có thể giống An Nhiên đối với tôi bao dung trấn an, không rời không bỏ như vậy nữa; cũng không bao giờ tìm được một người có thể chỉ dựa vào đôi câu vài lời liên tác động nổi lòng của tôi như vậy nữa.

Thật chặt đem nàng ôm vào trong lòng, hận không thể làm cho nàng liền như vậy tan vào cốt nhục tôi, tôi không muốn để nàng nhìn thấy yếu đuối trên mặt. Tư thế lặng im ôm nhau như vậy, nếu là từ đằng xa nhìn tới, liệu có giống như một đôi tình nhân bình thường hay không?

Tôi lừa mình dối người thiết tưởng, dù cho là ngộ nhận như vậy, cũng có thể làm cho trong lòng tôi lưu lại một phần ngọt ngào, tôi chính đang biến thành đáng về đã từng khiến tôi thực xem thường, tôi rõ ràng trong lòng, nhưng vô lực chống cự.

Cứ ôm ấp như vậy, không biết qua bao lâu, mãi đến tận một tiếng kỳ quái nhẹ vang lên đánh vỡ bình tĩnh giờ khắc này, tôi sững sốt một chút, nhưng cảm thấy An Nhiên trong lòng nhẹ nhàng giữa, sau đó cúi đầu lúi góc áo tôi đi về phía trước.

"Làm sao vậy?" Trên tay dùng một phần sức mạnh đưa nàng kéo trở về, tôi không hiểu hỏi.

"... Em đói." Nàng như giận mà không phải giận liếc mắt tôi một chút, sắc mặt khẽ biến thành hồng, thấy tôi còn chưa rõ, rốt cục bắt đầu nói.

—— dẫn vật hồi lâu còn chưa ăn, hẳn là đói bụng.

"Đi thôi." Tôi giả vờ đứng đắn gật đầu, chủ động đi ở phía trước, che giấu đi khóe miệng bất giác giương độ cong, để tránh khỏi nàng thẹn quá thành giận. Mà bầu không khí nghiêm nghị ừ đột giữa chúng tôi kia, cũng vào đúng lúc này trừ khử không một tiếng động.

Đi ngang qua vị trí căn tin, dùng não tính toán mấy cái bánh bao, thuận tiện cũng thay Kiều Từ Mặc mua một phần, tôi bỗng nhiên nhớ lại ngày hôm qua từng cùng Ngô Phóng Ca bọn họ hẹn buổi sáng ở khu túc xá gặp lại, nhìn đồng hồ, chín giờ rưỡi, vẫn còn ở trong phạm vi buổi sáng.

Đối với việc để hai đại nam nhân chờ đợi không hề hổ thẹn, tôi lôi kéo tay An Nhiên chậm rãi trở về, dư quang nhìn thấy đáng về nàng nghiêm túc nâng bánh bao cái miệng nhỏ găm găm thì gò má nhô lên, cực kỳ giống động vật nhỏ găm nhấm, đáng yêu đến nỗi khiến người ta không nhịn được sờ sờ đầu nàng.

Trong lòng nghĩ như thế, tay cũng đã không tự chủ được vươn ra ngoài. Động tác nàng cắn bánh bao dừng lại, nghiêng đầu không rõ vì sao nhìn sang, bên mép còn dính một chút bóng loáng, làm đôi môi no đủ kia càng thêm tròn bóng, tôi không khỏi nhớ tới lúc này hôn môi, xúc cảm trên môi rõ ràng tái hiện, loại mềm mại thoải mái kia cơ hồ khiến người ta khó có thể tự kiềm chế. Ho nhẹ một tiếng, tôi từ trong túi tiền móc ra khăn tay đưa cho nàng, quay mặt đi không lại nhìn dung nhan có thể khiến tôi rơi vào mê loạn này.

Từ sau khi An Nhiên thổ lộ, lực tự kiềm chế của tôi đối với nàng chính đang không ngừng giảm xuống... Cứ thế mãi, có thể không ổn a.

"Hai cô, xin chờ một chút." Trước mặt chạy tới một tiểu đội mặc chế phục thống nhất, cầm đầu là một nam nhân mang kính râm, trên người mơ hồ toả ra khí tức dị năng giả, tôi âm thầm đề cao cảnh giác, che ở trước người An Nhiên.

"Làm cái gì." Trên người hắn không cảm giác được dịch ý, nhưng tôi khó có thể thả lỏng, nghĩ đến nguyên nhân bởi vì thân chế phục của hắn cùng quân phục quân khu W quá mức giống nhau đi.

"Đội trưởng của chúng tôi mời ngài dời bước tới tụ tập." Cũng không phải là tôi đa tâm, hắn gót chân khép lại, hai vai tự nhiên buông xuống tư thế cùng quân bộ huấn luyện giống nhau như đúc, mà bản thân của hắn cũng mang theo một luồng khí chất dày đặc quân lữ—— khiến người nghĩ mà thấy ghét.

Tôi nghĩ, tôi biết là ai chỉ thị, ngoại trừ thượng úy Bách Niên đến từ quân khu W, còn có ai sẽ mang ra đội viên như vậy?

Nhìn một chút An Nhiên, nàng lôi kéo tay tôi, đẩy mặt quạt cường nhìn tôi. Thở dài, tôi biết nàng sẽ không bị tôi dễ dàng hống đi rồi. Có điều, vừa mới nghe nàng thổ lộ, tôi cũng không nỡ cùng nàng tách ra, liền cũng ngẫm đồng ý nàng cùng đi.

Theo đội người đi về phía tòa nhà văn phòng của Trường, trong lòng tôi cân nhắc Bách Niên dụng ý, nhưng có chút đoán không ra, mặc kệ như thế nào, tôi tổng còn có một lá bài chưa lật ở trong tay, nếu nàng thật sự muốn ra cái gì thích thiêu thân, kia cũng chính là nàng tự mình chuốc lấy cực khổ, chẳng trách tôi xuống tay.

Cùng lúc tôi nhìn thấy cảnh tượng như thế, người xúm lại ở dưới cái tòa nhà văn phòng không chỉ không có giảm bớt, trái lại tăng gấp đôi, xem ra cái căn cứ này ẩn giấu thế lực so với tôi dự liệu còn nhiều hơn a, có điều, càng như vậy, càng thú vị.

Nam nhân đeo kính râm kia xem ra rất có mặt mũi, những nhân mã vây tụ chờ đợi bất luận lệ thuộc phương nào, sau khi nhìn thấy hắn đều rất có ăn ý tránh đường ra cho chúng tôi tiến vào. Xem ra, tôi đến là sớm có dự mưu.

Chờ tôi cùng An Nhiên lên thang máy đến tầng cao nhất, sau khi được mời vào văn phòng Trường Thiên, tôi mới rõ ràng, nguyên lai người Bách Niên chân chính muốn gặp cũng không phải tôi, mà là bên cạnh tôi An Nhiên. Nếu như sớm biết nàng đánh chủ ý chính là An Nhiên, tôi làm sao sẽ cho phép các nàng gặp mặt?

Bách Niên nói vậy cũng là biết rõ điểm này, mới sẽ để nam nhân đeo kính râm làm bộ đáng về mời tôi—— thực sự là coi thường nàng đây.

"An An?" Tôi cau mày nhìn về phía nữ nhân phát ra tiếng đầu tiên kia, thái dương của nàng có một đạo ứ thương, cánh tay cũng cột băng vải tạm thời, dĩ nhiên lại là nữ nhân là lúc này bị tôi hất tung ở trên mặt đất.

A, hẳn là tôi ra tay quá nhẹ, không phải vậy nàng làm sao còn có lá gan tiếp cận An Nhiên?

"A Thu? Cô bị thương ... Không có sao chứ?" An Nhiên sắc mặt nhiều lần biến hóa, bí mật liếc tôi một chút, sau đó thân thiết hỏi.

Tôi nhìn nữ nhân kia được nàng xưng hô thân mật, lạnh lùng nở nụ cười, kể sau Bách Niên, người là người thứ hai bị ta liệt trên danh sách tử vong đây,

có phải là nên cảm thấy vinh hạnh?

"Không có chuyện gì rồi, tiểu thương mà thôi... Thật ra cô, nàng...". Ánh mắt nữ nhân kia tràn ngập địch ý ở trên người tôi đi một vòng, sau đó liền yên lặng tập trung đến trên người An Nhiên, khiến trong lòng tôi rất là tức giận.

"Cái gì mà tiểu thương? Cánh tay gãy xương cũng coi như tiểu thương vậy cô nói cho tôi cái gì mới tính là đại thương?" Một nữ nhân khác ánh mắt đối với tôi ôm ấp địch ý cắt đứt câu chuyện, chỉ thấy nàng tiếc mãi sắt không nên kim tròng một chút nữ nhân nói chuyện lúc trước, động tác kéo nữ nhân kia đến bên cạnh lại hết sức cẩn thận khinh nhu, chỉ lo chạm nổi đau thương thể của nàng.

Nữ nhân này nhìn tuổi cũng không lớn, lại có một loại khí độ trầm ôn thạo đời, bên trong cặp mắt hạnh văn tú kia lắng đọng tầm nhìn không thuộc về độ tuổi này, nàng hẳn là đã trải qua rất nhiều.

Mà nguyên nhân lớn nhất khiến tôi chú ý tới nàng, chính là khí thế trên người nàng toả ra, chính là bóng người trước đó tôi cảm giác được cùng Cù Tộc tương tự.

Nếu trùng hợp là hơn nhiều, liền không còn là trùng hợp .

"Khụ khụ, " lúc này Bách Niên bỗng nhiên hắng giọng một cái, mỉm cười triệu hồi chú ý của mọi người, "Không bằng tôi trước tiên vì đại gia giới thiệu một chút."

"Tôi là đội trưởng phân đội Thanh Long thuộc cờ đội Duy An, Bách Niên." Nàng ăn mặc một bộ âu phục phẳng phiu, tóc ngắn màu đỏ phục tùng sơ tại sau tai, ý cười ôn hòa, mũi nhọn giấu bên trong, khiến người ta khó có thể quên khí thế sắc bén trên người nàng.

"Hai vị kia phân biệt là đội trưởng phân đội Chu Tước - Tức Mặc Thanh Lan, cùng với đội trưởng phân đội Huyền Vũ – Tức Mặc Thanh Nghi." Bách Niên chỉ chỉ một trong đôi tỷ muội ngồi trên sô pha cách nàng không xa, tương tự dung mạo tương tự họ tên đủ để tôi phán đoán.

Theo như Bách Niên giới thiệu, nữ nhân sống lưng thẳng tắp, ngồi dựa vào ở trên sô pha thường thức một cây tiểu đao là tỷ tỷ Tức Mặc Thanh Lan, mái tóc dài màu đen chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ, khí chất lạnh lùng.

Mà nữ nhân lười biếng nằm ở trên đùi nàng nhắm mắt dưỡng thần chính là muội muội Tức Mặc Thanh Nghi, màu tóc nâu quần phò tản ra, lộ ra hững hờ tùy ý, tỷ muội tính cách khác biệt, khí thế đều rất mạnh mẽ.

Hai người bọn họ tỏ thái độ không liên quan, cũng rất là đáng giá người cân nhắc a.

"Còn hai vị này, là đội trưởng phân đội Bạch Hổ - Tổng dịch thư, cùng với vị hôn thê của Tướng đội trưởng - Ngô Thiên Ngâm." Đang nói đến hai chữ "Tướng Thiên" thì tôi chú ý tới hai người đối diện kia về mặt đều mất tự nhiên trong nháy mắt.

Dựa theo Bách Niên giới thiệu, toà căn cứ Ngao Thiên này tầng quản lý dĩ nhiên ngoại trừ Tướng Thiên ra tất cả đều là nữ nhân, đúng là hoàn toàn ra khỏi dự liệu của tôi. Tôi suy đoán, mặc dù trước kia từng có thành viên nam giới, cũng bị Tướng Thiên dần dần tước mất quyền lực gạt ra ngoài đi, chỉ còn dư lại mấy người này ở đây.

Dựa trên nội đấu bên trong thương trường liền có thể thấy được, cái tên Tướng Thiên này, bảo thủ mà không có lòng tin người, đối với huynh đệ vào sinh ra tử bên người phòng bị rất nặng, mà căn cứ vào tư tưởng mù quáng chủ nghĩa nam quyền, lại đối với nữ nhân xem thường sơ sẩy, cho nên mới yên tâm đem quyền lực chuyển giao đến trên tay một đám nữ nhân, cho rằng có thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu thu hồi quyền lực, một mực mấy người hẳn tuyển chọn này, đều không phải cái hạng người hời hợt gì, cũng không biết nên nói hấn tâm mất cao minh, hay là có mắt không trông đây?

"Vị này là Tiêu Minh Dạng - Tiểu bác sĩ, chính là bác sĩ ngoại khoa có tiếng thành phố S, y thuật cao siêu. Mà bên người nàng vị này, Tạ An Nhiên - Tạ tiểu thư."

Nàng nói đến tên của An Nhiên, ý cười bất giác sâu hơn mấy phần, ánh mắt cũng không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Ngô Thiên Ngâm, như là nắm lấy đối phương uy hiếp, "Nói vậy các cô cũng có nghe thấy."

Tôi theo nàng nhìn kỹ nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy đối phương lấp lóe biểu hiện cùng với tùy theo mà đến tầm mắt nóng bỏng đánh giá An Nhiên, trong lòng sát ý nhất thời, lại bị tôi mạnh mẽ ấn xuống.

Ha, thời cơ còn chưa tới.

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mừng Mặc Thanh cùng Thanh Nghi cô nương dặt tay nhau lên sàn! Ta đem hai vị tập hợp thành tỷ muội, (còn có thể tập hợp thành cp, xem hết hai vị ý nguyên), mấy người phụ nhân một đài hí, lần này hiểu được dẫn vật oa kèn kẹt ~

Sau đó, ngày hôm nay đi đánh một hồi cầu lông trở về sắp luy co quắp vì lẽ đó tự không nhiều xin mời thứ lỗi

ps: Hoa cúc nhỏ quân chính là cường hào! Thực sự là phải cho quỳ ... Vốn là ta nghĩ ngày mai thi xong càng thế nhưng bị một loạt địa lôi sợ rồi, vì lẽ đó nhanh nhẹn địa lần tới chương mới ٩ (▽ ٩) ٩

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 65: Tạ: Làm Chứng

Trong phòng này, thật nặng mùi máu tanh.

Mà ngoài đó ra, về mặt mấy người nữ nhân lại càng làm cho người ta lưu ý. Không biết có phải cảm giác của tôi sai lầm hay không, tại sao sau khi Bách Niên vừa nói xong, tất cả mọi người ở đây đều đưa mắt lại đây?

Có nghi hoặc, có tìm tòi nghiên cứu, càng có nóng bỏng khiến tôi không hiểu. Không nhìn được nhú lông mày, vừa muốn mở miệng hỏi dò, Tiêu cũng đã đem tôi che ở phía sau, khí tức lạnh như băng lan tràn ra, phảng phất một chạm vào liền có thể kết thành sương tuyết: "Nói cẩn thận."

Ánh mắt chiếu tới, tất cả đều là sắc bén, liền ngay cả tôi được hộ ở sau lưng cũng cảm thấy mấy phần hàn ý, chớ nói chi là người áp lực đối mặt chính diện nàng. Bách Niên tựa hồ đối với Tiêu có mấy phần kiêng kỵ, tuy rằng trên mặt ý cười không thay đổi nhưng không lại cố chấp với tôi, mà chuyển đề tài câu chuyện nói rằng: "Nếu nhân vật then chốt đều đến đông đủ, chúng ta liền nói một chút chính sự đi."

Nàng hai tay ôm ngực, ngồi dựa trên bàn làm việc màu đen duy nhất ở trong phòng, thái độ rất là tùy ý, "Tiêu bác sĩ, là người biết chuyện, vẫn là mời cô tới nói cho đại gia một chút cô biết... việc có quan hệ tới Tương tiên sinh."

Tôi chú ý tới, tuy rằng trên mặt Tiêu chấp chôn tâm tình không rõ ràng, nhưng ánh mắt lại trong nháy mắt lạnh xuống, vành môi mân thành lằn trực độ cong, có thể thấy được Bách Niên thật là chạm vào cục tức của nàng. Chỉ là, đến tột cùng vì cái gì, làm Tiêu tức giận như vậy chứ?

Nàng bỗng nhiên khe khẽ thở dài, nhưng trong mắt lại lóe qua vẻ tựa tiểu phi tiếu: "Tương Thiên, chết rồi."

Hồi hột bốn chữ lại như cục đá ném vào trong hồ, gây nên gợn sóng to lớn, liền ngay cả tôi người đứng xem này cũng không cách nào không đếm xỉa đến, chớ nói chi là mấy nữ nhân cùng Tương Thiên Quan hệ không ít.

Tổng Dịch Thư người đầu tiên kinh ngạc thốt lên: "Cô nói cái gì? Đùa gì thế!" Hiển nhiên nàng không muốn tin tưởng theo lời Tiêu nói. Theo tôi được biết, Tương Thiên được xưng là dị năng giả cường hãn nhất cái căn cứ này, thậm chí thực lực còn phải ở trên Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca liên thủ, một người như vậy, làm sao sẽ trong một buổi liền chết oan chết uổng? Tổng Dịch Thư có chất vấn cũng là hợp tình hợp lý.

"Tương đội chỉ là mất tích mà thôi, làm sao cô biết hắn chết rồi? Bằng chứng đâu?" Tức Mặc Thanh Lan dừng lại động tác thường thức chùi thủ, trầm giọng hỏi. Tiêu liếc hạ mí mắt, khẽ cười một tiếng, nhưng ý cười nhạt đến sắp không nhìn thấy: "Bằng chứng? Không có, có tin hay không, tùy cô."

"Vu khống cũng dám ở chỗ này nói ầu nói tả sao?" Tức Mặc Thanh Nghi khinh thường liếc liếc mắt lại đây.

"Từ vết máu khô trên mặt đất đến xem, nếu như đây thật sự là máu của Tương Thiên, vậy hắn bị thương cũng không nhẹ, tính mạng có thể nguy kịch, cũng không phải là không thể được..." Lên tiếng chính là Ngô Thiên Ngâm, lại là ngoài ý muốn tán thành Tiêu.

"Tùy tiện." Tức Mặc Thanh Lan giương mắt quét tới, lạnh nhạt đưa ra đáp án, mà Tức Mặc Thanh Nghi nằm ở trên đùi nàng nhắm mắt dưỡng thần cũng nhẹ nhàng phụ họa nói, "Tỷ tỷ định đoạt." Chuyện này đối với tỷ muội cũng thật là có cá tính, nên nói các nàng tiêu sái bất kham hay là không kiêng dè gì đây?

Chỉ ít tôi biết, nếu như thật sự để Bách Niên lên làm tân thủ lĩnh Ngao Thiên căn cứ, đối với đội người chúng tôi tuyệt không phải tin tức gì tốt, ánh mắt nàng nhìn tôi và Tiêu, cực kỳ giống mãnh thú khóa chặt mục tiêu, lại không tìm được chút nào thiện ý đây...

"Đồng dạng là đội phó, tại sao một mực là cô thượng vị? Phải biết, phân biệt đối xử, A Thư so với cô đi theo Tương Thiên còn sớm hơn." Ngô Thiên Ngâm bất động thanh sắc bác bỏ Bách Niên đề nghị. Các nàng tuy rằng đều là cười, nhưng bầu không khí bên trong phòng hội nghị này đột nhiên trở nên giương cung bạt kiếm lên.

"Nếu mấy vị còn có chuyện quan trọng thương thảo, vậy chúng tôi trước hết cáo từ." Tôi xem tình huống không đúng, lôi kéo tay Tiêu liền muốn rời khỏi, lại bị Bách Niên ngăn lại.

"Chậm đã, "nàng giơ tay hư hư ngăn cản ở trước người chúng tôi, ánh mắt thì lại vững vàng mà nhìn chằm chằm Tiêu không tha, "Là người làm chứng quan trọng, Tiêu bác sĩ cô cũng không thể đi."

Nữ nhân này, đối với chúng tôi mọi cách dây dưa, đến cùng có cái mưu đồ gì? Tiêu lạnh lùng giương lên khóe môi, khuyh thân tới gần nàng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói vài chữ, nàng chỉ là dựa vào khí âm nói chuyện, cho dù là đứng gần như tôi cũng không cách nào nghe rõ nội dung nàng nói tới, Bách Niên biến sắc mặt, tay ngăn cản chúng tôi lại hơi hạ xuống.

"Tám giờ tối nay, tôi sẽ giới thiệu một vị thành viên trọng yếu cho chư vị nhận thức, kính xin chờ mong." Gần tới cửa, Tiêu bỗng nhiên quay đầu lại nói một câu như thế khiến người ta không tìm được manh mối, sau đó liền dẫn tôi đi vào thang máy.

Trong nháy mắt cửa thang máy đóng, tôi thậm chí có thể thấy rõ vẻ mặt mọi người trong phòng bất đồng, Tổng Dịch Thư mờ mịt, Ngô Thiên Ngâm thâm trầm, Tức Mặc tỷ muội lạnh lùng cùng với... Bách Niên âm lãnh.

"Tiêu, chị muốn giới thiệu ai cho các nàng nhận thức?" Tôi nghiêng đầu nhìn nàng, nỗ lực từ trong mắt của nàng nhìn ra một chút manh mối. Nhưng nàng đột nhiên dùng bàn tay che lại con mắt của tôi, trên gương mặt truyền đến một xúc cảm mềm mại: "Bí mật."

Một tay tôi ôm lấy gò má nóng lên, chỉ cảm thấy xuyên thấu qua trong thang máy bốn phía trơn bóng như gương, nụ cười nàng thanh lệ thanh nhã ở khắp mọi nơi, khiến trong đầu tôi âm ỉ, trong lúc nhất thời suy nghĩ không được cái khác, chỉ có cái cô cảnh lúa mắt kia, thật lâu lắm đi không được.

Trở lại bên trong tiểu khu, khi thấy Ngô Phóng Ca buồn bực ngăn ngắt ngồi xổm trên mặt đất đếm kiến, này mới cảm giác được trong lòng áy náy, bất tri bất giác đã gần tới buổi trưa, cũng không biết liên lụy hẳn ở chỗ này chờ bao lâu? Cũng may Ngô Phóng Ca cũng không phải cái người tính toán chi li, tiếp nhận bánh bao đã lạnh miệng lớn bắt đầu gặm, đối với việc chúng tôi gần như lơ hện không ngăn ngại chút nào.

Còn về phía Vệ Sở, ngay cả hẳn cũng không rõ ràng. Cùng hẳn nói chuyện phiếm vài câu, xin lỗi, tôi lại bị Tiêu kéo vào trong phòng ngủ. Đem bánh bao còn lại đều nhét vào trong tay tôi, nàng nhẹ nhàng đẩy phía sau lưng tôi ra hiệu tôi vào nhà: "Bé ngoan ngoan ở trong phòng, không được đi ra ngoài chạy loạn, tám giờ tối đến sát vách tìm tôi, lần này lại không nghe lời... Hả?"

Khẽ giương lên âm cuối như rong nổi mặt nước, quẩn rũ bên trong dẫn theo một chút nguy hiểm, vừa là mê hoặc, cũng là kim cô, khiến người không dám khó khăn nửa bước.

"Ừm..." Tôi gật đầu, nhưng bước chân phiền phiền nhiều nhiều không chịu cử động nữa, "Chờ đã, chờ một chút."

"Làm sao?" Nàng đỡ lấy bờ vai của tôi, cúi đầu nhìn thẳng đôi mắt tôi, trong mắt có vài phần ôn nhu, vài phần sùng nịch, để tôi lảng lảng hầu như muốn quên lời muốn nói.

"Bánh bao... Chị sao không ăn?" Tôi nhớ tới nàng ở trên đường vẫn chưa ăn uống, hiện tại bánh bao đều giao cho tôi, như vậy nàng chẳng phải là sẽ đói bụng?

"Tôi không đói bụng." Ánh mắt của nàng khinh bỉ, tuy rằng phản hoàng hốt kia cực nhanh, nhưng bị tôi bắt được rồi, "Từ Mặc nha đầu kia khẩu vị cũng không nhỏ, đều cho nàng đi."

"Nhưng là..." Tôi còn muốn nói nữa, nàng lại vờn ngón tay chặn lại môi tôi, trong mắt tràn đầy không thể nghi ngờ, "Nghe lời."

"... Vâng." Tôi không tiếp tục kiên trì nữa, miễn cưỡng cười cười liền trở về phòng. Tiêu thật sự ăn rất ít ăn đây... Hoặc là nói, rất ít ở ngay trước mặt tôi ăn uống.

Điểm này, tôi không phải là không có phát hiện, chỉ là ép buộc chính mình không muốn đi hoài nghi thôi.

Nếu nàng không muốn nói, vậy tôi liền không hỏi.

Người thương, quý ở tín nhiệm, không phải sao?

Cho dù tôi tự nhủ như vậy, nhưng một phần bất an kia thâm căn cố đế thực ở sâu nơi đáy lòng, thỉnh thoảng mà bốc lên đâm tới, phảng phất là phải nhắc nhở tôi: Trên người Tiêu luôn có chút bí mật, nhưng là bất luận làm sao cũng không chịu cùng tôi chia sẻ.

Đem bánh bao cho Mặc Mặc đầy bụng bức tức, tôi thẳng nằm ở trên giường luyện tập dị năng. Nàng bấu môi, hai ba lần ăn bánh bao, liền cũng không để ý lật xem tạp chí ở vàng quá thời hạn trong ngăn kéo cho hết thời gian, thời gian hoảng thần, lập tức liền đến buổi tối. Không có tâm tư ăn cơm tối, Mặc Mặc cũng lười ra ngoài, đơn giản chúng tôi đều có chút lương khô điểm tâm, cũng đủ để lót dạ.

Đợi đến tám giờ ước định, tôi liền vội vàng lôi kéo Mặc Mặc gõ mở cửa phòng sát vách, lúc Tiêu nói xong câu nói kia về mặt rất nghiền ngẫm, khiến tôi mơ hồ có dự cảm không tốt. Ngón tay mới nhẹ nhàng gõ lên, cửa lại tự mở ra, thật giống như là chờ người đến đây ra, ngờ vực bên trong tia bất an càng sâu, tôi tựa hồ nghe thấy được một cỗ mùi máu tanh. Quay đầu thấy ánh mắt Mặc Mặc đột nhiên nghiêm nghị, tôi biết này không phải tôi đa nghi rồi. Cẩn thận mà đẩy cửa ra, tôi một bên cất bước đi tới, một bên thăm dò kêu lên: "Tiêu? Chị ở đây sao?"

Đường nhìn thấy được bên trong phòng, cảnh tượng lại khiến người sợ hãi cả kinh, Tường Thiên ngồi dựa vào ở trên ghế salông, về mặt sợ hãi, sức sống hoàn toàn không có, ngực ở giữa là một cái lỗ máu, bên trong vẫn cứ ồ ồ chảy máu, ở cách hẳn không xa trên sàn nhà nằm một người, màu đỏ tóc ngắn mất đi ánh sáng long lanh, con ngươi không thể tin tưởng phóng to, nhưng hiển nhiên đã chết.

Người này, chính là trước đây không lâu chúng tôi còn gặp... Bách Niên.

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mừng bách năm cô lương lĩnh tiện lợi~~

Liên quan với Tiêu tại sao không có tại chỗ giết chết Tường thiên đây, kỳ thực là vì năm để hãm hại bách năm... Nàng như thế xấu các ngươi có hay không đoán được ~(\(\geq \nabla \leq\))~

ps: Xin lỗi chừng mấy ngày không chương mới, bởi vì vội vàng thực tập, 9h đi 5h về, cả ngày đều ngồi ở trong công ty, sắp điên rồi... Ta hiện tại cảm thấy đi làm tộc đều thật là lợi hại, mỗi ngày như thế dần vật quả thực luy thành cầu, đỉnh cao thời gian đi tàu địa ngầm chính là tìm đường chết, không thể càng ngược!

Sau đó, đón lấy ba cái tuần lễ bên trong, chương mới vẫn cứ không ổn định, nhưng ta sẽ cố gắng chỉ ít một Thứ hai đến hai canh, thứ lỗi ~(\(\nabla\))~

Q.3 - Chương 66: Tiêu: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Tôi không biết tại sao Bách Niên quan tâm đối với An Nhiên như vậy, tôi chỉ biết, phàm là muốn đánh chủ ý vào nàng, đều là kẻ thù của tôi, đối xử kẻ địch, tôi chưa bao giờ nương tay. Nàng ngăn cản đường đi của chúng tôi, tựa hồ là muốn liền như vậy được ủng hộ của mọi người, nhưng nữ nhân chút cảm quyền này cũng không phải cái gì dễ đối phó, làm sao sẽ dễ dàng để cho nàng toại nguyện? Ngay cả tôi, cũng sẽ không trơ mắt mà nhìn nàng được cái vị trí tổng đội trưởng kia, trái lại uy hiếp đến chúng tôi.

"Tuồng Thiên còn chưa có chết..." Tôi khom người để sát vào nàng, thấp giọng nói rằng, "Nếu như muốn được chìa khóa mở ra nhà kho, liền thả chúng tôi rời đi." Về mặt Bách Niên cấp tốc biến hóa vài lần, cuối cùng vẫn không tiếp tục cản.

Nếu nàng muốn có được quyền không chế căn cứ, như vậy nàng liền nhất định sẽ thỏa hiệp: Trong kho hàng chứa phần lớn vật tư, ai nắm giữ nhà kho, chẳng khác nào nắm giữ toàn bộ mạch máu căn cứ; hơn nữa, vì danh vọng, nàng cũng sẽ không dễ dàng phả người sử dụng vũ khí nóng cường chế loại bỏ. Vì thế, nàng nhất định phải có được Tuồng Thiên — bất luận chết sống, hay, chỉ là ngón tay của hắn.

Cổ nhân nói: Vô dục tắc cương*; như vậy ngược lại cũng giống nhau: Một khi con người có dục vọng, vậy cũng chỉ có thể dùng thế lực bắt ép nhरोc điểm. (*Tri túc thường lạc, vô dục tắc cương. Trong cuộc sống chỉ những người không cường cầu điều gì mới có thể sống vui vẻ hạnh phúc. Có nhiều khi chúng ta càng không cường cầu thì những thứ có được lại càng nhiều.)

Đặt hẹn lúc tám giờ, thời gian rảnh trước đó cũng đủ để tôi bố trí xong, mà nàng nhất định sẽ sớm lại đây, điểm này, tôi đã sớm biết, cũng không nghi ngờ chút nào.

Từ sau khi lần thứ hai thổ lộ không có kết quả, An Nhiên đối diện tôi so với trước đây chủ động hơn nhiều, cũng càng thêm hung hăng một chút, vèn vèn so sánh tôi cần đi tìm thêm gấp đôi kiên trì và khí lực đưa nàng hồng trở lại liền có thể thấy được chút ít.

Tuy rằng tôi rất yêu thích dáng vẻ nàng hướng về tôi làm nũng, cũng hưởng thụ nàng vô tình hay cố ý yêu thương nhưng nhớ, nhưng tôi sẽ không cho phép chính mình lạc lối ở dưới an nhàn ngắn ngủi, chỉ có đem nhân tố không yên bóp chết ở trong trứng nước, mới có tư cách được một chỗ thờ đóc, Bách Niên chưa trừ diệt, tôi khó có thể an tâm được.

Thật vất vả làm yên lòng An Nhiên phát tác bệnh đa nghi, tôi trở lại gian phòng ở chung với Bách Niên, đợi một lúc, lần thứ hai ra cửa. Trải qua tầng dưới trệt, đặc biệt cùng tức quần lên tiếng chào hỏi, mãi đến tận khi đi ra địa phương máy ghi hình không tới, mới quẹo vào trong ngõ hẻm không người.

Cấp tốc thay đổi một bộ nam trang rộng lớn, đặc biệt đem tất cả khả năng bại lộ thân phận mình ẩn giấu đi, chờ đợi nửa giờ, tôi từ một góc bí ẩn hiện thân, cố ý đi qua dưới máy ghi hình, bảo đảm chính mình một thân này bị ghi lại trong danh sách, sau đó quang minh chính đại đi hướng về cửa chính nhà ký túc xá.

Tức quần thấy tôi một bộ trang phục nam nhân, lập tức đứng dậy muốn ngăn cản tôi; chờ nàng sắp đối diện ánh mắt của tôi trước đây, tôi đột nhiên lác mình nhảy đến sau lưng nàng, một cái tay đao tướng đánh nàng ngã, đem nàng kéo dài tới cửa sau không để bị phát hiện, vội vã lên lầu.

Trở về bên trong phòng, tôi lập tức đi vào trong không gian mang ra Tuồng Thiên thoi thóp cùng Nhị Bảo. Hồi lâu chưa hề đi ra, Nhị Bảo rất là hung phấn, sau khi bị tôi trừng cảnh cáo một chút, rốt cục ngoan ngoãn nằm ở trên sàn nhà, chỉ trợn to hai mắt nhìn tôi, không làm âm ỉ nữa. Ngược lại Tuồng thiên, cũng không còn hăng hái lúc trước, liền ngay cả dáng vẻ cơ bản nhất đều không còn nữa, như bệnh thoái hoá xương ngồi phịch ở trên ghế salông, sắc mặt trắng bệch như giấy vàng, lỗ máu ở ngực chảy lượng máu không nhiều, màu sắc vết thương dần thâm, có một tia dấu hiệu khép lại, chỉ là bởi công hiệu thuốc phiện mà còn rơi vào trong hoảng hốt, chưa có tỉnh lại.

Lẳng lẳng ngồi ở một bên ghế chờ đợi, thời gian sắp tới bảy giờ, tôi bỗng nhiên nhìn về phía cửa, cho dù không có âm thanh truyền đến, thế nhưng tôi đã nhận biết được khí tức Bách Niên. Quả nhiên không ngoài sở liệu của tôi, nữ nhân này nghe được tin tức liền dễ kích động, cho rằng sớm chút tới cửa liền có thể được mong muốn sao?

Không khỏi quá ngây thơ.

Bất luận là đàm phán ôn hòa nhã nhặn, hoặc là thủ đoạn cứng rắn cường bức, bắt đầu từ giờ khắc khi bước vào gian phòng này, liền nhất định không thể nghịch chuyển kết cục — chết. Nàng nhẹ bước lác mình mà vào, không làm kinh động một người, cái này cũng là kết quả tôi mong muốn.

"Tuồng đội?" Nhìn thấy Tuồng Thiên bất tỉnh nhân sự trên ghế salông, về mặt nàng biến đổi, nhỏ giọng kêu, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn về phía tôi, có quan sát, có ngạc nhiên nghi ngờ, càng có sát khí tự cho là che giấu rất khá.

"Hóa ra, đúng là cô ra tay?" Nàng cẩn thận đứng cách tôi ba mét trở lên, sóng năng lượng trên người lại đang bí ẩn tăng lên, "Một dị năng giả không gian, lại có thể quật ngã dị năng giả hệ tinh thần, thực sự là thủ đoạn cao cường! Chẳng trách Yến thiếu úy cũng không thể tránh được..."

Đối với nàng châm biếm trào phúng có tai như diếc, tôi chỉ khẽ mỉm cười, âm thầm đề phòng một khắc nàng ra tay kia.

"Không biết Tiêu bác sĩ có phải nên đồng ý vì tôi giải thích nghi hoặc hay không, cô đến tột cùng có cái năng lực gì?" Nàng nghiêng đầu đánh giá tôi, nụ cười rất là long lanh, nhưng ánh mắt gần như thấm tuyết lạnh lẽo.

"Muốn biết, không ngại tự mình thử xem." Tôi nhẹ nhàng nhún mảy, nói ra âm tiết cuối cùng cũng đã từ tại chỗ nhảy ra, tránh khỏi đao gió nàng đánh tới —— a, phong hệ sao.

Rất tốt, kể sau Vân Tử Chương, người sẽ là đệ năng giả hệ phong thứ hai chết ở dưới tay ta, hi vọng so với hắn, người không nên quá yếu mới phải. Sự công kích của nàng tiết tấu rất nhanh, thường thường khi tôi vừa mới định hình, đao gió của nàng cũng đã quét tới, đơn giản nàng cũng biết cảm ký, chỉ sợ làm ra động tĩnh quá lớn đưa tới mọi người, vì thế nên rất cẩn thận khống chế cường độ và góc độ đao gió, tận lực tránh ra trước khi đánh tới gia cụ, chỉ là có mấy lần thu thế không kịp, sát qua Tường Thiên vô tri vô giác ngồi phịch ở trên ghế salong, ở trên người hắn vẽ ra từng đạo từng đạo vết máu.

Tôi biết nàng cũng không để ý tính mạng Tường Thiên, nhưng cũng không muốn gánh vác tội danh sát hại đội trưởng, cho nên ảo não qua đi, công kích đúng là càng ngày càng ác liệt, hắn là bản tính đánh tốc chiến tốc thắng đi. Xoay chuyển xê dịch né tránh ở trong phòng nhỏ hẹp, tôi cũng không thoải mái, không cẩn thận, trên gương mặt liền bị sát đến một vết thương.

Máu tươi từ bên trong chảy ra, tôi thấy ánh mắt nàng sáng ngời, tựa hồ là nhìn thấy ánh rạng đông thắng lợi ánh. Thế nào? Cho rằng như vậy liền có thể đánh được ta sao? A, tôi thực sự cực kỳ yêu thích đập nát thần thái một người có thể nhìn thấy hi vọng, đó chính là phần khích độc nhất vô nhị lại không thể phục chế.

Khẽ cười một tiếng, tôi ngừng né tránh, tùy ý mấy đạo gió cắt ở mỗi cái vị trí, cũng không để ý những vết thương kia mang đến cảm giác đâm nhói nhẹ, gió tay lau đi máu trên mặt, ở trong ánh mắt Bách Niên đột nhiên biến sắc, tôi vuốt ve gò má nhanh chóng khép lại lại trơn bóng như lúc ban đầu, không tiếng động mà cong lên khóe miệng. Năng lực hồi phục có thể so với xác sống, có phải rất ngạc nhiên hay không? Đừng nóng vội, trò hay còn ở phía sau.

"Muốn giết ta, người còn chưa đủ tư cách." Bất lý nàng trong nháy mắt thất thần, tôi nhìn chăm chăm hai mắt của nàng, đem tinh thần lực chuyển hóa thành năng lượng, đâm tới, cái này cũng là tôi từ Tường Thiên nơi đó được linh cảm. Nếu tôi nắm giữ lực lượng tinh thần không kém gì hắn, như vậy có thể giống như hắn đem tinh thần lực ra ngoài hay không, coi như một loại thủ đoạn công kích? Cái ý niệm này chỉ là tôi lâm thời nảy lòng tham, hơn nữa vô cùng mạo hiểm, may mà thành công.

Bách Niên đột nhiên cứng lại thân thể, bắp thịt trên mặt co giật một hồi, thần sắc thống khổ đọng lại ở trên mặt, rốt cuộc cũng kêu không ra chút tiếng vang nào, lập tức ngã mặt ngã trên mặt đất, bề ngoài không nhìn ra vết thương gì, chỉ có con ngươi phóng to không tự nhiên, phảng phất chịu đến rất lớn kích thích.

Xác định tim nàng triệt để đình chỉ, tôi ôm đầu kịch liệt đau đớn, không kịp ngại bẩn, nặng nề ngồi ở trên sàn nhà, lại như là có mặt như cái sàng châm bản tới tới lui lui ở trong đầu loại bỏ, đem thần kinh mạch lạc của tôi đều phá thành mảnh nhỏ, loại đau đớn kia, liền ngay cả cảm giác đau đăm đăm như tôi đều cảm thấy như vượt qua gánh nặng.

Nhị Bảo gấp đến độ trực đảo quanh, nhưng nhớ tới cảnh cáo của tôi không có lên tiếng, chỉ đưa móng vuốt liên tục lay ống quần của tôi, xem nó trung tâm hộ chủ phân thượng, tạm thời không so đo nó đi quá giới hạn.

Nghỉ ngơi một lúc, sau khi cảm giác đầu óc đau đớn không mãnh liệt như vậy, tôi nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, vỗ bỏ móng vuốt Nhị Bảo, đứng lên. Nhìn một chút Tường Thiên trên người bị gió nhận cắt ra nhiều đạo vết thương, tôi rất hài lòng Bách Niên phối hợp, như vậy, chứng cứ đều có.

Cuối cùng cho Tường Thiên tiêm vào một ống thuốc phiện chưa qua pha loãng, tôi thu hồi dao giải phẫu ở ngực hắn, không có chút rung động nào nhìn kẻ thù tôi tâm tâm niệm niệm hồi lâu kết thúc sinh mệnh, không có mong muốn sung sướng, dù cho là một chút.

Tôi nhìn khớp xương mình rõ ràng, hai tay trắng nõn trơn bóng như tác phẩm nghệ thuật, khe khẽ thở dài, nụ cười trào phúng nhưng mạn lên khóe mắt: Mọi người chỉ nhìn thấy hoa sen nước bùn không nhiễm đóa hoa cao thượng, ai sẽ quan tâm dưới đáy chân rễ cây đang rút lấy chất dinh dưỡng gần bó sinh mệnh lại chôn sâu ở bên trong ô uế không cách nào dứt bỏ dơ bẩn? Toàn thân tội ác, đã sớm thanh rửa không sạch ... Tôi vỗ về nhảy lên càng chậm chậm trong lòng, chỉ cảm thấy dường như có cái gì lên men, vừa nãy một khắc đó thật giống như là bị điều khiển, ức chế không được ý nghĩ mạo hiểm thử nghiệm, đi ngược lại lý trí ngày xưa của tôi.

Loại kia hoảng hốt giống như hấp thu thuốc phiện tuy rằng chỉ dừng lại một cái chớp mắt, nhưng đủ khiến khắp người tôi phát lạnh: Loại mất khống chế này, không phải lần đầu tiên ... Nếu như bị giới hạn lý trí, bị khống chế động tác, vậy tôi lại cùng xác sống có khác biệt gì? Hít sâu một hơi, tôi dè dặt xuống một chút sợ kia, dùng phần đề phối hợp keo dán thủy tinh lấy ra vãn tay Bách Niên và Tường Thiên làm thành khuôn đúc đơn giản, mang theo Nhị Bảo lặn ra gian phòng, thần không biết quỷ không hay mà vòng tới sau nhà ký túc xá, đi ra tiểu khu.

Đợi đến thời gian cách tám giờ còn kém năm phút đồng hồ, tôi cho Nhị Bảo trông lên dây xích, sửa sang lại quần áo cùng tóc, lại một lần nữa chậm lại bước chân hướng về nhà ký túc xá đi đến, làm bộ dáng về tản bộ, hoàn thành phần đoạn còn lại trong kế hoạch; nghĩ đến thời kỳ này còn có người nhân hạ thoải mái nuôi dưỡng sủng vật đã ít lại càng ít, một đường lại đây, phi thường làm người khác chú ý, cái này cũng là hiệu quả tôi muốn.

Dù sao, càng nhiều người làm chứng, đối với tôi xóa bỏ hiểm nghi liền càng có lợi. Đi tới tầng trệt ký túc xá, đánh thức túc quản hôn mê, nàng vuốt sau gáy, nổi giận dưng dưng cùng tôi oán giận "nam nhân" vừa mới tấn công nàng kia, tôi bất động thanh sắc tránh ra nàng phi bọt, thuận thế mời nàng lên lầu kiểm tra tình huống.

Rất nhanh đi tới tầng tôi ở, nhân nhạ mùi máu tanh đã tràn ngập ra, tin tưởng coi như là người bình thường cũng có thể nhận ra được bất thường. Nhị

Bảo ghen ngào một tiếng liền bay nhảy muốn hướng về trong phòng chạy, tôi ngoắc ngoắc môi, đối với túc quân gật đầu, cũng theo nó vào phòng, hai bộ thì thể đang dựa theo tư thế tôi bày trước khi rời đi, mà Kiều Tử Mặc cùng An Nhiên về mặt nghiêm nghị nói rõ kế hoạch của tôi đã hoàn thành một nửa. Phía sau lại vang lên mấy tiếng bước chân mềm mại, người nên đến, đều đến đông đủ.

Lui về phía sau vài bước đem cảnh tượng trong phòng bày ra cho mọi người, tôi cố hết sức khiến vẻ mặt của chính mình trở nên kinh ngạc mà vô tội, Bách Niên vì được vị trí tổng đội trưởng mà sát hại Tường Thiên, rồi lại bị Tường Thiên sắp chết giãy dựa thì giết chết ngược lại, hai người đồng quy vu tội. Giải thích hợp tình hợp lý, liền ngay cả trong máy thu hình cũng chọn không ra một điểm sai. A, tất cả những thứ này, có thể không có nửa điểm can hệ với tôi đây.

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mừng bách năm cô nương lĩnh tiền lợi ~ bị Tiểu Mỹ dương xem chết con thứ nhất, phi thường có kỷ niệm ý nghĩa địa nói ~ (đừng vượt ta...

Bạn gay nhỏ nước bọt tiểu thuyết của ta quá ngây thơ chỉ có vị thành niên mới sẽ xem, tâm nhét vào máu me đầy mặt a... Mãn hai mươi cô lương đam mê đứng ra chữa trị ta pha lê tâm a a a ——()

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 67: Tạ: Bịt Tai Trộm Chuông Chung Vô Dụng

Tôi vẫn luôn biết rõ, Tiêu có rất nhiều chuyện không muốn để cho người khác biết, người khác này, trong đó bao gồm cả tôi. Tôi cảm hận loại coi thường bị bài trừ ở bên ngoài này, rồi lại đối với loại coi thường này không thể ra sức; nàng có cố chấp của nàng, tôi có sự kiên trì của tôi, cuối cùng chính là ân nhân cùng kiều ngạo không muốn thỏa hiệp.

Tiêu nói thành viên trọng yếu là ai? Nàng vội vã hồng tôi trở về phòng như thế lại là vì cái gì? Tất cả nghi vấn bị đè xuống, nhìn chăm chú gò má đẹp đẽ của nàng, chung quy lựa chọn trước khi độ cong ôn nhu kia biến mất, xoay người rời đi. Tôi yêu nàng, nhưng tôi không hi vọng tình yêu này sẽ biến thành xích sắt ràng buộc nàng, lao tù cầm cố tôi.

Bách Niên chết bất ngờ ngoài dự liệu của tất cả mọi người, nhưng tôi mơ hồ cảm thấy, thân là bạn cùng phòng tạm thời của nàng, Tiêu không chắc không có chút nào tri tình, về vô tội trên mặt nàng quá mức chân thành, chân thành đến có thêm một tia hết sức hư huyền. Tôi quen thuộc Tiêu, vĩnh viễn là trấn định núi Thái sơn sụp ở phía trước mà không biến sắc, hầu như không có chuyện gì có thể khiến nàng ngạc nhiên, điều này cũng càng ngày càng làm cho thần sắc cực kì kinh ngạc giờ khắc này của nàng có chút khác thường. Đương nhiên, nghi hoặc nho nhỏ này chỉ là tia chớp lóe lên một cái rồi biến mất, chợt liền bị tôi dứt bỏ rồi.

"Cô đi đâu vậy a? Tôi nhớ đây là gian phòng cô mà? Bên trong có hai người chết a! Đến cùng chuyện gì xảy ra a?" Mặc Mặc thấy Tiêu, lập tức hô to lên, ân cần bên trong lại không khó phân biệt.

"Chỉ là mang theo Nhị Bảo đi vòng vòng thôi, cái khác, tôi cũng không biết." Tiêu quơ quơ dây dất chó trong tay, một đầu dây khác buộc vào một con chó nông thôn Trung Hoa màu trắng cao tới chân tôi, tôi không khỏi giật nảy người: Những ngày qua không gặp, tiểu tử kia ở tại trong không gian đã lớn như vậy sao? Tốc độ sinh trưởng thực sự hơi dọa người...

"Cái gì? Không lừa tôi chứ? Mới mấy ngày tiểu bóng cao su kia liền lớn nhanh như vậy? Nó lại không phải da trâu thôi một hơi liền phòng!" Mặc Mặc hiển nhiên là không tin, đồng thời trực bạch nói ra.

"Đồ ăn cân đối, dinh dưỡng phong phú, tự nhiên lớn nhanh một ít, là cô thiếu kiến thức thôi." Tiêu hơi hột liếc mắt Mặc Mặc một cái, tiện tay vuốt ve đầu Nhị Bảo, "Huống hồ, hiện tại trọng điểm cần quan tâm cũng không phải nó."

"Nàng nói không sai, việc cấp bách, phải phong tỏa hiện trường, ổn định mọi người, rồi điều tra chân tướng." Phía sau vang lên một giọng nữ thanh lệ mà trầm ổn, chính là người Tổng Dịch Thư yêu, Ngô Thiên Ngâm

"Hai người các người, dẫn người bao quanh toàn bộ tiểu khu, liền một con ruồi đều không cho bay ra ngoài!" Lạnh lùng Tức Mặc Thanh Lan ở thời điểm ra lệnh càng hiện ra nghiêm túc, khiến người không dám chậm trễ, "Hai người các người, phụ trách đi gõ cửa từng người một, gọi thuộc hạ phía dưới siêng năng làm việc, không được loạn trận tuyến, cũng không được mang đến khủng hoảng cho những người khác... Gây sự liền vứt ra bên ngoài để xác sống ăn cho ta!"

"A Kiệt, đi quan sát máy ghi hình trong hai mươi bốn giờ, tra xem có kẻ khả nghi ra vào hay không." Thấy Tức Mặc Thanh Lan quả đoán phải thân tín không chế cục diện, Ngô Thiên Ngâm nhủ nhủ mồm, nhưng không hề nói gì, mà Tổng Dịch Thư bên người nàng lại toàn tâm toàn ý chạy đi bố trí điều tra hung thủ.

"Tiêu bác sĩ, thành viên mới cô nói là ai?" Giống như không có xương tủy ở trên người tỷ tỷ, Tức Mặc Thanh Nghi xoắn xoắn tóc xoắn màu nâu của mình, hỏi.

"Nhị Bảo, chào hỏi." Tiêu lôi kéo dây dất, thuận miệng nói.

"Gào gừ ~" Nhị Bảo lập tức liều mạng vấy đuôi, đầu lưỡi phấn hồng qua lại thè ra, con mắt đen thui thật giống lóe quang, liền ngay cả tiếng kêu cũng không giống loài chó tầm thường, phảng phất thông nhân tính.

"Này chỉ...thỏ cầu?" Tức Mặc Thanh Nghi xoi mói đánh giá Nhị Bảo càng nghĩ càng cùng hai chữ "đáng yêu" đi ngược lại, không thể tin tưởng xác nhận nói.

"Hắc! Ngươi chó xem thường nó! Nhị Bảo của ta cũng không phải là chó thường!" Mặc Mặc bao che khuyết điểm nhất, chính mình khi dễ thì được, nhưng không cho phép người khác có một chút nghi vấn, dù cho đối tượng là Nhị Bảo.

"Ồ ha ha ha ~ ngươi cũng nên nói một chút, con chó này có cái gì bất phàm?" Tức Mặc Thanh Nghi che miệng, không phản đối cười nói.

"Nông cạn! Ngươi đã thấy dị năng cầu chưa?" Mặc Mặc liếc mắt nhìn nàng, còn kém sau lưng không giống Nhị Bảo đuổi ra một cái đuôi điên cuồng ngoe nguẩy.

"Dị năng? Nó? Đùa gì thế!" Nếu không có tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ tôi cũng sẽ là phản ứng giống như nàng, cảm thấy đây là trò đùa—cho nên nói, bắt kẻ là Nhị Bảo lấy khuyến thân đạt được dị năng hay là đội ngũ của chúng ta có được Nhị Bảo, đều là một chuyện cực kỳ may mắn.

Theo ý tứ của Tiêu, nàng giữa ban ngày nói muốn vì chúng ta giới thiệu thành viên mới chính là Nhị Bảo.

Tuy rằng tôi rất nghi hoặc tại sao nàng lại đánh vỡ thói quen, luôn luôn được nàng xem như đòn sát thủ sẽ không dễ dàng bày ra trước mặt người lạ, liền như vậy để cho tất cả mọi người đều biết Nhị Bảo tồn tại; làm như thế ích lợi tôi còn không có suy xét ra, thế nhưng tai hại lại rõ ràng: Người hữu tâm rất có thể sẽ từ Nhị Bảo đột nhiên nhô ra trên người phát hiện manh mối, tra ra tin tức Tiêu trên người mang không gian hơn nữa có thể chứa đựng vật sống.

Chúng tôi từ thành phố S lưu vong đến nay, biết dị năng giả không gian hiếm như lá mùa thu, chó đừng nói chỉ là có thể khiến người tiến vào không gian giả trị lại càng cao —— sở hữu kho báu độc nhất vô nhị, làm sao sẽ không khiến người ghen tỵ?

Mình thương dễ tránh ám tiễn khó phòng, nếu những người kia tích trữ tâm tư bất lợi đối với Tiêu, chỉ dựa vào mình tôi, làm sao có thể bảo vệ nàng? Coi như sức mạnh lớn hơn nữa không kém hai người Mặc Mặc và Ngô Phóng Ca, tôi cũng khó có thể thả lỏng tâm tình lo lắng chút nào. Trừ tôi ra những người chứng kiến trọng tâm quan tâm tự nhiên là thi thể trong phòng chết oan chết uổng, liền nghe Ngô Thiên Ngâm quay sang Tiêu nói rằng: "Tiêu bác sĩ, tôi nghe nói cô đã từng là bác sĩ ngoại khoa có tiếng, không bằng xin mời cô công tác pháp y một hồi, giúp hai người này kiểm tra một phen, xem có thể tìm được manh mối hay không?"

Tiêu nhướng mày, không chút nghĩ ngợi đáp ứng, "Có thể."

Xét thấy một chỗ tìm không ra người có kinh nghiệm hơn Tiêu, những người khác bao gồm Tức Mặc tỷ muội cũng không có nói ra dị nghị, Tiêu nói là làm bắt đầu tại chỗ nghiệm thi. Tôi hữu tâm tránh đi, rồi lại ngại bởi mọi người đều biểu hiện tràn đầy phấn khởi, không tiện mở miệng, liền ngay cả bác gái tức quản thừa cơ tới tham gia trò vui đều không để ý chút nào trọn to hai mắt nhìn, không có một chút biểu thị kiêng kỵ đối với tình cảnh máu tanh sắp đến, để tôi hầu như phải hoài nghi lòng can đảm của chính mình.

Cân nhắc mãi, tôi vẫn là dừng lại bước chân, tránh ra Mặc Mặc đứng đứng chiếm cứ hàng trước thánh phòng, thoáng lui về phía sau một ít, vừa vận ẩn ở phía sau Tổng Dịch Thư, bằng hàng Ngô Thiên Ngâm, thấy tôi phía sau, nàng xoay đầu lại hướng tôi khẽ mỉm cười, không có ý vị châm chọc cười nhạo, nhưng ánh mắt nhu hòa lại toát ra một tia thân cận tâm ý, phản ứng như vậy, đúng là cùng Tổng Dịch Thư lần đầu thấy tôi giống nhau như đúc.

Thái độ hai người bọn họ đối với tôi, tốt đến kì lạ... Tôi lại không đáng ghét là được rồi. Không có suy nghĩ nhiều, tôi điểm chân, cùng mọi người đồng thời nín hơi nhìn về phía sofa.

Tiêu đem mặc đoạn giống như tóc dài buộc chặt lên, ở sau gáy cuộn thành một búi tóc, lộ ra một đoạn gáy trắng nõn mỹ lệ, ánh mắt khi chăm chú đoạn trang mà thông dong, ban khởi dưới cảm độ cong không một chút tiêu tan toả ra khí chất tao nhã đến mê hoặc, khiến người không chớp mắt. Nếu không phải tình cảnh này, lại có nhiều người không quan hệ không có liên quan như vậy, tôi thật muốn ôm nàng thân thượng nhất thân.

Ý thức được ở thời khắc nghiêm túc như vậy mình còn có lòng thanh thản suy nghĩ lung tung, tôi tính che giấu bóp bóp gò má, đã thấy Tiêu mang gắng tay cao su, nắm dao giải phẫu ánh bạc lấp loé, vững vàng mà cắt ra da thịt Tửung Thiên, từ cổ đến xương quai xanh mãi đến tận chính ngực cắt ra một vết dao hình tam giác, tình cảnh huyết dịch dâng trào để trong dạ dày tôi một trận dờn sông lấp biển, ánh mắt vội vã dời đi chỗ khác miệng thờ dốc.

Quả nhiên, hiệu quả màn ảnh cùng hiện trường trực tiếp vẫn là không giống nhau. Coi như xem qua TV điện ảnh khung bố kinh sợ nhiều hơn nữa, thật sự muốn trực diện giải phẫu, tôi vẫn là không cách nào lập tức thích ứng. Huống chi, Xác sống dữ tợn xấu xí như thế nào đi nữa, dù sao cũng là vật chết, sau khi quen thuộc cũng không có gì; nhưng hai người này trước đây không lâu vẫn là người sống sờ sờ, liền ngay cả màu sắc máu cũng là chói mắt đỏ tươi... E sợ, tôi không thể tiếp thu, cũng không phải bề ngoài khung bố, mà là tận mắt chứng kiến sự thực không thể nghịch chuyển từ vong đi. Ngay ở thời điểm tôi kiến thiết tâm lý, Tiêu đã bắt đầu kiểm tra cổ thi thể thứ hai rồi, động tác nước chảy mây trôi thông thuận, như là trải qua vô số lần luyện tập, không giống giải phẫu thi thể mà như là sáng tác nghệ thuật, tổ chức tâm lý này, thực sự cho tôi hít khói.

Ở nàng chăm chú kiểm tra đồng thời, Tức Mặc gia hai tỷ muội cũng không có nhàn rỗi, một đi tới hành lang nghe thuộc hạ báo cáo, một cái khác lại ở trong phòng không lớn qua lại loanh quanh, thỉnh thoảng đẩy ra cái bàn di chuyển tủ bát, nhìn ra vô cùng cẩn thận, hơi có chút tư thế trinh thám, cũng không biết nhìn ra đầu mối nào đó không đây?

Không bao lâu, Tiêu đem dao giải phẫu vớt qua cái đĩa bên trong bình nước khử trùng, cời găng tay dính máu, hoạt động vai mấy lần. Tôi liền vội vàng tiến lên kéo qua tay nàng, nhẹ nhàng nhào nặn, nàng thân mật sờ sờ tai tôi, không có từ chối tôi phục vụ, tôi một bên không chế lực tay, một bên cảm

thần: Da như mỡ đông, vô cùng mịn màng, xúc cảm này...

"Kết quả thế nào?" Tổng Dịch Thư người đầu tiên không kiềm chế nổi, hỏi.

"Người chết Tường Thiên, nam tính, 32 tuổi, trên người có bảy chỗ vết thương, lớn nhất là vết thương ở ngực, dẫn đến mất máu lượng lớn, nhưng chuyện này cũng không phải là vết thương trí mệnh, "Tiêu chỉ chỉ trong khay thuốc khử trùng và được phẩm tôi không thể nói được tên hóa học, "Người chết trái tim cùng là phổi hiện ra mức độ sưng phù bất đồng, bước đầu kiểm tra, suy đoán là vì trái tim công năng suy kiệt mà bất ngờ chết, "nàng dùng một chút, lập tức ý tứ sâu xa nói bỏ sung, "Loại triệu chứng trúng độc này, rất giống như là hấp thụ một loại thuốc nào đó liều lượng quá mức..."

"Có ý gì?" Tổng Dịch Thư đối với Tiêu cử động thừa nước đục thả câu rất bất mãn, không thể chờ đợi được nữa hỏi.

"Tỷ như... thuốc phiện." Tiêu không để ý lắm nhìn nàng một cái, tựa hồ là tùy ý cho ví dụ. Nhưng tôi chú ý tới, ngoại trừ Tổng Dịch Thư cùng Mặc Mặc ra, ba người phụ nữ khác đều thay đổi về mặt, giống như việc bị ỉn bị người vạch trần.

"Cô là nói Tường đại ca bị truyền vào chất độc quá liều..." Tổng Dịch Thư đột nhiên ngưng miệng lại, nghi ngờ không thôi nhìn về phía Ngô Thiên Ngâm để lại mu bàn tay nàng, một chữ cuối cùng lại lẩm bầm trượt ra miệng, "... Phiện?"

Tại dưới chính phủ đại lực tuyên truyền, từ khi còn bé liền mưa dầm thấm đất thứ này mang đến nguy hại, người bình thường vẫn sinh sống ở xã hội pháp trị đều mang theo theo bản năng bài xích, tôi đương nhiên có thể hiểu được Tổng Dịch Thư mờ mịt, bởi vì tự tôi cũng là khiếp sợ phi thường, nhưng ba người kia biểu hiện giống như cũng không kỳ quái, thật giống như: "Tường Thiên sẽ chết tại đây" chuyện này, không phải là không có khả năng..

Tôi biết, sau tận thế, lễ vỡ nhạc xấu, pháp luật tán loạn, nhưng tôi không nghĩ tới, loại đồ vật hại người này cũng sẽ lưu thông giao dịch, càng hung hăng ngang ngược.

Bởi vì đối với tương lai hoảng sợ thậm chí tuyệt vọng, liền ký hy vọng vào nhất thời hưởng lạc phóng túng, dựa vào tinh thần ma túy mà trốn tránh hiện thực?

Loại ý nghĩ này cỡ nào tiêu cực mà buồn cười, nhưng cũng là một nhóm người lựa chọn, bọn họ có thể không có dị năng, bị ức hiếp; có thể thất hổ tang độc, đau đến không muốn sống... Phương thức hạnh phúc đại khái giống nhau, căn nguyên thống khổ lại không phải trường hợp cá biệt.

Tôi chung quy cũng chỉ là một người đứng xem ai bất hạnh nộ bất tranh thôi, lại nơi nào có tư cách quơ tay múa chân? Đường đều là tự chọn, kết quả cũng nên là tự mình gánh chịu. Tôi tư duy phát tán đến thật xa, các nàng thảo luận lại đang tiếp tục, liền nghe Ngô Thiên Ngâm dòi đi đề tài khác, hỏi nguyên nhân Bách Niên chết.

Tiêu xoa xoa cái trán, chậm rãi nói: "Người chết Bách Niên, nữ tính, 21 tuổi, trên người vết thương không rõ ràng, kết quả bước đầu kiểm tra là vì não tử vong cùng cơ tim tắc nghẽn cấp tính."

Không đợi Tổng Dịch Thư đầu óc mơ hồ hỏi rõ, nàng nói tiếp, "Theo nghiên cứu, dị năng lực lượng tinh thần là có thể dễ thân thể và đại não một người đồng thời tan vỡ, đương nhiên, có loại dị năng giả cường độ này cũng ít khi thấy."

Ý tứ chính là cái chết của Bách Niên cùng Tường Thiên không tránh khỏi có quan hệ, tin tưởng ở đây không có ai nghe không hiểu.

"Vì thế nên, Tiêu bác sĩ kết luận là, hai người này vừa là hung thủ, vừa là người bị hại?" Tức Mặc Thanh Nghi xoa xoa cằm của chính mình, có nhiều hứng thú nói. Tiêu ngoắc ngoắc môi, nhưng là lắc đầu: "Tôi chỉ phụ trách nghiệm thi, cái khác không có quan hệ gì với tôi."

Nhưng Mặc Mặc lại nhảy ra ngoài, đưa ra phán đoán như chuyện đương nhiên: "Này đáp án không phải tỏ rõ sao? Ngọc, thạch, câu, phân*!" Cảm giác mình chọn một thành ngữ thỏa đáng phi thường để hình dung, trên mặt của nàng còn kém không viết vài chữ "Ta có văn hóa ta kiêu ngạo". (* Ngọc thạch câu phân = lưỡng bại câu thương)

"Xem ra, sự thực cũng không kém là bao nhiêu." Ngô Thiên Ngâm gật đầu phụ họa nói. Tức Mặc tỷ muội không tỏ rõ ý kiến, Tổng Dịch Thư lại cau mày, như là đối với kết quả rất không hài lòng.

Chuyện sau đó tôi cũng không có tham dự, mùi máu tanh trong phòng khiến tôi không thể kiên trì được nữa, cấp tốc chạy vội tới sát vách ới ra thiên hôn địa ám, rờn rã hai ngày đầu mệt mỏi không nhắc lên được sức lực, mãi đến tận khi tôi thoát khỏi bóng tối ngày ấy, Tổng Dịch Thư đã chiếm được phần lớn người chống đỡ, lên làm tổng đội trưởng mới của Ngạo Thiên căn cứ.

Đương nhiên, phần lớn người là đồng ý, nhưng có một ít người nấn ngao không thay đổi hoặc mưu đồ gây rối ở trong bóng tối ngáng chân, mờ ám không ngừng, để Tổng Dịch Thư tổng đội trưởng tân quan tiền nhiệm này rất là sút đầu nề trán. Thế nên, khi nàng hẹn tôi đi mua tiểu long bao nhưng lại bị đội viên kéo đi làm việc công trước, xin nhờ tôi đem đồ ăn giao cho Ngô Thiên Ngâm, tôi cũng không có chối từ.

Song khi tôi phí sức chín trâu hai hổ thật vất vả ở trong ngõ hẻm hoang vắng tìm tới đối phương thì, suýt chút nữa ném ra ngoài tiểu long bao mới vừa ra lò trong tay, ngay tại giây đó, tôi vội vàng gắt gao che miệng mình, cũng che kín kính hồ sắp ra khỏi miệng.

Tôi thấy Ngô Thiên Ngâm đang bị người chặn lại cổ, trên mặt không một chút hồng hào, mà cái người mặt không hề cảm xúc chặn lại nàng, dĩ nhiên là Tiêu!

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thực chương này trọng điểm ở cuối cùng một đoạn, có hay không rất khiếp sợ! Tiêu Mỹ dương Quân Tà ác bộ mặt thật có hay không sắp triển hiện tại An Nhiên trước mặt? Nàng sẽ làm ra ra sao phản ứng? Tiêu Mỹ dương quân lại sẽ lấy cái gì đối sách? Kính xin mời xem

dưới tập nội dung ~($\geq \nabla \leq$)~

Ta biết chương mới không góp sức ta rất muốn ăn đòn, đại gia quát roi ta đi! Ta sẽ không phản kháng riu rít anh...

Nhìn nhẩn lại, nếu như không lên tiếng đều là vị thành niên... Nước mắt giàn giụa! Quả nhiên vị thành niên chiếm đa số sao $\rightarrow _ \rightarrow$

Đúng rồi, maleficent thực sự không thể càng tán, ta hận không thể mỗi ngày đều ở blog trên cho các nàng viết hằng ngày! Đây là thực tập trống không to lớn nhất lạc thú một trong!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 68: Tiêu: Đều Là Nhẹ Dạ Gây Ra Họa (Thượng)

Lại để hung thủ tới nghiệm thi, thực sự là buồn cười a. Có điều, điều này cũng biến tướng nói rõ trước bố cục đơn giản của tôi đưa đến hiệu quả không tệ, chỉ ít các nàng không có hoài nghi đến trên người tôi. Giả vờ giả vịt kiểm tra một phen, đưa ra chứng cứ hơi chút chính xác, tôi tin tưởng bất kỳ tư duy người bình thường đều sẽ theo hướng tôi cho đi tiếp. Bên trong mấy người phụ nhân này, ngoại trừ Tổng Dịch Thư là thật sự quan tâm nguyên nhân cái chết hai người ra, mấy người khác cũng chỉ là muốn một "chân tướng" hợp tình hợp lý thôi. Vì vậy, tôi liền cho các nàng cái "chân tướng" này.

Coi như sau đó các nàng lại đi mời pháp y chuyên nghiệp tới kiểm tra, cũng không thể bắt lỗi sai của tôi, dù sao, tôi chỉ là một bác sĩ ngoại khoa, mà kết quả kiểm tra tôi đưa ra cũng không phải lung tung qua loa lấy lệ, chỉ là vừa vặn đổ vào một số chi tiết nhỏ, không ảnh hưởng toàn cục.

Theo An Nhiên giống như chạy trốn rồi đi phòng này, vụ án này cũng chính thức đánh nhịp định luận, theo ý tôi, cũng giống như Ngô Thiên Ngâm nữ nhân này có ý định hỏi huyệt. Nói đến, nữ nhân này còn khá quen, tôi nhớ tới, từng ở trong ví tiền người kia thấy một tấm ảnh bé gái, nàng cùng người trong bức ảnh, đúng là giống nhau đến mấy phần. Lôi kéo Tổng Dịch Thư vẫn cứ nhủ lòng may suy nghĩ sâu sắc rồi đi, Ngô Thiên Ngâm vẫn chưa biểu hiện ra đối với vị hôn phu Tường Thiên này cảm tình bao nhiêu thâm hậu, chớ đừng nói chỉ là một đôi tỷ muội người nhìn không thấu kia. Dạn dỏ thủ hạ dọn dẹp hiện trường, các nàng rất mau rồi đi; Kiều Từ Mặc đi tìm Ngô Phóng Ca, tôi cũng đi tới sát vách chăm sóc An Nhiên, mặt ngoài nhìn như trấn ai lạc định, ai biết không phải áp ủ một hồi bình tĩnh trước bão táp đây?

Không nghĩ tới hiện trường giải phẫu mang cho An Nhiên ảnh hưởng to lớn như thế, càng làm cho nàng liên hai ngày không đói bụng, tôi nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, hận không thể chính mình thay thế nàng; nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là quyết định thay nàng tìm chút đồ ăn thanh đạm, không có khẩu vị, cũng không thể không đói bụng chứ? Ngao Thiên căn cứ quy mô không hề lớn, thắng ở các loại phương tiện đều tương đối hoàn thiện, trong phòng ăn có thể lựa chọn chủng loại đồ ăn cũng không ít. Ở trước cửa sổ đóng gói một phần cháo rau xanh, quay người lại thì ở trong đám người nhìn thấy một bóng lưng lóe lên một cái rồi biến mất, bóng lưng này, không thể nói là quen thuộc, nhưng cũng không xa lạ gì, mà động tác bản năng theo dõi nàng cũng không phải lần đầu tiên, so sánh với nhau, lần này càng là vô cùng thuần thực.

Người này, chính là để tôi cảm giác khí thế khả nghi Ngô Thiên Ngâm. Xách phần cháo rau xanh kia, tôi không nhanh không chậm tiến tới cách đó không xa nàng, chỉ là dựa theo tiết tấu bình thường đi tới, liền ngay cả tâm suất hô hấp đều hết sức điều chỉnh đến tần độ gần gũi người chung quanh nhất, có thể nói là trở thành người thường. Nhìn ra được, nàng là người vô cùng cảnh giác, không mang theo thủ hạ một mình đi ra, về mặt lại ngưng trọng như thế, khả năng có chuyện gì phát sinh, nếu như không muốn đánh rắn động cỏ, nhất định phải so với nàng càng thêm cẩn thận mới tốt.

Lão đạo xuyên qua từng con đường, từ từ đến thành đông dẫu chân thừa thốt, tôi đem bước chân phóng tới chậm nhất, lợi dụng địa hình chỗ rẽ ăn giấu, hoàn toàn dựa vào cảm giác khí thế của nàng mà đi tới, có đến vài lần, đều suýt chút nữa bị nàng phát hiện, điều này cũng chứng minh, nàng chuyển này không thể cho ai biết chỗ, mới sẽ cực kỳ thận trọng như vậy.

Lòng hiếu kỳ của tôi triệt để nổi lên. Sớm trước tôi liền phát hiện, nàng cùng Tổng Dịch Thư trong lúc đó tình cảm như có như không, đừng nhìn nàng trên danh nghĩa không phải đội trưởng, trên thực tế Tổng Dịch Thư đối với nàng hầu như đến mức độ nói gì nghe nấy, nói nàng là giặt dây chấp chính cũng không quá đáng. Mà ngay ở một ngày trước, cũng không biết nàng dùng thủ đoạn gì, lại được Tức Mặc tỷ muội cho phép, đem Tổng Dịch Thư đẩy tới bảo tọa tổng đội trưởng.

Tuy rằng ngoại trừ Tường Thiên ra, nàng cùng Bách Niên hai người rất có tư lịch, thế nhưng tiếng gầm phản đối nàng đồng dạng không nhỏ. Tôi vốn tưởng rằng ở bên trong căn cứ loại hoạt động giao dịch thuốc phiện này chỉ là số ít mấy người âm tư, từ nghiệm thi ngày ấy thái độ mấy người cùng các loại dấu hiệu phân tích đến xem, lại là được căn cứ cao tầng ngầm đồng ý kinh doanh. Tổng Dịch Thư là người duy nhất ở mặt ngoài lời lẽ đánh thép phản đối với chuyện này.

Như tôi nghĩ, nàng cùng Ngô Thiên Ngâm ở phương diện này cũng không có đạt thành nhận thức chung, chỉ ít người sau là nghiêng về mở một con mắt nhắm một con mắt. Ngoại trừ mạnh mẽ phản đối loại giao dịch này, Tổng Dịch Thư còn cầm chỉ trong căn cứ tiền hành buôn bán người cùng buôn bán dâm, thậm chí đối với một số dị năng giả ý mạnh hiếp yếu còn có thể nghiệm trị hơn nữa. Nay quả nhiên là một thanh niên ba tốt đầy bụng tinh thần trọng nghĩa, đáng giá mọi người tán dương cùng học tập, nhưng tương tự, lập trường cùng quan điểm của nàng xâm phạm đến lợi ích một nhóm người cũng là sự thật không thể chối cãi, vậy thì mang ý nghĩa những người kia cùng nàng đứng phía đối lập sẽ không dễ dàng thỏa hiệp nàng thượng vị.

Lén lút ngáng chân chỉ là nhẹ, liên hợp lại tạo phản cũng không phải là không có, chỉ có điều nhân số quá ít, trò đùa trẻ con không ra gì. Tôi tin tưởng, người chân chính có mưu đồ còn chưa phát tác, cũng không phải bỏ qua, mà là thủ thế chờ đợi gắng đạt tới một đòn trúng đích. Thật muốn nói đến,

Tường Thiên cùng Bách Niên vừa đi, cái căn cứ này thủ lĩnh đối ai làm đều không có quan hệ gì với tôi, tôi nguyên bản dự định, chính là tìm cơ hội mở ra nhà kho, mang đi bộ phận tiếp tế thôi. Cái căn cứ này cho dù tốt, cũng không phải chỗ nên ở lâu. Một Yến Tử Hàm mới đi, lại tới một người Bách Niên, ai biết nơi này còn ẩn nấp bao nhiêu người của quân đội?

Khoảng chừng cách chỗ cần đến thành phố B cũng không xa, vẫn là mau chóng ra đi, cũng thật sớm chấm dứt những thị phi ân oán kia. Ngay ở thời điểm tâm tư tôi bay xa, Ngô Thiên Ngâm đột nhiên dừng lại. Đợi một lúc, tôi mới từ bên trong ngõ hẻm chéch ra nửa người, híp mắt nhìn tới. Đó là một tòa kiến trúc màu trắng giống như đã từng quen biết, cũng là một đoạn ác mộng tôi rất không muốn nhớ tới rồi lại thoát không khỏi. Nếu không đoán sai, đây là một phòng nghiên cứu, còn nội dung nghiên cứu, cũng chỉ có tôi tự mình từng điều tra sau mới có thể biết. Nhìn một chút sắc trời sáng choang, tôi ngoắc ngoắc môi, theo đường cũ trở về. Trở về bên trong phòng đem cháo rau xanh dứt cho An Nhiên, bởi vì thanh đạm khai vị, nàng ăn một bát lớn, sau khi lấp đầy bụng, tinh thần khá hơn nhiều. Thấy này hữu hiệu, tôi ở bữa tối thì lại mang cho nàng một phần.

Sắc mặt của nàng đã không còn trắng xám, chỉ là nhìn thấy bữa tối lại là một bát cháo, không khỏi xụ xuống, đáng thương nhìn tôi, làm nũng tự hỏi: "Tại sao lại là cháo a... Có thể đổi thứ khác được không?"

Tôi sờ sờ đầu nàng, nhưng không có đáp ứng: "Ngày hôm nay em mới chuyển biến tốt chút, vẫn nên ăn đồ thanh đạm, muốn ăn cái gì, ngày mai lại nói, nhé?"

Cũng không biết là do tôi an ủi đưa đến hiệu quả, hay là do khô hôn lướt qua làm cho nàng quên phần bác, nói chung, ngoan ngoãn ăn cơm tối, nàng liền nghe lời nghỉ ngơi. Mà tôi, ở thời điểm buổi tối giáng lâm, thay quần áo ẩn nấp, theo đường đi ban ngày, đi tới phòng nghiên cứu kia.

Dưới bóng đêm dày đặc, kiến trúc màu trắng cũng bị dát lên một tầng bóng tối, linh tinh ánh đèn như đã thú trầm mặc bỗng nhiên mở mắt ra. Toàn bộ nơi này ở góc xa xôi căn cứ nhất, nếu như không phải muốn đi vào phòng nghiên cứu, hầu như không có ai sẽ đi qua; ở góc tối ẩn thân cách tòa kiến trúc hơn một trăm mét khoảng cách, không có nhìn thấy bóng dáng thú vệ, nhưng tôi sẽ không ngại thờ ơ đến cho rằng đây là biểu hiện dễ phòng sơ suất, vừa vận ngược lại, theo góc tối không để ý tới, nhất định có thủ đoạn giám thị gì đó. Chỉ là, tôi đã đem Nhị Bảo ở lại trong phòng An Nhiên bảo vệ nàng, trong khoảng thời gian ngắn đúng là không tìm được lý tưởng phương pháp thâm dò...

Đang suy nghĩ, đã thấy vài chiếc đèn kia bỗng nhiên tối lại, phảng phất có thể nghe thấy trong nháy mắt vang lên sắc bén cảnh báo, trước khi còn chưa triệt để hình thành cảnh báo, lại lập tức bị cắt đứt. Phía trước lại khôi phục thành đen kịt đưa tay không thấy được năm ngón, vô biên yên tĩnh lan tràn ra, nhưng giống như cự thú há mồm ra, lấy ra răng nanh nó. Ở trong loại yên tĩnh này, tôi tựa hồ lại nghe được một chút âm thanh khác nhỏ bé mà đặc biệt: Xương gãy vỡ giòn thanh, bồn chứa rơi xuống đất độn hưởng, con người thống khổ kêu rên... Trong đầu từng cái hiện lên những cảnh tượng này, dĩ nhiên có thể xâu chuỗi thành đoạn ngắn.

Đúng lúc gặp chuyện không may đây. Tôi nhẹ nhàng cười cợt, chậm rãi tới gần biên giới phòng nghiên cứu, không ngoài dự đoán, có ánh sáng đèn báo hiệu màu đỏ đột nhiên lấp lóe, hẳn là phát động thiết bị cảm ứng. Chỉ tiếc, người bên trong đã không rảnh bận tâm tới người xâm lấn này.

Đập bẻ song kính, nhẹ nhàng vào bên trong, tôi nghe được tiếng bước chân lao đảo mà hỗn loạn từ bên trái vang lên, bước chân liền không chút nghỉ ngơi hướng bên phải đi đến. Bớt thời giờ đi ngang qua phòng thủy tinh nhìn lướt qua, có xếp đầy ống nghiệm, kính hiển vi những máy móc nghiên cứu, có chất đầy được phẩm... Nhưng đều không đáng đi vào nhìn.

Tiếng bước chân phía sau nhỏ đi một chút, tôi cũng tới đến phần cuối khúc quanh cầu thang, không chậm trễ chút nào lên lầu hai. Tầng này, rõ ràng có cảm giác không giống nhau. Dị năng giả gọn sóng phiền phức mà hỗn tạp, vàng thau lẫn lộn, thậm chí còn có đứt quãng trì trệ, tôi có suy đoán không tốt, đầu ngón tay đã chụp nhanh một thanh thủ thuật đao.

Tiếp tục đi về phía trước, xuyên thấu qua thủy tinh có thể nhìn thấy trong mỗi phòng đều nằm một người mê man, những người này nữ có nam có, trẻ có già có, có người bình thường, cũng có dị năng giả, khiến người nghi hoặc chính là những dị năng giả này khí thế hết sức kỳ quái, luôn không giống dị năng giả lúc trước tôi gặp được, nhưng cụ thể là cái gì sai biệt tôi lại nói không được.

Bọn họ đều mê man nằm ở bên trong, sắc mặt hiện trắng xám không khỏe mạnh, mỗi người chặn đơn độc phân ở trong một gian phòng, nhưng mà một gian cuối hành lang kia cửa lại mở rộng, có dấu vết tranh đấu rõ ràng, rất có thể chính là khởi nguồn phát ra tiếng vừa này.

Tôi phát hiện một khối não tinh trên đất, từ màu sắc đến xem, dĩ nhiên là thuộc về dị năng giả. Trong phòng này có một loạt trang mật mã khóa kho ướp lạnh, làm cho tôi nghĩ tới từng ở một căn cứ khác cũng đã gặp qua cùng loại thu nạp.

Sau khi bạo lực phá hoại, tôi chiếm được ba mươi viên não tinh dị năng giả phẩm chất tinh khiết, thu hoạch khá dồi dào. Đang chuẩn bị bào chế y theo chỉ dẫn mở ra một loạt kho ướp lạnh thì, đột nhiên nghe được một tiếng gầm nhẹ tương tự như xác sống, còn có con người thảm thiết kêu. Từ cửa sổ hành lang lầu hai hướng ra phía ngoài nhìn tới, có thể nhìn thấy liên tiếp bóng người đang chạy ra cửa lớn phòng nghiên cứu, mấy giây sau, lại một bóng người nhanh chóng đuổi theo, tùy ý thoáng nhìn, thứ kia về mặt quý dị truy đuổi, dĩ nhiên chính là ban ngày tôi theo dõi mà đến Ngô Thiên Ngâm. Từ lâu hai xa xa nhìn lại, nàng rất nhanh sẽ đuổi tới một đám người hoảng loạn tìm đường chạy trốn, đan tay nắm lấy sau cổ một người liền kéo hẳn đến trước người, tiếp đó, thế nhưng tàn nhẫn mà cắn đứt cổ của người nọ.

Tôi kinh ngạc tiến lên một bước đập bẻ cửa sổ nhìn kỹ lại, đã thấy nàng ném người thứ nhất, sau đó dùng tốc độ cực nhanh đuổi theo người thứ hai, miễn cưỡng kéo xuống cánh tay của người nọ, sau đó cũng đồng dạng đem đối phương cắn chết. Không mấy phút, tổng cộng bốn người trốn ra được kia toàn bộ không còn sinh tức. Gió nhẹ thổi qua, một trận mùi máu tanh dĩ nhiên bay tới vị trí lầu hai của tôi. Mắt thấy nàng giống như điên cuồng mà gầm nhẹ một tiếng, bước chân nặng nề hướng về ngõ nhỏ lúc tôi tới, tựa hồ muốn hướng về trung tâm căn cứ mà đi, tôi lập tức quay người đuổi theo. Nàng như là phát hiện sự tồn tại của tôi, quay đầu lại cảnh cáo tự rống lên một tiếng, hai mắt sung huyết, cùng cái người quân sư trầm tĩnh tự chế hậu trường như hai người khác nhau.

Bộ dáng này, cực kỳ giống hình ảnh tôi từng gặp ở trong gương.

Thứ kia khát máu, mắt không chế... Quái vật.

Tác giả có lời muốn nói: Lại là thân thích kết hôn, lại là liền với ba ngày nước chảy yến, ta đều mau ăn tổn thương → _ →

Buổi chiều ở nhân gia trong nhà gỗ chữ các loại không tiện, còn có một con tiểu Cầu không ngừng mà quấy rầy ta

Sau đó phát hiện nội dung quá nhiều một chương nhét không xuống, không thể làm gì khác hơn là chia làm hai chương ٩ (͡ ° ͡ °) ٩

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 69: Tiêu: Đều Là Nhẹ Dạ Gây Ra Họa (Hạ)

Tôi giờ hai tay lên ra hiệu chính mình không có ác ý, ở tại chỗ dừng bước. Nàng như là kiêng kỵ tôi, màu máu trong mắt như ẩn như hiện, tựa hồ còn giữ lại vài phần lý trí, rồi lại không tỉnh táo lắm, chưa từng nhận ra tôi đến, chỉ là dựa vào bản năng chờ một chút, cũng không nhào lên cản xé như những người kia, mà cấp tốc xoay người chạy đi. Ngay lúc nàng xoay người, tôi cũng nhanh chóng đuổi theo, hai ba bước đi tới phía sau nàng, một con dao chém ở sau gáy nàng, không ngờ thân hình nàng chỉ lung lay loáng một cái, không có ngã xuống, trái lại quay đầu lại, hướng về phía tôi mạnh mẽ cắn tới. Tôi lập tức ngửa ra sau tránh đi, nhưng nàng như là bị tôi đánh lên mà tức giận, màu đỏ thẫm trong mắt sâu sắc thêm một chút, liều lĩnh hướng về tôi khời xương công kích.

Thời khắc này, tôi rốt cục cảm nhận được uất ức cùng bị động của những dị năng giả kia khi đối mặt tôi, mà tuyệt đối là chỉ có hơn chứ không kém. Không sợ bị thương, bởi vì chẳng mấy chốc sẽ tự lành; không sợ đau đớn, bởi vì yếu ớt đến mức có thể bỏ qua không tính. So với tôi, Ngô Thiên Ngâm càng như là rơi vào điên cuồng, chỉ một mực đánh mạnh khinh xuất, mặc dù là công kích lưỡng bại câu thương, một mực tôi chính là bó tay toàn tập. Phải làm sao trong thời gian ngắn nhất lấy cái giá thấp nhất bắt giữ nàng là một việc khiến người ta đau đầu, huống chi, vì giải đáp một số nghi hoặc, tôi còn phải kiêng kỵ tính mạng của nàng không thể xuống tay, này độ khó không nhỏ.

Ngay lúc tôi quyết định dùng một cánh tay đánh đổi tạm thời cảm cổ lại động tác của nàng thì nàng lại đột nhiên hét lớn một tiếng, đẩy mặt thông khô ôm lấy đầu của mình, trên đất lăn qua lộn lại, như cá trong lưới bị bịt kín, càng nghẹt thở, càng muốn giãy dụa; đồng dạng, càng giãy dụa, càng càng thống khô nghẹt thở.

Tôi không có manh động, chỉ ôm cánh tay thoáng lùi về sau nửa bước, về mặt thờ ơ lạnh nhạt của nàng biến hóa, từ như rơi xuống vực sâu thống khô rồi trở nên mất cảm giác, cuối cùng dần dần bình tĩnh. Sắc mặt của nàng trắng xám, trên trán ngưng tụ một tầng mồ hôi, dính ở tóc, cũng dính lên bụi đất, nhìn vô cùng chật vật, nhưng mà lúc tôi đầy hứng thú đánh giá nàng thì, nàng bỗng nhiên mở hai mắt đang nhắm chặt, trong mắt đã rút đi màu máu, trấn định đến phẳng phất vừa nảy bình thường như chưa từng có gì xảy ra. Hẳn là không phải nàng thờ ơ đối với luồng cuồng vừa nảy của bản thân, mà là một loại lạnh đậm tập mãi thành quen. Tâm tình của nàng ẩn giấu quá tốt, sự bất đắc dĩ, bàng hoàng thậm chí tuyệt vọng hiển lộ trong nháy mắt như căn bản chưa từng xuất hiện. Thế nhưng tôi thấy được, tất nhiên nàng cũng biết rõ điểm này.

Tôi không mở miệng, mà kiên nhẫn chờ nàng lên tiếng. Có lúc, người mở miệng trước tiên không hẳn là người chiếm được quyền chủ động, càng giống như là đại biểu một loại thỏa hiệp. Đây là một hồi tranh tài, ai mở miệng trước, người đó liền thua.

Nàng trầm mặc đứng lên, dựa vào động tác phui quần áo điều chỉnh tâm thái; sửa lại tóc một chút, nàng đem lưu hải trên trán tất cả đều sơ sau, lộ ra cái trán trơn bóng, như trút được gánh nặng thờ ra một hơi, giống như đỡ xuống một bao quần áo. Nàng nhìn tôi nhắc lên khoe miệng, nhẹ nhàng nói: "Tiêu bác sĩ, tôi liền biết, cô sẽ đến tìm tôi, chỉ là không nghĩ tới sớm như vậy."

Tôi không tỏ rõ ý kiến cong cong môi, ra hiệu nàng tiếp tục. Nàng lùi về sau vài bước, cũng không chê bản, trực tiếp dựa vào mặt tường xi măng cũ kỹ loang lổ phía sau, ngẩng đầu nhìn trời: "Tôi còn biết, Bách Niên chết cùng cô không thể tách rời quan hệ, đúng không?"

Tôi theo ánh mắt của nàng nhìn khoảng trời, đừng nói là ngôi sao, liền ngay cả ánh trăng đều bị âm u mù mịt che đậy, cho cái nơi hoang vắng không có dấu chân người này thêm mấy phần u lạnh. Tự Ngô Thiên Ngâm mở miệng, sát ý tôi ngưng hồi lâu lại lặng lẽ bốc lên đầu, không khỏi đánh rần động cỏ, rất nhanh lại áp chế, chỉ nghe nàng nói chuyện. Nàng cũng không để ý phản ứng của tôi, tự mình tự nói: "Bách Niên và tôi thuộc phe phái khác nhau, tuy rằng đều có ý định đoạt được quyền khống chế căn cứ, nhưng dù sao hai phe còn muốn duy trì hòa bình ở bề ngoài, đơn giản không chịu trở mặt. Cho nên nàng bị diệt trừ, tôi vẫn là rất vui vẻ."

"Nàng là người của quân đội, như vậy, cô thuộc về thế lực người nào?" Tôi bất động thanh sắc hỏi, đối với nguyên nhân cái chết của Bách Niên, vừa không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

"Tôi? Ha ha, rồi cô sẽ biết, hiện tại sao, vẫn chưa tới thời cơ nói cho cô." Nàng giả vờ cao thâm hướng về phía tôi nghiêng đầu nở nụ cười, ánh mắt lóe lên một vết tính toán.

Tôi không chế lại kích động muốn lập tức chặn cổ nàng, thay đổi vấn đề: "Tôi cảm thấy, cô cùng tiểu tình nhân của cô đối với An Nhiên quá nhiệt tình, nguyên nhân là?"

Khi nàng nghe đến ba chữ "tiểu tình nhân" thì ánh mắt lóe lên, nhưng không lộ kể hồ cười cười, giống như không có nghe thấy: "Cô lo xa rồi, tôi cùng An tiểu thư vốn không quen biết, càng không có ý nghĩ muốn hại nàng."

Xem ra là không chịu nói. Nàng thấy tôi trầm mặc, bỗng nhiên tự giễu nở nụ cười: "Lẽ nào cô không hiếu kỳ vừa nãy tôi biến hóa sao?"

So với chính tôi, An Nhiên càng quan trọng, đây là việc tôi không cần suy nghĩ liền có thể xác định. Có điều, nếu nàng không muốn thừa nhận, kia liền không ngại nghe một chút nội dung nàng đồng ý thẳng thắn, tôi cũng rất tò mò, nàng sẽ làm sao định nghĩa chính mình.

"Tôi bị tiêm vào một loại thuốc thử, cải tạo thân thể, tôi nghĩ, Tiêu bác sĩ đối với thứ này cũng sẽ không quá xa lạ chứ?" Nàng nhún mày nhìn tôi, trong mắt có mấy phần chắc chắn. Tôi lạnh lùng câu hỏi, không đáp lời, chính như khí thế tôi có thể cảm nhận được nàng không giống với người thường, nàng có thể cảm nhận được tôi cũng không phải là không thể.

Về phần thuốc thử nàng nói, nhưng lại làm tôi nổi lên hồi ứng ở phòng nghiên cứu thành phố B: "Đó là cái gì?"

"Tôi không biết." Nàng nhún vai một cái, ý cười sâu dần, nhưng trong mắt lập loè nồng đậm khổ ý, "Loại thuốc thử này khiến tế bào sức sống của con người tăng cường gấp mấy trăm lần, đao thương bất nhập, bách độc bất xâm, được coi là sinh vật học kỳ tích... Thế nhưng chỉ có cực ít số người có thể chịu đựng thuốc thử cải tạo, mà không ai có thể thoát khỏi tác dụng phụ của thuốc thử."

Tôi nghĩ tới chính mình đã từng dùng những thuốc chích kia làm thí nghiệm, dường như vô tình hỏi: "Tác dụng phụ gì?"

"Khát vọng máu tươi, khó có thể kiềm chế sát ý, kích động xé nát tất cả cùng với, gần người kết thân càng ngày càng mãnh liệt ý muốn độc chiếm," nàng dùng sức nhắm mắt lại, giống như là muốn thông qua động tác này quên cái gì, "Loại mất khống chế tâm tình bạo ngược này sẽ dần dần chiếm cứ đầu óc của cô, cho đến khi đưa cô triệt để biến thành một con xác sống không có tư tưởng... Có thể, so với xác sống còn đáng sợ hơn."

"Giống như cô vừa nãy vậy?" Tôi không thêm đề ý chạm vào vết thương của nàng, thậm chí có chút tình nguyện.

Nàng tức giận trừng tôi một chút, sau đó bất đắc dĩ cười khổ: "... Ừ."

"Không có cách nào?" Cho dù không ôm hi vọng, tôi vẫn là tồn thử một lần ý nghĩ hỏi ra lời.

"Ha ha..." Nàng chỉ cười, tôi cũng đã sáng tỏ đây là một nan đề khó giải.

"Tôi có hai cái thỉnh cầu." Cười một lúc, nàng bỗng nhiên nhìn tôi vẻ mặt thành thật nói rằng.

"Cô nói." Tôi gật đầu, quyết định cho nàng một cơ hội nói ra di ngôn của mình, còn việc đáp ứng hay không, còn phải xem yêu cầu của nàng, cùng tâm tình của tôi.

"Đội hữu Ngô Phóng Ca của cô, là anh ruột của tôi, tuy rằng anh ấy cũng không biết chuyện." Nàng thấy vẻ mặt tôi cũng không ngoài ý muốn, liền nói tiếp, "Thân phận của tôi kỳ thực không quan trọng, bởi vì nhiệm vụ của tôi cùng cô cũng không trực tiếp quan hệ; ngoài trừ tôi ra, còn có người khác quan sát cô, còn có thể lực cô hoàn toàn không có cách nào chống lại đang không chế tất cả những thứ này."

Nàng từ trong túi tiền lấy ra một bộ đàm mini đưa cho tôi, "Đây là công cụ phát chỉ lệnh tín hiệu, sử dụng kênh đặc biệt, không có thời gian cố định. Một tuần trước tôi nhận được tin tức nghênh tiếp các cô đến."

Cái bộ đàm này, giống y như đực cái tôi lục soát được ở trên người Cù Tốc, này có phải là đại diện cho, bọn họ cũng đến từ cùng một thế lực?

Một tuần trước, cũng là tháng ngày chúng tôi gặp phải Cù Tốc. Đây có phải hay không nói, hành trình của chúng tôi, nhất cử nhất động của chúng tôi, đều bị cái thế lực ẩn giấu kia nắm trong lòng bàn tay? Thực sự, loại cảm này quá tệ.

Thương thức bộ đàm, tôi hỏi nàng: "Thỉnh cầu của cô là?"

"Đầu tiên, không nên làm khó người thân cận của tôi, người không biết vô tội." Nàng chỉ chính là Ngô Phóng Ca và Tống Dịch Thư sao.

"Thứ hai, xin cô giết tôi." Tôi rốt cục đưa mắt tới trên mặt nàng, nỗ lực nhìn ra trình độ chân tâm nàng nói lời này. Nàng không phải người đầu tiên đưa ra thỉnh cầu này với tôi. Nhớ tới xác sống vương Bạch Tô thân nhiên chịu chết kia, tôi đột nhiên hỏi một vấn đề trước đây tôi sẽ không quan tâm: "Tại sao?"

Nàng cười khổ một cái, mở ra lòng bàn tay của chính mình nhìn một chút: "Tình huống của tôi cô cũng nhìn thấy, phát tác lên chính là không thể kiểm soát, khoảng cách một lần so với một lần ngắn, gần đây càng nhiều lần hơn, tôi thật sợ một ngày nào đó chính mình không thể tỉnh lại, nhưng tôi càng sợ sẽ có một ngày lúc tôi thanh tỉnh lại, nhìn thấy bên cạnh mình là thi thể A Thư."

Tôi nhìn nàng xuất thần một hồi, trước mắt lại mất tự nhiên hiện ra An Nhiên âm dung tiểu mạo*, căng thẳng trong lòng, càng là cảm động lay nghĩ mà sợ. (*giọng nói nụ cười)

"Được." Tôi nghe thấy chính mình lạnh nhạt trả lời.

Một giây sau, tôi nắm lấy cổ của nàng, lúc nét mặt nàng biểu lộ trắng xám mà suy yếu mỉm cười thì, quả đoán bóp nát xương gáy của nàng. Cùng lúc đó, tôi cảm giác được khí thế An Nhiên. Buông tay ra bên trong Ngô Thiên Ngâm đã không còn hơi thở, mặc cho thi thể của nàng đột nhiên ngã xuống đất, tôi có chút phần hận: Sớm biết sẽ bị An Nhiên nhìn thấy, tôi làm sao đều sẽ không xuất thủ; coi như thật muốn lấy tính mạng nàng, cũng không nên lựa

chọn thời điểm như thế này. Đây trùng hợp, thực sự là khiến người cảm tức.

Nhìn sắc trời một chút, thời điểm mới vừa cùng nàng đối lập trò chuyện không có chú ý, dĩ nhiên bất tri bất giác đã qua lâu như vậy. Luồng nắng sớm đầu tiên xuyên thấu qua tầng mây hạ xuống, tôi thấy trên mặt An Nhiên vô cùng đau đớn cùng không thể tin tưởng. Hai ba bước tiến lên muốn nắm chặt tay nàng, nhưng nàng lại lùi về sau một bước nhỏ, ngón tay nắm túi ni lông trắng đến mức hiện ra gân xanh, trong mắt tràn đầy phức tạp. Tâm xoay mình run lên, như là có cái gì thoát ra, lao đảo bay tới giữa không trung, không thấy tăm hơi. Tôi không khỏi có một chút sợ hãi, vội vã ôm bờ vai của nàng, dưới âm thanh động viên nhu hòa nói: "Mất thấy không nhất định là thật, tôi có thể giải thích."

Chờ việc nơi này xong, tôi nhất định phải đem thi thể Ngô Thiên Ngâm ném đi cho xác sống ăn, từ nay về sau cũng không tiếp tục nhẹ dạ đối với bất luận người nào trừ An Nhiên ra.

Tôi xin thề.

Đương nhiên, tiền đề là An Nhiên phải nguyện ý nghe xong lời giải thích của tôi. Nàng thử tránh tránh, không tránh được, hít vào một hơi thật dài, như là bình tĩnh lại, trầm giọng nói rằng: "Được, em nghe chị nói. Chị trước tiên buông ra."

Tôi tính lựa chọn xem nhẹ câu nói sau cùng của nàng, không chỉ không buông tay, trái lại dùng sức trói lại bờ vai của nàng, đưa cả người nàng đều kéo vào trong lòng, xác định nàng trốn không thoát, lúc này mới cảm thấy chút sợ hãi kia lùi ra. Trước ngực dựa vào thân thể mềm mại của nàng, tôi nhanh chóng suy nghĩ: Phải giải thích thế nào? Nói Ngô Thiên Ngâm là em gái Ngô Phóng Ca? Nói nàng là loại quái vật giống xác sống? Nói nàng cầu chính mình giết nàng? Tựa hồ cái nào cũng đều không thể nói cho An Nhiên a... Chỉ ít, hiện tại vẫn chưa tới thời điểm nói cho nàng. Như vậy, phải nói dối sao?

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, theo bản năng mà biện một cái cớ: "Tôi sáng sớm đi mua cho em bữa sáng, trong lúc vô tình phát hiện nàng có gì đó không đúng, đi theo tới nơi này, liền nhìn thấy một tòa phòng nghiên cứu, mà nàng như là bị kích thích, trắng trợn giết chóc, bắt đầu đi, tôi không thể làm gì khác hơn là đưa nàng chế phục."

Sự thực nửa thật nửa giả, càng dễ dàng giữ bí mật.

"Cái chị gọi là chế phục, chính là giết nàng?" An Nhiên nửa ngồi nửa quỳ xuống thăm dò mạch đập của nàng, sau đó mặt lạnh nhìn về phía tôi, tựa hồ không hài lòng tôi trả lời. Bị ánh mắt của nàng nhìn ra tâm một đám, lời kéo nàng hai ba bước đi tới trước phòng nghiên cứu, chỉ vào trên đất thi thể thê thảm của những người kia giải thích: "Em xem xem dáng dấp của bọn họ... Nếu như tôi không ngăn cản nàng, sẽ có càng nhiều người gặp xui xẻo. Tiếc nuối chính là, điều kiện tiên quyết chế phục bản lãnh của nàng tôi không thể không giết chết nàng."

Vì ở trước mặt An Nhiên lấy lại ấn tượng, tôi thậm chí không chậm trễ chút nào vận vẹo sự thực đem chính mình tạo thành chủ nghĩa anh hùng vô tư kính dâng, xem ra, hiệu quả còn khá tốt.

"Sao, tại sao lại như vậy? Nàng... Đến cùng phát sinh cái gì?" Nhìn lướt qua những thi thể này, An Nhiên che miệng lại kinh hô một tiếng, trong ánh mắt nhìn về phía tôi tốt xấu rút đi mấy phần ý lạnh. Tôi vội vàng thừa thắng xông lên, mang theo nàng tiến vào phòng nghiên cứu tham quan, nỗ lực dời đi sự chú ý của nàng.

"Bọn họ dùng người sống làm thí nghiệm, lén lút dùng não tinh dị năng giả, lại cũng không đủ kỹ thuật hóa giải, cho nên mới gây nên loại bi kịch này..." Tôi một mặt chỉ vào vật thí nghiệm hôn mê trong phòng thủy tinh, một mặt cường điệu chỗ đen tối phòng nghiên cứu cùng người nắm quyền căn cứ cho An Nhiên, mượn điều này nhược hóa chuyện vừa rồi mang cho nàng to lớn đá kích. Đợi khi chúng tôi đem toàn bộ phòng nghiên cứu đều tham khảo cả, sắc trời cũng chậm chậm sáng lên, An Nhiên thở dài một hơi, trở tay nắm tôi đi ra ngoài, trong lòng tôi vui vẻ: Đây là...

Đã thấy nàng mang theo tôi lại đi tới một bên thi thể Ngô Thiên Ngâm, thủy mi mắt cũng không nhìn tôi, lạnh nhạt nói: "Trước tiên đem nàng thu xếp ở trong không gian của chị, cái khác, bàn bạc kỹ càng sau."

"Đi về trước đi." Buông ra tay tôi, nàng tự mình đi về phía trước, trên mặt không lộ đầu mối. Tôi cho rằng nàng không so đo, nhưng không nghĩ tới chính là, tự trở lại nơi ở, nàng cũng không còn chủ động cùng tôi nói câu nào.

Tác giả có lời muốn nói: Có người hay không đoán đối với chúng ta Tiểu An Tử phản ứng! Nàng quyết định mặc xác bại hoại Tiểu Mỹ dương quân ~

Tiểu Mỹ dương gấp đến độ mị mị gọi ni ~

Không sai, ngô thiên ngâm chính là Ngô Phóng Ca muội muội nha ~ như vậy Ngô Phóng Ca thân phận là? Nha hồng hồng, các người đoán a ~

Kỳ thực ta cảm thấy Tiểu Mỹ dương quân lần này có thể oan, rõ ràng là muốn làm người tốt chuyện tốt (không đúng chỗ nào ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 70: Tà: Chiến Tranh Lạnh

Tôi thật sự không biết nên đối mặt nàng ra sao. Oán giận trách cứ nàng sao? Nhưng nàng rõ ràng là vì cứu nhiều mạng người. Chỉ làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra? Nhưng Ngô Thiên Ngâm chết ở trong tay nàng lại là sự thật không thể chối cãi.

Khiến tôi càng khó chịu nhưng là, cho dù tôi cố gắng thế nào, đều không thuyết phục được bản thân hoàn toàn tin tưởng lời giải thích của Tiêu, một khi mầm mống hoài nghi mai phục, nghĩ muốn trừ tận gốc liền khó khăn. Tôi không muốn để loại ngăn cách này phá hoại tình cảm của tôi dành cho nàng, nhưng lại không có cách che giấu bản tâm xem nhẹ một tia không hợp lý kia. Tốt xấu gì cũng học tâm lý lâu như vậy, tuy tôi không có bản lĩnh nhìn thấu lòng người, cơ bản sát ngôn sắc* vẫn là hơi có thể. Cho dù Tiêu thần thái động tác hầu như không có kẽ hở, cũng chỉ là "hầu như" thôi, lúc nàng ôm tôi, nắm ngón tay trong nháy mắt siết chặt, ở thời điểm ánh mắt tôi đón nhận, độ cong bên môi so với bình thường cong thêm mấy phần. Trong lòng nàng hoảng. (*xét lời nói, nhìn vẻ mặt, mà rõ được lòng người)

Lúc này tôi thực sự muốn cảm hận lên tất cả sự chú ý đều đặt trên người nàng, thậm chí còn đối với nàng một cái nhũ mày một nụ cười đều rõ như lòng bàn tay. Nếu không phải vậy, làm sao tôi có thể chỉ dựa vào chi tiết nhỏ để quên như vậy mà nhận ra được không thích hợp?

Khiếp sợ, hoảng hoặc, thất vọng, xấu hổ, các loại tâm tình quanh quẩn ở trong lòng tôi, khiến tôi sinh ra một mối khó tả. Tôi sợ mình vừa mở miệng chính là chất vấn sẽ tổn thương lòng nàng, càng sợ bản thân khó có thể tiếp thu chân tướng ngược lại đem cả hai chúng tôi đẩy ra càng ngày càng xa. Không bằng cái gì cũng không nói.

Lạnh lùng cũng được, nhu nhược cũng được, trước khi tôi làm rõ nỗi lòng, tìm được phương pháp giải quyết thích đáng, trầm mặc là thái độ duy nhất tôi ứng đối với nàng. Nhưng mà, tôi trầm mặc chung quy khiến nàng thương tâm, đã thương người đồng dạng tổn thương mình. Ngay lúc tôi căn Tiêu ở ngoài cửa, đem mình khóa ở trong phòng, dựa vào Mặc Mặc chuẩn bị tất cả, miễn cho bản thân nhất thời nhẹ dạ liền dễ dàng bỏ qua một tờ thời điểm này, Tổng Dịch Thư mang theo một đám người bao vây ký túc xá của chúng tôi. Nàng cùng tổng đội trưởng hăng hái ngày hôm qua tôi gặp được như hai người khác nhau, trước mặt thanh hắc, khuôn mặt tiêu tụy, trong mắt tràn đầy tơ máu, còn mang theo chút sung phờ sau khi rơi lệ.

"Các người đều đi ra ngoài, ta có việc nói với nàng." Nàng phát tay một cái đem mấy đại hán vạm vỡ phía sau vẩy lui, ánh mắt miết qua Mặc Mặc, sau đó dừng ở trên mặt tôi. Hướng về phía Mặc Mặc bắt mắt mỗi muốn nói cái gì lắc đầu một cái, tôi nhìn Tổng Dịch Thư sau khi tự đóng cửa lại liền uể oải ngồi trên ghế thống khổ nắm lấy tóc mình, mơ hồ có suy đoán, dựa vào động tác xoay người rót nước cho nàng, che giấu đi biểu hiện trên mặt.

"Thiên Ngâm nàng, xảy ra chuyện rồi." Bỗng nhiên nghe thấy Tổng Dịch Thư nghẹn giọng nói. Tay tôi đỡ chén nước run lên, non nửa chén nước nóng khuynh đảo ở trên mu bàn tay, nóng đến một mảnh phấn hồng. Trong lòng hồ thẹn, nhưng tôi chỉ có thể làm như cái gì cũng không biết, nhẹ giọng hỏi: "Cô nói cái gì?"

"Tôi phát động thủ hạ rồi, đem toàn bộ căn cứ đều soát một lần, nhưng tìm không được nàng..." Tổng Dịch Thư chìm đắm ở bên trong tâm tình của chính mình, tựa hồ không có phát hiện tôi dị thường. Bình ổn tâm tư, tôi hít sâu một hơi, đem nước nóng đặt ở trên khay trà bên tay nàng, khó khăn nói: "Mất tích cũng không có nghĩa là..." Lời còn chưa nói hết, đã thấy nàng đột nhiên từ trong túi móc ra một bộ đàm mini, từ ăng ten đã bị kéo đứt, màn hình dạ quang cũng có biến hình nhẹ, có thể thấy được tâm tình chủ nhân của nó lúc đó cỡ nào kích động.

"Cái bộ đàm này, trên người Thiên Ngâm cũng có một cái, " nàng mạnh mẽ nắm chặt nắm đấm, khớp xương kêu kẹt vang vọng. "Nàng không biết chính là, thứ này còn nối tiếp một con chip trong cơ thể nàng, phạm là nàng có bất trắc... Tôi liền có thể ngay đầu tiên thu được tín hiệu."

Chẳng trách nàng có được tin tức nhanh như vậy, cũng chẳng trách nàng thống khổ như vậy khẳng định Ngô Thiên Ngâm đã gặp bất trắc. Tay trái của tôi gắt gao đè lại tay phải khẽ run, trầm mặc không biết phải an ủi nàng như thế nào.

"Tôi điều tra máy ghi hình, ngày hôm qua Thiên Ngâm qua chàng vạng một mình đi tới thành đông, có người từng nhìn thấy nàng tiến vào đầu hẻm bên kia, " nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt vững vàng mà nắm lấy tôi, dường như muốn nhìn thấy trong lòng tôi đi, "Người của tôi lục soát qua nơi đó, chỉ có mấy cỗ thi thể tử trạng thê thảm, nhưng không có tìm được nàng."

Nàng không nói tới thân phận những thi thể này, cũng không có nói tới phòng nghiên cứu gần đó. Như Tiêu nói, Ngô Thiên Ngâm chết, cùng những kia cũng không thể tách rời quan hệ.

Là không biết, hay có ý ẩn giấu cái gì?

"Buổi sáng hôm đó cô nhờ tôi đi đưa cho nàng bữa sáng, tôi liền theo người hỏi thăm hướng đi của nàng..." Tôi chầm chước nói rằng. Nếu như nàng điều tra máy ghi hình, như vậy có phải cũng phát hiện Tiêu từng đi qua chỗ đó? Hiện tại nàng tới hỏi tôi là bởi vì cái gì? Hẳn là đã có hoài nghi với tôi hoặc Tiêu?

Lấy cảm tình Tổng Dịch Thư đối với Ngô Thiên Ngâm, nếu biết Tiêu giết chết người trong lòng nàng, dù cho phe mình có đạo lý, cũng khó bảo toàn nàng sẽ không làm cái gì trả thù. Coi như tôi không đồng ý Tiêu, không đồng ý hành vi của nàng thế nào đi nữa, kia cũng là việc của tôi và nàng, tôi không cho phép những người khác thương tổn nàng. Nói tôi bao che cũng được, nói tôi ích kỷ cũng được, mặc dù nội tâm tôi mâu thuẫn không ngớt, nhưng bảo vệ nàng đã trở thành chấp niệm thâm căn cố đế, mặc dù lương tri tôi một lần lại một lần tra hỏi, tôi thống khổ qua, mê man qua, nhưng cuối cùng tôi vẫn lựa chọn thỏa hiệp.

"... Thế nhưng tôi cũng không có nhìn thấy nàng." Không dám nhìn thẳng Tổng Dịch Thư cặp mắt kia sẫm đầy tơ máu nhưng vẫn như cũ sáng sủa đến kinh người, tôi nhìn chằm chằm bên tay nàng nước nóng đầy bảy phần, cắn răng nói, tay trái gắt gao bóp lấy cổ tay phải, sức mạnh lớn đến mức gần như muốn gây nên co giật.

"Vậy...sao? Không có nhìn thấy a..." Nàng thấp giọng ní non một câu gì, tôi không hề nghe rõ, đã thấy nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên quay về tôi khẽ mỉm cười, nụ cười miễn cưỡng, như là giọt sương run rẩy trong gió, yếu đuối đến mức chỉ ở trong khoảnh khắc sẽ vỡ tan, "Tôi biết rồi."

Thấy nét cười của nàng, tôi cảm thấy như có một đoàn bóng chặn ở ngực, không lên được cũng không xuống được, trĩu nặng khiến tôi hầu như không nhận được muốn bật thốt lên thẳng thắn —cuối cùng, vẫn là không có.

"Tôi vốn tưởng rằng có thể tìm tới chút manh mối... Là tôi đường đột, xin lỗi. Căn cứ còn có chút việc chờ tôi đi xử lý, như vậy, tôi đi trước." Nàng nhìn tôi lại nở nụ cười, sau đó đứng lên, tựa hồ là đột nhiên thức dậy, nàng lung lay loáng một cái, đỡ lấy lưng ghế dựa giữ vững thân thể, lại không cẩn thận đụng đổ chén nước trên bàn trà. Thủy tinh rơi trên sàn nhà phát sinh một tiếng vang trầm nặng, nước nóng tung một chỗ, lặng yên không một tiếng động ngấm tẩm thấm không còn màu hồng nhạt, loại màu sắc kia, cực kỳ giống máu tươi chậm rãi chảy xuôi. Tim tôi đột nhiên nhảy một cái, bốc lên một tia dấu hiệu không tốt. Tổng Dịch Thư yên lặng mà liếc mắt nhìn tẩm thấm ướt nhẹp, khoe miệng nụ cười càng ngày càng hư vô: "Thật không tiện."

"Không có chuyện gì," tôi vội vàng đưa tay đỡ lấy nàng, "Sắc mặt của cô rất kém, tìm... bác sĩ xem một chút đi." Tôi dừng một chút, nuốt xuống tên Tiêu.

"Không cần, tôi rất khỏe," bỏ ra tay tôi, Tổng Dịch Thư bước nhanh đi tới cửa, tay khoát lên nắm cửa, do dự một lúc mới nói, "An An, tuy rằng thời gian chúng ta quen biết không lâu, nhưng ngoại trừ Thiên Ngâm ra, cô là người tôi tin tưởng nhất ở trong cái căn cứ này... Cho nên, nếu như tôi không ở đây, có thể thay tôi hào hào bảo vệ nơi này sao?"

Tôi cau mày nhìn nàng, cũng không tính nói tiếp, không nói tôi chỉ là một người ngoài mới đến, ở đây không có căn cơ cũng không có trợ lực, chỉ riêng giữa những hàng chữ của nàng toát ra bộ dáng giao phó hậu sự liên liền khiến tôi rất bất an, không dám liên như vậy đáp ứng, chỉ lo để cho nàng không còn lo lắng làm ra việc ngốc.

"Xin nhờ." Nàng không có cưỡng cầu tôi trả lời, thân nhiên cong cong khoe miệng, sau đó quay về tôi phất tay một cái, mở cửa đi ra ngoài. Nhìn bóng lưng của nàng, tôi buông ra tay trái chính mình lôi kéo chặt chẽ, tay phải mất ràng buộc bắt đầu từ đầu ngón tay nhẹ nhàng run rẩy lên.

—tín nhiệm nhất a... mà tôi lại phụ lòng sự tin tưởng của cô.

Nhưng, tôi không hối hận.

Tổng Dịch Thư đến vội vã, đi vội vã, mà người nàng mang đến cũng như cách thủy triều hạ xuống. Rất nhanh, toàn bộ căn phòng đều rơi vào trong một loại yên tĩnh dị thường, tôi nhìn một chút Nhị Bảo ghé vào giường chợp mắt, khẽ thở một hơi.

Tay phải không tiếp tục run rẩy, nhưng hồng ngân trên mu bàn tay vẫn chưa từng rút đi, vừa này không cảm thấy, hiện tại lại hiện ra đau rát, chỉ là, loại đau này, so với dằn vặt trong lòng, có đáng là gì đây. Tôi lẳng lặng tựa lưng vào ghế ngồi, phóng không suy nghĩ, sau lưng lại vang lên tiếng bước chân, không cần quay đầu lại, tôi biết, người kia là Tiêu. Tôi sờ môi, dưới mặt ngoài bình thản chính là tâm loạn như ma: Giấu trong lòng xấu hổ đối với Tổng Dịch Thư, tôi thực sự không muốn vào lúc này thấy nàng. Nhưng nàng không để ý tôi lạnh nhạt chút nào, đi tới trước mặt tôi quỳ gối nửa ngồi nửa quỳ, hai tay nâng lên tay phải của tôi cẩn thận tỉ mỉ một lúc, ôn thanh hỏi: "Làm sao không cẩn thận như vậy? Có đau không?" Vừa nói, vừa cúi đầu nhẹ nhàng thổi khí vào mu bàn tay của tôi.

Lông mi nàng vừa dày vừa dài, đẹp đến cực kỳ, lúc này ôn thuận hơi rủ xuống, che giấu biểu hiện ở trong mắt, càng khiến tôi trong lúc nhất thời nhìn không thấu ý nghĩ của nàng. Lòng bàn tay nàng mềm mại mà lạnh lẽo, che ở vết thương của tôi, lại như là dán lên một khối hàn ngọc ôn hòa bóng loáng, phi thường thoải mái. Nhưng mà theo hơi thở trong miệng nàng phất ở trên da thịt của tôi, vừa giống như là lửa nóng bỏng, loại nhiệt độ kia liền theo mu bàn tay một đường truyền tới đáy lòng, dường như liền muốn hòa tan phòng ngự vốn không đỡ nổi một đòn của tôi.

Có lẽ, dù không có cái gì phòng ngự, tôi vẫn cố chấp chắn rào, có điều chỉ là che lấp lòng cuồng khó chịu thôi. Đối thủ là Tiêu, xưa nay tôi đều sẽ không phải người thắng cuối cùng.

"Tổng Dịch Thư nói gì rồi? Nàng có làm khó dễ em không?" Thấy tôi không trả lời, nàng cũng không giận, chỉ mang tới thuốc mỡ, đều đều bôi ở trên mu bàn tay của tôi, nhẹ nhàng xoa bóp mấy lần, để thuốc mỡ rót vào làn da, "Có điều, trong căn cứ này tàng long ngọa hổ, đòn bí mật quá nhiều, nàng tự lo không xong, nói vậy cũng không có tính lực gây khó dễ với em"

Tôi nhú mày, ý định hỏi nàng, đã thấy nàng bôi xong thuốc mỡ, dùng khăn ướt ung dung thông thả lau chùi ngón tay, ánh mắt ngấm lấy ý cười dò xét đánh giá tôi, giống như chắc chắn tôi sẽ không kiềm chế nổi mở miệng hỏi nàng. Lời chưa kịp ra khỏi miệng đã mất hứng thú mở miệng. Tôi tránh đi tầm mắt của nàng, chống cằm nhìn về phía khác, làm ra dáng vẻ không thèm để ý, vẫn không nói chuyện cùng nàng, nhưng vẫn trong lúc vô tình dẫn theo mấy phần giận hờn, không còn là hơi buồn thương mù xoăn xuất như trước.

"An Nhiên, em là không tin tôi sao?" Tiêu đứng lên, đưa tay nhẹ nhàng khoát lên bờ vai tôi, ôn nhu nói, "Em không nói chuyện cùng tôi, tôi rất thương tâm"

Từ bên trong giọng điệu của chị, sao em nghe không ra nửa điểm thương tâm đây? Bối bối, bên vai trái tôi run lên một hồi, tránh ra tay nàng. Tiêu không nói lời nào. Tôi cảm giác được nàng đứng phía sau tôi, thật sâu nhìn kỹ tôi, nhưng tôi không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, cũng không nghe được âm thanh của nàng. Nàng đây là tức rồi, không muốn để ý tới tôi sao?

Tâm tôi bởi vì suy đoán như vậy đột nhiên mất mát hạ xuống, rồi lại không nhận được thở phào nhẹ nhõm. Như vậy cũng được, nàng tức rồi đi, tôi liền không cần cứng rắn nhìn nàng nữa.

Đệ nhất tốt hảo bất tương kiến. (Một, tốt nhất là không gặp.)

Đệ nhị tốt hảo bất tương tri. (Hai, tốt nhất đừng quen biết.)

Thương Ương Gia Thổ nói không sai.

Đội đã lâu không có động tĩnh, sống lưng tôi ưỡn đến mức cương trực thư giãn hạ xuống, không đội xoay người, trên mặt lại mát lạnh, tiếp theo hạ xuống nụ hôn nhẹ như lông hồng.

"Vì sao không thể tin tưởng tôi đây..." Nàng thở dài như gió mát nhẹ phẩy, nhận nhặt mùi thơm thoảng qua, chờ tôi quay đầu lại, nàng đã biến mất không còn tăm hơi, lưu lại mát mát phiền muộn. Tôi lẳng lẳng bặm mặt, trong đầu lại hiện ra hai câu cuối bài thơ kia — An đắc dữ quân tương quyết tuyệt, miễn giáo sinh tử tác tương tư. (...Nhưng vừa gặp được, liền vừa hiểu. Có gặp không gặp khác gì nhau? Đành cùng người quyết ý đoạn tuyệt, tránh một lúc thương nhớ đến sống chết...)

Tôi gần chạng vạng. Mặc Mặc bỗng nhiên vọt vào phòng, kéo tôi một cái chạy ra ngoài.

"Sao, làm sao?" Bị nàng kéo đến lao đảo, tôi vội vàng hỏi.

"Xảy ra chuyện lớn," nàng một bên chạy, một bên quay đầu lại nói chuyện cùng tôi, trên mặt là nghiêm túc hiếm thấy, "Cái căn cứ này... Sợ là muốn loạn."

Trong lòng tôi lo lắng, không khỏi nhớ tới về mặt Tổng Dịch Thư trước khi rời đi.

Tác giả có lời muốn nói: Thật không tiện ta lại càng đến chậm → _ →

Ta cũng không nói lý do, ngược lại không chương mới đều là ta sai ㄟ (͡ ▽ ͡) ㄟ

Tiểu Mỹ dương quân bắt đầu giả bộ đáng thương ...

Lại nói, có thân nói vẫn người chết quá ngọt ngào, ta chỉ có thể buông tay, tận thế sao, sao có thể người không chết? Tuy rằng những người này rất nhiều đều là đại phản phái Tiểu Mỹ dương quân hạ độc thủ... Có điều tin tưởng ta, mặt sau còn có rất nhiều cơ hội là để cho Zombie môn thi thố tài năng! Ta chân chính tận thế cảnh tượng còn không viết ni (cấu bản

Có điều ta trước đó có từng nói đây là Âm Hắc hệ a, không chịu nhận cô lương môn vẫn là chó miễn cưỡng ~~~ ngược lại ta dưới một phản kháng định là muốn mở một ngao kiều cùng ngọc bạch ngọt ung dung vẫn đến điều hoà tâm tình ~(\(\geq \nabla \leq\))~ kính xin mời chờ mong ~

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 71: Tiêu: Sơn Vũ Dục Lai

E là nàng thật sự giận. Không nói chuyện cùng tôi, thậm chí ngay cả một cái liếc mắt cũng lười cho, nếu như tôi không rời đi, bạn thân tốt của nàng liền lập tức đứng ra đảm nhiệm hộ hoa sứ giả, mà ở tình huống không nguy hiểm tính mạng, tôi đánh không lại Kiều Từ Mặc. Ôn ngôn mềm giọng dỗ dành, ánh mắt long lanh chăm chú nhìn, đặt ở quá khứ, chỉ cần như thế liền có thể làm cho nàng mềm lòng; nhưng mà lần này, tôi hao hết tâm tư, không tiếc yếu thế giả bộ đáng thương, mặc dù nàng có chút thay đổi sắc mặt, nhưng còn không chịu tỏ biểu hiện tha thứ cho tôi, cuối cùng vẫn là chuyển mắt qua nơi khác. Đánh không được chửi không được, ngay cả nói nặng lời đều không nỡ, vừa không có tài ăn nói hoa ngôn xảo ngữ vô cùng dẻo miệng hồng cho nàng hồi tâm chuyển ý, tôi cũng không có cách nào. Dù không cam lòng đến đâu, cũng chỉ có thể tạm thời rời đi.

Nàng tức giận như vậy, bởi vì tôi giết Ngô Thiên Ngâm?

Lẽ nào trong lòng nàng, vị trí của Tổng Dịch Thư nặng như vậy?

Nghĩ đến khả năng này, tôi cảm thấy rất cần thiết gặp gỡ tổng đội trưởng mới của căn cứ này. Vừa rời khỏi ký túc xá, liền thấy mấy đội nhân mã đang vội vàng tụ tập về phía tòa nhà văn phòng trung tâm thành, xem tình hình đúng là cực kỳ giống xao động ngày ấy Trường Thiên bị phát hiện, lại có chuyện gì phát sinh a. Cái căn cứ này thực sự là một khác đều không được thái bình, một việc lại một việc liên tiếp phát sinh, như là sau lưng có một đòn bí mật thúc đẩy, có một đôi mắt đang quan sát — là quân đội, hay là thế lực sau lưng Ngô Thiên Ngâm? Hay là, một cái khác tiềm tàng không biết?

Tôi chạy tới nơi đó, lúc này, một đám nam nhân mặc tây trang màu đen bắt đầu xua đuổi dân chúng không cho bọn họ đi về phía trung tâm thành; tôi dựa vào bọn họ lại đây trước, nhanh chóng tránh vào một ngõ nhỏ, nơi đó loạn loạn nhiều nhiều, có không ít đường tắt thông suốt bốn phương. Có điều, đường tắt cần phải cẩn thận tránh đi quan sát của những người mặc áo đen kia không nhanh và tiện như vậy. Chờ tôi chạy tới phụ cận tòa nhà văn phòng trung tâm thành, đã hơn mười phút sau đó, mà ẩn ở đầu hẻm nhìn tới, nơi đó ba tầng cả trong lẫn ngoài vây quanh dị năng giả khiến tôi không thể mạnh động.

Trong những người này, có ít nhất một nửa người mang theo khí thế kỳ lạ, giống như người tôi phát hiện ở bên trong phòng nghiên cứu. Nói đến, bởi vì cái chết của Ngô Thiên Ngâm, tôi liền không có tới gần thêm phụ cận kia, để tránh khỏi bị người hữu tâm phát hiện mà điều tra ra liên hệ, nhưng lưu tâm bên dưới, không có nghe nói Tổng Dịch Thư đối với nơi đó áp dụng qua xử lý gì cả, dựa theo tính cách của nàng cùng lối làm việc, này tựa hồ giải thích không thông.

Mà hiện tại, những dị năng giả khả nghi kia lại xuất hiện ở đây, trong đó, có liên quan gì sao? Ở thời điểm tôi do dự, mấy người từ thành Tây một bên khác lại đây, cầm đầu là một bóng người gầy yếu toàn thân quấn ở bên trong áo khoác màu đen, nhìn đáng sợ, hẳn là một nữ nhân. Mà mỗi chỗ nàng đi qua, hết thấy người đàn ông áo đen xúm lại đều dồn dập cúi đầu tránh ra, không tiếng động mà vì nàng lưu ra một con đường, đội nàng cùng mấy người phía sau đi qua, lại nhanh chóng khép kín.

Lúc bọn hắn tách ra ở giữa vòng vây thì tôi thấy trong đó Tổng Dịch Thư cô đơn lẻ bóng, sắc mặt của nàng rất là khó coi, giằng co với hồ lang chi sư vòng ngoài, tình thế rất là ác liệt.

Xem ra, Tổng Dịch Thư chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều.

Khiến tôi không nghĩ ra chính là: Tuy trong căn cứ này người phản đối nàng không ít, nhưng người ủng hộ nàng còn nhiều hơn, không nói đội ngũ nàng thống lĩnh trước kia, Tức Mặc tỷ muội duy trì trung lập, chính là lấy tâm trí Ngô Thiên Ngâm, nhất định có lưu lại hậu chiêu bảo hộ nàng chu toàn, bằng không cũng sẽ không quả quyết muốn chết ở trong tay tôi như thế. Như vậy tại sao Tổng Dịch Thư lại một thân một mình rơi vào hoàn cảnh bị vây công đây?

Lâm tin tiểu nhân, trúng mai phục?

Nếu nàng thực sự là người bất cần dễ dụ như vậy, kia cũng không gánh được vị trí đội trưởng căn cứ này. Đúng lúc này, đoàn người bỗng nhiên yên tĩnh lại, không có mấy may châu đầu ghé tai tiếng nói chuyện, dường như tiếng ruồi muỗi vỗ cánh cũng có thể nghe rõ ràng. Liền nghe một âm thanh thô lẹ như gỗ đá ma sát nói: "Tổng đội trưởng, nhiều ngày không gặp, phong thái càng sâu hơn trước a!"

Thanh âm này chói tai, phúng ý trong lời nói cũng không hề che giấu.

Lẽ nào hai người này có quan hệ sao?

Tổng Dịch Thư xi cười một tiếng, nhưng cũng không kích động, chỉ nhẹ nhàng trả lời: "Khúc Úy, người dẫn theo nhiều người như vậy, muốn làm gì?"

"Hiện hách hách, làm cái gì?" Dây thanh của người kia tựa hồ bị trọng thương qua, mỗi lần phát ra tiếng cũng như kim loại thổi qua dây đàn violon, "Biết rõ còn hỏi! Đương nhiên là giết ngươi, sau đó tự lập vương."

"Ngươi đã tâm lớn như vậy Trường đại ca biết chưa?" Tổng Dịch Thư sâu xa hỏi ngược lại, như là đối với tình hình của mình không có chút nào lo lắng.

"Ma quỷ kia tự cho là đúng rồi, xưa nay không có đem đám người chúng ta để ở trong mắt, chết chưa hết tội." Khúc Úy cười nói, "Muốn nói đã tâm, tiểu tình nhân của ngươi lẽ nào so với ta nhỏ hơn sao? Chỉ có điều nàng xui xẻo, bị cường nhân giết, ngược lại ta nương ông đắc lợi. Xem xét tình cảm ngày xưa, chỉ cần ngươi đầu hàng, ta không giết ngươi."

Tổng Dịch Thư khẽ cười một tiếng: "Nếu như ta không muốn?"

"Vậy cũng chớ trách ta lòng dạ ác độc." Khúc Úy hơi hốt vung tay lên, lập tức liền có một đám thủ hạ vây lại, từng người từng người lấy ra vũ khí trong tay, đều là đao cụ sáng loáng màu trắng bạc, vẻ mặt mỗi người đều rất dữ tợn, tựa hồ cũng không để ý đối tượng sắp sửa giết là ai.

"Khúc Úy, ngươi thực sự là càng ngày càng quen thuộc nghề nghiệp ám bộ, chỉ có thể trốn ở phía sau người khác xem cuộc vui sao?" Tổng Dịch Thư khinh thường giễu cợt nói.

"Ha, ngươi đây là kích ta?" Khúc Úy dương tay động tác bảo thủ hạ dừng lại, âm lãnh cười, "Mặc dù ta tự mình lên sân khấu thì lại làm sao? Ngươi cũng không phải là đối thủ của ta."

"Thù rồi mới biết." Tổng Dịch Thư vừa mới ngắt lời, đã khởi xướng công kích trước tiên. Dị năng của nàng hình thái là hỏa, đẳng cấp không thấp, chỉ ít nhảy mất phát ra một hỏa xà độ lớn bằng cổ tay không phải chuyện dễ dàng gì. Đương nhiên, đối thủ của nàng cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, gió tay một đạo băng trụ liền đóng băng hỏa xà của nàng, chợt rơi xuống vỡ thành từng mảnh nhỏ. Phản kích cũng theo nhau mà tới, gai băng gào thét lấy tốc độ mắt thường khó phân biệt được nhăm vào trái tim nàng, một giây sau hỏa diễm đột nhiên xuất hiện dung thành một nắm nước rơi xuống.

Hai người này, một là hệ băng, một là hệ hỏa, chính là tương khắc, xem ra kinh nghiệm chiến đấu cùng tốc độ phản ứng đều sà sà nhau, nếu như không tính trắng hán áo đen vây xung quanh mắt nhìn chăm chăm, thắng bại vẫn còn tỷ lệ 5:5.

Các nàng động tĩnh lớn như vậy, sẽ gây chú ý những thế lực khác, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thế lực Tổng Dịch

Thư chống đỡ chẳng mấy chốc sẽ tới rồi, trước lúc đó, nàng có thể giữ được tính mạng của mình hay không?

Tôi suy nghĩ, vẫn là đề xuống sự định đục nước béo cò, lựa chọn lẳng lặng đứng xem.

Với tình thế bây giờ, một Tổng Dịch Thư còn sống hữu dụng hơn chết.

Chỉ có điều, sau khi tôi quyết định chủ ý yên lặng xem biến đổi, lại mơ hồ phát hiện không thích hợp. Tổng Dịch Thư né tránh rất cứng nhắc, công kích cũng không đúng chỗ, tuy rằng nhìn qua hỏa thế hung mãnh, nhưng đều là hướng về nơi Khúc Úy có thể hóa giải, so với đối phương không nể mặt xảo quyết, lại như là luận bàn trò đùa. Tại sao nàng muốn hạ thủ lưu tình?

Nói vậy đối thủ của nàng cũng dần dần nhận ra được điểm này, thế tiến công càng ngày càng ác liệt, ra chiêu càng nhanh hơn, hiển nhiên là chủ ý đánh

tốc chiến tốc thắng. Cứ theo tiết tấu này, Tổng Dịch Thư cũng chống đỡ không được bao lâu.

Quả nhiên, sau một khắc, bờ vai của nàng liền bị ba đạo băng tiễn cắt ra lỗ hổng thật dài, máu tươi chảy ra, nhuộm đỏ áo khoác nhạt màu của nàng.

Thời gian nguy cấp, các tráng hán áo đen vây quanh ba tầng trong ngoài bỗng nhiên rối loạn, khỏe miệng kêu gào rất nhanh biến thành xô đẩy ma sát, theo vòng ngoài cùng người mặc áo đen từng bước lùi về sau, lại có mấy người bị ném bay, từ bên trong khe hở lộ ra bóng người quen thuộc —— Kiều Từ Mặc giương nanh múa vuốt, cùng với An Nhiên sau lưng nàng.

Sao các nàng đến đây?

Lại thấy phía sau các nàng theo sát Ngô Phóng Ca, Vệ Sở và Nhị Bảo hai người một câu, tôi nhìn không được thờ dài. Toàn viên tham dự, đội hình không nhỏ.

Là nhận được tin tức đến cứu viện Tổng Dịch Thư? Hay là đơn thuần đến xem trò vui? Mặc kệ là nguyên nhân gì, nếu các nàng chuyển này giao du với kẻ xấu, tôi cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Lắc lắc đầu, đang muốn đẩy ra người áo đen cản đường cùng các nàng hội họp, biến cố đột nhiên phát sinh. Tổng Dịch Thư cương ở tại chỗ không nhúc nhích được, một gai băng dài gần ba thước ở giữa trái tim của nàng, xuyên qua ngực trái, băng nhọn theo xương bả vai nàng hạ đột xuất một mảng lớn.

Bởi vì nhiệt độ cực thấp đóng băng huyết dịch, tuy rằng cực hạn đau đớn, nhưng nàng không có lập tức chết đi, mà sắc mặt trắng bệch nắm chặt gai băng, trầm thấp thờ dốt.

Theo góc độ mình nhìn lại, như là nàng cố ý đụng vào.

"A Thư!" An Nhiên kinh hô một tiếng, đẩy ra mấy tráng hán áo đen chặn ở trước người, cướp bước lên trước đỡ lấy Tổng Dịch Thư lão đà lão đảo.

Kiều Từ Mặc phản ứng thật nhanh, lập tức xông lên trước đẩy ra dao băng Khúc Ủy bắn về phía An Nhiên, ngược lại vững vàng hạn chế đối phương.

Ở phía sau các nàng khoan thai mà đến Tức Mặc Thanh Nghi chà chà cảm thán, nụ cười có chút cười trên sự đau khổ của người khác; Tức Mặc Thanh Lan mặt lạnh chỉ huy đội viên ba phân đội Bạch Hồ, Huyền Vũ cùng Chu Tước đem đám người áo đen kia hoàn toàn vây quanh.

Tình thế vào đúng lúc này nghịch chuyển, nhưng tôi không cách nào thả lỏng nổi lòng.

Chạy tới trung tâm khu vực xung đột, An Nhiên đang lấy một loại tư thế thân mật hết sức chói mắt đem Tổng Dịch Thư ôm vào trong ngực, lông mày nhíu chặt, lo âu hỏi: "A Thư, cô thế nào?"

"Không, không có chuyện gì." Tổng Dịch Thư hướng nàng khẽ mỉm cười, nhưng đột nhiên phun ra một ngụm máu.

A, đánh trúng trái tim rồi còn không có chuyện gì, coi mình là xác sống sao? Tôi không khỏi cười lạnh.

"Tiêu, chị mau đến xem nàng." An Nhiên ngẩng đầu nhìn tôi, lo lắng nói.

"... Được." Tôi mỉm cười gật đầu, che giấu sát ý bên trong, An Nhiên cuối cùng cũng coi như chịu nói chuyện cùng tôi, nhưng là vì một người ngoài không liên quan, người này vẫn là Tổng Dịch Thư cùng nàng quan hệ âm mưu, trong lòng tôi không thích, lại như là có một cây đuốc đốt cháy lý trí —— ngọn lửa này này, gọi là đồ kị.

Người bị thương nặng kia so với tôi càng không thêm đề ý thân thể của chính mình, ho khụ vài tiếng sau từ chối tôi tới gần, mà kéo xuống cổ áo An Nhiên, dấn sát vào bên tai nàng mắt công sức nói gì đó, mãnh liệt lửa giận để tôi không bình tĩnh nổi đi nghe nàng đến cùng nói cái gì, chỉ có nắm chặt hai tay, dùng móng tay mạnh mẽ ngắt lấy lông bàn tay mới có thể ngăn chặn kích động. Cẩn cẩn môi để cho mình tĩnh tâm lại, liền thấy Tổng Dịch Thư buông lỏng tay ra, ngửa mặt nằm trên đùi An Nhiên, hít sâu một hơi, gắng gượng nói rằng: "Tôi lấy tên tổng đội trưởng Ngạo Thiên căn cứ, đem căn cứ mọi việc giao cho Tạ An Nhiên, chức tổng đội trưởng do nàng tiếp nhận... Đây là nguyện vọng của tôi."

Không chờ những người khác đưa ra phản bác, lòng bàn tay nàng nắm dao băng trong ngực đẩy lên một ngọn lửa đỏ, đem dao băng kia trong khoảnh khắc hóa thành hơi nước, không còn gì ngăn chặn, máu tươi ồ ồ từ ngực nàng phá động tranh nhau chen lẫn tuôn ra, tại vạt áo trước của nàng đổ một mảng lớn.

Mang theo thoải mái mỉm cười, nàng khép lại hai mắt, tôi xem hiểu hình môi nàng, âm cuối cùng kia là "Thiên Ngâm".

Không cần tôi tự mình động thủ, Tổng Dịch Thư chủ động kết thúc tính mạng của mình, nhưng ở thời khắc cuối cùng đem căn cứ giao cho An Nhiên, bất luận nàng đến cùng xuất phát từ mục đích thế nào, này không thể nghi ngờ đem An Nhiên bao gồm một nhóm tất cả chúng tôi đều đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió.

Hiện trường rơi vào trầm mặc quỷ dị.

Chú ý đến từ bốn phương tám hướng, khiến lòng người ử dột.

Son vũ dục lại a... (mưa gió sắp đến)

Tác giả có lời muốn nói: Lần trước có người hỏi a thư làm sao bây giờ, ta trả lời là —— tuần tình → _ →

Tiểu Mỹ đương tiếp tục mị mị gọi địa ghen a ~~~

Lam sau, chúng ta Tiểu An Từ muốn bắt đầu bày ra nàng nữ chủ khí tràng (sương lớn

Đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai tra giả bắt đầu vân du tứ phương, đại khái hai tuần lễ sau trở về, không muốn quá nhớ nhưng ta nhạ, o(n_n)o~

Trở về bảo chiếu cho mọi người xem, không muốn đập ta mà...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 72: Tạ: Khoai Lang Bồng Tay

Về mặt Tổng Dịch Thư trước khi rời đi vẫn nhiều lần xuất hiện trong đầu tôi, khiến tôi không thể nào ngừng liên tưởng, mà Mặc Mặc đột nhiên sốt sắng lôi kéo tôi lao ra cửa, điều này càng làm cho tôi có suy đoán nghiêm trọng. Ngạo Thiên căn cứ trật tự từ trước đến giờ không tệ, là căn cứ ngay ngắn hiếm thấy nhất tôi từng gặp đến nay, mỗi người quản lý chức vụ của mình, chỉ ít ở bên ngoài không có cái gì xấu xa khắp khiêng. Mà hết thấy này, không thể thiếu tài lãnh đạo của đội trưởng chức quyền cao.

Nhưng hiện tại Mặc Mặc lại nói cho tôi, căn cứ loạn rồi — như vậy khả năng lớn nhất chính là người lãnh đạo căn cứ sẽ có bất trắc hoặc là đã gặp phải bất trắc. Sự thực chứng minh tôi linh cảm không có sai. Nhưng tôi cỡ nào hi vọng là mình nghĩ quá nhiều, cỡ nào hi vọng mình không có chạy tới hiện trường, cỡ nào hi vọng mình không vì nhất thời nhẹ dạ mà hứa hẹn... Có phải như vậy liền sẽ không phát sinh rất nhiều khúc chiết phía sau?

Nhưng thế sự xưa nay đều không như mong muốn, mà tôi và Tiêu đi ngược lại ần ưu, từ ban đầu liền mai phục phục bút, hoặc sớm hoặc muộn, chúng có một ngày sẽ bạo phát.

Điều này cũng có thể chính là — số phận.

Khi tôi theo Mặc Mặc tránh ra dòng người đẩy ra vòng vây bên ngoài, tôi cảm nhận được một tia khí thế nhân nhạ ẩn ở trong đám người, nhưng mà bên trong liên miên màu mực rất khó tìm đến bóng dáng người kia, liền nghe phía sau vang lên một giọng nữ mềm mại, mang theo chế nhạo: "Yêu, cô cũng tới !"

Tôi quay đầu nhìn lại, chính là Tức Mặc Thanh Nghi, mà tỷ tỷ của nàng mặt không hề cảm xúc hướng về người thủ hạ bên cạnh dặn dò gì đó, thấy tôi nhìn lại, quay về tôi khẽ gật đầu xem như là hỏi thăm một chút, chỉ là ý lạnh trong mắt không chút nào tan rã, nghĩ đến cũng chỉ có nữ nhân dòng họ Tức Mặc nào đó ở đây mới có thể làm cho mặt nàng giãn ra đi. Liền như Tức Mặc Thanh Nghi là ánh sáng khiến Tức Mặc Thanh Lan có thể động dung, người kia, cũng là người có thể khiến tôi vì nàng dao động nguyên tắc duy nhất... Nhưng tôi không biết, với nàng mà nói, liệu tôi có phải là tồn tại đặc biệt có thể khiến trong lòng nàng mềm mại không đây?

Có Tức Mặc tỷ muội tham gia, những người áo đen chặn đường kia rất nhanh bị khống chế lại, nhưng chúng tôi chung quy vẫn là tới chậm một bước, chờ tôi thấy rõ tình hình trong sân, trong mắt lại tràn đầy màu máu chói mắt. Bước nhanh về phía trước tiếp được thân thể nàng lao đảo muốn ngã, trên tay dính đầy máu tươi, trong lòng tôi run lên, hầu như đỡ không được nàng, đạo băng xuyên qua ngực nàng kia, nếu như không lập tức tiến hành giải phẫu...

"A Thư, cô thế nào?" Tôi do dự không dám dùng tay đụng vào vết thương của nàng, môi nàng cắn đến trắng bệch, lông mi liên tục rung động, hiển nhiên là cực kì đau đớn, liền ngay cả hô hấp đều mong manh.

"Không, không có chuyện gì." Mặc dù vậy, nàng vẫn nỗ lực mím cười một cái, cật lực nói, trong đầu tôi không thể tránh khỏi hồi tưởng lại tình cảnh Tiêu ngắt lấy cổ Ngô Thiên Ngâm, cùng với lúc trước A Thư hai mắt đỏ chót nói tình nhân đã gặp bất trắc thống khổ. Hồ thẹn cùng khổ sở đan xen lẫn nhau, lòng chưa xót cơ hồ muốn rơi lệ.

"Tiêu, chị mau đến xem nàng." Tôi nhìn thấy Tiêu vẻ mặt đông lạnh đứng cách chúng tôi không xa, lạnh lẽo trong mắt nàng để tôi không nhận được hoài nghi có hay không sau một khắc nàng sẽ xông lên bóp nát cổ A Thư —— giống như khi đó nàng đối với Ngô Thiên Ngâm vậy.

Tôi không muốn nghĩ như thế, nhưng tôi không có cách nào điều khiển tư tưởng chính mình.

"... Được." Nàng khẽ cười, trong mắt khôi phục lại vô cùng bình tĩnh, nhìn không ra một chút đau đớn, nhưng bất an trong lòng tôi lại lên tới đỉnh điểm, thân thể cũng theo bản năng cương lên.

"Khụ, khụ khụ, An An... Khụ khụ, " người trong ngực bỗng nhiên nắm lấy cổ áo của tôi, đem tôi kéo lại gần nàng, sức mạnh lớn đến mức đầu ngón tay đều không còn màu máu, "Tôi có lời...muốn nói... cùng cô, khụ, nói..."

Tôi vội vàng dùng ngón tay lau máu tươi tràn ra bên miệng nàng, nhưng mà máu này càng lau càng nhiều, dường như lau mãi cùng không hết. Nàng lại

nắm chặt tay tôi, gắng gượng từng chữ từng câu nói rằng, phảng phất mỗi một chữ đều đã vận dụng toàn bộ khí lực: "Căn cứ, nhà kho, khục... tại phòng, phòng dưới đất... chìa khoá, chìa khoá là vân tay của tôi, Bách Niên cùng, khụ khục... cùng Tướng Thiên khụ khụ khục..."

Tôi nghĩ che miệng nàng để nàng không cần nói chuyện, đành chỉ tiếng ho tan nát cõi lòng tan nát kia, thế nhưng đôi đầu ánh mắt của nàng, tôi rút cuộc không nói ra được một chữ, tràn ngập ước ao nhưng lại cực kỳ tuyệt vọng: "An An, sau khi tôi chết, thay tôi bảo vệ căn cứ."

Tôi bừng tỉnh rõ ràng, nàng đã bắt đầu nghĩ muốn chết.

"Tại sao là tôi?" Tôi không cảm giác mình có năng lực tiếp nhận trọng trách toàn bộ căn cứ, hưởng hờ, phân biệt đối xử, chẳng lẽ không nên là Tức Mặc Thanh Lan hoặc là Tức Mặc Thanh Nghi sao? Coi như là thủ hạ các nàng cũng so với tôi cái người ngoại lai này danh chính ngôn thuận nhiều hơn chứ?

"Tức Mặc, cũng, không chính không tà, tôi, tôi nhìn không thấu... Các nàng không để ý, khụ khụ, mạng người, " Tổng Dịch Thư ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm tôi, dường như nhất định phải có được hứa hẹn của tôi, "Cô, cô dù không đủ mạnh, nhưng, cô không... trở mặt bỏ mặc bọn họ chết... trái tim cô, khụ khụ, trái tim cô, là ấm áp."

— trái tim tôi?

Tôi ôm ngực mình, nơi đó nhảy lên cũng không mãnh liệt.

Tôi không cho là mình có thể đảm nhiệm được trọng trách nặng nề như vậy, thế nhưng nhìn ánh mắt Tổng Dịch Thư cố chấp, tôi cuối cùng không chống cự nổi chua xót trong lòng, chậm rãi gật đầu. Nàng thoai mái nở nụ cười, nhưng trong miệng ho ra càng nhiều máu, tay giữ chặt góc áo tôi đột nhiên buông ra, trong miệng nhẹ nhàng thì non: "Dung mạo cô, thật giống... nàng..."

Tôi cùng Ngô Thiển Ngâm cũng không có chỗ tương tự, "nàng" trong miệng A Thư là ai?

"Tôi lấy tên tổng đội trưởng Ngao Thiên căn cứ, đem căn cứ mọi việc giao cho Tạ An Nhiên, do nàng tiếp nhận chức tổng đội trưởng... Đây là tôi nguyện vọng." Tôi lẳng lặng nhìn nàng hóa đi băng trong ngực, máu tươi như hồng thủy trút xuống, gần như trong nháy mắt đình chỉ hô hấp.

Tôi biết, ngay khi biết tin Ngô Thiển Ngâm qua đời, nàng đã quyết định tự tử tuần tình. Các nàng cảm tình càng chân thành cảm động, nội tâm tôi càng xấu hổ đau đớn. Nghiêm túc mà nói, tôi cùng Tiêu, là kẻ cầm đầu dẫn đến trận bi kịch này. Là chúng tôi, hại chết Ngô Thiển Ngâm, cũng hại chết Tổng Dịch Thư.

"An Nhiên." Tiêu đưa tay nhẹ nhàng khoát lên bờ vai của tôi, ánh mắt thương hại, âm thanh ôn nhu, nhưng lời nói ra lại lạnh lùng mà tàn nhẫn, "Nàng chết rồi."

"Em biết." Tôi cảm thật chặt khuôn tay A Thư nhét vào lòng bàn tay tôi, đem thi thể của nàng để nằm ngang, chậm rãi đứng lên.

Sau khi tôi thả xuống A Thư, nam nhân nàng tín nhiệm nhất lập tức chỉ huy thủ hạ khiêng nàng lên, mà hắn lại đi tới trước mặt tôi, không mang theo cảm tình cung kính nói rằng: "Tôi là trợ thủ của Tổng đội trưởng Đàm Kiệt, nàng ra lệnh cho tôi mọi thứ đều vâng theo Tạ tiểu thư dặn dò, từ bây giờ trở đi, xin cho phép tôi gọi ngài là Tạ đội trưởng."

—— Tạ đội trưởng? Tôi xem như là cái gì đội trưởng.

Tôi lắc lắc đầu, không khỏi cười khổ.

"An Nhiên, chúng ta còn phải đi thành phố B." Tiêu ôm lấy bả vai tôi tay nắm thật chặt, nhưng vẻ mặt không đổi nhắc nhở.

"Ừm." Tôi nhìn nàng một cái, tách ra tay nàng, tâm trầm xuống quay về Đàm Kiệt gật đầu, "Đàm tiên sinh, tuy rằng tôi đáp ứng A Thư rồi, nhưng tôi cũng không có tài năng quản lý căn cứ..."

Đàm Kiệt lập tức đánh gãy tôi: "Tạ đội trưởng yên tâm, cũng không cần ngài làm cái gì, Tổng đội trưởng đã an bài xong tất cả."

Vì thế nên, kỳ thực có tôi hay không đều không trọng yếu đúng không?

Vậy vì sao nàng nhất định phải lưu tôi lại đây?

Có thể tôi không bao giờ tìm được đáp án của vấn đề này này, nhưng nếu đáp ứng nàng rồi, liền nhất định sẽ tuân thủ, đây là tôi nợ nàng, là chúng tôi nợ các nàng.

Tôi không cự tuyệt nữa, xem như là ngầm thừa nhận Tổng Dịch Thư sắp xếp.

"Hiện hách, Đàm Kiệt, chủ nhân người thực sự không đem những người khác để vào mắt! Dựa vào cái gì để một người ngoài làm thủ lĩnh căn cứ? Liền ngay cả người so với nàng có tư cách hơn! Người lẽ nào cam tâm a!" Tôi quay đầu lại nhìn nữ nhân bị Mặc Mặc hạn chế hai tay, mũi nàng bị lấy xuống, lộ ra một gương mặt xấu xí che kín vết tích, vẻ oán độc trong mắt kia, giống như là muốn đem tôi ăn tươi nuốt sống vậy. Trải qua cái gì mà tạo nên nàng bây giờ? Tôi không dám nghĩ tới.

"Ý nguyện của Tổng đội trưởng chính là ý nguyện của tôi, cô không có quyền xen vào." Đàm Kiệt không chút rung động nào trả lời.

"Đàm Kiệt, người cái loại ngu xuẩn! Chỉ xứng làm chó săn người ta!" Khúc Úy hí lên chửi bậy, nhưng không tránh thoát Mặc Mặc ràng buộc, mà nhân mã của nàng bị người Tức Mặc Thanh Lan mang đến tầng tầng vây quanh, nghĩ đến nàng cũng cảm thấy được bại cục không thể nghịch chuyển, mới liều mạng phát tiết chửi bậy đi.

"Ha, người cũng không phải dựa vào chó săn Tửng Thiên mới được quyền chỉ huy ám bộ sao, lại thanh cao nơi nào cơ chứ?" Tức Mặc Thanh Nghi khẽ cười một tiếng, nhưng bên trong cũng đem Đàm Kiệt trào phúng.

Theo lý thuyết, sau Tống Dịch Thư, tỷ muội các nàng có tư cách ngồi trên cái ghế tổng đội trưởng nhất, nhưng tôi chỉ thấy các nàng như có như không trào phúng, lại chỉ đối với Đàm Kiệt; mà tôi người ngoài thò một chân vào này, cũng không có gây nên các nàng sóng lớn, tựa hồ ai làm tổng đội trưởng, đều không quan hệ tới các nàng.

Đàm Kiệt thiếu kiên nhẫn tiếp tục nghe nàng kêu gào, lạnh lùng liếc mắt nhìn một chút, lập tức để thủ hạ trói nàng và nhân mã của nàng, đối với với kết cục của bọn họ, tôi chỉ có thể giữ yên lặng. Coi như A Thư chỉ rõ để tôi kế nhiệm chức vụ tổng đội trưởng căn cứ, mà tâm phúc của nàng Đàm Kiệt cũng biểu hiện ra thái độ dốc hết sức vâng theo, này cũng không có nghĩa là tôi liền thật có thể trở thành thủ lĩnh căn cứ, dù cho chỉ là trên danh nghĩa. Tuy A Thư cũng phải đối mặt với tiếng gầm cuộn cuộn không ngừng phản đối nàng, rơi xuống trên đầu tôi, thậm chí là trăm lần, ngàn lần cực khổ cũng không quá đáng, dù sao, đối với dân bản địa cùng nhóm người xây dựng cái căn cứ này tới nói, tôi cái hàng không tư lệnh này thực sự rất mạo danh kỳ diệu. Mà tôi cảm thấy, người không thể tiếp nhận tôi trở thành đội trưởng căn cứ nhất, lại là Tiêu.

Sau khi tất cả mọi người đều rời đi, vẫn không nói một lời Tiêu bỗng nhiên kéo cổ tay tôi, mang theo tôi hướng đi về phía tòa nhà văn phòng, tôi phảng phất có thể nghe thấy xương cổ tay "kẽo kẹt" vang vọng gào thét, có thể thấy được nàng hiện tại cỡ nào tức giận. Tôi đối với ba người muốn đuổi theo Mặc Mặc, Ngô Phóng Ca, cùng Vệ Sở, lắc lắc đầu, cắn răng theo Tiêu lao đảo đi về phía trước.

Bởi vì động tĩnh vừa nãy, người nhìn thấy chúng tôi lảng nhà lảng nhặng dồn dập tránh ra đường, chỉ làm bộ không biết, rất nhanh, tôi liền bị Tiêu mang vào bên trong tòa nhà văn phòng. Đến trước thang máy, nàng đột nhiên ngừng lại bước chân, nhưng không có thả ra cổ tay tôi, chỉ là một cách hết sức chăm chú mà nhìn chăm chăm con số trên bản tính thể lỏng, tựa hồ nhờ vào đó áp lực cái gì. Tôi hơi hơi giật giật cổ tay, nàng lập tức quay mặt lại, không mang theo bất kỳ tâm tình gì liếc tôi một chút, tôi không dám cử động nữa, cũng không chắc nàng đến tận cùng vì cái gì tức giận, chỉ có thể nhục thanh nhục khí nói một tiếng: "Dau..."

Nàng nhũ nhũ mày lại, tuy không có buông tay, nhưng tốt xấu cũng buông lỏng ra chút, lúc này tôi mới phát hiện viền mắt mình đã có nước mắt đảo quanh, điều này là bởi vì đau đớn mà gây nên phản xạ có điều kiện. Nàng lại cho rằng trong lòng tôi oan ức, về mặt lập tức dần mềm xuống, thay tôi xoa cổ tay đỏ lên, ngoài miệng vẫn như cũ cứng rắn nói: "Liền như vậy muốn làm đội trưởng, hả?"

"Đây là A Thư nguyện vọng." Tôi hít sâu một hơi, tận lực như không có chuyện gì xảy ra mà nói rằng. Động tác tay của nàng chuyên chú, thay tôi nhào nặn sức mạnh lại không khỏi lớn hơn hai phần: "Ồ trong lòng em, Tống Dịch Thư thật sự quan trọng như vậy? So với mẹ của em còn quan trọng hơn sao?" Nói xong lời cuối cùng, Tiêu sắc mặt liền như sương tuyết, khiến tôi quen được nàng nhẹ nhàng đối xử rồi mạnh mẽ cả kinh.

"Tiêu..." Tôi gọi tên của nàng, nhưng lại không biết nên giải thích cái gì. Hay đây chỉ là tôi tưởng bở, nhưng tôi bất luận ra sao đều hi vọng hoàn thành Tống Dịch Thư tâm nguyện, coi như là chuộc tội, này nhưng là không thể cùng nàng nói rõ.

"Đi thôi." Tiêu khe khẽ thở dài, nắm tôi đi ra thang máy.

Hóa ra trong lúc vô tình, nàng đã mang theo tôi lên thang máy đến tầng tiếp theo, mà ngoài dự liệu của tôi, nơi này cũng không phải hầm để xe rộng rãi. Ở chỗ dễ thấy nhất, nằm ngang một tấm cửa bảo vệ dày nặng kiên cố, trên cửa có một cái khóa điện tử. Tôi chợt nhớ tới A Thư đã nói nhà kho căn cứ nằm dưới lòng đất... Hẳn là nơi này?

Tiêu làm sao biết? Nàng dẫn tôi tới nơi này là có ý gì?

"Tôi vốn là vừa ý vật tư cái căn cứ này nên mới đồng ý lưu lại." Tiêu như là nghe được tiếng lòng của tôi, nhân nhật mở miệng.

"Nhưng em chỉ có một chiếc chìa khóa..." Tôi lấy ra khuôn tay A Thư giao cho tôi, đã thấy Tiêu hướng tôi đưa tay ra, lòng bàn tay thỉnh thoảng nằm hai khuôn tay giản dị.

"Đây là?" Tôi chần chờ hỏi, kỳ thực đáp án đã vô cùng sống động.

"Lúc trước nghiệm thi thì thuận tiện lấy xuống." Tiêu nhún vai một cái tùy ý nói rằng.

"..." Tôi liếm môi một cái, cuối cùng không hề nói gì, chỉ tiếp nhận hai khuôn tay nàng đưa cho, cùng một khuôn trong tay đồng thời đè lên khóa điện tử. Chỉ nghe "Đồ ——" một thanh âm vang lên, cửa mở. Nhà kho có ít nhất năm trăm mét vuông, rộng tuếch, thật giống như bị đạo tặc cướp sạch qua. Tôi cùng Tiêu liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy kính ngạc trong mắt đối phương.

Tác giả có lời muốn nói: Ahaha ta trước thời gian đã về rồi thân môn có hay không nhớ ta a ~

Lần này Hồng Kông hành trình vẫn là rất tốt, ăn được rất thỏa mãn a ~

Ta sẽ đem bức ảnh treo ở blog trên, nếu như không chê tra tác giả tương mạo... Đúng rồi, trong hình xuất hiện hai người, bình thường chụp mũ cái kia là tại hạ, xem ra khá là tuổi trẻ nên cũng là tại hạ (ノ▽ノ) 〇

Nha, còn có một tin tức tốt một tin tức xấu: Tra tác giả ngày mai phải tiếp tục vân du Tứ Hải, địa điểm là Giang Tây thâm sơn lão Lâm, nên khu không

võng! ! Có điều tra tác giả sẽ đem sách vở mang đi, đánh thời gian gõ chữ, vì lẽ đó, có thể, đại khái, khả năng, lúc trở lại có thể bắt đầu nhật càng...
Chứ?

Như vậy, sau hai tuần thấy! (đỉnh nắp nồi trổn...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 73: Tiêu: Khốn Cục

Không nghĩ tới, nhà kho căn cứ đã sớm đã bị người chuyển hết rồi. Từ dấu vết bụi bám trên mặt đất, chỉ ít mấy ngày trước đây, nơi này nên chất đầy lương thực hàng hóa cùng dư trữ hàng ngày, bên trong góc còn có chút bột phần ngô ngũ cốc, cùng với linh ta linh tinh nổi nia xoong chảo hồng hóc bị vứt bỏ, ngoài ra, hữu dụng, có thể sử dụng, một chút đều không còn, không khỏi quá sạch sẽ chút, không giống như là bị người ở trong lúc hốt hoảng thừa dịp vắng mà vào cướp sạch, ngược lại càng giống như là đều đầu vào đẩy thu thập...

An Nhiên cũng không ngờ rằng sau khi mở ra nhà kho sẽ là một cái cục diện như vậy, nhìn gò má nàng khó nén kinh hoảng, tôi đột nhiên cảm thấy, đây là một thời cơ tốt thúc đẩy nàng từ bỏ chức vụ đội trưởng căn cứ.

"An Nhiên, " tôi kéo nàng lui ra nhà kho, ngược lại đưa nàng tiến vào trong không gian của tôi, lâu rồi không có đi vào, thăm thực vật bên trong đã xum xuê hơn trước, xanh um tươi tốt, chỉ nhìn thôi, tâm tình liền không tự chủ khoan khoái, "Em..."

Tôi đang muốn khuyên bảo, đã thấy An Nhiên sắc mặt nghiêm túc đánh giá nơi chất đồng vật tư trong không gian của tôi, ánh mắt biến hoá thất thường, muốn nói lại thôi, trong lòng tôi nhảy một cái, liền nghe nàng thăm thăm hỏi: "Tiêu, vì sao chị biết nhà kho sâu dưới lòng đất?"

Đương nhiên là Tường Thiên nói cho tôi, có điều, về điểm này tôi tự nhiên không thể sáng tỏ nói cho nàng.

"Em biết đấy, tôi thỉnh lúc từ trước đến giờ không sai, vừa nảy mơ hồ nghe được em cùng Tống Dịch Thư đối thoại." Tôi nghĩ nghĩ, cảm thấy lời giải thích này nàng có thể tiếp nhận.

"Như vậy, trước đó, trên tay chị cũng có khung tay Tường Thiên cùng Bách Niên sao?" Nàng hít sâu một hơi, hỏi lần nữa.

Tôi đối diện con mắt của nàng, thuần túy màu mực bên trong rõ ràng chiếu ra đáng về tôi bất ngờ mãn trực khoe miệng: "... Em hoài nghi tôi?" Ngoại trừ tức giận, chua xót không được tin tưởng ra, tôi càng cảm thấy lo sợ, nghi hoặc, xấu hổ mặt nạ bị vạch trần vài phần, điều này khiến cho mặt vẻ mặt tôi càng ngày càng lạnh lùng, dường như chỉ có xây lên tường băng lạnh lùng, mới có thể đem những tâm tình yếu đuối kia đều che lấp.

"Tiêu, em không phải ý này! Em chỉ là, chỉ là..." An Nhiên cắn cắn môi, rốt cuộc nói không được, nắm chặt góc áo tôi, lấp bấp mà nhìn tôi, nhưng tâm tôi bởi vì nàng im lặng mà một chút chìm xuống, nàng trước đây, xưa nay đều sẽ không hoài nghi tôi.

Dù cho tôi hiểm nghi to lớn hơn nữa, lại mượn cớ phủ nhận. Liền bởi vì Ngô Thiên Ngâm và Tống Dịch Thư chết, tôi mất đi An Nhiên tin tưởng vô điều kiện.

Này đánh đổi không khỏi quá lớn.

Tôi thật hối hận, hối hận không có sớm chút xử lý xong các nàng.

Kiểm chế lại đáy lòng ý nghĩ ác độc như hắc thủy ồ ạt lộ đầu, tôi đưa nàng kéo vào trong lòng ôm thật chặt, che giấu ý lạnh trong mắt, ỳu khuấy cọ đầu nàng, nhuyễn âm thanh giải thích: "An Nhiên, tuy rằng tôi có không gian, nhưng không có nghĩa là người khác không có thủ đoạn chứa đồ a... Hơn nữa em xem, đồ vật trong không gian của tôi, không phải đều là vật tư lúc trước chúng ta cùng nhau sưu tầm sao? Lại có cái nào là thêm ra?"

"Xin lỗi, là em tưởng lầm..." Nàng cuộn lại eo tôi, buồn buồn xin lỗi, thờ ra nhiệt khí phun ở xương quai xanh của tôi, uất đỉnh nóng lên, nhưng mà ý lạnh trong lòng lại khó có thể xua tan trong thời gian ngắn.

"An Nhiên, em không tin tôi, tôi rất khổ sở..." Tôi bình thần hô hấp, khống chế tần suất tim đập chậm một chút, "Em sò."

Tay nàng khô ráo mềm mại, cho dù cách một tầng vải vóc, nhiệt độ lòng bàn tay như có thể tổn thương da thịt của tôi, nhưng tôi không nỡ dời đi loại ấm áp tương tự đau đớn này, tay nàng không được tự nhiên run rẩy, dường như muốn rút ra, khiến tôi vững vàng mà đặt tại ngực, tránh thoát không được. Nàng bỗng nhiên thẹn thùng luống cuống để tâm tình tối tăm của tôi khỏi phục một chút, không khỏi nổi lên một chút tâm tư trên đầu nàng.

"Tiêu! Đừng, đừng như vậy..." Nàng thấp giọng ní non, tay quấn eo tôi lại chặt vài phần, lòng bàn tay tựa hồ nhu ra mồ hôi.

"Như vậy cái gì cơ?" Tôi giả vờ không biết hỏi ngược lại, tay ôm em nàng nhưng lặng lẽ thả lỏng, ngược lại ở bên tai sau của nàng vuốt nhẹ, trên nàng nhẹ nhàng thờ gập mấy lần.

"Nha! Chị, chị mau buông tay..." Nàng kinh ngạc thốt lên một tiếng, như là con thỏ nhỏ bị xách lỗ tai, lung tung đưa tay xô đẩy tôi, theo quán tính càng thêm dùng sức mà đè lên ngực tôi, lần này thực sự dùng lực, đem tôi đẩy lùi về sau nửa phần.

"A..." Tuy rằng sức lực nàng đối với tôi mà nói không tính là cái gì, nhưng tôi vẫn phối hợp rên lên một tiếng, buông ra tay đỡ nàng, ôm ngực thoáng lui lại hai bước, về mặt thống khổ ngó mặt đi chỗ khác đi.

"Tiêu? Chị sao rồi? Tiêu!" Nàng như sợ hết hồn, ửng đỏ trên mặt còn chưa rút đi, vội vàng vàng nhào lên kéo tay tôi, đem tôi từ đầu đến chân đánh giá một phen, chỉ là xem còn chưa đủ, lại ở ngực tôi qua lại sờ mấy cái, nếu không phải trong đôi mắt giống như hắc lưu ly kia hiện lên một tầng sương mù, tôi thật muốn cho rằng nàng là mượn cơ hội trả thù lại, "Xin lỗi xin lỗi, em không phải cố ý, có đau hay không... Có đau hay không a?"

Tôi vừa bực mình vừa buồn cười nhìn nàng tự trách cắn môi, ảo não lại cẩn thận từng li từng tí một kiểm tra thân thể của tôi, đột nhiên dâng lên một cổ kích động, ôm lấy đầu nàng nặng nề hôn xuống, tạm thời xem như là nhận lỗi đi. Về phần kế hoạch lúc này muốn khuyên bảo nàng rời đi căn cứ, không khỏi nàng thật sự hoài nghi, còn phải tìm cơ hội khác a...

Lời chàng ý thiếp oai quần một lúc, An Nhiên lại bắt đầu suy tính tới chuyện Ngao Thiên căn cứ. Mới mang theo nàng ra không gian, nhưng lại đối diện Đàm Kiệt sắc mặt trắng bệch cùng Tức Mặc tỷ muội một bộ mặt xem kịch vui vẻ. An Nhiên cũng sắc mặt trắng nhợt theo, mỗi lúc từng mấy lần, nhưng không cách nào biện giải, tôi ôm vai nàng, quay về mấy người làm sáng tỏ nói: "Thời điểm chúng tôi đến chính là như vậy."

"Cô nói cái gì?" Đàm Kiệt đáng vẻ vẫn không thể tin tưởng, tầm mắt đảo quanh ở tôi cùng An Nhiên, tựa hồ có mấy phần nghi ngờ. Tôi không có để ý đến hắn, chỉ nhìn Tức Mặc Thanh Nghi, so với mặt đơ ty tử của nàng, vẻ mặt nàng thay đổi phân rõ, càng thêm khiến người kỳ quái: Không có như Đàm Kiệt khiếp sợ, cũng không có một chút nào hoài nghi, dường như đã sớm biết nhà kho để không, dường như kết luận tôi cùng An Nhiên không phải hung phạm, nàng dựa vào cái gì có tự tin như vậy?

Có một khả năng: Nếu như nàng chính là người tiến vào nhà kho trước chúng ta đem nơi này chuyển không...

"Yêu, Tiêu bác sĩ dị năng rất đặc biệt a! Để tôi đoán xem xem, là teleport (dịch chuyển tức thời)? Hay là cái gì đó khác..." Tức Mặc Thanh Nghi không ngần ngại tôi mất lạnh chút nào, một tay ôm vai tỷ tỷ nàng, một mặt hướng về phía tôi cùng An Nhiên quăng một mị nhãn.

"Là không gian." Thấy An Nhiên vì tôi bác bỏ, tôi lập tức chủ động nói ra đáp án, cũng miễn cho các nàng lại suy đoán lung tung, thích hợp thân trần, là vì trải nghiệm thuận lợi câu thông lương hảo, dù sau khi dị năng tôi bại lộ có thể mang đến phiền phức... Tuy tôi chán ghét phiền phức, nhưng cũng không phải là người nào cũng đều nắm được quả hồng nhũn.

"Không gian có thể chứa đựng người sống?" Lúc này, Tức Mặc Thanh Lan thân thể thẳng tắp như cây lao bỗng nhiên nhàn nhạt mở miệng nói.

"Không sai." Tôi nhìn nàng khẽ mỉm cười, "Có hứng thú mà nói không ngại tự thể nghiệm một hồi?" Nếu như nàng có thể sớm hơn suy đoán ra điểm này, kia bằng chứng lúc trước tôi đặc biệt vì mình chế tạo liên xuất hiện kẻ hở, chỉ tiếc hai người kia chết đã thành chắc chắn. An Nhiên bị ủy thác chức tổng đội trưởng thì cũng không thấy hai người phản đối, tôi nhìn các nàng vô ý vạch trần tôi hiềm nghi... Có điều, các nàng chân chính mưu đồ lại luôn luôn để tôi nhìn không thấu. Có lúc, không biết mới là hoảng sợ lớn nhất, vô tri mới là nguy cơ sâu nhất.

"Hay là thôi đi, ai biết đi vào còn đi ra được không? Cô nói xem đúng không, Tiêu bác sĩ~" Tức Mặc Thanh Nghi vẫy vẫy tay, nhìn như chuyện cười, nhưng trong mắt lại xẹt qua một tia sắc bén, có thể thấy được dưới bề ngoài nàng giả vờ phong lưu quyến rũ, cũng không kém lạnh lùng vô tình.

"Làm sao biết, cô cả nghĩ quá rồi." Tôi hướng về nàng hơi câu môi, lập tức chuyển hướng đề tài, "Hiện tại lại xoắn xuýt kết quả lúc trước đã là chuyện vô bổ, chẳng bằng ngắm lại nên làm sao cứu vãn căn cứ tồn thất."

"Đàm Kiệt, lúc trước trong kho hàng có bao nhiêu vật tư, danh sách ở nơi nào?" An Nhiên cũng là nghĩ tới điều này, sau khi tôi nói xong lập tức hỏi.

"Tình huống cụ thể tôi cũng không rõ ràng, nhà kho là Tướng đội trưởng, Bách đội trưởng cùng chúng tôi Tổng đội trưởng trông giữ, chỉ có bọn họ ba người đồng thời ở đây mới có thể mở ra, mà bên trong đến tột cùng có bao nhiêu vật tư, chỉ có ba người bọn họ mới hiểu rõ, tôi cũng chỉ là từ trong miệng Tổng đội trưởng biết được, bên trong lương thực đại khái có thể duy trì toàn bộ căn cứ ba tháng phong phú."

"Đây chính là nói, các người cũng không biết rõ bên trong nguyên bản có bao nhiêu đồ vật?" Tôi nắm lấy then chốt bên trong hắn trả lời.

"... Có thể nói như vậy." Đàm Kiệt suy nghĩ một chút, thất vọng gật đầu.

Tôi không nhịn được cười nhìn lại An Nhiên: Lần này, tôi hiềm nghi lại tẩy đi không ít.

Chỉ là, sự chú ý của nàng rõ ràng không ở trên mặt này, Đàm Kiệt tiếng nói mới dứt, nàng lập tức nói tiếp: "Vậy hiện tại trong căn cứ đồ ăn cung cấp có đầy đủ hay không? Cần dùng đến nhà kho không? Nguồn năng lượng dự trữ căn cứ tình huống thế nào?"

"Nói như vậy, vật tư nhà kho chỉ là đồ dự bị, nhưng cũng là chỗ dựa sinh tồn của Ngao Thiên căn cứ, đầy đủ chúng tôi ở thời điểm xác sống tập kích vậy thành không nổi lo về sau... Còn nguồn năng lượng dự trữ, bởi vì có nguồn năng lượng chuyển đổi khí, hiện tại chúng tôi đều sử dụng não tĩnh xác sống để thay thế nguồn năng lượng phát điện trước đây, chỉ cần có đầy đủ xác sống, nguồn năng lượng không là vấn đề," Tức Mặc Thanh Nghi thay hắn trả lời An Nhiên, lập tức lại tung nghi vấn, "Không biết tổng đội trưởng tân nhiệm cô, đối với cục diện hiện nay, có cao kiến gì không?"

"Tôi..." An Nhiên nhú nhú mày, hiển nhiên là không có phòng bị Tức Mặc Thanh Nghi đột nhiên hỏi, tầm mắt cầu viện nhìn về phía tôi.

"Nếu trong kho hàng vật tư đối với căn cứ hiện tại tôi nói cũng không phải thiết yếu, việc kia không cần phải căng thẳng, tổ chức một nhóm tay sai đi phụ

cận sưu tập là được rồi." Tôi đối với nàng động viên cười cười, cho một phương án giải quyết bảo thủ. Thừa dịp sưu tập vật tư thì mang theo An Nhiên rồi đi cùng được a .

"Muốn nói khu vực tài nguyên đầy đủ gần đây nhất, ngoại trừ Ngao Thiên căn cứ chiếm giữ thành phố H ra, chính là hơn tám mươi km ở ngoài thành phố A. Bất quá bọn hắn tuy rằng quy mô cùng chúng ta không phân cao thấp, nhưng các cái thể lực vẫn còn đấu đá lẫn nhau trong hỗn loạn, có một nửa người là chết ở trong âm mưu của con người, mà không phải trong tay xác sống ngoài thành." Đàm Kiệt mới từ trong khiếp sợ vừa nãy khôi phục lại, một mặt đứng đắn báo cáo tình huống mình biết.

A, đây chính là nhân tài được Tổng Dịch Thư chọn sao? Cũng chỉ đến vậy.

"Thành phố A vốn là sản lương khu, căn cứ chúng tôi vốn có hơn nửa lương thực đều là mua hàng từ trong tay bọn họ, sau đó đội trưởng phái chúng tôi đi thôn xóm xung quanh thành trấn sưu tập, thu hoạch không ít, cho nên sẽ không tiếp tục cùng bọn họ trao đổi lương thực, hai bên lui tới cũng ít... Vì thế, đối với bọn họ tình trạng gần đây không quá rõ." Hắn lại bổ sung, trong thần sắc hoặc nhiều hoặc ít có chút lúng túng.

Tôi nghĩ, hắn không có nói ra nguyên nhân: Là hai cái khu tụ tập dị năng giả to lớn gần nhau nhất, từng người đều đối với khu vực quanh thân tinh thể bất buộc, phương nào cũng đều muốn đem khối lớn thổ địa chiếm làm của riêng, phát sinh xung đột cũng là chuyện sớm hay muộn thôi. Chỉ là, bọn họ ngu xuẩn ở chỗ ngăn cách hai liên hệ, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, bề quan toả cang chung quy sẽ bị cường thế thay thế được.

"Thành phố A cũng sử dụng nguồn năng lượng chuyển đổi khí sao?" An Nhiên hỏi.

"Đúng, bất quá bọn hắn sử dụng chính là đồ cũ chúng ta đào thải, nhu cầu đối với não tinh phải lớn hơn nhiều." Đàm Kiệt lập tức trả lời.

"Không bằng liền đi thành phố A đổi lương đi." An Nhiên cân nhắc một lúc, nói rằng, "Chiêu mộ một nhóm dị năng giả tạo thành đội ngũ săn giết xác sống, thu thập não tinh lưu lại một nửa, một nửa cùng thành phố A trao đổi."

Tôi trước đây cũng nghe Tưởng thiên đã nói, Ngao Thiên căn cứ đã khai phá ra có thể đem não tinh xác sống chuyển hóa thành nguồn năng lượng cơ khí, tuy rằng chi phí cực kỳ đắt giá, đối với não tinh chuyển đổi suất cùng tỉ lệ lợi dụng cũng chỉ có 50%, nhưng đối với tất cả mọi người tới nói, nguồn năng lượng gần đây không dễ sở hữu này thực sự tốt hơn nhiều, vừa có thể tiêu diệt xác sống uy hiếp sinh mệnh nhân loại còn có thể được nguồn năng lượng, sao lại không làm?

Nếu như thành phố A có chỉ là hàng đào thải, kia tỉ lệ lợi dụng hẳn là sẽ không vượt qua 30%, điều này cũng đại biểu bọn họ cần não tinh xác sống gấp mấy lần Ngao Thiên căn cứ, dùng não tinh giao dịch, nghĩ đến bọn họ sẽ không từ chối.

Thế nhưng, đối với "Ngao Thiên căn cứ tự chủ nghiên cứu phát minh ra nguồn năng lượng chuyển đổi khí" loại lời giải thích này hàm bao nhiêu lượng nước, tôi thủy chung bảo lưu thái độ, nhân lực vật lực đầu tư như thế, hoàn toàn không phải một tiêu căn cứ có thể gánh vác nổi. Như vậy, này lại sẽ là tác phẩm của thể lực nào đây?

Tôi bỗng nhiên nhớ lại bạch y nữ nhân xuất hiện trong phòng làm việc Tưởng Thiên cường đại đến mức làm người ngược nhìn, nàng đồng thời xuất hiện ở trong hai căn cứ, là vì cái gì? Lại đại biểu thể lực gì? Hắn cung kính mà xưng hô nàng "Cổ giáo sư", lại nhắc tới "cấp trên", dáng vẻ quay về nàng cúi đầu khom lưng nịnh nọt, có thể thấy được lai lịch nàng nhất định không nhỏ. Trong khoảng thời gian ngắn, cũng không tưởng tượng nổi thân phận của nàng. Nhưng tôi trực giác, nhất định sẽ gặp lại được người phụ nữ kia.

An Nhiên đề nghị được tán thành, nói chuẩn xác, là Đàm Kiệt chống đỡ cùng với Tức Mặc tỷ muội không tỏ rõ ý kiến ngầm đồng ý. Sau khi đem cái tin tức này công bố với toàn dân, ngược lại có chừng trăm cá nhân báo danh, tuy nói chỉ chiếm một phần cực nhỏ dị năng giả bên trong căn cứ, nhưng có chút ít còn hơn không, vốn là không hi vọng chiêu mộ được một nhóm lớn. Mà ước nguyện tôi đề nghị ban đầu, cũng bất quá là hi vọng thừa dịp loạn đem An Nhiên mang đi thành phố B, rồi xa cái chức vụ đội trưởng không hiểu ra sao này, nhân số như vậy, tự nhiên là càng ít càng tốt.

Chỉ là, khi chúng tôi thật sự mang theo một nhóm rất ít mấy trăm người đội ngũ "Tình anh" này đi đến phụ cận thành phố A thì, tôi mới cảm thấy một chút hối hận, nhưng mà chậm rồi.

Tác giả có lời muốn nói: A ha ha ha ta rốt cục trốn về !!!

Sau đó nói cái gì đều sẽ không với bọn hắn đi trong ngọn núi tu hành !

Cho đại gia nói một chút ta nhật trình biểu: 5:30 thiện tọa nửa giờ;6:00 đánh mười bộ quyền;7:00 luyện kiến thức cơ bản;8:30 điểm tâm;9:00 lại đánh mười bộ quyền;10:30 bữa trưa;12:00 giấc ngủ trưa;14:30 kéo dây chằng;15:30 bơi;18:00 viết xuống một ngày tâm đắc cảm tưởng;18:30 bữa tối;19:00 đánh mười bộ quyền;20:30 thiện tọa nửa giờ;21:00 tắt đèn ngủ —— sau đó tuần hoàn! !!

Chủ và thợ thực sự là chịu đủ lắm rồi! Vốn là nói là mang ta đi phao Ôn Tuyền nghỉ phép, kết quả a! Đây là quân huấn à! Quân huấn đều không mang theo như vậy a suất! Còn muốn cuộc thi, thi người muội! Khí sát ta vậy!

Cuối cùng cũng coi như để ta trốn về , mặt một cái chua xót lè... Đi tới như thế chút thiên ta rờn rã đen một sắc điệu, không đành lòng nhìn thẳng chính mình! !!

Nhọc nhằn khổ sở công lấy notebook đi, nhưng liền khởi động máy thời gian đều mặc có! Quả thực không thể cang ngược! Có điều ta đáp ứng rồi đại gia sau khi trở lại sẽ nhật cang, vì lẽ đó, ta sẽ cố gắng riu rít anh...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 74: Tạ: Thảo Mộc Chi Nộ.

Cùng ngày kết thúc thảo luận, Đàm Kiệt liền nghĩ một thông cáo phân phát đến trên tay dị năng giả toàn thành, chiêu mộ đội ngũ đi tới thành phố A, người tham gia không tính nhiều, tuy tôi thất vọng, nhưng cũng không ngoài ý muốn.

Đối với bọn họ mà nói, tôi cái tổng đội trưởng này chỉ là treo cái danh hiệu mà thôi, ngoại trừ trong tay không thiếu não tinh duy trì sinh hoạt, bất quá cũng chỉ xem là đứng trên vai cái phân đội trưởng thôi.

Qua loa thống kê một phen, dị năng giả đồng ý tham gia đại khái vài trăm người, ngược lại có hơn một nửa thành viên nòng cốt là thủ hạ của Tổng Dịch Thư, ở căn cứ Ngạo Thiên tôi không hề có một chút căn cơ này, cũng có thể tính là thân hữu thực sự.

Còn lại chính là các tiểu đội nhân mã, có một phần là Tức Mặc tỷ muội "Tình bạn tài trợ", còn có một phần lại là thủ hạ Bách Niên thành viên tiểu đội Thanh Long, nhìn bọn họ từng người từng người tư thế đứng kiên cường như cây thông, giống như là bộ đội chính quy được bồi dưỡng, tuy nói trong mắt còn kém mấy phần quân nhân sát khí, nhưng khí thế kia đối với người bình thường mà nói đã rất có thể dọa người, một đoạn này đánh giá toàn bộ đến từ chính Tiêu.

Ngoại trừ những người này ở ra, Tức Mặc Thanh Nghi còn cung cấp một người dẫn đường quen thuộc địa hình, cũng để cho tôi đối với hai tỷ muội các nàng thêm mấy phần hảo cảm.

Nghe tôi nói kế hoạch chuẩn bị đi phụ cận săn giết xác sống xong, Tiêu hiển nhiên không cần phải nói, Mặc Mặc và Ngô Phóng Ca cũng muốn đi cùng tôi, ngược lại Vệ Sở chống một cái gậy, cười khổ mà nói: "Ngày hôm qua lúc xuống lầu không cẩn thận bị trẹo chân ..."

"Không sao, cậu liền ngồi ở căn cứ hảo hảo dưỡng thương đi." Tôi cũng không hi vọng hắn có thể giúp đỡ bận rộn. Nghe Tiêu ý tứ, vẫn luôn đối với hắn có mấy phần phòng bị, khiến tôi cũng khó có thể toàn tâm toàn ý coi hắn như đồng bạn.

Nhờ Đàm Kiệt ở lại căn cứ xử lý sự vụ, một đám người liền phân bốn mươi mấy chiếc xe, một đường mệnh mông cuồn cuộn hướng về phương hướng thành phố A chạy tới.

Xe Land Rover chúng tôi bị sắp xếp ở giữa đoàn xe, ngoại trừ bốn người vốn có ra, lại gia tăng thêm một tân khách, đó là Ngạo Thiên căn cứ duy nhất một dị năng giả không gian khác, Kỳ Trung.

Hắn là một nam nhân khoảng ba mươi tuổi, trên môi giữ lại hai phiến tiểu hồ tử, cười đến hàm hậu, con mắt híp lại nhưng vẫn như có như không bồi hồi ở trên người Tiêu, để tôi dâng lên mấy phần căm ghét.

Có điều, bởi vì không gian dị năng giả ít ỏi, tuy hắn không giống Tiêu không gian có thể chứa đựng người sống, thế nhưng lại hết sức hữu dụng cho chúng tôi sưu tập vật tư. Nếu không như vậy, tôi đã sớm nghe theo Tiêu ném hắn sang xe khác, việc gì phải tận lực bảo vệ tính mạng của hắn an toàn đây?

Tôi và Tiêu tuy không có nói ra, nhưng ở trong lòng đã đưa nàng quy là người yêu của tôi; nếu như những người khác nhìn nàng nhiều, giống như là bị người khác mơ ước bảo vật tư hữu, cả người không thoải mái.

Vì thế mặc kệ cái tên Kỳ Trung này mặt cười làm lạnh như thế nào đi nữa, tôi cũng không muốn tỏ ra thân thiện với hắn, những người khác càng là trực tiếp xem hắn là trong suốt, hồ hững.

Hắn ngược lại cũng thông minh, thấy mấy người chúng tôi đều không tiếp đãi hắn, cũng không nói nhiều nữa, lặng lẽ cười vài tiếng liền thẳng nhắm mắt dưỡng thần, ngược lại tôi cũng đỡ phải lại nhọc lòng cảnh cáo hắn.

Xe đi gần hai mươi phút lộ trình, chuyển đi xuống cong cong lượn lượn bản sơn đường cái, lái vào một mảnh rừng mưa nhiệt đới trong núi. Thành phố A vốn là ở giữa cận nhiệt đới và nhiệt đới, nên hình thành một mảnh rừng mưa nhiệt đới quy mô như vậy cũng không tính kỳ quái, chỉ là cánh rừng này quá mức yên tĩnh, khiến lòng người sinh ra mấy phần cảnh giác.

Mọi người đều biết, sau tận thế, không chỉ có nhân loại đang phát sinh thay đổi, liền ngay cả những sinh vật khác cũng có biến hóa long trời lở đất; so với nhân loại gây yếu, động thực vật hoang dại có tính thích ứng cùng tính nhẫn nại tốt hơn nhiều, đang lúc thể chất con người tại môi trường thích hợp công nghệ cao Trung Nhật dần thoái hóa thì chúng nó đang tranh đấu với khí hậu ngày càng ác liệt, ai cũng không thể nào tưởng tượng được chúng nó sẽ tiến hóa đến một bước nào.

Tạm thời các đội viên dồn dập xuống xe, từng người ở tại chỗ nghỉ ngơi, người dẫn đường Phạm Linh Linh do Tức Mặc Thanh Nghi đề cử đến gạt ra mọi người đi tới bên người chúng tôi, chần chờ nói rằng: "Tạ tiểu thư, cánh rừng này là đường tắt đi tới thành phố A, nếu như phải thay đổi đường lớn, liền phải thêm ra non nửa ngày lộ trình ..."

Dựa theo thẳng tắp khoảng cách hai nơi, 90 phút đường xe liền có thể đến.

"Kỳ quái chính là, tháng trước tôi cùng đội hữu đi qua nơi này lúc đó cánh rừng vẫn chưa dày như thế." Phạm Linh Linh tuy rằng tuổi trẻ, nhưng là người dẫn đường kinh nghiệm phong phú, nếu nàng cảm thấy có vấn đề, vậy cánh rừng này liền không thể dễ dàng đi vào .

Tôi nhìn Tiêu một chút, nàng quay về tôi khẽ mỉm cười: "Em quyết định là tốt rồi."

Mặc Mặc thường thức cảnh côn trong tay, hất cằm lên kiêu căng nhìn về phía mấy tên liều mạng kia, lược lời hung ác:

"Tiểu An Tử cậu cứ việc phân phó, chỉ chỗ nào đánh chỗ nào, tuyệt không hàm hồ! Có gia hỏa nào làm trái lại, loạn côn xuất ra đánh chết!"

Nàng nói người làm trái, chính là mấy tên dị năng giả trong đội ngũ thích trêu chọc làm khó dễ tôi nhất.

Có người nói, những người này hóa ra là thủ hạ tinh anh của Khúc Ủy kia ám bộ bên trong.

Tôi biết, những người này có thể bị hợp nhất đến trong cái đội ngũ này, không thể rời bỏ chống đỡ sau lưng, người mà có năng lực đem bọn họ xếp vào, không ngoài Đàm Kiệt hoặc Tức Mặc tỷ muội.

Là giám thị? Hay là thử thách? Mặc kệ thế nào, sự tồn tại của những người này xác thực để tôi bó tay bó chân.

"Tổng đội trưởng yêu cho ăn, sao chưa đi đây? Thời gian quý giá a! Mọi người cũng không rảnh cùng người ở chỗ này hao tổn, sớm làm việc sớm thu công, mấy anh em còn chờ về nhà ôm vợ đây!" Một hán tử trung niên trước tiên hét to, ba chữ quái gở "Tổng đội trưởng" kia rõ ràng dẫn theo mấy phần trào phúng.

"Cánh rừng này có gì đó quái lạ, chúng ta đi đường vòng." Không dự định dây dưa với hán, tôi nói một cách đơn giản quyết định của chính mình.

"Quái lạ? Có gì đó cổ quái? Người có thể đừng dọa bọn ta, bọn ta không đi đường vòng!" Một giọng nam khác mang theo hương âm từ trong đám người truyền ra.

"Nói đúng a ~" tùy theo phụ họa chính là một giọng nữ sắc nhọn , "Có một người a không biết bố trí vụn vặt, khỏe mạnh gần đường không đi, một mực muốn để mọi người lộn quanh, nói không chắc là muốn tìm cơ hội bài trừ đối lập a!"

"Đúng đúng!"

"A? Không thể nào..."

"Chỉ là một đứa nhóc, nham hiểm như vậy?"

Những người này đúng là thông suốt bịa đặt huy động tâm tình dân chúng, lần này, coi như tôi hữu tâm giải thích, người bị kích động cũng sẽ không nghe, nếu như không dốc hết toàn lực thủ đoạn cứng rắn lắng lại những dư luận bất lợi này, vậy tôi chắc chắn bị bọn họ kiểm chế rồi.

Những người này trốn ở trong đám người, tuy rằng Mặc Mặc có thể nghe rõ chỗ âm thanh, Ngô Phóng Ca cũng có thể cảm nhận được sóng âm, nhưng tùy tiện đem bọn họ bắt ra đây cũng chỉ là cho miệng lưỡi bọn họ công kích tôi mà thôi.

Tôi nghĩ, đi con đường nào, tốn bao nhiêu thời gian, cũng không phải điều bọn họ lưu ý. Mục đích của bọn họ, chỉ là lợi dụng mỗi một cơ hội đem tôi từ cái vị trí tổng đội trưởng này lôi xuống ngựa, tuy rằng tôi không để ý vị trí này, nhưng cũng sẽ không để cho bọn họ dễ dàng thực hiện được.

Để Tiêu ngăn cản nổi giận bùng bùng Mặc Mặc, tôi dựa vào lực lượng tinh thần của Ngô Phóng Ca đem âm thanh phát tán đến trong đầu tất cả mọi người: "Chư vị, bình tĩnh đừng nóng."

Ngô Phóng Ca dị năng so với xưa lại mạnh không ít, đã có thể gánh vác chiêu thức khổng lồ như thế, hiệu quả cũng lớn, âm thanh của tôi mới hạ, vốn là hiện trường ong ong ồn ào như chợ liền yên tĩnh lại, còn có người không hiểu ra sao bụng lỗ tai, nhìn quanh hai bên tìm kiếm khởi nguồn âm thanh.

Tôi không khỏi nhếch miệng, thanh âm cũng chậm lại, mang ra một phần ý cười: "Mọi người không cần kinh hoảng, tôi là Tạ An Nhiên, thanh âm này là do lực lượng tinh thần dị năng giả phát ra sóng chấn động, sẽ không làm thương tổn đến mọi người. Xin yên tâm nghe tôi nói."

Trong lúc vô tình chạm được Tiêu chăm chú ánh mắt, trong lòng tôi rung động, suýt chút nữa trượt khẩu, quên câu tiếp theo nên nói ra, vẫn là Mặc Mặc nhẹ nhàng húc tôi một cái, lúc này mới hắng giọng một cái nói rằng: "Hiện tại đặt tại trước mặt chúng ta có hai con đường, một đường tắt nửa giờ, thế nhưng bị rừng rậm che đậy, sâu cạn không biết; một là vượt qua sáu tiếng đường xa, hơn ở chỗ địa thế bằng phẳng trống trải, có thể cho xe cộ song song, hệ số an toàn khá cao."

Tôi nhìn mấy tên liều mạng nóng lòng muốn thử còn muốn tiếp tục gây xích mích, vội vã nói tiếp: "Để cho công bằng, đồng ý đi xa đứng bên tay trái tôi, cố ý phải mạo hiểm đi đường tắt xin mời đứng ở một bên tay phải của tôi, 3 phút sau đó, nghe theo lựa chọn của bên đồng người... Như vậy, thời gian bắt đầu."

Tôi mới nói xong, đã có hai bóng người linh hoạt thoát ra đoàn người, đứng ở bên phải tôi, chính là hai người đàn ông trái lại tôi; theo sát sau bọn họ, Tiêu cùng Mặc Mặc mấy người cùng Phạm Linh Linh cũng lập tức đứng ở tay trái của tôi, cùng hai người đàn ông kia hiện tư thế đối lập.

Thấy đã có người làm ra lựa chọn, ngoại trừ đặc biệt do dự còn đang thảo luận ra, đoàn người bắt đầu túm năm tụm ba hoạt động .

Sắp tới nửa thời gian, có hai phần ba người đứng đội, xem số lượng, nhân số đường xa chiếm ưu thế, có thể thấy được người cẩn thận tuân thủ vẫn là khá nhiều.

Không nghĩ tới sắc nhọn giọng nữ kia bỗng nhiên kêu to: "Đường xa có cái gì tốt? Liên một viên đều không có! Đường tắt bên trong mới dễ giết xác sống lấy báu vật a!"

Nàng hô xong, những người còn lại phần lớn đều hướng đi bên trái tôi, mà người trước kia ở bên phải cũng di chuyển một ít.

Cuối cùng thống kê, lại là người tán thành đi đường tắt chiếm thượng phong.

"A, bảo sao nghe vậy là bệnh chung từ cổ chí kim đều chưa từng thay đổi." Tiêu ở phía sau tôi lạnh lẽo nói, tay khoát lên bả vai tôi nhưng khinh nhu mà ôn hoà, phảng phất không nói gì mà ủng hộ, đề tâm tình tôi có chút cụt hứng khôi phục một chút.

Dựa theo nguyên tắc thiếu số phục tùng đa số, cuối cùng vẫn là lựa chọn xuyên qua cánh rừng rậm này.

Xe không thích hợp thẳng tiến, không thể làm gì khác hơn là bỏ xe xuống bộ hành, điều này cũng mang ý nghĩa hai người dị năng giả không gian duy nhất bên trong đội ngũ chúng tôi có vẻ càng trọng yếu hơn, đến lúc đó tìm được vật tư đều muốn dựa vào bọn họ mang về.

Theo ý kiến Tiêu, đem đội ngũ chia làm ba tiểu đội, lực lượng dị năng giả cầm đao ở phía trước mở đầu ước chừng cho hai, ba người thông qua đường nhỏ, phía sau là các loại nguyên tố dị năng giả bảo vệ quanh Tiêu cùng Kỳ Trùng ở giữa đội ngũ; mà dị năng giả tốc độ cùng với những loại dị năng giả phụ trợ khác thì lại ở cuối đuôi đoạn, mọi người bao gồm cả mấy tên chuyên môn cùng tôi chống đối cũng không có nói ra dị nghị.

Vừa bắt đầu, đội ngũ tiến lên vô cùng thuận lợi, các đội viên cười cười nói nói thả lỏng tâm tình, chém chặt cây còn có thể thu hoạch chút trái cây màu sắc tươi ngon mới mẻ, có người thêm ăn trực tiếp liền há miệng cắn, chua chua ngọt ngọt rất là sướng miệng, có người đầu tiên thử nghiệm, mà hần ăn cũng không gặp dị dạng, lập tức liền có bảy, tám người bắt chước theo sát hái trái cây ném thử, đợi đến cổ phong trào gần đến phụ cận đội ngũ chúng tôi thì, đã có gần mười mấy người ăn loại trái cây không biết tên này.

Tiêu sắc mặt nghiêm nghị, giờ tay ngăn lại Mặc Mặc sắp sửa đưa trái cây vào trong miệng, đoạt lấy quan sát kỹ một lúc, lạnh lùng nói rằng: "Đừng ăn, trái cây kia có độc."

"Có độc? Làm sao cô biết có độc? Một mình cô học y, lại không phải học nông, tôi không tin." Mặc Mặc bĩu môi, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn chăm chăm quả trái cây màu đỏ loét hình như táo mỹ trong tay Tiêu, "Lại nói, mấy người kia ăn cũng không có chuyện gì mà?"

"Thời gian phát tác kéo dài mà thôi... Càng là đồ vật màu sắc tươi đẹp liền càng có độc, đây chính là kinh nghiệm." Tiêu cũng không tức giận, trái lại hơi nở nụ cười, cầm trong tay trái cây không biết tên đưa trả lại cho nàng, "Nghe bác sĩ kiến nghị đều là không sai, không tin, cô có thể ném thử, tôi chỗ này tuy rằng không có chất giải độc, nước xả phòng vẫn có thể cung cấp."

Vốn còn có chút nửa tin nửa ngờ Mặc Mặc nhất thời tắt ý nghĩ muốn thử nghiệm, nha đầu này trước đây có thể không ít bởi vì tham ăn chịu khổ, nghĩ đến nước xả phòng tẩy trùng tư vị cũng là khắc cốt khó quên.

Tuy rằng hiện nay vẫn chưa có người nào bởi vì ăn loại trái cây này biểu hiện ra vấn đề rõ ràng, nhưng cẩn thận một chút cũng không có sai, tôi lập tức thông qua lực lượng tinh thần của Ngô Phong Ca cảnh cáo những người khác không nên tiếp tục ăn những trái cây kia, về phần có bao nhiêu người sẽ nghe, nhưng là chuyện tôi không thể ra sức.

Nhìn đồng hồ, chúng tôi ở đây trong rừng rậm đại khái đi không tới mười phút, hần đã tiến vào sâu trong rừng. Bất tri bất giác, xung quanh đã không còn gặp được cây thấp hơn ba mét, lùm cây càng ngày càng dày đặc, đại thụ không biết tên che trời đem chúng tôi vây quanh, tầng tầng lớp lớp tán cây che khuất ánh mặt trời, để sương mù ẩm ướt xấu cảnh tăng thêm mấy phần âm trầm, như là ở trong lòng cũng nhẹ nhàng một đám mây đen tối tăm.

Bỗng nhiên, một tiếng kêu sợ hãi đánh vỡ giờ khắc vắng lặng này, như ở trong chảo dầu sôi sùng sục rắc một nắm muối, bùng bùng nổ bẻ ra, khiến tất cả mọi người giật nảy mình.

"A Vãn, người làm sao vậy A Vãn!" Theo tiếng kêu nhìn lại, một người phụ nữ đang đỡ một gốc cây đại thụ ba người ôm hết nòn như điên, phun ra uế vật là hồng diễm màu sắc, bất ngờ chính là loại quả đại lúc nãy không biết tên kia.

Trong lòng tôi mơ hồ có một tia linh cảm không lành, theo nữ nhân này phát tác, như là mở ra một loại khai quan nào đó, lục tục có nhiều người hơn biểu hiện ra không khỏe, có nôn mửa, có đi tả, còn có choáng váng cùng xuất hiện ảo giác. giữa bọn họ điểm giống nhau chính là tất cả đều dùng qua những trái cây tươi đẹp kia.

Quả nhiên như Tiêu nói, trái cây kia có độc, mà lúc nó phát tác lại là sau khi ăn 7,8 phút mới biểu hiện ra, không trách sẽ khiến mọi người đánh mất cảnh giác.

Mất thấy người mất đi lực hành động càng ngày càng nhiều, tôi không thể làm gì khác hơn là để toàn bộ đội viên từng người phân tổ, năm người một tiểu đội phụ trách chăm sóc một tên đội viên trúng độc, những người còn lại tập trung vào phía trước đội ngũ mở đường, để cầu mau chóng thoát khỏi cánh rừng này, tôi luôn cảm thấy, trong cánh rừng yên tĩnh quý quýet này, phảng phất còn có thứ gì đó đáng sợ còn đang ngủ đông.

Giữa lúc đội hình biến động, đột nhiên xảy ra dị biến, tiếng thét chói tai so với lúc nãy sợ hãi gấp trăm lần chấn động đến mức màng tai đau đớn, trong lòng khủng hoảng cũng bị câu lên.

Ngẩng đầu nhìn lên, chính là một dị năng giả hệ hỏa bị xách ngược tới giữa không trung, mà cầm cố lại năng, là một cành cây quắn ở mắt cá chân nàng. Nhánh cây này thô to bằng cánh tay tiểu hài nhi, linh hoạt thật tốt như một con trăn rừng.

Theo sau một tiếng kêu sợ hãi, liên tiếp có người cũng bị xách lên, phảng phất trong nháy mắt những cự mộc che trời này đều sống lại, càng khiến người hoảng sợ chính là, dị năng giả hệ hỏa kia tạo ra một cái hỏa xà độ lớn tương đương đi đốt cành cây quắn ở mắt cá chân nàng, lại không không có một chút nào dấu hiệu nhen lửa, thật giống cái cây kia là sắt thép chế tạo vật cách điện!

Bất kể là dị năng giả nguyên tố ra sao, tựa hồ cũng không làm gì được những cành cây này, điều này làm cho dị năng giả may mắn không bị cành cây triển đến cũng cảm thấy sợ sệt.

Tình thế vào lúc này, cực kỳ nguy cấp.

Tác giả có lời muốn nói: Hiện tại bắt đầu an an quân cùng mị mị quân muốn mở ra nữ chủ vàng sáng, phía trước năng lượng cao, tự bị trùm mắt → _ →

Lại nói sự tỷ có một chương bị khóa... Ta có chút chẳng muốn mở làm riêng, không bằng đem ngoại truyện kể sát ở chỗ khác được rồi, cô lương môn thấy thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 75: Tiêu: Qua Đen

A, vì phản đối mà phản đối, lựa chọn vô ý nghĩa, một đám hề nhảy nhót tung bưng.

Tôi mất lạnh nhìn bọn họ ở đó tự biên tự diễn trò khôi hài, cũng vô ý đâm thủng - rừng kia có phải là nhìn qua vô hại thật hay không, cũng chỉ có để bọn họ tự mình đi bên trong lĩnh hội một phen mới có thể hiểu: Ở tận thế, tuyệt đối không nên xem thường bất luận người nào, bất kỳ vật nào; ở dưới bất kỳ tình trạng nào cũng không thể xem thường.

Nghĩ đến, ngày hôm nay những người này có thể phải ở đây ấn tượng sâu sắc một khóa thời.

Nơi này cây cối phổ biến so với bên ngoài cao lớn tươi tốt hơn một chút, rất nhiều giống tôi không biết tên, có khả năng là đã lệch khỏi quỹ đạo sinh trưởng ban đầu vì thế trở nên khó có thể phân biệt, một loại trong đó phía trên kết mấy quả trái cây màu đỏ loét, kích thước như nắm đấm người lớn, tựa hồ là chín mùi.

Một đường ở đội ngũ tầng tầng hộ vệ đi tới, tôi chú ý tới có mấy người tùy ý hái những trái cây kia, không để ý chút nào xoa xoa vỏ ngoài liền bắt đầu gặm, màu đỏ nước theo khoe miệng chảy xuôi, khác nào máu tươi.

-- những người này lẽ nào lại không thể có một tý lòng cảnh giác sao?

Mất thấy Kiều Từ Mặc cái kẻ tham ăn này cũng không cam lòng lạc hậu hái được một quả trái cây muốn đưa vào trong miệng, nhớ An Nhiên đối với nàng quan tâm, tôi ngừng lại động tác của nàng, về phần nha đầu này có thể không đồng ý hay không, cũng không ở trong phạm vi tôi cân nhắc.

Chờ đội ngũ đi sâu vào rừng, tôi bỗng nhiên cảm giác được một loại khí thế không bình thường: Nhỏ bé, lâu dài, đem tất cả mọi người bao vây ở trong đó, giống như có một con dị thú ngủ đông dài lâu nhiều năm rình trong bóng tối, nhưng mà ngắm nhìn bốn phía, cũng chỉ có cây cối to lớn quá mức bình thường.

Những cây cối này vỏ ngoài mới nhìn là trầm ám tông màu nâu, cẩn thận quan sát kỹ lại ở nơi cầu kính rỗ kết kia tựa hồ có một tia màu đỏ tím huyết tuyến lan tràn lên phía trên, làm tôi nghĩ tới một ca bệnh đã từng tiếp xúc qua, một loại gọi là

"Sâu độc" kỳ thuật, người bệnh nhân kia lúc đầu không nhìn ra một điểm dấu hiệu, bệnh phát thì khắp toàn thân đều che kín màu đỏ tím kinh tia mạch lạc, cơ khí tra không ra nguyên nhân sinh bệnh, chỉ ở dưới kính hiển vi phát hiện hàng ngàn, hàng vạn bé nhỏ cổ trùng. Cuối cùng được thạch không linh, chết đi trong thống khổ cực độ, tử trạng dữ tợn khủng bố, đem tiểu y tá trong phòng bệnh sợ đến ác mộng một tuần lễ.

Đó là một trong khó quên nhất tôi trải qua từ nghề nghiệp bác sĩ, cho đến hôm nay, tựa hồ còn có thể nghe được người bệnh nhân kia ở lúc cổ độc phát tác kêu rên thê thảm đến cực điểm, chính là không biết cổ độc này cùng thi độc trên người xác sống so sánh, thứ nào lợi hại hơn?

Ngay lúc tôi yên lặng suy nghĩ so sánh hai thứ này thì, đã có người bắt đầu xuất hiện phản ứng không ổn, nôn mửa, đi tả, choáng váng thậm chí xuất hiện ảo giác, đây là bệnh trạng ngộ độc thức ăn.

Kiều Từ Mặc sắc mặt trắng bệch quét nhìn tôi một chút, tiếp tục quay đầu lại lòng vẫn còn sợ hãi nhìn chằm chằm những người kia, phía sau Ngô Phóng Ca vỗ vỗ bờ vai của nàng, cũng là một mặt nghĩ mà sợ.

Tôi qua loa quét mắt một hồi, có ít nhất mười hai người độc phát mất đi năng lực hoạt động, tạm thời không có nguy hiểm tính mạng, xem ra đường khóa

này đánh đổi cũng không hề lớn.

An Nhiên rất lo âu nhìn những người này, lập tức đưa ra khăn cấp dự án chăm sóc người bệnh. Tuy rằng dưới cái nhìn của tôi đem bọn họ bỏ xuống giảm bớt gánh nặng mới là quyết định sáng suốt nhất, nhưng tôi biết thái độ làm người của

An Nhiên tuyệt đối sẽ không đồng ý, cho nên tôi cũng không có ý định đề nghị.

Chỉ ở trong nháy mắt tiếp theo, tôi cảm giác được sợi khí thể ngũ đông kia có một tia gọn sóng, cùng lúc đó, có mấy người bị cành cây đột nhiên xông tới ôm lấy mất cả chân treo lên, cây này quả nhiên có vấn đề.

Có người phản ứng nhanh lập tức xuất ra dị năng hệ hỏa nỗ lực thiêu đốt những cành cây kia, nhưng chỉ đem mất cả chân chính mình một bên cháy sém ra một vòng bong bóng, mà cái khác bất kể là dùng thủy yểm dùng đông băng hay là dùng điện giật cũng không thể tạo tổn thương đối với nhánh cây kia, nhiều nhất ở phía trên lưu lại một tia dấu vết mờ mờ.

Đám người kinh hoàng bắt đầu trở nên sợ hãi, những người không có bị lan đến gần dồn dập chạy tứ tán, thậm chí không kịp đi quản đồng bạn trúng độc bọn họ vốn nên phụ trách chăm sóc, lại một lần được kiến thức nhân loại sinh vật này bản tính ích kỷ, vừa muốn vung lên cười lạnh nhưng nhìn đến đôi mắt An Nhiên căng thẳng thì lảng động đi.

"Từ Mặc, cứu người." Tôi nhìn Kiều Từ Mặc không nói hai lời trực tiếp gọn gàng nhanh chóng một gậy xuống liền đưa cành cây thô to bằng cánh tay gỗ cái nát tan, mà một biến dị giả lực lượng khác cũng miễn cưỡng đem cành cây quấn lấy mình bài nát, không khỏi âm thầm suy nghĩ: Cây biến dị này không sợ dị năng, nhưng tựa hồ không thể chống lại công kích vật lý đây...

Vì nghiệm chứng suy đoán này, tôi để Ngô Phóng Ca nhắc nhở tất cả sức mạnh hình biến dị giả gần đây công kích cùng cứu viện, đúng là thật sự có hiệu quả -- những cành cây như từng lâm cự măng kia hốt hoảng thối lui, trong khoảnh khắc, trong rừng lại khôi phục yên tĩnh, chỉ còn dư lại trầm thấp gào lên đau đớn cùng thờ dốc.

Tiêu hao lượng lớn thể lực cùng tinh lực, người không kiên trì được mệt đến co quắp ở trên mặt đất, còn có một chút nhưng là phần hạn chém vào cây cối yên tĩnh bên người, phát tiết lửa giận.

Những người lựa chọn xuyên qua rừng rậm trên mặt lộ ra mấy phần hối hận, mà người cùng bọn họ làm ra lựa chọn

ngược lại lấy ánh mắt phần hạn lên án, cây cỏ khí tức bên trong tràn ngập lên nhân nhạts khói thuốc súng.

Ngay ở song phương trăm dặm đầu sức thì, An Nhiên mở miệng đánh vỡ bầu không khí nghiêm nghị này: "Tất cả mọi người dựa theo phân tổ vừa này ngồi vây quanh ngay tại chỗ nghỉ ngơi, người không có phân tổ phụ trách canh giới, 15 phút đổi một tốp canh gác, sau một tiếng tiến hành phá vòng vây, rồi đi cánh rừng này."

Song phương đối lập sừng sốt chốc lát, rồi lại yên lặng tiếp nhận năng sắp xếp, bao gồm cả mấy tên gia hỏa kêu gào phản đối kia. A, nếu tạm thời an phận, vậy thì chậm một chút lại xử trí đi.

"Tiêu, loại độc chất này, chị có biện pháp nào hay không?" Mỗi một xoa xoa thái dương, An Nhiên nhỏ giọng hỏi tôi.

"Việc nhỏ." Tôi đưa đầu nàng dựa tới trên vai mình, ôn nhu nói, "Giao cho tôi đi, em nghỉ ngơi một lúc."

"Ừm." An Nhiên thuận theo nhích lại gần, tính trẻ con sụt sọt, tay cũng phối hợp vòng lên vai cô tôi, hô hấp chậm rãi vững vàng hạ xuống, nhưng tôi biết, nàng chỉ là chợp mắt, cũng chưa từng chân chính ngủ.

Từ nàng nhẹ nhàng run rẩy lông mi có thể thấy được, kỳ thực trong lòng nàng còn lâu mới có được bình tĩnh như ở bề ngoài; có thể, nàng là lo lắng số mạng của những người này, hoặc là, nàng là tự trách lúc trước thỏa hiệp - tôi không khỏi ở trong lòng thờ dài, có một số việc nàng tổng phải hiểu: Muốn trở thành một người lãnh đạo, ngoại trừ giới tiếp nhận ý kiến của người khác ra, còn phải học quyết định thật nhanh, ở thời điểm quyết sách không do dự, kiên định mà cứng rắn.

An Nhiên vẫn là quá nhẹ dạ, cho nên nàng không hiểu, bỏ mặc cùng dung túng thường thường là dẫn đến đệ nhất cánh cửa sa đọa, một khi mở ra, liền cũng không đóng lại được.

Không có ra tay ở thời điểm đám hè kia nhảy nhót, chính là hi vọng nàng có thể thấy rõ điểm này... Nhưng là, nhìn thấy tâm tình của nàng thấp như vậy, tôi lại cảm thấy không đành lòng, ước nguyện ban đầu của chính mình không khỏi dao động.

Tự giễu nở nụ cười, từ trong không gian lấy chút bột giặt đổi nước, để Kiều Từ Mặc cho những người ăn nhằm độc quả kia trút xuống, coi như làm tẩy ruột.

Sau khi Kiều Từ Mặc cười khẩy chấp hành xong nhiệm vụ rót thuốc cho người cuối cùng, tất cả mọi người xem ra tầm mắt đều thay đổi -- có giận, có oán, càng nhiều nhưng là mơ hồ ngậm lấy kính nể.

"A." Tôi đón mỗi một đạo tầm mắt quét tới, từng cái nhìn trở lại, cười khế đem An Nhiên triệt để kéo vào trong lòng ngực, nhắm mắt dưỡng thần, tha cho các người lại đắc ý chốc lát, lát nữa có bao nhiêu người có thể đi ra cánh rừng này đây?

Tôi mỗi mắt mong chờ.

Một canh giờ đi qua rất nhanh, phảng phất chỉ cần chân thực cảm thụ An Nhiên nhiệt độ, thời gian như là mất đi ý nghĩa như thế, dài lâu đến vô biên vô hạn, rồi lại ngắn ngủi đến khó mà tin nổi, thời gian một cái nháy mắt, lại dường như một thế kỷ hoảng hốt.

Dưới cái nhìn chăm chú của tôi, nàng chậm rãi mở mắt ra, thuần đen con mắt như là bóng đêm thâm trầm, đột nhiên tràn ra lấp ta lấp tấp hào quang, tôi ở trong mắt nàng nhìn thấy cái bóng của chính mình, sáng, nhu hòa, mỉm cười, vẻ đẹp như xưa nay đều chưa từng dính vào một tia hắc ám

Cái kia có điều là cái giả tạo.

Nhưng, nếu như cái giả tạo này là An Nhiên hi vọng nhìn thấy, là nàng yêu thích -- vậy tôi đồng ý duy trì cái giả tạo này, mãi mãi duy trì.

"Tiêu..." Nàng nháy mắt một cái, thẹn thùng buông xuống lông mi không tiếp tục cùng tôi đối diện, hắng giọng một cái hỏi,

"Em ngủ bao lâu?"

"Không bao lâu, còn có năm phút đồng hồ liền hết một canh giờ." Tôi nhìn đồng hồ đeo tay một cái, mỉm cười trả lời nàng, thuận thế đưa cho nàng một bình nước suối.

Uống hết mấy ngụm nước, nàng xoa xoa khuôn mặt, vẻ mặt nhưng trở nên nghiêm túc: "Là thời điểm rồi đi nơi này."

Thấy nàng vẻ mặt nghiêm nghị, tôi cũng thu nụ cười trên mặt, gật đầu: "Cánh rừng này quá quý dị, cũng không biết còn có gì đó cổ quái, ở thêm lập tức thêm một phần nguy hiểm."

Những người tiếp nhận qua nước xả phòng súc ruột tuy rằng vẫn suy yếu, nhưng phần lớn cũng đã tỉnh táo, có đồng bạn nâng cũng không phải là không thể hoạt động, có thể cho bọn họ một canh giờ nghỉ ngơi hoàn toàn đã là điểm giới hạn.

"Xuất phát" chỉ lệnh một hồi, người không tình nguyện cũng chỉ có thể vỗ vỗ quần áo đứng lên, khó khăn theo đội ngũ mở đường đi về phía trước, trải qua hỗn loạn vừa nãy, dù là ngu xuẩn cũng rõ ràng nơi này nguy hiểm, không có người muốn lưu lại chịu chết.

Lần này, đội ngũ mấy trăm người tiến lên đến càng thêm cấp tốc, mà nguyên bản lực lượng hình biến dị giả không được coi trọng nhất lại lập tức trở thành đối tượng dị năng giả khác lôi kéo nịnh bợ, e sợ những nguyên tố dị năng giả kiên cường tự miễn này làm sao cũng không nghĩ ra, lại sẽ tồn tại biến dị thực vật không sợ dị năng chỉ bị vật lý thương tổn, cũng càng thêm không nghĩ tới sẽ gặp gỡ xui xẻo như vậy...

Chỉ tôi xem ra, đám dị năng giả không coi ai ra gì này, đã sớm nên xoa xoa nhuệ khí của bọn họ -- người mang dị năng, ngoại trừ tố chất thân thể bên ngoài, may mắn cũng là một chút đặc biệt, nhưng bản thân nhân phẩm năng lực theo người này cũng không nhiều lắm quan trọng.

Cũng bởi vậy, dị năng giả có được tại trong một đêm, tâm thuật bất chính, người lòng mang ý đồ xấu không phải số ít.

Những người này nguyên bản chỉ là tay trái gà không chặt người bình thường, có lẽ là bởi vì pháp luật hạn chế, đạo đức ràng buộc, vẫn cần trọng bảo vệ bốn phận chính mình, chưa bao giờ khác người; nhưng là bỗng nhiên có một ngày, pháp luật áp chế bọn họ không còn có lực ước thúc, đạo đức không còn được coi trọng, nắm giữ sức mạnh bọn họ cũng lại giam không được hồng thủy mãnh thú trong lòng

Mọi người có mặt khác, lại như quang cùng ảnh xưa nay đều là một thể tồn tại.

Xác sống, biến dị thực vật, biến dị động vật, thiên tai... Những thứ này xưa nay đều không phải là uy hiếp loài người lớn nhất.

Lại kiên cố pháo đài, một khi xung đột nội bộ, đổ nát cũng là chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Đám dị năng giả tự cao tự đại lại đã tâm bưng bưng, còn có cơ hội ý thức được điểm này không đây?

Tư tâm mà nói, tôi còn thực sự là tình nguyện nhìn thấy những nhân loại ngu xuẩn này tự giết lẫn nhau đây... A, tôi thật là xấu tâm nhãn, tôi không phải nhận điểm này.

Khinh thường đảo qua đám dị năng giả không cam lòng rồi lại không thể không cúi đầu cùng thụ sủng nhược kinh nhóm biến dị giả, tôi hơi đóng mắt cảm thụ một hồi: Cái sợ khí thể kia nhạt không ít, cũng không có khí thể khác xuất hiện, rất tốt, tạm thời không gặp nguy hiểm.

Lại đi gần mười phút, liền nghe đội ngũ phía trước có người cao hứng lớn tiếng la lên: "A! Tìm ra lối thoát !"

Đám người mừng rỡ nhất thời xô đẩy hướng phía đó tuôn tới, xuyên qua hàng đại thụ che chắn cuối cùng, trước mắt xuất hiện bình địa trống trải, xa xăm hơn là mơ hồ đường viền thành trấn, quả nhiên như người dẫn đường kia nói, sau rừng rậm này, là một cái đường tắt, tuy nói quá trình cũng không thoải mái.

Vui sướng như là lũ nhân bốn ba hoang mạc đột nhiên nhìn thấy ốc đảo, có người thậm chí đối với bầu trời này "Ác ác" kêu to lên, còn có người cao hứng hoa tay múa chân, đại đa số người trên mặt đều dẫn theo vẻ hưng phấn.

Liền ngay cả An Nhiên cũng cao hứng cong con mắt, nắm tay tôi thật chặt -- tâm tôi liền như vậy mềm nhũn ra, chỉ là nhìn gò má của nàng, cũng theo ngoắc ngoắc khoe miệng, ánh mắt chiếu tới, liền ngay cả vài con quạ đen đột ngột xuất hiện đều hợp mắt mấy phần.

Chỉ mới một hiệp xung kích, đám quạ chỉ để lại thi thể vài con cùng một chỗ lông chim, nhưng hầu như mang đi toàn bộ dũng khí cùng niềm tin của đội đi năng giả này.

Mà chúng nó cũng sẽ không cho thời gian thông thả, mới gặp thoáng qua, liền bắt đầu áp ủ nổi lên tiến công lần thứ hai, lên tới hàng ngàn, hàng vạn con quạ đen giống như được huấn luyện qua vậy, hoàn mỹ trên không trung xoay chuyển, xoay người lại, khó có thể tin chính tề đội hình lần thứ hai hướng về mọi người chúng tôi phủ xông tới, đặng đặng sát khí --

Tôi nghe được bên tai đặng đặng sát khí, trầm thấp gào lên đau đớn thậm chí ừ rừ khóc nức nở... Những người này vẫn chưa có chính thức giao chiến, mà đã đánh mất ý chí chiến đấu, biết bao đáng ghét, rồi lại biết bao đáng thương.

"Phé vật." Tôi nghe được che chở tôi Tiêu xi lạnh một tiếng, bỗng từ trong tay lấy ra một khối bầu dục màu xanh sẫm, xem không ít bộ phim yêu nước, tôi dĩ nhiên là nhận ra đó chính là một quả lựu đạn!

Chỉ thấy ngón tay nhỏ bé của nàng nhẹ xuyên qua kíp nổ, kéo một cái, lập tức ném vào đám quạ đang bay tới, sức nàng rất mạnh, quả lựu đạn này càng giống như dẫn theo tiếng sấm gió, mang theo thể như vạn tấn đánh về phía một mảnh đen ngịt, đánh trúng một con trong đó rồi đột nhiên nổ tung, phát sinh tiếng nổ đinh tai nhức óc.

"Ầm ầm" Máu đỏ máu cùng quạ đen ở trong mảnh ánh lửa cam hồng tung tóe tứ tán, lập tức trên không tung rớt xuống xác vài con quạ đen, tuy so với vô biên vô hạn một đám chẳng khác nào muối bỏ bể, nhưng lực rung động dọa đến đám quạ hướng hai bên bay tán loạn, lộ ra một tầng khe hở trống rỗng lớn.

Mà bị một lực nổ này ảnh hưởng, những người lúc trước kinh hãi tuyệt vọng cũng dần đập khôi phục thần lại. dấy lên hừng hực ý chí cầu sinh.

Đây đúng là một đòn xoay chuyển tình thế, tôi không khỏi vui mừng Tiêu lúc trước yêu thích cướp đoạt vũ khí.

"Dị năng giả hệ hỏa, hệ điện công kích, dị năng giả hệ thủy, hệ băng, hệ mộc phòng thủ, biến dị giả lực lượng và tốc độ yểm trợ, từng người kết đội, người bị thương tránh né!" Thoáng dùng sức thoát ra Tiêu trối buộ, tôi kéo lại Ngô Phóng Ca, nhanh chóng hạ lệnh.

Những người này cuối cùng cũng cho thấy một chút tố chất dị năng giả sinh tồn ở tận thế, dốc hết sức phản kích lại.

Ác liệt hòa xà phụt lên răng nanh, kết liễu sinh mệnh quạ đen, chỉ như chí cương thủy tiên quét xuống liên miên liên miên xác chết, sắc bén băng đao băng tiễn gào thét mà qua, xuyên qua từng cái từng cái bóng dáng màu đen... Giết chóc, là khúc nhạc buồn đỏ và đen, không cách nào kiềm chế sự phản nộ hóa thành động lực vô hạn, cho sấm la trận tràn ngập khói thuốc súng này tăng thêm khốc liệt.

Thời gian dần trôi, có thể là một giờ, cũng có thể chỉ là vài phút, khói đen khiến người ngạt thở chính đang chậm rãi tiêu tan. Nói đúng ra là bị các đội viên đồng tâm hiệp lực quét sạch, lộ ra bầu trời mờ mịt rồi lại chiếu sáng.

Phảng phất như bóng râm lướt nhẹ qua, trạm ra một vết sáng, chiếu sáng con đường phía trước, cũng chiếu sáng đáy lòng cất giấu hi vọng.

Đi kèm tiếng vang ầm ầm nổ tung của viên lựu đạn cuối cùng, chân trời còn sót lại một mảng nhỏ đám quạ cũng biến thành tro bụi.

Tất cả mọi người đều yên tĩnh lại, tôi tựa hồ có thể nghe thấy nặng nề liên tiếp tiếng tim đập như trống trận, đột nhiên, có người ôm đồng bạn kêu to lên: "Chúng ta thắng rồi!"

Này như là một tín hiệu, lập tức nhen lửa mọi người nhiệt tình, càng ngày càng nhiều người không kìm lòng được gia nhập vào trong đội ngũ hoan hô nhảy nhót, vui mừng sống sót sau tai nạn, cũng ăn mừng chiến thắng đám quạ đen đáng sợ kia. Tôi tỉnh tề đánh giá một chút khí định thần nhân Tiêu cùng với hoàn hảo không việc gì Mặc Mặc và Ngô Phóng Ca, tâm mắt rơi xuống trên người những người khác, mà trong lòng trở nên nặng nề. Trong lúc nguy cấp, chúng tôi bảo vệ tính mạng, Tiêu diệt đối thủ, nhưng đánh đổi cũng là đau đớn thể xác.

Ngoại trừ Tiêu mấy người ra, các đội viên vây quanh cạnh tôi có thể nói là tất cả đều bị thương, trên người trên cánh tay thêm vài vết xước cũng là thôi, thậm chí, trên người bị tóm đến máu thịt be bét, hầu như không tìm được một khối thịt lành, hình dung cực kỳ chật vật.

Tôi lo lắng, những vết thương quạ đen gây ra này sẽ bị lâu vì khuẩn gì đó.

Như vậy, coi như những người này tránh thoát công kích, nhưng cũng sẽ không có kết quả tử tế.

Đang muốn kiểm kê nhân số thương vong, lại phát hiện không gian dị năng giả Kỷ Trùng vẫn luôn ở tại bên người chúng tôi kia không thấy bóng dáng. Tôi rõ ràng nhớ tới, thời điểm tôi được Tiêu bảo hộ ở dưới thân, người đàn ông kia sợ đến kêu tiếng rít chói tai, làm sao liền chỉ trong chốc lát, người liền không còn bóng đây?

Hướng về xung quanh nhìn, từng người từng người hoặc mặt hưng phấn hoặc trầm trọng, nhưng không có bóng dáng Kỷ Trùng.

Tôi không khỏi cuống lên: Hào hào một người lớn sống sờ sờ, tại sao bỗng không thấy?

Lẽ nào, hần giống Tiêu, không gian có thể chứa đựng người sống, mà ở thời khắc quan trọng vừa nãy, chính mình trốn vào trong không gian?

Nghĩ như vậy, ngược lại cũng không phải không thể...

Đem ý nghĩ tôi phát hiện kẻ với Tiêu, đã thấy nàng cười lạnh một tiếng, tiện tay chỉ một phương hướng, để sát vào bên tai tôi nhẹ nhàng nói rằng: "Đây chính là em đánh giá cao hần."

"Hả?" Tôi nghi ngờ theo phương hướng nàng chỉ nhìn lại, xa xa thấy một người đàn ông đang không nhanh không chậm xuyên qua đám người hướng chúng tôi nơi này đi tới, đó là Kỳ Trùng đột nhiên không thấy, "Hần làm sao lại ở nơi đó?"

Tiêu trầm thấp nở nụ cười, trong thanh âm nhưng dẫn theo mấy phần ý lạnh: "Không gian sao, hần là không vào được, có điều, hần cũng có cái tuyệt chiêu không tệ, đủ bảo mệnh."

"Là cái gì?" Tôi thấy nàng có ý định thừa nước đục thả câu, liền đưa tay bấm bấm lòng bàn tay của nàng, gấp giọng thúc giục, "Nói cho em đi mà, Tiêu ~" vì giải thích nghi hoặc, tôi cũng là dứt bỏ mặt mũi, dù cho thanh âm này ngay chính tôi đều cảm thấy đặc biệt xấu hổ.

Một mực nàng chính là dính chiêu này, cũng không cố giữ, đem tay tôi cầm trụ, chặt chẽ bao ở trong lòng bàn tay, thấp nhu tiếng nói ngâm lấy ý cười phất qua tai, vẫn dẫn theo hương thơm ngát mê người: "Teleport."

Tôi theo bản năng nghiêng đầu tránh ra chút, chuyển mắt nhìn lại, bắt lấy trong mắt nàng nhue sắc lóe lên một cái rồi biến mất.

"Tiêu..." Đè xuống chút khác thường kì lạ này, lời chưa kịp ra khỏi miệng lại xoay chuyển, "Giúp em xem xem thương thế của bọn họ."

"Được." Nàng tựa hồ cũng nhận ra được tôi đồng ý chuyển đổi, nhưng không có tra cứu, ngoắc ngoắc khoe môi, lập tức nhắc theo hòm chữa bệnh hướng đi người bệnh gần nhất.

Kỳ Trùng kia cũng xoay chuyển bước chân, lập tức đi theo bên người nàng diễn lên ân cần.

Thở một hơi thật dài, tôi xoay người hướng về một phía khác, bắt đầu dùng dị năng hệ thủy hồi lâu không có sử dụng giúp người bệnh gội rửa vết thương.

Phạm Linh Linh là người dẫn đường, tôi từng nhờ Mặc Mặc hảo hảo chăm sóc nàng, nàng chỉ là chịu chút kinh hãi, trên người thật ra nửa điểm vết thương cũng không thấy, thấy tôi giúp người bệnh cọ rửa vết thương, liền lấy băng vải cùng băng gạc tiếp nhận băng bó, một mặt nói chuyện cùng tôi: "Tạ đội trưởng..."

Trong lòng tôi kinh ngạc, thủ thế cũng không ngừng, chỉ là không dấu vết liếc nàng một chút: Nàng là người Tức Mặc Thanh Nghi phái tới, đến cùng không phải quy tôi quản lý, trước đều là khách khí gọi tôi là "Tạ tiểu thư", hiện tại lại đột nhiên sửa lại miêng, này lại là vì cái gì?

Mặc kệ thế nào, nàng tỏ thái độ chí ít là một loại tán thành đối với tôi.

Liền nghe nàng tiếp tục nói, "Chúng ta đã xuyên qua cánh rừng kia, chỉ cần theo phía trước lại đi nửa km liền có thể nhìn thấy ngoại vi thành phố A, thế nhưng có vài chuyện tôi thiết yếu phải nói cho cô."

Bên tay tôi người bệnh này bị quạ đen mổ đi mất nửa cái tai, cái cổ cùng gò má cũng bị phui ra từng đạo từng đạo vết máu, có điều tinh thần khá tốt, tôi giúp hần cọ rửa qua vết thương, sắc mặt tuy trắng xám, nhưng vẫn cố nén đau hướng tôi nói cảm ơn, đồng thời tha thiết sờ sờ lên một bên lỗ tai hoàn hảo, chờ Phạm Linh Linh đoạn sau.

Tôi thấy nàng nói nghiêm túc, hữu tâm kéo nàng đi nơi yên lặng, đã thấy nam nhân mất nửa cái lỗ tai trợ mắt nhìn chúng tôi, một bộ dáng vẻ ham học hỏi như khát, không khỏi thờ dài, định thần nhìn Phạm Linh Linh: "Cô nói."

"Thời điểm tôi lần trước đến, cánh rừng này cũng không có quy mô như vậy, dĩ nhiên cũng không có gặp gỡ qua loại biến dị thực vật kia." Nghĩ đến những thực vật đáng sợ kia, sắc mặt chúng tôi rất khó coi, mà điểm này, trước lúc tiến vào cánh rừng, nàng liền đề cập tới, tôi gật đầu, ra hiệu nàng nói tiếp.

"Thứ hai, đám quạ đen này không biết từ nơi nào nhô ra, trước tiên không nói lai lịch chúng nó, hơn nữa không thể loại trừ khả năng còn có đám quạ khác, coi như không phải đám quạ cũng sẽ là cái gì khác." Nàng tiếng nói mới hạ, người đàn ông kia liền run lập cập, lòng vẫn còn sợ hãi vỗ về lỗ tai của chính mình.

Tôi biết nàng nói không sai, từ trên mặt đất lưu lại thi thể quạ đen đến xem, những này không phải là động vật bình thường.

Nào có quạ đen trong miệng mọc ra nhiều răng nhọn như thế? Này vô cùng có khả năng là giống biến dị.

Quạ đen là một loại động vật ăn tạp, thích ăn thịt thối, tính cách hung hãn nhưng sẽ không chủ động công kích con người, không ngại suy đoán: Đám quạ đen này có thể là mổ được thi thể con người bị nhiễm do đó phát sinh biến dị không?

"Này thứ ba, cũng là chỗ khả nghi nhất, " Phạm Linh Linh cau mày nói rằng, "Chúng ta dọc theo con đường này, không chỉ không gặp phải một con người, liền ngay cả xác sống bóng dáng đều không thấy."

Liền như Đàm Kiệt nói với tôi qua, chiếm giữ thành phố H Ngao Thiên căn cứ cùng thành phố A từng người nắm giữ địa vực phụ cận, thỉnh thoảng sẽ phái ra dị năng giả đến phụ cận săn bắn cùng sưu tầm, cái này cũng là lý do lúc trước chúng tôi lên bản son đường cái liền không thấy được một con xác sống -- đều bị dọn dẹp sạch sẽ.

Nhưng mà nơi này đã là phạm vi thành phố A quản lý, không có xác sống còn có thể lý giải, nhưng đừng nói là dị năng giả thành phố A, liền ngay cả một người sống đều không thấy được, này liền có chút kỳ lạ .

Chẳng lẽ là bởi vì chúng tôi gặp phải rừng rậm cùng đám quạ?

Có thể đám quạ đen kia nhìn hung mãnh, nếu thật muốn tập kết nhân thủ đối kháng, cũng không khó khăn, huống hồ, nếu là không vài tay nợ gia hỏa kia hành hạ vài con quạ đen đến chết, đưa tới một đoàn trả thù, chúng tôi cũng chưa chắc sẽ bị nhìn chăm chăm đây!

Như vậy, lại bởi vì sao?

Lẽ nào là thành phố A đã xảy ra chuyện gì?

Tuy nói mục đích của chúng tôi chính là nơi đó, nhưng một cái không có biết rõ tình hình, con đường phía trước hung hiểm; thứ hai này một đường hạ xuống, hao binh tổn tướng nhưng không có thu hoạch một viên nào tinh, cũng không có thể cùng thành phố A giao dịch tiền vốn, mặc dù đến thành phố A, có thể làm sao?

Không cam tâm nữa, nhưng tôi không phải không thừa nhận, này một chuyến sợ là đi không.

Trầm thấp thờ dài một hơi, lại nghe âm thanh Tiêu vang lên bên tai, lạnh lạnh bên trong nhưng mang theo thân thiết: "Làm sao vậy ?"

Tôi nhìn nàng nhắc theo hòm thuốc không nhanh không chậm, trên mặt trước sau như một lạnh nhạt, có vẻ đặc biệt thông dong tao nhã, trong lòng chính là nhất định, lại nhìn Kỳ Trùng theo sát phía sau nàng, lại sinh mấy phần chán ghét, chỉ cho là không nhìn thấy, tường tận cùng nàng nói rõ sự lo lắng cùng tiếc nuối của mình.

Đã thấy nàng chần chờ một chút, ngược lại hướng nam nhân cười đến một mặt nịnh nọt vẫy vẫy tay, nhìn con mắt của tôi phân phó nói: "Đem lời nói vừa nãy của người thuật lại một lần."

"Ai!" Hắn vui rạo rực đáp một tiếng, đầu xanh con mắt ở trên Tiêu xoay chuyển, mới quay mặt sang hướng tôi nói rằng, "Tổng đội trưởng, tôi có cái bà con ở phòng nghiên cứu thành phố A làm việc vặt, hẳn trước đây đã nói với tôi, nơi đó có chính là não tinh xác sống, đừng nói là một cấp hai cấp, cấp ba chỉ sợ cũng có mấy viên đây!"

"Ồ?" Tôi hơi nhú nhú mày, trong lòng đối với hắn căm ghét nhưng càng sâu mấy phần, trên mặt cũng không hiện ra, chỉ chờ nhìn hắn còn có thể nói ra gì đó.

"Còn có, tôi biết bọn họ lương thực giấu ở trong kho hàng lớn phía sau phòng nghiên cứu, bà con tôi chỉ cho tôi xem qua! Ngoại trừ lương thực, còn có hạt giống tốt hơn một chút cùng mấy móc thiết bị a! Có tôi dẫn đường cho ngài, chọn lúc thủ vệ kia không canh cửa sau mò đi vào, nhất định không sai được!" Hắn chà xát tay, về mặt dẫn theo mấy phần đắc ý, dĩ nhiên lại đưa mắt tìm đến phía Tiêu.

Tôi vốn là đang do dự có còn muốn đi thành phố A hay không, vì hắn như vậy không thể chờ đợi được nữa, đúng là càng thêm không muốn hắn có cơ hội ở trước mặt Tiêu khoe khoang .

Đang muốn phản bác, lại nghe Tiêu nói rằng: "Phòng nghiên cứu kia, đúng là đáng giá đi nhìn."

Mặc Mặc cũng gật đầu phụ họa nói: "Ừ, lương thực, đại đại trọng yếu!"

Thấy các nàng cũng nói như thế, đám đội viên ăn buồn thiết thời tạm thời kia càng là không cam lòng liền như vậy dẹp đường hồi phủ, cuối cùng kẻ hoạch hợp lại, vẫn là giữ nguyên kế hoạch đi tới.

Chỉ là, trong lòng tôi trước sau ẩn giấu mấy phần bất an.

Mà phần này bất an, sau khi đi vào địa giới thành phố A, càng là xoay mình leo tới đỉnh.

Thành phố này, tĩnh mịch một loại yên tĩnh, giữa ban ngày, sạ phóng tầm mắt nhìn, dĩ nhiên không cảm giác được chút nào hơi thở của vật còn sống!

Tác giả có lời muốn nói: Ồ viết mị mị quân vút lựu đạn thời điểm ta bỗng nhiên nghĩ đến đồng tồn thụ nỗ lô cốt, phúc → _ →

Lại nói hai ngày nay ta càng đến chịu khó vì là mao thu gom trái lại rơi mất vài cái ! !

Đúng rồi ta gần nhất đang suy nghĩ cái kế tiếp khanh, đại gia cho ta tham tường một hồi.

a: Công chúa cùng Phò mã -- ngạo kiều yêu nghiệt hồ ly tinh Phò mã vs mặt đơ tinh phân lương bạc trưởng công chúa (cổ nói cười vang)

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 77: Tiêu: Tử Thành

Đây là một tòa tử thành.

Không cảm giác được khí tức người sống, nhưng tiềm tàng vô số rục rà rục rịch tà ác khí thể.

Vẫn không có bước vào trong thành, tôi liền cảm nhận được khí tối tăm đến từ bốn phương tám hướng, không khỏi cười lạnh: Xem ra, trong thành này không phải là không có người, chỉ là không có người sống thôi.

Những dị năng giả nhất như chuột kia đã bắt đầu nôn nóng bất an muốn lùi về sau, nghĩ đến tòa thành này dị dạng chính là kẻ ngu ngốc đến mấy cũng nên cảm giác được, càng không cần phải nói là dị năng giả đối với khí thể đặc biệt mẫn cảm, chỉ là đến trước cửa mới nhớ tới cảnh giác, thì có ích lợi gì đây.

Tôi nhìn một chút Kỳ Trùng lúc này còn nóng lòng muốn thử, lúc này trên mặt của hắn biến hóa, chắc là đang suy nghĩ nên làm gì chạy trốn... Nhưng tôi không thể để hắn như ý, nếu không có hắn dẫn đường, tìm tới cái phòng nghiên cứu kia định là phải phí chút công phu.

"Tất cả mọi người dựa theo tổ hợp vừa này, chia ra tìm kiếm... Kỳ Trùng, mang chúng tôi đi phòng nghiên cứu." Thấy An Nhiên vẻ mặt nghiêm túc, tôi lập tức cướp năng trước làm ra sắp xếp, trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn lại đây.

"Làm sao, sợ?" Mặt lạnh ở trên mặt đám người kia từng cái đảo qua, bày ra vẻ mặt cực xem thường đến châm chọc nói,

"Nếu như cam tâm tay không mà về, ta cũng không ngăn cản các ngươi, hiện tại bỏ chạy đi." Nắm chặt tay An Nhiên ra hiệu năng đừng chen vào, tôi tiếp tục thêm dầu, "Chỉ là có một chút, người may mắn trốn về, đừng nói là đã tham gia đội ngũ chúng tôi, mất mặt."

Mặc dù lời nói ra ngoài là như vậy, nhưng tôi thực có mấy phần mong đợi đám người kia sẽ không sợ hãi rời khỏi đơn vị. Đừng nói cái gì gan bé sợ sệt, kỳ thực như vậy có được dẫn được mới thật sự là người thông minh.

Chỉ tiếc, bên trong đội ngũ này, cũng thật không có một kẻ thức thời.

Không phải e ngại hư danh chính là còn tham niệm chỗ tốt không tới tay, tôi nói một hồi lâu rồi, cũng không có một người ra khỏi hàng, hiển nhiên là bị cái phép khích tướng thô thiển kia chấn động rồi.

Nếu như thế, tôi cũng lười tốn nhiều miệng lưỡi.

Ngược lại, tôi chỉ cần dẫn theo An Nhiên đi là được rồi, tính mạng của bọn họ xưa nay không ở trong mắt tôi, tất cả đều chết rồi, ngược lại cũng sạch sẽ, đỡ phải một lúc còn nhọc lòng cân nhắc bọn họ đi ở.

"Rất tốt, không có ai lùi bước, can đảm lắm. Tìm được vật tư nộp lên trên một nửa liền có thể, như vậy, từng người hành động đi." An Nhiên lo lắng còn muốn nói cái gì, nhưng ở dưới tức thanh kiên trì của tôi, chỉ gật đầu ngầm đồng ý.

Nàng sẽ không cân nhắc không tới, lần hành động này thành hay bại, quyết định nàng chức vị tổng đội trưởng này có thể ngồi vững vàng hay không. Nếu như nàng có thể mang theo chiến lợi phẩm trở lại căn cứ, không nói Đàm Kiệt cùng Tức Mặc tỷ muội tán thành, chính là dị năng giả khác cũng sẽ đối với nàng cái hàng không tư lệnh này nhìn với con mắt khác, tiếng phản đối cũng sẽ ít chút. Đương nhiên, mặt khác, nếu như nàng lần này không thu hoạch được gì, còn mang về một đám thương binh tinh thần sa sút, vậy cũng không có tư cách chiếm vị trí này không tha, tự có người có tài mới chiếm được.

Nhưng cũng chứng minh danh tiếng Tổng Dịch Thư biết người không rõ, dùng người không khách quan, lấy tính cách của nàng, nhất định là không muốn.

Bởi vậy, mặc dù lo lắng con đường phía trước gian nguy, An Nhiên cũng sẽ đồng ý làm liều một phen, đây là hứa hẹn nàng đối với Tổng Dịch Thư.

Đối với tôi mà nói, chỉ cần ở lúc cần thiết đẩy tới một cái là được.

Đám dị năng giả kia thấy nàng ngầm đồng ý, liền cũng dứt bỏ lo lắng, như ong vỡ tổ hướng về trong thành vắng vẻ tuôn tới, tranh nhau chen lấn, chỉ lo đi chậm cũng chỉ có thể giương mắt nhìn. Cũng có kẻ đầu óc vẫn tỉnh là tỉnh táo, ba, năm tên tụ tập cùng một chỗ, cẩn thận từng li từng tí đánh giá rõ ràng đường phố vắng vẻ không người, thương lượng phương án tiến lên.

Dần dần, người ở bên cạnh chúng tôi đều đi ra, cũng chỉ còn sót lại Kỳ Trùng cùng Phạm Linh Linh ở lại.

Mọi người đi được gần hết rồi, An Nhiên mới nhú mày, nhìn tôi hỏi: "Tiêu, chị đến cùng đang có ý đồ gì? Em không tin chị không cảm giác được."

Kiều Tử Mặc cũng hiếm thấy nghiêm chỉnh một hồi, hướng về Kỳ Trùng giờ giờ lên cằm: "Lời của tiểu tử đó có thể tin không? Trăm phương ngàn kế đem chúng ta lừa gạt đến nơi này là bao nhiêu ý tứ a? Vật kia cũng không ít, chớ đem mình chơi đùa chết rồi, đến thời điểm cũng đừng hy vọng bốn tiểu thư cứu người!"

Tôi liếc nàng một chút, còn chưa mở miệng, liền nghe Phạm Linh Linh sốt ruột hỏi: "Các người ở chỗ này đánh cái gì bí hiểm đây? Tôi sớm nói nơi này có chỗ quái dị rồi, càng muốn đến..."

An Nhiên thở dài, động viên vỗ vỗ mu bàn tay của nàng: "Chỉ là cảm giác, cũng không thể chính xác. Có điều trong tòa thành này không có bóng người, đúng là thật sự khả nghi. Tháng trước lúc cô đến, không có phát hiện đầu mối gì sao?"

Tôi ra hiệu liếc mắt cho Ngô Phóng Ca, hần tâm lĩnh thần hội (ngầm hiểu) gật đầu, kéo lại Kỳ Trùng muốn lặng lẽ lui lại, cười híp mắt ôm lấy bờ vai của hắn: "Lão Kỳ a, phòng nghiên cứu ở nơi nào đây? Mau dẫn đường đi! Ta có lời gì, vừa đi vừa nói, đừng chậm trễ thời gian, đi sớm về sớm, các người thấy nói có đúng không?" Hai câu cuối nhưng là nói đúng tới Phạm Linh Linh lo lắng.

"Ừm, có đạo lý, hai người các người, phía trước mở đường!" Kiều Từ Mặc lập tức đánh nhịp định luận, một tay một lời An Nhiên cùng Phạm Linh Linh đi về phía trước, hung hăng đến không cho một tia cơ hội phản kháng.

Ngoắc ngoắc môi, tôi cũng đuổi tới bước chân của bọn họ.

Đám người chúng tôi trong chuyến này, sợ là ngoại trừ Phạm Linh Linh ra, đều cảm nhận được loại dị thường kia -- âm trầm, dính trệ, đi kèm ác ý cùng máu tanh, khí thế chỉ thuộc về xác sống.

Hơn nữa, từ cái kia mảnh liệt gọn sóng đến xem, số lượng không ít.

Thảo nào trong tòa tử thành này không thấy được một tia người ở, sợ là sớm đã bị xác sống thanh tẩy qua.

Nhưng mà chỗ khiến người hoài nghi cũng ở nơi đây. Xác sống loại sinh vật không có tư duy này, lúc nào có thói quen kết thúc công việc, còn có thể đem hài cốt còn lại dọn dẹp sạch sẽ? Càng là trí năng đến hiểu được xóa đi dấu vết để che giấu?

Nếu là thật nắm giữ loại năng lực suy nghĩ này, vậy còn là xác sống sao?

Giả thiết này không phải vì âm mưu của một người, kia đây chính là một tin dữ đáng sợ hơn.

Bất kể là bên nào, cũng làm cho tôi nổi lên hiếu kỳ tìm tòi hư thực, còn hạt giống thiết bị và não tinh Kỳ Trùng nhắc tới, bất quá là bổ sung thêm mà thôi.

Mãi đến tận đi vào phòng nghiên cứu trước đây kia, tôi đều chưa từng có chút nào lo lắng: Một đám xác sống năng lực thấp kém mà thôi, dù cho số lượng chiếm ưu, đều không đáng để lo. Bây giờ số lượng nhiều hơn nữa, chẳng lẽ còn có bản lĩnh ăn sói?

Nhưng tôi đến cùng đánh giá thấp đám xác sống kia, cũng quên một khả năng -- khí thế đó gọn sóng, có thể không phải một đám xác sống, mà là một cá thể cực kỳ mạnh mẽ.

Phòng nghiên cứu kế tục những trụ sở khác nhất quán màu trắng, tổng thể tôi cảm thấy đây là kiệt tác thuộc về một cái thể lực, tường ngoài không nhiễm một hạt bụi vẫn che lấp không được dơ bẩn mục nát nội bộ, đại môn đóng chặt, trước cửa cũng không có thủ vệ. Cách đến gần rồi, nhưng mơ hồ có thể nghe thấy một ít tiếng vang, phảng phất là người gào thét, lại phảng phất là đã thủ gào thét, tiếng chói tai tạp tạp, nghe không chân thực, nhưng khiến lòng người nghe không yên.

Tôi mất lạnh nhìn, Phạm Linh Linh sắc mặt chỉ khẽ biến trắng, mà Kỳ Trùng hai cái chân đã không nhìn được đánh tới run cầm cập, nếu không phải Ngô Phóng Ca cùng Kiều Từ Mặc hai bên trái phải ngăn cản đường đi của hắn, chỉ sợ sớm đã chạy trời chết.

Thấy tôi nhìn hắn, vội vã bỏ ra một tia cười lấy lòng: "Tiêu bác sĩ, lương thực đều ở phía sau nhà kho, không bằng chúng ta..."

Không chờ hắn nói xong, tôi khoát tay áo một cái, đối với An Nhiên nói rằng: "Quân chia làm hai đường, em mang theo bọn họ về phía sau nhà kho khuân đồ, tôi đi phòng nghiên cứu thăm dò bên trong."

"Một mình chị? Em không yên lòng." An Nhiên lời kéo tay tôi, nói cái gì cũng không chịu thả.

"Còn có Nhị Bảo." Tôi tránh tránh, cũng không dám dùng sức, chỉ có thể nghĩ tất cả biện pháp khuyên bảo nàng, "Em chẳng lẽ còn không tin thực lực của tôi sao? Nếu thật sự gặp nguy hiểm, nhiều người tôi ngược lại không dễ thoát thân."

"Tin chị cái gì? Tin chị gãy tay gãy chân lại đứt mấy chiếc xương sườn trở về sao? Nếu em nói, chị cần gì phải đi chỗ đó trong phòng thí nghiệm, cùng chúng em đi nhà kho không được sao?" An Nhiên nhưng không chịu thả ra, cắn răng tàn nhẫn mà trừng mắt tôi, gấp đến độ viên mắt đều đỏ một vòng.

Tôi không chịu nổi đáng về nàng đỏ mắt rơi lệ, dĩ nhiên bật thốt lên: "Vậy em đi cùng tôi". Nói xong lại ảo não không thôi.

An Nhiên ngược lại chuyển nước mắt mỉm cười, nắm tay tôi thật chặt, trong chớp mắt vui cười hơn hờ nói với mấy người Kiều Từ Mặc: "Mặc Mặc bốn người các cậu đi trước lấy vật tư thuận tiện đem đồ vật những đội viên khác tìm được đồng thời thu nạp, lát nữa chúng ta hội hợp ở nhà thờ này."

Nàng chỉ chính là địa tiêu thành phố A, một nhà thờ thiên chúa vô cùng hoa lệ gothic.

"Được, cậu là lão đại lời cậu nói được tính!" Kiều Từ Mặc đáp ứng thoải mái, một bên hướng về chúng tôi nháy mắt, "Chúng tớ cũng không phải không có mắt, quái rồi người ta thế giới hai người, đúng không?" Một bên dùng vai chen lấn tới bên người Ngô Phóng Ca.

"Ha ha." Không biết nên làm sao nói tiếp, hắn chỉ có thể cười gượng hai tiếng.

"Cứ như thế đi, lát nữa gặp." Không nói gì phản bác cũng không muốn chấp nhận trêu đùa, An Nhiên hướng về bạn thân của nàng lườm một cái, kéo tay

tôi dẫn đầu đi về phía phòng nghiên cứu.

Thời khắc gặp thoáng qua, tôi nhìn thấy Phạm Linh Linh trên mặt lo lắng, Kiều Từ Mặc không biết sợ, Ngô Phóng Ca bắt đầu đi, cùng với Kỷ Trung lóe lên một cái rồi biến mất âm ngoan hàn môn khuê tú.

Hừ, kẻ này quả nhiên không phải vật gì tốt, có nên nhắc nhở nha đầu kia một chút hay không?

Quên đi, giết chết nàng ngạo khí cũng tốt, luôn cho là mình năng lực ghê gớm, đầu đá lung tung, còn tiếp tục như vậy, sớm muộn sẽ liên lụy An Nhiên. Để cho nàng ăn chút vị đắng, nhận được giáo huấn mới biết thu liễm, hiệu quả còn mạnh hơn tôi một mực đàn áp đã kích.

Nhún nhún vai, tùy theo An Nhiên kéo tay tôi hướng về phòng nghiên cứu, nơi này cửa điện tử vẫn nằm ở trạng thái công tác, có thể thấy được hệ thống điện không có bị chập đứt, vẫn còn có người sử dụng, nhưng mà tôi lại không cảm giác được khí thế người sống...

"Tiêu, nguyên nhân nhất định phải đi phòng nghiên cứu tìm tòi hư thực, có thể nói cho em biết không?" An Nhiên đi ở phía trước, sống lưng ưỡn thẳng tắp, bước tiến ung dung thong thả, giống như này bất quá là thuận miệng hỏi, nhưng tôi từ lòng bàn tay của nàng cảm nhận được một phần căng thẳng.

Tôi nên trả lời nàng ra sao? Nói dối? Hay là nói thật?

Tôi không muốn lừa nàng, nhưng tôi càng không cách nào mở miệng nói cho nàng chân tướng.

Tôi là một con quái vật, bởi vì một loại thuốc thử nào đó, tôi hầu như cùng xác sống giống nhau, tìm tòi mỗi một phòng nghiên cứu là vì điều tra rõ ràng chân tướng, tìm tòi biện pháp... Lý do này, tôi có thể nói sao?

Không, tôi không dám.

Chỉ ít hiện tại không.

Vì thế, đối mặt nàng chất vấn, tôi chỉ có thể trầm mặc.

"Tiêu, em sẽ chờ chị, chờ ngày ấy chị đồng ý nói cho em, " An Nhiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng, bỗng nhiên cười nói, "Sẽ có một ngày kia sao?"

"...Ừ." Dùng sức nhắm mắt, tôi kiềm chế lại hết thảy tâm tình dâng lên viền mắt, nhẹ giọng đáp.

Nếu như có một ngày, em biết tất cả rồi, biết bộ mặt thật của tôi rồi, em còn có thể không hề bảo lưu nói yêu tôi sao?

Tôi không biết, nhưng tôi thủy chung lưu lại một phần hy vọng xa vời.

Bầu không khí trầm ngưng thời khắc, một tiếng hét thảm đột nhiên vang lên, như là lợi kiếm cắt ra phía chân trời, để tôi lập tức phản ứng lại, tiến lên hai bước đem An Nhiên hộ ở phía sau.

Hai bên người chúng tôi là phòng thủy tinh trong suốt, xếp đầy dụng cụ thí nghiệm, lại hết sức gọn gàng, như là vôi vàng trong lúc đó rút đi mà chưa kịp thu dọn.

Phía trước chúng tôi cuối hành lang là một chỗ ngoặt, thanh âm kia chính là từ bên trong truyền đến.

Kỳ quái chính là, cách đến gần như thế, bằng cảm nhận của tôi nhưng chỉ có thể cảm giác được như ẩn như hiện khí thế gợn sóng, có xác sống, cũng có con người, lại như là bị một tầng lồng trong suốt phòng hộ ngăn cách ra, để người khó phân biệt thật giả.

Liên giống như, không tiếng động mà mê hoặc người đến đi vào coi, biết rõ khả năng là cạm bẫy, nhưng không nhận được từng bước từng bước bước vào.

Tác giả có lời muốn nói: Mị mị quân lại muốn khanh đội hữu → _ →

Lại nói b tuyền hạo nhân khí rất cao yêu ~ có điều ta cũng rất xem trọng cái này, phép thuật võ kỹ kỳ sỹ luyện kim thuật thần mã chơi rất vui nhi, Tinh Linh, Thú Nhân, Long Tộc, giao nhân, Ải Nhân những này chủng tộc đều rất thú vị, mấy cái nữ chủ ta cũng nghĩ kỹ, phải là một rất thú vị cổ sự, tên tạm thời định vì (lưu vong là cái việc cần kỹ thuật nhi), chính là Tây Phương huyền Huyền Thế giới bối cảnh khung rất lớn, viết lên rất phí công phu
~ (∇) ~

Hơn nữa ta cầu tử, bản này cũng khả năng viết ra cười vang kết quả, chỉ là nữ chủ nên không phải hai đồng loại kia xuẩn manh là được rồi ~ ta muốn viết Cường Cường! Ngự Tỷ cùng nữ vương! Năm trâu!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 78: Tạ : Cái Gọi Là Chính Nghĩa

Tôi không hiểu Tiêu tại sao đối với phòng nghiên cứu chấp nhất như vậy, có thể này cùng bí mật nàng vẫn luôn không muốn cùng tôi thẳng thắn có quan hệ.

Tôi mơ hồ cảm thấy, đây là một thời cơ điều tra rõ chân tướng, nhưng mà đáy lòng dù sao có một thanh âm khác yếu ớt phản bác: Một khi làm ra lựa chọn, rất có thể chính là tuyệt cảnh không có đường lui.

Mặc kệ như thế nào, tôi đều đứng bên nàng bên, nàng muốn đi, tôi liền đi cùng nàng.

Tôi thủy chung không quên được lần đó lưu nàng một mình đối mặt Bạch Tô, vết thương đầy rẫy, dù cho qua lâu như vậy, nghĩ tới tôi vẫn là đau lòng không thôi.

Lần này, tôi bất luận làm sao đều sẽ không lại bỏ mặc nàng không yêu quý thân thể của chính mình.

Ở dưới sự kiên trì của tôi, nàng chung quy vẫn là thỏa hiệp.

Nghe được tiếng kêu thảm thiết đau đớn kia, tôi không phải không sợ, nhưng bởi vì có nàng ở bên người mà yên tâm -- không hề bảo lưu, không hề lý do.

Từ nắm nàng đôi làm bị nàng nắm tay, chậm rãi đi sâu vào hành lang chỗ ngoặt, tôi cảm thấy cổ hơi thở ngột ngạt kia chính đang từng điểm từng điểm tăng thêm, chỉ là xem Tiêu vẫn ung dung như thường bước tiến, tựa hồ cũng không có bị ảnh hưởng... Chẳng lẽ cũng chỉ có tôi cảm thấy khó chịu?

Hít sâu một hơi, lướt qua chỗ ngoặt, dù là đã sớm làm tốt chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị cảnh tượng trước mắt kinh ngạc đến ngây người. Đó là một gian phòng diện tích rất lớn, bên trong dùng hình trụ thủy tinh ngăn cách mười mấy cái lồng đường kính khoảng năm mét, giữa mỗi một cái lồng thủy tinh cách nhau ba mét, hiện lên bàn cờ trắng đen khắp nơi, cho dù xếp vô cùng dày, nhưng không chút nào thấy loạn tưng.

Mỗi một lồng thủy tinh đều có độ cao bảy, tám mét, ở đỉnh chớp mở ra một lỗ thủng có thể cho người trưởng thành thông qua, liên tiếp đồng nhất toàn bộ đường ống rộng chất kim loại thô, đen sì sì cửa động như là miệng quái thú, nuốt chửng tất cả; đường ống một đầu khác nhưng là cùng nhau hội tụ đến xa xa một gian phòng điều khiển toàn mặt phong, chỉ có vô số nút bấm lập loè đủ loại ánh đèn tín hiệu, nhưng nhìn không ra sâu bên trong.

Khiến tôi kinh hãi chính là, bên trong mỗi một lồng thủy tinh trong suốt đều đóng bốn năm người, quần áo lam lũ, so với ngục giam còn muốn nghiêm khắc, nhìn kỹ lại, ở đầu là người đây, chính là một đám xác sống sắc mặt vô cảm!

Mà vừa nảy rít gào khởi nguồn lại là trong một gian lồng này.

Bên trong đóng bốn con xác sống, nữ có nam có, trẻ có già có, tuy rằng áo rách quần manh, nhưng màu da cũng không như xác sống thông thường bên ngoài bình thường xanh tím cứng ngắc, trái lại ngũ quan đều bảo tồn hoàn hảo, không có vết thương cụt tay thiếu chân dữ tợn, nếu không phải thứ kia nhân cầu màu trắng khiếp người cùng răng nanh sắc nhọn lộ ở ngoài, mới nhìn, càng là cùng người bình thường không có gì khác nhau.

Mà bên trong lồng ngoại trừ bốn con xác sống, còn có một đoạn tay gãy.

Trên vách thủy tinh còn dính vết máu tươi phun tung toé, từ từ chảy xuống kéo vệt, đỏ đến mức nhìn thấy mà ghê mình. Đoạn tay cắt đứt kia đang bị một con xác sống thành niên nam tính phụng vào trong ngực găm đến say sưa ngon lành, tuy rằng nghe không chân thực, nhưng tiếng vang huyết nhục xương cốt cùng hàm răng ma sát kéo kẹt kẹt phảng phất vang vọng ngay ở bên tai, khiến khắp cả người phát lạnh.

Mặt khác vài con xác sống lại ngốc lẳng lẳng đợi ở tại chỗ, tựa hồ là thỏa mãn sau ăn no -- không khó tưởng tượng, có thể trước lúc chúng tôi đến, cái tay cắt đứt kia vẫn là một cái bộ phận tạo thành của sinh mệnh còn sống nào đó.

Ngay tại thời điểm tôi kinh ngạc đến lông tơ dựng lên, bỗng nhiên nghe thấy "lách tách" vài tiếng, một hàng nút bấm kia sáng lên, như là ẩn xuống công tắc làm việc, chỉ nghe lẫn lộn cùng cơ khí nổ vang, nương theo một trận chói tai kêu thảm thiết, từ cái trong ống dẫn nào đó hạ xuống một người lớn sống sờ sờ.

"A a a --" theo tiếng kêu nhìn tới, người kia mặc phòng hộ phục màu trắng tinh, mang mặt nạ rộng lớn cách ly, không nhìn thấy mặt, chỉ có cặp mắt kia bên trong lộ ra tuyệt vọng, khi nhìn thấy chúng tôi trong nháy mắt tựa hồ bùng nổ ra cực lượng ánh sáng, một giây sau rồi lại âm trầm đi.

"Đồng --" một tiếng vang trầm thấp, hắn đã bị quăng vào trong một gian lồng thủy tinh, mà bên trong, sớm đã có năm con xác sống hưng phấn đến mắt bốc ánh sáng xanh lục chờ đợi.

Hắn vừa xuống đất, thì có hai con hai bên trái phải kéo lại hai tay của hắn, đồng thời dùng sức kéo một cái, sinh sinh đem hai tay của hắn xé rời thân thể, hai bụi sương máu vỡ ra, đem bốn phía lồng thủy tinh đều nhuộm phải màu máu, mà mặt khác ba con xác sống cũng ở dưới sự kích thích như vậy, găm nhẹ đánh về phía hắn...

Cái gì là nhân gian Luyện Ngục, tôi ngày hôm nay mới coi như đã được kiến thức!

Đột nhiên bị kinh sợ tôi còn đang tiêu hóa cảnh tượng kinh khủng này, Tiêu đã cất bước hướng đi phòng điều khiển sáng vô số đèn tín hiệu, nhắc chân đột nhiên đạp tới, đem cửa sắt nhìn qua vô cùng rắn chắc đá ra một vết chân.

Nàng cũng không động dung chút nào, liên tiếp đá mấy cái, ở trong một trận thanh âm sắc bén làm người đau răng, phiến cửa sắt dày nặng kia ầm ầm ngã xuống, lộ ra một con đường.

Tôi nhìn một chút đám xác sống bởi vì kịch liệt tiếng vang mà dồn dập quăng tới sự chú ý, theo bản năng mà rung mình lạnh lẽo, vội vã đuổi theo bước chân Tiêu đi vào lối đi bên trong kia.

Người sống vừa mới bị ném đến kia, mặc trên người quần áo giống như là nhân viên nghiên cứu chế tạo trang bị, hẳn như thế nào sẽ bị ném cho xác sống ăn?

Rốt cuộc là ai ở sau lưng thao túng tất cả những thứ này?

Mặc kệ mục đích của hắn là cái gì, loại cách làm không có nhân tính này quyết không thể nhân nhượng!

Lối đi kia ít nhất dài hơn mười mét, thỉnh thoảng có thể nghe được từ bên trong truyền đến tiếng ma sát vải áo và con người gào lên đau đớn, tôi biết, còn có người đang bị cuốn cuộn không ngừng quăng vào những lồng trong suốt kia, quăng vào những xác sống kia, muốn cứu những người này, thiết yếu phải tìm được đầu nguồn vị trí lối đi này, rút cùi dưới đáy núi mới được.

Phá tan một cánh cửa cuối lối đi, lại là một gian phòng lớn trống trải, cùng với cách cục lúc trước tương đương, nhưng là thiếu một hơn nữa. Nhiều nhất chừng mười cái lồng thủy tinh, bên trong giam giữ xác sống nhưng phải thiếu một ít, nhìn qua cũng càng gần gũi con người một ít, chỉ là trong mắt hung lệ càng sâu, có thể thấy được này một nhóm xác sống phải so với chúng tôi lúc trước nhìn thấy càng lợi hại hơn.

Xem tới đây, trong lòng tôi sợ hãi so với vừa nãy sâu hơn mấy phần, phảng phất trong lúc vô tình, tôi cùng Tiêu chạm được bên trong âm mưu to lớn nào đó-- có thể nuôi dưỡng nhiều xác sống như vậy, hiển nhiên không phải tác phẩm thể lực bình thường có thể cung cấp, mưu đồ tự nhiên cũng không nhỏ, tôi cùng Tiêu liền như vậy toàn bộ dưng vào, cũng không biết phía trước chờ đợi chúng tôi chính là cái gì... Chỉ có điều, đến bây giờ, cũng đã không phải tình huống chúng tôi có thể đứng ngoài làm ngơ.

Trước không biết cũng là thôi, hiện tại làm tôi đánh vỡ, nhưng không thể khoanh tay đứng nhìn -- coi như là không biết tự lượng sức mình, lấy trứng chọi đá, tôi cũng không thể vì phạm ranh giới cuối cùng.

Cái gọi là chính nghĩa, bất luận là nghĩa rộng hay hẹp, đều là có người đồng ý đi tuân thủ, này không phải mua danh chuộc tiếng, mà là đối bản tâm tác thành.

Nhìn thấy một nhóm xác sống tiến hóa này, Tiêu cũng sốt sáng lên, chậm lại bước chân cầm lấy tay tôi, một mặt nghiêm túc dặn dò: "Cẩn thận, theo sát tôi."

Bởi vì nàng nghiêm nghị cùng đối với tôi khấn, này phân căng thẳng tiếng lòng ngọt ngào nhưng lại lập tức khoan khoái thêm mấy phần, ngược lại hóa thành bí ẩn ngọt ngào cùng an tâm.

Trên đỉnh đầu nhưng vẫn là đường nối thật dài kia, trước mắt cũng lần thứ hai nghênh đón một cánh cửa sắt, tuy rằng không biết sau cửa là tình huống thế nào, nhưng Tiêu vẫn như cũ trấn định phá cửa mà vào, không nhìn ra lúc trước nửa phần căng thẳng nghiêm nghị, khắp khuôn mặt là thoải mái bình tĩnh -- tôi lại phát hiện, ánh mắt của nàng co rút lại, ánh mắt trong nháy mắt trở nên sắc bén lên.

Không ngoài dự liệu, này sau cửa sắt lại là một gian phòng lớn diện tích rộng rãi, nhưng chỉ đứng thẳng ba cái đại đại lồng thủy tinh, mỗi cái lồng bên trong chỉ giam giữ một con xác sống, từng người vốn là đều yên tĩnh ở tại chỗ cũ, nghe thấy động tĩnh chúng tôi tiến vào sau, không hèn mà cùng chuyển qua mặt đến.

Có hai con nhẹ người mấy lần, từ nơi cổ họng phát sinh nức nở như dã thú trầm thấp, một con xác sống nữ tính khác lại hơi lệch đầu, khoe miệng dĩ nhiên nhột nhạt làm nổi lên một độ cong, giống như mỉm cười, nụ cười kia quá mức quý dị, khiến tôi từ gót chân vọt lên một cổ hàn ý, xông thẳng đến đỉnh đầu, sau lưng lập tức thấm ra tinh tế đầy đặc mồ hôi lạnh.

"Ồ?" Đang lúc này, một giọng nam ở cách chúng tôi không xa vang lên, nhưng khiến tôi sợ đến suýt chút nữa kêu lên,

"Xoạt --" quay đầu nhìn lại, nhưng là một người tuổi trẻ chừng hai mươi đang từ bên trong một cánh cửa đối diện thông thả đi ra.

-- người này tới lúc nào? Vậy mà tôi một chút đều không có nhận ra được.

Càng đáng sợ chính là, tôi từ trên người hắn, không cảm giác được một chút sức sống.

Hắn, không có tim đập!

"Xác sống? Người là thủ lĩnh nơi này?" Tiêu đứng là bình tĩnh cực kì, chỉ hơi giương lên lông mày, ôm hai tay tùy ý hỏi.

"Ồi chào ~ bị người phát hiện rồi ~ a ha ha ~" hắn nhìn tuổi trẻ, tướng mạo cũng rất nhã nhặn, không nghĩ tới mở miệng âm thanh lại hết sức thô cát, bởi vì giọng điệu đặc thù của hắn mà đặc biệt khiến người khó chịu, "Ta tên Lý Phàm, xác sống vương hiện tại nhà ~ hai vị mỹ nữ xưng hô như thế nào a?"

"Những xác sống này là xảy ra chuyện gì? Người trong thành phố A đâu? Đều bị thủ hạ của người ăn?" Tiêu không có để ý đến hắn nói năng ngọt xớt bất chuyện, chỉ nhàn nhạt hỏi vấn đề mình muốn biết.

Người đàn ông kia, à không, hẳn là con xác sống cũng không để ý lắm, rất có phong độ cười cười. Nói thật, hẳn bề ngoài hầu như cùng người bình thường không có sự khác biệt, này đây khi trên mặt của hắn xuất hiện vẻ mặt nhân tính như vậy, so với xác sống nữ trong lồng thủy tinh kia hợp mắt nhiều hơn, nhưng cũng nguy hiểm nhiều hơn, vội trả lời: "Những thứ này nguyên bản không phải ta kiệt tác, chỉ có điều hiện tại do ta tiếp nhận. Còn người trong thành phố A sao... Một phần thành thứ người bây giờ nhìn đến, còn lại, ở trong bụng chúng nó à ~ ha ha."

Nói như vậy, những xác sống này đều là do dân bản địa thành phố A mà ra? Bọn họ là làm sao biến thành xác sống? Các dị năng giả đâu?

Mà hẳn, thân là một con xác sống, nhưng như vậy trật tự rõ ràng cùng chúng tôi đối thoại, thực sự là vượt qua nhận thức ban đầu của tôi đối với loại sinh vật xác sống này, mặc dù là lúc trước Bạch Tô cũng không cách nào giống hẳn trời chảy nói chuyện như vậy, có thể thấy được, hẳn cũng không phải một con xác sống tầm thường.

"Hừ, xem con người như thức ăn gia súc nuôi nấng xác sống? Thật ác độc." Tiêu trên mặt cũng không thấy đặc biệt, liền giống như đang ung dung tự nhiên đàm luận hôm nay khí trời, "Lượng thịt một người nhiều nhất duy trì năm con xác sống một ngày hoạt động, bên ngoài nhiều xác sống như vậy, tiêu hao không nhỏ, coi như thành phố A nhân khẩu lớn hơn nữa cũng không chịu nổi, không trách muốn đi ra bên ngoài lừa người trở về."

"Đúng nha, sau khi tiếp nhận mới biết đương gia không dễ yêu ~ Kỷ Trung tên này tưng hàng lá gan quá nhỏ, mỗi lần đều chỉ mang mười mấy tên, căn bản không đủ nhét kê rằng a ~" hẳn tựa hồ cảm thấy Tiêu nói đến trong tâm khảm, rất là thoải mái gật đầu, "Bất quá lần này đúng là có năng lực, dẫn theo mấy trăm khẩu, đủ ăn một thời gian."

"Nói như vậy, trong căn cứ có lương thực cùng hạt giống đều là lừa người danh nghĩa?" Tiêu hé mắt, sắc mặt bất thiện.

"Này thật không có, thành phố A lương thực dự trữ vẫn là rất sung túc, coi như là gia súc, vậy cũng phải cho ăn no mới có thể giết đúng không?" Hắn nở nụ cười, lộ ra thuần nhất sẫm sẫm răng trắng, giữa hàm răng còn lưu lại tơ máu.

-- đem nhân loại so sánh gia súc? Hẳn lẽ nào quên sự thực bản thân mình cũng từng làm người sao?

Hay là nói, hẳn cảm hận chủng tộc nhân loại như vậy, thậm chí không tiếc vứt bỏ quá khứ, càng muốn tàn sát trả thù đến trên người đã từng là đồng loại?

Kia là vì lý do gì?

Trong lòng tôi có vô số cái nghi vấn, nhưng lại cảm thấy, đáp án là gánh nặng tôi khó có thể tiếp nhận.

"Ta đây liền yên tâm." Tiêu cũng theo nhọt nhọt nở nụ cười, như gió xuân hóa tuyết như thế khinh nhu mỹ lệ, trong mắt hàn ý nhưng không giảm mà lại tăng, "Cũng không đến nỗi một chuyến tay không."

"Ha ha, đại mỹ nhân, người cười lên thật là đẹp mắt, không bằng lưu lại cùng ta làm bạn, " hẳn ngoẹo cổ yên lặng nhìn Tiêu, lại quay mặt lại đánh giá tôi, trong mắt màu đen dần dần tiêu giảm, ở giữa ngưng tụ thành một điểm, "Cái này tiểu mỹ nhân cũng không tệ, xem ra rất mỹ vị, cũng cùng nhau lưu lại đi."

"A, người không khỏi cũng quá đem chính mình coi là chuyện to tát rồi." Tiêu ý cười lại thâm sâu mấy phần, khoe môi độ cong nhưng là tràn ngập trào phúng, "Lưu lại? Phải xem người có cái năng lực này hay không -- "

Tiếng nói mới rồi, cả người đã như mũi tên rời cung bắn ra ngoài, xông thẳng hướng về Lý Phàm.

Này không phải tôi lần thứ nhất nhìn thấy Tiêu ra tay, nhưng trong lòng tôi chấn động chưa từng mãnh liệt như vậy -- nhanh, nhanh đến mức trong mắt chỉ còn lại vệt qua tàn ảnh; chuẩn, chuẩn đến mỗi một kích đều chân thực rơi xuống trên người đối phương; tàn nhẫn, tàn nhẫn đến mỗi một lần công kích đều nương theo cốt nhục gãy vỡ oanh oanh tiếng vang.

Tôi chưa hề biết, nữ nhân tôi luôn miệng nói yêu này, mạnh đến một trình độ nào -- này tựa hồ đã vượt qua nhân loại cực hạn.

Tiêu thời khắc này, hờ hững, lãnh khốc nhưng lại xinh đẹp đến cực hạn, khiến tôi hầu như nhìn ngây dại.

Tiêu thời khắc này, so với Lý Phàm tự xưng là xác sống vương kia, càng như một con xác sống!

Tác giả có lời muốn nói: 7 đêm: Mị mị quân người còn sai sai, người muốn bại lộ người tạo sao?

Tiêu: A.

7 đêm: Trang cũng phải có cái mức độ a khuê nữ... Ai ai ai có chuyện hảo hảo nói đem đao thu hồi đến! Mưu sát mẹ ruột lặc a này!

Lại nói có thân nhắc tới này mấy chương tiết tấu chậm, ta là cố ý hướng về tế viết, bởi vì dính đến một ít đầu mối chính nội dung vở kịch phục bút, còn có chính là quyển thứ ba là An Nhiên trọng yếu chuyển chiết điểm, cũng là năng cùng Tiêu có kịch liệt xung đột quá độ cùng bạo phát điểm, ta không hi vọng chuyển biến đột ngột, vì lẽ đó rất nhiều chuyện kiện đều viết đến mức rất tỉ mỉ, cũng ở trong đó xen kẽ các năng từng người biến hóa trong lòng.

Đối với An Nhiên tôi nói, thế giới vẫn là mỹ hảo, nhân tính vẫn là thiện lương, niềm tin vẫn là kiên định, năng hay là cảm thấy quá bi thương, thế nhưng năng xưa nay chưa từng tuyệt vọng, cũng chưa từng oán hận cực đoan. Nói thật sự, ta không cảm thấy năng có lỗi, đương nhiên cũng là bởi vì năng không có trải qua Tiêu những kia thống khổ, nhưng là điều này cũng cùng năng vốn là tính cách không thể tách rời.

Mà Tiêu mục đích, đã từ bảo vệ nàng ở tháp ngà bên trong biển thành bồi tiếp nàng đối kháng mưa gió.

Bởi vì bản thân cố chấp cùng đối với thể giới lý giải, Tiêu cảm thấy, đánh nát ảo cảnh, đem hết thầy Hắc Ám từng điểm từng điểm bày ra cho An Nhiên là dạy dỗ nàng trưởng thành phương thức. Thế nhưng này dù sao cũng là bản thân nàng cho rằng, hẹp hòi thể giới.

Nàng không có thứ đi tìm hiểu An Nhiên thể giới, cũng không có thứ tiếp thu quá cái này chân chính, công bằng thể giới.

Vì lẽ đó, tổng có một ngày sẽ cùng An Nhiên đứng phía đối lập trên $\neg (\neg \nabla \neg)$

Tiền kỳ lại Hắc Ám, bài này vẫn là gắng đạt tới toả ra chính năng lượng mà ~ (vô liêm si địa tác giả như thế nói.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 79: Tiêu: Nghi

Lại là một con xác sống vương

Có điều, hẳn so với Bạch Tô, chênh lệch hơn nửa bậc.

Ngạc nhiên nhưng là hẳn tư duy rõ ràng, liền ngay cả câu thông cũng không có một tia cản trở, nếu không phải trên người hẳn khí thể xác thực thật là thuộc về xác sống, tôi đều muốn hoài nghi hẳn có cùng Ngô Thiên Ngâm giống như tôi hay không, bị tiêm vào loại thuốc thử kia.

Đương nhiên, hẳn cùng đám cận bã phòng nghiên cứu kia tuyệt đối không tránh khỏi có quan hệ.

Từ tôi cùng An Nhiên tiến vào dọc theo con đường này nhìn thấy, phòng nghiên cứu này cơ cấu tổ chức tuy nhìn thô ráp đơn sơ, thế nhưng thiết bị cùng máy móc hoạt động lại hiếm có chính quy hàng chợ, chỉ sợ bệnh viện trước đây tôi nhậm chức cũng không có tư cách sánh đôi.

Hơn nữa những xác sống kia thân thể đều bảo tồn vô cùng hoàn hảo, quần áo tuy rách nát, nhưng không có dấu vết cắn xé, có thể thấy được cũng không phải hoang dại ở bên ngoài du đãng qua, vô cùng có khả năng là nguyên bản liền do trong phòng thí nghiệm chế tạo bồi dưỡng ra đến -- nói cách khác, những bị kịch này, là âm mưu của con người.

Nghe gia hỏa tự xưng Lý Phàm này bên trong lời nói tự nhiên chảy ra trào phúng, lại liên tưởng tới vừa nãy nhìn thấy nghiên cứu viên kia bị ném cho xác sống ăn, tựa hồ có thể liên tưởng đến một ít kết luận đáng sợ.

Khi hẳn đến gian phòng kia, bị kim loại bao vây chặt chẽ, đèn tín hiệu cũng càng phức tạp, có thể chính là phòng điều khiển chính của tòa nghiên cứu này... Nhưng là ngoại trừ hẳn, tôi không cảm giác được khí thể khác.

Có phải là nói, nơi này xác sống mạnh nhất, chỉ có mình hẳn?

Như vậy, chỉ cần đem hẳn chế phục, chuyện tiếp theo liền đều dễ làm.

Tôi vốn còn muốn lại hỏi vòng vèo ra một chút tin tức hữu dụng, chỉ là tên này vậy mà đánh chủ ý tới An Nhiên, tôi bất luận làm sao đều không thể chịu đựng.

Cũng không có kiên trì cùng hẳn phí lời đo sức, so tài xem hư thực thôi - ngược lại, đợi đến khi đem hẳn chế phục sau đó lại bàn hỏi, cũng giống như nhau.

Phản ứng của hẳn không thể nói là không nhanh, sau khi tôi đột nhiên làm khó dễ, ngược lại cũng ngay lập tức liền tay không chặn lại một đòn tôi tủa hướng về yết hầu hẳn, còn không quên dùng tay không khác đánh lại đẩy kéo dài khoảng cách.

Tôi nghiêng người sang dùng vai đẩy ra hẳn xô đẩy, một cái tay khác lại quẹo đi, thuận thế bắt cổ tay của hẳn, đưa tới lại uốn một cái, sau đó liền nghe được âm thanh lạnh lạnh gãy vỡ khiến người sung sướng -- chiêu thức này chính là tôi xem Kiều Từ Mặc dùng qua, không hổ là võ học đại gia, xác thực tinh diệu.

Có điều, hẳn cũng không phụ tên tuổi xác sống vương, năng lực hồi phục còn khó nói, này sức chịu đòn liền rất đáng nhắc tới, toàn bộ cánh tay đều bị nình thành bánh quai chèo, nhưng hẳn lông mày đều không nhú một cái, cực kỳ tinh táo phỏng đoán tôi bước kế tiếp động tác, tiến tới tránh thoát khuỷu tay đánh về phía hẳn huyết thái dương cùng nhắm vào hẳn đầu gối xương ống chân.

Tôi không khỏi chọn môi cười cợt, ngừa đầu tránh ra móng tay sắc bén hẳn xẹt qua trước mắt, thoáng lui về phía sau nửa bước.

Ngay ở mấy giây này, tôi cùng hẳn qua lại giao thủ không dưới ba, bốn chiêu, cũng chỉ là hơi chiếm thượng phong, nhưng nói đến thực tế thương tổn, lại một điểm cũng không bằng.

Hắn so với Bạch Tô càng có hiểu biết chiến đấu, cũng càng khiến người ta có thú vị hủy diệt.

"Ồi chào nha ~ đại mỹ nhân cũng thật là lợi hại, " hắn vẫy vẫy cánh tay trái da thịt mềm mại, tựa hồ là cảm thấy vương bận, liền thuận lợi đem một đoạn cánh tay kia vụn xuống, âm thanh da thịt lòi kéo như xé vải, khiến người ề răng đau xót.

Nơi tay đứt máu me đầm đìa, lộ ra một đoạn sắc bén xương tra tử, nhưng hắn không chút nào để ý màn này mang đến cho người khác chấn động, chỉ một mạch cười, càng hiện ra khủng bố, "A, xương đủ sắc bén, cũng đỡ phải tìm vũ khí, ha ha."

Tôi nhìn hắn đem cánh tay kia nhẹ nhàng để ở một bên, sau đó ngẩng đầu lên quay về tôi mỉm cười: "Mỹ nhân đừng lo lắng, trong vòng ba phút đón về là được."

Tôi cũng trở về cho hắn một cái mỉm cười, lập tức xoay người né tránh roi chân của hắn, lần thứ hai cùng hắn quần đấu cùng nhau.

-- không sai, ba phút, giết người thừa sức.

Từ lúc tôi cùng hắn động thủ một khắc đó, An Nhiên đã nhắm phía hắn khi đến, tôi biết rõ nàng là đang nghĩ biện pháp đem những người sống sót bị cho là thức ăn gia súc kia cứu ra, vì lẽ đó tôi cũng làm hết sức giúp nàng tranh thủ một ít thời gian.

Mà ở một khắc tôi ra tay đó, cũng đã làm tốt chuẩn bị bị An Nhiên hoài nghi.

Tôi không dám chính mồm nói cho nàng thân phận của tôi, nhưng tôi biết nàng không hẳn sẽ không từ trong các loại dấu vết nhìn ra đầu mối; nàng chỉ là đang nhẫn nại, đến thời điểm không thể nhịn được nữa, mới sẽ bộc phát ra -tôi chính là chờ đợi một khắc đó.

Chờ lúc nàng không nhịn được đến chất vấn, cũng chính là lúc tôi không che giấu nổi.

Như vậy, tôi liền đem hết thầy đều nói cho nàng, sau đó, nghe sự lựa chọn của nàng, hoặc là nói, đối với tôi tuyên án.

Đây là một hồi đánh bạc, tiền đặt cược là cảm tình nàng đối với tôi, một khi thua, tôi sẽ không còn gì cả.

Mà trong này bất tri bất giác quá độ cùng làm nèn, trăm phương ngàn kế trừ tính cùng kế hoạch, chỉ là hy vọng xa vời có một phần vạn khả năng, để nàng ở một khắc đột nhiên nghe được chân tướng, không đến nỗi lộ ra vẻ mặt đau lòng căm ghét; thậm chí, vẫn như cũ là cô gái sẽ vì tôi đau lòng, vì tôi nhẹ dạ...

Vì một phần vạn khả năng này, tôi cái gì cũng đồng ý đi làm.

Dur quang khỏe mắt vẫn chú ý nàng, liền thấy sắc mặt nàng tuy rằng trắng bệch, trong mắt nhưng càng kiên định, đi vào phần cuối phòng điều khiển chính sau, trong chốc lát, liền nghe bên trong "Oành oành" tiếng va chạm vang lên không dứt, mà vốn đang cùng tôi ung dung giao thủ Lý Phàm nhưng là sắc mặt đại biến, lập tức mất lộ hung quang, chiêu thức tàn nhẫn, tất cả đều không thèm đếm xỉa đến đầu pháp -- không tránh không né, kể hồ mở ra, chỉ có một đoạn cụt tay kia tàn nhẫn mà hướng ngực tôi đâm tới, mùi máu tanh đi kèm kinh phong, đúng là một đòn nan giải.

Mà An Nhiên nơi tiếng va chạm cũng xoay mình dừng lại, liền thấy đèn tín hiệu ở ngoài phòng điều khiển trong nháy mắt ngảm hạ, chỉ chừa có một chiếc đèn màu đỏ theo sắc bén tiếng chuông mãnh liệt, làm như phát sinh cảnh cáo.

Trong khoảnh khắc, tôi nghe được cái kia nổ vang đường nối đình chỉ công tác, mà Lý Phàm xương gãy đã sát đến cánh tay của tôi, trước khi tay gãy của hắn sắp cắt động mạch của tôi, hơi nghiêng người tránh đi, đồng thời thả ra Nhị Bảo.

Nó và tôi trong lúc chiến đấu hiểu ngầm cũng không phải một sớm một chiều, không cần tôi phát hiệu lệnh, mới vừa hiện thân liền dụng hết toàn lực chiêu một đạo liễu lĩnh màu tím cung lửa chớp giật, đột nhiên đánh ở sau gáy Lý Phàm. Hắn rên lên một tiếng, sau đó thân thể cứng ngắc, nghiêng ngã xuống đất, co giật không đứng lên được, mà cặp mắt kia lại nhìn chăm chú tôi, lộ ra không cam lòng cùng oán độc.

Hừ, lại vẫn có thể duy trì ý thức, thực lực không tồi, đáng tiếc gặp phải ta.

Khen thưởng vỗ vỗ đầu Nhị Bảo tiếp cận tôi, trước khi nó sắp được voi đòi tiên suýt trên chân tôi, ném cho nó một viên não tỉnh, đồng thời đập nó trở về không gian.

Quay người một cước đạp ở trên tay gãy của Lý Phàm, nhìn hắn cổ nén tê đau, hận hận nói rằng: "Tại sao, tại sao đóng hệ thống? Ngươi, các ngươi sẽ, hối hận..."

"Ồ?" Tôi dưới chân hơi dùng sức ép vết thương của hắn, nhìn hắn trên trán dần dần đỏ mồ hôi -- rất tốt, vẫn có cảm giác đau nha.

"Không đóng lại, lẽ nào trở mắt nhìn những người kia bị ngươi cho xác sống ăn sao?" An Nhiên đã từ nơi nào chạy trở về, trên mu bàn tay cùng trên khớp xương có chút vết thương.

"Làm sao bị?" Tôi nhìn chăm chăm vết máu chường mắt không khỏi bật thốt lên hỏi.

"Những máy móc kia quá phức tạp, em không biết thao tác, không thể làm gì khác hơn là đem nút bấm bên trong đều đập hư." An Nhiên đưa tay hướng về sau lưng giấu giấu, ngượng ngừng trả lời.

-- không trách những máy móc kia lập tức liền ngừng, còn sáng lên đèn báo động.

Không biết thao tác liền bạo lực phá hoại?

Này đứa nhỏ ngốc làm sao giống y Kiều Từ Mặc, lỗ mãng như vậy... Thôi.

Lắc lắc đầu, tôi đưa cho nàng còn với băng keo, để cho nàng tạm thời băng bó, lại nghe Lý Phàm lạnh rên một tiếng nói: "Mặc dù không có ta, vận mệnh của bọn họ cũng chạy không thoát kết cục này."

"Có ý gì?" An Nhiên cau mày hỏi.

"Ý tứ chính là, ha ha, bọn họ vốn là tế phẩm bị đem ra cho xác sống ăn, mà điều khiển, lại là con người đây." Lý Phàm nhìn An Nhiên, bỗng nhiên nở nụ cười, "Người tâm tâm niệm niệm phải cứu người, nhưng cũng là hắc thủ* đem đồng loại đẩy mạnh trong miệng xác sống a ~ ha ha ~" (bàn tay gây tội ác)

Ngay lúc hần cười nói chuyện, tôi bỗng nhiên cảm giác được phía sau một tia sát khí không kim nén được, theo bản năng mà đem An Nhiên kéo đến trong lòng, ôm nàng lui lại một bước, mà cũng trong lúc đó, An Nhiên vị trí ban đầu, lại đứng thẳng một đạo bóng dáng, chính là lúc trước chúng tôi đi vào xác sống nữ một mặt quỷ dị cười yếu ớt.

-- nó là lúc nào đi ra ? Vậy mà tôi không có chú ý.

Quay đầu nhìn lại, kia lồng thủy tinh từ trung gian nứt ra một cái khe, mà vài con xác sống kia liền dựa vào cái khe này, dễ như ăn cháo phá tan ràng buộc.

Tôi lúc này mới nghĩ đến: An Nhiên phá hoại hệ thống điều khiển nơi này, không chỉ định chỉ máy móc vận chuyển người sống lại đây, cũng chặt đứt những cảm cố xác sống này, để chúng nó tìm cơ hội trốn thoát.

Này con xác sống, tuy nói không sánh được Lý Phàm, nhưng cũng không thể khinh thường, một mặt khác còn có hai con đồng dạng đẳng cấp chính mắt nhìn chăm chăm, càng khỏi nói chúng tôi phía trước từng thấy chừng trăm con.

Nếu như ở đây cùng chúng nó quần tranh đấu, lập tức khó hơn nữa thoát thân

Riêng mình tôi, hơn nữa An Nhiên, đối đầu 100 con xác sống tí mĩ đào tạo, còn có ba con cấp bậc không kém cùng không biết lúc nào liền khôi phục như cũ xác sống vương Lý Phàm, sợ là không có bao nhiêu phần thắng.

Nhanh chóng cân nhắc hơn thiệt, tôi lôi kéo An Nhiên lập tức hướng về bên cửa sổ chạy, thuận tiện một cước đạp nát đoạn tay Lý Phàm để ở một bên.

Vài con xác sống kia muốn đuổi tới, lại bị Lý Phàm quát bảo ngưng lại -- nghĩ đến hần cũng rõ ràng, dưới tình huống hần hiện nay vẫn không nhúc nhích được, chỉ bằng ba cái hàng nhái dỏm này, là tuyệt đối không kim được chúng tôi.

Chọc giận tôi, bất chấp hậu quả cũng phải giết chết hần, vậy coi như cái được không đủ bù đắp cái mất.

Thật vất vả thành xác sống vương, hần như thế nào cam lòng hạ mệnh, tàn nhẫn đến quyết tâm?

Là bằng vào tôi mang theo An Nhiên chỉ đề ý ra bên ngoài chạy, cũng không làm sao lo lắng hồi thù.

Việc cấp bách, là mau chóng tìm tới Kiều Từ Mặc mấy người các nàng, sau đó thu gom phân tán dị năng giả ở xác sống quy mô lớn xông ra đột kích đánh trước, tổ chức phá vòng vây, tôi tất nhiên chắc chắn mang theo An Nhiên cao bay xa chạy, thế nhưng liền như thế đem Kiều Từ Mặc cùng cả đám người bỏ xuống, không khác nào ở trong lòng nàng đâm một dao, này -- nhưng là tôi không đành lòng.

Như vậy, thử cứu một cứu đi, có thể sống bao nhiêu người, đành xem vận may của bọn họ.

Dự tính xấu nhất đơn giản là đem An Nhiên cùng đôi tiểu tình nhân kia đóng gói nhét vào trong không gian, sau đó ở trong ánh mắt An Nhiên phần nộ với thương tâm thống khổ một đời.

Không được thông cảm cũng tốt, không tiếp tục nói nữa cũng được, chỉ cần có thể bảo vệ nàng, che chở nàng, tôi nhận.

Tác giả có lời muốn nói: Gần nhất xem có thêm cô nói, phát hiện viết văn cũng bắt đầu không đúng ... Mị mị quân biến thái thị giác viết không đến làm sao phá! !

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 80: Tạ: Giáo Đường Ác Chiến (Thượng)

Không nên nghĩ.

Không nên suy nghĩ, Tạ An Nhiên.

Không nên suy nghĩ, nàng vẫn là Tiêu, vẫn là người nguoi yêu.

Hiện tại quan trọng nhất chính là đem những người vô tội kia cứu ra.

Tôi cho mình đủ tâm lý ám chỉ, cuối cùng không hề chấp nhất hoài nghi vừa nãy, thừa dịp lúc Tiêu cuốn lấy con xác sống vương, liền chạy hướng tới phòng điều khiển chính khi hắn đến.

Bên trong xếp đầy áp máy móc, nút bấm quá nhiều khiến người hoa cả mắt, tôi dù sao cũng là sinh viên hệ chính quy, nhưng một chút cũng xem không hiểu, tự nhiên cũng không biết nên làm thao tác gì mới có thể dừng lại máy móc này.

Ngay lúc tôi gấp đến độ như thiêu như đốt, bỗng nhiên linh cơ khẽ động, nhớ tới mỗi lần cùng Mặc Mặc đi phòng chơi game thì, nhìn chiều thức yêu thích nàng quen sử dụng-- dùng lực phá đi.

Ngay sau đó, tôi thậm chí trách cứ mình lại phí nhờ mấy trăm lần xuân biện pháp -- vùng lên nắm đám đem nút bấm trong phòng điều khiển chính hết thấy đều đập phá nát tan!

Máy móc thành công đình chỉ, thế nhưng đám xác sống bồi dưỡng kia cũng bị thả ra lồng sắt. Những con người làm thức ăn kia có thể chạy thoát thân được hay không tôi không biết, nhưng tôi biết nếu là không thể đúng lúc rời đi nơi này, thông báo đám đội viên của tôi mau chóng rút đi, cái kia đừng nói là tôi và Tiêu, sợ là không ai có thể từ thành phố A chạy đi.

Vì thế nên, lúc Tiêu quyết định thật nhanh lôi kéo tôi nhảy cửa sổ, tôi không có nửa điểm do dự. Có điều, chúng tôi vẫn là đánh giá thấp tốc độ và năng lực của đám xác sống kia, chúng nó khác xa so với bất kỳ chủng loại lúc trước chúng tôi gặp phải đều lợi hại hơn, hơn nữa sự công kích của bọn chúng thủ đoạn cũng không chỉ còn là một găm cắn, thậm chí còn sẽ sử dụng những bộ vị thân thể khác làm vũ khí, nhào, ôm, vấp, xé, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Nếu không phải Tiêu phản ứng rất nhanh, hết lần này tới lần khác ở chúng nó vây lên đến trước phá ra một lỗ hổng, lôi kéo tôi chạy gấp, chỉ sợ tôi liền muốn rơi vào trong tay xác sống.

-- mặc kệ là quá khứ hay là hiện tại, tôi đều là cục nợ của nàng.

Thế nhưng tôi bỗng nhiên thích cảm giác làm cục nợ, cũng không tiếp tục đơn thuần ăn năn hối hận, thống khổ xấu hổ.

Nhìn thấy nàng vì tôi căng thẳng, che ở trước người tôi, càng là có một loại thỏa mãn không nói ra được.

Tôi nghĩ, phần cảm giác an toàn này, ngoại trừ nàng ra, cũng không còn người khác có thể dành cho tôi.

Một đường lao nhanh, đá bay vài con theo sát ở phía sau, rốt cục bỏ qua phần lớn quẹo vào một cái đường nhỏ.

Tôi nhìn một chút phương hướng, thông hướng về nhà kho Mặc Mặc các nàng trước chuẩn bị đi.

Vội vã xông vào mở rộng cửa lớn vừa nhìn, nhưng là khắp nơi bừa bộn -- không có ai, không có vật tư, trên đất nhưng có một bãi vết máu tươi.

Tiêu bước nhanh về phía trước dò xét một chút mảnh vết máu kia, lông mày tức lên: "Con người, không quá mười phút."

Nếu như vết máu này đúng là đồng bạn của tôi lưu lại, vậy nói rõ bọn họ rời đi cũng sẽ không quá lâu, nhưng tôi lo lắng chính là bọn họ xuất hiện đi trên đường bởi vì mùi vị máu tươi sẽ đưa tới lượng lớn xác sống vây công -- khừu giác những thứ này, so với cá mập cũng không kém bao nhiêu.

Hơn nữa, nguyên nhân vết máu xuất hiện cũng làm cho trong lòng tôi thêm mấy phần lo lắng, càng là không thể chờ đợi được nữa muốn cùng bọn họ hội hợp: Lý Phạm nhắc qua Kỳ Trùng là gián điệp của hắn, như vậy cực lực đem Mặc Mặc mấy người dẫn ra mục đích liền đáng cân nhắc -- cũng không biết, Mặc Mặc các nàng có phòng bị đối với hắn hay không... Hay là nói, đã trúng quỷ kế của hắn rồi?

"Chúng ta đi giáo đường." Mặc Mặc hẳn nhớ tới địa điểm tập hợp tôi nói, dành thời gian, nói không chắc có thể trước lúc xác sống bao vây làm chút bố trí.

"Ừ." Tiêu an ủi vỗ vỗ bờ vai của tôi, sau đó dắt tay tôi, vẫn chạy ở đằng trước tôi, nhỏ bé mềm mại thanh lệ bóng lưng nhưng đặc biệt làm người an tâm.

-- không nên nghĩ.

Nhìn chăm chú bóng lưng của nàng, tôi lại một lần tự nhủ nói.

Đến khi chúng tôi từ nhà kho sau lượn ra phòng nghiên cứu, trên đường đã triển khai hỗn loạn chém giết.

Tôi nghe được đám xác sống hưng phấn gào thét, cũng nghe được tiếng kêu các dị năng giả sợ hãi hoặc bi thương, thành phố A tĩnh mịch trong nháy mắt náo nhiệt lên, nhưng là tựa như Địa Ngục đáng sợ phục nhiệt náo động.

Không có phòng bị các dị năng giả, coi xác sống bình thường như cừu non đợi làm thịt các dị năng giả, nhát gan nhu nhược vội vàng thoát thân các dị năng giả...

Trong lòng tôi đau xót, vội vã lớn tiếng nhắc nhở: "Nhanh đi giáo đường! Nhanh!"

Coi như xem phía trước, số lượng xác sống cũng không chiếm ưu thế, thế nhưng chúng nó cũng không phải cấp thấp dị năng giả có thể dễ dàng giải quyết, coi như là một con xác sống lạc đàn đối đầu một tên dị năng giả bình thường, cũng có thể kéo mấy giây. Mà đối với đám xác sống quen thuộc quân thể vậy đánh tới nói, chỉ cần này vài giây thời gian liền đầy đủ bổ sung cuốn cuộn không ngừng đồng bạn, không sợ đau không sợ thương, kéo cũng phải kéo chết đối phương -- cái này cũng là chỗ khó chơi xác sống.

Tình huống bây giờ đã không phải các dị năng giả có thể không nhận được đầy đủ não tĩnh, mà là đám người kia có thể không chạy thoát thân khỏi miệng xác sống số lượng còn không ngừng tăng cường.

Tuy rằng tôi ngay đầu tiên nhắc nhở bọn họ dựa theo kế hoạch dự định lui lại đến trong giáo đường phòng thủ, nhưng là có bao nhiêu người có thể nhìn rõ ràng tình thế, ngoan ngoãn lùi về sau mà không phải thừa dịp nhiều cơ hội sẵn giết vài con xác sống -- nói thật, tôi cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần.

Chỉ hi vọng người lý trí có thể nhiều hơn một chút đi.

Phần nộ theo sát đoàn người chạy về phía trước, còn phải bận tâm phía sau theo sát không nghỉ xác sống, vừa đánh vừa lui, rốt cục sau mười phút nhìn thấy toàn cảnh giáo đường hoa lệ kia. Trước cửa cũng không có những người khác, càng không có nhiệm xác sống, nhưng yên tĩnh có chút quỷ dị -- chỉ là, không có thời gian suy nghĩ nhiều, tôi cùng Tiêu cũng chạy theo đám người vọt vào.

"Đóng cửa! Mau đóng cửa!" Dị năng giả có thông minh vừa mới bước vào phạm vi giáo đường liền quay về phía sau hô lớn.

Phản ứng nhanh liền vội vàng xoay người đẩy ra phiến cửa sắt lớn vô cùng kia -- cao tới bảy, tám mét, độ rộng ngang nhau, nhìn ra cửa sắt chắc chắn không dưới hai trăm kilôgam, tuy nói tràn đầy khe hở điêu khắc Hoa Diêu văn, nhưng trên đỉnh một loạt gai nhọn tuyệt không phải trang trí, dùng để ngăn cản xác sống chỉ có thể nhảy không thể bò không thể nào tốt hơn.

Cửa lớn dưới mười mấy cái dị năng giả đồng lòng hợp lực chậm rãi hướng về trung gian hợp lại, nhưng mà cùng lúc đó, xác sống tốc độ nhanh cũng từ từ đuổi chạy tới; cách đến gần nhất, còn kém ba, bốn mét liền có thể bước vào trong lãnh địa giáo đường -- lập tức lại có bảy, tám tên dị năng giả gia nhập vào trong đội ngũ đẩy cửa.

Thế ngàn cân treo sợi tóc, sau đó một tên dị năng giả thiếu sót đột nhiên hướng về trước bỏ một cái, miễn cưỡng ở trước cửa triệt để khép lại chớp mắt, trốn về khu vực an toàn.

P phía sau lưng hần vãi áo bị kéo xuống một tầng lớn, lộ ra da lưng rắn chắc -- một mảnh vải vóc bị một con xác sống móng tay sắc bén giữ lại chộp vào trong tay, giương nanh múa vuốt vung vẩy, phát tiết con vịt đến miệng nhưng bay đi không cam lòng.

"Hu --" người may mắn tinh thần thanh tỉnh lại cũng không kịp nhớ hình tượng, tứ chi mềm nhũn liền bò ở trên mặt đất, phía sau lưng ướt mồ hôi, thờ hèn như trâu.

Ở phía sau hần, phía bên kia cửa, nhưng có mấy tên đi đứng không đủ nhanh rơi vào rồi bên trong bảy xác sống rồi, không cần thiết mấy giây liền không một tiếng động -- bởi vì tham lam, bởi vì kiêu ngạo, bọn họ cũng không có nghe theo hiệu lệnh ngay lúc đầu quay đầu lại, vì thế, bọn họ trả giá cái giá bằng cả mạng sống.

Bọn họ không đáng đồng tình, nhưng cũng khiến người tiếc hận -- ở tình huống bây giờ, mỗi lần thêm một cái là một phần trợ lực mọi người.

Hiện tại xác sống vây tụ ở cửa có chừng hơn năm mươi con, cũng không phải toàn bộ chúng tôi nhìn thấy bên trong phòng nghiên cứu, không loại trừ chỗ khác còn có xác sống khác tồn tại; sau đại đội quân xác sống này, còn có thể nhìn thấy viện quân lục tục nghe tin tới rồi, trái lại chúng tôi nơi này, dọc theo đường đi thu nạp đội ngũ chỉ còn dư lại hơn hai trăm người, tình huống không thể lạc quan. Coi như những người sống sót rời khỏi đơn vị kia, muốn chạy tới nơi này cùng chúng tôi hội hợp cũng là khó như lên trời.

May mà đám xác sống này hiện nay còn không làm gì được phiến cửa sắt dày nặng này, chúng tôi cũng có thể có chỗ lót thờ dúc.

Lưu lại mấy dị năng giả lực lượng hình bảo vệ tạm thời an toàn cửa ra, tôi đi đầu đi vào cửa chính giáo đường. Bởi đột nhiên xuất hiện địch tấn công, này đám dị năng giả hoang mang lo sợ ngược lại mơ hồ có phần bằng vào đầu ngựa tôi xem tình hình, vậy cũng là an ủi duy nhất trong bất hạnh đi.

Giáo đường này có hơn 100 năm lịch sử kiến tạo trước thời khắc loạn lạc đầu thế kỷ, vì vô số cô nhi, ăn mày cùng thương tàn, ốm yếu không chỗ nương tựa cung cấp che chở, trải qua ngọn lửa chiến tranh, nhưng thủy chung sừng sững không ngã, dùng nó đối xử bình đẳng từ bi bảo hộ mỗi một người cầu viện.

-- đến ngày hôm nay, thế sự xoay vần nó còn có thể sử dụng được hay không, bảo vệ chúng tôi khỏi xác sống tập kích không đây?

Tự hỏi qua đi, trong lòng tôi cũng không chắc chắn.

Trong nháy mắt đẩy ra cửa chính, tôi cảm giác được khí thế quen biết, vẫn không nói gì, bên trong đã truyền đến một tiếng quát hỏi quen thuộc, lúc ẩn lúc hiện mang theo thật dài hồi âm, như là từ địa phương sâu thẳm truyền đến: "Thức thời thả nàng cho ta! Kèm hai bên phụ nữ trẻ em tính là gì anh hùng hảo hán! Có dũng khí đi ra một mình đấu!"

-- cảm ơn trời đất, là Mặc Mặc!

Nghe tiếng mắng trung khí mười phần này, tiểu ma tinh hần là không có chuyện gì.

Nhưng mà, tôi lại nhìn thấy một mùi máu tanh nhàn nhạt.

Tiêu tiến trước một bước kéo tay tôi, nhẹ nhàng nói rằng: "Có người bị thương "

"Cái gì?" Tôi sốt sáng mà nắm chặt tay nàng, đã nghĩ hướng về phía trong giáo đường đen kịt một màu gọi, rồi lại bị nàng ngừng lại .

"Xuyt, bình tĩnh đừng nóng " Nàng khoát tay áo một cái, bao quát tôi ở bên trong tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

Bên kia trầm mặc một hồi, đột nhiên nghe một giọng nữ cao quảng tám gọi lên: "Sát thiên đao cho người ngang ngược! Lão nương viện binh liền muốn đến rồi! Chờ chút ta xem người chết như thế nào!" Câu tiếp theo nhưng như là quay về tôi nói, "Tiểu An Tử cậu còn không mau tới! Bạn thân cậu sắp bị người hại rồi!"

Nghe nàng thô lỗ tìm từ, tôi không nhận được lờm một cái, nhưng vẫn là đem dị năng giả phía sau chia làm ba đội, một đội phân tán đến các góc giáo đường quét sạch xem xét, một đội ở tại chỗ nghỉ ngơi trợ giúp cửa trước, còn lại một đội thì theo tôi cấp tốc hướng về âm thanh khởi nguồn chạy đi.

Này giáo đường phòng khách vô cùng rộng rãi, có thể chứa đựng mấy trăm người ở đây làm lễ Mi-sa; mà Mặc Mặc âm thanh nhưng là từ sau chủ đài tượng thần giáo đường truyền đến.

Chờ chúng tôi đi tới sau tượng thần vừa nhìn, hóa ra là có động thiên khác, ở nơi đó có một tấm cửa gỗ nhỏ mở hé, chỉ cao hơn nửa người, cần cong lưng tiến vào, đi vào trong là một đoạn hẹp hẹp đường nối, cũng không tính sâu, hai bên đốt cây đuốc, cực kỳ giống trong màn ảnh xuất hiện tàn sát cực cao mật thất -- không nghĩ tới, này trong giáo đường cũng có loại bí ẩn phương tiện này.

Vừa nghĩ tới, thủ hạ lại cực nhanh mà chuẩn bị đẩy ra một cánh cửa cuối cùng kia, nhưng Tiêu bỗng dắt tay tôi, ra hiệu tôi hơi tránh ra một chút.

Nàng nghiêng tai lắng nghe, khoe môi bán khiêu, lùi lại một bước, bỗng chốc đột nhiên ra chân, lập tức đem phiến cửa nhìn vô cùng rắn chắc gạt ngã -- tôi phát hiện, Tiêu rất thích đập cửa.

Chưa kịp nói gì, nương theo cái cửa sụp đổ, một người đàn ông thống khổ kêu rên cùng Mặc Mặc cười lớn trên sự đau khổ của người khác cũng đồng thời vang lên: "Tiểu dạng nhi, muốn chơi sau lưng, người còn non nớt, họ Tiêu mỗi phút đùa chơi chết người! Ha ha!"

-- tên tiểu hồn đản này đặc ý cái gì đây? Không nhìn thấy Tiêu miết ánh mắt bất hảo của nàng sao?

Dựa vào bạn thân tình nghĩa, tôi ho khan vài tiếng, chỉ vào mấy người trong phòng nhỏ hẹp nói tránh đi: "Mặc Mặc, đây là chuyện gì xảy ra a?"

"Ồ đúng rồi, các cậu tới là tốt rồi, nhanh trị thương cho cái tên này!" Theo tầm mắt lo lắng của nàng, tôi thấy Ngô Phóng Ca tựa ở bên tường một mặt uể oải, một tay chặt chẽ bụng dưới sườn, một bên hướng về phía chúng tôi cười khổ.

Mặc Mặc ngăn ở trước người hắn, hiện tư thái bảo vệ, mà ở đối diện hai người bọn họ, là Phạm Linh Linh đầy mặt bất đắc dĩ, cùng với Kỳ Trưng cường ép nàng ở trong tay.

Sau cửa nam nhân kia đánh lên không được ngược lại bị đánh ngã, xem ra cũng không phải người hiền lành gì.

Tình hình này, không cần phải nói cũng có thể đoán được mấy phần.

Kỳ Trưng thấy không thể cứu vãn, liền dứt khoát đem dao găm để ở bên cổ Phạm Linh Linh, đầy mặt lấy lòng xin tha: "Cái kia... Tôi đầu hàng, có thể không?"

"Đương nhiên, có thể, " thấy Tiêu đã đi xử lý vết thương cho Ngô Phóng Ca, Mặc Mặc căng thẳng về mặt bụng lỏng, quay đầu nhìn chăm chăm Kỳ Trưng cười đến dữ tợn, "Đề ta đánh một trận trước tiên!"

Tác giả có lời muốn nói: A, xét thấy phía trước quá mức ngọt ngào, vì lẽ đó đem Mặc Mặc thả ra điều hoà một hồi → _ →

Phía dưới ta phải đi nhiệt huyết con đường , xem Tiêu đề liền biết quyết tâm của ta ! (cáu bản...

Lại nói thời gian đôi mới lại càng ngày càng chậm, ta đối với mình kéo dài chứng tuyệt vọng ... ~~~~~()~~~~

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 81: Tạ: Giáo Đường Ác Chiến (Hạ)

"Mặc Mặc, đừng nghịch." Tôi lắc lắc đầu, ngừng lại tiểu ma tinh còn muốn tiếp tục -- nha đầu này, ra tay không nhẹ không nặng, tôi còn có việc muốn hỏi hần đây, cũng đừng đánh chết, "Đi nghỉ ngơi, nơi này giao cho tớ."

"Hừ, tiện nghi kẻ này!" Mặc Mặc chưa hết thòm thèm thu hồi quyền cước, vẫy vẫy tay, tiến đến bên cạnh Tiêu đến xem thương thế Ngô Phóng Ca, thuận tiện quần quít lấy vàng đòi hỏi đồ ăn.

Tôi nhìn một chút Kỳ Trùng ôm đầu cuộn thành một đoàn còn không ngừng gào thét xin tha, tâm trạng căm ghét, nhẹ nhàng một cước đá vào trên bắp chân hần, lạnh lùng nói: "Đừng giả bộ, đứng lên trả lời ta mấy vấn đề."

Hần rầm rì mè neho nửa ngày, sau khi Mặc Mặc xa xa hừ lạnh một tiếng, cả người run run một cái, lập tức bò lên, mị trùng đôi mắt sưng phù sung huyết nhìn tôi, lấy lòng cười cười: "Ngài hỏi, ngài hỏi, tôi nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tần*." (*biết gì đều nói hết)

"Trước tiên nói một chút về Lý Phàm đi, "tôi nghĩ nghĩ con xác sống vương kia, trong lòng đều là bất an, "Hần làm sao sẽ biến thành xác sống? Nhìn qua đúng là không khác người bình thường bao nhiêu."

"Chuyện này nhưng là nói rất dài dòng ..." Hần chà xát tay, bốn phía đánh giá một phen, ngồi trên đất, bày ra một bộ trường đàm tư thế.

Tôi cũng không tiếp lời nói của hần, mà tiếp nhận nước và bánh mì Tiêu đưa tới, ung dung thong thả ăn vài miếng, mới ở dưới con mắt khát vọng của hần nói rằng: "Ta không muốn nghe ngươi nói bậy, nói tóm tắt."

-- nắm giữ tiết tấu đối thoại và quyền chủ động hỏi, mới sẽ không bị đối phương nắm mũi dẫn đi, rơi vào tròng của hần.

Hần nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt tìm đến phía Tiêu, lại bị năng lượng nhát hăm bằng thoáng nhìn phát run, vội vã ngồi thẳng người, khô khan nói rằng: "Tôi không phải đã nói có thân thích là quản nhà kho sao? Chính là Lý Phàm. Lúc trước tôi cùng hần ly biệt ở thành phố H cùng thành phố A không lý tưởng, hần ở hậu viện phòng nghiên cứu làm việc vặt, tôi ở hai nơi giúp người vận hàng, thỉnh thoảng gặp mặt... Có điều sau đó nghe nói hần bị chộp tới làm nghiên cứu, tôi liền không thấy hần. Nửa tháng sau, tôi lại theo người đến thành phố A vận chuyển lương thực, phát hiện nơi này hầu như biến thành một toà thành trống không. Đang muốn chạy trốn, lại bị Lý Phàm ngăn cản, vào lúc ấy, hần đã biến thành xác sống."

Tôi yên lặng nghe, nhìn xuống kích động đánh gãy hần-- cũng bảo hần rút gọn, làm sao vẫn là dông dài thao thao bất tuyệt như vậy?

Quên đi, xen hần đầu đuôi câu chuyện giải thích tỉ mỉ, coi như nghe cổ sự đi, nói không chắc trong đó chi tiết nhỏ còn có thể cừ đi tác dụng.

"Hần đem người tôi mang theo đều đánh chết, chuẩn bị cầm cho xác sống ăn, sau đó lại uy hiếp tôi nghĩ biện pháp từ thành phố H dẫn người lại đây, nếu như không nghe lời, liền giết chết tôi." Hần oan ức mà nhìn tôi, thật giống là cho thấy chính hần cũng là bị bắt đắc dĩ.

Tôi lại chỉ muốn cười lạnh: Trở lại thành phố H Ngạo Thiên căn cứ sau, chỉ cần trốn ở căn cứ không ra, tin hần ta cũng không dám giết đến tận cửa; lại nói, lẽ nào người không đem sự tình đăng báo cho Duy An đội xử lý sao?

Nếu là sớm biết được tin tức này, căn cứ đã sớm phái đội năng giả đến quét sạch, chúng ta hiện tại làm sao sẽ rơi xuống mức độ bị xác sống vây nhốt?

Nói cho cùng, còn không phải là bị lợi ích đánh động, thậm chí ngay cả tính mạng đồng loại cũng có thể đem ra giao dịch.

Loại hành vi này, quả thực không bằng cảm thú, còn tìm có gì che giấu?

Tôi cũng lười trào phúng hần, chỉ là nhắc nhở ra hiệu hần tiếp tục: "Xác sống khác là xảy ra chuyện gì? Nguyên bản người đều đi chỗ nào?" Mơ hồ có chút suy đoán, nhưng vẫn ôm một tia may mắn, hi vọng nghe được hần phản bác tôi suy đoán.

"Lý Phàm trước đây liền lên lút nói cho tôi biết, phòng nghiên cứu đảm nhiệm đại chúng đang tiến hành nghiên cứu xác sống với đội năng giả, thường thường sẽ bắt người bình thường trở về làm thí nghiệm, có điều nơi này vốn là không ai quản, những người có năng lực quản lại chỉ lo chính mình khoái hoạt, mở một con mắt nhắm một con mắt thôi, ngược lại bọn họ bắt người cũng không nhiều.

Sau đó có một ngày, phòng nghiên cứu thật giống đã xảy ra biến cố gì, lập tức phát động hàng loạt nhân thủ, bắt người bình thường vẫn không tính là gì, liền ngay cả đội năng giả cũng bị bắt vài tên, nháo đến lòng người bàng hoàng. Những ngày kế tiếp mỗi ngày đều phải người tới bắt, hơn nữa cửa thành còn giới nghiêm, cho phép vào không cho phép ra, liền con ruồi đều không bay ra được. Lại sau đó, trong thành không thấy người. Nơi này xác sống nguyên lai chính là trụ dân thành phố A, còn có vài con là đội năng giả biến thành." Hần một hơi nói đoạn lớn, sau đó đáng thương nhìn tôi, "Cái kia, tôi có chút khát, có thể hay không..."

Hần nhìn chằm chằm không chớp mắt bình nước khoáng trong tay tôi, cẩn thận từng li từng tí yêu cầu nói.

Tôi gật đầu muốn đáp ứng hần, nhưng tay đột nhiên ngừng lại, nhớ tới mới vừa rồi bị lãng quên một chi tiết: "Ta nhớ tới, người là không gian đội năng giả

chứ?"

Tay hắn đưa tôi cũng ngừng lại, không hiểu tôi vì sao thay đổi, không thể làm gì khác hơn là lấp ba lấp bấp trả lời: "Đúng, đúng vậy."

"Vậy người còn không thấy ngại đưa tay đòi hỏi?" Tôi lườm hắn một cái, ra hiệu một lực lượng hình dị năng giả phía sau tạm thời niêm phong lại hành động năng lực của hắn, "Hắn là người chủ động nộp lên trên súng công mới đúng..." Tôi lời còn chưa nói hết, liền nghe "Phù phù" một tiếng, Kỷ Trùng vô tri vô giác co quắp ngã xuống đất, mà người dị năng giả kia thu hồi chưởng đao, một mặt vô tội nhìn tôi, buồn bực hỏi: "Đội trưởng, tôi làm sai sao?"

-- ta chỉ là để người đem hắn trở lại đến... Được rồi, đánh ngất cũng giống như vậy.

Không đành lòng đã kích thích tích cực của hắn, tôi như không có chuyện gì xảy ra mà khích lệ một câu: "Không, người làm rất khá."

Dẫn dò hắn đem Kỷ Trùng cùng đồng bọn sau cửa cột chắc ném qua một bên, tôi quét một vòng người đang nghỉ ngơi, đi tới bên người Phạm Linh Linh một mình tựa ở bên tường, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của nàng: "Vẫn tốt chứ?"

Nàng ngừng đầu nhìn tôi, cứng rắn xuất ra một nụ cười miễn cưỡng: "Cũng còn tốt."

Tôi thở dài, cũng không thể lại an ủi nàng hơn nữa - xác sống vậy thành, tôi cũng không chắc chắn toàn thân trở ra, cho nên, không dám dễ dàng hứa hẹn nàng sẽ thoát khỏi nguy hiểm.

Nàng cũng chỉ là mềm yếu nháy mắt, sau đó dễ sát vào bên tai tôi thấp giọng nói: "Đội trưởng, thời điểm mấy người chúng ta đi vào xác thực có rất nhiều lương thực cùng thiết bị, thế nhưng mới lên đi kiểm kê liền bị Kỷ Trùng cùng đồng bọn của hắn tập kích. Ngô Phóng Ca cách gần nhất, bị hắn chọc vào một đao, tôi bị kèm hai bên, Kiều Tử Mặc sợ ném chuột vỡ bình, không dám làm bừa.

Bỗng nhiên lại chạy tới một người nói với Kỷ Trùng một câu 'Những thứ đó bị thả ra, chạy mau', vì lẽ đó hắn vội vàng đem hết thảy vật tư thu vào không gian. Kiều Tử Mặc nhìn đúng thời cơ đã thương một cái, nhưng lại bị âm thanh xác sống bên ngoài kinh động, chúng tôi không thể làm gì khác hơn là đồng thời ra bên ngoài trốn. Người bị thương kia đi vào cuối cùng, không kịp chạy trốn, bị xác sống xé nát ... Chúng tôi nhớ tới ước định cô nói, một đường hướng về giáo đường trốn, Kỷ Trùng liền đem chúng tôi lừa gạt đến trong mật thất này, hai bên đối lập, giằng co mãi đến tận các cô đi tìm đến, chế phục bọn họ..."

Tôi nghĩ nàng định là sợ đến lợi hại, mới sẽ một hơi nói nhiều lời như vậy, vừa cần kẻ tự thuật cho tôi các nàng trải qua, cũng vì thư giải mấy phần kinh hoàng cùng sợ sệt trong lòng nàng. Nếu như chúng tôi không có đúng lúc chạy tới, các nàng kết cục thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Tôi lại vỗ vỗ bờ vai của nàng, không để phòng nàng lập tức nhào vào trong ngực tôi, cầm lấy góc áo tôi, đem đầu chôn ở cổ tôi -- ngăn người, tôi vẫn là thả lỏng thân thể, nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng nàng.

Tôi cảm giác được, nơi cổ có dấu vết ướt át.

Đang muốn mở miệng an ủi nàng vài câu, chợt nghe âm thanh Tiêu, thánh thót như thanh tuyền trong núi, xào xạc như thanh phong trong rừng, rõ ràng là âm sắc cảm động đến cực điểm, nhưng không lý do giác ra một phần cảm giác mát mẻ: "An Nhiên."

Tôi vội vàng buông ra Phạm Linh Linh trong lòng ngực, đi tới trước người nàng, đã thấy nàng đầu tiên là nhàn nhạt liếc mắt Phạm Linh Linh bùm mặt thu thập tâm tình một cái, sau đó tựa như cười mà không cười nhìn tôi một lúc, mãi đến khi tôi tay chân luống cuống hầu như muốn đặt câu hỏi thì mới nhường mày mở miệng: "Thảo luận phương án ứng đối tiếp theo."

Không dấu vết thờ phào nhẹ nhõm, tôi vội vội vả vả gạt đầu tán thành. Để lại sức mạnh biến dị giả vừa nãy trông coi Kỷ Trùng hai người, tất cả mọi người đều trở lại trong đại sảnh. Tôi kiểm lại nhân số, không khỏi cau mày: Thống kê kết thúc, thêm vào phần lớn người canh giữ ở ngoài cửa, đội ngũ của chúng ta còn sót lại 217 người, trong đó 32 người thương nhẹ, 5 người trọng thương, bỏ đi nhân viên cứu viện chăm sóc, thực tế có thể tập trung vào chiến đấu đối kháng xác sống chỉ có khoảng 170 người, mà bên ngoài số lượng xác sống, ở trong một đoạn thời gian này, đã tăng cường đến gần 200 con.

Cửa lớn bị đụng phải bang bang vang vọng, khiến người cũng theo tâm hoảng ý loạn lên.

Chiều theo tình hình này, chỉ sợ không tốn thời gian dài, phiên cửa sắt nhiều lần trải qua ngọn lửa chiến tranh kia liền muốn bị xác sống đập ở dưới chân, mà mất đi chúng ta dựa dẫm, cũng chạy trời không khỏi nắng.

Cùng với ngồi chờ chết, không bằng lấy công làm thủ, nghĩ cách suy yếu số lượng xác sống, ức chế cường độ công kích của bọn chúng, để cuối cùng tập trung phá vòng vây lưu lại khe hở.

Trung cầu ý kiến mấy tên dị năng giả đối chiến hơi có chút tâm đắc, tôi đem 170 người có thể chiến đấu chia làm ba nhóm, mỗi một nhóm đều do các hệ dị năng giả cùng biến dị giả giao nhau tổ hợp, một nhóm thực lực yếu nhất đánh nghỉ binh kiểm chế lại xác sống chủ ý, một nhóm tinh nhuệ từ mặt bên đánh lén, còn lại phụ trách trợ giúp, đem đồng bọn bị thương mang về, hoặc là tìm cơ hội tiêu diệt xác sống lạc đàn.

Vừa bắt đầu, chiến lược thực thi đến mức rất đúng chỗ, những đội viên này mặc dù là tổ đội tạm thời, không có trải qua phối hợp tác chiến, dựa vào xuất kỳ bất ý (đánh bất ngờ), giương đông kích tây biện pháp, lập tức tiêu diệt mấy chục con xác sống, đưa chúng nó kiêu ngạo đè ép xuống - đương nhiên, chúng tôi cũng hi sinh bảy, tám người.

Ngay khi mấy phút qua đi áp chế tiến hành nghiêng về một bên, bên trong bầy xác sống tình huống lộn xộn đột nhiên phát sinh thay đổi, giống như là vô

chủ binh lính tìm được đầu lĩnh tướng quân, nghe theo hiệu lệnh đội ngũ, nắm giữ sức chiến đấu đáng sợ.

Nhìn qua tầng tầng bóng người, tôi tựa hồ nhìn thấy mặt Lý Phàm, cùng với trên mặt hắn nụ cười thể tại tất đắc (tình thế bất buộc).

Tình thế đột nhiên nghịch chuyển, những xác sống kia như là thông suốt, càng nhìn thấu một đội đánh nghi binh danh nghĩa, liều mạng hướng về đội ngũ tinh nhuệ thực tế tiến công mãnh liệt xung kích, không sợ đau xót, bất kể đánh đổi nhào đánh khiến các dị năng giả vốn đang sĩ khí tràn đầy cảm thấy sợ sệt.

Số lượng thương vong bắt đầu tăng cường mức độ lớn.

Không thể buông tha dừng sĩ khí, phương nào trước tiên rút rề, liền nhất định bại cục. Mất thấy không thể cứu vãn, Tiêu lập tức hạ lệnh để dị năng giả đánh nghi binh đổi thành chặn hậu, tạo cơ hội cho những người khác rút đi -- trong lòng tôi biết đây là muốn trảng sĩ chặt tay, bảo toàn càng nhiều sinh lực, chỉ là trong mắt chưa xót khó nhận.

Thật vất vả lần thứ hai đem rất nhiều xác sống ngăn ở ngoài cửa sắt, lần này người trốn về chỉ còn một nửa. Ngoài cửa nằm hơn trăm bộ thi thể, có xác sống, cũng có dị năng giả trước đây không lâu còn nhảy nhót tung bùng.

Từ số lượng xem, xác sống cũng không tổn thất chúng tôi nhiều, nhưng mà từ tinh thần, chúng tôi đã bị đánh bại.

Có lẽ là xác sống cũng cần nghỉ ngơi, có lẽ là Lý Phàm đang tìm cách âm mưu gì, nói chung, lấy cửa sắt là ranh giới hai phe tạm thời ngừng chiến tranh, rơi vào trong trầm tĩnh ngọt ngào; những xác chết di động kia càng không hèn mà cùng dừng lại gào thét, nhưng trong mắt lấp loé tàn nhẫn vô cảm không có một chút nào ngừng lại cùng thay đổi.

Ngoại trừ ba, năm người canh giữ ở cửa, tất cả mọi người đều như ong vỡ tổ mà tràn vào trong đại sảnh giáo đường.

Hoặc là nằm dờ ra trên đất, hoặc là hướng về tượng thần cầu khẩn, trên mặt biểu hiện bằng hoảng yếu đuối, nếu không phải đối mặt kẻ địch là một đám không có lý trí xác sống, chỉ sợ sớm đã tước vũ khí đầu hàng.

Nhìn đám quỷ nhát gan mất đi ý chí chiến đấu này, trong lòng tôi nổi lên sâu sắc bi ai, uể oải, lập tức lại là thất vọng nộ kỳ bất tranh*. (*nghĩa là cảm thấy tức giận và tiếc nuối khi người khác rơi vào hoàn cảnh sa sút không có tiền đồ, mà không chịu đấu tranh.)

"Chư vị, coi chính mình là người làm cái gì?" Tôi nhớ tôi từng theo đạo sư đi khắp nơi nghe dốc lòng tọa đàm, hít sâu một hơi, giương giọng hỏi.

Không có người nói chuyện.

Tôi cũng không nhụt chí, tiếp tục nói: "Bách tính bình đẳng? Đặc quyền giai cấp? Hay là Chúa cứu thế?"

Đều không phải, chúng ta là một đám dị năng giả, cũng chỉ là một đám dị năng giả mà thôi.

Dị năng giả không phải một loại chức danh, mà là một loại trách nhiệm. Tự vệ, sau đó, bảo vệ người khác.

Khi các người hưởng thụ thân phận dị năng giả này mang cho các người đặc quyền thì, có hay không nghĩ tới nên trả giá bao nhiêu đánh đổi mới có thể đối ứng?

Khi các người ở an nhàn căn cứ trong thành tâm hoan mua vui sống mơ mơ màng màng thì, có hay không nghĩ tới còn có vô số người vì sống tiếp mà khổ sở gầy dạn?

Các người vì sao lại trở thành dị năng giả? Các người vì sao lại được giao cho loại năng lực này? Các người làm sao sử dụng phần trời cao biếu tặng này?

Ngay cả năng lực tự vệ đều không có, dựa vào cái gì gọi là dị năng giả?

Ngay cả dũng khí nghênh địch cũng không có, dựa vào cái gì gọi là dị năng giả?

Ngay cả niềm tin tất thắng đều không tồn tại, dựa vào cái gì gọi là dị năng giả?

Nói cho ta, các người dựa vào cái gì?"

Trong giáo đường yên tĩnh một cách chết chóc, chỉ có bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến một tiếng xác sống quỷ hồng quỷ kêu.

Có người lúng túng nói không ra lời, có người nắm chặt nắm đấm cắn chặt răng, trên mặt của bọn họ không còn là âm u đầy tử khí thần thờ, trong mắt bắt đầu khôi phục một chút thần thái.

-- xem ra bọn họ cũng chưa hề hoàn toàn từ bỏ.

May là, may là.

"Ích kỷ, nhu nhược, thấp kém mà tuyệt vọng sống sót, ngơ ngác ngắc ngắc, không có kế hoạch, không có mục tiêu, không có hi vọng, không có tương

lai... Như vậy sống sót, còn có ý nghĩa gì? Các người giãy giữa sống sót, lẽ nào là vì vào hôm nay cho xác sống ăn sao?" Tôi chỉ vào nữ nhân một khóc thút thút không ngừng lớn tiếng quát hỏi, "Trả lời ta, có phải vậy!"

"Không, không ách, không..." Nàng sợ đến nấc một cái.

Tôi lại lớn tiếng hỏi lần nữa, ánh mắt lấp lánh trừng mắt nàng,

Nàng co rúm lại, nhưng như là lò xo bị ép đến cực hạn, đột nhiên đàn hồi trở về, dùng đồng dạng vang dội thậm chí phá âm kêu to trả lời tôi, cũng trả lời bản thân nàng: "Không phải! Không phải!"

"Không phải." Tôi mỉm cười đối với nàng gật đầu, sau đó quay về tất cả mọi người giờ lên tay phải, nắm chặt thành nắm đấm, "Chúng ta phải sống sót, háo hức mà sống tiếp!"

Chốc lát dừng lại.

Trời mới biết nhịp tim đập của tôi đến nhanh chóng, như cô trích một dân cờ bạc đồ đồ, chờ chớp mắt chia bài lật bài, tiếp thu vận mệnh thăm phán -- cũng còn tốt, tôi thắng.

"Đúng, chúng ta phải sống sót!" Có người lớn tiếng mà hô ứng nói.

"Ta, ta không muốn chết!"

"Đúng, ta, ta còn chưa cưới vợ con đây!"

"Sống tiếp! Sống tiếp..."

Nhìn từng cái từng cái gương mặt lần thứ hai tràn ngập hi vọng cùng sinh cơ, tôi xoa xoa lòng bàn tay mồ hôi, cùng Tiêu trao đổi một cái ánh mắt.

-- sĩ khí cuối cùng cũng coi như là kéo trở về.

Nhưng là tiếp theo còn có một hồi trận chiến ác liệt, cũng không phải dựa vào sĩ khí liền có thể thắng lợi.

Bởi vì, kẻ địch của chúng ta, là một đám sẽ không sợ, sẽ không lùi bước... xác sống.

Tác giả có lời muốn nói: Viết xong sau đó bị An Nhiên kích động diễn thuyết lời đến máu me đầy mặt... Chúng ta vẫn là mau vào đến mị mị quân biến thái thị giác đi!!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 82: Tiêu: Phá Vòng Vây (Thượng)

Nàng càng ngày càng thành thực, cũng càng ngày càng chói mắt.

Chúng có một ngày, nàng sẽ tìm được bầu trời thuộc về mình.

Nếu như không đành lòng bẻ gãy cánh của nàng, vậy tôi chỉ có biến thành bóng dáng nàng, ở nơi sau lưng nàng nhìn lại có thể đứng, yên lặng mà bảo vệ.

Ở thời điểm nàng nhìn qua, tôi vung lên mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ tay; bởi vì có lời kéo, những người khác cũng theo hoan hô lên, phảng phất lúc trước âm u đây từ khi đã tiêu tan. Nhưng tôi biết, bọn họ vẫn là một đám quý nhất gan yếu đuối đến đờ không nổi một đòn.

Máu và nước mắt gột rửa có thể sẽ tạo ra được một nhóm dũng cảm hướng tới, hay là, đem hi vọng của bọn họ triệt để đánh vỡ vì thế vĩnh viễn đọa lạc vào vực sâu.

Thành bại cũng không quyết định giờ khắc này diễn thuyết, cũng không quyết định tinh thần lúc này, mà là thời chiến phản hồi. Coi như hiện tại bọn họ được khơi dậy mãnh liệt mong muốn cầu sinh, đến cùng mặt đối mặt xác sống thì lại kinh sợ, cũng là bạch hạt.

Có lẽ, tôi còn phải mưu tính một kế sách chuẩn bị đầy đủ bất cứ tình huống nào mới được.

Tôi cũng không phải là không tin An Nhiên, tôi chỉ là không thể đem tín nhiệm giao phó cho bất kỳ người nào khác loại.

Một canh giờ trôi qua rất nhanh, ngoài cửa sắt lại dần dần truyền đến xác sống gậy rôi, dây xích to bằng cánh tay bị tác động đến đỉnh đang vang vọng, tin tưởng cũng chóng đổi không được bao lâu, tuy vẫn không có tiến công quy mô lớn, nhưng cũng chỉ là sớm muộn.

Mắt thấy tình kiên định trên mặt bọn họ nhất thời hiện ra vẻ sợ hãi, trong lòng tôi cười lạnh, nhưng không cho bọn họ cơ hội trốn tránh, kéo qua An Nhiên cho nàng chú ý. Phái ra một đội năm người biến dị giả tốc độ hình đi trước thăm dò công kích, làm tiếp bước đối sách kế tiếp.

Thời gian dài như vậy không có động tĩnh, dựa theo Lý Phạm tính cách âm trầm, tôi hoài nghi hẳn có cái mưu đồ gì, hay là muốn tiên hạ thủ vi cường. Trong không gian còn tồn một chút phần, hương liệu và binh không lần trước dùng còn sót lại, phối tương tự thành bom lửa đại khái còn có thể chế tạo hai mươi cái, giả tăng tỉ lệ còn có thể tăng cường thời gian thiêu đốt, dùng để gây ra hỗn loạn không thể tốt hơn. Những xác sống kia tuy rằng không sợ đau, nhưng không có công năng phòng cháy.

Chọn mấy tên đội viên thân thủ nhanh nhẹn, ngoài ý muốn chính là, Kiều Từ Mặc dĩ nhiên xung phong nhận việc đề xuất yếu lĩnh đội -- đem An Nhiên tức giận đến quá chừng.

Nha đầu này định là tâm tâm niệm niệm khi đó ở nhà nàng chơi nghiện game ném bom, ý vào thân thủ nhanh, cũng không đem nguy hiểm để ở trong mắt, nhưng không nghĩ An Nhiên có bao nhiêu lo lắng nàng, thực sự là không có tim không có phổi.

Thấy An Nhiên muốn ngăn chặn, nàng còn nói năng hùng hồn: "An đại nhân cậu nghĩ a, làm liều cơ* của cậu, lúc quan trọng tớ không giúp cậu ai giúp cậu? Nếu như đội do tớ mang, cái kia không phải càng lộ về cậu công chính liêm minh, lãnh đạo có phương pháp, anh minh thần vũ, nhậm nhân duy thân**..." (*máy bay yểm trợ-đồng đội) (**dùng người không khách quan: dùng người chỉ xem xét trên quan hệ thân thiết giữa cá nhân với nhau, không đáng giá đánh đạo đức, tài năng)

-- càng nói càng kỳ cục.

Hướng hồ, câu cuối cùng rõ ràng không phải lời ca ngợi... Không lẽ năng tiểu học ngữ văn là giáo viên thể dục dạy?

A, nếu nha đầu này không biết phân biệt càng muốn mạo hiểm, cái kia liền tùy theo nàng là được rồi.

Cẩn thận nghĩ đến, nàng nói cũng không phải là không có nửa phần đạo lý; nếu là nàng có thể ở trong nhiệm vụ lần này có chiến tích, không chỉ có thể kéo sĩ khí, cũng cho An Nhiên lãnh đạo thêm mấy phần uy vọng.

Về phần hậu quả thất bại sao... Cũng làm cho nha đầu không biết trời cao đất rộng này rõ ràng cái gì gọi là biết thân biết phận, cái gì gọi là lượng sức mà làm.

Tôi nắm vai An Nhiên kéo nàng vào trong lòng, quay về Kiều Từ Mặc gật đầu: "Đi thôi, chờ tin tức tốt của cô."

Nàng hí ha hí hửng nhắc theo hai chiếc lọ, trong túi còn khoá hai chiếc, giữa ngón tay mang theo diêm, quay về Ngô Phóng Ca một mặt trắng bệch về mặt lo lắng vung vung tay, hướng về An Nhiên nháy mắt, lại hướng tôi giương lên cằm, lông mày tinh thần phấn chấn, tràn đầy tự tin: "Các người liền nhìn được rồi! Xem bốn tiểu thư đại sát tứ phương, chiến thắng trở về!"

"Đội cảm tử Thần Phong, đi theo ta!" Hướng về mặt khác bốn tên đội viên đồng dạng võ trang đầy đủ vẫy vẫy tay, khí thế hùng hổ đi ra ngoài.

-- ngu ngốc, thật sự còn đặt tên.

Tên cái đội này cũng không may mắn.

Nhìn xuống phù ngạch kích động, cánh tay tôi ôm An Nhiên thật chặt, ôn nhu an ủi: "Đừng lo lắng, không nói những cái khác, chạy trốn nàng vẫn là làm được."

Trên mặt không có biểu hiện, nhưng trong lòng hoặc nhiều hoặc ít có chút ghen: An Nhiên đối với bạn thân nàng nhưng là so với tôi quan tâm hơn nhiều... Giống như là nuôi con gái, khur.

Còn có Phạm Linh Linh kia, mượn cơ hội ôm ôm ấp ấp, không có ý tốt, cũng không phải kẻ tầm thường gì... Sớm muộn phải dạy những kẻ lòng mang ý đồ xấu này biết, An Nhiên không phải là các nàng có thể tiểu nghĩ tới.

"Tiêu, chị nhẹ chút... Còn có, " An Nhiên thanh âm dẫn theo mấy phần ngượng ngùng không dễ phát hiện, làm cho lòng người rung động, "Người ta đều đang nhìn chúng ta."

Tôi hướng về xung quanh quét một vòng, ngoại trừ người sót sáng mà chờ đợi kết quả ra, còn có một chút tâm tư nhạy cảm đều như có như không quăng tới tầm mắt hướng chúng tôi bên này.

Bất động thanh sắc nhất nhất quay sang nhìn, những người kia đúng là không nhìn được đối mặt, thức thời dời tầm mắt. Xác nhận không có ai lại dám nhìn lên, tôi để sát vào bên tai An Nhiên thấp giọng nói rằng: "Em cả nghĩ quá rồi, không có ai đang xem chúng ta, tôi bảo đảm." Nhìn chằm chằm nàng tròn bóng vành tai, đến cùng không có làm cản, chỉ là xa xa thở một hơi, lập tức buông lỏng tay ra, thỏa mãn được nàng đồ bưng gò má cùng song mắt dụi dụi oán trách.

Ngay lúc tôi dự định không ngừng cố gắng hống An Nhiên quên lo lắng thậm chí trực tiếp đưa nàng mang vào trong không gian để thân cận thì, một trận tiếng ồn ào kéo về chú ý của mọi người, mọi người chen chúc mấy tên dị năng giả chấp hành tập kích nhiệm vụ đi vào, người cầm đầu nhưng là được hai người bên cạnh điều khiển cánh tay một đường lúi vào. An Nhiên vội vàng đẩy ra tôi tiến lên nghênh tiếp, viên mất một đồ, mang theo tiếng khóc nức nở hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Nữ nhân kia sắc mặt tái nhợt bụng bên trái xương sườn lủng túng không nói, chính là lúc trước xuất phát lý tưởng hào hùng Kiều Từ Mặc.

Giờ khắc này nàng cũng không còn là cái người ngông cuồng tự đại trương dương kia, một mặt cười gượng, tinh thần đúng là vẫn còn tốt, xem ra không quá đáng lo.

"Không, không có gì... Chính là bị thứ kia cắt một cái, không lo lắng..." Kiều Từ Mặc toét miệng hơi hợt nói rằng, nhưng tay bụng xương sườn chặt chẽ không tha.

"Nha? Không lo lắng?" Tôi cười tiến lên một bước, đưa tay chặn lại mu bàn tay nàng bụng vết thương, đột nhiên dùng lực nhấn.

Sắc mặt của nàng biến đổi, trông mặt tôi hung ác đến thật giống có thể ăn thịt người, trong miệng nhưng không nhin được rên lên một tiếng.

"Đều đau thành như vậy còn nói không có chuyện gì!" An Nhiên lập tức tàn nhẫn mà trừng nàng một chút, lấy ra tay nàng, âm thanh lại run lên, "Nhanh, nhanh cho tớ nhìn một chút! Cậu tên ngu ngốc này! Vết thương sâu như thế! Thực sự là đến chết vẫn sĩ diện..."

Tôi liếc vết thương Kiều Từ Mặc một cái, ước chừng ở giữa xương sườn số bốn đến số năm, chừng 12 centimet, sâu không quá 2 centimet, lượng xuất huyết vừa phải, vốn cũng không tính là gì, có điều... Miệng vết thương màu máu, lại biến thành màu đen.

An Nhiên chính đang thanh tẩy vết thương cho nàng, tôi nhìn một chút vài tên dị năng giả cùng nàng xuất kích, cố gắng trở về, tuy rằng cũng chặt vật, nhưng trên người không có thương gì, trong lòng liền có tính toán, kéo qua một người hỏi vài câu, quả nhiên không ngoài dự đoán —— Kiều Từ Mặc cái tên này, vẫn đúng là tìm việc cho mình.

Đám người bọn họ nguyên bản dựa theo kế hoạch dự định, thừa dịp xác sống còn không có động tĩnh, nhanh chóng thâm nhập đến bên trong gây ra hỗn loạn, biết rõ chúng nó an bài, tìm ra phương hướng và con đường thích hợp rút đi, nếu có khả năng, tốt nhất tìm hiểu nguyên nhân chúng nó tạm thời đình chiến, có âm mưu gì đó không thể cho ai biết hay không, trong năm người cũng chỉ có Kiều Từ Mặc không có bị giao cho nhiệm vụ đặc biệt, thuộc về cơ động tác chiến.

Gia hỏa hiều chiến này sau khi vút xong bom lửa, nhìn thấy xác sống vương Lý Phàm, không nói hai lời liền đi tới công kích, dọa cho bọn họ mấy tên đội viên khác cũng không biết là theo kế hoạch trốn về hay là tiến lên hỗ trợ.

May là Kiều Từ Mặc cùng Lý Phàm chiến đấu cực nhanh, ở bên người xem ra chỉ là mấy giây đan xen, sau đó xác sống vương kéo một cái bạch cốt tay đứt giữa mặt lên trời rống lớn một tiếng, Kiều Từ Mặc bụng xương sườn thật nhanh lùi về sau, tựa hồ là không chiếm được tiện nghi, những người khác liền ôm theo nàng trốn về...

Nghe người dị năng giả kia cấp tốc nói ngọn nguồn, tôi lắc lắc đầu, trở lại bên người An Nhiên, xem xét một chút Kiều Từ Mặc, miệng vết thương đã trút bỏ hết máu đen, đổi thành hồng tươi; ngược lại An Nhiên, trong tay đã không còn chảy ra thanh thủy, nhưng vẫn kề sát ở dưới sườn Kiều Từ Mặc, bên trán mờ mờ thấy mồ hôi, sắc mặt cũng khó xem, lại một lát sau, nàng mới thu tay về, lấy ra băng gạc tôi cho giúp nàng băng bó.

"Xác sống vương kia tốc độ rất nhanh, khí lực cũng lớn, tớ không phải là đối thủ của hắn, " Kiều Từ Mặc thở hổn hển một hơi, chậm rãi nói, "Qua mấy chiêu tớ suýt chút nữa bị hắn tóm lấy, có điều hắn thật giống như phát bệnh, bỗng nhiên sức mạnh lớn hơn vài lần, thế nhưng nhanh nhẹn giảm xuống, suy nghĩ phản ứng cũng chậm nửa nhịp, tớ mới có cơ hội từ dưới tay hắn chạy trốn. Bây giờ suy nghĩ một chút, vẫn là rất mạo hiểm, ha ha!"

"Cậu còn biết nghĩ mà sợ? Cậu không phải không sợ trời không sợ đất sao? Cậu không phải tự nhận đệ nhất thiên hạ ai cũng không để vào mắt sao? Cậu là muốn tức chết tớ a cậu!" An Nhiên hiển nhiên là tức giận đến cực kì ngón tay liên tục đâm về cái trán Kiều Từ Mặc, như là hận không thể ở trên đầu nàng đâm ra cái động. Đương nhiên, nàng là không đành lòng; đối lại là tôi, đối diện tên bạn thân không bớt lo như thế, đã sớm một cước ôm vào bên trong xác sống, tùy nàng tự sinh tự diệt, cũng tốt hơn đem mình tức ra bệnh.

"Được rồi được rồi, An đại nhân tớ sai rồi... Đại nhân ngài rộng lượng, không nên cùng người ta tính toán mà ~" Kiều Từ Mặc cẩn thận nhìn về mặt An Nhiên, hai tay tạo thành chữ thập cầu xin tha thứ, trên mặt cũng lộ ra mấy phần lo lắng. "Ồi cậu không nên tức giận như vậy! Tức hồng thân thể họ Tiêu còn không bỏ tớ? Lại nói sắc mặt cậu thật sự thật là khó xem nha, làm sao còn trắng hơn so với tớ bị thương đây..."

-- tôi còn thực sự có ý nghĩ này, chỉ tiếc không có cơ hội thôi.

Hừ, nàng ngược lại cũng tự mình biết mình.

Có điều có một điểm nàng nói không sai, An Nhiên biểu hiện khô tàn, thật sự có gì đó không đúng.

Tôi vội vàng đỡ lấy cánh tay của nàng, hỏi dò mà nhìn nàng.

An Nhiên tức giận liếc nàng một cái, lập tức đối với tôi lắc lắc đầu, thấp giọng nói rằng: "Em không có chuyện gì, chỉ là hơi mệt chút."

Nàng trước tiên đem mấy tên dị năng giả từng người phân chia nhiệm vụ khác nhau gọi vào một chỗ, cũng kéo Phạm Linh Linh vào đi thảo luận một lúc, để mọi người đi về nghỉ, sau đó mới nắm tôi đi tới một bên.

Thả lỏng tựa ở trên người tôi, nàng lặng lẽ nói với tôi: "Em giúp Mặc Mặc thanh lý vết thương, phát hiện vết thương của nàng biến thành màu đen, có chút giống bệnh trạng trúng độc, hơn nữa độc tố kia chính đang hướng về xung quanh thân thể nàng khuếch tán, em dùng nước làm sao thanh tẩy cũng đều vô dụng; vốn là muốn thử dùng dị năng hệ băng trước đem vết thương của nàng đông lại, thế nhưng lúc bàn tay che kín vết thương của nàng phát

lực, thật giống cảm ứng được một loại âm hàn khí thể, mà dị năng của em lại có thể ảnh hưởng đến cái cổ khí thể kia; em thử đưa chúng nó dần dặt ra bên ngoài, thật vất vả thành công, vết thương Mặc Mặc máu đen trôi hết, cổ khí thể kia cũng biến mất rồi."

Nàng một hơi nói xong, ánh mắt lấp lánh mà nhìn tôi, nói ra bản thân suy đoán, "Em hoài nghi cái cổ khí thể kia chính là thi độc, mà dị năng của em, tựa hồ có thể rút ra loại thi độc này."

Tôi lẳng lẳng nhìn nàng, trong lòng một trận mừng như điên: Rút ra thi độc? Cái kia có phải là mang ý nghĩa nàng không cần sợ bị xác sống bắt được? Vậy tôi có phải là cũng có thể trị liệu... Nha, tôi đã quên, tôi bên trong không phải là thi độc, mà là nhân tạo thuốc thử a.

Từ hi vọng đến tuyệt vọng chỉ là trong nháy mắt hoảng hốt, tôi không chế về mặt, mỉm cười nắm chặt tay nàng: "Vậy rất tốt."

"Khả năng điều này cũng có thể chỉ là một trùng hợp, hơn nữa, chỉ là một tia khí thể kia sẽ khiến em mệt đến choáng đầu hoa mắt, nếu như bị thương nghiêm trọng chút, cũng không biết còn có thể thể cứu hay không..." An Nhiên cũng theo tôi vui vẻ cười, sau một khắc rồi lại sầu lo lên.

Tôi gấp rút ôm lấy bờ vai nàng an ủi: "Nếu năng lực của em thật sự có thể rút ra thi độc, vốn là sức mạnh thần kỳ có thể thấy không thể cầu, còn có cái gì hảo bất mãn?"

"Cũng vậy." Nàng gật đầu.

Nhìn nụ cười nàng tâm không khúc mắc, tôi bỗng nhiên sinh ra mấy phần bất an: Nàng dị năng cuối cùng cũng coi như không phải vô bổ, ngược lại, còn vô cùng quý giá, này cố nhiên là một tin tức tốt.

Nhưng loại năng lực này sẽ cho mang đến cho nàng hậu quả gì, nhưng là không thể đoán được.

Bỏ qua một phần lo lắng kia, tôi nắm chặt tay nàng, nhẹ giọng nói: "Phá vòng vây đi."

Mặc kệ loại sức mạnh này sẽ mang đến cái gì, tôi đều sẽ không để cho nàng chịu đến nửa điểm thương tổn -- tôi vô cùng có khả năng.

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cục vạch trần chúng ta Tiểu An Từ năng lực một điểm nhỏ của tảng băng chìm rồi ~

Còn nhớ ta nói rồi đội viên bố trí sao? Kiều Từ Mặc cận chiến, Ngô Phóng Ca là phụ trợ, hai bảo là viễn trình thêm đánh lên, Tiêu là toàn năng chủ không, An Nhiên đây, nhưng là vú em (' ▽ ') ㄟ

Được rồi, đội viên phân phối toàn, ta giác cho bọn họ tổ hợp rất hoàn mỹ ~ các người cảm thấy còn kém cái gì không?

Lại nói vốn là ngày hôm nay xem xem thời gian rất chậm viết không di chuyển, chợt nhớ tới ta đã tích góp một loạt Tiểu Hồng hoa, nhất thời ép buộc chứng phát tác, liều mạng hoa mắt cuối cùng cũng coi như mã một chương... Thực sự là bị chính mình ngược khóc →_→

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 83: Tiêu: Phá Vòng Vây (Hạ)

Định ra được thời gian phá vòng vây cùng con đường rồi, an bài tốt đội viên cùng đội hình, tất cả mọi người đều dành thời gian nghỉ ngơi, chuẩn bị sắp chiến đấu -- không có thắng thua, chỉ có sinh tử.

Tôi ở trong đám người nhìn lướt qua, thấy bọn họ có người gặm chút ít lương khô, có người nhưng chỉ có thể ôm bụng trông mà thèm, chợt nhớ tới mục đích của chúng tôi chuyến này -- lương thực.

Theo Phạm Linh Linh từng nói, Kỳ Trùng đem lương thực thiết bị đều thu trong không gian, như vậy cũng là thời điểm để hắn đem đồ của chúng tôi hết thảy giao ra đây ... Mặt khác, tôi đối với dị năng của hắn cũng rất tò mò a.

Mang theo hưng phấn hướng về mặt thất kia, mới đến trong hành lang, tôi liền cảm giác được dị dạng -- Kỳ Trùng khí thể, không thấy.

Tăng nhanh bước chân đi vào, chỉ thấy dị năng giả phụ trách trông coi ngồi dựa vào ở cạnh cửa, đầu trầm thấp cúi, trên cổ một vết máu đỏ sẫm, tựa hồ là bị mạnh mẽ cắt ra động mạch.

Mà trong mặt thất thì lại nằm úp sấp một người đàn ông khác, sau lưng chỉ lộ ra tay chuôi một cây chủy thủ, xem vị trí là trung tâm tạng, một đòn trí mạng, có thể thấy được hung thủ là kẻ lòng dạ độc ác.

Thi thể hai người này còn có nhiệt độ, lường trước thời gian tử vong cũng không lâu, hung thủ rất có thể còn ở gần đây. Có điều, nếu hung thủ thân phận vô cùng sống động, vậy cũng không thể dựa theo tình huống bình thường để phán đoán; dù sao, tôi cũng không thể xác định Kỳ Trùng teleport khoảng cách là bao nhiêu, có hạn chế khác hay không. Thế nhưng có thể xác định một điểm, hai người kia chết tất cùng hắn không thể tách rời quan hệ.

Bây giờ hẩn biến mất, không chỉ có mang đi lương thực chúng tôi dễ như trở bàn tay, cũng làm cho kế hoạch của chúng tôi có nguy hiểm bại lộ, ai biết hẩn lúc này không có nhân cơ hội lẫn trong đám người nghe trộm chúng tôi thảo luận? Nếu hẩn chỉ lo chính mình chạy trốn cũng là thôi, vạn nhất hẩn dự định đi nhờ vả thân thích Lý Phàm của mình, đem kế hoạch của chúng tôi báo cho, vậy tỷ lệ hành động thành công của chúng tôi thấp hơn nhất thành.

-- đáng chết, sớm biết như vậy, tôi liền nên trực tiếp xử lý hẩn, hà tất kiêng kỵ có người ở đây...

Quên đi, hồi hận cũng không thể thay đổi cái gì, sẽ chỉ làm tâm tình càng thêm hồng bét.

Lắc đầu, từ bỏ những vô dụng tâm tình, tôi lập tức trở về đến bên người An Nhiên, thấp giọng đem sự tình nói, cuối cùng đưa ra tôi kiến nghị: "Không thể chờ, chúng ta phải dành thời gian, mau chóng rút lui."

Vì an toàn cân nhắc, càng sớm rời đi, đối với chúng tôi càng có lợi.

Sắc mặt của nàng càng ngày càng trắng, biểu hiện vẫn như cũ trấn định không hiện ra hoảng loạn, chỉ là tiếc nuối thở dài, quay về tôi nỗ lực cười cười, sau đó lập tức động viên tất cả mọi người xuất phát.

Toàn bộ giáo đường ngoại trừ phía trước cửa chính bên ngoài, cũng không có cái lối ra khác, thế nhưng ở hai bên đều mở cửa sổ cách mặt đất khoảng ba mét dùng làm thông gió. Xác sống đại bộ đội đều tập kết ở cửa chính, mặc dù là đem chúng tôi vây quanh, thế nhưng cửa sổ ở ngoài lại không có tồn thủ, chỉ có linh tinh vài con men theo mùi quanh quẩn một chỗ.

Cái sơ hở này cũng là cơ hội duy nhất chúng tôi có thể thừa dịp. Kết hợp mấy tên dị năng giả phụ trách tìm hiểu tin tức hồi phục, đảm xác sống trận hình rất là dày đặc, thế nhưng quân số cánh trái so với cánh phải yếu kém một ít, nếu từ nơi này phá vòng vây, thời gian tiêu tốn và đánh đổi sẽ giảm một ít; còn nguyên nhân chúng nó đình chỉ tiến công nhưng là không rõ, chỉ phỏng đoán là từ phía sau điều đến vật tư gì đó. Tôi hoài nghi, khả năng này là vũ khí bí mật Lý Phàm từ phòng nghiên cứu làm ra.

Ở trước khi chúng nó chuẩn bị thỏa đáng, thiết yếu phải rời khỏi nơi này.

Căn cứ kết quả thảo luận, trước tiên phái vài tên biến dị giả tốc độ thay trông coi dưới chỗ cửa lớn mê hoặc tầm mắt đối phương, tạo thành giả tạo chúng tôi ở bên trong giáo đường, đồng thời dùng làm bọ cạp; những người khác thì lại lần lượt từ sau cửa sổ giáo đường thoát đi, vòng tới sau cánh trái chúng nó tiến hành phá vòng vây. Đối với các dị năng giả tổ chức thân thể mạnh hơn người bình thường mà nói, độ cao ba mét cũng không đáng nhắc tới, mà những đội viên bị trọng thương kia thì lại chia nhau hai tên biến dị giả lực lượng chăm sóc vận tải.

Tất cả mọi người đều rất hồi hộp, nhưng mà phản căng thẳng này lại che lấp ở dưới sự kích động mơ hồ, đối với bọn họ tới nói, lúc này giữ lấy tính mạng lánh nạn khả năng là mạo hiểm kích thích bọn họ hiểm thấy trong đời, bất kể là ở trước tận thế, hay là sau khi bọn họ nhận được dị năng.

Tôi cũng tin tưởng, nếu những người này có thể sống trở lại Ngạo Thiên căn cứ, như vậy vị trí tổng đội trưởng của An Nhiên, sẽ thêm ra một nhóm tân trợ lực; mà kế hoạch tôi muốn dẫn nàng cao bay xa chạy, nhưng phải tạm thời mắc cấn.

Nhìn đồng hồ tay một chút, đã qua năm phút đồng hồ, còn có gần một phần ba người ngưng lại ở bên trong giáo đường, bởi vì sầu lo với bàng hoàng, trên mặt bắt đầu xuất hiện vẻ nôn nóng.

An Nhiên ở lại nơi đội ngũ cuối cùng trong giáo đường, chính đang kiên nhẫn khai thông trong lòng các đội viên, để tránh khỏi bọn họ tâm tình tan vỡ, cũng không chế bọn họ lớn tiếng ồn ào đưa tới xác sống chú ý.

Về mặt nàng hòa tan ôn hòa, để lòng người cũng theo bình tĩnh.

Tôi nhìn chăm chăm nàng đẹp đẽ gò má, bất tri bất giác liền nhập thần.

Thời gian lại qua năm phút đồng hồ, phần lớn người đều rời đi giáo đường, đang tập kết trận hình phá vòng vây, các biến dị giả tính phòng ngự khá mạnh vây quanh các dị năng giả tính chất công kích khá mạnh ở bên trong vòng, phối hợp công kích.

Bỗng nhiên, một biến dị giả lực lượng vác lấy người bệnh gọi lên, một bên đem người bệnh trên lưng quăng xuống, bụng cổ của chính mình gào khóc: "Ồi, hẩn cắn ta!"

Cùng lúc đó, bên ngoài đội ngũ cũng đánh vỡ yên tĩnh, bắt đầu rối loạn lên -- lục tục có xác sống hướng về nơi này áp sát, chỉ sợ không lâu nữa sẽ bị chúng nó nhìn thấu, phải tới đại bộ đội chặn đường.

Hiện tại mỗi một bước, đều là giành giật từng giây.

Tôi bước nhanh về phía trước đem người bệnh đột nhiên phát điên đánh ngã, liên đới đối với mấy người phía sau xem nào nhiệt quát lên: "Còn không mau đi!"

Quay đầu lại thì, An Nhiên đã ngồi xổm ở bên cạnh người bệnh kia, bụng vết thương của hẩn, yên lặng mà dùng dị năng giúp hẩn trị liệu. Tôi nhìn một chút bệnh trạng người bệnh kia, trước mắt bầm đen, môi tím bầm, màu da cũng có chút cứng ngắc, xác thực là dấu hiệu sắp biến thành xác sống.

Tôi lẳng lặng mà canh giữ ở bên cạnh hai người, bất cứ lúc nào làm tốt ra tay chuẩn bị: Nếu là người bệnh kia vẫn khó thoát vận rủi biến thành xác sống, cũng chỉ có thể trước tiên đưa hẩn ra đi.

Lần thứ hai liếc nhìn thời gian, cự ly bắt đầu hành động đã qua 15 phút, bên ngoài xác sống tiếng gào càng ngày càng dày đặc, tôi liếc mắt một cái về mặt An Nhiên sừng sững bất động, xoay người lại đi tới bên cửa sổ dùng sức đem mấy tên dị năng giả cuối cùng có bệnh sợ độ cao mà phiền phiền nhiều nhiều đập xuống, phát tay một cái hướng Kiều Từ Mặc ngoài cửa sổ nói rằng: "Các cô đi trước, chúng tôi đuổi tới sau."

Nói xong, tôi lại trở về bên người An Nhiên tiếp tục bảo vệ nàng.

Lại quá mấy phút, âm thanh huyền ảo ngoài cửa sổ dần dần đi xa, nghĩ đến là đám dị năng giả này bắt đầu phá vây rồi, mà An Nhiên màu máu trên mặt đang một chút thối lui, ngược lại, dị năng giả nàng trị liệu kia, nhưng chính đang chậm chậm khôi phục màu sắc bình thường, cố nén kích động bề gãy cổ cái tên cản trở này, tôi đơn giản ngó mặt đi chỗ khác, nhắm mắt làm ngơ.

Phía sau có hai người tới gần, không cần quay đầu lại tôi cũng biết, là Kiều Từ Mặc cùng Ngô Phóng Ca hai người quay lại, coi như các nàng có lương tâm, cũng thuận tiện tôi lắt nhừ hành động.

Qua thời gian một ly trà, phía trước truyền đến nhẹ nhàng tiếng bước chân, tôi hí hửng nhìn lại, là mấy tên biến dị giả tốc độ canh giữ ở cửa lớn, đợi đến khi bọn họ lần lượt rút lui, cũng chính là xác sống phía trước phát giác vấn đề, đến lúc tiến công quy mô lớn rồi.

Cùng lúc đó, An Nhiên rốt cục mở mắt ra, thu tay về, đỡ lấy đầu gối từng ngum từng ngum thờ đốc, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu lăn xuống từ trán nàng, suy yếu đến phảng phất một giây sau liền muốn hôn mê ngủ thiếp đi; mà người dị năng giả kia nhưng hô hấp đều đặn, sắc mặt hồng hào, đã không còn đáng ngại.

Đem tên gia hỏa vương bận kia giao cho hai người rút lui cuối cùng mang đi, tôi đi tới bên người An Nhiên, kéo lên lưu hải rải rác ở trước mắt nàng, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng ướt mồ hôi: "Hảo hảo ngủ một giấc, cái khác đều giao cho tôi."

"Ừm." Nàng gắng gượng đối với tôi nở nụ cười, lập tức rơi vào trong giấc ngủ say.

"Dẫn nàng đi." Đem An Nhiên giao cho Kiều Từ Mặc, tôi thấp giọng nói rằng.

Suy nghĩ một chút, vẫn là không yên lòng nói bổ sung: "Lại có thêm người bị thương hoặc là thi độc bên trong, ngăn những thứ khác khiến nàng ra tay, dùng cái này." Vứt cho nàng ta một túi não tinh xác sống.

-- thật lo lắng nàng vì cứu người đem mình một chết.

Bất đắc dĩ lắc đầu một cái, tôi xoay người hướng về cửa chính giáo đường. "Này, ngược phương hướng? Hướng về bên kia đi rồi! Họ Tiêu... Cô muốn đi làm gì?" Kiều Từ Mặc trừng một chút Ngô Phóng Ca, đem não tinh ném cho hắn, tự mình ôm An Nhiên lên, quay đầu lại hướng tôi quát.

"Đem vật tư của chúng ta... đòi lại." Tôi cười khê, quay lưng nàng vùng vung tay.

Cảm giác phía sau mấy người đã đi xa, tôi không khỏi bước nhanh hơn.

Còn chưa bước vào chính sảnh, cửa lớn phía trước bị phá nổ vang đã truyền đến, tôi ngẩng đầu nhìn bốn cực giáo đường, thả người nhảy một cái, ở bên tường mượn lực sau, nhẹ vượt lên đèn thủy tinh to lớn treo trên trần nhà giáo đường, thả xuống một quả bom hẹn giờ tôi tự chế, nhét vào số lượng hỏa dược vừa phải, lập tức nổ, lại nối liền đồng hồ với trang bị thu phát liền có thể, tôi từng ở đến trường thì vụng trộm từng làm mấy cái, nhớ tới lý luận tri thức, mấy năm thời gian qua đi ném thử nữa, ngược lại cũng cũng không mới lạ.

Ở dưới ghế dài thành hàng lại chia ra ném mấy cái, tôi chạy lấy đà vài bước leo lên tượng thần cao lớn trong sảnh, đem một quả bom hẹn giờ uy lực to lớn nhất dính vào sau lưng nó.

Làm xong tất cả những thứ này, tôi thu lại toàn bộ khí tức, ngồi ở trên bả vai tượng thần, yên tĩnh chờ đợi.

Hầu như ngay một giây sau tôi ngồi vào chỗ của mình, con xác sống thứ nhất liền phá tan cửa lớn giáo đường, lao đảo xông vào. Chỉ thấy nó nghiêng tai lắng nghe, không có phát hiện động tĩnh, liền liền ngơ ngác mà đứng ở tại chỗ đợi mệnh. Mà sau nó, rất nhanh lại có rất nhiều xác sống theo vào, nhưng là chờ đợi giống như nó, chỉ thỉnh thoảng gào thét một tiếng, lộ ra không kiên nhẫn cùng cấp thiết.

Không bao lâu, những xác sống này liền đem chính sảnh to lớn giáo đường bổ sung tràn đầy.

Tôi mất lạnh nhìn, cũng không động tác.

Giây lát, đám xác sống xoay mình yên tĩnh lại, liền nghe một giọng nam trầm thấp thô cát không vui chất vấn: "Lão Kỷ, người không phải nói bọn họ dự định sau một tiếng xuất phát sao? Người đâu? Sẽ không phải người là cùng bọn chúng liên hợp lừa gạt ta chứ?"

Không cần cảm thụ khí thế, dựa vào thanh âm này tôi cũng có thể đoán được, là Lý Phàm.

Mà đi theo bên cạnh hắn cúi đầu khom lưng cười làm lành chính là chạy trốn Kỷ Trùng. Theo hắn đến, những xác sống kia dồn dập ném đi tới chú ý, từng cái từng cái nhìn chăm chăm, nếu không phải Lý Phàm áp chế, chỉ sợ sớm đã nhào tới đem hắn xé thành mảnh vụn; mà Kỷ Trùng, tuy rằng trên mặt cười, hai chân nhưng run đến không ra hình thù gì.

-- ngu xuẩn.

Tranh ăn với hổ, tự tìm đường chết; cùng xác sống giao dịch, chẳng phải là liền không còn sót lại một chút cặn?

Có điều, vừa vặn hẳn cùng Lý Phàm đều ở, chính là chiếm được toàn bộ thời gian không uống, đỡ phải tôi còn muốn lại đi tìm hắn.

Tôi nhẹ nhàng cười cợt, cũng không lại cố ý thu lại hơi thở của chính mình, tiếp theo một cái chớp mắt, bước vào bên trong sảnh hai người lập tức ngừng đầu hướng nhìn tôi, mà một đám xác sống kia cũng không hện mà cùng hướng về phía tôi rống lên.

Tôi nhú nhú mày, khó có thể chịu đựng loại ma ám chói tai này, liền ngay ở trước mặt hai người, giờ lên trong tay dụng cụ điều khiển từ xa, ấn xuống một phím trong đó.

Đột nhiên xuất hiện nổ vang đem hết thấy xác sống đều chấn động rồi, mà vài con đen đuôi đang đứng ở khu vực ảnh hưởng lập tức biến thành tro bụi, một con khác cách gần toàn thân đều dấy lên đại hỏa, loại kêu rên kia tuy rằng không phải là bởi vì đau đớn, chỉ ít ở tôi nghe tới, so với lúc trước gào thét tốt hơn một ít.

"Đừng nhúc nhích, bằng không... Oánh --" tôi cướp trước Lý Phàm muốn động tác giờ giờ lên dụng cụ điều khiển từ xa trong tay, lên tiếng cảnh cáo nói.

Hắn gắt gao trừng mắt tôi, quả nhiên nghe lời dừng lại bất động, tôi hài lòng gật đầu: Coi như hắn không sợ đạn, chung quy vẫn là thân thể máu thịt, đạn được uy lực lớn ở trước mặt như thế không thể ra sức.

"Người, lại đây." Tôi chỉ chỉ Kỷ Trùng.

Hắn sợ sệt run lập cập, lại bị Lý Phàm mạnh mẽ đẩy một cái, không thể làm gì khác hơn là ở xác sống cẩn thận từng li từng tí ngang qua, chậm rãi đi tới trước tượng thân tôi ngồi xuống.

Tôi chống vai tượng thần nhảy xuống, đưa tay đem Kỷ Trùng thu vào trong không gian, đang lúc này, Lý Phàm bỗng nhiên dựa vào góc chết tầm mắt đột nhiên hướng tôi đá tới, mãnh liệt sức mạnh đánh vào bụng tôi, để tôi hầu như muốn thổ huyết.

Theo sau lực đạo hạ đi, tôi lặng lẽ ấn xuống nút bấm còn lại, sau đó vươn mình bắn lên, sử dụng toàn bộ khí lực lao nhanh hướng về cửa sổ, phía sau truyền đến tiếng nổ kinh thiên động địa, song khí cuồng tứ dâng trào đem tôi không ngừng đẩy về trước, hầu như là đập ra ngoài cửa sổ.

Lăn xuống ở trên mặt đất, tôi rốt cục không nhịn được ho ra một ngụm máu.

-- Hừ, cũng thật là... Mạo hiểm đây.

Tác giả có lời muốn nói: Ta vốn là câu tứ là bọn họ rơi vào kỷ trùng cùng lý phàm cái trong sau đó toàn quân bị diệt... Suy nghĩ một chút lại cảm thấy quá bi tráng vẫn là cho ta gia Tiểu An Tử chứa chút người ba →_→

Cuối cùng đã biến thành mị mị quân đại hiền thần uy, tới tập chung điều nổ thiên... Ta thật là một mẹ ruột!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 84: Tạ: Quan Trọng Nhất

Tôi ngắt đi sao?

Nghĩ đến người dị năng giả kia thi độc đã rút sạch sẽ đi.

Tính cả hắn, đại khái có thể khẳng định, tôi xác thực có thể khống chế độc tố xác sống trong cơ thể người dẫn đi... Thảo nào huấn luyện lâu như vậy, ngoại trừ dòng nước so với ban đầu lớn một chút, chế băng chế hỏa hai hạng này vẫn là không ra gì, không ngờ tôi vừa bắt đầu liền nỗ lực nhằm phương hướng.

Dị năng của tôi, bản chất là dùng để trị liệu tinh chế, mà không công kích.

Ai, chỉ tiếc, loại năng lực này tuy rằng quý giá, nhưng cũng thực hao tâm tổn sức, nếu như mỗi lần trị liệu một người đều phải đánh đổi bằng tôi mệt đến hư thoát, vậy cũng vẫn là cái vô bổ.

Cái ý niệm này cũng chỉ ở trong đầu quay một vòng, tôi lập tức phản ứng hiện tại cũng không phải thời cơ tốt suy nghĩ lung tung, trên người xúc cảm nói cho tôi, đang bị người ôm vào trong ngực di động với tốc độ cao, từ cái khí thế quen thuộc cùng mùi vị phán đoán, tất nhiên là Mặc Mặc không thể nghi ngờ -- bỗng nhiên có một tia thất lạc.

Chờ tôi ý thức được một tia thất lạc sau, lại không nhìn được mặt đỏ, âm thầm phỉ nhổ chính mình một cái, nhưng không nhìn được hỏi: "Mặc Mặc... Tiêu đâu?"

Tay ôm tôi rất ổn, rất căng, nhưng không hề trả lời.

Khi tôi mở mắt ra hướng về xung quanh quét một vòng, nhưng chưa phát hiện bóng người muốn gặp nhất kia, trong lòng nổi lên mấy phần không thích hợp.

Bởi vì tôi vẫn là suy yếu đến không làm được gì, liền cũng vô ý giẫy dụa, chỉ đành hoảng hốt ở trong lòng Mặc Mặc, nhưng tin tức phải biết nửa khắc cũng chờ không được. Ngô Phóng Ca tự nhiên là chăm chú đi theo bên người Mặc Mặc, thấy tôi nhìn hắn, ánh mắt lóe lên, nhưng là một mặt phức tạp nghiêng đầu đi, không trả lời.

Trong không khí thì hú hí phai nhạt rất nhiều, liền ngay cả xác sống gào thét cũng chỉ là thỉnh thoảng nghe thấy một hai thanh ở phía sau, cách đến nơi thật xa, không đau không ngứa to về không cam lòng, rốt cục cùng chúng tôi không nhiều lắm can hệ.

Ở bên người chúng tôi trong ba tầng ngoài ba tầng vây quanh các dị năng giả, mỗi người biểu hiện nghiêm túc, nhưng không có đặc biệt thất kinh, cũng không có ai thống bi thương, nghĩ đến tình cảnh chúng tôi hiện nay không coi là tốt, cũng không quá nguy cấp, mà đội viên thương vong cũng không lớn; bằng không, trên mặt bọn họ chính là một loại vẻ mặt khác.

Nhưng là tôi muốn biết nhất, một mực chỉ có tin tức một người, thấy tôi gắt gao trừng mắt nàng, Mặc Mặc mím mím môi, sau đó bước nhanh hơn, nhưng là nhìn trái nhìn phải mà đánh trống lảng: "Tiêu An Từ cậu đối bụng sao? Đừng có gấp a chúng ta còn có thể lập tức ra khỏi thành! Cậu đừng sợ, xác sống đều bị chúng ta bỏ qua rồi, bằng tốc độ của tớ, chúng nó không đuổi kịp đến... Ai ai cậu khóc cái gì a? Đừng khóc, đừng khóc! Ai..." Nói đến phần sau, nàng đơn giản ngậm miệng lại, cũng không nhìn tôi, chỉ quẩn cánh tay, ôm tôi cúi đầu chạy về phía trước.

Tôi thu lại lệ ý, rốt cục nhắm mắt lại dưỡng thần. Nếu bình thường hữu dụng nhất một chiêu cũng không thể đánh động nàng, như vậy lãng phí nước mắt nữa cũng không nhiều lắm tác dụng. Mặc Mặc cũng là người tính khí cổ chấp, nếu là không chịu nói, chính là cầm lấy tử khiêu cũng sẽ không mở miệng.

Nhìn nàng biểu hiện, tôi nơi nào còn đoán không được đây? Tám phần mười là Tiêu lại bỏ lại tôi một mình mạo hiểm.

Theo lý thuyết, trong chúng tôi, phải kể tới Mặc Mặc lực công kích mạnh nhất, thế nhưng thực lực tổng hợp, sợ là không ai sánh nổi Tiêu, vì lẽ đó, nếu nói là nàng bị bảy xác sống nhốt lại, tôi là không tin; chỉ có thể là nàng vì nguyên nhân gì, không cùng chúng tôi đi ra, trái lại một người lần mò trở lại. Về phần nàng là trở lại giáo đường hay là gan lớn lớn một chút bí mật về sào huyệt phòng nghiên cứu của Lý Phạm, tôi cũng không dám nghĩ sâu.

-- liền không biết tôi sẽ lo lắng sao?

Chờ nàng trở lại! Chờ nàng trở lại...

Tôi cắn chặt hàm răng, thế phải xử đẹp nàng, thật lâu nhưng chỉ là thăm thăm thờ dài: Tôi làm sao cam lòng trách nàng đây? Chỉ sợ đến thời điểm, đầu tiên nhìn thấy nàng, chính là nhào vào trong ngực nàng ôm chặt lấy không tha, nơi nào còn muốn lấy được những khác?

Lẳng lẳng mà điều chỉnh hô hấp, nghỉ ngơi dưỡng sức, tôi quyết tâm kiềm chế bên trong lo lắng, suy nghĩ sắp xếp trở lại căn cứ sau. Không có mang về một chút ít vật tư liền thôi, còn tồn thất không ít nhân mã, những người còn lại cũng không biết có thể mang về bao nhiêu... Cái chức vị tổng đội trưởng này sợ là không gánh nổi, coi như Đàm Kiệt cùng Tức Mặc tỷ muội không nói, tôi cũng không mặt mũi lại tiếp tục làm.

Dỡ xuống trọng trách này, cũng có thể dựa theo ước định cùng Tiêu đi thành phố B. Chỉ là, lương thực cung cấp căn cứ là một vấn đề, không thể bởi vì tôi muốn rời khỏi liền buông xuôi bỏ mặc, ít nhất phải chờ sự tình giải quyết sau đó, bảo đảm căn cứ có thể tiếp tục hoạt động, mới không phụ A Thư giao phó, tôi cũng hảo an tâm rồi đi.

Sau khi trở về, còn phải nghĩ biện pháp khác a... Đau đầu xoa xoa mắt mình huyết, chợt phát hiện cánh tay không bần rùn như vậy, có thể nhúc nhích, tôi đang muốn mở miệng, Mặc Mặc đã dừng bước. Tôi vỗ vỗ bờ vai của nàng, nhẹ nhàng nhảy xuống.

"Xác sống đã không có đuổi theo." Nàng thở một hơi, nói với tôi.

"Ừm." Tôi gật đầu, đứng thẳng người, đi đứng vẫn còn có chút như nhũn ra, tốt xấu khi nàng nâng đỡ, không đến nỗi ngã xuống, tôi cũng là từ chối hảo ý nàng cống hiến hai chân, chậm rãi ngồi xếp bằng ở trên mặt đất.

Ở bên cạnh tôi, dị năng giả khác cũng tùm năm tùm ba dừng lại nghỉ ngơi.

Phạm Linh Linh đẩy ra mọi người, đi tới bên người tôi nửa ngồi nửa quỳ xuống, phủ bờ vai của tôi quan tâm hỏi: "Đội trưởng, cô thế nào? Vẫn khỏe chứ?"

Tôi hướng nàng cười cười: "Không nên gọi tôi đội trưởng, gọi tên của tôi đi. Tôi rất khỏe."

"An, An Nhiên," nàng không lưu loát kêu một tiếng, cấp tốc thay đổi đề tài, "Chúng ta đã rời đi phạm vi thành phố A, đi lên trước nữa chính là vùng hoang dã khi đến gặp phải quạ đen, một hướng khác nhưng là đi về căn cứ đại lộ, chính là xa chút..."

"A, tôi biết rồi." Tôi nghiêng đầu đi hỏi Mặc Mặc: "Kiểm lại một chút nhân số, thương vong thế nào?"

Nàng đáp một tiếng, đi về phía đoàn người dày đặc.

Tôi nhìn phương hướng phía sau trốn ra được, âm trầm nói đường xá xa liền với một mảnh kiến trúc nhìn không rõ ràng, lục âm thừa thốt, cò đại khô vàng, không hề tức giận, liền ngay cả hạt bụi đều yên lặng thấp phục không có động tĩnh gì -- người kia, còn ở trong thành.

Nàng đang làm gì? Có thể bị nguy hiểm hay không? Nàng lúc nào trở về?

Hai tay của tôi bắt tri bất giác nắm thành quyền, cổ nén tâm tình cuộn cuộn trong lòng, cũng cố nén kích động quay đầu đi tìm nàng.

-- chờ ở chỗ này, là tôi hiện nay duy nhất có thể làm.

Trong chốc lát, Mặc Mặc một hồi ngồi vào bên cạnh tôi, âm thanh hiếm thấy dẫn theo mấy phần trầm trọng: "Tổng cộng trốn ra được 137 người, bảy người trọng thương, vừa này lại có hai người không chịu được nữa tắt thở, ngoài ra, "nàng trở tay hướng trong đám người chỉ chỉ, "Có ít nhất ba mươi bị xác sống thương tổn thấy đỏ, đã có mấy người đổi sắc mặt..."

-- đây là muốn phát tác biến thành xác sống sao? Không được, tôi đến xem xem...

Trong lòng tôi quỳnh lên, vội vã liền muốn chống đỡ ngồi dậy, lại bị nàng một cái đè lại, tiến đến bên tai tôi gấp giọng nói rằng: "Ồi tổ tông tổ ơi, cậu như thể đuổi tới làm cái gì đi? Còn muốn lại ngắt một lần? Coi như cậu đi tới liệu có thể cứu được mấy người?"

"Có thể cứu một là một, lẽ nào ở chỗ này ngồi không sao?" Tôi liếc nàng một cái, nhưng không thoát được cánh tay nàng cứng như sắt thép.

"Đừng qua nha! Kiên trì nghe tớ nói được không?" Nàng giả vờ giả vịt thở dài, trong mắt nhưng có mấy phần ý cười không che giấu nổi, khiến tôi không khỏi nghi hoặc, vẫn là theo ý của nàng dừng lại giây dựa, chỉ liếc mắt chờ nàng nói chuyện, "Tiểu Mỹ dương nhà cậu đã sớm ngủ tới này điều này, cho tới một túi linh đan diệu dược, chính là ứng phó cục diện này đây!"

"Thứ nhất, nàng còn chưa phải nhà tớ; thứ hai, linh đan diệu dược là cái gì; thứ ba, nàng trước khi rời đi đến cùng nói với cậu cái gì còn không mau một chữ không rơi xuống đất nói cho tớ! Tớ không hỏi cậu thì sẽ không chủ động thẳng thắn? Mấy ngày không thu thập cậu liền dám chơi đùa tớ thừa nước đục thả câu rồi hả?" Tôi tức giận đến ở trên cánh tay nàng mạnh mẽ nín một hồi.

Nhưng nàng lưu manh tự không để ý chút nào cười, chỉ móc ra một túi não tinh ở trước mắt tôi lắc lắc: "Ày, hào phóng Tiểu Mỹ dương quân tình bạn tài trợ ~ về phần nàng là nhà ai, còn không phải chuyện sớm hay muộn sao? Thẹn thùng cái gì đáng về đây? Làm bạn thân tốt tớ đều là giúp cậu rồi..." Thấy tôi thật muốn tức giận, nàng lập tức thu hồi cười, đáng hoàng tịnh trọng nói rằng: "Bảo cáo thủ trưởng, bác sĩ Tiểu trước khi đi để lại lời, không cho phép ngài tự mình trị liệu, để ngài sử dụng não tinh, báo cáo xong xuôi, xin chỉ thị."

Tôi không tự chủ nhíu lông mày, tiếp nhận cái túi não tinh kia nhìn một chút -- thanh một kiểu màu hồng nhạt, óng ánh long lanh, phẩm chất so với não tinh bình thường thu được thực sự tốt hơn nhiều, vẫn là không nhịn được hỏi nàng: "Tiểu có nói nàng đi làm cái gì không?"

"Há, khi đó cậu không phải ngắt đi sao? Họ Tiểu đem cậu ném cho tớ liền đi vào trong, tớ hỏi nàng, nàng còn duệ lên, cũng không quay đầu lại hướng tới vung vung tay, lãnh diễm cao quý một câu 'Đem vật tư của chúng ta... Đòi lại', giả bộ a, tớ đều không nhìn nổi!" Mặc Mặc bới lông tìm vết quở trách, y theo dáng dấp học Tiểu giọng điệu, một mực về hồ không được ngược lại như về chó, chỉ khiến người ta cảm thấy buồn cười, "Tớ nghĩ a, nàng hẳn là đi tìm Kỳ Trùng phiền phức, nói không chừng còn nghĩ cách đi sau lưng con xác sống vương kia, lúc này mới phù hợp tính cách của nàng, để ý đến bất nhượng nhân, tâm trả thù rất mạnh, gấp mười gấp trăm lần đòi lại còn chưa hết giận! Quá mưu mô!"

Tuy rằng trong tư tâm cảm thấy Mặc Mặc nói tới cũng không cái gì sai, nhưng tôi lại không thể chịu đựng nàng nói nửa câu Tiểu không tốt, bất luận người nào cũng không thể.

"Nàng đi tìm về vật tư có cái gì không đúng? Vốn là mục đích của chúng ta chuyến này. Huống hồ, nàng đối đầu xác sống vương cũng không phải cho cậu lỗi ra ác khí sao? Cậu không cảm kích liền thôi, còn không thấy ngại chàm chọc, hả?" Bị tôi một ghen, Mặc Mặc nhất thời ỉu xiu, nhảy bật lên nhanh chân liền chạy.

"Đến, ta đưa cho bọn họ 'thuốc giải' đi!" Nhưng còn có thể nghe được nàng nhỏ giọng thảm thì, "Bao che cho con cũng không mang theo bất công như thế a... Này còn không phải nhà cậu đây, muốn thật thành nhà cậu, còn có địa vị người bạn thân tớ sao? Giao hữu không cần thận a..."

-- nếu không phải tôi hiện tại còn không làm được gì, thật nghĩ đuổi theo kịp đi gỡ đầu nàng một cái a!

Chờ nàng đem một đám người bị thương muốn nổi giận đều tụ tập cùng nhau, lấy ra trong tay cái túi nhỏ, cất giọng nói:

"Chư vị đội hữu, nói vậy mọi người cũng biết, bị xác sống bắt được mà khả năng cảm hoá đối với dị năng giả tôi nói, phải thấp rất nhiều, thế nhưng chúng ta gặp phải cũng không phải xác sống phổ thông, hầu như có thể nói, sức cảm hóa của chúng nó, nhiều hơn sức miễn dịch của chúng ta, vì lẽ đó bị thương các vị, trên căn bản đều phải biến thành xác sống."

Nàng lời còn chưa dứt, đám người kia sắc mặt đã là hết sức khó coi, thế nhưng cũng không có người dám ra đây phản bác, dọc theo con đường này, có thật nhiều người bị xác sống cắn chết, phân thực, nhưng cũng có đồng bạn đã biến thành xác sống mới, bọn họ đều hiểu này không phải chuyện giật gân.

Cũng chính là bởi vì rõ ràng, mới càng tuyệt vọng hơn.

"Có điều, cũng không phải trăm phần trăm không cứu --" nàng đột nhiên chuyển ý, "Theo nghiên cứu cho thấy, não tinh xác sống có trình độ công hiệu nhất định ngăn chặn bệnh độc xác sống, thậm chí là tăng cao thân thể tiềm năng, khiến người bình thường một bước lên trời nắm giữ dị năng, khiến dị năng giả năng lực tăng cường năng cao một bước!

Đương nhiên, cái phương thức đột phá duy nhất tai hại chính là -- tỷ lệ thành công không cao." Vừa không đưa ra là nơi nào thu được số liệu phân tích, cũng không đề cập tới năng lực tôi có thể tình chế thi độc, đáng vẻ một mặt dao động thần côn nhi, khiến người không đành lòng nhìn thẳng.

Dị năng giả tôi tiêu độc cứu trị kia còn đang mê man, cũng không có cách nào lên bằng chứng.

Đúng là đem tôi ngắt đi ra ngoài.

Rất hiển nhiên, nàng mấy câu nói, để người vốn tưởng rằng chắc chắn phải chết bay lên một tia hi vọng; bất luận hi vọng này có bao nhiêu xa vời, đều là một nhánh cỏ cứu mạng bọn họ không thể không nắm lấy.

Cũng bởi vậy, mặc kệ nàng trong lời nói có bao nhiêu lỗ thủng, bọn họ đều sẽ chọn lựa quên đi.

"Ta chỗ này đây, là một vị bác sĩ nổi tiếng khuynh tình đề cử một túi nhỏ não tinh xác sống, có tỷ lệ nhất định có thể giúp các vị miễn đi khổ não rơi xuống làm xác sống, còn ai có thể trở thành người được quan tâm, vậy thì tất cả xem số phận.

Như vậy, chư vị đồng ý thử một chút sao?"

Sau khi nàng hỏi xong, lập tức thì có người nóng ruột trên đất đến đòi muốn, chỉ lo số lượng quá ít không đủ phân; còn lại mấy người do dự quan sát, nhưng cũng ở dưới nụ cười khát máu của nàng ồm ồm tiếp nhận rồi.

Thống nhất sử dụng dị năng hấp thu não tinh, tổng cộng ba mươi tên dị năng giả dồn dập ngồi ở nghi ngại tại chỗ, lẳng lặng chờ đợi kết quả.

Mặc Mặc vòng quanh bọn họ quay một vòng, xác nhận đều hấp thu não tinh, lúc này mới lại ngồi trở lại đến bên cạnh tôi.

Tôi nhìn một chút những người kia bị trong bóng tối vây vào giữa phòng bị, trong lòng nhưng không có niềm tin chắc chắn gì: "Hấp thu não tinh thật sự hữu dụng? Sẽ có tác dụng phụ hoặc là di chứng về sau không? Tỷ lệ thành công là bao nhiêu?"

Mặc Mặc ấn lại tay tôi, ở bên tai tôi cười hi hi nói: "Không, biết ~ "

Tôi không chịu nổi trợn to hai mắt: Không biết cậu cũng dám dao động người ta? Vạn nhất xảy ra chuyện làm sao bây giờ?

Nàng lườm một cái, khá là lạc quan nói: "Xảy ra chuyện cậu nhận thôi ~ lại nói, cậu không tin tớ, còn không tin Tiểu Mỹ Dương nhà cậu sao? Đây chính là nàng tự tay giao cho tớ, cũng là chính mồm nàng dặn dò tớ, thật sự có vấn đề gì, vậy cũng là nàng, khá tốt ta ~ "

-- cậu như thế vô lại thật sự được chứ?

Nơi này hơn 100 con mắt đều thấy là cậu xúi giục người ta, cùng Tiêu có nửa điểm quan hệ sao?

Ngược lại tôi, vẫn đứng là liên lưng định oan ức, ai bảo nàng sớm đã được ngầm thừa nhận là thù hạ thân tín của tôi người đội trưởng này đây? Nàng nhất cử nhất động tự nhiên cũng đại diện cho ý của tôi.

Nói cho cùng, này tiểu ma tính chính là hãm hại bạn thân hãm hại thói quen !

Tôi phiền muộn trừng nàng một chút, nhưng không thể làm gì, chỉ có thể ở trong lòng thay những người này cầu khẩn .

Chỉ là, lời cầu nguyện của tôi cũng không lên bao nhiêu tác dụng.

Hơn nửa canh giờ, người hấp thu não tinh bắt đầu liên tiếp xuất hiện mặt trái phản ứng, khắp toàn thân lỗ chân lông bên trong chảy ra máu tươi, giống như là mạch máu từ bên trong nổ tung, cả người đều ngâm ở trong màu máu, ở hết sức nóng rực cùng trong thống khổ chết đi.

Tâm tôi bắt đầu từng điểm từng điểm chìm xuống dưới.

Lúc này, lại có mấy dị năng giả sau khi đau xót hô kêu thảm thiết hóa thành huyết nhân, thậm chí có mấy tên không chịu nổi áp lực bên trong, đột nhiên nổ ra, trực tiếp biến thành một đồng thịt nát không nhận rõ đầu đuôi.

Tôi có thể cảm giác được, trong đám người truyền đến tất tất tác tác tiếng bàn luận, có mấy người ánh mắt nhìn sang, trần ngập dị dạng hoài nghi.

Chỉ là tôi nhưng cái gì cũng không thể làm; cũng xác thực không biết vào lúc này, cần phải gì.

Ngay ở tôi cảm giác mình sắp bị ánh mắt quán lại thùng trăm ngàn lỗ thì, chợt nghe một người hưng phấn rống to: "Ta được rồi! Ta không sao rồi!"

Tất cả mọi người đều theo tiếng kêu nhìn lại, đó là một dị năng giả lực lượng, hai tay rắn chắc, cánh tay cơ hai đầu vô cùng phát đạt, nhưng mà làm người kinh ngạc chính là, giờ khắc này lòng bàn tay của hắn thoát ra một đám lửa, chiếu đến thần thái trên mặt hắn, như là thần ở nhân gian thể hiện kỳ tích.

Cũng bởi vì hần "tuyệt xử phùng sinh" (có đường sống trong chỗ chết) như thế thức tỉnh, những kia đầy cõi lòng ngờ vực, oán quái ánh mắt, nhưng đều biến thành hàm mộ cùng vui mừng. Tôi chỉ làm không biết, nhưng trong lòng không khỏi một cười.

Này sau khi, tất cả mọi người nhìn đắm đắm nhìn chăm chăm những người còn lại, chờ mong bọn họ biến hóa.

Tôi cũng rất cuộc vô tâm cho bọn họ, dùng sức chống đỡ đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài. Này nháy mắt, tôi cảm nhận được Tiêu khí thế.

Như là trong cõi u minh nhất định, coi như cách nhiều người như vậy, tôi cũng có thể ngay đầu tiên nhìn thấy bóng người lạnh lạnh rồi lại nghiêng vũ kia.

Sắc mặt của nàng đặc biệt trắng xám, bước chân đến gần cũng chậm đến khiến người nóng lòng, tôi đã không lo được trên đùi bần rùn, lao đảo hướng phía nàng chạy đi, phảng phất có một luồng sức mạnh vô cùng vô tận đang chống đỡ tôi.

"An Nhiên." Nàng hướng về tôi nhu hòa nở nụ cười, như là băng tuyết tan rã trong son cốt mở ra một đóa hoa, khí định thần nhàn đang hai tay, chờ ôm đồm tôi vào ngực, tựa hồ chắc chắn phản ứng của tôi.

Tôi buồn bực chính mình không thể chờ đợi được nữa, nhưng giữ không được mặt nạ rụt rè, nhất thiết nhào vào nàng ôm ấp, ở thời khắc nàng cúi đầu sắp sửa mở miệng, ôm cổ của nàng, dùng sức hôn lên môi nàng.

-- lớn mật, nhiệt liệt, vong tình, liền chính tôi đều cảm thấy kinh ngạc.

Nhưng mà, chìm đắm ở bên trong tươi đẹp khó có thể dùng lời diễn tả được này, tôi liền cảm thấy được, không còn cái gì quan trọng hơn so với có thể ôm ấp đến nàng, hôn môi nàng.

Tác giả có lời muốn nói: Vì báo đáp trường bình, ta ở cuối cùng đặc cách sắp xếp một đoạn hôn hí, Tiểu An Từ chủ động!

Suýt chút nữa biểu 5000 tự, ta dễ dàng sao ta!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 85: Tiêu: Năng Lực Mới

Phía sau nổ vang không ngừng truyền đến, lưng trước giáo đường sừng sững trăm năm này sợ là muốn hủy hoại trong một ngày ... Không đáng kể, tôi cũng không phải tin đồ cơ đốc, cũng không cái gì lịch sử tình cảm, đối với loại kiến trúc này hư hao sẽ không có nửa điểm đau lòng.

Có điều, tôi có thể cảm giác được, cổ khí thế mạnh mẽ kia lập tức suy yếu không ít, thế nhưng không có biến mất, xem ra xác sống vương này sức sống xác thực ngoan cường.

Dựa theo lợi ích lâu dài đến xem, thừa dịp hiện tại đi vào bù đắp một đao, đem hần triệt để hủy diệt ở bên trong đồ nát thê lương, là cái cơ hội ngàn năm một thuở; nếu để cho hần phục hồi tinh lực đến phản công, chính là hậu họa vô cùng.

Thế nhưng tôi cũng có chính mình suy nghĩ: Đầu tiên, vừa nãy một cước kia mặc dù có chút phòng bị, đến cùng vẫn là chịu chút ảnh hưởng, đến hiện tại vẫn là khí huyết không khoái, chấn đến ngực bụng muốn thông không ngót, Lý Phạm như thế nào đi nữa cũng chỉ là xác sống, vạn nhất bất chấp hậu quả bạo phát lên, bị hần cuốn lấy, đúng là cái được không đủ bù đắp cái mất; còn nữa, nếu như mất hần áp chế, này bày xác sống liền sẽ giống như con ruồi không đầu tán loạn, chỉ để ý tìm kiếm đồ ăn khắp nơi, đến thời điểm phân tán ra, nếu muốn bắt lấy liền khó khăn. Trong phòng thí nghiệm thay đổi bởi đường ra xác sống, chất lượng não tinh hần càng thuần nhất chút mới phải.

Tuy rằng hiện tại chúng tôi tạm thời rút lui, nếu có cơ hội, định là muốn quay đầu trở lại...

Nghĩ đến đây, tôi liền quyết định rời đi nơi đây trước, đi cùng An Nhiên đại bộ đội hội hợp. Nếu như có thể trước khi nàng tỉnh lại chạy trở về, đó là không thể tốt hơn, cũng miễn cho nàng khiến tràng quái đồ*, lại giận tôi. (*nóng ruột nóng gan)

Chỉ là, tôi đến cùng là đánh giá cao năng lực của chính mình, cũng đánh giá thấp thương thế gọi ra phản ứng dây chuyền, viên mắt bắt đầu như ẩn như hiện nặn lên màu máu, lúc trong lòng bay lên bạo ngược khát máu cáu kỉnh, mới ý thức được không thích hợp. Xem ra, là cái chứng bệnh kia lại muốn phát tác.

Nhìn xung quanh, thành thị vắng vẻ không có người ở, linh tinh có vài con xác sống bò hời, làm sao cũng không phải nơi an toàn.

Suy nghĩ một chút, tôi vẫn là quẹo vào một ngõ nhỏ bí mật, sau đó trở lại trong không gian.

Không khí trong nháy mắt trong lành lên, cảnh sắc cũng là cảm động, cùng so với thành phố A tiêu điều âm trầm, quả thực chính là thiên đường, tiền đề là không có nam nhân trước mặt một mặt say sưa nằm ngoài một bên khe suối nhỏ của tôi.

Nhị Bảo thấy tôi, lập tức dạt ra móng chạy vội tới, vóc người tròn vo nhưng linh hoạt, đuôi ngắn liều mạng lung lay, nhân thể muốn nhào về trên đùi tôi.

Nhắc chân trách ra nó, tôi cũng không để ý, chỉ lạnh lùng nhìn Kỳ Trùng, đề nén kích động lập tức đem hân xé thành mảnh vỡ, cắn răng nói rằng: "Vật tư, giao ra đây."

Hân như là bị tôi đến sợ hết hồn, vội vã cười lấy lòng đáp ứng, chỉ là ra bên ngoài tốc độ dịch đồ vật nhưng càng ngày càng chậm, một bên lạng lẽ híp mắt lại đánh giá tôi, xem ra là đang đánh tính toán gì.

Tôi cũng không đi vạch trần hân, chỉ là nhân nhạ giục: "Nhanh lên một chút."

Hân qua loa đáp một tiếng, trên đất đồ vật bắt đầu bắt đầu tăng lên, có điều từ số lượng xem, cũng chỉ đủ căn cứ người một ngày tước đầu.

Thấy hân không thức thời, tôi nhẫn nhịn không có ra tay, nhưng nhẹ nhàng đá Nhị Bảo một cước. Nó lập tức thừa hàm răng, hướng về phía Kỳ Trùng trầm thấp mà rống lên, trên người cũng ứng cánh xuất hiện từ kim sắc hồ quang, thanh thể ngược lại cũng có chút dọa người.

Kỳ Trùng run lên, liền lập tức ngoan ngoãn mà tăng nhanh động tác, bắt đầu không ngừng mà ra bên ngoài khuôn đồ.

Tôi mắt lạnh nhìn, trước mắt màu máu nhưng dần dần sâu sắc thêm. Hân chính đang không ngừng thông qua cơ hội bày ra vật phẩm, từng điểm từng điểm hướng về tôi chỗ này di chuyển, rồi lại đem vật tư xếp giống như La Hán hướng phía trên chồng lên, dần dần che lại tầm mắt của tôi.

A, cho rằng tôi không nhìn thấu mưu đồ của hân sao? Thực sự là quá ngây thơ.

Tùy ý hân tự cho là làm mờ ám, tôi yên lặng đếm nhịp tim đập của chính mình: Vốn còn muốn, nếu như hân an phận lại nghe lời, có thể lưu lại một mạng, sung làm công cụ chuyển vận, dù sao không gian dị năng giả vẫn là rất hiếm thấy... Bây giờ suy nghĩ một chút, không chỉ là hân ngu, ngay cả tôi cũng dần dần ở thời kỳ an nhàn trở nên lười biếng, trở nên lòng dạ mềm yếu... Còn thật là khó xem a.

-- Tiêu Minh Dạng a Tiêu Minh Dạng, thu hồi người vậy cũng cười thương hại đi, ở trong tận thế người có thể sống đến hiện tại, người nào là cần đồng tình thương hại đây?

Ở thời điểm tôi lặng im bất động, tựa hồ đang chờ ra, hân rốt cục ra tay rồi. Cười một cái tự giễu, nghiêng người tránh ra một cái bình khí lạnh yên không một tiếng động đâm hướng về bụng tôi, trở tay nắm chặt cổ tay của hân, dùng sức uốn một cái, ở trước hân hét thảm, thuận qua chủy thủ hân tuột tay, tiện thể đâm xuyên cổ họng của hân. Rất tốt, bên tai thanh tịnh, tôi mơ mơ hồ hồ thần trí cũng theo tỉnh táo một phần, đương nhiên, cũng chỉ một hai phần thôi.

Lập tức nhớ tới đã từng đối với không gian dị năng của hân có hiểu kỳ: Teleport, đúng là năng lực thực dụng.

Hướng hồ, hân cùng tôi xem như là dị năng giả cùng hệ, như vậy trên lý thuyết nói, não tinh hân cho tôi, nên càng thêm thích hợp hấp thu mới phải. Nghĩ đến đây, trong lòng tôi càng trở nên hưng phấn, không lo được ghét bỏ cùng buồn nôn, trực tiếp rút về thanh chủy thủ kia, ở đầu hân gạt gạt, đào ra một viên tinh thể hiện ra nhân nhạ hào quang màu xanh lam.

Sau khi hấp thu, tôi liền rơi vào bên trong đau nhức quen thuộc, mà cùng với mấy lần trước không giống nhưng là, tôi ý thức vẫn duy trì trạng thái tỉnh táo, có thể cực kỳ cảm giác được một cách rõ ràng viên não tinh kia ở trong cơ thể tôi hóa thành vô số đạo dòng chảy nhỏ chui vào bên trong toàn thân, mỗi một nguồn năng lượng cũng giống như là đánh bóng qua kim thép, đầu đầu lung tung phá hoại tôi mỗi một tác huyết thống, quyết chí tiến lên hướng về đầu óc hội tụ, rồi lại ở tập trung chỗ cần đến sau khi lần thứ hai phân tán ra, như vậy tuần hoàn lặp lại, mà mỗi một lần lặp lại, mang đến đau đớn đều sẽ tăng lên gấp bội.

Thân thể của tôi không thể động đậy, thần trí của tôi không cách nào khống chế, chỉ có thể bị động chịu đựng cơn đau đớn càng ngày càng bá đạo này, liên tục rèn luyện thân thể của tôi, cũng liên tục quất ý thức của tôi, phảng phất đây là một hồi tra hỏi vĩnh viễn không có điểm dừng.

—— nếu như đây là đánh đổi truy tìm cực hạn sức mạnh, cái kia cũng thật là tôi tự làm tự chịu đây.

Nghĩ như vậy, còn muốn vui mừng tôi là bị cái thuốc kia cải tạo thành bộ thể phách cường hân không người không quỷ này, coi như lại đau, dù sao vẫn là chịu đựng được. Kiều Tử Mặc nên ngăn lại An Nhiên trị liệu, để những dị năng giả bị xác sống thương tổn được thử nghiệm sử dụng não tinh, cũng không biết có thể có mấy người no đến mức hạ xuống?

Phỏng đoán cẩn thận, đại khái sẽ không vượt qua 30%, thế nhưng, chỉ cần có một người có thể thành công, kết quả này liền đủ để khiến tất cả mọi người điên cuồng, thậm chí còn quên cần trả giá đắt đỏ đánh đổi cùng với tỷ lệ thành công

thăm đậm. A, trước tận thế, con người sẽ vì theo đuổi của cải mà không chừa thủ đoạn nào. Sau tận thế, con người sẽ vì theo đuổi sức mạnh mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, trên bản chất là như thế —— tham lam.. Nhân tính.

Dựa vào suy nghĩ lung tung giết thời gian, ngược lại cũng đúng là cái phương pháp thật tốt, ở trong lúc vô tình, oan tâm thực cốt đau đớn kia chính đang từng tia một hạ thấp, trong thời gian cực ngắn, liền biến mất đến sạch sành sanh, một chút khác thường đều không cảm giác được.

Chậm rãi ngồi dậy hoạt động một chút tứ chi, phảng phất có một luồng khí chất mạnh mẽ không nói ra được chứa ở trong gân mạch huyết dịch của tôi, chính như bên trong tiểu thuyết võ hiệp miêu tả nội lực giống như vậy, thật giống cả người đều mềm mại lên.

Liếc mắt một cái Nhị Bảo thấy tôi sau khi đứng dậy nóng lòng muốn thử muốn nhào tới, hơi suy nghĩ, tựa hồ có một nguồn sức mạnh thoát ly thân thể

không chế hướng về nó bắn ra, liền nghe nó bỗng nhiên ai oán một tiếng, lật nghiêng ở trên mặt đất, như là bị cái gì bắn trúng chân trước, trên da lông trắng như tuyết thỉnh thoảng có một đạo nhân nhạ vết máu.

Nó nghi hoặc mà liếm chân, nhìn tôi một cái, lại cảnh giác bốn phía nhìn xung quanh một phen, nhưng không có phát hiện đối tượng công kích nó, không thể làm gì khác hơn là oan ức ở tại chỗ đảo quanh.

Tôi về suy nghĩ một chút lúc này thân thể biến hóa, trong lòng có định luận. Đây là một hạng năng lực mới, có thể ngự sử trong cơ thể tôi khi công kích. Vô hình vô ảnh, khiến người khó lòng phòng bị, tôi mệnh danh là: Không Gian Chi Nhận.

Lần này ngược lại thu hoạch không nhỏ a... Vốn tưởng rằng được năng lực teleport đã rất hiếm có của hắn, không ngờ tới còn chiếm được niềm vui vượt bậc: Về sau không cần lại làm bản tay của chính mình, còn có thể giảm thiểu số lần để con chó này xuất đầu lộ diện mất mặt xấu hổ, nghĩ như thế nào đều rất có lợi. Tuy rằng đau khổ kia đúng là làm người ghi lòng tạc dạ, bất kham chịu đựng.

Xử lý xong thi thể Kỳ Trưng, tôi ẩn giấu hơi thở của chính mình, cấp tốc hướng ngoài thành chạy đi, tính cả tôi mất đi năng lực hoạt động một canh giờ, An Nhiên các năng thời gian lánh nạn đã vượt qua nửa giờ trở lên, khoảng thời gian này, đầy đủ các năng bỏ qua xác sống đến chỗ an toàn, cũng đầy đủ đại quân xác sống đưa các năng toàn bộ đội viên vây quanh, găm nhăm hầu như không còn. Xét thấy số lượng xác sống tôi gặp phải ở trong giáo đường, về sau độ khả thi thấp đến không đáng kể.

Nghĩ như vậy, tâm tình liền càng an ổn mấy phần, lúc rốt cục nhìn thấy An Nhiên thì, lại chuyển thành hoàn toàn nhảy nhót. Bao lâu không có cảm nhận được vui mừng đơn giản như vậy cơ chứ? Thật giống lúc sau khi tôi gặp phải An Nhiên, thế giới mới từ từ có sắc thái; mà nụ cười trên mặt tôi, cũng không lại chỉ là bấp thập tác động vô ý thức, trở nên chân tâm mà tùy ý lên.

Nàng thay đổi tác phong ngược ngùng, nhiệt tình hơn lên, lộ ra một chút cứng rắn không thể nghi ngờ, càng để tôi cam nguyện thuận theo, mà lại cực kỳ hướng thụ như vậy trắng ra không che lấp thân mật.

Vào giờ phút này, tôi cũng chỉ là một nữ nhân chìm đắm ở trong ái tình ngọt ngào thôi.

Hôn một lúc, giống như là mới phản ứng được vậy, An Nhiên nháy mắt một cái liền muốn lui lại, tôi đưa tay nắm ở eo nàng, lập tức đổi khách làm chủ, môi lưỡi xâm chiếm nàng sắp sửa gãy dựa, trần trọc nghiền nát, không cho nàng cơ hội cự tuyệt -- đến mà không hướng về bất lịch sự vậy... Huống hồ, người trước tiên bốc lên, không phải là tôi.

Đội được tôi xác định nàng thực sự muốn không thờ nổi, lúc này mới thả ra kiềm chế nàng, ung dung lui lại nửa bước, móc ra khăn tay giúp nàng lau đi dấu vết khóe miệng.

"Chị, Chị cái đồ... bại hoại!" Nàng tròn to hai mắt, mặt đỏ giống như muốn nhỏ máu vậy, khiến người ta thật muốn ở trên mặt nàng cắn một cái, hoặc là, tiếp tục chuyện vừa rồi cũng không tệ.

"Tôi cho rằng, là em mời tôi." Tôi nghiêm túc vạch ra chỗ nàng lên án vô lý.

"Em, em, chị..." Nàng cắn môi, lại là xấu hổ lại là lúng túng, trên mặt nóng đến cơ hồ muốn bốc khói.

"Trời ạ ta không nhìn lầm đi!"

"Các nàng xảy ra chuyện gì a! Làm sao lại to gan như vậy nha?"

"Thiệt, không biết chừng mực! Lesbian a! Thật không chịu được..."

Tôi nhú nhú mày, bởi vì những người kia không hề che giấu ánh mắt cảm thấy nhân nhạ không thích, thấy An Nhiên tức giận đến tàn nhẫn, linh cơ hơi động, nghĩ đến diệu chiêu dời đi sự chú ý của nàng.

"An Nhiên, muốn nhìn ma thuật sao?" Cố ý để sát vào lỗ tai của nàng, để hai người chúng tôi trong lúc đó thiếp càng chặt hơn.

"Ừm, hà?" Nàng đột nhiên cứng ngắc thân thể, hoảng hốt nhìn tôi.

"Ồi! Ai? Ai đánh ta?" Đây là người vừa nãy nói chế nhạo.

"Tê -- người làm gì? Lại không phải ta làm ra! Người đánh ta làm gì a?" Đây là người châm chọc.

"Này, hai người các người đánh thì đánh, không nên lan đến vô tội a khôn nạn!" Đây là người muốn xem trò hay.

Trong lúc nhất thời, người vô tình hay cố ý đánh giá tôi cùng An Nhiên đều rơi vào trong hỗn loạn không hiểu ra sao, người đánh ta một cái, ta đánh người một quyền, thù cũ chưa giải, lại thêm oán mới, phi thường náo nhiệt, ngược lại không có nhân hạ bệ tâm chúng tôi.

An Nhiên nguyên còn đang thẹn thùng, hiện tại tâm tư nhưng tất cả đều đặt ở trên năng lực mới của tôi.

"Tiêu, là chị sao? Làm thế nào vậy?" Nàng tò mò nhìn tôi, kia một màn sùng bái thỏa mãn cực lớn lòng hư vinh của tôi, khiến tôi có hứng thú cùng nàng vui đùa lên, "Em đoán."

"Chán ghét, nói cho em đi mà ~" nàng ngoan ngoãn sụt sịt gò má tôi, tựa hồ không có ý thức đến chính mình cử động làm nũng lực sát thương đối với tôi lớn đến mức nào.

"... Được rồi." Đầu hàng vô điều kiện là đáp án duy nhất của tôi.

Cười đùa qua đi, thời gian nghỉ ngơi cũng không còn nhiều lắm, tôi đếm đếm, hấp thu não tinh tổng cộng có ba mươi người, mà cuối cùng có thể sống sót, chỉ có ba người; dị năng được tiến hóa, chỉ có một.

Kết quả này so với tôi dự tính còn thấp hơn, mà những người này biểu hiện ra đối với sức mạnh khát cầu, cũng vượt xa suy đoán của tôi. Xem ra, sau khi trở về, phải hạn chế lưu thông số lượng não tinh.

-- không biết tự lượng sức mình một cái khác đồng giá danh từ, là tự tìm đường chết.

Mà đám người kia sẽ trở thành thành viên nòng cốt của An Nhiên, trở thành thể đánh bạc vì chúng tôi cùng mấy cái thể lực kia đối kháng, cũng không thể để bọn họ dễ dàng chết rồi.

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thực ta vốn là muốn mệnh danh là kiếm khí vô hình → _ →

Luôn cảm thấy cho Tiêu mở quai hơi điều, có điều đây là vì hậu kỳ... Khụ khụ, không thể kịch thâu.

Nói chung, tất cả đều là bởi vì tác giả quân là mẹ ruột duyên cớ!

Lại nói tại sao ta âm u nữ vương một đường hướng về ung dung hoạt bát trên đại đạo chạy vội đây! !! Phụ năng lượng đam mê trở về a! !!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 86: Tạ: Khỏi Toàn

Người này, người này thực sự là... Quá xấu rồi!

Cái gì thanh lạnh nhạt mạc, cái gì tao nhã đoan trang, tất cả đều là giả tạo!

Thế nhưng, môi nàng là ôn nhu, nàng hôn là thơm ngọt, nàng ôm ấp là chân thực mà khiến tôi quyến luyến không ngớt... Không thể phủ nhận, dù cho nàng gần như thô bạo cầm cổ, cũng làm cho lòng tôi không thể ức chế nổi lên ngọt ý.

Tôi biết, tôi cả viên tâm đều đã bị nàng tù binh... Không thể cứu chữa.

Nàng mấy chuyện xấu thời điểm vẫn là nghiêm túc thận trọng lạnh nhạt như vậy, trong mắt nhưng lóe bốn cột vi quang, chính là một vết lượng sắc như vậy, làm cho nàng vốn là dung mạo lãnh diễm càng thêm cảm động, cũng làm cho tôi không nhận được chăm chú ôm nàng, tuyên kỳ chủ quyền; thậm chí muốn liền như vậy đưa nàng ân ái, không để cho người khác nhìn thấy vẻ đẹp của nàng..

Vì chính mình dĩ nhiên có ý nghĩ đáng sợ như vậy mà thoáng xấu hổ một hồi, tôi vội vàng dời đi đề tài khác che giấu chính mình luống cuống: "Tiêu, lần này trở lại, chỉ sợ em cái vị trí tổng đội trưởng này là không ngồi được, có điều như vậy cũng tốt..."

Nàng nhẹ nhàng khiêu lên môi, đưa tay thân mật bóp bóp mũi tôi: "Làm sao sẽ? Vị trí của em, ổn cực kì... Tôi bảo đảm."

Thấy nàng nói tới chắc chắn, tôi tự nhiên tin tưởng không nghi ngờ, liền cũng nuốt xuống phía sau dự định cùng nàng rời đi thành phố H trực tiếp chạy tới thành phố B. Mặc kệ như thế nào, bỏ dở nửa chừng đều là gọi người khổ sở, mà phạm là có một chút khả năng để tôi hoàn thành hứa hẹn đối với A Thư, tôi định là sẽ tận hết sức lực.

Ngay tại chỗ hòa táng những dị năng giả không chịu được sức mạnh não tinh mà thân thể nát tan, cũng miễn cho di thể của bọn họ bị xác sống phá hoại, tất cả mọi người duy trì trận hình phòng ngự, cấp tốc hướng về một cái đường khác trở về căn cứ.

Trải qua đau khổ, những đội viên vốn còn kiêu căng khó thuần đã không còn dị nghị đối với mệnh lệnh tôi đưa ra, mà mấy cái người thích làm trại lại nhất làm, tất cả cũng đã đều ngã xuống ở thành phố A, đúng là khiến người thốn thức không ngớt.

Theo Phạm Linh Linh từng nói, một con đường khác tuy rằng xa một chút, nhưng hơn hẳn đều là đường lớn bằng phẳng, xung quanh không vật gì có thể che chắn, không cần phải lo lắng bị biến dị thực vật công kích, cũng không cần phải lo lắng có cái khác mai phục, nếu là gặp phải xác sống, vẫn có thể dựa vào ưu thế tốc độ cùng nhân số bỏ qua, hệ số an toàn hơi cao.

Nghĩ đến, nếu như chúng tôi vừa bắt đầu liền lựa chọn con đường này, kết quả cũng sẽ rất khác nhau. Đương nhiên, chuyện nếu như, ai cũng không nói

chắc được.

Đọc theo đường đi, không có ai lại có thêm lòng thanh thản đàm tiếu, đều buồn bực chạy đi, chỉ lo bởi vì âm thanh của mình lại dẫn đến mầm họa. Xem ra bọn họ sau khi trải qua những việc này, chỉ ít hiểu được tầm quan trọng của hai chữ "Cẩn thận" ở cái trong cái thế giới nguy cơ tứ phía này, cũng coi như là tiến bộ không ít.

Bởi vì tất cả mọi người không hẹn mà cùng tăng nhanh tốc độ, thời gian trở lại căn cứ dĩ nhiên so với dự tính còn muốn sớm một canh giờ, dù vậy đây đối với những người ngóng trông chờ mong chờ đợi chúng tôi trở về, nhưng đợi lâu không đến hầu như muốn cho rằng toàn quân chúng tôi bị diệt tới nơi, cũng không có sớm bao nhiêu.

Nhìn thấy lưu thủ ở lối ra căn cứ thân nhân bằng hữu chờ đợi, các đội viên cùng tôi rơi vào hiểm địa cửu tử nhất sinh, có chút đã không nhận được nhào tới ôm đầu khóc rống: kiên cường một chút cũng không nhận được đồ cả vành mắt, có người sống sót sau tai nạn vui mừng cùng nghĩ mà sợ, tình cảnh gần như mất khống chế.

Cách đến thật xa, tôi liền nhìn thấy Đàm Kiệt cùng mấy người một đường chạy tới, đại khái là mới vừa nhận được tin tức nhóm người chúng tôi còn sống, vội vã bỏ xuống sự tình chạy tới. Hắn đi tới trước mặt tôi, nhưng cũng không quên dặn dò thủ hạ của chính mình đi động viên những người kia, để bọn họ trước tiên đều từng người đi về nghỉ.

Tôi xem tinh thần hắn không hề tốt đẹp gì, trên cằm có một vòng râu xanh.

Lường trước chúng tôi một chuyến này đi ra ngoài, trong căn cứ cũng phát sinh không ít chuyện; một mình hắn phải phụ trách trọng trách lớn như vậy, cũng rất không dễ dàng.

Không chờ tôi mở miệng, hắn trước tiên nhìn tôi, vẫn bản mặt nhưng nhu hòa mấy phần: "Đội trưởng, không có chuyện gì là tốt rồi, trở về là tốt rồi..."

Tôi nhìn đội ngũ phía sau rõ ràng so với trước thì co lại không ít, cũng chỉ có thể chột dạ cười gượng hai tiếng.

Tiêu vũ vỗ bờ vai của tôi, cho tôi liếc mắt ra hiệu, ngược lại quay về Đàm Kiệt nói: "Trước tiên đi nhà kho."

Sau đó liền lôi kéo tay tôi, không nói lời gì thẳng đến tòa nhà văn phòng lòng đất. Có nhiều người ở đây như vậy, hắn cũng không tốt đuôi theo hỏi, chỉ có thể cho mấy cái tâm phúc làm thủ thế, để bọn họ phụ trách khắc phục hậu quả, liền vội vã đi theo phía sau chúng tôi.

Khóa nhà kho lòng đất trải qua Tiêu thay đổi, ngoại trừ bốn cái chỉ khuôn vốn có, lại tăng thêm vân tay Đàm Kiệt, chỉ có điều chỉ khuôn đều thả ở chỗ tôi bảo quản, liền cũng không sợ hắn gian lận.

Sau khi mở cửa, Tiêu cũng không nói nhiều, hơi nhắm hai mắt lại, đưa tay phải ra, lòng bàn tay hướng phía dưới, ở bên trong ánh mắt khiếp sợ của tôi cùng Đàm Kiệt, không ngừng từ trong không gian chuyển ra vật tư, lao thẳng đến nhà kho to lớn đều lấp đến trần đầy mới dừng tay. Mà nhìn về mặt năng, những này cũng chỉ có điều là một phần trong đó; cùng so với những thu hoạch này, nhân số hao tổn đúng là trở nên không đáng quan trọng gì.

Ngoại trừ lương thực hạt giống chôn cất như núi ra, vẫn còn có mười mấy đài dụng cụ tinh vi kết cấu phức tạp, mới nhìn, nhưng tôi nói không được tác dụng của chúng nó.

Có điều, nếu Tiêu đặc biệt lấy ra, vậy thì tất nhiên là khoảng chừng có tác dụng.

"Trời ạ, các người là đem thành phố A cướp sạch sao?" Đàm Kiệt thì thảo nói nói.

"Này thật không có, chỉ là thu lấy ngư ông thủ lợi thôi." Tiêu cũng không cố ý nhiều lời lai lịch những vật tư này, nhưng tôi là biết, trong này hung hiểm cùng quan khiếu không phải đám ba câu nói rõ được, cũng không thích hợp phóng tới trên mặt đài mà nói, hàm hồ trước đây còn chưa tính.

Đàm Kiệt cũng không có ý tứ hỏi rõ vấn đề, trái lại đầy mặt vui mừng tính toán nên xử trí như thế nào những chiến lợi phẩm này.

Tôi luôn mãi suy nghĩ, vẫn là không thể không mở miệng nói cho hắn đại khái tiến trình chúng tôi cho người bị thương sử dụng não tĩnh, đặc biệt cường điệu cho hắn hậu quả lạm dụng não tĩnh, đưa ra dự định thu hồi não tĩnh.

Hắn trầm ngâm một phen, trầm giọng nói: "Nếu là não tĩnh xác sống ngược lại cũng quên đi, chúng tôi trong căn cứ ngầm, đúng là có mấy người giao dịch não tĩnh dị năng giả, có lẽ chính là chủ ý làm cho dị năng lên cấp. Thỉnh thoảng sẽ có dị năng giả thể đơn lực bạc biến mất, thế nhưng chúng tôi trong tay cũng chưa hoàn chỉnh tường thực danh sách nhân viên đăng ký, cũng có thể là bị người động tay động chân, vì lẽ đó sự kiện dị năng giả không phải loại chiến đấu giảm quân số vẫn luôn là lũ cấm không ngừng, tra cũng tra không ra căn nguyên."

"Đối với tất cả nhân viên bên trong căn cứ tiến hành thống kê tạo sách, cấm chỉ nhân khẩu buôn bán và giao dịch phi pháp, thành lập một bộ áp dụng chế độ tiền tệ thay thế não tĩnh làm đồng tiền mạnh tệ... Những thứ này đều là phương pháp cấp bách cải biến." Chuyện cần làm có nhiều như vậy, vấn đề đối mặt càng nhiều, vị trí tổng đội trưởng này thật không dễ ngồi a... Tôi không khỏi ở trong lòng thăm thăm thở dài.

"Cái khác đều dễ nói, chính là chế độ tiền tệ này, e sợ có chút khó khăn." Đàm Kiệt lắc lắc đầu.

Tôi biết bằng tôi đây gà mờ tri thức kinh tế học xác thực là có chút chắc hẳn phải vậy, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, tôi cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt.

"Không cần quá sốt ruột, " Tiêu trầm ổn cười cười, "Có thể trước tiên chọn dùng chế độ tích điểm cống hiến của căn cứ đại học thành, đồng thời bảo lưu quyền sử dụng não tĩnh, chỉ phải từ từ suy yếu số lượng giao dịch não tĩnh với con đường có thể sử dụng là được."

Nàng vừa chỉ chỉ máy móc kia, nói một cách đầy ý vị sâu xa: "Mặt khác, nhưng là phải bỏ công sức tuyên truyền nguy hại tự ý hấp thu não tĩnh cùng với tầm quan trọng cung cấp nhiên liệu của não tĩnh đối với căn cứ."

Theo phương hướng ngón tay nàng, tôi nhìn một chút mấy cái máy móc kia, đột nhiên khi vận may đến thì trong lòng cũng sáng ra: "Những thứ này lẽ nào là máy chuyển đổi nguồn năng lượng?" -- nhưng thành phố A sử dụng không phải là đào thải phẩm của Ngao Thiên căn cứ sao? Theo Tiêu tính cách, làm sao cũng không lọt mắt những thứ đồ này, chớ nói chi là phí tâm tư mang về.

"Không sai, đây là tôi ở hậu viện phòng nghiên cứu thành phố A tìm được máy chuyển đổi, hơn nữa, so với Ngao Thiên căn cứ càng thêm tiên tiến, hẳn là thành quả nghiên cứu khoa học mới nhất." Nàng thân sắc ẩn giấu một tia nhàn nhạt châm chọc, thoáng liền qua.

Tôi tựa hồ có thể nghe ra chút ý vị không giống bình thường: Phòng nghiên cứu thành phố A, những nhân công đào tạo xác sống, thành quả nghiên cứu khoa học mới nhất... Tất cả những thứ này nối liền cùng nhau, mũi tên nhọn phảng phất đều chỉ về nơi nào đó, là trùng hợp sao?

Tôi không biết, cũng... không muốn đi suy đoán.

Mất xem thời gian không còn sớm, chúng tôi liền quyết định trước đi về nghỉ ngơi thật tốt, bồi dưỡng đủ tinh thần, ngày thứ hai lại tiếp tục thương thảo tình tiết liên quan.

Bởi vì tôi hiện tại đã nhậm chức tổng đội trưởng Ngao Thiên căn cứ, nơi ở cũng là thuận lý thành chương chuyển tới tòa nhà sang trọng nhất thành phố H, bên trong tòa nhà văn phòng. Tiêu cùng Mặc Mặc, Ngô Phóng Ca này mấy người thân cận với tôi, gian phòng liền được sắp xếp ở sát vách tôi.

Trước khi rời đi, Đàm Kiệt giao cho tôi một phần tư liệu dày đặc và danh sách, ra hiệu tôi tìm thời gian hảo hảo nghiên cứu.

Tôi về phòng trước xông tới tắm rửa, ăn chút gì, đổi sạch sẽ quần áo, nâng một xấp tài liệu kia vui ở trên ghế salông chờ ra.

Có thể thấy, căn phòng này bố trí hẳn là phòng theo khách sạn 5 sao phòng Tổng Thống, chỉ là phòng tắm liền rộng bằng phòng ký túc xá lúc đầu tôi ở, một bộ tổ hợp thức ghế sa lon bằng da thật đặt tại trong sảnh, vẫn có vẻ trống trải, càng làm cho tôi cảm thấy cô quạnh lạnh lẽo thê lương.

Cẩn cẩn môi, ở trên ghế salông liên tục thay đổi bảy, tám loại tư thế ngồi khác nhau, rốt cục không nhịn được nâng một xấp tài liệu kia, chạy đến sát vách vang lên cửa phòng.

Đợi một hồi lâu, cửa mới mở ra.

Tiêu khoác áo tắm, chỉ ở bên hông nói lỏng, tóc dài dùng khăn mặt bao lại, lúc đi xuống còn chảy xuống nước... Tôi chỉ kịp nhìn lướt qua, nàng cũng đã xoay người trở lại phòng tắm, chỉ để lại một câu: "Chờ."

-- Hóa ra, nàng vừa nãy là đang tắm a.

Trong đầu bỗng nhiên bị hàng chữ này lấp kín, sau đó phi ngựa quan đăng giống như truyền phát tin nổi lên các loại hình ảnh kiều diễm, như là thoát ly không chế.

Khép cửa lại, hầu như là đồng thủ đồng cước* đi tới một bên sofa, ngồi xuống, làm bộ mở ra tư liệu-- chỉ có tôi tự mình biết, thân thể cỡ nào cứng ngắc. (*biểu hiện căng thẳng)

Đầy đầu mồ hôi như chạy xe lửa thì, chớp mũi đã ngửi được nhẹ nhàng khoan khoái hương khí sữa tắm.

Vội vội vã vã đoan chính tư thế ngồi, đem tài liệu trong tay lật đến ào ào vang, ánh mắt lại không nhịn được lạng lẽ ngược lên, đối diện một đôi mắt đẹp tựa như cười mà không phải cười.

Váy ngủ thất lưng khinh bạc giản lược, lộ ra tầng lớp da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, ngực no đủ vô cùng sống động; làn váy miến cường che lại bắp đùi, thuận thế mà xuống, là tú lự duyên dáng hai chân, tinh xảo mất cả chân... Băng cơ ngọc cốt, tron bóng như ngọc, mỗi một nơi, đều hoàn mỹ thật giống như tác phẩm nghệ thuật tinh điêu tể trác.

Tôi chỉ lo ngơ ngác mà nhìn, không hề hay biết tầm mắt của chính mình cỡ nào rõ ràng, mãi đến tận bên tai nghe được nàng một tiếng cười đùa, mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, trực hận không thể đào cái khe nứt đem mình chôn. Vậy mà như cái kẻ xấu xa nhìn chằm chằm nhân gia mãnh xem, thực sự quá mất mặt !

Một mực nàng còn chê tôi không đủ mất mặt, vượt vượt thái dương, như không có chuyện gì xảy ra mà ngồi vào bên cạnh tôi, một bên theo sát bên tôi, thăm dò qua đầu liếc mắt nhìn tài liệu trong tay tôi, nhàn nhạt hỏi: "Đẹp mắt không?"

"Hảo, hảo xem..." Tôi theo bản năng mà trả lời, chỉ cảm thấy tiếp xúc được nàng nửa người cũng bắt đầu hừng hực nóng lên. Trên thực tế, Tiêu nhiệt độ, vẫn luôn thấp hơn so với người bình thường.

"Ồ? Cho tôi nhìn một chút." Nàng nhũ mây, hướng tôi đưa tay ra, mười ngón nhỏ dài, móng tay trơn bóng long lanh, hiện ra màu hồng nhạt ánh sáng lộng lẫy, đẹp đẽ không thể bắt bẻ..

Tôi nín thở, nhìn chăm chăm tay nàng một tắc một tắc tiếp cận.

Đầu ngón tay vừa muốn chạm được tay tôi, tiếp theo một cái chớp mắt, nhưng từ trong tay của tôi nắm qua cái xấp tài liệu kia, nàng thả lỏng tựa ở trên lưng sofa, thản nhiên tự đắc lật xem.

Tôi chỉ cảm thấy một hơi chặn ở trong lồng ngực, không lên được cũng không xuống được, buồn buồn, không đau nhưng mang theo thất lạc không nói ra được.

Xẹp miệng, đến cùng không có cam lòng oán nàng, tôi thật dài phun ra ngụm trọc khí, âm thầm cảnh cáo chính mình đừng tiếp tục suy nghĩ lung tung.

Đã thấy nàng đem mấy tờ giấy đơn độc rút ra, quay về tôi giờ giờ lên, nhếch miệng lên một khinh nhu độ cong: "Những người này, giao cho tôi."

Tôi nghi hoặc liếc mắt một cái danh sách nàng lấy ra, đều là bọn rần độc Đàm Kiệt đặc biệt đánh dấu liên quan đến hắc ám giao dịch, không có một ai dễ đối phó -- ý của nàng, là muốn thay tôi đứng ra xử lý những âm mưu này.

Tôi lập tức liền muốn cự tuyệt, lại bị nàng một cái đè ngã ở trên ghế salông.

"Tiêu..." Từ góc độ tôi nhìn lại, có thể mơ hồ ngắm đến nàng sống động phong tình bên trong một bên váy ngủ.

Nàng hơi cúi xuống tới gần tôi, dường như băng tuyết trên mặt bỗng nhiên tràn ra một đóa mỉm cười, ba phần giáo hoạt, bảy phần mê hoặc, đáy mắt nhưng là mẫn đến cực hạn ôn nhu.

"Đương nhiên, là muốn báo thù." Nàng thấp giọng nói, sau đó... phong kín bằng một nụ hôn.

-- tôi cũng liền không còn năng lực suy tư rồi.

Tác giả có lời muốn nói: 7 đêm: Khuê nữ, người chuẩn bị khởi động sao?

Tiêu: A.

7 đêm: Ân quá tốt rồi mị mị quân không ý nghĩ này đại gia thu công ba có thể đi trở về ăn khuya ...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 87: Tiêu: Phá Quán (Thượng)

-- đã từng, ở □□ trên, tôi là không thêm đề ý, thậm chí có chút bài xích.

Coi như cùng Triệu Kỳ Uy giao du hồi lâu, hắn cũng được cho anh tuấn tiêu sái, ôn nhu sẵn sàng, nhưng mà mỗi lần, khi hắn muốn gần hơn một bước động tác sau, tôi liền không nhận được phẩy tay áo bỏ đi.

Tôi căm ghét mùi thuốc lá trên người hắn, căm ghét hắn không hề che giấu ánh mắt, căm ghét hắn đụng vào, hắn nhiệt độ... Tôi một lần cho rằng, điều này là bởi vì trời sinh lạnh nhạt.

Nhưng mà, gặp phải An Nhiên sau đó, tôi mới phát hiện, cũng không phải tôi từ nhỏ căm ghét người khác thân cận, mà là những người này, hết thấy đều không phải nàng thôi.

Tôi yêu thích nàng mùi vị, bất kể là chất vật mang theo mồ hôi mặn mông, hay là mùi thơm ngát sau khi tắm rửa thanh khiết; tôi yêu thích ánh mắt của nàng, bất kể là xấu hổ mang e sợ, hay là si mê vọng tình ngóng nhìn; tôi yêu thích nàng mỗi một lần đụng vào, yêu thích nàng nhiệt độ ôn hòa... Chỉ cần là tất cả của nàng, tôi đều yêu thích, thích đến muốn cướp đoạt, muốn độc chiếm, phần tình cảm khó có thể tự tin này, đã trầm trọng đến mức độ khiến tôi đau lòng.

Thế nhưng, trước khi không thể bảo đảm chính mình sẽ không làm thương tổn nàng, tôi chỉ có thể đem phần tâm tình này chôn giấu thật sâu.

Không nhớ rõ là ai từng nói: Thích là làm càn, mà yêu, nhưng là khắc chế.

Như vậy, tâm tình tôi đối với nàng... Đã là yêu sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng lại là ngọt ngào, lại là bàng hoàng, hoảng hoảng hốt hốt tinh thần bất thuộc, đợi đến khi tỉnh hồn lại, đã tùy ý trôi lên váy ngủ,

trở lại trong sảnh -- suýt chút nữa đã quên, nàng còn đang đợi tôi.

Lúc trước tôi đang nhàn nhã ngâm tắm, lại nghe được một tràng tiếng gõ cửa, cảm thấy nàng khí thế, vội vã quần áo tắm đi mở cửa. Vốn đang nghi hoặc nàng có chuyện gì, bị tầm mắt nàng nhiệt liệt vừa nhìn, càng là phá thiên hoang địa có mấy phần xấu hổ, liền vội vã trốn về phòng tắm, cấp tốc quần lý chính mình, cũng đem khỏi niệm dân sinh đè xuống.

Cảm thấy bình tĩnh gần đủ rồi, tôi xuôi xuôi tóc, như không có chuyện gì xảy ra mà ngồi vào bên người nàng, rõ ràng nhận ra được nàng thân thể cứng đờ, cả người bắp thịt đều căng thẳng, không dám thở mạnh một cái, tiểu dáng đáp căng thẳng kia, rất giống như là tôi muốn ăn nàng vậy.

-- đưa nhỏ ngực.

Lặng lẽ ngoắc ngoắc khoe môi, tôi chỉ làm không biết, trong lòng nhưng nổi lên ý nghĩ trêu ghẹo, chậm rãi lại gần.

"Đẹp mắt không?" Tôi trầm thấp hỏi, nàng vừa sùng sốt, theo bản năng mà trả lời, khắp tai đều đỏ ửng.

Nín cười, tôi nghiêm túc nói rằng: "Ồ? Cho tôi nhìn một chút." Duỗi tay, liền thấy nàng như gặp đại địch nhìn chằm chằm ngón tay của tôi, muốn trốn không trốn, đáng về muốn nói còn thẹn, đáng yêu cực kỳ.

Tôi thuận lợi từ trong lòng nàng rút đi cái xấp tài liệu kia, cúi đầu xem, dư quang khoe mắt nhưng vẫn chú ý nàng động tĩnh.

Nàng đột nhiên trừng lớn hai mắt, có chút không thể tin tưởng, lập tức phục hồi tỉnh thần lại, ảo não cắn môi, muốn nói cái gì, rồi lại nhụt chí cúi thấp đầu, bĩu môi, lông mày thanh tú nhú lên, biểu hiện từ nghiêm túc trở nên ôn hòa, tựa hồ đang nghĩ biện pháp khuyên chính mình. Nhưng là không nỡ cùng tôi nổi nóng.

Tôi không khỏi mỉm cười, nhưng có một nửa chú ý rơi vào trên xấp tài liệu trước mắt này, phía trên này ngoại trừ trị số sức mạnh xếp hạng thứ trăm cao thủ trong Ngạo Thiên căn cứ ra, còn liệt kê được bộ phận thể lực hắc ám đầu mục danh sách, dính đến giao dịch người, được phẩm giao dịch cùng với não tinh giao dịch con đường phi pháp những thứ này, có nhiều chỗ tuy rằng nói không tí mĩ, nội dung ẩn chứa sau lưng nhưng nhìn thấy mà giật mình.

-- Đàm Kiệt đem phần danh sách này giao cho An Nhiên là tích trữ tính toán gì? Quyền lực giao tiếp?

A, nói rất êm tai, chỉ sợ là đem khoai lang bông tay này ném đi giao cho An Nhiên đứng ra chủ ý, chính mình núp ở phía sau xem cuộc vui.

Nếu Tương Thiên cùng Bách Niên cầm quyền, những thế lực ngầm này có thể phát triển, cái kia rất có thể là được bọn họ ngầm đồng ý thậm chí chống đỡ, nói không chắc hai người là quan hệ đôi bên cùng có lợi.

Đến Tổng Dịch Thư nơi này, dựa theo tính cách nàng cố chấp lại cứng nhắc, chắc chắn sẽ không cho phép những thế lực che giấu chuyện xấu này tồn tại, chỉ có điều không kịp quét sạch liên tuần tình*, lưu lại chông hỗn loạn này, đúng là hi vọng An Nhiên tiếp nhận... Vì lẽ đó ban đầu tôi liền không đồng ý nha đầu ngốc này làm cái gì tổng đội trưởng, chuyện phiền toái một trang tiếp một trang, không cái yên tĩnh. (*chết vì tình)

Quên đi, đã thành ký định sự thực, lại oán giận cũng là chuyện vô bổ.

Ở lại chỗ này có ít nhất một chỗ tốt: Quyền khống chế cái căn cứ này tựa hồ có rất nhiều thế lực thêm nhỏ dãi, hiện tại nắm giữ ở trong tay chúng tôi, vậy thì không lo bọn họ không chủ động tìm tới cửa, như vậy mới dễ dàng cho tìm hiểu nguồn gốc tra được.

Cho tới những người và sự việc không thấy được ánh sáng này, vẫn là tôi tự mình xử lý -- tôi không nỡ An Nhiên vì những thứ đồ dơ con mắt, ô uế tay.

"Tiểu..." Nàng còn hơi có chút bất đắc dĩ ý tứ, tha dài ra âm điệu gọi tên tôi, làm trong lòng tôi nóng lên, không kim lòng được nhào tới.

Chậm nhẹ dần dần biến thành hôn sâu, thiên lôi dẫn ra địa hỏa, hơi suy nghĩ, liền như Tinh Hỏa Liệu Nguyên, đã xảy ra là không thể ngăn cản...

Phóng túng kết quả là tôi suýt chút nữa nắm giữ không được, sát thương tẩu hỏa.

May mà khắc chế đúng lúc, cũng không vượt quá ranh giới.

Tôi biết sự nhẫn nại của mình đối với nàng càng ngày càng thấp, không chịu nổi trêu chọc, chỉ có thể quyết tâm đưa nàng đẩy ra ngoài cửa, lại trở về phòng tắm xông tới tắm nước lạnh, hạ nhiệt độ tinh thần.

"Báo thù, đều là phải trả... Bây giờ sao, chỉ có thể trước tiên thu chút lợi ích." Thăm thăm thờ dài, tôi ép buộc chính mình quên thời gian nàng động tĩnh quân thái nhu thuận, cũng quên khép cửa lại trước nàng oan ức rung rung muốn khóc.

Cầu kinh hồi lâu, nghĩ đến đêm nay là không có cách nào nghỉ ngơi thật tốt, không bằng lên đường thay nàng dọn dẹp người trong danh sách.

Ngoài cửa sổ đèn đuốc rã rồi, đã là lúc ban đêm, so ra, tôi quả nhiên càng hưởng thụ ban đêm hành động.

Chỉ có ở dưới hắc ám màu sắc tự vệ, mới không cần che giấu, không cần nguy trang, không cần ngọt ngào.

Đổi kiểu áo gió dài sẫm màu, đội mũ, không nhìn cảnh vệ gác cổng ánh mắt kinh ngạc, đưa ra thẻ thân phận của tôi sau, chậm rãi đi hướng địa chỉ ghi

chép trong tài liệu.

Chiều Đàm Kiệt đánh đầu đến xem, những hoạt động phi pháp này đa số tập trung ở khu vực thành bắc, lẫn nhau trong lúc đó cũng là có vô số liên hệ, tìm tới một chỗ trong đó, cũng chẳng khác nào cho hẳn mấy chỗ phát sinh cảnh cáo, không khỏi đánh rần động cỏ, tôi cố ý lựa chọn một gian sòng bạc cùng bọn họ cũng không quá thân thiện làm chỗ đột phá, trước tiên làm cái thăm dò.

Này sòng bạc cũng không khó tìm, ngay ở đầu hẻm nhà thứ nhất, cửa mang theo đèn nê ông đỏ lóe sáng, không lồ chữ "Đánh cược" đặc biệt đáng chú ý. Chỉ là ra vào cũng không có nhiều người, coi như có người đi đường đi qua nóng lòng muốn thử, cũng bị cường tráng môn vệ mặt không hề cảm xúc sợ đến không còn can đảm. Xem ra, có thể vào đều không phải người bình thường.

Tôi mất lạnh nhìn, từ hiện tại đi hướng phía trước đây mười phút, tổng cộng có năm người đi vào trong cửa, trong đó bốn kẻ là dị năng giả; mà hai tên môn vệ ở cửa, hẳn là biến dị giả lực lượng. Cái sòng bạc này thực lực không kém.

Vừa vặn, có thể thử xem tôi năng lực mới.

Quang minh chính đại thẳng đến cửa chính, môn vệ kia tựa hồ muốn tiến lên ngăn cản, tôi bỏ mũ mỉm cười nhìn hắn: "Làm sao, không thể vào sao?" Tay phải tích trữ mạnh mẽ, nếu như hắn dám nói một chữ "Không", lập tức liền đánh ngất hắn.

Hắn nhưng tinh tế đánh giá tôi vài lần, lập tức quay về một môn vệ khác liếc mắt ra hiệu, cười đến không có ý tốt: "Không, người vào đi."

-- Hừ, xem biểu hiện của hắn, nơi này chỉ sợ không chỉ là một gian sòng bạc mà thôi.

Vào cửa chính là sảnh sảnh, sân bãi cũng không lớn, vừa xem hiểu ngay, trang trí cũng vẫn tính là lộng lẫy, có điều lượng lớn màu vàng trát phần cùng trang sức đem bản thân cách điệu kéo thấp không ít, lộ ra cỗ tục khí nhà giàu mới nổi; bài khác chỉ có ba lạng người tự mình tự chơi, ở giữa một tấm biển hiệu trước bàn nhưng vây quanh một vòng lớn người, đều sốt sáng mà nhìn chăm chăm mặt bài trong tay hai người chơi, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

-- Ủ, thật giống đang chơi black jack, có điều, trên mặt bàn cũng không phải thẻ đánh bạc, cũng không biết bọn họ nơi này tiền đặt cược là cái gì... Lẽ nào là não tinh? Hay là cái gì không thấy được ánh sáng giao dịch phẩm?

Đám người kia toàn bộ chú ý ở trên giữa sân bài, đúng là không có ai phát hiện tôi đến, từ tôi chỗ này nhìn lại, đã thấy cái tên chia bài tựa hồ hướng chỗ tôi nhìn lướt qua, lập tức lại nhả nhận cung kính mà vì hai người chia bài.

Sau đó, nam nhân quay lưng tôi hận hận quăng ngã bài, hướng về phía sau vẫy tay, nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, mà vốn là quy củ đứng phía sau hắn bày, tám người nhưng đi tới sau lưng bên thắng đối diện kia, thuận theo cục cung.

-- hai người nam nhân hơi bà này, đều là người đứng đầu trong danh sách đây.

Có thể, sòng bạc này cùng những nơi khác liên hệ, cũng không giống ở bề ngoài xa lánh. Như vậy tôi ở đây nhất cử nhất động, rất nhanh cũng sẽ truyền tới nơi khác... Cũng được, đã đến rồi thì nên ở lại, tùy cơ ứng biến là tốt rồi.

Ngược lại, những địa phương trong danh sách này, tôi sẽ từng cái bài phỏng qua, cái nào một chỗ đều trốn không thoát.

Chờ mấy người kia sau khi rời đi, bên trong sảnh rõ ràng trống trải rất nhiều, mà sự tồn tại của tôi cũng biến thành dễ thấy.

Nam nhân thắng bài kia đầy hứng thú nhìn lại, ánh mắt sáng ngời, quay về tôi nhiệt tình ngoắc ngoắc tay: "Vị tiểu thư này, muốn đánh cược một lần sao?"

Hắn mới vừa nói xong, ánh mắt của mọi người đều đồng loạt nhìn về phía tôi, dường như muốn đem tôi cả người nhìn thấu.

-- A, thú vị.

Tôi đi tới đối diện hắn ngồi xuống, hỏi: "Cá cược như thế nào?" Thật muốn tính toán, tôi đánh cược am hiểu cũng là mười lỗ thùng thông chín lỗ, chỉ biết đại khái một ít cơ bản quy tắc, cũng không chơi qua.

"Xem ý của tiểu thư cô, tôi đều có thể." Hắn mặt nhất định muốn lấy được, hiển nhiên là đắm chìm đạo này nhiều năm.

"Xúc xắc đi, so sánh to nhỏ." Tôi nghĩ nghĩ, chọn một phương thức đơn giản nhất.

"Tốt, liền so sánh to nhỏ." Hắn cười cợt, vẫy tay khiến người ta mang tới hai cái đầu chung.

"Đánh cược gì?" Thử một chút xúc xắc chất lượng và cảm giác, tôi nghĩ đến một bí quyết chiến thắng.

"Xem ra tiểu thư cũng không rõ ràng quy củ chúng tôi nơi này, " hắn nhìn chăm chăm tôi, cười đến một mặt ý tứ sâu xa, "Chúng tôi nơi này không cá cược những khác, chỉ đánh cược người." Chỉ chỉ phía sau một hàng một mực cung kính nam nam nữ nữ, "Những người này, là tôi vừa nảy thắng trở về."

-- nha, hóa ra đây chính là phương thức bọn chúng giao dịch nhân khẩu.

"Như vậy, tiểu thư cô đánh cược hay không đây?" Hắn mặc dù là nho nhã lễ độ hỏi dò, nhưng tôi biết, phía sau đã bị thủ hạ của hắn bao vây, là đi hay

rời, tất cả đều phải xem ý của hần.

"Đương nhiên," tôi đem xúc xúc dựa theo trên vị trí mặt số sáu một viên một viên dọn xong, hướng hần mỉm cười, "Tiền đặt cược sao... Liền đánh cược chính ta."

"Ha ha... Tiểu thư thật sự có quyết đoán, được, đánh cược!" Hần cười đến liêu lĩnh, ánh mắt nhìn tôi tựa hồ tôi đã thành vật trong túi hần.

-- yên tâm, rất nhanh, người liền không cười nổi.

Tôi che lên đầu chung, dùng dị năng khống chế năm viên định ở tại chỗ trong đó, chỉ để lại một viên gây ra vang động, dùng sức lắc lắc, liền thả xuống.

Lúc này, nam nhân đối diện cũng thả xuống đầu chung trong tay, bởi vì tôi hết sức duy trì nhất trí nhịp điệu, âm thanh chồng vào nhau, cũng không có vẻ đột ngột.

Người chia bài đầu tiên mở ra hần đầu chung, ở trong nháy mắt tay hần động, tôi đã khống chế hai viên xúc xúc trong đó khẽ động -- bốn cái sáu, một ba, một ngũ.

Khỏe miệng hần vừa kéo, tựa hồ cũng không hài lòng thành tích của chính mình, nhưng cũng không ảo não, nói vậy là cho rằng: Dựa vào kết quả như thế đã trọn đủ vững vàng vượt qua tôi.

Tôi đương nhiên không thể như ước nguyện của hần.

Sau khi người chia bài mở ra nắp chung, ánh mắt của hần rung mình, nửa tin nửa ngờ nhìn tôi một cái, lại nhìn một chút người chia bài -- năm cái sáu, một ba, so với hần lớn một chút.

"Yêu, không thấy được a!" Hần phát phát tay, phía sau một nữ nhân phục tùng cúi đầu đi tới bên cạnh tôi.

"A, vận may thôi." Tôi đem những kia gạt trở về vị trí số sáu, quay về hần khiêm tốn nói.

Mười phút sau đó, người phía sau hần tất cả đều thay đổi vị trí, đứng ở tôi bên này.

Hai mươi phút sau đó, hần sắc mặt tái nhợt phất tay chân đem tôi vây quanh, nổi giận dùng dùng chất vấn: "Mày là đến phá quán?"

Tôi ung dung thông thả lấy ra dao giải phẫu, quay về hần cười lạnh: "Người cảm thấy thế nào?"

-- vừa này chỉ là vui đùa một chút... Hiện tại bắt đầu, mới thật sự là phá quán.

Tác giả có lời muốn nói: Ta sẽ nói buổi chiều ôn lại một tập đánh cược thần buổi tối gõ chữ liền thành như vậy sao ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ८

Buổi chiều ngủ cái ngủ trưa, lên liền não động mở ra -- nếu như nói ta muốn ở văn bên trong tìm đường chết địa thả h, vậy hần là là như vậy :

An Nhiên: Ạch, ân a... Ân, hừ hừ...

Tiêu: Ngoan, gọi ra, ta thích nghe người âm thanh.

An Nhiên: Ân a, ha a... Không, mới không muốn... Ạch a a --

Tiêu: Gọi tên của ta, nghe lời.

An Nhiên: Ân a... Tiêu, Tiêu... Không muốn, ta không được, không xong rồi... Ạch a...

Tiêu: Hảo hài tử, ta sẽ hảo hảo thương người.

An Nhiên: A... Xấu, bại hoại! Ân a...

Có hay không cảm thấy từ tượng thanh rất tiện dụng! Hoàn toàn không cần lo lắng bị hà giải! Không có một vi. Cẩm Từ!

A ha ha ha ta thực sự là cơ trí~~

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dụng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 88: Tiêu: Phá Quán (Hạ)

Tôi quan sát qua, trong sông bạc này, người khí thế ngưng tụ thâm hậu chỉ có mười ba tên, trung bình có hai mươi, còn lại một nhóm sơ cấp có gần ba mươi người, muốn tạo thành đội ngũ có thực lực đương nhiên còn chưa đủ tư cách, thế nhưng đem bọn họ huấn luyện thành tiểu đội cơ động hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt vẫn có thể ra trò... Tiền đề, là phải để những người này có thể làm việc cho tôi, nghe chỉ thị của tôi.

Tôi không giống An Nhiên kiên trì động chỉ đi tình hiểu chỉ đi lý*, tốn nhiều miệng lưỡi với bọn họ; đối xử loại người đi khắp trong bóng tối này, thủ đoạn vũ lực khuất phục là trực tiếp nhất cũng hữu hiệu nhất - lại như Tùng Lâm pháp tắc, chỉ có lợi hại nhất mới có thể thống lĩnh những quần tộc khác, mới có thể được tuyệt đối phục tùng. (*Dùng đạo lý làm người ta hiểu, dùng phương thức trần ngập cảm tình làm người ta cảm động)

Tôi thậm chí không sử dụng Không Gian Chi Nhận, teleport cự ly ngắn cộng thêm ba phần mười sức mạnh, đủ để đánh ngã hết thầy đệ năng giả tự cho mình siêu phàm ở nơi này, cho bọn họ hảo hảo học một lớp, có thể dễ dàng nghiền ép thực lực trước mặt bọn họ, cúi đầu là lựa chọn chính xác nhất... Phản kháng, chỉ có một con đường chết.

Nhắm vào bao cát thịt người miễn phí thỏa thích hoạt động một phen tay chân, cuối cùng cũng coi như đem cỗ khí quanh quần tích tụ ở trong lòng biểu đạt hơn nửa, tôi tạm thời đề xuống tâm tư cầu kinh. Miễn cưỡng ngồi dựa vào trên sofa, nhìn xuống một vòng ngang dọc tứ tung các đệ năng giả ngã trên mặt đất, cùng với nam nhân tên là Nhấp Khôn trong đó, lão bản sau màn song bạc này, một trong người đứng đầu danh sách kia.

"Người, có phục hay không?" Hững hờ mà thưởng thức dao giải phẫu của mình, trong lòng tính toán sau đó nên làm sao huấn luyện đám người kia. Dễ dàng đánh đổ như thế, thực sự là một đám rác rưởi.

Tuy Nhấp Khôn chỉ là đệ năng giả thực lực bình thường, có thể trở thành thủ lĩnh của những người này, đại khái hẳn cũng là có chỗ đáng khen, nếu như đem hắn thu phục, chẳng khác nào chiêu mộ được tất cả những người này đến dưới trướng. Cho nên, dù cho hắn chướng mắt, tôi cũng tận lực nhẫn nhịn tình không có giết hắn, dự định thử xem phương thức An Nhiên thưởng thức nhất, lấy đức thu phục người, có điều hiệu quả cũng không tính là được rồi.

"Phi! Nhất định là mày xuất lão thiên! Lão tử mới không phục! Có bản lĩnh so lại!" Cho dù ống tay ống quần đều bị tôi dùng dao giải phẫu đóng ở trên mặt đất mà không thể động đậy, lưỡi dao kề sát da thịt làm trong mắt hắn lóe qua vài tia rụt rè, hắn vẫn cắn chặt hàm răng cật lực nói.

"Xi --" tôi xem thường cùng hắn tranh luận, lần thứ hai vung một tay thuật đao, sát gò má của hắn đóng xuống mặt đất, xẹt qua một đạo vết máu, "Có phục hay không?"

Hắn sững sờ một chút, khó khăn nuốt một hồi, lắp ba lắp bắp nói rằng: "Mày, mày..."

Tôi cười lạnh, lại vung một tay thuật đao, nhắm thẳng vào giữa hai chân hắn, cách chân tâm hắn cự ly rất nhỏ, tin tưởng hắn sẽ cảm giác được lưỡi dao ớn lạnh. Kiên trì tôi còn dư lại, chính là cự ly cách biệt cuối cùng này.

"Hỏi một lần nữa, người phục, hay vẫn không phục?" Giữa ngón tay cầm một thanh đao giải phẫu mới, tôi nhìn chăm chăm hai mắt của hắn, từng chữ từng chữ hỏi.

"Phục phục, phục rồi! Ta phục rồi..." Hắn đột nhiên biến sắc, nhưng trước khi tay tôi sắp sửa động tác vội vội vãi vãi xin tha.

"A, sớm đáp ứng không tốt sao? Không nên ép ta động thủ." Tôi thu hồi đao trong tay, đáng tiếc nhìn mấy cái đao lăng phí ở trên người hắn, sau này lập tức dẫn độn vô vị một dựa vào, quay về mấy tên thủ hạ của hắn gặt đầu, "Thay hắn gỡ ra."

Mấy tên đệ năng giả cuộn tròn ở một bên giả xác chết lúc này mới dám bò lên, gỡ ra ràng buộc trên người Nhấp Khôn, diu hắn qua một bên ngồi. Tất cả mọi người đều trầm mặc không muốn mở miệng, chỉ lo lại chọc tôi tìm cớ phát tác.

Lúc đầu liền biết được chúng ta chênh lệch, thức thời quy thuận, tôi làm sao xuống tay đến mức ác độc đây?

Càng muốn dẫn vật... A, tiện nhân chính là lập dị.

Sau khi nói ra một chữ "Phục", Nhấp Khôn cũng không tiếp tục mạnh miệng đối nghịch với tôi, ngoan ngoãn giới thiệu cho tôi từng tên đệ năng giả đắc ý dưới tay hắn, trong đó, người chia bài và nữ nhân tôi lần thứ nhất thắng được là hai người đặc biệt nhất.

Người trước là trị số sức mạnh mạnh nhất trong đám người bọn hắn, sử dụng chính là đệ năng hệ sét tương đối ít thấy, để tôi cực kỳ có một loại ý nghĩ ném hắn vào không gian tỷ thí với Nhị Bảo một phen. Người sau là một đệ năng giả hệ thổ, theo nàng từng nói, nàng còn có một người em gái, nắm giữ đệ năng thức sanh thực vật.

Lần này từ thành phố A mang về một nhóm hạt giống, thêm vào trữ hàng vốn có trong không gian của tôi, đúng là có thể thử thí nghiệm ở trong ruộng căn cứ. Nếu như có thể khai phá ra thức lương thực trong ngắn hạn, liền giải quyết một đại nạn đề tận thế thiếu lương thực, cũng giải quyết thành phố A bị hủy diệt mang đến ảnh hưởng cạn lương thực tới căn cứ.

"Em gái của người, ở nơi nào?" Tuy đệ năng giả hệ thực vật lực công kích không mạnh, nhưng cũng là một loại tài nguyên quý giá, tốt nhất có thể vơ vét bọn họ cả thảy, mới có thể phát huy hiệu suất to lớn nhất.

"Em ấy ở trong tay ông chủ Hoàng Đào trước kia của ta, chính là người vừa nãy đến đánh cược." Nữ nhân tên là Lôi Tinh vội vàng hồi đáp, trong mắt chứa mấy phần khẩn cầu, "Trong tay hắn còn có rất nhiều người, đều là bị hắn mạnh mẽ bắt tới."

Tôi cũng không thừa bao nhiêu lòng thông cảm bố thí cho nàng, cũng không để ý cổ sự tỷ muội các nàng cảnh ngộ thế thảm, càng không có hứng thú khách mời một hồi thấy việc nghĩa hăng hái làm hiệp khách. Có điều, tôi xác thực cần đệ năng giả như em gái nàng, cũng rất tò mò, trên tay bọn buồn

người gọi Hoàng Đào kia, còn nắm giữ nhân tài hữu dụng nào.

"Dưới tay hân có bao nhiêu người có thể sai khiến? Thực lực thế nào?" Tôi đối Lôi Tinh khẽ mỉm cười, ôn hòa hỏi.

"Nhân số so với Niếp lão bản nhiều gấp đôi, thế nhưng biến dị giả chiếm đa số, chỉ có mười mấy tên dị năng giả, lực công kích đều không mạnh, chỉ dựa vào nhân số với quý kẻ thù thắng, những người khác đơn giản không dám đi tìm hân để gây sự." Nói như vậy, đúng là dễ dàng giải quyết hơn sòng bạc này.

Hôm nay hân tới sòng bạc, hân thường giao thiệp với Nhiếp Khôn, tin tức nơi này bị tôi thanh lý, nhất định sẽ không gạt được hân, không bằng tiên hạ thủ vi cường, liền loại trừ luôn ổ của hân thôi.

Quyết định chủ ý, tôi ngoắc ngoắc tay Nhiếp Khôn lòng vẫn còn sợ hãi, chậm rãi hỏi: "Hiện tại Ngạo Thiên căn cứ là ai làm chủ, người biết không?"

Hân chần chờ một chút, không xác định nói: "Theo đạo lý hân là tổng đội trưởng mới nhậm chức, nghe nói là cô nàng họ Tạ... Ồ!"

Nể tình hân là lần đầu vi phạm, tôi chỉ dùng một phần khí lực, đánh ở ngoài miệng hân, xem như là giáo huấn nho nhỏ: "Nàng gọi Tạ An Nhiên, là... bằng hữu của ta"

"Ồ..." Hân che miệng, giận mà không dám nói gì đáp một tiếng, trong mắt còn có vẻ bất bình.

"Ta lần này đến, là đại biểu tân đội trưởng, chọn một nhóm dị năng giả tạo thành tân đội ngũ, mở rộng biên chế đội Duy An, cung cấp cơ hội và nền tảng cho nhiều dị năng giả có tài nhưng không gặp thời." Đưa ra một lý do đường hoàng, tôi cười quét một vòng mọi người về mặt khác nhau, ném ra cảnh ô-liu, "Đương nhiên, người không muốn, ta cũng không miễn cưỡng.. Chỉ có điều, hân cũng đừng nghĩ lại thấy được mặt trời ngày mai."

-- Người không chịu vì An Nhiên dóc sức, không cần sống tiếp nữa... Tôi không ngại đưa hân đi gặp Thượng Đế sớm hơn.

"Như vậy, người không muốn, ra khỏi hàng đi." Cho bọn họ mười giây đồng hồ tiếp thu tin tức, tôi từ tốn nói.

Không có ai động tác.

"Rất tốt, như vậy, phía dưới bắt đầu chấp hành nhiệm vụ hạng thứ nhất, cũng là kiểm tra chọn lựa tổ thành viên nhỏ." Tôi ra hiệu Lôi Tinh ở phía trước dẫn đường, dẫn một đám dị năng giả có tâm tư riêng, mệnh mệnh cuộn cuộn hướng ổ điểm Hoàng Đào ẩn náu nhân số.

Chỗ bọn Hoàng Đào ở, bề ngoài là một nhà xưởng tiến hành gia công thực phẩm cỡ trung, từ bên ngoài qua loa dự tính, nhà xưởng diện tích lớn tổng thể có hơn một ngàn mét vuông, ngoại trừ mấy móc thiết bị đặt tại bên ngoài giả vờ giả vịt, đại khái có thể che giấu hai, ba trăm người.

Có điều, theo Lôi Tinh từng nói, từ nhân số dị năng giả bọn chúng phụ trách trông coi đến xem, vì để tránh cho nhân số quá nhiều nổi lên tâm lý phản kháng phát sinh bạo loạn, nhân số giam giữ bên trong hân là sẽ không vượt quá 150 người.

Bây giờ sắc trời đã muộn, trong nhà máy không cần lại có thêm công nhân ngày trang, cũng không có ai đến đây giao dịch, trước cửa chỉ chứa bảy, tám tên thủ vệ, còn lại đều giải lao ở bên trong phòng canh gác ngoài nhà xưởng. Nếu muốn không kinh động canh gác, đem người bên trong đều chuyển ra là việc không thể, tôi cũng không tình nguyện ở dưới mí mắt những người này biểu diễn ám sát kỹ xảo, đơn giản liền để bọn họ đem sự tình làm lớn được rồi, hơn trăm người động tĩnh, che giấu thế nào cũng không gạt được thế lực đứng đầu trong danh sách, không bằng liền nhờ vào đó rung cây dọa khỉ, cho bọn chúng một cảnh cáo, đồng thời khiến cho bọn chúng không dám coi thường tổng đội trưởng An Nhiên cùng với thế lực đại biểu nàng.

Tôi sẵn sàng cho bọn hân một cơ hội đầu danh trạng, còn có thể nắm được hay không, liền phải xem chính bọn hân.

Lôi Tinh cũng là nữ nhân cực có ánh mắt, không cần tôi lên tiếng, đã cong lưng bí mật xuống cửa sổ dưới đáy nhà máy, nàng mang theo chúng tôi đi đường vòng bên khác nhà xưởng, trên vách tường rắn chắc cách mặt đất ước chừng hơn ba thước khoảng cách, mở ra một cửa thông gió bằng nắm tay, đưa tay thiệp ở trên vách tường, phát động dị năng.

Tôi đoán, đây là thủ đoạn liên lạc đặc biệt giữa nàng và em gái.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, không bao lâu, trong cửa sổ thặng lên một gốc cây thực vật phiến lá xanh, đẹp đẽ lác lác, liền nghe một giọng nữ lạnh lạnh nhẹ nhàng hỏi: "Tỷ, là chị sao?"

"Lôi Lôi, là chị, chị đưa tới viện binh." Lôi Tinh vẻ mặt tươi cười nhìn tôi một chút, cũng theo nhỏ giọng trả lời.

"Nói cho người bên trong, thừa dịp loạn ra bên ngoài tấn công, thế nhưng có một điểm, không cho phép tự ý rời đi." Tôi đối nữ nhân tường bên trong thấp giọng nói rằng.

Cũng không chờ nàng trả lời, mang đội ngũ về cửa chính.

"Như vậy, chuẩn bị chiến đấu đi... Cuối cùng sống sót, mới có tư cách tiến vào đội ngũ của ta." Tôi lùi về sau vài bước, phi ra một tay thuật đao đâm về phía một người canh gác trong đó.

"A -- có người đánh lên!" Hân quát to một tiếng, nhất thời đưa tới hết thảy thủ vệ cảnh giới. Người bên trong nhà xưởng, bất kể là thủ vệ hay người bị trông coi, cũng bắt đầu rối loạn lên.

Bao gồm Nhiếp Khôn ở bên trong các dị năng giả liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng vọt về phía thù vạ.

Buồn bức ngán ngẩm mà nhìn một đám người chém giết, tôi ẩn ở trong bóng tối quan sát bọn họ nhất cử nhất động, sàng lọc nhân viên có tiềm lực, một bên đem người muốn đục nước béo cò chuồn ra cửa lớn chạy trở về, đem người tâm có bất mãn ý đồ công kích tôi đánh gãy tay chân ném qua một bên.

Sau khi bên cạnh tôi ngã xuống năm tên đâm vào vết xe đổ, không còn có người dám tới gần cửa lớn, tất cả đều nơm nớp lo sợ ngốc tại chỗ, hoặc là sốt sắng mà quan tâm dị năng giả khác chiến đấu, để tránh khỏi tai vạ tới cả trong chậu; hoặc là tự cho là không dấu vết lén lút đánh giá tôi, cùng người quen biết tụ tập một chỗ xì xào bàn tán.

Trong đám người này, dị năng giả cũng không nhiều.

Xem ra, tôi còn cần suy tính chính là: Nên sắp xếp như thế nào những người bình thường không cách nào chiến đấu cũng không có năng lực tự vệ.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm nay cùng bạn cùng phòng đi ăn bò bít tết, đâm máu một màn dạy ta không kèm chế được →_→

Sau đó Tốt âm thanh nhìn thấy một nửa, nhớ tới đến ta còn không chừng mới!

Số lượng từ không nhiều lắm cái gì, liền không cần để ý mà ~

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 89: Tạ: Khải Vi (Thượng)

Rõ ràng nàng cũng có cảm giác, tại sao còn muốn đem tôi đẩy ra đây?

Ngôn ngữ có thể làm bộ, động tác có thể nguy trang, nhưng ánh mắt lừa gạt không được người.

Tôi không biết nàng có từng dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn chăm chú qua người khác hay không, thế nhưng tôi bất luận làm sao cũng không tin, người dùng ánh mắt thâm tình chân thành như vậy nhìn tôi, đối với tôi không có, dù cho là nhỏ tí tẹo tình cảm tương tự yêu thích... Tôi không tin.

Nhưng mà nàng vẫn từ chối tôi, từ chối mở ra cánh cửa trái tim, từ chối tôi tới gần.

Tôi nên làm như thế nào, mới có thể đi vào trong lòng nàng?

Nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt, mãi đến tận con mắt chua xót gần như muốn rơi lệ, tôi rút cuộc buông thông cánh tay, ôm tư liệu chậm rãi trở lại trong phòng của mình.

Dù sao nữ tình trường không phải toàn bộ sinh hoạt, coi như cho lẫn nhau một ít không gian suy nghĩ, có lẽ tôi không nên tiếp cận quá gấp, trái lại đưa nàng càng đẩy càng xa... Vẫn là trước đem tâm tư thả ở trên công việc cần cứ đi.

Đàm Kiệt cho danh sách bên trong có gần một nửa đều bị Tiêu rút đi, còn lại chính là một ít dị năng giả vũ lực trị cao lại không chịu gia nhập Duy An đội cùng với phân đội Thanh Long nguyên thuộc về Bách Niên và đội viên sau khi thoát ly tổ chức Âm Bộ của Khúc Úy; trước tiên không nói thành phố A bên cạnh bị hủy diệt, lượng lớn xác sống tích trữ sau căn cứ bên ngoài cường địch vây quanh, vấn đề nhân tài khan hiếm, coi như không có những trở ngại này, bỏ mặc một đám dị năng giả không bị Duy An đội khống chế thích làm gì thì làm, một khi bị người hữu tâm kích động lợi dụng tập kết thành một nguồn sức mạnh, tuyệt đối sẽ phá hoại ổn định trật tự căn cứ. Tôi cần một phương pháp đem khả năng này rơi xuống thấp nhất, hoặc là thuyết phục đám người kia dốc sức vì căn cứ.

Một nhóm dị năng giả lần này theo tôi đi thành phố A, sống sót trở về không tới một nửa, nhưng đám người kia đều trải qua máu gột rửa, so với lúc trước có thêm một tia giác ngộ, chính là phần giác ngộ này, để bọn họ trở nên càng mạnh mẽ hơn. Nếu như đội ngũ này nhập vào bên trong đội Duy An, sẽ là trợ lực không nhỏ, đồng thời chính biến đám người kia, đem người trong danh sách cũng thêm vào, có thể tạo thành một nhánh phân đội mới hay không? Nói vậy nhất định sẽ là đội ngũ không thể khinh thường đi.

Ngoài ra, khiến tôi quan tâm nhất nhưng là một người phụ nữ.

Cũng không phải thực lực nàng ở trong phần danh sách này xếp hạng khá cao, hoàn toàn ngược lại, người này có thể nói hầu như là tồn tại lớt đáy, duy nhất không giống chính là -- người này là một người bình thường không có một chút dị năng nào.

Không có năng lực đặc biệt, nhưng có thể sinh tồn ở trong một nơi hỗn loạn giống tận thế này mở một đường máu, dựa vào sức một người tiến vào trong căn cứ đứng vững gót chân, này bản thân liền là một loại phi phàm.

Trong danh sách không có bức ảnh, chỉ viết tên của nàng, giới tính cùng địa chỉ, còn kèm thêm giới thiệu ngắn gọn và đánh giá.

Bên trong giới thiệu viết: Huấn luyện viên vật lộn, nguyên là đội viên đột kích Lang Nha đội đặc chiến Hòa Phượng Hoàng, vận động viên cấp một quốc gia, từng giành được huy chương vàng giải thi đấu võ thuật toàn quốc lần thứ mười ba...

Mà Đàm Kiệt đánh giá chỉ có một hàng chữ: Nàng mạnh mẽ thường thường khiến người ta quên giới tính của nàng.

Tôi nhớ tới, Mặc Mặc đã từng nhận được huy chương bạc giải thi đấu võ thuật toàn quốc lần thứ mười lăm, nói cách khác nữ nhân tên là Kha Dĩ Lâm này, vũ lực trị không chút nào kém cậu ấy.

Đó cũng không phải nói người bình thường không có dị năng liền không cách nào tồn tại ở tận thế, Kha Dĩ Lâm cũng rất tốt mà chứng minh điểm này, nhưng không thể phủ nhận là: So với người bình thường, dị năng giả chiếm cứ rất lớn ưu thế, mà phần ưu thế này, thường thường là bóc lột và áp bức quyền lợi của người bình thường mà đạt được. Nếu là những người bình thường này có thể nhận được năng lực tự vệ, coi như đối mặt xác sống càng ngày càng tiến hóa lên cũng có một kích lực lượng, như vậy bọn họ ở trước mặt dị năng giả cũng là có sức lực nói chuyện, thậm chí không cần phải nhẫn nhục chịu đựng, càng có tinh thần và dũng khí phản kháng.

-- hay là, tôi nên tìm thời gian bài phỏng vị Kha tiểu thư này một hồi.

Sáng sớm ngày mai, sau khi đánh răng rửa mặt xong, đang chuẩn bị ra ngoài, lại nghe được một trận tiếng gõ cửa có tiết tấu.

Trong lòng tôi nhảy một cái, không khỏi suy đoán: Sẽ là nàng sao? Là vì chuyện tối ngày hôm qua mà đến? Hay là bởi vì cái gì khác... Trên mặt nóng lên, còn không hiểu rõ rốt cuộc muốn dùng thái độ gì ứng đối, thân thể đã không tự chủ được đi tới mở cửa.

Trong tích tắc chạm được tay cầm, hừng hực trong lòng như là bị phủ đầu dội xuống một chậu nước đá, lập tức không còn thấy bóng dáng tăm hơi - ngoài cửa cũng không phải khí thế Tiêu.

Lắc lắc đầu bỏ qua thất lạc không tìm được kia, tôi điều chỉnh về mặt một phen, mở cửa.

"An Nhiên, chào buổi sáng." Thanh niên trên tay nhấc theo một túi bánh bao bốc hơi nóng, hướng tôi lộ ra mỉm cười ôn hòa sang sảng, chính là Vệ Sở lưu ở căn cứ dưỡng thương, "Tôi đoán, cô còn chưa ăn bữa sáng đi."

"Là anh à... ừ, còn chưa kịp, vào đi." Thu liềm lại về ngõ vực trong mắt, tôi cười gật đầu, nghiêng người để hắn đi vào.

Vô sự bất đắc Tam Bảo điện, bữa sáng này cũng không dễ dàng ăn, trực giác nói cho tôi như vậy.

"Tùy tiện ngồi, " tôi rót cho hắn một cốc nước, kết quả hắn đưa tới bánh bao, "Sớm vậy tìm đến tôi, có chuyện gì sao? Đứng rồi, chân anh thế nào rồi?"

"Sớm đã tốt rồi. Không có chuyện gì liền không thể tới thăm cô một chút sao? Các cô đi tới mau hai ngày, tin tức hoàn toàn không có, tôi rất lo lắng đó!" Vệ Sở nhấp một miếng nước, ngoài miệng trách cứ, nhưng vẫn là mang theo nụ cười nhả nhai, phảng phất một tấm nhìn không thấu vạch không xuống, "Có điều, tôi đến tìm cô thật là có việc."

"Anh nói đi." Nói thật, bởi vì Tiêu, tôi đối với hắn vẫn luôn không có cách nào đối xử giống như Ngô Phóng Ca xem là đồng bạn thân cận, rồi lại không muốn để cho hắn cảm nhận được phân xa cách này. Dù sao, này không phải hắn sai, mà là vấn đề của chính tôi.

"Tôi biết trong căn cứ có tổ nhỏ tiến hành nghiên cứu chuyên nghiệp não tĩnh, hi vọng có thể gia nhập." Hắn gãi gãi sau gáy, dáng vẻ có chút ngại ngùng, "Tôi trong đại học tu chính là sinh vật và gen kỹ thuật."

"Như vậy à..." Tôi cắn một cái bánh bao, có chút không rõ vì sao, "Nhưng mà anh nói với tôi cũng không hữu dụng mà, tôi lại không phải người phụ trách phương diện này."

"Làm sao sẽ? An Nhiên không phải cô là tổng đội trưởng căn cứ sao? Nếu như cô chịu vì tôi dẫn kiến, tổ nhỏ chuyên nghiệp hẳn là sẽ không từ chối chứ?" Hắn có chút vội vàng nói, "Không phải thời gian chúng ta ở cái căn cứ này rất lâu sao? Không làm gì đó luôn cảm thấy rất khó chịu a! Hơn nữa, tôi chỉ cần một cơ hội là tốt rồi, còn có thể lưu lại trong tổ nghiên cứu nhỏ hay không, xem hết thực lực của tôi."

"Nếu anh nói như vậy... Được rồi, tôi sẽ giúp anh hỏi một chút." Nhìn hắn thành khẩn như vậy, tôi cũng không tiện kiên quyết từ chối, có thời gian đi hỏi một chút Đàm Kiệt chuyện phương diện này đi, vừa vặn lần này Tiêu từ thành phố A mang về một nhóm mấy móc tiên tiên, nói vậy cũng là cần nhân thủ.

"Cảm ơn cô." Hắn vui vẻ cười cười, liền cáo từ.

Một khúc nhạc dạo ngắn này rất nhanh sẽ bị tôi quên ở sau đầu, nhưng cũng bởi vì sau thất lạc mở cửa mà tạm thời bỏ đi ý nghĩ tìm Tiêu.

Nhìn đồng hồ, tôi quyết định lập tức đi gặp vị Kha tiểu thư kia một hồi, mau chóng chứng thực một ít tư tưởng của tôi.

Hai ngày nay, bởi vì thành phố A bị hủy mà cấm chỉ dị năng giả tùy ý rời đi căn cứ, tránh khỏi trước khi đang giải quyết mầm họa có dị năng giả lạc đàn bị xác sống vây công, đội viên thám hiểm giống như nàng dựa vào sẵn bản xác sống và sưu tầm vật tư tạm thời không cách nào công tác, nên đều ở lại nơi đây.

Dựa theo địa chỉ Đàm Kiệt cho, tôi đi tới một chỗ đường phố rộng rãi sạch sẽ.

Đây là một nhà trọ tiểu khu tương đối cao cấp, người lui tới cũng không nhiều, khả năng là bởi thời gian còn sớm, chẳng qua là người ra vào đều là dị năng giả khí thể mãnh liệt, có thể thấy được điều kiện phân phối tới đây ở, là tượng trưng thực lực.

Đương nhiên, cũng bởi vì qua lại đều là dị năng giả, một người bình thường không có dị năng gọn sóng trái lại có vẻ đặc biệt phá lệ.

Tôi đứng cửa, liền nhìn thấy trên sân cỏ dưới lầu tiểu khu, một bóng người cao gầy đang luyện tập động tác đá chân đơn giản - nhấc chân, ra chân, về thế, một động tác phi thường căn bản, nhưng làm đến khí thể phi phàm, tựa hồ tại đáy mắt xẹt qua tàn ảnh -- thật nhanh!

Dường như tôi có thể nghe thấy mỗi một lần ra chân sau mang theo tiếng kinh phong.

Người này, cắt tóc ngắn gọn gàng nhanh chóng, ăn mặc áo lót vận động màu đen với quần nhiệt bó sát người, tứ chi thon dài mà rắn chắc, vóc người cân xứng nhưng không hiện ra đơn bạc, màu da ngăm, như một con báo nhỏ thủ thế chờ đợi, trên người mơ hồ lộ ra một loại khí thể áp bách, so với dị năng giả bình thường càng khiến người hoảng sợ.

Tôi hầu như một chút khẳng định, đây chính là người tôi muốn tìm.

Có điều, Kha Dĩ Lâm không phải nữ nhân sao?

"Có việc?" Tiếng nói hơi thấp, đúng là một hồi liền nghe ra là giọng của nữ nhân, nàng chuyển sang đây nhìn về phía tôi, mắt phượng hơi nheo lại, ánh mắt vô cùng sắc bén, như là lưỡi dao đâm thẳng lòng người.

"Xin hỏi, là Kha Dĩ Lâm, Kha tiểu thư sao?" Tôi đến gần đi vào, nhìn nàng khẽ cười nói.

"Gọi tên tôi là được rồi, không phải gọi tiểu thư, " nàng kéo qua một bên khăn mặt xoa xoa mồ hôi trên cổ, vô tình hỏi, "Còn là ai?"

"Tôi họ Tạ, Tạ An Nhiên, mới nhậm chức tổng đội trưởng đội Duy An." Tôi chú ý tới tuy nàng nhìn như đứng thả lỏng, bắp thịt nhưng vẫn căng thẳng, hai chân cũng bày tư thế bất cứ lúc nào đều có thể công kích, lòng cảnh giác rất mạnh; nghe được tên của tôi sau, nhướng nhướng mày, tựa hồ rất kinh ngạc nguyên nhân tôi tìm đến nàng.

"Ồ? Cô chính là tổng đội trưởng mới nhậm chức à... Thật kính thật kính, không biết tổng đội trưởng các hạ ý đồ đến?" Nàng ngoài miệng nói thật kính, trong mắt nhưng không có nửa phần kính ý, khóe miệng thậm chí dẫn theo một chút độ cong trào phúng, dường như đối với tôi có mấy phần địch ý, tại sao vậy chứ? Đây là lần đầu tôi gặp mặt nàng mà.

"Là như vậy, tôi nghe nói ngài ở phương diện học võ có trình độ rất cao, cho nên muốn mời ngài đảm nhiệm huấn luyện viên quân sự, chỉ điểm người bình thường khác không có dị năng trong căn cứ." Thu hồi vừa muốn mở miệng "Tiểu thư", tôi thẳng thắn tính lược xưng hô, chỉ nhắc tới ý đồ tôi đến đây.

"Ý của cô là, để tôi đi dạy người bình thường vật lộn?" Trong mắt lộ ra một vẻ phức tạp, độ cong trào phúng khóe miệng nhưng càng giương lên, rõ ràng đến mức độ không hề che giấu.

"Đúng, ngài không có nghe lầm. Tôi hi vọng ngài có thể làm huấn luyện viên, huấn luyện những người bình thường không có võ này, tốt xấu để bọn họ có một ít năng lực tự vệ..." Tôi còn muốn nói rõ, nhưng được nàng không chút lưu tình trả lời, "Rất xin lỗi, tôi từ chối."

Nàng thẳng tắp mà nhìn tôi, trong đôi mắt như là đốt hai ngọn lửa, sáng đến kinh người, khiến trong lòng tôi chấn động, hầu như đã quên phải làm sao tiếp lời: "Thế nhưng..."

"Không có thế nhưng, " nàng lần thứ hai lạnh lùng cắt ngang lời tôi, nắm khăn mặt, "Thức --" xoay người quay lưng, từng chữ từng chữ nói rằng, "Tôi nói rồi, tôi, cự, tuyệt."

Bóng lưng rời đi lạnh lẽo cứng rắn cao ngạo, tựa hồ không mang theo một chút chỗ trống cứu vãn.

Tác giả có lời muốn nói: Ồ ồ ồ ta cảm thấy Kha tiểu thư loại này mang theo quân lữ khí chất lạnh lẽo cứng rắn nữ hán chỉ rất có yêu ~ đại gia cảm thấy nắm ~

Cho tới Lang Nha cùng Hỏa Phượng Hoàng cái gì, xin tha thứ tác giả là cái mê kịch truyền hình, lúc trước thật sự có bị Hỏa Phượng Hoàng này sinh đến nghĩ thông đồng nhân khanh thần mã, thẹn thùng che mặt...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 90: Tạ: Khải Vi (Hạ)

"Chờ một chút." Tôi đương nhiên không cam lòng liền trở mặt để nàng rời đi như vậy, cũng không kịp nhớ thất lễ hay không thất lễ, liền vội vàng tiến lên kéo lại cổ tay nàng. Tôi biết nàng là võ đại sư không kém gì Mặc Mặc, không có gì bất ngờ xảy ra, tôi đại khái không đụng tới một cọng tóc gáy của nàng, thế nên tôi vẫn chăm chú nhìn chằm chằm cánh tay của nàng vận động quỹ tích, lúc nàng sắp sửa bỏ qua, đột nhiên xuất kích, trở tay trở lại cổ tay nàng.

Một chiều này vẫn là Mặc Mặc dạy cho tôi, lấy hữu tâm tính vô tâm, vẫn đúng là khiến tôi thành công. Nói vậy Kha Dĩ Lâm cũng không ngờ tới sẽ bị tay mơ như tôi này nắm lấy đi.

"Buông tay." Nàng nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn tôi, lạnh lẽo đến giống như đang nhìn một bộ thi thể.

Nàng lạnh không giống Tiêu, không phải thông dong nhìn quen sinh tử, mà là một loại hồ hững mông theo sát khí, đó là ánh mắt nhân tài thực sự được gấp máu tanh, là kiên nghị từ trong đồng xác biến máu bò ra, Tôi không khỏi lần thứ hai cảm thán: Quả nhiên là nữ nhân từ bên trong tận thế giết ra đường máu.

"Tôi biết làm như vậy rất mạo muội, cũng không hi vọng làm người khác khó chịu, có điều tôi vẫn là muốn xin Kha tiểu thư cho tôi một chút thời gian, cùng tôi đi một chỗ, " tôi một bên cấp tốc nói, vừa quan sát sắc mặt của nàng, nghe được tôi lần thứ hai xưng hô nàng là "Tiểu thư" sau, mảy phong tựa đao tước của nàng mạnh mẽ nhấn lại, muốn nói điều gì rồi lại mím chặt khóe môi, đáng vẻ phiền muộn lại càng chân thật hơn so với lúc trước lãnh khốc. Trước khi nàng sắp sửa nổi khùng buông lỏng tay ra, hơi mỉm cười nói, "Tôi cũng không phải muốn uy hiếp cô cái gì, chỉ là, tôi thân là tổng đội trưởng căn cứ, sự tình phải phụ trách xử lý quá nhiều, nếu như ngay cả ngăn ấy việc nhỏ đều làm không xong, làm sao có tính lực xử lý đại sự giải trừ hạn chế ra vào căn cứ đây?"

"Nếu như đây cũng không tính là uy hiếp, vậy cô nói cho tôi cái gì mới là uy hiếp?" Nàng nắm chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt tôi, khăn mặt đáng thương ở trong tay nàng tựa hồ cũng sắp bị xé rách rồi.

Đối với nàng đội viên thám hiểm dựa vào săn bắn xác sống và sưu tập vật tư tới nói, căn cứ vẫn cấm chỉ ra vào, cũng đem lại ảnh hưởng lớn đối với kế sinh nhai của nàng, thảo nào duy trì không được hình tượng lãnh khốc, gần như phá công táo bạo lên.

"A, nếu như cô nhất định phải nghĩ thế, tôi cũng không có cách nào, " tôi dễ dàng cười cười, lần thứ nhất cảm thấy cái chức vị tổng đội trưởng này còn dùng rất tốt, thủ đoạn lấy thế để người cũng khiến thuận buồm xuôi gió, xem ra tôi cũng rất có thiên phú đóng vai bạch kiếm, "Như vậy, không biết Kha tiểu thư trả lời là?"

Cảm giác nàng bởi vì ba chữ "Kha tiểu thư" mà tàn nhẫn nhú nhú mảy, tựa hồ một giây sau liền muốn nhào lên hành hung tôi một trận.

Đang muốn phải làm sao né tránh quả đấm của nàng, liền thấy nàng hít vào một hơi thật dài, không nhìn được liếc nhìn tôi một chút: "Đi nơi nào?"

Trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm, cũng không tiện biểu hiện ra, chỉ hướng nàng nở nụ cười hờ hờ, trước tiên xoay người: "Đi theo tôi."

"Chờ một chút." Tôi đương nhiên không cam lòng liền trở mặt để nàng rời đi như vậy, cũng không kịp nhớ thất lễ hay không thất lễ, liền vội vàng tiến lên kéo lại cổ tay nàng. Tôi biết nàng là võ đại sư không kém gì Mặc Mặc, không có gì bất ngờ xảy ra, tôi đại khái không đụng tới một cọng tóc gáy của nàng, thế nên tôi vẫn chăm chú nhìn chằm chằm cánh tay của nàng vận động quỹ tích, lúc nàng sắp sửa bỏ qua, đột nhiên xuất kích, trở tay trở lại cổ tay nàng.

Một chiều này vẫn là Mặc Mặc dạy cho tôi, lấy hữu tâm tính vô tâm, vẫn đúng là khiến tôi thành công. Nói vậy Kha Dĩ Lâm cũng không ngờ tới sẽ bị tay mơ như tôi này nắm lấy đi.

"Buông tay." Nàng nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn tôi, lạnh lẽo đến giống như đang nhìn một bộ thi thể.

Nàng lạnh không giống Tiêu, không phải thông dong nhìn quen sinh tử, mà là một loại hồ hững mông theo sát khí, đó là ánh mắt nhân tài thực sự được gấp máu tanh, là kiên nghị từ trong đồng xác biến máu bò ra, Tôi không khỏi lần thứ hai cảm thán: Quả nhiên là nữ nhân từ bên trong tận thế giết ra đường máu.

"Tôi biết làm như vậy rất mạo muội, cũng không hi vọng làm người khác khó chịu, có điều tôi vẫn là muốn xin Kha tiểu thư cho tôi một chút thời gian, cùng tôi đi một chỗ, " tôi một bên cấp tốc nói, vừa quan sát sắc mặt của nàng, nghe được tôi lần thứ hai xưng hô nàng là "Tiểu thư" sau, mảy phong tựa đao tước của nàng mạnh mẽ nhấn lại, muốn nói điều gì rồi lại mím chặt khóe môi, đáng vẻ phiền muộn lại càng chân thật hơn so với lúc trước lãnh khốc. Trước khi nàng sắp sửa nổi khùng buông lỏng tay ra, hơi mỉm cười nói, "Tôi cũng không phải muốn uy hiếp cô cái gì, chỉ là, tôi thân là tổng đội trưởng căn cứ, sự tình phải phụ trách xử lý quá nhiều, nếu như ngay cả ngăn ấy việc nhỏ đều làm không xong, làm sao có tính lực xử lý đại sự giải trừ hạn chế ra vào căn cứ đây?"

"Nếu như đây cũng không tính là uy hiếp, vậy cô nói cho tôi cái gì mới là uy hiếp?" Nàng nắm chặt nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt tôi, khăn mặt đáng thương ở trong tay nàng tựa hồ cũng sắp bị xé rách rồi.

Đối với nàng đội viên thám hiểm dựa vào săn bắn xác sống và sưu tập vật tư tới nói, căn cứ vẫn cấm chỉ ra vào, cũng đem lại ảnh hưởng lớn đối với kế sinh nhai của nàng, thảo nào duy trì không được hình tượng lãnh khốc, gần như phá công táo bạo lên.

"A, nếu như cô nhất định phải nghĩ thế, tôi cũng không có cách nào, " tôi dễ dàng cười cười, lần thứ nhất cảm thấy cái chức vị tổng đội trưởng này còn

dùng rất tốt, thủ đoạn lấy thế đè người cũng khiến thuận buồm xuôi gió, xem ra tôi cũng rất có thiên phú đóng vai bạch kiếm, "Như vậy, không biết Kha tiểu thư trả lời là?"

Cảm giác nàng bởi vì ba chữ "Kha tiểu thư" mà tàn nhẫn nhú nhú mày, tựa hồ một giây sau liền muốn nhào lên hành hung tôi một trận.

Đang muốn phải làm sao né tránh quả đấm của nàng, liền thấy nàng hít vào một hơi thật dài, không nhịn được liếc nhìn tôi một chút: "Đi nơi nào?"

Trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm, cũng không tiện biểu hiện ra, chỉ hướng nàng nở nụ cười hớn hở, trước tiên xoay người: "Đi theo tôi."

"Cô nói không sai, nhưng tôi tin tưởng còn có một câu nói: Cứu người một mạng còn hơn xây bảy cấp phù đồ, "tôi ép buộc chính mình xoay mặt, không nhìn tới những ánh mắt ước ao của chủ bán, bọn họ phần lớn là người thân của những người bị bán này, nếu không phải bị bắt cóc đi, như thế nào sẽ đi đến một bước này, "Nếu như bọn họ có năng lực đi săn bắn xác sống, bảo vệ mình không bị dị năng giả bắt nạt, bọn họ liền không cần thông qua phương thức này để sinh tồn, cũng không cần tuyệt vọng ở trong vùng bùn cang lún cang sâu."

"Lẽ nào cô cho rằng, dạy bọn họ chút võ kỹ gà mờ liền có thể thay đổi tất cả? Đừng ngây thơ!" Nàng cười lạnh, nụ cười sắc bén mà trào phúng, "Người như các cô, mãi mãi đều cao cao tại thượng, tự cho là bổ thí lan tràn lòng thông cảm, khoa tay múa chân nhưng xưa nay không phụ trách, làm sao các cô sẽ biết cái gì gọi là đau khổ? Cái gì gọi là tuyệt vọng?"

Tôi không nhịn được nhú mày: Nhìn bộ dáng này của nàng, rõ ràng là đối với tôi có tiên nhập vi chủ* thành kiến, liền đối đưa ra ý nghĩ và kiến nghị đối với tôi cũng không chút nghĩ ngợi từ chối, cố chấp khó chơi, hơi có chút vương tay chân. (* vào trước là chủ; ẩn tượng đầu giữ vai trò chủ đạo)

"Kha tiểu thư, có thể tôi thật sự như cô nói vậy, không có cách nào cảm động lấy đối với nỗi thống khổ và tuyệt vọng của bọn họ, nhưng tôi tin tưởng, cô nhất định có thể lý giải bọn họ, đúng không?" Tôi thử thay đổi một góc độ khuyên bảo nàng, "Thế nhưng ngay cả cô cũng lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, vậy còn có ai đồng ý cứu viện bọn họ đây? Khả năng bọn họ mãi mãi cũng không có cơ hội tìm về tự tôn và quyền lợi làm người, lẽ nào, đây chính là cô muốn nhìn đến sao?"

"Tôi..." Nàng hiển nhiên cũng không giống biểu hiện bên ngoài thờ ơ không động lòng, cũng không giống đầu tiên nhìn tôi đi máu lạnh như vậy, đáy mắt giây dựa để tôi thấy một tia ánh rạng đông thoáng ló.

"Kha tiểu thư, tôi cũng không cần cô trả giá quá nhiều thời gian với tinh lực, chỉ cần mỗi ngày rút ra thời gian một tiếng truyền thụ võ kỹ cho một nhóm người, tôi sẽ an bài người có năng khiếu tiếp tục mở rộng truyền bá ra. Ngoài ra, tôi còn có thể giới thiệu cô gia nhập vào trong Duy An đội, hưởng thụ tài nguyên tốt nhất trong căn cứ, cùng với quyền ưu tiên lựa chọn tổ đội săn bắn." Suy nghĩ một chút, tôi lại đưa ra một điều kiện phong phú, cái này cũng là tôi lấy toàn bộ quyền hạn đội trưởng có thể dành cho; nếu là nàng không đáp ứng nữa, tôi cũng liền từ bỏ cùng nàng câu thông, trực tiếp tìm Mặc Mặc cái tên mê võ nghệ cùng nàng đánh một trận là được rồi.

"Một tháng." Nàng yên tĩnh một lúc, bỗng nhiên mở miệng nói.

"Cái gì?" Tôi không rõ mà nhìn nàng, chờ lời giải thích của nàng.

"Tôi chỉ huấn luyện bọn họ một tháng, "nàng nghiêm túc nhìn tôi một chút, vừa nhìn về phía đám bán hàng rong kia, ánh mắt thanh minh mà kiên định, "Về phần có học hay không, có thể học bao nhiêu, không phải chuyện của tôi."

"Được." Tôi biết đây đại khái là nàng nhượng bộ to lớn nhất, trong lòng thở dài, trên mặt chính là vui mừng vui sướng, "Kha tiểu thư thực sự là trái tim hiền lành."

Nàng không có trả lời, tựa như cười mà không phải cười liếc tôi một chút, trực tiếp xoay người đi rồi.

-- xem ra là bị đối phương chán ghét đây.

Tôi bắt đầu đi cười cười, cũng xoay người đi trở về.

Có một chút kỳ thực Kha Dĩ Lâm không có nói sai: Chỉ dựa vào truyền dạy những người bình thường này võ kỹ đơn giản cũng không thể từ trên căn bản thay đổi hiện trạng của bọn họ, chỉ có chính bọn họ từ nội tâm kiên định lên, trở nên mạnh mẽ, ngay sau đó mới có thể chân chính thoát khỏi địa vị bất bình đẳng, không hề bị các dị năng giả áp chế. Phải trước tiên cung cấp cho bọn họ cơ hội công tác, cho bọn họ hi vọng ổn định sinh hoạt và nền tảng phát huy sở trường.

Nhân loại ở bên trong lịch sử dài lâu sáng tạo ra nhiều kỳ tích như vậy, cũng diễn sinh ra đủ loại ngành nghề, 360 nghề nào cũng có trạng nguyên, muốn cho xã hội tiến bộ, xã hội kết cấu hoàn thiện, liền cần nhân tài phương diện khác nhau.

Ở giai đoạn trước kiến thiết căn cứ còn xem không nổi bật, thế nhưng theo căn cứ khắp mọi mặt đi vào quỹ đạo, các dị năng giả cho rằng hệ thống phòng ngự đơn giản đã không cách nào thỏa mãn nhu cầu toàn bộ căn cứ.

Tìm kiếm vật tư cần nhờ dị năng giả, thế nhưng phân loại thu dọn nhưng không cần; thức ăn thực vật lương thực cần nhờ dị năng giả, thế nhưng hậu kỳ gia công sản phẩm không cần... Thậm chí, hành chính, nghiên cứu khoa học, các phương diện nhân văn nhân tài đặc thù cũng không phải dựa vào dị năng có thể đảm nhiệm được.

Dị năng giả chỉ là ở khu vực đặc biệt có năng lực đặc thù, mà không phải vạn năng.

Từ lâu dài nhìn lên, người bình thường có chút đặc biệt mới có thể có tầm quan trọng vượt xa dị năng giả.

Trải qua liên hệ với Kha Dĩ Lâm, tôi tựa hồ cũng càng ngày càng rõ ràng một chút nội tâm ý nghĩ bản thân: Tôi không chỉ muốn thay A Thư bảo vệ tốt cái căn cứ này, tôi càng muốn đem nó chế tạo thành một mảnh thiên đường có thể ở trong hoàn cảnh càng ngày càng ác liệt lâu dài tồn tại và kéo dài phát triển, miền đất hứa một người có năng lực đặc biệt cùng hài hòa tồn tại với người bình thường... Nói tôi ngây thơ cũng được, nói tôi ấu trĩ cũng được, vì cái mục tiêu này, tôi sẽ đem hết toàn lực phấn đấu.

-- tôi quyết định, sau đó, tên căn cứ liền đổi thành "Khải Vi" đi.

Khải với sự suy thoái, Vi với nghèo khó.

Căn cứ biến cách, liền bắt đầu từ tên.

Khi tôi không chờ được nữa muốn cùng Tiêu chia sẻ ý nghĩ của tôi thì, đã thấy một đám người mệnh

mông cuồn cuộn đi đến trước mặt-- quần áo rách nát, còn có nhàn nhạt mùi máu tanh, tựa hồ mới vừa trải qua một phen đại chiến, thực tại có chút chật vật; nhưng là trong mắt của bọn họ lộ ra lăm lăm sát khí, giống như bảo kiếm xuất khỏi vỏ, mũi nhọn khiến người không dám thẳng tiếp xúc. Mà ở trước đám người kia, nhưng là một bóng người xinh đẹp cao dài.

Tu thân áo gió có vẻ già giãn mà thần khí, trên mặt tinh xảo một mảnh lạnh nhạt, rõ ràng là hững hờ đi tới, nhưng không thể nghi ngờ là phong cảnh cực kỳ chói mắt trong đám người này.

-- tôi nghe được bên trái nơi ngực như sấm ầm ầm vang động, một hồi lại một hồi, dường như muốn phá tan lồng ngực, nhảy đến trước mặt người kia, để nâng nhìn một chút tâm ý của tôi, nghe một chút tiếng lòng của tôi.

Tác giả có lời muốn nói: A, chế tạo xã hội không tưởng thần mã, Tiểu An Từ người thực sự là nghĩ quá nhiều → _ →

Ta chờ xem mị mị quân hóa thân Doraemon thể người lao tâm lao lực o(n_n)o

Gào... Ngày hôm nay ở bên ngoài xã giao chạy về nhà đã tám giờ cuối cùng cũng coi như mã xong thực sự là tâm nhét a... Lúc trước lên bảng thời điểm ta đều không như thể chăm chỉ quá tat

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 91: Tiêu: Tử Bạt

Hừ, đám người này hiệu suất cũng thật là kém.

Tôi nhìn đồng hồ một chút, sắp tới mười một giờ, bên trong tiếng chém giết mới dần dần ngừng lại.

Tên đầu tiên đi ra chính là người chia bài gọi La Khải, hắn không biểu cảm gì, trái lại áo sơ mi trắng dính tảng lớn máu đen, có lẽ có hắn, nhưng mà nhiều hơn là của người khác.

Sức chiến đấu hệ sét quả nhiên không thể khinh thường, bỗng nhiên tôi có chút hiếu kỳ nếu sau khi hắn thấy Nhị Bảo, biết được có một con xuân cầu vô lại nắm giữ năng lực tương tự hắn, còn có thể duy trì gương mặt lạnh băng băng băng này không.

Sau hắn lục tục đi ra vài tên dị năng giả, trên người đều mang theo mùi máu tanh dày đặc, sắc mặt cũng là trắng bệch, xem ra là ở bên trong đánh kịch liệt, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, có thể sống sót mà đi ra ngoài cũng là dựa vào một luồng khí phách.

Một lát sau, hai chị em Lôi Tinh hai nâng nhau đi ra, chỉ chịu chút vết thương nhẹ, đúng là ngoại dự liệu của tôi.

Nhìn thấy tôi, Lôi Tinh đỡ bé gái có ba phần tương tự nàng đến gần phía tôi, muốn nói cảm ơn, tôi khoát tay áo một cái, ra hiệu các nàng cầm khẩu. Xưa nay tôi đều không phải lòng tốt tới cứu người, không cần các nàng cảm tạ.

Lại đợi một lúc, lúc tôi kiên trì sắp khô kiệt, rốt cục đã không còn người đi ra.

Dẫn dò Lôi Tinh kiểm kê nhân số một hồi, ngoại trừ thừa dịp loạn trốn ra được 123 người bị coi như hàng hóa, sáu mươi ba tên dị năng giả từ sông bạc mang đến, còn sót lại ba mươi một tên, vậy mà có thể lưu lại một nửa, đủ thấy được hóa ra thủ vệ nơi này có cỡ nào không đỡ nổi một đòn.

Trong đám người sắp bị giao dịch này, ngược lại cũng có ba mươi tên dị năng giả, vừa vặn bổ sung hơn ba mươi chỗ trống này, còn lại người bình thường liền để lại thu thập tàn cục thôi. Đến lúc tôi thương lượng với An Nhiên qua, tự nhiên sẽ sắp xếp nơi đi cho bọn họ.

"Chúc mừng các vị, thông qua vòng sơ khảo." Tự giác bố trí thích đáng tất cả mọi người thoát được, lúc bọn hắn đang bình phục hô hấp, tôi nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay, dẫn sự chú ý của bọn họ, "Như vậy, mười phút sau đó, xuất phát đi chỗ cần đến kế tiếp."

"Kính nhờ! Mười phút làm sao đủ nghỉ ngơi a? Cảm tình người cứ ngốc ở một bên xem kịch vui, nửa phần không bị mệt? Có lòng thanh thản nói châm chọc, nếu không đổi người thử xem! Mọi người chính là muốn mệt chết... A!" Người kia tâm tình bất mãn oán giận im bật đi, lập tức biến thành ôm vai gào lên đau đớn.

Tôi nhú nhú mày lại: Nếu không phải sợ An Nhiên không cao hứng, không thể ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người giết bữa, một đao này nhắm vào không chỉ là bả vai của hắn.

"Mệt rồi liền muốn nghỉ ngơi? Người cho rằng xác sống sẽ cho người cơ hội nghỉ ngơi sao?" Tôi cũng không nhìn tới hắn, chỉ nhân nhợt nhạt quét một vòng mọi người khác, ghi nhớ thần sắc của bọn họ, "Muốn thư thư phục phục sinh sống, không bằng lập tức đi chết, xong hết mọi chuyện, đỡ phải liên lụy người khác."

Liếc mắt nhìn ánh mắt hắn phần hận, tôi khinh thường cười lạnh, quơ quơ đao nhọn trong tay, đối hắn mềm nhẹ nói rằng: "Hoặc là, nhất gan không dám động thủ, ta cũng có thể làm giúp, đưa hắn ra đi."

Hắn biến sắc mặt, cho dù vẫn là ánh mắt phần hận, cũng đã cúi đầu không dám tiếp tục đối mặt với tôi, mà những người khác cũng dồn dập tránh đi tầm mắt của tôi.

"Còn có người ghét mệt sao?" Tôi nhẹ nhàng hỏi.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, chỉ có hoặc nhẹ hoặc trầm tiếng hít thở liên tiếp.

"Rất tốt, xuất phát." Tôi gật gật đầu, hồi tưởng địa chỉ gần nhất trong danh sách dưới đây, chậm rãi đi về phía trước. Nếu không phải kiêng kỵ thân thể bọn họ uể oải, tôi cũng không cần cố ý chậm lại bước chân.

Con người a... Thân thể yếu đuối yếu như vậy, vẫn cứ còn kiêu căng tự mãn như thế, cứ lấy vạn vật chi linh* tự hào, thực sự là sinh vật mâu thuẫn mà buồn cười. (*Người là vạn vật chi linh, đồng thời, người cũng là một loại động vật. Bởi là vạn vật chi linh nên người có thể mang hình tượng của đủ mọi cảm thú.)

Nếu như vẫn duy trì loại tự kiêu mù quáng này, chúng có một ngày sẽ bị chủng tộc cao tốc tiến hóa tiêu diệt - tỷ như, xác sống.

Bỏ ra hai giờ giải quyết hai nơi trong danh sách, duy trì tốc độ này như vậy, đại khái tám giờ sáng sớm ngày mai liền có thể đem hơn một nửa thể lực dưới đất dọn dẹp sạch sẽ. Sau đó An Nhiên biết có thể giặt náy cả mình không đây?

Chờ mong nàng có thể sẽ có phản ứng đáng yêu, bước chân tôi không khỏi nhanh hơn một chút.

Một buổi tối trôi qua rất nhanh, ở bên trong lần lượt lặp lại, hoàn thành thanh tẩy ngang qua khu Bắc, không kém với dự tính bao nhiêu, đến khoảng tám giờ rưỡi sáng, đầu mục lớn nhỏ trong danh sách đã giải quyết một nửa.

Theo Lôi Tinh thống kê, tổng cộng có gần nghìn người bình thường bị thu nạp, mà dị năng giả thì lại từ đầu tới cuối duy trì trên dưới năm mươi người. Bởi không ngừng chiến đấu, không ngừng đào thải những tên không tiếp tục chống đỡ được, rồi lại không ngừng gia nhập người mới vào, cuối cùng chỉ có bảy, tám người là ban đầu từ trong sông bạc đi ra. Nhưng hào kiệt không thể nghỉ ngơi, bảy, tám người này là tinh nhuệ bên trong tinh nhuệ, cũng là nhóm người bên trong có giá trị bồi dưỡng nhất.

Trải qua luân phiên ác chiến, tất cả mọi người thể lực và sức mạnh tinh thần đều đạt đến giới hạn, có thể kiên trì toàn dựa vào một luồng sức lực ý chí và dục vọng mãnh liệt cầu sinh, mà hai điều khoản này, chính là phẩm chất quan trọng hơn dị năng. Chỉ có thông qua chọn lựa đào thải tàn khốc, những người này mới sẽ từ từ trở thành đội viên tôi cần thiết, nếu như ngay cả chút khó khăn ấy đều khắc phục không được, vậy những thứ người này cần bản cũng không có tư cách được tôi huấn luyện.

Bây giờ bọn họ như là một lưỡi dao sắc vừa đánh bóng tốt, dũng cảm tiến tới, không gì không xuyên thủng; tôi cần phải làm là biến bọn họ thành bảo kiếm phong mang nội liễm, bắt mình tắc đi, nhất mình kinh nhân* - bọn họ sẽ là vương bài trong tay An Nhiên, bất kể là Tức Mặc tỷ muội cũng tốt, ám bộ Tướng Thiên cũng được, đều không thể lay động vị trí tổng đội trưởng của nàng. (*bình thường không có biểu hiện đặc biệt, nhưng khi làm sẽ khiến mọi người kinh ngạc)

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến; tôi đang suy nghĩ An Nhiên, bỗng nhiên liền cảm giác được khí thế của nàng.

Giương mắt nhìn lại, nàng một thân một mình đứng đầu hẻm, lẳng lẳng nhìn tôi, như con thỏ nhỏ bị dọa đến. Lòng tôi bởi vậy mềm mại lên, ngay cả vẻ mặt cũng không tự chủ nhu hòa, bước nhanh đi tới trước mặt nàng, giờ tay xoa xoa nàng lưu hải: "Thế nào choáng váng?"

Quảng thời gian này, ban đầu tóc nàng ngắn nhỏ vụn tơi tai đã dài không ít, lưu hải trên trán che khuất lông mày, cũng thường thường đồng thời che lấp vẻ mặt nàng, khiến tôi khó có thể thấy rõ ý nghĩ của nàng, khuôn mặt kia xinh đẹp đáng yêu càng ngày càng dịu dàng, rồi lại lộ ra nhàn nhạt xa cách, phảng phất không để ý liền cùng nàng cách đến xa.

"Tiêu? A, không... không có gì." Đột nhiên trong mắt nàng chiếu ra cái bóng của tôi, cứ như dùng hình ảnh vài giây, nàng mới bừng tỉnh lấy lại tinh thần nghiêng mở ánh mắt, sắc mặt lộ ra một hồi nhàn nhạt phần hồng, "Đứng, đứng rồi, bọn họ là?" Chỉ chỉ đám người phía sau tôi, nàng tò mò hỏi.

"Bọn họ là... đội viên Từ Bạt." Tôi tùy ý cho đội ngũ mới sắp thành lập đội một cái tên, lại suy nghĩ lời giải thích một chút.

"Từ, Bạt?" Nàng nháy mắt một cái, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

"Ừm, kể sau bốn phân đội Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, tôi quyết định thành lập một tân đội ngũ, tên liền gọi Từ Bạt, "tôi nắm tay nàng, lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ mu bàn tay của nàng, một bên giải thích, "Nhân số không cần quá nhiều, quý ở tinh nhuệ, chủ yếu phụ trách em an toàn và xử lý một ít sự vụ bí ẩn."

"Sự vụ bí ẩn?" An Nhiên cau mày, tựa hồ rất nghi hoặc, "Tỷ như ra sao?"

Đương nhiên tôi không thể trực tiếp nói cho nàng là vì làm chuẩn bị phòng bị Tức Mặc tỷ muội thậm chí là Đàm Kiệt, nghĩ đến nàng cũng không muốn người khác vì nàng liều mạng.

"Tỷ như, đối phó con xác sống vương Lý Phàm." Tôi linh cơ hơi động, nghĩ đến người này, hắn cũng là một mầm họa lớn, một ngày chưa diệt trừ, liền một ngày bất an, cũng không biết hiện tại hắn khôi phục trở về chưa, hoặc là so với trước càng mạnh hơn?

"Thì ra là như vậy... xác thực là rất tất yếu." Nàng trình trọng gật đầu, nắm thật chặt bàn tay cùng tôi trùng điệp, "Tiêu, em sợ con xác sống vương đó sẽ không giảng hoà, đến khi hắn nghỉ ngơi lấy sức, đánh tới cửa liền gay go, chị..."

Tôi khẽ mỉm cười, đánh gãy nàng: "Không cần phải lo lắng tôi, xấu nhất tôi còn có thể về trong không gian, ngược lại em, nếu tiếp nhận chức vị tổng đội trưởng, không phải càng nên bảo trọng bản thân an toàn sao?"

Nàng chần chờ một chút, nhưng là bị tôi thuyết phục, chẳng qua lo lắng lo lắng nắm tay tôi, phảng phất một giây sau con xác sống vương kia liền muốn tìm tới cửa vậy, thật là khó đến đáng yêu.

Vì dời đi sự chú ý của nàng ra chỗ khác, tôi cùng nàng thương lượng thu xếp công việc cho những người bình thường được cứu ra.

Nhưng mà nàng đã có an bài, cười nói: "Em xin nhờ một huấn luyện viên vật lộn rất lợi hại, không lâu nữa chị liền có thể nhìn thấy cô ấy. Cô ấy võ kỹ rất cao minh, người cũng rất tốt, chính là tính tình rất lạnh không tốt lắm tiếp cận, em thật vất vả mới thuyết phục cô ấy đáp ứng đó!"

"Ồ? Thật không..." Tôi nhui mày, nhìn nàng mặt mày hớn hở mà hình dung dáng vẻ một người khác, không tên cảm thấy không thích.

Thấy nàng còn muốn nói nữa, giống như lơ đãng hỏi: "Đúng rồi, ăn điểm tâm chưa?"

Nàng cắn cắn môi, kéo cánh tay của tôi gật đầu, lại lắc đầu.

"Đây là ăn hay chưa ăn?" Tôi không rõ vì sao mà nhìn nàng, còn muốn hỏi lại, đã thấy phía sau nàng đang có một người nam nhân mặc tây phục đen cấp tốc chạy tới.

Tôi đem An Nhiên kéo ra phía sau, trầm giọng quát hắn dừng lại: "Làm cái gì?"

Hắn dừng bước, nhưng cũng không nhìn tôi, chỉ là vội vàng quay về An Nhiên nói rằng: "Tổng đội trưởng, Đàm đội phó phái tôi tìm đến ngài, mời ngài hoà tốc trở lại!"

"Xảy ra chuyện gì sao?" An Nhiên từ phía sau tôi vọt đến trước mặt hắn, nghiêm túc hỏi.

"Tôi cũng không quá rõ ràng, thật giống là có một đám người đem tòa nhà văn phòng vây quanh, ồn ào làm phiền muốn gặp ngài." Hắn khó xử nắm tóc, nhưng cũng không nói ra được nhiều tin tức hữu dụng hơn.

"Được, tôi lập tức đi." An Nhiên nói muốn đi với hắn, tôi vội vàng kéo nàng, "Chờ đã."

Thờ dãi, trong lòng hơi có chút bất đắc dĩ chỉ tiếc mài sắt không nên kim, tôi vẫy vẫy tay, đem Lôi Tinh kêu đến nhẹ giọng nói rằng: "Ghi nhớ danh sách đám đội viên này, đúng lúc này ngày mai dẫn theo bọn họ đến sông bạc thành Bắc tập hợp... Người đến muộn hoặc vắng chỗ, tự gánh lấy hậu quả."

Nàng gật đầu, xoay người đi thông báo đám đội viên, nữ nhân này tuy rằng thực lực không tính mạnh nhất, thế nhưng tự có một luồng sự dẻo dai, rất có tổ chức tài năng, mới có thể đảm nhiệm dẫn đầu đám người kia được.

"Đi thôi." An Nhiên xong chuyện đám đội viên này, tôi dẫn An Nhiên bước nhanh đi về phía tòa nhà văn phòng.

Thân phận người đàn ông áo đen này cũng không có được xác thực nghiệm chứng, khó bảo toàn không phải cạm bẫy, vẫn là tôi bồi tiếp nàng tự mình đi nhìn tương đối thỏa đáng; lại nói, tôi cũng rất muốn biết, Đàm Kiệt như thế nào như đốt mồi An Nhiên đi qua, là có chuyện gì.

Đến phụ cận tòa nhà văn phòng rồi, xa xa liền có thể nhìn thấy một đoàn dị năng giả sắc mặt khó coi vây tụ ở dưới lầu, đầu lĩnh của đám đó tôi nhìn cái liền nhận ra, là đầu mục trong danh sách. Đối diện đám người kia, là Đàm Kiệt dẫn một đám đội viên Duy An đội chế phục màu đen, sắc mặt hắn lạnh lẽo, nhưng không có manh động; hai phe đều rất có ấn ý yên tĩnh, tựa hồ là đang đợi cái gì.

Mãi đến tận tôi cùng An Nhiên xuất hiện, ánh mắt của mọi người đều nhìn sang, hơn nữa có mấy người chỉ vào tôi kêu gào nói: "Chính là cô ta!"

làm cái gì, khiến những đầu mục ác danh này sợ như chuột thấy mèo.

Dưới cái nhìn của tôi, coi như không đến nỗi làm tôi mức độ điên cuồng, thế nhưng dựa vào tướng mạo Tiêu, dẫn tới những người đàn ông này yêu thích theo đuổi tán tụng mới là phản ứng bình thường chứ?

Lẽ nào là cái gọi là người tình trong mắt biến thành Tây Thi để tôi đánh giá Tiêu quá cao?

Lần thứ hai nhìn trộm Tiêu diện vô biểu tình, tôi cần phí thật lớn khí lực mới có thể khắc chế bản thân lạnh nhạt liếc mắt mà không lộ ra vẻ si mê-- sức quyến rũ của nàng, không thể nghi ngờ.

Xem ra, tôi nên tìm thời gian tìm hiểu một chút, đến tốt cùng là kinh sợ thế nào, dọa đám người kia sợ vỡ mặt?

"Vị tiên sinh này, trước khi tôi cho ngài trả lời chắc chắn, tôi nghĩ trước hết mời ngài trả lời tôi mấy vấn đề, có thể không?" Duy trì lễ nghi khẽ mỉm cười với hắn, nhận ra được người phía sau đột nhiên hạ thấp khí áp, trong lòng tôi vui lên, nhưng chỉ làm không biết, cũng không chờ đối phương lên tiếng, tiếp tục tung vấn đề của tôi "Đầu tiên, ngài tổ cáo vị Tiêu đội trưởng bên cạnh tôi này dẫn dắt một đám dị năng giả tập kích nơi ở của ngài, tôi hi vọng ngài có thể đưa ra chứng cứ, bằng vào nhân chứng lời chứng ngoài miệng, là không đủ để tin tưởng."

Tôi hí híp mắt tìm kiếm mấy người chỉ chứng Tiêu, âm thầm nhớ lấy vị trí và đặc trưng của bọn họ. Không đợi hắn phản bác, tôi nói tiếp: "Thứ hai, ngài chỉ ra tài sản, phạm vi bao gồm cái nào đây? Là đồ trang sức, hay là tiền đã từng lưu hành thông dụng? Hay là, là não tinh... thậm chí là, người sống sờ sờ?"

"Đều, đều có!" Hắn ngoài mạnh trong yếu kêu một tiếng, trên gáy tro trụi trượt xuống một giọt mồ hôi, tựa hồ rất là chột dạ.

"Đều có? Vị tiên sinh này, cần tôi nhắc nhở ngài sao? Đội Duy an ban bố quy tắc bên trong căn cứ rõ ràng vạch ra một điều 'Không được giao dịch nhân khẩu', mà mới nhất lập ra quy tắc thêm vào bên trong cũng có một điều 'Không được tự mình trừ hàng, giao dịch số lượng nào tính vượt qua quy định', chỉ là trái với một cái trong đó, liền phải bị trục xuất khỏi căn cứ; lẽ nào những điều này, ngài đều không rõ ràng sao? Hay là đã biết mà còn làm sai đây?" Tôi cười yếu ớt nhìn đáng vẻ hắn không lời nào để nói, dư quang chú ý tới đám người kia đang lặng lẽ động tác, mà vẻ hung ác trên mặt bọn họ cũng cho thấy đã làm tốt dự định chó cùng rứt giậu.

"Một điểm cuối cùng, nếu chư vị thừa nhận tôi là tổng đội trưởng đội Duy An, như vậy các người có phải chuẩn bị kỹ càng gánh chịu hậu quả tội danh tập kích tổng đội trưởng này hay không? Tôi xin khuyên các vị suy nghĩ trước hành động sau, bằng không, liền không chỉ là đơn giản trục xuất như vậy." Đám người kia số lượng phải gấp bội so với nhân mã Đàm Kiệt mang đến, mà thành viên khác của đội Duy An vẫn chưa có tới, tôi có thể làm, chỉ có nghĩ biện pháp xua tan ý nghĩ công kích của bọn họ, hoặc là cố hết sức kéo dài thời gian.

Bị tôi nói ra một điểm dọa dẫm cuối cùng, đám người kia bắt đầu trù trừ, trong lúc nhất thời đúng là không có chủ ý.

Có điều, tôi vẫn là tính sót phản ứng của một người; có lẽ là quá mức lưu tâm nàng, trái lại không cách nào ngay lập tức làm ra ngăn chặn hữu hiệu, chỉ có thể tro mắt nhìn sắc mặt nàng lạnh lẽo lướt qua tôi, chậm rãi đi đến đối diện những người kia.

"Tiêu..." Tôi kéo nàng tay, đối với nàng lắc lắc đầu.

Nàng chợt lộ ra một nụ cười như trời quang trăng sáng với tôi, nhẹ nhàng tránh ra tay tôi: "Tôi gây ra phiền phức, tự nhiên phải để tôi giải quyết. Yên tâm"

Cho dù trong lòng lo lắng không thể giảm đi nửa phần, có lẽ chìm đắm trong nét mặt tươi cười mỹ hảo của nàng, tôi hốt hoảng gạt đầu, buông tay, đến khi nàng đi mấy bước rồi mới xoay mình ý thức được không thích hợp, nhưng chỉ có thể hướng về bóng lưng của nàng âm thầm giậm chân -- lại, lại sử dụng mỹ nhân kế!

Thực sự quá giáo hoạt ... đáng ghét nhất chính là, tôi còn thực sự liền bị lừa .

Cầm gậy bất bình trừng mắt bóng lưng ngay thẳng như từng bách của nàng, chỉ thấy nàng ung dung thong thả bước đến trước đám người kia, tất cả mọi người đều không hện mà cùng lùi về sau, ngược lại một lần nữa hiện ra đầu trọc ẩn ở bên trong đám người, hần như là không ngờ tới chính mình liền bị đồng bạn "Bán đi" như vậy, trên mặt một mảnh tái nhợt, nhưng lập tức sợ hãi rụt rè cúi đầu, sụt sùi về sau.

Lui lại mấy bước, thời khắc không thể lui được nữa, hần phút chốc ngẩng đầu, như là quyết tâm liều mạng, ác thanh ác khí hô: "Mày đừng tới nữa có nghe không! Mày cho rằng tao sợ mày sao? Các anh em cùng tiến lên! Hao tổn cũng phải hao tổn nó đến chết!" Tuy là lớn tiếng hô hào đồng bạn đánh bạo, nhưng không có ai lên tiếng ủng hộ hắn.

"Chỉ bằng ngươi? Chỉ bằng... các ngươi?" Tiêu từng điểm từng điểm giơ tay lên, giữ ngón tay một lưỡi dao rét lạnh, là dao giải phẫu Khinh Bạc nàng thường dùng nhất, nhắm thẳng vào người đàn ông đầu trọc, cười lạnh nói, "Nếu ngươi lên án ta dẫn người tập kích ngươi, vậy ta cũng không thể phụ lòng ngươi kỳ vọng. Cho nên, liền thật sự tập kích ngươi một hồi thôi."

Bên trong ánh mắt người đàn ông đầu trọc đột nhiên hoảng sợ, nàng dễ dàng giương tay một cái, vệt ánh bạc liền hướng về đối phương bay qua, cũng không thấy nàng động tác ra sao, áo khoác của người đó liền đột nhiên rách ra, lộ ra bên trong bộ áo lót cũ màu trắng, mà trúng ngay nơi ngực, rõ ràng khắc một âm chữ "Chết!"

Sau khi chuối biến cổ chân chính bị tất cả mọi người thấy rõ, quần áo điều khắc chữ lại chảy ra vết máu đỏ, nhiễm ra quần áo màu trắng, như một tác phẩm nghệ thuật kỳ quý, nhưng cũng lộ ra mấy phần kinh sợ khủng bố.

"A a a --" cho đến lúc này, người đàn ông đầu trọc mới cảm giác được ngực đau đớn, bụng vết thương thâm kêu to lên.

Này hết thâm cao quặng tẩm lại làm cho đám người lặng im hít vào một ngụm khí lạnh.

Một mực chính chủ chế tạo toàn bộ bầu không khí khủng bố còn mang theo một vết cười yếu ớt, không để ý chút nào dò hỏi: "Thủ nghệ của ta thế nào? Còn có người nào muốn thử một chút không?"

Câu này như là ép vỡ Lạc Đà cộng rom rạ cuối cùng, đánh tan dững khí cuối cùng của đám người kia.

"Giết người rồi! Chạy mau đi!" Cũng không biết là ai bỗng nhiên gào như thế, đám người kia lại như là đạt được đặc xá như vậy, co cẳng bỏ chạy, đẩy lên tình trạng chìm ngập phân tán. Mấy cái nháy mắt, cũng chỉ còn sót lại người của Đàm Kiệt người cùng tên đầu trọc bị thương.

"Hừ, thật không sợ hãi." Tiêu thờ ơ lắc lắc đầu, xoay người đi về phía tôi, khoe miệng nhợt nhạt làm nổi lên, trong mắt bao hàm ánh sao, như là chờ tôi khích lệ. Đón ánh mắt như thế, tôi cũng sinh không nổi tâm tư trách cứ, chỉ muốn thật chặt ôm lấy nàng, hôn mi mắt nàng, dùng giọng điệu nhiệt liệt nhất ca ngợi nàng.

Rốt cục tôi có thể thoát lý giải những người đó đối với Tiêu kính sợ tránh xa lòng vẫn còn sợ hãi ... Đương nhiên, ở trong lòng tôi, nàng mãi mãi vẫn là tốt đẹp nhất.

Chuyện nơi đây kết thúc, tôi liền cùng Đàm Kiệt trở về trong tòa nhà văn phòng xử lý sự kiện tiếp sau, sau khi cùng hắn trao đổi đề nghị của tôi và ý kiến của Tiêu, hắn cũng không dị nghị, tôi thuận tiện nói ra thỉnh cầu của Vệ Sở, hắn cũng có vẻ được mà không có vẻ được đồng ý. Tựa hồ sau lần đó tôi trở về từ thành phố A, thái độ của Đàm Kiệt đối với chúng tôi có một chút chuyển biến, ít nghi vấn quyết định của tôi, để tôi cảm giác mình chân chính nắm giữ quyền hành cái căn cứ này.

Tư vị quyền lực, xác thực là mới mẻ mà tươi đẹp khó có thể dùng lời diễn tả được, nhưng lại có một loại mầm họa không thể khống chế, lôi kéo người ta sa đọa... Mà đối ứng với nhau chính là, gian lao cần trả giá cũng thành tỉ lệ thuận.

Ở trong phòng làm việc công tác đến nửa đêm, bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi. Sáng ngày thứ hai, ở trước bàn làm việc đau nhức toàn thân tỉnh lại, tôi sửa lại một chút văn kiện trên mặt bàn, xoa xoa cổ, vươn người một cái, liếc mắt nhìn thời gian, đã gần chín giờ.

Trong bụng một trận xi xào, truyền đạt ra tin tức đói bụng, tôi trở về trong phòng rửa mặt một hồi, chuẩn bị đi ra ngoài tìm chút ăn. Kết quả thảo luận tôi ngày hôm qua, Mặc Mặc trở thành truyền lệnh quan của tôi, Ngô Phóng Ca làm thư ký viên của tôi, Tiêu nhưng là đội trưởng phân đội Tử Bạt mới thành lập- tuy rằng làm như vậy có chút hiềm nghi dùng người không khách quan, thế nhưng đều sắp xếp chút chuyện làm cho bọn họ, cũng đỡ phải cái tên Mặc Mặc này mù quáng gặp rắc rối này, tôi cũng có thể an tâm làm việc hơn.

Bước chậm ở dưới ánh mặt trời sáng sớm, tôi tùy ý đánh giá căn cứ yên tĩnh lại có vẻ sinh cơ bừng bừng, bắt giác vùng lên mỉm cười. Đi ngang qua cửa Bắc căn cứ, khi thấy một đám người mặc quần áo thể thao luyện tập, đầu lĩnh thân mặc áo gió màu trắng thanh nhã mỹ nhân, chính là người tôi một lòng mến mộ.

Thấy bóng người của nàng, nét cười của tôi càng sâu, không nhìn được hướng nàng đi đến. Đã thấy biểu hiện lạnh nhạt của nàng bỗng nhiên biến đổi, xa xa mà nhìn từ cửa Bắc nơi đó chậm rãi đi vào đoàn người, lạnh lùng như băng.

- tâm tôi cũng theo khó chịu lên.

Là ai, mà làm cho nàng lộ ra vẻ mặt như vậy?

Tác giả có lời muốn nói: Lúc viết đến đạo giải phẫu Kinh Bạch luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, sau đó nã ta liền bổ sung một tiểu kịch trường --

Tiêu: Đây là đạo giải phẫu Kinh Bạch của tôi.

An Nhiên: Tại sao phải gọi danh tự này?

Tiêu: Bởi vì nó có thể vừa dùng để cắt ra vân da người, vừa có thể dùng để cắt ra y phục của em, kinh bạc em.

An Nhiên: Biến thái!

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 93: Tiêu: Chuyện Xưa Như Sương Khói (Thượng)

Ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ ẩm áp dễ chịu, là khí trời tốt.

Tôi đợi ở cửa sông bạc thành Bắc, giờ tay nhìn đồng hồ một cái, cách tám giờ rưỡi còn kém hai mươi giây. Híp mắt quét một vòng phía sau, theo Lôi Tinh cảm đầu một đám dị năng giả đã đổi quần áo thể thao nhanh và tiện, yên tĩnh chờ ở một bên, thấy tôi nhìn sang, tất cả đều tránh né ánh mắt, hoặc mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, như là học sinh ngoan ngoãn nghe dạy bảo, còn có hai người chưa đến.

"Người đâu?" Tôi hỏi Lôi Tinh, nàng hiện tại là người phụ trách tạm thời tôi chọn lựa, hướng đi của đám người kia đều do nàng nắm giữ, thiếu mất hai người, tôi đương nhiên chỉ hỏi nàng.

"Chu Sinh và Triệu Phúc hai người ở tại thành Nam, chạy tới phải mất nhiều chút thời gian..." Nàng nói đến một nửa liền nói không được, chỉ xấu hổ cúi đầu xuống đất, không dám nhìn tôi.

"A." Tôi biết điều này cũng không trách được nàng, có điều là bất mãn nàng qua loa thôi.

-- Ở tại thành Nam liền muốn đến trễ một chút sao?

Chỉ là cái cơ.

Nếu thật sự để tôi ở trong lòng, lẽ nào cả mấy phút ra ngoài sớm hơn cũng không làm nổi? Tôi cũng không có yêu cầu bọn họ trời chưa sáng liền tập hợp.

Ở trong lòng thầm đếm đếm hai mươi mấy, đầu hém cũng truyền đến tiếng bước chân. Đến khi kim giây trên đồng hồ lại vượt qua hơn mười ô, hai người kia mới vội vã chạy tới trước mặt tôi, thở hổn hển nói rằng: "Xin, xin lỗi, Tiểu đội trưởng, chúng tôi..."

"Ta không cần các người giải thích, ta chỉ quan tâm kết quả, vậy thì là - hai người các người đến muộn, " tôi khoát tay áo một cái, đánh gãy bọn họ, "Ta nói rồi, người đến muộn, tự gánh lấy hậu quả."

Hai người kia liếc mắt nhìn nhau, tuổi trẻ một chút còn muốn biện bạch, già hơn một chút kéo lại tay hán, hướng tôi sâu sắc cúi một cái, nói rằng: "Xin lỗi, là lỗi của chúng tôi, chúng tôi tiếp nhận trừng phạt."

Hừ, cuối cùng cũng coi như không phải quá ngu... Chỉ là tiết mục giết gà dọa khỉ nhưng không thể bỏ qua bọn họ. Tôi còn đang suy nghĩ phải làm sao kinh sợ bọn họ một phen, hai người này đúng là tự mình đưa tới cửa trước tiên, vậy cũng không trách tôi.

"Tốt lắm, các người đã đến muộn mười hai giây, vậy trước tiên làm 120 cái hít đất đi." Tôi từ trong không gian nắm một cái não tinh xác sống cấp thấp nhất rắc trên đất, ra hiệu hai người chống đỡ ở trên một mảnh não tinh lát thành thảm này, "Ta nhớ tới, hai người các người đều là biến dị giả lực lượng, những não tinh này đối với các người mà nói vô cùng yếu đuối, thế nên, yêu cầu của ta là, đồng thời chống những này não tinh, không thể tạo thành một chút hư hao đối với chúng nó, hủy một phạt mười, lần lượt tăng gấp đôi."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đầy mặt sầu khổ nằm ở trên một mảnh não tinh, một bên chịu đựng lòng bàn tay đâm nhói, một bên phải cẩn thận sức mạnh dưới tay, chỉ lo hơi hơi dùng sức đem não tinh dưới tay đập nát, nhưng lại không thể không dùng lực bảo vệ bàn tay để tránh khỏi nổi khổ da thịt, phải lo lắng hai bên cân bằng, chính là so với chống đẩy đơn thuần muốn khó hơn trăm lần, cũng vất vả gấp trăm lần.

Trong chốc lát, trên trán hai người liền thấy mồ hôi. Tôi kiên nhẫn nhìn, lại bảo Lôi Tinh tính toán cho bọn họ, các dị năng giả phía sau vô cùng trầm mặc, so với lúc trước càng thêm nín hơi ngưng thần, tựa hồ là bị trừng phạt quá lại lại nghiêm khắc sợ rồi, chỉ lo sau một khắc tôi sẽ tìm cơ hội bắt bọn họ thì hành án tử.

Trong lòng tôi không khỏi cười thầm: Đừng lo lắng, mọi việc huấn luyện như thế, các người ai cũng chạy không thoát...

Nếu như ngay cả chút nhỏ đau khổ ấy đều không chịu nổi, còn có tư cách gì trở thành một thành viên Tử Bạt đây?

Đến thứ bảy mươi, nam nhân tuổi trẻ gọi Triệu Phúc rên lên một tiếng, không cẩn thận đè nát một viên não tinh, sắc mặt hán trắng nhợt, cánh tay cong lên mềm nhũn, suýt chút nữa không chống đỡ nổi chính mình. Hần bí mật ngắm tôi một chút, thấy tôi mặt không hề cảm xúc nhìn xuống hắn, cả người rung mình, lập tức cắn chặt hàm răng, lần nữa kéo căng bắp thịt, ra sức tiếp tục.

Mà bên cạnh lớn tuổi hơn hẳn Chu Sinh nhưng là mặt đỏ lên sắc, thừa thế xông lên liên tục làm gần trăm, lúc quay người thì tâm thần buông lỏng, lúc này mới lộ ra kẽ hở, bất cẩn nghiền nát hai viên. Tay hắn dừng lại tư thế, nhưng ngay cả lông mày đều không nhú một cái, sau khi hít sâu một hơi, lại cúi đầu chống đẩy. Nếu là chỉ cần so sánh tâm tính, hiển nhiên là

Chu Sinh này càng hơn một bậc.

Sau gần năm phút, hai người mới đầu đầy mồ hôi co quắp ngã trên mặt đất, từng ngum từng ngum hít thở, mà bên trong một mảnh não tinh trên đất lẫn vào mấy chông mấu vụn nát.

"Ta đối với các người yêu cầu rất đơn giản, kỷ luật nghiêm minh, tuyệt đối phục tùng. Không làm được, liền tiếp bị trừng phạt, " tôi liếc mắt hai người thờ hồn hèn như trâu, hướng bọn họ hơi mỉm cười nói, "Nể tình các người là lần đầu phạm lỗi, đây chỉ là trừng phạt nhẹ nhất, còn về sau, chính là không để qua ải như vậy."

"Vâng, vâng." Chu Sinh lại lời Triệu Phúc một cái, hai người khúm núm trốn đến phía sau mọi người.

"Như vậy, thời gian cũng không còn sớm, bắt đầu hoạt động làm nóng người trước đi." Tôi nhìn đồng hồ một cái, nói với đám đệ năng giả, "15 phút, từ nơi này đến căng tin thành Nam mang về hai cái bánh bao thịt, hai người về cuối cùng, tiếp nhận trừng phạt. Chuẩn bị - xuất phát." Tiếng nói tôi mới rơi, đã có mấy người trước tiên lao ra ngoài, những người còn lại như mới phục hồi tinh thần, dồn dập đuổi theo.

Từ thành Nam đến thành Bắc, lấy tốc độ của tôi, hơn nửa ngang qua đường tắt, đại khái cần bốn tới năm phút, nếu giống Kiều Từ Mặc đệ năng giả tốc độ, quen thuộc tình huống con đường chạy hết tốc lực, chỉ cần hai phút liền có thể chạy tới.

Có điều tiền đề là biết được địa hình thành phố và tình huống con đường, đổi lại đệ năng giả bình thường, coi như là tốc độ hỗ trợ, bỏ qua một bên thời gian lấy bánh bao, vừa đến một hồi, làm sao cũng phải gần mười phút, còn phải nhanh chạy không chậm trễ tí tẹo nào.

Chỉ là, chủ ý của tôi chính là muốn rèn luyện thể lực và tốc độ đám đệ năng giả này, vì thế có ý hạn chế thời gian eo hẹp một chút, cũng là muốn cho bọn họ ý thức được, năng lực của chính mình là cỡ nào không đủ. Những đệ năng giả mèo khen mèo dài đuôi này, luôn luôn tự cho là đúng, ếch ngồi đáy giếng, thường thường chỉ chú trọng tăng lên và rèn luyện đệ năng, nhưng chưa cân nhắc qua cường độ thân thể trụ cột nhất, tu hành tốc độ và nhận biết, mặc dù phát ra đệ năng công kích có thể nhanh chóng giết chết đối thủ, chỉ khi nào rơi vào xác sống vây quanh rồi, bị xác sống nắm lấy, thân thể yếu đuối liền lại không hề có một chút năng lực phòng hộ, chỉ còn có phần chờ chết.

Ở trong thực đơn huấn luyện của tôi, không có phân chia nguyên tố đệ năng giả và biến dị giả, tất cả mọi người cũng phải có thân thủ nhanh nhẹn và ý chí sắt thép, bảo đảm bọn họ có thể ngay lập tức hình thành lưới công kích uy lực đầy đủ cùng với vòng phòng ngự hữu hiệu - hiện tại đối với đám này mà nói, còn có một đoạn đường rất dài phải đi.

Sau mười lăm phút, bên cạnh tôi đã đứng mười đệ năng giả, tuy rằng mỗi một người đều mệt đến ngất ngư, nhưng nụ cười trên mặt làm thế nào đều thu lại không được.

Ngoại trừ tám biến dị giả tốc độ ra, còn có hai người là Lôi Tinh và em gái nàng, đúng là để tôi đối với các nàng coi trọng hơn chút.

Hỏi đến nguyên nhân, nàng khẽ mỉm cười, nhẹ thở gấp trả lời: "Tôi, tôi biết một con đường tắt, hơn nữa, sự phụ căng tin là bằng hữu của tôi."

-- biết rõ địa hình, đầu óc tinh táo lại có giao thiệp tốt, thể lực cũng không tồi, nàng quả nhiên là đối tượng đáng giá bồi dưỡng.

Tôi gật đầu, không tiếp tục nói nữa, chỉ trầm mặc xem người phía sau lục tục tới rồi. Những người này nhìn qua có chút chật vật, đánh giá về mặt tôi, lại nhìn đồng hồ, sau đó ảo não đứng nghiêm một bên. Càng có mấy tên lên lút nhìn chăm chăm nhau, hiển nhiên là ở trên đường phát sinh ma sát, lúc này mới ảnh hưởng đến thời gian đường về.

Trên thực tế, chờ đợi ở trên đường về, cướp giật bánh bao trong tay người sớm nhất, chính mình lại hết tốc lực chạy trở về, chỉ cần hợp lực bút lên trước một đoạn đường ngắn, vẫn có thể xem là một biện pháp tiết kiệm thì giờ tiết kiệm sức lực, xem có người nghĩ đến đi làm hay không. Chỉ là, nếu thật sự có người như vậy, tuy tôi muốn khen hân một câu tùy cơ ứng biến, nhưng sẽ mạnh mẽ trừng phạt hân hành vì đầu cơ trục lợi, bởi vì điều này vi phạm ước nguyện ban đầu tôi rèn luyện bọn họ.

Hơn 20 phút sau khi, người mới xem như là đều đến đông đủ.

Liếc mắt nhìn hai người chạy ở cuối cùng, tôi chỉ chỉ trên đất chông náo tinh còn chưa thu hồi: "Năm mươi... Năm mươi lên ngồi."

Hai người đó nghe được con số đang muốn nhếch miệng cười nhất thời cứng ngắc.

Không đợi những người còn lại lộ ra vẻ mặt cười trên sự đau khổ của người khác, tôi nói tiếp: "Vượt qua thời gian, nhảy ếch một trăm."

Những người khác cũng lập tức không còn ý cười.

Rất hài lòng nét mặt bọn họ bây giờ, tôi gật đầu với mười tên đệ năng giả hoàn thành chỉ tiêu: "Các người có thể hưởng dụng thành quả lao động."

Mấy người vui vẻ ra mặt gặm bánh bao thịt trong tay, một bên tính toán thay những người tiếp nhận trừng phạt kia.

Xem xem thời gian đã gần chín giờ, tôi dẫn theo đám đệ năng giả mò hỏi đầm đìa sau khi kết thúc hoạt động làm nóng người hướng về cửa lớn phía Bắc căn cứ, chuẩn bị dẫn bọn họ đi phụ cận tìm chút xác sống lạc đàn luyện tập thực chiến.

Đang muốn cảnh cáo vài câu, đã thấy cửa lớn giữ nghiêm bỗng nhiên từ từ mở ra, mà Tứ Mặc Thanh Nghi mang theo một tiểu đội, đang đón một đám trên người mặc chiến phục màu xanh quân đội đi vào.

Đám người kia trên người đều mang theo nhân nhật tinh lực, đó là uy thế trải qua vô số lần chiến đấu cùng giết chóc mới sẽ hình thành, cho dù ở trong mười triệu người cũng có thể rất nhanh phân biệt ra được - đây là một đám quân nhân trải qua bách chiến.

Ở giữa một người bả vai đeo quân hàm nam hai viên sao kim, thân hình thẳng tắp, ngũ quan đoan chính, nhưng khóe miệng mang theo ý cười ôn hòa mà nho nhã, không giống quan quân, ngược lại càng giống một học giả làm nghiên cứu, khiến người ta khó có thể đồng thời đem hân liên hệ với quân khu W uy danh hiển hách "Tiểu điện hồ".

Người này, chính là sĩ quan phụ tá tổng tư lệnh- Yến Công Chính.

Thân là phụ tá đặc lực của cha tôi, hiển nhiên là theo hầu ở bên cạnh ông ấy. Nói như vậy, người đàn ông kia, ông ấy cũng tới ?

Tâm tôi đột nhiên căng thẳng, nhìn xung quanh một vòng, nhưng không nhìn thấy bóng người vĩ đại kia, cùng lúc thở phào nhẹ nhõm, rồi lại dâng lên vô tận phức tạp - chung quy vẫn là sẽ để ý a.

Tiêu Minh Dạng, người thật vô dụng.

Đáy lòng có một thanh âm đang chê cười, nhưng tôi vô lực phản bác.

"Ha ha ha, Đại tiểu thư, hóa ra cô ở đây sao! Có thể để chúng ta một lần dễ tìm! Tư lệnh chính là vì cô sầu trắng tóc nha! Nếu là biết tin tức của cô, tất nhiên là sướng đến phát rồ rồi!" Yên Công Chính thật xa liền chú ý tới tôi, không đợi tôi phản ứng, lập tức sai bước hướng tôi đi tới, mang theo một mặt từ ái mỉm cười, cao giọng hướng sĩ quan nữ theo phía sau nói rằng, "Tiểu Du à, nhanh lên một chút phát tin tức cho tư lệnh, liền nói tôi đã nhìn thấy Đại tiểu thư!"

Thoáng lui về sau nửa bước cùng hắn giữ một khoảng cách, tôi kéo kéo khóe miệng, cũng không có tiếp lời nói của hắn, chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng: "Yến thức."

-- Lão hồ ly này, tới nơi này đến cùng có âm mưu gì?

Chẳng lẽ, là muốn đem tôi tóm lại?

Tôi hơi có chút ác ý nghĩ: Nếu như hắn biết con gái của mình là chết trên tay tôi, còn có thể duy trì nụ cười dối trá này không đây?

Tác giả có lời muốn nói: Ngày hôm nay tiễn bạn cùng phòng lập tức sẽ xuất ngoại du học, rất muộn mới bắt đầu gõ chữ → _ →

Lại nói ta mới vừa nhận được một tin dữ, ngày mai cũng bị trường bồi xách đi ra ngoài tu! Hành! Nhạ...

Ít nhất phải một tuần lễ... Thực sự là sấm sét giữa trời quang a a a --

Nếu như buổi tối ngày mai ta không có chương mới, cái kia nhất định là bị xác sống vùng ngoại ô bắt đi riu rít anh ٩ (͡ _ ͡) े

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 94: Tiêu: Chuyện Xưa Bất Như Yên (Hạ)

Tôi nhớ tới Bách Niên từng nói, lão già đem tin tức của Yên Tử Hàm ép xuống, chỉ có rất ít người biết, như vậy cũng có thể giải thích, tại sao Yên Công Chính lão hồ ly này thấy tôi sau, còn có tâm tư hỏi han ân cần, nỗ lực khách sáo.

Cùng lão hồ ly này giao thiệp tuy lao lực, nhưng tôi cũng đoán không được ý đồ hắn đến chuyện này, không dám manh động, chỉ có thể nại tính tình cùng hắn đỡ sức.

Có điều, tôi lưu ý một điểm chính là: Tức Mặc Thanh Nghi ở trong này đóng vai nhân vật gì? Lễ nào nàng cũng là quân cờ quân bộ xếp vào ở căn cứ? Nhưng khi đó tôi diệt trừ Bách Niên, cũng không thấy hai tỷ muội các nàng có động tác gì.

-là các nàng thuộc phe phái khác Bách Niên, vô ý giúp đỡ, hay là hai người này ẩn giấu quá tốt, có mưu đồ sâu hơn đây?

Tôi chính đang phỏng đoán, liền nghe âm thanh của An Nhiên ở phía sau vang lên: "Tiêu, vị này chính là?"

Về mặt của nàng rất bình thản, trên mặt mang theo mỉm cười thỏa đáng, nhưng trong mắt xẹt qua một vết phức tạp tâm tình, chờ tôi lại nhìn kỹ lại, lại tựa hồ không có thứ gì.

"Đây là trung tá Yên Công Chính, là... sĩ quan phụ tá của cha tôi." Đây là lần đầu tiên tôi ở trước mặt nàng nói tới thân thế và gia đình của tôi, nếu như có thể, tôi hi vọng nàng vĩnh viễn cũng không biết, bởi vì đây là chuyện cũ chính tôi đều không muốn nghĩ đến.

"Yến trung tá, đây là tổng đội trưởng căn cứ của chúng tôi, Tạ An Nhiên tiểu thư, đứng rồi, căn cứ chúng tôi tên chính thức đổi thành Khai Vi căn cứ, cái này cũng là xuất từ gợi ý của tổng đội trưởng." Không đợi lời tôi nói, Tức Mặc Thanh Nghi đã mỉm cười giành trước giúp An Nhiên giới thiệu, hơn nữa vô tình hay cố ý mà đem tôi gạt ra.

"Chào ngài." An Nhiên cùng hắn nắm tay, nụ cười khéo léo, nhưng tôi cảm thấy nàng tựa hồ so với bất cứ lúc nào đều muốn xa cách: Lễ nào nàng nhận ra được cái gì?

"Há, nguyên lai vị này chính là tân tổng đội trưởng sao! Thát kính thát kính, không nghĩ tới dĩ nhiên là một vị tiểu cô nương tuổi trẻ như thế, thực sự là hậu sinh khả úy a! Ha ha ha..." Yên Công Chính lời kéo tay An Nhiên không tha, cười đến đầy mặt nếp nhăn, tôi bất động thanh sắc đẩy ra Tức Mặc Thanh Nghi, kéo tay An Nhiên trở về, mỉm cười đối với bọn họ nói rằng: "Không biết Yên thúc tới nơi này là vì chuyện gì chứ? Có cái gì có thể hỗ trợ, xin phân phó."

Vừa nói, một bên đem khăn tay trong túi tiền nhét vào lòng bàn tay An Nhiên, tỉ mỉ mà giúp nàng lau khô.

"Thế nào, đại tiểu thư không biết sao? Chúng tôi là đến đưa vũ khí, trước khi thu vào đến từ Ngạo Thiên căn cứ, ở bây giờ gọi là Khai Vi căn cứ đúng không?" Yên Công Chính cười liếc mắt nhìn Tức Mặc Thanh Nghi và An Nhiên mắt lộ ra nghi hoặc, nói tiếp, "Một phần lớn đơn đặt hàng, tuy rằng người bàn bạc không phải chúng ta, chúng ta chỉ phụ trách cung hàng."

-- người bàn bạc?

Tôi chợt nhớ tới khi đó vịn ở cửa sổ trên mái nhà Tường Thiên nhìn thấy hai người phụ nữ, cùng với đối thoại của bọn họ, trong đầu phảng phất có một cái sợi râu chuỗi ở cùng nhau: E sợ vật tư trong nhà kho chính là vũ khí nóng Tường Thiên mua tới mới có thể bị đánh cắp sạch sành sanh, điều này cũng có thể giải thích tại sao hần trước khi chết hần sẽ nói những câu kia đến uy hiếp tôi.

Nhưng mà vũ khí quân khu luôn có nghiêm ngặt không chế, làm sao sẽ vô duyên vô cớ bán ra cho dân gian đoàn thể tư dụng?

Nói như vậy, coi như là quan trên cao nhất quân khu tự mình ra lệnh, nếu như không chiếm được hơn phân nửa sĩ quan tán thành, cũng là không có cách nào thông qua.

Đó là nguyên nhân gì làm cho quân khu dĩ nhiên đồng ý loại quyết định mà trước đây là tuyệt đối không thể thực thi?

Tôi sẽ không tin tưởng cái gì vì đảm bảo sinh mệnh dân thường tăng cao loại nói dối này, càng sẽ không tin tưởng là Tường Thiên và căn cứ hần kiến tạo có tiềm lực đáng giá khai quật.

Chỉ có thể là trong căn cứ có đồ vật bọn họ cảm thấy hứng thú, có lẽ là vật tư bị mất trong nhà kho, có lẽ là Tường thiên hoặc Bách Niên từng ung thuận lợi ích nào đó, nói chung, vụ giao dịch này nhất định có thâm ý nào đó chúng tôi không nghĩ tới.

"Cũng khó trách Tạ tổng đội trưởng không rõ ràng, chuyện này vẫn là do ta phụ trách, sau khi ngài mới tiếp nhận, mọi việc bận rộn, cũng chưa kịp cùng ngài báo cáo, không nghĩ tới hôm nay đã đến ngày ước định giao dịch rồi." Tức Mặc Thanh Nghi cười đến một mặt vô tội, không có nửa điểm lúng túng bị bỗng nhiên vạch trần, phảng phất đúng như nàng nói chỉ là nhất thời bận rộn đến quên báo cáo. Đương nhiên, ở đây tất cả mọi người bao gồm An Nhiên đều sẽ không cho là nàng nói thật.

Chỉ là, nàng liền trực bạch ở trước mặt người ngoài vạch trần sự thực An Nhiên tổng đội trưởng uy tín không đủ, cũng không tránh khỏi quá không đem chúng tôi để ở trong mắt.

May nhờ An Nhiên dễ tính, nghe vậy chỉ sững sờ nháy mắt, lập tức liền như không có chuyện gì xảy ra mà cười nói: "Không có chuyện gì, tôi biết rồi." Thấy tôi nhú mày nhìn nàng, nàng lại lời kéo tay tôi làm nũng nhẹ nhàng vậy vậy, sau đó hướng Tức Mặc Thanh Nghi nói, "Nếu vẫn luôn là cô phụ trách, chuyện đó sau này liền xin nhờ cô, ngoài ra, công việc tiếp đón một nhóm của Yên trung tá cũng giao cho cô đi. Không nên thất lễ khách quý của chúng ta nha."

"Tạ đội trưởng yên tâm, đây là chức trách của Thanh Nghi." Tức Mặc Thanh Nghi nho nhã lễ độ hạ thấp người, nụ cười long lanh dưới cái nhìn của tôi nhưng thực đáng ghét.

"Yên trung tá xin mời nhất định không cần mất tự nhiên. Tôi và Tiểu đội trưởng còn có chút việc phải xử lý, đi trước một bước." An Nhiên hướng lão hồ ly gật gật đầu, liền dẫn tôi rời đi trước.

Tôi cảm giác được nàng siết tay tôi chặt đến đau đớn, ngón tay mơ hồ trắng bệch, hoàn toàn không có thông dong như bề ngoài của nàng, một đường liền lôi kéo, tôi chỉ kịp phát tay ra hiệu đội viên Tử Bạt giải tán, liền bị nàng mang về bên trong tòa nhà văn phòng.

Tiến vào thang máy, nhưng không có đến tầng trệt văn phòng, mà là thẳng đến gian phòng của nàng, An Nhiên đột nhiên đóng cửa lại, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm tôi, tuy rằng một lời chưa phát, nhưng trong mắt phảng phất ngấm lấy thiên ngôn vạn ngữ.

Tôi biết nàng muốn hỏi cái gì, lời chưa kịp ra khỏi miệng nhưng cảm giác không thể nào nói được, dần dần, ánh mắt nàng nhìn chăm chú tôi âm thầm xuống, như là thất vọng, như là đau lòng, tâm tôi cũng theo run lên, tàn nhẫn mà đau.

-- Tiểu Minh Dạng, mày tên nhất gan này.

Có một số việc, giấu giấu diếm diếm, lẽ nào có thể ản giấu cả đời sao? Có chút thương, nếu như không triệt để thanh trừ, luôn có một ngày sinh mù mục nát.

Tôi sâu sắc thờ dài một hơi, lời kéo tay nàng đi tới sofa ngồi xuống, nàng cố chấp đứng tại chỗ, dùng sức giật giật tay, tựa hồ bởi vì chuyện vừa rồi khiến tiểu tính tình mà không muốn ngồi ở bên cạnh tôi.

Tôi giương mắt nhìn nàng, đơn giản trong tay đột nhiên dùng sức một kéo, thừa dịp nàng không có phòng bị mất đi cân bằng ngã ra sau thì, ôm nàng vào trong lòng ngực, để nàng ngồi ở trên đùi của tôi, khóa lại eo lưng của nàng, thuận thể dựa ở trên bả vai nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng nói rằng: "Còn

nhớ rõ không? Lúc trước ở trong căn cứ đại học thành, tôi cũng là ngồi ở trên đùi của em như vậy."

An Nhiên nghe nói như thế, quả nhiên ngoan ngoãn không giãy dụa nữa, chỉ là cắn giận liếc tôi một chút, phản bác: "Mới không phải, chị là rẽ chân ngồi!"

"Thật không? Vậy em cũng rẽ chân ngồi không được sao." Tôi nghiêng đầu, một mặt đứng đắn nhìn nàng, trong lòng nhưng cười đến không được: Lúc này cũng tích cực lên, thật là một nha đầu ngốc.

Nàng nhũn lại lông mày rồi trừng tôi một chút, không chút nghĩ ngợi từ chối: "Mới không được!"

"Ừm, cũng đúng, " tôi phụ họa gật đầu, ôm nàng chặt hơn chút, tay phủ ở sau lưng nàng chậm rãi ở bên hông vuốt nhẹ, trên nàng không thoải mái run nhẹ lên, cắn môi trừng mắt tôi, nhưng trong mắt nước long lanh một mảnh, như là bị cái gì thiên đại oan ức.

Tôi không khỏi lần thứ hai thờ dài, tay phải sờ đến sau gáy nàng, ấn đầu nàng xuống in lại hôn môi, ở môi nàng qua lại mài ép, chờ nàng hơi hé miệng lộ ra một cái khe, lại thừa cơ tấn công vào đi cuốn lấy đầu lưỡi nàng, mãi đến tận nàng không nhịn được nắm tay gỗ bờ vai tôi, mới chậm rãi lùi ra.

Ngừng hôn, cũng không chờ nàng đặt câu hỏi, tôi cướp mở miệng trước nói: "Như em nhìn thấy, Yến trung tá đó, là sĩ quan phụ tá cha tôi, luận bối phận, tôi phải xưng hắn một tiếng thúc thúc, nhưng bản thân tôi và hắn không tính quen thuộc, cũng chỉ có khi còn bé gặp mấy lần. Tôi vốn cho rằng cha tôi cũng tới, trong khoảng thời gian ngắn suýt chút nữa luống cuống, có điều cuối cùng chứng thực cũng chỉ là tôi suy nghĩ nhiều, cũng không biết nên vui hay nên buồn đây."

Nàng chăm chú lắng nghe, hai tay yếu ớt ôm lấy tôi khinh nhu khoát lên bờ vai tôi, dường như là hướng về tôi cuộn cuộn không ngừng truyền tải sức mạnh, đề tôi có dũng khí tiếp tục nói.

"Tôi vẫn luôn chưa từng nói với em gia đình tôi đúng không?" Tôi muốn mỉm cười, nhưng ngay cả khe động khóe miệng khí lực đều không có, lòng tràn đầy đều là cô đơn giống như đúc trong hồi ức "Không phải tôi có ý định ẩn giấu, mà là tôi không muốn nhớ lại. Cha tôi là Tổng tư lệnh quân khu W, mẹ tôi là bí thư đảng ủy tỉnh Y, anh cả tôi là viện sĩ viện nghiên cứu thành phố B, có phải là nghe tôi liền rất hiển hách? Ngoại trừ tôi, chỉ là một bác sĩ ngoại khoa không có tiếng tăm"

Cảm giác được tay phủ bả vai tôi dùng sức mà nắm lấy quần áo của tôi, tôi cười cười, tiếp tục nói: "Từ nhỏ đến lớn, tôi như là một người ngoài cuộc, yên lặng mà chứng kiến anh cả tôi từng bước từng bước trở thành thiên chi kiêu tử, chứng kiến bọn họ phụ tử từ từ hiểu, vui vẻ hòa thuận đậm ấm, mà tôi, chỉ là một dư thừa bất ngờ, vĩnh viễn chỉ có thể là bóng dáng phía sau hắn."

Hồi tưởng lại chuyện cũ, từng giọt nhỏ rõ mồn một trước mắt, phảng phất còn có thể cảm giác được đau thương và oán hận trong lòng bé gái trốn ở trong phòng mình ôm búp bê rơi lệ- tôi biết, dù cho qua lâu như vậy, phần không cam lòng sâu sắc này đều chưa từng có nửa phần tiêu giảm.

"Hài tử không được cha mẹ chờ mong, ngay cả sinh ra đều là một loại sai lầm " Tôi nhẹ nhàng đọc lên chú ngữ khắc vào trên trang bìa nhật ký bản của mình, khóe miệng dặt dẹo cong, trong mắt nhưng khô khốc đến đau đớn.

"Tiêu, đừng nói." An Nhiên đột nhiên ôm tôi, thật giống dùng hết toàn bộ khí lực, "Chị còn có em!"

Nàng thật sâu nhìn tôi, lập tức hôn lên môi tôi, nét mặt tươi cười như hoa, trong mắt nhưng rơi lệ: "Không sao, đều qua, chị chỉ cần nhớ tới, chị không cô đơn... bởi vì, cõi đời này, còn có người yêu chị tha thiết, đối với nàng mà nói, chị chính là trân bảo quan trọng nhất."

Tôi cắn môi, đè nén xuống lệ ý, sau đó đón nhận nàng hôn.

Tôi suy nghĩ nhiều nói cho nàng, tôi yêu nàng, chính như tâm tình nàng.

Mà nàng, cũng là trân bảo của tôi, duy nhất, quý trọng nhất trân bảo .

-- thế nhưng, tôi không thể.

Tôi không thể cho nàng hứa hẹn, không thể đem nàng ràng buộc, tôi thậm chí không thể nói với nàng tâm ý của tôi.

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cục viết xong, lệ bôn.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 95: Tạ: Sức Lực Của Một Người

Tôi xưa nay không biết, phía sau tao nhã thông dong của nàng, là một đoạn tuổi ấu thơ tình mịch đến vậy. Tôi cũng chưa từng nghĩ tới, về mặt nàng thanh lạnh nhạt mạc bên ngoài, còn có thể lộ ra bất lực mờ mịt như vậy. Nàng rõ ràng không có rơi lệ, nhưng tôi cảm động lây, ôm ngực khó chịu khàn khàn, chỉ cảm thấy bị thương tới cực điểm.

Nàng lại chủ động hôn tôi, nhưng nụ hôn khiến người đau lòng như vậy, phảng phất trùng điệp hơi thở đều nhiễm phải nặng nề.

Cuối cùng, nàng vẫn không có đáp lại bày tỏ của tôi, nhưng tôi cảm thấy, tôi đã chạm được cửa tâm của nàng, nơi đó, chung có một ngày sẽ mở ra cho tôi.

Tôi tin chắc.

Ngày thứ hai, Tiêu đi tới chỗ ở của đội quân nhân, lúc trở lại một mặt bình tĩnh, sau đó, mãi đến khi đám người kia cáo từ rồi đi, nàng đều không để ý chút nào, thậm chí không có nhìn qua một cái, điều này làm cho tâm tôi nhắc lên cuối cùng cũng coi như hạ xuống. Tôi cứ nào lo lắng Tiêu sẽ theo bọn họ đi quân khu W tìm cha của nàng, cho dù ý nghĩ này rất ích kỷ, cũng thực làm người xấu hổ, nhưng tôi vẫn không nhịn được cảm thấy vui mừng và vui sướng sau khi Tiêu thờ ơ không động lòng lưu lại căn cứ, ở lại bên cạnh tôi. Tức Mặc Thanh Nghi đề xuất phải đem đồng vũ khí phân phát một nửa, còn lại giữ bỏ vào nhà kho chuẩn bị bất cứ tình huống nào, tôi cũng không có phản đối, chỉ là sau khi mở ra cửa kho hàng, tùy ý đi liếc mắt nhìn - nhìn một cái nhưng khiến tôi kinh hãi đến biến sắc: Ngoại trừ thùng hàng phổ thông súng ống đạn dược ra, còn có mười mấy khẩu súng máy, thậm chí là năm, sáu súng cối cao hơn một người.

"Súng trọng liên 54, súng cối p89 60mm... Mẹ ơi, đều là thứ tốt đó!" Ngô Phóng Ca là một người mê quân giới chính hiệu, nghe được chỗ tôi muốn thu nạp vũ khí, lập tức chạy tới, hai mắt sáng lên gạt ra cửa kho hàng đi đến xem, hận không thể xông vào đem những kim loại sắt thép này lần lượt từng cái xoa xoa một lần... Sau đó vẫn là bị Mặc Mặc kéo lỗi tai tha đi.

-- theo ánh mắt của hắn, tôi lần thứ hai đánh giá một phen nhà kho đã triệt để trở thành súng đạn dự trữ, trong lòng nhưng mơ hồ bay lên mấy phần bất an: Hi vọng những vũ khí này không cần đến một ngày hữu dụng đi.

Ba ngày sau đó, kiểm kê xong hết thấy số lượng vũ khí, đám người Yên trung tá liền rời khỏi.

Mà bọn họ đi rồi, căn cứ giống như cảng bên trong đảo biệt lập, bên dưới gió êm sóng lặng, đều đầu vào đáy phát triển.

Tiêu bắt đầu đối với đám đội viên của nàng triển khai huấn luyện ma quỷ, ngoại trừ mỗi ngày không ngừng tăng cường huấn luyện nền tảng thể lực sức chịu đựng, rồi mở rộng một hạng huấn luyện thực tiễn, dẫn dắt các đệ tử giả rồi đi căn cứ bảo vệ, đi đến khu vực phụ cận tìm kiếm xác sống đối chiến, thậm chí thỉnh thoảng sẽ thăng tiến phương hướng thành phố A, nỗ lực thu thập tin tức mới nhất của Lý Phàm và đại quân xác sống của hắn.

Tôi muốn đi theo nàng, nhưng luôn bị nàng lấy rất nhiều cớ từ chối, tranh luận hồi lâu, thậm chí ký kết một loạt hiệp ước bất bình đẳng, nàng cũng chỉ chịu lùi một bước, đồng ý tôi sau mỗi buổi trưa ở cửa Bắc, chờ đợi nàng cùng các đội viên trở về.

Ngay sau đó, vội vàng kết thúc công việc buổi sáng, tân tổng đội trưởng căn cứ Khai Vi hằng ngày lo lắng ở cửa Bắc ngóng trông.

Mặc Mặc quý bốn cột này còn trên nói: "Hừ, Tiểu An Tử nè, còn tiếp tục như vậy, cậu liền trở thành kiến trúc địa tiêu của căn cứ, hòn vọng phu đó ~"

Mặt lạnh đuổi đánh nàng một trận không có kết quả, đem bào tiêu cánh gà mới cung cấp gần đây của căn cứ hết thấy thủ tiêu, không để ý tới nàng kêu rên như cha mẹ mất, tôi như không có chuyện gì xảy ra mà trở lại cửa Bắc, tự mình tiếp tục chờ đợi.

Tôi nghĩ, bởi vì là nàng, liền ngay cả chờ đợi đều có vẻ ngọt ngào lên - đương nhiên, muốn quên đi một tia lo lắng kia.

Lại là một ngày buổi sáng, như thường lệ là tới gần lúc giờ ngo, Tiêu mang theo các đội viên trở về.

Tôi rất nhanh tiến lên nghênh tiếp, lại phát hiện tất cả đội viên sắc mặt đều khó coi, một bộ dáng vẻ lòng vẫn còn sợ hãi, mà Tiêu biểu hiện cũng là đặc biệt nghiêm nghị.

"Xảy ra chuyện gì?" Qua loa quét qua, phát hiện đội viên phân đội Từ Bạt tựa hồ thiếu một tên, tôi cảm giác được không thích hợp.

"Chúng tôi đụng tới xác sống," Tiêu lạnh nhạt nói, "Đang đến gần địa phương thành phố A, có một đám nhỏ xác sống, mỗi một con thực lực đều không thể khinh thường, tôi thậm chí còn cảm nhận được khí tức không kém Lý Phàm."

"Cái gì?" Tôi giật nảy cả mình, lập tức ý thức được luống cuống nghiêm trọng.

Đang lo lắng nhắc phương án ứng đối, lại nghe nàng lại nói tiếp: "Bất quá bọn hắn cũng không có đuổi tới, vừa ra ngoài phạm vi thành phố A thể lực liền không truy kích nữa, tựa hồ bị ràng buộc ở trong một vòng nào đó."

"Vòng tròn?" Tôi suy nghĩ một chút địa vực chúng tôi trải qua để đến thành phố A, tựa hồ cũng không có bình phong thiên nhiên hình thành- vậy đó là cái gì ngăn cản bày xác sống kia?

"Tôi suy đoán đó hẳn là là một loại sóng ngăn tín hiệu đặc thù, giống như phương thức giao lưu đặc hữu của loài côn trùng hoặc là dơi, hình thành một cái lưới chặn lại, cấm chỉ đám xác sống rời đi phạm vi này." Tiêu không nhanh không chậm phân tích nói.

"Nhưng tại sao muốn thành lập như vậy một cái lưới chặn lại đây? Ngăn cản xác sống săn mồi sao?" Tôi nghĩ đến một giả thiết buồn cười: Hẳn là người

nắm quyền trong thành phố A không muốn nhìn nhân loại không công trở thành đồ ăn cho đám xác sống sao? Nhưng là, ngoại trừ Lý Phàm xác là sống vương, còn có dạng tồn tại gì mới có thể thống lĩnh một đám xác sống cùng hung cực ác?

"Không, đổi một góc độ đến xem, cái lưới chặn này là vì phòng ngừa xác sống rời đi phạm vi thể lực của thành phố A.

Trên thực tế, có phải là vì bảo vệ từng con xác sống không bị dị năng giả săn giết." Tiêu hướng người phụ nữ bên cạnh vẫy vẫy tay, người sau trong lòng bàn tay hiện ra một viên sỏi tinh long lạnh màu hồng nhạt, tuy rằng màu sắc rất nhạt, nhưng không có tạp chất, như là một khối đá thủy tinh độ tinh khiết cực cao, hơn xa xác sống cùng cấp lúc trước chúng tôi từng chiếm được, "Những xác sống này rất có khả năng chính là chủng loại con người đào tạo chúng ta từng phát hiện ở trong phòng nghiên cứu thành phố A, tuy rằng không biết tình hình sau khi chúng ta rời đi thành phố A, nhưng có thể khẳng định chính là, có một nhóm lớn xác sống ở trong phạm vi hoạt động thứ kia, hơn nữa xác sống trải qua tiến hóa năng lực, chắc chắn mạnh hơn so với trước đây ta đụng tới."

Tạm thời mặc kệ bố trí cái lưới chặn này tồn tại có cái mưu đồ gì không muốn người biết, tôi nghĩ đến chính là: Nếu như lưới chặn biến mất, đám xác sống không còn ngăn cản, theo mùi vị huyết nhục một đường kéo về phương hướng căn cứ, dựa vào thực lực bây giờ, có thể ngăn cản được không?

"Cũng không cần quá mức lo lắng, mặc kệ đám xác sống đó lúc nào tiến công, chúng ta đều chuẩn bị sẵn sàng chờ là được rồi. Trong kho cầm toàn bộ vật tư dồi dào vũ khí không phải là trang trí." Thấy tôi mặt ủ mày chau, Tiêu cười khê khuyên nhủ, chuyển hướng các dị năng giả phía sau vẫn luôn hạ tâm tình thì lại biến trở về mặt không hề cảm xúc nghiêm khắc, "Bởi vì thứ giãn, thời điểm đột nhiên bị xác sống tập kích, hẳn chưa kịp né ra, càng không chờ được đến đồng bạn cứu viện; các người có thể tưởng tượng, tình huống như vậy rơi vào trên người các người, có thể giống hán rơi vào một kết cục không?"

Mọi người trầm mặc không nói, chỉ là bầu không khí hạ xuống càng thêm ngột ngạt .

"Có tâm tư nghĩ mà sợ hối hận, còn không bằng lúc tạm gác lại huấn luyện thì cố gắng gấp bội. Ta thẳng thắn nói cho các người, chính là bởi vì ngày hôm nay ở nơi đó phát hiện bảy xác sống lợi hại, về sau chúng ta huấn luyện thực tiễn thì càng phải thêm một hạng này vào... Nhất gan, kịp lúc rời đi đội ngũ của ta, miễn cho chịu chết, càng liên lụy những đội viên khác." Tiêu âm thanh vô cùng ôn hòa, thậm chí có thể cảm giác được một phần khinh nhu uyển chuyển, nhưng ngược lại với lời nói này là ánh mắt bề ngoài lãnh ngạo, phảng phất chỉ cần có người dám lộ ra một điểm sợ hãi, sẽ bị nàng không chút lưu tình chế nhạo.

Không ngoài dự đoán, không ai lên tiếng.

"Rất tốt, như vậy đi về trước dùng cơm trưa, buổi chiều huấn luyện như cũ." Nàng ngoắc ngoắc khoe miệng, gọi lại lúc trước nữ nhân truyền đạt nào tinh, hướng nàng nhẹ giọng phân phó nói, "Đội viên bị xác sống bắt đi, thông báo người nhà hán, phát cho bọn họ một khoản tiền an ủi, mặt khác, lại tuyển một tên vào đây bổ sung vùng trời thiếu. Đi thôi."

Nữ nhân rất cung kính mà gật đầu, nhanh rời đi, chẳng biết vì sao, tôi luôn cảm thấy trước lúc nàng rời đi như có như không thoáng nhìn tới, không cảm giác được chút nào thiện ý đây.

Không thể không nói, Tiêu đội trưởng của tôi ngoại trừ huấn luyện đội viên rất có một bộ ra, trêu hoa ghẹo nguyệt bản lĩnh cũng khá tốt.

Thật khiến người tức giận.

Bởi vì tia ghen tuông không tên mà sinh này, hơn nữa vội vàng cùng Đàm Kiệt thương thảo hướng đi phương án ứng đối với thành phố A và cơ chế thu nhận thu xếp người ngoại lai ngưỡng mộ nhờ vả căn cứ càng ngày càng nhiều, liên tục mấy ngày không có đi cửa Bắc, đến khi tôi rốt cục có thời gian nhàn rỗi, đã là một tuần sau.

Trên đường đi đến cửa Bắc, tôi còn có chút lo lắng, không biết nàng lúc ấy có thể buồn bực không, nhưng lại cảm thấy, tựa hồ chỉ có như vậy mới càng lộ vẻ nàng lưu ý tôi.

-- tôi nghĩ, tôi đúng là ứng với câu nói kia: Người rơi vào bể tình đều sẽ biến thành đứa ngốc.

Nhưng mà đến cửa Bắc, chợt gặp được rất nhiều đội viên Duy An chạy tới, cùng với đám nhân viên bị cản ở ngoài cửa liên tục kêu gào, tình cảnh có mấy phần hỗn loạn.

Gọi lại một đội viên Duy An đến hỏi dò một phen, nguyên lai trong đám người này có một số bị xác sống cào thương, nỗ lực xông vào căn cứ tìm xin giúp đỡ, mà đội viên Duy An chính là thủ vãng chức trách, chắc chắn sẽ không mặc kệ mang theo người ngoại lai không an toàn vào thành.

Bởi vậy, hai phe phát sinh xung đột quy mô nhỏ, cũng dẫn tới đội viên thủ thành cửa Bắc đưa tới thêm nhiều viện binh.

Theo đội viên đó nói, trong đám người bị cản ở bên ngoài có khoảng một phần là người bình thường không có dị năng, có thể ở dưới tầng tầng xác sống vây quanh ở bên ngoài trốn tới đây, đã là phi thường không dễ dàng, suy bụng ta ra bụng người, những đội viên này cũng rất muốn để bọn họ vào thành được che chở - thể nhưng, vì cân nhắc dân bản địa trong thành, không thể không kiểm tra từng người, đem nguy hiểm bóp chết ở trong trứng nước, này không chỉ là trách nhiệm đối với người trong thành, càng là trách nhiệm đối với đám người ngoài thành sắp tiến vào bên trong thành.

Từ nơi tôi nhìn lại, phảng phất nhìn thấy đám người tụ tập cùng một chỗ tranh chấp không ngớt bỗng nhiên yên tĩnh một hồi, sau đó liền ba, năm một đồng người tản ra, thật giống như tìm được điều sách cơ hội tốt - tôi mơ hồ nhìn thấy một bóng người quen thuộc từ phía trước chợt lóe lên, nhưng lúc muốn nhìn kỹ lại, không thấy hình bóng hán... Đại khái là hoa mắt đi.

Lắc lắc đầu, tôi vẫn là không nhẫn nại được lo lắng, đi tới cửa Bắc nhìn ra ngoài.

Đang lúc này, tôi thấy được có người chính đang cho đồng bạn bị thương ăn não tinh xác sống, còn có mấy người ở một bên gấp gấp nhìn chăm chăm, y dạng chuẩn bị bất cứ lúc nào.

Không chờ tôi lên tiếng ngăn lại, người sớm nhất ăn não tinh đã phát sinh phản ứng - cả người đầm máu, không ngừng co giật, trong chốc lát liền tắt thở rồi.

Sau người đó, lại có vài người xuất hiện bệnh trạng tương đồng, tôi chỉ kịp phái người khiêng người cách gần nhất đến, sử dụng dị năng giúp hấn ổn định nguyên tố không ngừng khuấy động trong cơ thể.

Năm phút đồng hồ sau, tình huống của hấn ổn định lại, tôi lại mở mắt ra, đám người ăn não tinh nhưng không ai sống sót.

Lúc này, lại có mấy người như là gia thuộc khóc rống kêu rên, trong lúc nhất thời tâm tình nhanh chóng tan vỡ, vậy mà cũng dồn dập dùng não tinh -dưới cái nhìn của tôi, loại hành vi này không thể nghi ngờ là tự sát.

Không lo suy nghĩ nhiều, tôi không thể làm gì khác hơn là để đội viên Duy An tiếp tục khiêng tới một người cách gần nhất, giúp hấn khai thông nguyên tố tán loạn trong cơ thể, cho dù tôi biết, điều này cũng chỉ như muối bỏ biển thôi, bằng vào sức lực của một mình tôi, căn bản cứu không được mấy người... Nhưng để tôi yên tâm thoải mái bằng quan, làm sao tôi cũng không làm được.

Đại khái là thứ tư, cũng có thể đã là thứ năm, ý thức tôi dần dần mơ hồ, lúc dùng hết một điểm cuối cùng, hoàn thành giúp người này khai thông sau, tôi cũng lại không chống đỡ được đầu óc cảm giác hôn mê... Trong lúc hoảng hốt, tựa hồ nhìn thấy bóng người Tiểu.

-- không nên lộ ra vẻ mặt như vậy, em không có chuyện gì, chỉ là thể lực tiêu hao thôi.

Tôi muốn cười nói với nàng, cũng đã rơi vào hắc ám.

Tác giả có lời muốn nói: Thanh minh, bởi vì ngày hôm qua trên truyền ra quá chậm, đã bị giam roi mất, đáng thương 7 đêm quân ở một mảnh trong bóng tối đánh thừa một chữ, tên hấn là (Tiểu • chuyện xưa như khói (hạ)), trên dưới hai chương tên không đối xứng tác giả quân cảm thấy cả người cũng không tốt, chứng ép buộc phát tác, nhưng hay bởi vì hàng cuối cùng biểu hiện thời gian đổi mới mặt trên nói liền ngày trôi chảy hài hòa đến không muốn thay đổi, rất phát triển a...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 96: Tiêu: Dư Thừa Từ Bi

Ngày hôm sau, thu thập xong tâm tình, tôi một mình đi gặp Yên Công Chính, đi thẳng vào vấn đề hỏi hấn ý đồ đến chuyện này, và phản ứng của lão đầu tử đối với tôi tự do ở bên ngoài.

Nhưng hấn thủy chung không chịu tiết lộ, chỉ không ngừng khuyên bảo tôi cùng hấn về quân khu W.

Biết giao thiệp như thế nào đi nữa cũng hỏi không ra kết quả mong muốn, huống hồ có quá nhiều người chứng kiến tôi tìm đến hấn, không tìm được thời cơ động thủ, tôi đơn giản nói cho hấn, mục đích mình ở lại chỗ này là được quyền khống chế căn cứ, mà dưới sự nỗ lực tổ chức của tôi, sự tình tiến triển vô cùng thuận lợi, tin tưởng không lâu sẽ đạt được hiệu quả.

Yên Công Chính trầm ngâm chốc lát, liền không nhắc lại việc phải đem tôi cùng mang về, chỉ cường điệu lão gia tử quan tâm và coi trọng tôi, căn dặn tôi phải hành sự cẩn thận.

-- xem đi, nói cái gì tình nghĩa, nói cái gì lưu ý, đều không ngăn nổi quyền lợi khống chế căn cứ.

Cái tôi vẫn còn ôm ấp một phần chờ mong với bọn họ kia, bất quá là kẻ đáng thương lừa mình dối thôi.

Ổn định một nhóm Yên Công Chính, tôi lại trở về bên người An Nhiên, nàng rất săn sóc không hề hỏi gì, điều này làm cho tôi thực thờ phào nhẹ nhõm.

Chờ những người kia rốt cục rời đi căn cứ, tháng ngày ở đây lại trở về yên bình hai điểm một đường.

Tôi thành thói quen yên bình như vậy, cho dù từ trong đáy lòng tôi mơ hồ cảm giác được, này chẳng qua là một loại giả tạo ngắn ngủi, tổng có một ngày sẽ bị bất ngờ đột nhiên xuất hiện đánh vỡ - nhưng tôi vẫn sẽ nhất gan hi vọng một ngày đó đến càng chậm càng tốt.

An nhàn sẽ từng bước xâm chiếm dũng khí cùng tâm tiến thủ của người, nhưng là cùng với An Nhiên, tôi cam nguyện sa vào.

Trước đây không lâu, tôi mang theo các đội viên Từ Bạt ở khu vực phụ cận tìm kiếm dấu vết xác sống, từ từ đi tới khu vực phạm vi tiếp cận thành phố

A. Suy xét đến lúc nên đi vào tìm hiểu hướng đi liên quan tới Lý Phàm và đám xác sống, liền không có ngăn cản các đội viên tới gần nơi đó, chỉ là không xa không gần nói liền phía sau đội ngũ, cảnh giác hoàn cảnh xung quanh.

Đột nhiên, tôi cảm giác được một luồng khí thể gọn sóng rất mãnh liệt, nương theo một đám cấp thấp tàn suất nhấp nhô, tựa hồ cách không ở phía trước chờ đợi chúng tôi... Tôi đang muốn lên tiếng nhắc nhở, đã nghe được tiếng kêu thảm thiết đến từ một tên đội viên.

Vội vàng đuổi tới, giết chết con xác sống đánh lén, lại cảm thấy từ mười mấy mét phía sau phương hướng nó đến tiếp tục có con xác sống khác chính đang nhanh chóng áp sát, so sánh thực lực con xác sống vừa nãy cùng đám đội viên cạnh tôi đột nhiên xuất hiện từ vong bị dọa mất đi ý chí chiến đấu, quyết định thật nhanh truyền chỉ lệnh lui lại.

Kỳ quái chính là, những xác sống đó rất nhanh nghe tin mà đến cũng không có đuổi theo chúng tôi, chỉ dừng chân bên trong phạm vi kia, hướng chúng tôi xa xa gào thét, giống như trước người ngăn cản một hàng rào vô hình.

Tôi thăm dò hướng đến chúng nó, ngay ở trước mặt chúng nó, đảo nảo tinh con xác sống kia, thu về.

Chúng nó phản ứng chứng thực tôi suy đoán - những xác sống cũng không rời đi phạm vi nào đó, giống như bị vây ở phía sau một mặt tường ẩn hình.

Trở lại cửa Bắc, lại gặp được An Nhiên yên lặng mà chờ đợi tôi, trên mặt hồ hững, nhưng bước chân đến gần nàng lại không tự chủ thả nhanh hơn - tuy rằng ngoài miệng từ chối, nhưng ở trong lòng tôi, đối với nàng mỗi ngày đều ở nơi này chờ tôi, kỳ thực vô cùng cao hứng.

Cùng nàng nói cảnh tượng vừa nãy tôi nhìn thấy ở phụ cận thành phố, nàng quả nhiên cực kỳ lo lắng, chờ tôi dạy dỗ đội viên Tử Bạt vài câu, bàn giao Lôi Tinh sau, nàng lại trở nên rầu rĩ không vui, khiến tôi đoán không ra ý nghĩ trong lòng nàng.

Sau nhiều ngày liên tiếp, nàng đều bận bịu căn cứ sự vụ, không có trở lại chờ tôi -- mỗi khi trở lại cửa Bắc, không thấy được bóng người của nàng, tâm tôi trở nên vắng vẻ, liền ngay cả huấn luyện đội viên Tử Bạt cũng cảm thấy dần dần vô vị.

Ngay sau đó, tôi quyết định lại mang theo bọn họ đi chỗ lười chặn bắt mấy con xác sống tới làm huấn luyện.

Bất ngờ chính là, hôm nay, trong rừng xa xôi không có dấu người bỗng nhiên thêm ra náo động, xa xa nhìn tới, dĩ nhiên có vài tên dị năng giả đang cùng một con xác sống chiến đấu, mà một bên khác, chính là một đám người đang giầy dựa khổ sở hăm sâu trong vòng vây xác sống - tiếng gào thét cùng tiếng kêu rên liên tiếp, để này cánh rừng trở nên phi thường náo nhiệt.

Nếu như là tình huống tôi một thân một mình, tự nhiên là lựa chọn ẩn ở một bên lảng lảng chờ kết quả, nói không chừng còn có cơ hội ngư ông thủ lợi, nhưng bây giờ là mang theo một đám dị năng giả tạo thành đội ngũ, không nói đề cho bọn họ một ấn tượng lãnh khốc vô tình, nếu mà bọn họ nuôi thành quan niệm trong lúc nguy cấp chỉ khư khư giữ lấy mình, vậy huấn luyện bọn họ lại có ý nghĩa gì?

Đám người bình thường kia có chừng ba mươi tên, hơn nữa bảy, tám tên dị năng giả một bên khác, có thể ở bên trong tận thế tồn tại đến nay, cũng là một nhánh đội ngũ khá là tài năng, chỉ tiếc đụng phải đám xác sống dị chủng được nhân tạo bồi dưỡng, lợi hại hơn nhiều với lúc trước bọn họ gặp phải, cũng khó trách tổn thương hơn nữa, mà ngay cả một con xác sống cũng không có giết chết - nghĩ đến không có phát sinh kỳ tích, đám người kia đều phải qua đời ở đó.

Phất tay ra hiệu các đội viên phía sau tôi từ bên cạnh chặn đánh bảy xác sống mở ra chỗ hổng, cho đám người kia cơ hội đào sinh, ta tỉ mỉ mà quan sát con xác sống kia một lúc bị bảy, tám tên dị năng giả vây công vẫn như cũ thành thạo điều luyện, cảm thấy có mấy phần quen mắt - hóa ra là con xác sống nữ từng ở bên trong lồng kính hướng chúng tôi quý dị mỉm cười.

Hiện tại nhìn lại, khí thế nó so với lúc trước càng sâu, cũng không biết hai con khác có trưởng thành đến trình độ nó không, mà vua của chúng nó lại là tình huống thế nào?

Chú ý tới Lôi Tinh cũng không có đi cứu viện đám người kia, tôi ngoái đầu nhìn nhìn nàng một cái, liền thấy nàng đỏ mặt nói: "Tiểu đội trưởng, tôi nghĩ thử khiêu chiến con mạnh nhất."

Tôi lắc lắc đầu, không chút lưu tình vạch ra sự thực: "Còn không phải là đối thủ của nó." Tuy trải qua mấy ngày này đặc huấn, lực chiến đấu của nàng mạnh hơn trước rất nhiều, thế nhưng dị năng hệ thổ vốn là tính phòng ngự hơn tính công kích, muốn đối phó xác sống mà bảy, tám tên dị năng giả đều bó tay toàn tập, vẫn là quá mức miễn cưỡng.

Nhưng nàng cố chấp mà nhìn tôi, thậm chí vươn tay ra phủ cánh tay của tôi: "Tôi biết ngài muốn tự mình đối phó nó, tôi chỉ là hy vọng có thể cùng ngài sống vai chiến đấu."

"... Theo cô." Thấy nàng kiên trì, tôi có cũng được mà không có cũng được gật đầu, phất ra tay nàng: Nữ nhân không biết tự lượng sức mình, nếu không phải xem ở nàng còn có chút năng lực lãnh đạo, đem sự vụ của phân đội Tử Bạt xử lý coi như không tệ, tôi mới mặc kệ sống chết của nàng.

-- sống vai chiến đấu?

A, trên thế giới này, tôi chỉ nguyện ý cùng một người sống vai thôi.

Quả nhiên, phán đoán của tôi là chính xác, vốn là tôi chỉ cần trong nháy mắt liền có thể đem xác sống đó giải quyết, nhưng bởi Lôi Tinh gia nhập mà trở nên bó tay bó chân, không chỉ có muốn tránh khỏi ngộ thương đến nàng, còn phải phân tâm cứu nàng, trước khi nàng sắp bị một móng vuốt của con xác sống tước roi đầu, tôi cân nhắc một chút, trở tay đẩy nàng ra, dùng cánh tay trái đỡ, đồng thời chéch vai cổ tránh chỗ hiểm.

Một tiếng xương gãy rõ rang vang lên giòn giã, tôi xem chuẩn con xác sống kia lộ ra kẽ hở, tay phải ép thẳng tới cổ của nó, xương ngón tay phát lực, trong nháy mắt nhìn nát xương gáy của nó, nó duỗi ra móng vuốt đứng ở ba tấc trước ngực tôi, chỉ kém một chút liền muốn đâm thủng xương sườn tôi chiếm trái tim của tôi -hiểm chi hựu hiểm

"Tiêu, Tiêu đội trưởng..." Lôi Tinh ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch mà nhìn tôi, môi run rẩy, nhưng run rẩy cũng lại nói không ra lời.

Nhàn nhạt liếc nàng một chút, tôi đỡ lấy tay trái gãy xương, muốn dẫn dò nàng hỗ trợ băng bó, lời chưa kịp ra khỏi miệng nhưng xoay một cái: "Đi đem não tinh nó đào ra."

Sau đó liền không để ý tới nàng nữa, đi đến phía một đám đội ngũ khác còn đang kịch liệt chiến đấu.

Bởi vì có các đội viên Từ Bạt gia nhập, hầu như nghiêng về một phía tàn sát lập tức phát sinh nghịch chuyển, đã biến thành tận thế của đám xác sống-chẳng qya, trước khi chúng tôi đến, những người này liền bị xác sống vây nhốt , gần một nửa người đều bị thương đổ máu, không kịp trị liệu, tỷ lệ cảm hoá rất lớn.

Tôi nghĩ nghĩ, dẫn dò các đội viên Từ Đoạn chặn hậu, lưu ra cơ hội để đám người kia rút lui về căn cứ - đội ở chỗ này cũng là vương bận, đi căn cứ cầu viện là còn có một chút hi vọng sống, tuy rằng lấy tình huống của bọn họ, đội viên Duy An sẽ không dễ dàng thả bọn họ vào thành.

Ngược lại, chỉ cần không cho An Nhiên nhìn thấy đám thương bệnh tàn dư này là được. Đến lúc đó, chỉ cần để người sống sót đứng trước mặt nàng, liền có thể thể hiện phẩm chất tôi giúp người làm niềm vui và thực lực của phân đội Từ

Bạt, như vậy hình tượng tôi ở trong lòng An Nhiên lại sẽ lần thứ hai thăng hoa - cũng không uổng công ta lao lực cứu bọn họ một hồi.

Hải lòng cân nhắc, tôi cũng nhiều hơn mấy phần kiên trì, chờ đám người kia chạy ra phạm vi lưới chặn, lao nhanh về phương hướng căn cứ, lúc này mới chỉ huy các đội viên Từ Bạt kiểm kê chiến lợi phẩm thu về, không nhanh không chậm trở lại cửa Bắc.

Thế nhưng tôi vạn vạn không nghĩ tới, sẽ vào lúc này nhìn thấy An Nhiên; càng không ngờ rằng, nhìn thấy nàng một giây sau, nàng liền hôn mê bất tỉnh, tôi thậm chí còn không kịp đối với nàng mỉm cười, nói cho nàng tôi cứu một nhóm người, cũng không kịp ôm thân thể nàng, ngăn cản nàng ngã xuống; chỉ có thể trợ mắt mà nhìn nàng được đội viên Duy An phía sau đỡ lấy, mất đi ý thức.

Giương mắt quét một vòng hiện trường hỗn loạn, đại khái liền đoán được ngọn nguồn sự tình. Đám ngu xuẩn này, chính mình ăn não tinh tìm chết thì thôi, còn mết đến An Nhiên sử dụng dị năng giúp bọn họ trị liệu đến khi thoát lực, tôi hầu như muốn thuyên chuyển toàn bộ lý trí kiềm nén chính mình kích động đem tất cả bọn họ đều vứt vào bên trong bầy xác sống.

Cướp bước lên trước ôm lấy An Nhiên, cũng không kịp nhớ để ý tới cái khác, dùng tốc độ nhanh nhất trở lại gian phòng của mình, đem Kiều Từ Mặc mọi người nghe tin chạy tới hết thấy đuổi ra ngoài, tôi canh giữ ở bên giường nàng, không hề chớp mắt chăm chú nhìn nàng, xác định nàng chỉ là quá mức mệt mỏi mới ngất đi, thân thể cũng không lo ngại, lúc này mới cảm thấy câu kinh ú động trong lòng bắt đầu có dấu hiệu tiêu giảm.

Tôi gần chạng vạng, nàng rốt cục tỉnh lại trước khi phân đồ ăn thứ ba lạnh thấu.

Dụi dụi con mắt, mơ mơ màng màng nhìn xung quanh một chút, tầm mắt ở trên người tôi cố định hình ảnh, đột nhiên tròn to hai mắt: "Tiêu? Tại sao chị lại ở chỗ này? Em ngất đi sao? Ồ... Tay chị làm sao vậy?"

Tôi nhìn lướt qua tay trái mình dùng băng vải cố định, vô tình nói rằng: "Bị xác sống bẻ một cái, không có chuyện gì."

"Lấy thân thù của chị làm sao sẽ bị xác sống đá thương?" An Nhiên nhưng đối với vấn đề này không nghe theo không khuất phục.

Tôi không thể làm gì khác hơn là nói cho nàng, là vì cứu Lôi Tinh tiện tay cầm một hồi, nào có biết tuy nàng không dây dưa vấn đề này nữa, nhưng đột nhiên mặt trầm như nước, siết chặt không nói lời nào, đối với đồ ăn tôi đưa tới ngoảnh mặt làm ngơ.

"Em tức rồi? Tại sao?" Tôi thờ dãi, thả xuống đồ ăn, ngược lại đi nắm ngón tay siết đến trắng bệch của nàng.

Nàng đột nhiên bỏ qua tay tôi, ngoảnh mặt đi, lạnh nhạt nói rằng: "Em không có."

Tôi bất đắc dĩ nắm lấy tay nàng, không nhịn được nhíu mày: "Nên tức giận là tôi mới đúng. Coi như em lòng thông cảm trần lan, nhất định phải giúp những người kia trị liệu, lẽ nào liền không hiểu lượng sức mà thôi? Nhất định phải mết đến hư thoát mới hải lòng sao? Tôi một khắc không ở bên cạnh em, em liền giày xéo thân thể của chính mình như thế?"

Nàng vẫn như cũ không quay đầu lại, chỉ là lạnh nhạt trả lời: "Em đồng ý dùng dị năng cứu ai, đó là chuyện của chính em, chị dựa vào cái gì quơ tay múa chân?"

Bị thái độ quái gở của nàng triệt để làm tức giận, tôi không khống chế được tay của chính mình nắm lấy cằm nàng, không để ý nàng giẫy dụa, đưa mặt nàng mạnh mẽ nắm trở về, nhìn chăm chăm con mắt của nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói rằng: "Dựa vào cái gì? Chỉ bằng tôi yêu em!"

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi và nàng đều sững sờ .

Luống cuống liếm môi một cái, tôi một hồi buông tay ra, đã thấy hai bên cằm nàng in lại hồng ngân, môi cắn đến trắng bệch, trong mắt hơi nước mờ

lung, tựa hồ ngay lập tức sẽ muốn nước mắt chảy xuống.

Tâm tôi tê rần, ảo não đến không biết nên làm thế nào mới tốt, chính phải nói xin lỗi, nhưng là bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại - đã bị nàng nhào vào trong lồng ngực, tàn nhẫn mà hôn.

Tác giả có lời muốn nói: Mị mị quân mới vừa bỏ qua tay Lôi cô nương, sau một khắc liền đến phiên mình bị hất tay, báo ứng a → _ →

A, vạn chúng chờ mong Tiêu biểu lộ rõ cục xuất hiện, thân là mẹ ruột ta thật sự cảm giác tâm mệt a...

Nha đúng rồi, ta vốn là muốn cho một chương này gọi là cuồng nộ yêu (' ▽ ')

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 97: Tạ: Mong Muốn Được Toại Nguyên

Ba chữ này, chúng ta đợi bao lâu?

Lâu đến cho dù là nàng không chút nào thương tiếc siết cầm tôi, giận hờn tự bật thốt lên, tôi cũng không để ý lắm, chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên vô hạn vui mừng.

Tôi đã từng thiết tưởng qua rất nhiều cảnh tượng: Hoặc là ở chàng vạng hào quang đầy trời, nàng đứng bên cửa sổ, lông mi nhỏ dài bị tà dương nhuộm thành sắc vàng ấm áp, trên mặt hiện lên một tầng nhàn nhạt ửng đỏ, hàm chứa mỉm cười khinh nhu ở bên tai tôi nói nhỏ; hoặc là một đêm khuya đen kịt như mực, tôi từ trong mộng tỉnh lại, nàng đang ngồi ở bên giường, như Nguyệt Thần lạnh lạnh mà mỹ lệ, như Đàm Hoa yên tĩnh mà tao nhã, sợi tóc rũ xuống phất qua khuôn mặt tôi, ánh mắt thâm tình phảng phất ẩn chứa một vùng sao trời...

Mà sự thực nhưng là, nàng nhủ lại lông mày, ngọt ngào tức giận sức mạnh thấu qua ngón tay truyền đến, tựa hồ tôi làm nàng phi thường tức giận, câu hỏi kích động cứ như vậy không có dấu hiệu nào xông vào lỗ tai tôi, cũng chấn động tâm tôi, để tôi không nhận được muốn rồi.

Tôi từ ánh mắt nhìn chăm chú của nàng nhìn thấy cái bóng của chính mình -- hóa ra, tôi đã rồi.

Nàng hoảng hồn, lập tức buông tay ra, cắn môi một mặt luống cuống mà nhìn tôi, muốn nói lại thôi, muốn thay tôi lau đi nước mắt, rồi lại chần chờ không dám đưa tay, phảng phất một giây sau sẽ khóc lên như tôi.

Dáng vẻ nôn nóng như vậy bất lực, để trong lòng tôi mềm nhũn, ý thức theo không kịp động tác, thời điểm tôi phục hồi tinh thần lại, đã nhào vào trong ngực của nàng, nặng nề hôn lên nàng môi.

Mà nàng cũng rất nhanh đổi khách làm chủ, đem hô hấp, cả ý chí của tôi đều cướp đi.

Ngực là lòng bàn tay lạnh lạnh, trọng lượng của nàng chậm rãi đè ép lại đây, để tôi trở về trong giường, chân không kịp khép lại, đã bị đầu gối của nàng đứng vững, cảm giác ngọt ngào không nhẹ không nặng kích thích cả người tôi run lên, nổi lên cảm giác khó có thể dùng lời diễn tả được- cái cảm giác này quá mức xa lạ, làm người xấu hổ mở miệng.

"Tiêu..." Tôi muốn đẩy ra nàng, nhưng địa phương bị nàng đụng tới như là thoa thuốc tê, mềm đến vô lực. Có lẽ, chỉ là bởi vì từ đáy lòng tôi không cách nào chống cự tất cả người này mang cho tôi.

Ngay ở tôi sâu sắc thờ dài, triệt để từ bỏ gãy dựa, thuận theo tâm ý nghênh hợp, người ở trên người tôi không ngừng hạ xuống hôn môi chợt dừng động tác lại, điều này làm cho tôi trong nháy mắt lúng túng, quá mức cấp tốc thỏa hiệp, tựa như ra vẻ mình là cỡ nào không thể chờ đợi được nữa...

Gần như tức giận giường mất tròng nàng, vừa muốn chất vấn nàng rốt cuộc là ý gì, đã thấy nàng chuyên chú nhìn tôi, ánh mắt kia cực kỳ trầm trọng, thật giống phải đem tôi ẩn ở trong lòng của nàng, điều này làm cho tôi xoay mình dâng lên một tia bất an: "Làm sao vậy?"

Tôi cẩn thận xoa gò má ửng đỏ nhưng vẫn lạnh như hàn ngọc của nàng, trong đầu lướt qua một suy đoán vô căn cứ: Lễ nào là Tiêu quá ngây thơ, cho nên... không biết nên làm như thế nào?

Nghĩ đến đây, tôi một bên phi nhỏ chính mình, một bên lại không nhận được vui mừng: Nếu nàng không biết, vậy thì không thể làm gì khác hơn là do tôi chủ động, tuy rằng chưa từng thực hành, lý thuyết tri thức cũng mơ hồ không hoàn toàn, có điều loại này dựa vào hành vi bản năng nguyên thủy, chỉ cần đến lúc tình yêu nồng nàn dĩ nhiên là có thể nước chảy thành sông đi?

Làm xong tâm lý kiến thiết, tôi chậm rãi giơ tay cởi nút áo nàng, lại nghe nàng bỗng nhiên sâu kín thờ dài một hơi, đẩy lên nửa người trên, ngồi quỳ ở hông eo tôi, liền như thế không hề động đậy mà nhìn tôi, vẻ mặt tối nghĩa khó hiểu, khiến tay tôi lúng túng đồn ở tại chỗ, không dám nhúc nhích.

"Có một việc, tôi vẫn luôn không có nói cho em biết, " nàng tựa như cười mà không phải cười liếc mắt ngón tay tôi ngưng ngừng thu hồi, sau một khắc

sắc mặt nghiêm chỉnh, nghiêm túc nói rằng, "Tôi từng chần chừ, từng giãy dụa, từng nếm thử, làm sao cũng không mở miệng được, bởi vì tôi không thể xác định sau khi em biết, còn có thể đồng ý tôi gần tôi không, giống như vậy không kiêng dè chút nào chờ ở bên cạnh tôi."

Tuy rằng tôi đoán không được nàng muốn nói chính là chuyện gì, nhưng mà nghe được bản khoả của nàng, tôi liền nghĩ nếu kết quả thật sự sẽ biến thành như thế, vậy tôi tình nguyện mãi mãi cũng chẳng hay biết gì.

Cho dù, này nhu nhược trốn tránh, đã từng là phương thức tôi cực xem thường.

Nhưng mà tôi há miệng, còn không có lên tiếng, nàng lại một phát bắt được tay tôi để đến bên eo nàng, theo quần áo vạt áo trượt tiến vào, xúc cảm đó dường như một khối tơ lụa, một mực dẫn theo một chút cảm giác mịn màng ngà voi, ngọc thạch mát mẻ, khiến người lưu luyến quên về. Ở dưới khiếp sợ, tôi hầu như không thể suy nghĩ, chỉ là theo bản năng mà vuốt nhẹ.

"Em không hiểu kỳ, tại sao nhiệt độ trên người tôi luôn luôn thấp hơn người thường rất nhiều sao?" Âm thanh nàng cũng mát lạnh kì ảo như vòng ngọc giác bội, làm người say sưa. Đu qua mấy giây, tôi mới phản ứng được nàng là đang hỏi tôi, đại não vẫn là trống không, chẳng qua quán tính đáp một tiếng, vẫn chưa suy nghĩ sâu sắc.

Nàng cũng không thêm để ý, thả ra tay tôi, cũng không để ý tới bàn tay tôi vẫn bồi hồi ở bên hông nàng, chỉ là hơi động thân ngồi thẳng, dùng tay phải từng điểm từng điểm mở ra băng vải cố định tay trái.

"... Tiêu?" Tôi không có thể hiểu được cử động của nàng.

-- tay nàng, không phải gãy xương sao? Tại sao phải mở ra băng vải cố định?

Tôi chợt nhớ tới đến nguyên nhân lúc trước cùng nàng giận dữ, chính là bởi vì tay trái bất ngờ bị thương này.

Tôi không thể chịu đựng, trong thời gian mỗi ngày, nữ nhân gọi Lôi Tinh kia có thể hầu ở bên người Tiêu nhiều hơn tôi, mà Tiêu đối với nàng coi trọng, cũng rõ như ban ngày; không chỉ có như vậy, còn đang chiến đấu với xác sống bước ngoặt sinh tử, vì cứu nàng mà bị thương... Có lẽ là trực giác nữ nhân, tôi cảm thấy nguy cơ xưa nay chưa từng có.

Đặt ở trước đây, nàng vẫn luôn đều ưu tiên suy xét an nguy của tôi, làm sao từng lưu ý qua người khác?

Điều này có lẽ tỏ vẻ nàng quá mức bạc bẽo, nhưng làm cộng sự chân thành cho nàng mà nói, loại bạc bẽo này nhưng đại

biểu ngọt ngào và cảm giác an toàn không gì sánh được.

Khi loại bạc bẽo này vì một người khác đánh vỡ, để tôi cảnh giác, cũng để tâm tôi sinh đồ kỵ.

Bất ngờ duy nhất, nhưng là dựa vào cái thời cơ này, nghe được tiếng lòng của Tiêu, cũng coi như là nhân họa đắc phúc - đương nhiên, tôi vẫn không thích nàng tiếp cận Tiêu.

Mím mím môi, tôi kéo về tâm tư, nhìn Tiêu đem băng vải mở ra, lộ ra một đoạn cổ tay trơn bóng trắng nõn, nhưng không nhìn thấy một điểm vết thương, nàng ung dung chuyển động cổ tay, hướng về tôi nhợt nhạt nở nụ cười: "Em không hiểu kỳ, tại sao thương thế của tôi luôn luôn trong thời gian cực ngắn khỏi hẳn, hầu như không để lại dấu vết sao?"

Tôi ở dưới nàng ra hiệu, sờ sờ cổ tay nàng - dưới tay da như mỡ đông, nhưng không hề có một chút vết tích, nhưng tôi rõ ràng nhớ tới, cánh tay này nàng từng chịu đựng thương ở phụ cận, không chỉ một chỗ.

"Em không hiểu kỳ, tại sao tôi thân là một dị năng giả hệ không gian, nhưng có tốc độ nhanh như Kiều Tử Mặc, tinh thần lực mạnh như Ngô Phóng Ca, sức mạnh lớn bằng biển dị giả sao?" Nàng lại nói, nụ cười trên mặt lạnh nhạt đến hư vô.

-- làm sao sẽ không hiểu kỳ? Làm sao sẽ không nghi ngờ?

Tại sao nàng ở trước mặt tôi ăn uống cực nhỏ? Tại sao đều là hành tung không rõ? Tại sao trái lương tâm từ chối tôi thổ lộ?

Này một tia một tia nghi hoặc sau nhiều năm ngày tích lũy đã sớm tích trữ thành lỗ thủng to lớn, tôi không phải là không suy đoán, nhưng chỉ là không muốn nghĩ sâu.

Tôi luôn cảm thấy, chân tướng phía sau, khả năng là tôi không thể chịu đựng.

Tôi không tự chủ được lắc đầu, tâm nhưng dần chìm xuống.

"An Nhiên, tôi đã từng bị tiêm vào một loại thuốc không biết tên, nó cải tạo thân thể của tôi, để tôi đã biến thành quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ." Tiêu nói mà không có biểu cảm gì, ánh mắt yên tĩnh đến phẳng phất là ở người khác tự thuật từng trải, nhưng trong mắt bị thương tràn đầy đến không giấu được.

Tâm tôi như bị một cái tay mạnh mẽ chiếm lấy, đau không thể thở nổi.

Nàng cười cợt, ánh mắt dời đi từ trên người tôi, nhìn chăm chăm đầu ngón tay của chính mình gần như ní non nói: "Chậm chậm nhịp tim, lạnh lẽo nhiệt độ,

tê đại cảm giác... Thật giống như chính mình đã biến thành một con... xác sống "

Nàng chậm rãi nắm chặt ngón tay, nắm thành quyền, đốt ngón tay trắng đến hiện xanh, nhưng không có chút cảm giác nào, tôi ngơ ngác mà nhìn nàng, đại não dường như rỉ sắt vậy, chuyển không tới.

Nhưng nàng hiểu lầm phản ứng của tôi, cúi đầu, nắm đấm siết thêm chặt hơn, tựa hồ có thể nghe được tiếng vang "Kèo kẹt kèo kẹt": "A, cảm thấy tôi rất buồn nôn đi, cảm thấy tôi là loại quái vật đáng sợ đi, tôi biết mà... A!"

Tôi một cái nắm lấy cổ áo của nàng, lần thứ hai tạt nhãn mà cắn vào môi nàng, không giống trước có lưu lại chỗ trống, mà là dùng tới tuyệt đại sức mạnh, đầu đến nàng hít vào một ngụm khí lạnh, rốt cuộc không nói ra được những lời khiến tôi khó chịu .

:

Đội đến trong miệng nếm trái máu tanh, tôi mới thả miệng, trán chạm trán nàng, nhìn chằm chằm mắt nàng, từng chữ từng chữ nói rằng: "Nữ nhân thì thế nào? Quái vật thì thế nào? Mọi thứ em đều không để ý, em chỉ quan tâm chị -chị cần, chị là chị, chị cần, em yêu chị."

"An Nhiên..." Nàng thật sâu nhìn tôi, trong mắt lập loè óng ánh, khóe miệng không ngừng giương lên.

"Em hỏi chị một lần nữa, cũng là một lần cuối cùng em hỏi chị, " tôi nhìn nàng lộ ra ý cười, cũng tự nhiên mà cảm thấy tự đáy lòng vui sướng, "Chị thích em không? Chị yêu em không? Chị nguyện ý ở cùng với em không?"

Nàng nở nụ cười xinh đẹp, không chút do dự mà đưa lên hôn môi: "Cầu cũng không được."

...

Tôi nói Tiêu là cái người ngây thơ, chuyện như vậy nên là do tôi chủ động, nhưng đã quên là một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, quen thuộc cấu tạo thân thể là yêu cầu cơ bản nhất - mù quáng tự tin kết quả là, một đến trong lúc vô tình ngủ thiếp đi, đúng là còn hao thể lực hơn sử dụng dị năng.

Tôi cũng không nghĩ tới, nhất quán lạnh nhạt Tiêu, đối với chuyện như vậy, nhưng đặc biệt nóng lòng.

Nghĩ đến nàng chưa bao giờ bày ra nhiệt tình cùng mị thái, tôi liền cảm thấy được, một nửa cũng đáng... Nhưng là, tỉnh lại sau giấc ngủ, một khắc trước người yêu còn đang triền miên nhưng không thấy bóng dáng, đổi lại ai cũng sẽ không cao hứng đi?

Đặc biệt, người này vừa mới cùng người trao đổi tâm ý.

-- bạn gái thân ái của em, lẽ nào là đi thay em chuẩn bị bữa sáng ái tâm sao?

Nhưng có phải hơi sớm không?

Liếc nhìn ngoài cửa sổ sắc trời vẫn đen kịt, tôi lờ góc chần, không xác định nghĩ đến.

Tác giả có lời muốn nói: Yêu tây, đánh gục! Viết chương này thời điểm bên ngoài đang mưa xối xả, cái kia chớp giạt, hù chết ta, ta gõ bàn phím tay vẫn đang run rẩy, chỉ lo một giây sau liền vô có xuyên qua rồi → _

Im lặng tuyệt đối đại diện cho động tác kịch, xin mời tự mình tưởng tượng.

Không cách nào tưởng tượng, có thể chờ hoàn chỉnh.

Bởi vì ta bây giờ dùng notebook của người ta, không có cách nào truyện TXT, cho nên muốn xem bản hoàn chỉnh chờ mấy ngày sau khi ta trở về phóng tới bày cộng hưởng, sẽ phát thông báo!

(nhắc nhở: không nên lưu hòm thư, cũng không cần hi vọng ta cho link, sẽ bị xóa bị báo cáo, Bình thường phúc lợi đặt ở đâu, các người đều hiểu đến nha? Không hiểu sao, thì thôi.)

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 98: Tiêu: Ý Nghĩ Sai Lầm

Cảm tình đối với nàng, cuối cùng vẫn nói ra, không có ung dung thoải mái như trong dự liệu, trái lại càng ngày càng trầm trọng, dường như thứ gông xiềng cầm cố thân thể tôi được cởi ra sau đó trực tiếp rơi xuống trái tim, đem trái tim tôi một tầng lại một tầng ràng buộc - nàng kiên định lại thâm tình

hứa hẹn không thay đổi trong nháy mắt tan rã lý trí của tôi, để tôi cảm thấy ám áp nhưng cũng chưa xót vô cùng. Nếu cứ như vậy đáp ứng nàng, như vậy chống cự cũng ngọt ngào lúc trước, không phải trở nên cực kỳ vô ý nghĩa sao?

Thế nhưng đối diện ánh mắt nàng rung rung muốn khóc, đón nhận nụ hôn nàng cẩn thận từng li từng tí, tôi cũng đã không thể nhẫn tâm được - tôi có thể lãnh khốc đối với tất cả mọi người, chỉ riêng nàng tôi không nỡ để nàng chịu một chút oan ức.

Bình tĩnh tôi vẫn lấy làm kiêu ngạo, tự kiểm chế ở trước nàng mời gọi, trở nên không đỡ nổi một đòn, dường như một cái nhủu mảy một nụ cười của nàng đều có thể khiến tim tôi đập thình thịch.

Không nghĩ tới chính là, đơn thuần như nàng cũng sẽ có một ngày tiểu tâm tư trêu chọc tôi, nhưng là bởi vì lý do như vậy, làm người dờ khóc dờ cười. Chẳng lẽ nàng cho rằng, chỉ chuyện như vậy sẽ làm khó một bác sĩ ngoại khoa ưu tú?

Như vậy, tôi ắt phải thông qua hành động nói cho nàng biết, làm sao để lấy lòng một cô gái, thân là bác sĩ tôi, tôi hiểu nhiều hơn so với nữ sinh viên đại học mới ra đời như nàng, cũng nguyện ý dùng thân phận người thông hiểu chia sẻ biểu diễn sự tâm đắc của tôi - mà quá trình này, nàng có thể trả giá thời gian đầy đủ nhiều, tự mình thực hành, chậm rãi lĩnh hội.

"A a, Tiêu, dừng, dừng lại, em không được, dừng mà ..." Tôi động viên hôn gò má nàng một cái, tăng nhanh đầu ngón tay rung động, đang muốn khuyến khích nàng vài câu, nhưng cảm giác được hàm răng nàng cắn chặt môi đột nhiên buông lỏng, nhẹ nhàng gãy dựa cũng đình chỉ, thở hắt ra trở nên dài lâu hơn, cuối cùng lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tôi ảo não nhìn đồng hồ, cuối cùng không muốn rút ngón tay về, đơn giản dọn dẹp giúp nàng, đổi quần áo sạch sẽ, lẳng lặng ôm nàng vào trong ngực, thỏa mãn thở dài. Tôi cũng không có dự liệu được, diễn đại như mất khống chế, không để ý nàng khóc cầu nức nở, đòi lấy một lần lại một lần, mà đã quên mặc dù dị năng giả thể lực trội hơn người bình thường, nhưng cho so với tôi, An Nhiên luôn ở thế yếu, huống chi, đây là lần đầu của nàng..

Không hiểu thương hương tiếc ngọc như thế, Tiêu Minh Dạng ơi Tiêu Minh Dạng, may thật là khổ nạn.

Cho dù ở trong lòng tàn nhẫn mà chửi rủa chính mình, nhưng không cách nào ngăn cản độ cong nhếch lên, cùng với ngón cái gần như bệnh trạng vuốt nhẹ ngón giữa lòng bàn tay, tựa hồ loại xúc cảm khó có thể hình dung đó vẫn như cũ lưu lại tại ngón tay, từng lần từng lần lần qua lộn lại như thế nào đi nữa dư vị vẫn không đủ.

Nghiêng người ôm lấy nàng rơi vào ngủ say, tâm tôi dần dần bình tĩnh lại, bắt đầu nhàn hạ suy nghĩ đến chuyện ban đầu trước khi An Nhiên thoát lực té xỉu.

Xem ra, đám người kia là thành tốp ăn não tinh, mới sẽ làm An Nhiên luống cuống tay chân, giúp đỡ không được, điều này hiển nhiên là không hợp với lẽ thường, đám người đó năng lực phổ biến không cao, không ai có dấu vết cường chế tăng lên, hẳn là không biết công hiệu não tinh, bằng không, đám người đó đã sớm dùng não tinh để cầu đột phá, làm sao sẽ đợi đến lúc thoát ly nguy hiểm, đến ngoài cửa căn cứ mới động thủ?

Rất rõ ràng là có người nói cho bọn họ biết dùng não tinh có thể mang cho những người bị thương một chút hi vọng sống, hơn nữa có khả năng bắt chấp nguy hiểm rất lớn chế tạo ra một tên dị năng giả - có thể suy đoán chính là, người này đến từ căn cứ, hơn nữa tuyệt đối có mưu đồ khác, không có ý tốt.

Mặc kệ hẳn làm vậy là xuất phát từ mục đích nào, tính toán đến An Nhiên là có ý hay vô ý, tôi sẽ không liên cứ như vậy chịu để yên

Thừa dịp thời gian còn sớm, không bằng đi tìm mấy người may mắn được An Nhiên cứu sống tìm hiểu một phen, xem có thể hỏi ra manh mối có giá trị nào không, thuận tiện đi căng tin đóng gói cho An Nhiên một phần bánh bao chiên nàng thích ăn.

Nhẹ nhàng hôn khẽ miệng nàng, nàng như có cảm giác ngoắc ngoắc môi, vẫn ngủ say sưa, không có dấu hiệu tỉnh lại, đủ thấy được đúng là mệt đến lợi hại, tôi chỉ cảm thấy chứa chan nhu tình như muốn tan ra, sợ mình tiếp tục lưu lại, nhìn chằm chằm gương mặt nàng ngủ sẽ không nhận được lại làm chút gì, giúp nàng dịch dịch góc chăn, rón rén rời đi.

Tăng nhanh tốc độ đi tới cửa Bắc, hỏi dò một hồi đội viên Duy An gác cổng, biết được một nhóm người ăn não tinh đó sau khi được An Nhiên cứu trị khôi phục như cũ bị mang tới trung tâm nghiên cứu căn cứ, mà người còn lại, không phải bạo thể mà chết chính là lưu ở bên trong điểm quan sát ngoài thành đang tiếp thu thẩm tra, tôi nghĩ nghĩ, quay đầu lại hướng về trung tâm nghiên cứu đi đến.

Hiện nay trung tâm nghiên cứu của căn cứ Khai Vĩ, vốn chính là phòng nghiên cứu tôi đã từng thăm dò qua, không giống chính là, Tổng dịch thư chết rồi, bên trong phòng nghiên cứu này hết thảy như là bị làm phép thuật, biến mất không còn tăm hơi, chỉ có bài giả tử bát trống trơn và thiết bị đo lường phổ thông tỏ rõ nơi này đã từng là địa phương dùng để làm nghiên cứu khoa học. Tiếp đó, nơi này liền chất đồng máy móc tôi mang về từ thành phố A, sau đó về phần vận hành cùng tác dụng, vẫn luôn là người Đàm Kiệt phụ trách, An Nhiên không nghĩ can dự vào, tôi cũng không để ý, bây giờ nghĩ lại, chính là chúng ta bất cẩn rồi - dựa theo kinh nghiệm của tôi, phòng nghiên cứu là giường ảm để dăng che giấu chuyện xấu nhất, là kiến trúc để một ít người tư lợi, pháp trường quang minh chính đại.

Nửa đêm canh ba, đa số mọi người vẫn còn ngủ say, toàn bộ trung tâm nghiên cứu đen kịt một màu, băng vào lực nhìn ban đêm của tôi, cũng không có môn vệ trông coi gì, đúng là bớt đi một phen công phu.

Đi quanh một vòng biên giới kiến trúc đi một vòng, tìm được một tấm cửa sổ không có khóa lại, nhẹ leo vào, mới bước vào, tôi liền cảm giác được không thích hợp. Theo môn vệ kia từng nói, thu xếp ở đây hẳn là mấy người may mắn còn sống sót, nhưng bằng cảm nhận của tôi, nơi này rõ ràng không có khí tức người sống... không lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Tôi bình tĩnh hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy một luồng máu tanh nhàn nhạt đang bay tới từ cửa sổ lầu trên, tôi thò người ra, trực tiếp vịn trên tường

ngoài đột khởi leo đến lầu hai, nhảy vào một gian phòng mặt tường đều là thủy tinh trong suốt, không cần đèn, ánh sáng từ ngoài chiếu vào, mùi máu tanh dày đặc chính là từ nơi này truyền đến. Tôi cúi đầu, nhìn thấy trên đất là năm bộ thi thể ngã vào trong vũng máu, mỗi một bộ thi thể đỉnh đầu đều mở ra một cái lỗ máu, bị đào đi não tủy rồi, vết thương liềm xiềng trên người như bị lưỡi dao cắt ra, nhưng vết thương trí mệnh là vết xước ở động mạch cảnh, cái này cũng là nguyên nhân huyết khí ngưng trệ.

Thủ pháp tàn nhẫn, rồi lại gọn gàng nhanh chóng, tựa hồ là lão luyện kinh nghiệm phong phú làm ra. Cứ như vậy mạnh mẽ liên tiếp dứt đoạn. Tiếp tục ở đây cũng tra không ra thêm nhiều tin tức hữu dụng, tôi rất nhanh theo đường cũ trở về, rồi đi trung tâm nghiên cứu, chậm rãi hướng về căng tin, một bên suy đoán ý đồ và thân phận của hung thủ.

Đến căng tin, đã thấy cửa lớn đóng chặt, tôi vỗ vỗ cái trán, bỗng nhiên tỉnh ngộ: Thời gian quá sớm, còn chưa mở cửa.

Có điều, cũng đến thời gian bọn họ chuẩn bị công tác, bên trong nhất định là có người trực ban.

Tiền tay tháo gỡ khóa căng tin, tôi đẩy cửa ra thẳng đến sau bếp, xách lên nắp đầu bếp vẫn còn buồn ngủ, yêu cầu hắn lập tức làm một nồi bánh bao chiên.

Nam nhân vốn đang bắt đầu dĩ sau khi nhìn thấy khóa sắt bị nhai thành bánh quai chèo trong lòng bàn tay tôi, lập tức ngậm miệng lại, ngoan ngoãn thu xếp đi rồi.

Chờ tôi cầm được phần bánh bao chiên mới vừa ra lò, nhưng cũng là 45 phút sau đó rồi.

Nhìn sắc trời một chút, mơ mơ hồ hồ nổi lên màu trắng bạc, cách hùng đông cũng không xa, nghĩ đến An Nhiên sắp tỉnh rồi, tôi còn phải bước nhanh mới phải.

Chỉ là, khi tôi chạy tới dưới tòa nhà văn phòng, đã thấy được An Nhiên mặc chỉnh tề vội vã đi ra ngoài theo đoàn người Đàm Kiệt.

Lông mày phong nhú chặt, tôi lập tức ngêng đón, nhẹ nhàng gọi tên nàng một tiếng tên, thấy nàng ngước mắt nhìn tới, tươi vui trong mắt chợt lóe lên, rồi lại chuyển thành oan ức cùng u oán, trong lòng tôi ôn nhuận, mặt mày không tự chủ hòa hạ xuống, liền ngay cả âm thanh hỏi cũng biến thành uyển chuyển triền miên: "Em đi đâu vậy? Sao không nghỉ ngơi thật tốt? Ăn điểm tâm?"

Nàng theo bản năng mà mân mê môi, nhưng một giây sau như là nghĩ đến còn có người ngoài ở đây, lập tức khôi phục vẻ mặt nghiêm túc đoan trang, ánh mắt nhìn về phía tôi lại nhu tình như nước, trong giọng nói mang theo một tia tâm ý làm nũng chính mình cũng không có phát giác: "Em cũng muốn nghỉ ngơi mà, nhưng xảy ra chút tình hình, em phải lập tức đi hiện trường nhìn, còn chưa kịp ăn đâu, thật đói nha..."

"Bánh bao chiên em thích ăn đây, mới ra lò, thừa dịp ăn nóng." Tôi nhắc lên hộp đóng gói hương nồng quơ quơ, đi tới bên cạnh nàng, đặt tay nàng, liếc mắt nhìn Đàm Kiệt mặt lạnh làm nên, nói với nàng: "Tôi cùng đi với em."

Tiếp nhận bữa sáng, nàng cũng không có suy nghĩ nhiều, nắm thật chặt tay tôi, cười đến nheo lại mắt: "Ừm, cùng đi."

Khó mà tin nổi, tôi dĩ nhiên có thể cảm giác được ý nghĩ của nàng: Chỉ muốn cùng tôi sống chung một chỗ, coi như có chuyện khác phải bận bịu, cũng không muốn tách ra dù cho là một giây.

- bởi vì tôi cũng nghĩ như vậy.

Nhìn nàng vui sướng dùng tốc độ gió cuốn mây tan ăn bánh bao chiên, tôi theo nàng một đường đi về phía trước, đến khi phục hồi tinh thần chú ý tới mặt đường, lại phát hiện đang hướng về trung tâm nghiên cứu tôi vừa này mới tới không lâu.

Mơ hồ có chút suy đoán, nhưng lại không thể xác định, mãi đến tận đoàn người đi tới trước cửa trung tâm nghiên cứu, ngêng đón một tiểu đội đội viên Duy An cùng vài nhân viên nghiên cứu thân mặc quần áo màu trắng, tôi chú ý tới, Vệ Sở tự mình biến mất trước mặt tôi hồi lâu cũng ở hàng ngũ mấy nhân viên nghiên cứu khoa học này, làm tôi không khỏi liếc mắt - hẳn quay về tôi khẽ mỉm cười, đáng vẻ rất là sang sảng.

Kỳ quái, hẳn khi nào thành nhân viên nghiên cứu? Tôi ngược lại thật không rõ ràng hẳn còn có cái năng lực này.

Thu hồi nghi hoặc, tôi theo đoàn người hướng đi lầu hai, trong lòng lại có khẳng định đối với cảnh tượng sắp nhìn thấy, quả nhiên vẫn như trước khi tôi rời đi, chỉ có điều ở dưới ánh đèn chiếu rọi, càng thêm có vẻ nhìn thấy mà giật mình.

"Chuyện gì thế này? Là ai tàn nhẫn như vậy? Tại sao phải làm như vậy?" An Nhiên không dám tin tưởng che miệng, kinh ngạc đau lòng, mấy người này, đều là nàng dốc sức cứu trở về, trong một buổi chết thảm, nghĩ đến nàng nhất định là khó có thể tiếp thu.

Tôi nhìn nàng như vậy, tâm cũng xoắn lại, đang muốn tiến lên an ủi nàng, lại nghe Vệ Sở bỗng nhiên nói một câu: "Không bằng đến nhìn video máy quay giám sát đi? Có lẽ sẽ tìm được chút manh mối."

-- máy quay? Máy quay nơi này không phải đã sớm dỡ xuống sao?

Tôi đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng nào đó, trong lòng chính là cả kinh.

Lúc tầm mắt mọi người từ hình ảnh ngắt quãng mặc dù mơ mơ màng màng nhưng vẫn có thể phân biệt bóng người trong video máy quay chuyển qua trên mặt của tôi thì, tôi liền biết, đây là một cái bẫy.

Mà lúc tôi chạm tới ánh mắt An Nhiên đan xen kinh hãi đau thương, tâm nhưng nguội nửa đoạn.

- nàng đang nghi ngờ tôi.

Cõi đời này chuyện vui mừng nhất không gì bằng hai bên tình nguyện, thủy nhũ giao dung*; mà cõi đời này chuyện thống khổ nhất không gì bằng nghi vấn và phản bội đến từ người yêu. (*nước và sữa hòa lẫn với nhau)

Tôi đến hi đến bị, tất cả cho nàng một ý nghĩ.

Thiên đường, Địa Ngục.

Tác giả có lời muốn nói: Đây ngã sau lập tức mở ngược ~

Mị mị quân bị mưu hại, tức giận đến mị mị gọi ni ~

Tiêu: Lần này không phải tôi giết.

7 đêm: Con gái a, ai làm cho người chiều bài sụp đổ cơ chứ? Thường đi ở bờ sông, nào có không ướt giày? Trúng chiều đi! Đáng đời a!

Tiêu: ...

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 99: Tạ : Mất Đi

Mặc dù hình ảnh máy quay chụp có chút mơ hồ, thế nhưng bóng người đó tôi thực sự quá quen thuộc, làm sao sẽ không nhận ra?

Đó là Tiêu, là người yêu trước đây không lâu còn cùng tôi liều chết triển miên, là bạn lữ tôi muốn cùng qua một đời; thế nhưng bỗng nhiên tôi lại nghĩ đến thân phận nàng thẳng thắn với tôi, tâm bị các loại tâm tình lôi kéo liên tục -tôi tin tưởng, nàng tuyệt đối có năng lực này; có lẽ, còn có động cơ tương ứng.

Kinh thống lúc đầu vẫn còn, dóc lòng thay đổi ý nghĩ, tôi lại không khỏi nghi hoặc, việc này thấy thế nào cũng đều lộ ra một cỗ tà tính: Làm sao Tiêu sẽ vừa vịn bị máy quay chụp hình ra vào nơi đây, như thế nào sẽ ở hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào đời đi?

Tôi liếc một cái Vệ Sở trên mặt không nhìn ra kẽ hở, chỉ cảm thấy trong lòng trầm trọng: Thiết bị ghi hình của trung tâm nghiên cứu này là hẩn đề nghị lắp đặt lại, mà vừa nãy lại là hẩn kiến nghị đi xem video chiếu lại, này trùng hợp lộ ra mấy phần đột ngột, không phải hẩn có hảo cảm với Tiêu sao? Vậy tại sao muốn tru tính nàng đây?

Hiện tại cũng không phải thời điểm cân nhắc cái này.

Tôi nhìn Tiêu mặt không hề cảm xúc, trong lòng đau xót, vậy mà không tự chủ được mở miệng nói: "Đây là một hiểu lầm, mọi người không cần lo lắng, là tôi phái Tiêu đội trưởng đến."

Nghe được tôi nói như vậy, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn đến, có nghi hoặc, có tin tưởng, nhưng cũng chờ tôi cho cái giải thích.

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền hối hận rồi, thế nhưng tên rồi cung không thể quay đầu lại, tôi chỉ có thể nhắm mắt nói rằng: "Là tôi sau nửa đêm tỉnh lại lo lắng thân thể những người đó, liền xin nhờ Tiêu đội trưởng tự mình đến xem tình huống của bọn họ, ai biết còn phát sinh loại thảm án này, nàng lập tức qua lại báo tôi, tôi mới có thể ngay đầu tiên vội vã chạy tới nơi này - cho nên, cái chết của bọn họ, không có quan hệ gì với nàng."

Tôi không có nhìn tới vẻ mặt Tiêu, càng không dám nhìn tới vẻ mặt Đàm Kiệt, là hẩn đến thông báo tôi, cũng chỉ có hẩn biết tôi đang nói láo, nếu hẩn ở trước mặt mọi người vạch trần tôi, tôi liền mất hết thể diện, triệt để bị trở thành trò cười căn cứ Khải Vi. May mà, hẩn chỉ trầm mặc.

Tôi cảm giác được bên người Tiêu ngưng tụ ý lạnh nhất thời biến mất, ánh mắt sáng quắc mà nhìn tôi, muốn nói lại thôi, nhưng tôi tránh đi ánh mắt của nàng, chỉ là quay về mọi người hoặc nửa tin nửa ngờ hoặc đâm chiều nói: "Nói chung, trước phong tỏa hiện trường, để nhân viên chuyên nghiệp điều tra, sau đó đem thi thể bọn họ hảo hảo an táng. Những người khác đều tản đi đi, Đàm Kiệt còn có... Tiêu đội trưởng, hai người đi theo tôi."

Tôi bước nhanh rồi đi gian phòng ngạt đầy mùi máu tanh, chỉ cảm thấy ngọt ngào đến sắp nghẹt thở. Chung quy tôi còn là một người ích kỷ, vì Tiêu, vì phạm nguyên tắc, nói dối; chẳng qua so với cái này, càng làm cho tôi khó chịu nhưng là: Tôi cho rằng giữa tôi và nàng đã không còn bí mật gì, nhưng tôi vẫn nổi lên lòng nghi ngờ nàng.

Tôi biết chuyện này trăm ngàn chỗ hở, khó mà cân nhắc được, nhưng cũng chính vì như thế, cùng với Tiêu liên lụy không ngừng mới không thể rũ sạch quan hệ.

Trở lại phòng làm việc của tôi, Đàm Kiệt cau mày nhìn Tiêu, lại nghiêm túc nhìn tôi, trầm giọng nói rằng: "Tổng đội trưởng, tôi đồng ý phụ tá cô, cũng đồng ý tin tưởng cô, chỉ hi vọng sự lựa chọn của tôi là đúng, Tổng đội trưởng lựa chọn là đúng." Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại liền đi.

Tôi thở dài, đóng cửa lại, ngã vào trên ghế salông, xoa xoa thái dương đau đau, bên người bỗng nhiên lún xuống, khí tức lạnh lạnh phủ vào mặt, ngón tay mềm mại mà lạnh lẽo xoa thái dương của tôi, thay thế ngón tay của tôi khinh nhu xoa bóp, thủ pháp thuần thực, cường độ vừa phải, để tôi thanh tỉnh lại.

Tôi lại thở dài thườn thượt một hơi, nhắm mắt, bức bách cảm giác rơi lệ trở về: "Tiêu..."

"An Nhiên, em không tin tôi?" Tôi mở mắt ra, đối diện con mắt nàng u trầm như mực, nơi đó một mảnh đen tối, dường như mơ hồ có sóng lớn ngưng tụ, tựa hồ lưu chuyển một vòng vàng sáng màu máu.

"Tiêu, em muốn nghe lời giải thích của chị." Có lúc, mắt thấy không nhất định là thật, tôi không hi vọng cảm tình chúng tôi lúc trước mới có khởi sắc bởi vì một cái hiểu lầm sinh ngăn cách, càng không hi vọng nàng bị chịu oan uổng. Nhưng mà, nửa đêm nàng vô cớ rời đi là thật, trong máy quay xuất hiện bóng người của nàng cũng là thật, điểm đáng ngờ lớn như vậy, không phải nhẹ nhàng đơn giản ba chữ "em tin chị" là có thể tiêu trừ.

"Em không tin tôi." Nàng chỉ nhìn chằm chằm mắt tôi, yên lặng lặp lại, bên trong ánh mắt u ám như bầu trời đêm thật giống bao phủ một tầng hồng nhạt mỏng manh.

"Em cũng muốn tin chị, thế nhưng chị muốn em làm sao tin chị?" Tôi cũng bị thái độ kích động của nàng sinh ra mấy phần cảm tức, khó tiếp tục ôn hòa nhã nhặn trò chuyện. Nói vậy đây chính là cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn đi: Một mặt, tôi tin nhiệm tôi yêu nàng, ý định thiên vị nàng, bao che nàng; mặt khác, tôi lại thực lo lắng nàng thật sự suy nghĩ sai lầm, đức dưới sai lầm lớn, hại người cũng hại mình.

Loại tâm tình mâu thuẫn này đan xen vào nhau, khiến giọng điệu của tôi cũng biến thành táo bạo lên.

Nàng lại yên lặng nhìn tôi một lúc, sau đó lạnh lùng kéo khóa miệng một cái, dựa vào sô pha, hững hờ nói rằng: "Em mệt đến ngủ thiếp đi, tôi liền muốn đi xem mấy tên gia hỏa hại em bị liên lụy, thuận tiện mang cho em phần điểm tâm sáng, chỉ là, thời điểm tôi chạy tới đó, cũng đã là một bộ cảnh tượng như vậy. Tôi nói xong, có tin hay không là tùy em."

"Chị là nói, chị chỉ đi liếc mắt nhìn, mà lúc đó những người kia đã chết rồi?" Tôi không khỏi cau mày, những người kia vì sao lại bị giết, ai có thể được lợi ích từ trên người bọn họ đây?

Tôi nhớ tới đầu mấy bộ thi thể này đều bị mờ ra lỗ, rất khả năng là tấn công não tinh của bọn họ đi, nếu như đó là mục tiêu, hiềm nghi của Tiêu liền càng thấp hơn - nàng cũng không thiếu não tinh.

"Tôi nói rồi, có tin hay không, do em." Âm thanh nàng đột nhiên mất đi nhiệt độ, quanh thân lần thứ hai tràn ra hơi lạnh dày đặc, khiến người không rét mà run, tôi không nhịn được run lập cập, kinh ngạc hướng bên người nhìn lại.

Này vừa nhìn nhưng sợ hết hồn, tay phải của nàng chặt chẽ nắm tay vịn sô pha, ngón tay trơn bóng như ngọc nhưng móc vuốt chụp tiến vào tầng ngoài sô pha da trâu, mu bàn tay trắng nõn so với bên trong bông vải còn tố khiết hơn, gân xanh nổi lên nhưng miễn cưỡng phá hoại phần vẻ đẹp này.

"Tiêu?" Tôi vội vàng xoa mu bàn tay của nàng, lại bị nàng trở tay một cái giữ ở cổ tay, nắm chặt, sức mạnh rất lớn, dường như muốn nặn gãy xương cổ tay của tôi, đau đến tôi nhất thời phản xạ có điều kiện thấm ra nước mắt.

"Em, không, tin, tôi." Nàng như không có cảm giác chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt như máu, ý cười như đao, thật giống một tác một tác cắt lấy máu thịt của tôi, đâm vào trái tim của tôi, để tôi trong khoảnh khắc mất năng lực ngôn ngữ.

Nàng mạnh mẽ đẩy tôi ngã ở trên ghế salông, một tay đè lại cổ tay tôi, một tay bấm trên cổ tôi, giữa ngón tay thu lực, khiến tôi không thể thở nổi, nhưng nàng tựa như còn chê không đủ, một mặt chậm rãi đè thấp thân thể, khuôn mặt dựa sát. Từ khi nàng hiện ra hai mắt màu đỏ ngòm nhìn lại, tôi không có tìm được bóng người của mình, hoàn toàn chỉ có lạnh lẽo nóng nảy điên cuồng.

- nàng mắt không chế sao?

Tôi quật cường cùng nàng đối diện, không mở miệng nói chuyện được, liền dùng ánh mắt ra hiệu, hi vọng đưa nàng tỉnh lại... Chỉ là không khí trong phòng càng ngày càng mỏng manh, trước mắt biến thành màu đen, tựa hồ liền sắp con số; mà sức mạnh trên tay nàng nửa phần chưa giảm, tôi hầu như muốn tuyệt vọng.

Có thể là trong một nháy mắt, nhưng dưới cái nhìn của tôi lại dài lâu như một thế kỷ, trong mắt Tiêu bỗng nhiên chiếu ra mặt tôi như giấy vàng, bộ dáng chặt vật nước mắt nồng lung, sau một khắc, áp bức đặt tại cổ tôi biến mất, lượng lớn không khí mới mẻ một lần nữa tràn vào trong phổi, tôi từng ngum từng ngum hô hấp, ho khan tan nát cõi lòng, ho đến nước mắt không ngừng chảy ra che kín tầm mắt của tôi, làm tôi không thấy rõ về mặt Tiêu.

"... Xin lỗi." Ngay lúc tôi vất vả ho khan, lại nghe một thanh âm khàn khàn vang lên, tiếp theo một cái chớp mắt, khí tức Tiêu liền biến mất ở trong phòng, chỉ để lại dư âm của bị khép lại "Oành" vang không dứt.

Bên tai tôi dường như "Vù" một tiếng nổ tung, đầu óc trống rỗng, thật lâu mới lắc lư phục hồi tinh thần lại, xuyên thấu qua hai mắt mờ lung nhìn chung quanh một vòng, trong phòng vắng vẻ chỉ còn dư lại một mình tôi, yên tĩnh đến đáng sợ.

"Tiêu!" Tôi hồn hồn ôm cái cổ đau rát, lòng tràn đầy oan ức, không nhịn được bi quan, nhưng mà bây giờ ngoài trừ kinh nộ, tôi càng lo lắng tình huống

Tiêu.

Một khắc đó, nàng như là mất đi lý trí; một khắc đó, tôi có thể cảm thấy nàng là thật sự muốn giết tôi.

Lặng lẳng ngồi yên ở trên ghế sofa một lát, tôi đi phòng tắm đơn giản rửa mặt một phen, dùng khăn lụa che đi vết bầm trên cổ, bảo Mặc Mặc cùng Ngô Phóng Ca lập tức đi tìm Tiêu, mà tôi thì lần thứ hai trở lại trung tâm nghiên cứu, nỗ lực tìm tới chứng cứ vì Tiêu tẩy thoát hiểm nghi.

Nhưng mà trải qua nhân viên chuyên nghiệp giám định, những người kia đều chết vì mất máu quá nhiều, trên người có thật nhiều vết thương, suy đoán hung khí là vũ khí sắc bén mà khéo léo, tỷ như - đao giải phẫu.

Bởi vì lần trước Tiêu trước mặt mọi người lộ một tay kinh sợ thủ lĩnh thể lực ngầm, khiến tất cả mọi người căn cứ đều biết Tiêu đội trưởng quen dùng vũ khí chính là đao giải phẫu có thể nói độc nhất vô nhị ở trong căn cứ này.

Mặt khác, thời gian những người kia từ vong cùng thời gian trên máy theo dõi biểu hiện Tiêu ra vào phòng nghiên cứu cũng ăn khớp với nhau, có thể phán đoán bọn họ chết sẽ ở đó trong vòng nửa giờ, ngoại trừ Tiêu ra, đoạn thời gian đó cũng không có người nào khác ra vào qua.

Xem ra, mũi nhọn đều nhắm thẳng vào Tiêu, dù cho có lời chứng của tôi, cũng quá mức đơn bạc .

Khi tâm tình tôi trầm trọng bước ra cửa lớn trung tâm nghiên cứu, nhưng nhìn thấy đám người may mắn còn sống sót cùng một nhóm với mấy người này tất cả đều vây tụ ở bên ngoài, cùng nhau nhìn kỹ tôi; trong bọn họ đa số là người bình thường, chỉ có mấy dị năng giả, uy thế cũng không cường thịnh, nhưng mà ở dưới ánh mắt của bọn họ, vậy mà tôi cảm thấy trong lòng như đè ép một khối núi lớn, trĩu nặng thờ không thông.

"Các người..." Tôi còn chưa hỏi, bọn họ đã tại hữu tâm nhân dẫn dắt lớn tiếng la lên nổi dậy huyết ung báo thù.

"Giao ra hung thủ!" "Đứng, giao ra hung thủ!" "Giết người đền mạng!" "Con của ta, con chết thực thảm a!" Tiếng khóc tiếng thét gào lớn liên tiếp, làm cho người tâm phiền ý loạn.

Càng khiến người phiền muộn chính là, càng ngày càng nhiều người không biết tình huống từ bốn phương tám hướng tới rồi, như là chịu đến kích động, cũng theo ồn ào, trong đó có một ít là người từng bị Tiêu chinh đốn kết thù, ở đây càng ra sức nhảy nhót tung bùng khuyến khích.

Thậm chí ngay cả Đàm Kiệt cùng Tức Mặc tỷ muội cũng bị kinh động, lần lượt đi ra ngoài trung tâm nghiên cứu.

Mọi người đều nhìn về tôi, chờ tôi cho một câu trả lời.

Tôi nhắm mắt lại, nhớ tới Tiêu một thân cô tịch ý lạnh, nhớ tới tôi nghi nàng thì đau lòng, lần nữa mở mắt ra đã hạ quyết tâm, quét một vòng người đang kêu gào, cất giọng nói: "Các vị, Tiêu Minh Dạng là người yêu tôi, tất cả năng lực, đều do tôi gánh chịu."

Trên sân yên lặng, tất cả mọi người đều tròn mắt ngoác mồm nhìn về phía tôi, dường như không có rõ ràng ý của tôi, tôi nhìn không được cười lên một tiếng, nhưng tiếc nuối Tiêu không có mặt, không nghe được thổ lộ của tôi với nàng, nhưng lại vui mừng: Nếu như nàng ở đây, chỉ sợ tôi cũng không tiện hào phóng thừa nhận như vậy.

"Vương tử phạm pháp thứ dân cùng tội, người thân là tổng đội trưởng, lẽ nào là có thể làm việc thiên tư sao?" Có một thanh âm ẩn ở trong đám người chất vấn.

Tôi híp híp mắt, nhưng không tìm được phương vị người nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là từ bỏ, cho Đàm Kiệt một ánh mắt áy náy, quay về tất cả mọi người lớn tiếng nói: "Tôi Tạ An Nhiên, chính thức tại đây từ chức tổng đội trưởng căn cứ Khái Vi, quyền quản lý đội Duy An do cộng đồng các phân đội trưởng cùng nhau giải quyết, đến lúc tuyển ra tân tổng đội trưởng mới thôi."

-- căn cứ khắp mọi mặt đều từ từ đi tới quỹ đạo, tôi cũng không thể làm nhiều hơn nữa, chỉ cần đám người căn cứ nỗ lực phát triển, nhất định có thể ở tận thế có một vị trí của chính mình, việc đáp ứng Tổng Dịch Thư, tôi không có nuốt lời.

Một nhóm người may mắn còn sống sót vẫn muốn tiếp tục nháo, liền nghe Tức Mặc Thanh Lan lạnh rên một tiếng: "Đều có chừng có mực đi! Nếu không là nàng dùng dị năng cứu trị, mấy người này không phải bạo thể mà chết chính là biến thành xác sống, bây giờ có thể còn toàn thân còn có người giúp đỡ nhập quan đã rất tốt, vẫn có bất mãn, liền rút cho khỏi căn cứ ta!"

Nàng vừa nói xong, những người kia tuy bất đắc dĩ, đến cùng không có gây sự nữa .

Chuyện này thuận tiện là phần cuối tôi từ chức, có một kết thúc.

Khi tôi vội vàng trở lại văn phòng, nhưng nhận được một sấm sét giữa trời quang: Hai người Mặc Mặc đem căn cứ lật cả đáy lên trời, liền ngay cả bóng dáng Tiêu cũng không có nhìn thấy.

Mà Lôi Tinh phân đội Tử Bạt thì lại nói cho các nàng biết, Tiêu trước đây không lâu tìm tới nàng, mệnh lệnh phân đội Tử Bạt toàn lực bảo vệ tổng đội trưởng an toàn, sau đó liền rời đi.

Đội viên thủ thành tựa hồ nhìn thấy nàng rời căn cứ, hướng về phương hướng thành phố B mà đi.

Chuyển giao các nàng, tôi đem chính mình ngã vào trong giường, tùy ý nước mắt thấm thấu đệm chăn, phảng phất còn lưu lại khí tức hai người chúng tôi,

thể nhưng, nàng đã rời đi.

Không nói tiếng nào, bỏ tôi một mình rời đi .

Tâm tôi như chia năm xẻ bảy.

Linh hồn của tôi bị mang đi một nửa.

Toàn bộ thể giới của tôi đều mất đi sắc thái.

Tác giả có lời muốn nói: Kỳ thực Tiêu An Tử đã quyết định vì Tiêu bỏ xuống căn cứ, cũng không trách nàng suýt chút nữa đem mình bóp chết... Đáng tiếc mị mị quân chợt dạ chạy nhanh hơn ٩ (_) ٩

Vì lẽ đó không phải bản quán ngược nàng, là nàng tự ngược → _ →

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 100: Tiêu: Gặp Thoáng Qua

Đây là lần thứ mấy mất không chế ? Tôi không biết.

Tôi chỉ biết là, một khắc đó, tôi thật sự sẽ giết nàng.

Rành rành ý thức còn tồn tại, dường như linh hồn chia ra làm hai, thứ chiếm chủ đạo chính là cuồng tứ bạo ngược, không lý trí chút nào, hầu như không thu tay lại được; một tôi khác trốn tại góc thân thể, giãy dụa không được, chỉ có thể tro mắt nhìn mình đem An Nhiên nhân ngã, bóp lấy cổ của nàng, từng điểm từng điểm dùng sức... Rốt cục ở thời khắc cuối cùng, tôi chiến thắng cái bóng đáng sợ bạo kia, đoạt lại quyền không chế thân thể.

Thế nhưng, mặc dù không có gây thành bi kịch, tôi cũng không thể tha thứ chính mình.

Thiếu một chút, tôi liền tự tay giết chết người tôi yêu nhất, thật sự chỉ thiếu một chút.

"Người và ta, là giống nhau." Có một thanh âm bỗng nhiên vang lên trong đầu tôi.

"Người sẽ... giết nàng." Là ai? Là ai từng nói như vậy?

Tôi dùng sức quơ quơ đầu, đầu đón nhưng lái đi không được - đúng rồi, là Bạch Tô, con xác sống vương đó.

Nàng từng đoán trước, tôi sẽ giết An Nhiên; tôi từng xem thường, thế nhưng hiện tại, một lời thành sấm.

Tôi không dám tưởng tượng, tháng ngày không có nàng ở bên người; nhưng tôi càng không dám tưởng tượng, khi tôi tỉnh táo thì nhìn thấy bên người là một bộ thi thể lạnh như băng - ta nghĩ tôi có thể lý giải, thời điểm Ngô Thiên Ngâm khẩn cầu tôi động thủ, là ôm một loại tâm tình thế nào.

Như vậy, rời đi đi, cách khá xa xa, như vậy thì sẽ không thương tổn được nàng .

Tôi lao đảo đi ra ngoài, vội vàng hướng về cửa lớn căn cứ.

Dọc theo đường đi, đúng là có không ít người nỗ lực ngăn lại tôi, có thể là bởi vì tôi hiềm nghi vẫn chưa triệt để rửa sạch, bọn họ cho rằng tôi là chạy án đi, có điều, cũng không trọng yếu, ngay cả An Nhiên cũng không muốn tin tôi, cái nhìn của những người này lại cùng tôi có quan hệ gì đâu?

Tôi không muốn cùng những người này phát sinh xung đột, chỉ tăng nhanh tốc độ, một mạch tách ra, tôi không xác định trạng thái bây giờ của mình có thể sẽ động thủ đã thương tính mạng người hay không, nếu như lại hành hung trên đường, để An Nhiên biết rồi, tôi liền thật sự giải thích không rõ .

Dù cho đã quyết định rời đi, tôi vẫn không muốn trong lòng nàng lưu lại ấn tượng xấu, cho dù tôi rõ ràng, chuyện đến nước này, tôi trong lòng nàng đã sớm không phải Tiêu Minh Dạng mười phần vẹn mười kia .

Dựa vào thanh minh còn sót lại, tôi tìm tới Lôi Tinh bàn giao cho nàng nhiệm vụ phân đội Từ Bạt sau này, sau đó hết tốc lực nhằm phía cửa lớn căn cứ. Lướt qua thủ vệ, cũng không lấy xe, trực tiếp chạy khỏi căn cứ.

Tôi cảm giác ý thức càng ngày càng hỗn loạn, cảnh vật trước mắt dần dần mạn lên một tầng màu máu, đến lúc sau, tôi đơn giản nhắm hai mắt lại, dựa vào nhận biết phán đoán đường đi, chỉ hướng về địa phương ít ô nhiễm vật còn sống mà đi, cũng không để ý phương hướng - trời đất bao la, nhưng không có chỗ cho tôi dung thân.

Một khi rời đi bên người An Nhiên, đối với tôi mà nói, nơi nào cũng không có ý nghĩa, nơi nào cũng giống nhau.

Không ngừng nghỉ chút nào chạy gần một canh giờ, thân thể vẫn chưa cảm thấy mệt mỏi, thế nhưng trong đầu lại giống như hỏa thiêu hỏa liệu đâm nhói, màu máu trước mắt đậm đến cơ hồ muốn che đầy tầm mắt, đáy lòng cũng áp chế không nổi khát vọng - lại đến thời điểm ăn uống sao?

Tôi dừng lại bước chân, lắc mình tiến vào không gian.

Nơi này vẫn là một mảnh non xanh nước biếc, nhân hạ an lành, dù cho quả cầu thịt tròn thêm một vòng, cùng với vật tư dự trữ xếp một bên có chút ngổn ngang, vẫn như cũ là cảnh sắc mỹ lệ hiếm có bên trong tận thế. Chỉ có điều, thân là kẻ nắm giữ mảnh cảnh sắc này, xưa nay tôi chưa từng để tâm thưởng thức qua, chỉ có thời điểm bồi tiếp An Nhiên ở chỗ này, mới cảm nhận được bình tĩnh và sung sướng.

An Nhiên, An Nhiên...

Tâm tôi lại là tê rần, đau đớn trong đầu cũng cuộn cuộn gấp bội, để tôi hận không thể đem đầu của mình tàn nhẫn va vào mặt đất.

Bên chân bỗng nhiên có xúc cảm vật khác thường nhẹ lướt, tôi không còn kịp suy tư nữa, phản xạ có điều kiện nhắc chân đạp tới, liền nghe một tiếng hét thảm, tiếng chó nghện ngào vang lên - híp mắt nhìn lại, chính là Nhị Bảo vẫn ở tại trong không gian.

Bị tôi không chút lưu tình đá trúng bụng, nó ngã ở trên một chiếc tủ bát, đem tủ bát đụng thủng một cái lỗ, tứ chi vô lực rũ xuống, không ngừng ho ra bọt máu cùng mảnh vỡ, hiển nhiên là thương tổn đến nội tạng.

"Xuân cầu." Tôi gắng gượng đi tới bên người nó, dứt cho nó viên não tinh lấy được trên người con xác sống nữ từ thành phố A, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nó, "Đừng chết, biết chưa?"

Ngươi có hoài ức cùng chung của ta và An Nhiên, là một trong số ít liên hệ của ta cùng nàng.

-- nếu như ngay cả ngươi đều chết rồi, ta sẽ thực sự chỉ có một mình.

Hấp thu một viên não tinh dị năng giả, tôi cũng nhận không được nữa, ngã trên mặt đất.

Có lẽ là quá mệt mỏi, không có cảm giác đau đớn quá nhiều, tôi liền mất đi ý thức.

Tỉnh lại lần nữa, là bởi trên mu bàn tay không ngừng truyền đến xúc cảm ám áp thấm ướt, tôi cảnh giác mở mắt ra, nhưng chỉ thấy được một con quái vật khổng lồ đang duỗi ra đầu lưỡi màu tím liếm mu bàn tay của tôi, thấy tôi tỉnh lại trừng mắt nó, vui sướng kêu một tiếng, lộ ra hàm răng sắc nhọn. Dù tôi tổ chất tâm lý không tồi, cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Con hung thú khuôn mặt dữ tợn này, lẽ nào là Nhị Bảo?

Nó ước chừng có cao hơn nửa người, tứ chi tráng kiện mạnh mẽ, mọc ra móng vuốt sắc bén, hàm răng dày đặc phiếm trắng, đầu lưỡi còn là màu tím quý dị, không giống loại chó bình thường, càng như là sói biển dị.

Tôi nhìn ra, nếu chân sau nó đứng thẳng, sợ còn phải cao hơn tôi một cái đầu.

Không nghĩ tới viên não tinh cấp cao của giống đào tạo chiếm được ở thành phố A có công hiệu như thế, thực sự là ngoài dự liệu của tôi.

Mấy lần trước cho nó ăn não tinh, cũng chỉ để hình thể nó tăng trưởng một vòng, nhưng chưa lần nào như lần này biến hóa long trời lở đất, nếu như không phải nó vẫn quay về tôi liên tục vẫy đuôi một mặt lấy lòng xuân dạng giống nhau như trước, tôi thật muốn lo lắng sẽ bị nó xem là con mồi nuốt vào trong bụng.

"Ngươi đúng là nhân họa đắc phúc." Đẩy ra cái đầu to lớn của nó không ngừng đụng tới, tôi cười cười, tôi tắm trong lòng nhưng không có một chút nào giảm thiểu, chỉ lắc lắc đầu, chậm rãi đứng lên đến, mang theo nó cùng đi ra không gian.

Cảnh tượng trước mắt cũng không xa lạ gì, nhưng lại lần nữa nổi lên hoài ức khiến tôi đau lòng, một đường lao nhanh, không ngờ đi tới phụ cận thành phố A.

Cũng được, nếu não tinh xác sống đào tạo hữu dụng như vậy, không ngại lấy thêm nhiều một ít, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Lại nói, dựa vào hình thể hiện tại của Nhị Bảo, chỉ sợ ở trong không gian sẽ phá hư trang trí và vật phẩm bên trong, chẳng bằng để nó lưu ở bên ngoài, coi như là cùng tôi làm bạn đi.

Cười một cái tự giễu, tôi mang theo nó một đường hướng về trong thành phố A, bước vào phạm vi bên trong, không lâu liền gặp phải một đoàn xác sống, đang muốn động thủ, lại nghe Nhị Bảo bỗng nhiên ngửa mặt lên trời gào một tiếng, bên trong trầm thấp lại mang theo một chút bước sóng chói tai móng tay cạo vỡ thủy tinh, làm đầu óc tôi chấn động, suýt chút nữa đứng không vững.

Đang muốn răn dạy nó một phen, liền thấy một đám xác sống không ngừng xúm lại hướng phía chúng tôi bỗng nhiên dừng lại bước chân, còn dừng lại gào thét, từng cái từng cái ngóc tại chỗ cũng không nhúc nhích, mặt hướng chúng tôi, phảng phất kiêng kỵ cái gì tồn tại.

Tôi nghi hoặc nhìn một chút Nhị Bảo, đã thấy nó vẫy đuôi xem tôi, trong mắt như là xẹt qua một vết đặc ý, nhếch môi lộ lưỡi, không ngừng dùng đầu

sượt tay tôi buông xuống ở một bên, tựa hồ là ở đôi hồi biểu dương.

-- nó lại có thể không chế những xác sống này sao?

Đề xuống kinh ngạc trong lòng, tôi bất động thanh sắc sờ sờ đầu nó, thăm dò rơi xuống một đạo chỉ lệnh: "Để chúng nó xếp thành đội ngũ."

Nhị Bảo nghiêng đầu nhìn tôi một cái, lại nhìn một chút đám xác sống, quơ quơ đuôi, trầm thấp rống lên một tiếng, đám xác sống kia thật sự chậm rãi chuyển động, tuy rằng đội ngũ xiêu xiêu vẹo vẹo vô cùng ngổn ngang, vẫn như cũ để tôi mở mang tầm mắt.

Thừa dịp vẫn chưa có xác sống mạnh mẽ hơn và người chủ trì hậu trường phát hiện, tôi bảo Nhị Bảo không chế đám xác sống này nhanh chóng rời đi, xuất phát hướng về căn cứ Khả Vi.

Tôi nghĩ, nếu như có thể đem nguồn nhuận bút này cung cấp cho căn cứ, như vậy, khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, vị trí tổng đội trưởng của An Nhiên sẽ không bởi vì tôi mà ảnh hưởng quá lớn.

Dù sao, không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, là một đám người thường năng lực bình thường quan trọng, hay là một nhóm xác sống não tinh chất lượng tốt quan trọng, đáp án của những người kia, có thể tương tự được.

Cái này cũng là tôi có thể vì nàng làm, một việc cuối cùng.

Có lẽ, còn có thể có cơ hội tạm biệt nàng một cái.

Yêu cầu của tôi cũng không cao, chỉ cần xa xa thấy nàng một lát, xác định nàng mạnh khỏe là được.

Chỉ là, lý tưởng đều là mỹ hảo, hiện thực nhưng nhiều tàn khốc.

Chờ tôi đem đám xác sống chạy tới cửa Bắc, hỏi lộ đội viên phòng thủ đi báo tin thì, không có nhìn thấy An Nhiên, thế nhưng một mình Kiều Từ Mặc nổi giận ùng ùng tới rồi.

Thấy An Nhiên cũng không ở phụ cận, tôi cũng không còn tâm tư trốn, đơn giản tiến lên nghênh tiếp, nhân nhạ hỏi: "Nàng không muốn gặp tôi sao?"

-- lẽ nào là, chán ghét tôi sao?

Cũng đúng, tôi làm ra chuyện như vậy, nàng không tha thứ tôi cũng là lẽ thường, liền ngay cả tôi đều tha thứ không được chính mình.

Chẳng qua, trong lòng đau đớn không quên nhắc nhở tôi, liền ngay cả tạm biệt nàng, đều đã là hy vọng xa vời ...

"Cô nói một chút hai người các cô, nhìn cũng không ngu ngốc mà, tại sao EQ như vậy! Tôi cũng muốn không nhìn nổi!"

Không nghĩ tới Kiều Từ Mặc đột nhiên đem một tờ giấy vỗ vào ngực tôi, sức mạnh rất lớn, hầu như muốn đem xương ngực tôi đều đập nát.

"Có ý gì?" Tôi cau chặt mày, rất bất mãn cử động của nàng: Đừng ý vào chính mình là bạn thân An Nhiên, thì tôi sẽ không ra tay với cô...

"Nàng đi tìm cô cô không biết sao?" Nàng tức giận trừng tôi, tựa như lúc nào cũng có thể nhào lên đánh tôi một trận,

"Người truy ta đuổi chơi mèo trốn tìm à? Người tìm ta tìm được người rồi thú vị sao?"

Tôi nhìn một chút tờ giấy trong tay, trong đầu một mảnh mờ mịt, lại nghe được nàng hờn hển nói tiếp: "Kẻ không lương tâm cô chân trước mới vừa đi, tên ngu ngốc đó chân sau liền từ chức tổng đội trưởng, bội bạc tôi để lại thư rồi trốn đi, bảo là muốn đi tìm cô! Cô ngược lại tốt, không tới sớm không tới trễ, nàng cũng đi non nửa ngày rồi cô mới đến, còn không bằng không đến đây! Hai người đây là không hiểu ngầm hay là quá có hiểu ngầm à? Diễn kịch thần tượng đây? Ôi thực sự là tức chết lão nương..."

Nàng như pháo liên châu nói một tràng, thật lâu tôi mới làm rõ manh mối, trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết là buồn hay vui: Trong lòng nàng vẫn có tôi, đồng ý quên đi tất cả tìm đến tôi, thế nhưng mặc dù tìm tới thì sao, nàng có thể tha thứ tôi, tâm không khúc mắc ở cùng với tôi sao?

Tôi lại có thể bảo đảm không tiếp tục thương tổn nàng sao?

A, tôi không biết, cũng không đánh cược được.

"Tôi cũng lười quản nàng rồi! Nàng tưởng cô đi thành phố B, cho nên một mình đàn độn chạy tới thành phố B tìm cô, nếu như cô còn có một chút quan tâm nàng liền mau mau đuổi theo cho lão nương! Cũng không biết ngu ngốc kia bắt thường ở chỗ nào, khẳng khẳng một mực coi trọng cô ... Ai, tôi cảnh cáo cô nha, nếu cô lại dám bắt nạt nàng để nàng thương tâm, chân trời góc biển lão nương đều sẽ không bỏ qua cho cô! Cô có nghe thấy không..."

Nàng đang nói cái gì tôi đã vô tâm tiếp tục nghe, đầy đầu chỉ có bóng người An Nhiên, nghĩ đến nàng một thân một mình đi tới thành phố B, trong lòng lo lắng hầu như phải đem tôi nhấn chìm.

Tôi muốn đi tìm nàng.

Mặc kệ sau đó gặp mặt là lúng túng, là thống khổ, tôi không thể mặc kệ nàng có một chút nguy hiểm.

Tôi phải tìm được nàng, càng nhanh càng tốt.

Tác giả có lời muốn nói: - hoàn -

Được rồi, đùa giỡn (' _ ') 〇 là quyền thứ ba hoàn.

Phía dưới mở ra tán phò bản người tới tìm ta ta tìm người, chúng ta đồng thời làm game (sương lớn...

Àn, trước nhắc tới H thành kiến Chương 97: Trường bình, ta để đại hoàng thay ta truyền, bị xóa cũng chỉ có thể đi trong đám tìm, ta tận lực → _ →

Cuối cùng, đánh quyền một mối quá a đến kinh nguyệt đau quá a tích lũy thật nhiều phụ năng lượng a a a --

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 101: Tạ: Chở Khách

- tha thứ tớ tùy hứng không chào mà đi, tớ đi tìm nàng, đừng lo lắng. Căn cứ liền giao cho cậu, bạn tốt thân ái của tớ.

Không biết sau khi nhìn thấy bức thư tôi để cho nàng, Mặc Mặc sẽ phản ứng ra sao, theo tính cách của nàng, nhất định là nổi trận lôi đình hận không thể lập tức tóm tôi lại đánh một trận no đòn đi?

May là tôi rất sớm xúi giục nàng đi rồi, chờ lúc nàng trở lại, tôi đã rời đi căn cứ, coi như tốc độ nàng nhanh hơn nữa, cũng không thể trong khoảng thời gian ngắn đuổi theo tôi... Còn lúc tính sổ, đến lúc đó nói sau đi!

Chỉ có điều, khi tôi cầm giấy tờ giả tạo lấy xe Land Rover lúc trước đậu ở ngoài căn cứ, hai người một nam một nữ dù vẫn ung dung chờ tôi ở lối ra, bên cạnh là thủ vệ bị đánh ngất xỉu, tôi liền biết, kế hoạch một mình lên đường đi tìm

Tiêu xem như là bị nhờ.

Phiền muộn ngồi ở chỗ ngồi rộng rãi phía sau xe, tôi chống cằm nhìn phong cảnh đơn điệu ngoài cửa sổ, thỉnh thoảng miết một chút hai người phía trước tự nhiên tự đắc, tức giận nhưng bó tay hết cách. Nam mặt lạnh đang lái xe là đệ năng giả hệ sét Lăng Chí, nữ mặt cười ngồi ở ghế cạnh tài xế là đệ năng giả hệ thổ Lôi Tinh, đều là thành viên tinh anh phân đội Tử Bạt, cũng là nhân viên được Mặc Mặc phái đi theo một đường bảo vệ tôi.

Tôi còn thực sự xem thường Mặc Mặc cái tên này, làm khó nàng có thể đoán được dự định của tôi, có điều tôi hoài nghi hai người này hay là bởi vì Tiêu mới sẽ gắt gao nhìn chăm chăm tôi không tha.

Chỉ là, đừng nói tôi không phải đối thủ của hai người bọn họ, nếu bọn họ cố ý muốn ép tôi về căn cứ, tôi cũng chẳng còn cách nào khác phản kháng, ai bảo tôi đã từ chức tổng đội trưởng đây? Bọn họ tự nhiên là không có lý do gì tiếp tục đối với tôi cung kính có lễ.

Lại không nói Lăng Chí người này mặt đơ không hề cảm xúc tựa như người bệnh, Lôi Tinh vẫn luôn có địch ý với tôi, loại địch ý này cũng không phải tôi đã gây ra mâu thuẫn gì với nàng, giữa chúng tôi cũng không có gặp nhau quá nhiều, ngay cả số lần đối thoại cũng ở trong vòng một bàn tay, có thể tưởng tượng được, lý do nàng chán ghét tôi, chỉ có thể là giận cá chém thớt.

Xét theo trực giác phán đoán đặc biệt của phụ nữ, tôi cảm thấy: Nữ nhân này đối với Tiêu có tâm tư không giống nhau, mà ở bên trong căn cứ, quan hệ của tôi và Tiêu cũng đã được cho là bí mật công khai, nàng thấy tôi ngửa mặt cũng là nhân chi thường tình - giống như tôi cũng từng bởi vì nàng mặc danh kỳ diệu ghen.

Có thể nói, nàng là chất xúc tác để tôi cùng Tiêu chọc thùng lốp cửa sổ giấy cuối cùng, không có sự kiện đó, cũng sẽ không có một đêm triền miên kia, có lẽ tôi và Tiêu vẫn sẽ âm mưu dây dưa không ngừng, có lẽ tôi và nàng sẽ không có nghi kỵ và thương tổn sau đó... Tất cả những thứ này chẳng qua là tôi thiết tưởng thôi, sự tình đã phát sinh, hối hận nữa cũng là chuyện vô bổ.

Cảm tình của tôi và Tiêu vẫn là quá mức đơn bạc cùng yếu đuối, không chịu nổi một điểm đã kích, nhưng tôi vững tin chính mình không muốn từ bỏ chút tình cảm này, bất luận phải trả cái giá gì, tôi đều muốn thử cứu vãn.

Tôi phải tìm được nàng, mặt đối mặt nói với nàng một câu "Xin lỗi", còn có "Em yêu chị".

Hi vọng sẽ không quá muộn.

Land Rover tính năng rất tốt, ở trên đường gồ ghề xóc nảy, nhưng đem giảm độ khó chịu đến nhẹ nhất, mà kỹ năng lái xe của Lăng Chí không tồi, nguyên nhân làm tôi cảm thấy đường xe đặc biệt dài lâu, cũng bất quá là bên người không còn một bóng người lạnh lạnh kiên cường để tôi dựa vào kia,

hoặc là giả vờ nhu nhược vây quanh tôi, đem tôi bao bọc ở bên trong lãnh hương nhàn nhạt.

Lần này rồi đi, tuy là nhất thời nảy sinh, tôi cũng làm một chút chuẩn bị.

Dù không có dị năng không gian, nhưng tôi chuẩn bị một thùng lương khô, đồ dùng hàng ngày cùng với hai khẩu súng lục tinh xảo và băng thay đạn, chỉ cần không phải bị bảy xác sống lớn vây quanh, một mình lên đường cũng sẽ không quá mức nguy hiểm, bây giờ lại tăng thêm hai bảo tiêu sức chiến đấu cực mạnh, huống hồ bọn họ đều cẩn thận tự chuẩn bị đồ ăn, tôi không có lý do đuổi bọn họ, cũng không có phương pháp đuổi bọn họ, cũng đành ngoan ngoãn nhận mệnh chờ ở trên ghế sau không có việc gì ngăn người.

"Tổng đội trưởng." Lôi Tinh ôm cánh tay, xuyên thấu qua kính chiếu hậu tựa như cười mà không phải cười nhìn lại, trong mắt xem thường không hề che giấu chút nào.

Tuy tôi không thích ánh mắt của nàng, nhưng không muốn cùng nàng cãi vã, chỉ tránh đi ánh mắt của nàng, nhàn nhạt cái chính nói: "Tôi đã không phải tổng đội trưởng căn cứ nữa, về sau gọi tên tôi là được rồi."

"Như vậy, Tạ tiểu thư, cô biết Tiêu đội trưởng đi nơi nào không? Phải làm sao tìm được nàng đây?" Nàng vẫn chưa thu lại ánh mắt, trái lại càng thêm hùng hổ dọa người, liền ngay cả nụ cười luôn luôn ôn hòa uyển chuyển cũng dần theo mấy phần sắc bén, tựa hồ hình tượng thân thiết ngày xưa xử lý sự vụ phân đội chỉ là một tầng mặt nạ của nàng, mà người này trước mặt tôi lộ hết ra sự sắc bén, tự tin lại hung hăng Lôi Tinh mới là đáng vẽ chân chính của nàng.

-- cố ý ở trước mặt Tiêu giả tạo làm ra một bộ dáng vẽ ôn hòa vô hại sao?

Thật có tâm cơ.

Tôi đối với dáng vẻ nàng trong ngoài bất nhất càng không có hảo cảm, chỉ vô ý nghĩa câu môi: "Không biết." Đúng là khiến nàng ghen một hồi.

"Không biết cô liền lỗ mãng như vậy đi ra tìm người?" Nàng nhú mày, âm thanh bất giác cao vài phần, khóe miệng giấu cợt cơ hồ muốn hóa thành thực chất.

"Đại thể có một phương hướng," tôi vô tình cười cười, chờ mong nàng còn có thể có biểu hiện gì khác, "Trương phùng tức là hữu duyên, tùy duyên đi."

Đối với nàng biểu hiện khó có thể tin lại tức đến nổi phôi, tôi ở trong lòng cười trộm, nhưng trên mặt học Tiêu thường thấy nhất không có chút rung động nào, nhàn nhạt liếc nàng một chút liền dời ánh mắt, tựa hồ cũng không để nàng ở trong mắt.

"Cô!" Nàng nhú lại lông mày, như là ý thức được tôi đang tiêu khiển nàng, sắc mặt biến đổi liên tục, muốn nổi giận rồi lại miễn cưỡng nhịn xuống, hiển nhiên như có kiêng dè.

"Phương hướng thành phố B, muộn nhất hai tuần lễ." Lúc này, Lăng Chí luôn việc không liên quan tới mình chỉ chuyên tâm lái xe gõ gõ tay lái, lạnh giọng nói rằng, không khí trong xe bởi vì lời nói của hắn buông lỏng, nhưng ở một khắc tiếp theo hạ xuống băng điểm - không còn có người chủ động mở miệng, tình cảnh cứ như vậy lạnh xuống.

Bỗng nhiên, xe thắng gấp một cái, đột nhiên ngừng lại, tiếng thắng xe chói tai theo quán tính khiến người ta không nhận được xông về phía trước, cũng còn tốt phía trước tôi có ghế xe bằng da chắn, mà ghế trước hai người đều đeo đai an toàn - không phải vậy, hẳn là có chuyện vui để xem.

"Sao vậy?" Lôi Tinh bất mãn hỏi.

"Chính mình xem đi." Lăng Chí cũng không nhìn nàng, chỉ đầy mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm phía trước xe, ý lạnh trầm ngưng.

Xuyên thấu qua kính nhìn lại, tôi mới phát hiện, nơi cách chúng tôi gần trăm mét, có một bảy xác sống tập tễnh đi, ở bảy xác sống đó không xa, là một chiếc xe thể thao màu trắng bạc, xe thể thao đứng ở chỗ cũ bất động, nắp động cơ tựa hồ bốc lên khói trắng lượn lờ, có lẽ là bị chết máy rồi.

Xem trận thế này, trong xe nhất định có người.

Bảy xác sống kia tiến lên không tính nhanh, thế nhưng qua mười mấy giây nữa liền có thể đem chiếc xe thể thao đó hoàn toàn vây quanh, chỉ sợ người trong xe lạnh ít dữ nhiều.

Xe Land Rover của chúng tôi rất rắn chắc, chỗ ngồi phía sau cũng rộng rãi, ngồi thêm bốn, năm người nữa cũng không thành vấn đề... Chỉ là, phải cứu sao?

Hơn nữa, người có thể đưa ra quyết định, hiển nhiên không tới phiên sức chiến đấu yếu nhất tôi.

Lăng Chí chỉ trầm mặc quan sát, Lôi Tinh cũng đắm chiêu nhìn chằm chằm chiếc xe thể thao kia, nhưng đều không có ý tứ xuất thủ cứu giúp, tôi nhú nhú mày, cuối cùng vẫn không có mở miệng, chỉ cùng bọn họ đồng thời nhìn về phía chiếc xe kia. Tôi luôn cảm thấy chiếc xe thể thao xa hoa này có chút quen mắt, mà chiếc xe đó lộ ra một luồng khí thể khó hiểu, có thể thấy được người trong xe không phải nhân vật gì đơn giản.

Chờ một chút đi... có lẽ người ta cũng không cần chúng tôi quản việc không đâu đây?

Tôi như vậy an ủi mình, nhưng không nhận được nắm chặt tay, nín thở.

Thời điểm bấy xác sống cách xe thể thao còn có hơn mười mét, cửa xe mở ra .

Đầu tiên từ chỗ điều khiển bước ra một đôi chân thon dài thẳng tắp, chỉ mỗi cặp chân kia liền đủ để làm người mơ tưởng viễn vông.

Chủ nhân của đôi chân là một nữ nhân không nhìn ra tuổi, bên ngoài nàng rất trẻ trung, nhưng cặp mắt kia lại mênh mông như biển, lắng đọng năm tháng tang thương, sâu không thấy đáy, khó có thể dự đoán.

Nàng có một mái tóc đen dài tới eo, da thịt trắng trẻo không chút tỳ vết, dù cho vận trang phục hiện đại, lại làm cho người cảm thấy như là cung nữ đi ra từ bên trong bức tranh thủy mặc Giang Nam, tự nhiên mà thành, đẹp không sao tả xiết.

Nhưng mà một vị giai nhân như vậy, toàn thân lại mang theo phong thái lẳng nhiên ung dung, khiến người không dám nhìn thẳng, không dám tiếu nghê, phảng phất nhìn nhiều là đối với nàng khinh nhờn.

Nếu như chỉ từ dung mạo mà nói, vậy nữ nhân tôi xinh đẹp nhất mà tôi gặp qua - đương nhiên, ở trong lòng tôi, người nào cũng không sánh nổi Tiêu.

Chỉ thấy nàng khẽ mỉm cười xoay người lại quay về trong xe, khép lại cửa xe, chậm rãi đi tới một bên, rất là ung dung không vội, mà theo nàng tiêu sái đi chuyển, trong tay đột nhiên lấy ra binh khí, còn là một nhuyễn kiếm trong veo ánh bạc, cũng không biết nàng giấu thanh kiếm này ở nơi nào.

Nhưng khiến ba người chúng tôi đều khiếp sợ không thôi, này thanh nhuyễn kiếm nhẹ nhàng ở nàng khinh run rẩy cổ tay sau, xoay mình đứng thẳng, trở nên cứng rắn mà sắc bén, như có như không, thậm chí nghe thấy một tiếng kiếm reo.

- cao thủ võ lâm!

Tôi chợt nhớ tới miêu tả bên trong rất nhiều tiểu thuyết võ hiệp, chẳng lẽ phía trên thế giới này thật sự có nội lực?

Nghĩ đến cũng phải, ngay cả dị năng đều xuất hiện, tồn tại duy tâm khác lại có gì không thể đây?

Thuyết phục chính mình không nên kinh hãi ngạc nhiên như vậy, liền thấy xuất hiện một cảnh tượng khó tin, cũng không biết dùng thủ đoạn gì, rõ ràng còn cách xác sống gần nhất mấy mét, thanh kiếm kia nhẹ nhàng đảo qua sau, tôi tựa hồ nhìn thấy bên ngoài thanh kiếm ập xuống một tia hư ảnh sáng trắng, mà chính bởi đạo hư ảnh đó, dễ như ăn cháo mà bêu đầu một loạt xác sống, thật giống như là cắt đậu hủ.

Ở thời khắc tôi trợn mắt ngoác mồm, nàng lại tùy ý vung mấy kiếm, ngay cả bước chân cũng không một chút thay đổi, bấy xác sống kia liền không thể nhúc nhích được.

Sau đó liền thấy nàng vẩy vẩy nhuyễn kiếm không dính một giọt máu, tiện tay quán trở về bên hông, hóa ra là sử dụng như đại lục?

Tôi chính đang cảm thán vì nàng kỳ tư diệu tướng, liền thấy nàng xoay người lại, yên lặng nhìn về phía chúng tôi, dù không nói một lời, cách đến cũng không gần, nhưng tôi có thể cảm giác khí thế phá vào mặt, như là bị khóa chặt linh hồn, căng thẳng nhưng lại sinh không nổi ý niệm phản kháng.

Lăng Chí phát động xe, chậm rãi trượt đến gần xe thể thao, ba người chúng tôi đều tự giác xuống xe, nhưng không hèn mà cùng nhìn người phụ nữ kia, cảnh giác nàng đột nhiên làm khó dễ. nhưng tôi rõ ràng ý thức được, nếu như nàng thật muốn đối với chúng tôi bất lợi, ba người chúng tôi dốc hết sức mạnh, sợ cũng không phải là đối thủ của nàng.

"Chờ chúng tôi đoạn đường, những nẻo tình này tiện lợi làm tiền xe, thế nào?" Âm thanh nàng ôn nhu êm tai, biểu hiện ôn nhã điềm đạm, cho dù giọng điệu lộ ra kiêu căng vênh mặt hắt hăm sai khiến, nhưng cũng không để người phản cảm, trái lại sinh ra mấy phần nhất định nên như vậy- thực sự là kỳ quái.

Mãi đến tận nàng cùng đồng bạn của nàng, một nữ hài so với nàng trẻ trung hơn- không lưu luyến nào đem chiếc kia thể thao giá trị không nhỏ vứt bỏ, sau đó ngồi lên Land Rover của chúng tôi, tôi vẫn có một loại cảm giác không thật, chỉ cảm thấy tựa như cùng các nàng đến từ hai cái thời không.

"Không biết hai vị xưng hô như thế nào?" Lôi Tinh cẩn thận từ trong kính chiếu hậu đánh giá, cùng thái độ đối mặt tôi là tuyệt nhiên bất đồng.

"Tôi họ Cố, nàng họ Lạc." Cô gái mặc áo trắng ngồi bên cạnh tôi nhàn nhạt liếc mắt kính chiếu hậu một cái, ngân nga nói rằng, về mặt xa cách làm Lôi Tinh có lúng túng trong nháy mắt, chỉ là trên xe tất cả mọi người đều cố tình không biết, dường như vô sự.

"Mục đích của chúng tôi chính là thành phố B, không biết hai vị..." Lôi Tinh không tức giận chút nào, lại hỏi.

"Thuận đường." Vị tiểu thư họ Cố này lạnh lùng đánh gãy nàng, sau đó ôm nữ hài bên người tiến vào trong lòng ngực, nhắm mắt dưỡng thần, khí thế quanh thân tràn ngập bốn chữ "Chuyện vô bổ chớ quấy rầy", nghe đến Lôi Tinh biến sắc mặt, ngượng ngừng ngưng miệng lại.

- vị Cố tiểu thư này, thật sự có cá tính nha.

Thời điểm phóng thích hàn khí, cùng Tiêu so ra cũng không kém bao nhiêu.

A, rất nhớ nàng.

Không biết, giờ khắc này nàng ở nơi nào, lại đang làm gì đây?

Tác giả có lời muốn nói: Có phần mềm hack tồn tại xuất hiện, bắt quá nài chỉ là đến đánh xì dầu →_→

Độ mỹ mạo lại tăng lên Cổ lão sư, rất nhớ ôm về nhà riu rít...

Đoán xem lúc này mị mị quân đang làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 102: Tiêu: Đồng Loại

Kiều Từ Mặc nói, An Nhiên tưởng là tôi đi tới thành phố B, cho nên phương hướng nài xuất hành cũng là hướng về thành phố B; trong ga ra ngoài căn cứ chiếc xe Land Rover của chúng tôi đã không thấy, tương tự biến mất còn có hai thành viên phân đội Từ Bạt.

Đội viên Duy An coi giữ cửa chính căn cứ xoa cổ sưng đỏ, hướng tôi oán giận hai nhân viên ra tay rất nặng đang lẫn trốn, từ sự miêu tả của hắn, hắn là Lôi Tinh và Lăng Chí. Mặc kệ là được Kiều Từ Mặc nhờ vả hay là làm theo yêu cầu của tôi, có bọn họ cùng đi, chỉ ít sự lo lắng của tôi có thể giảm thiểu mấy phần.

Hiện tại vấn đề quan trọng nhất là biết rõ con đường An Nhiên lựa chọn, hoặc con đường nài giả thiết cho rằng tôi đi - lật qua lật lại địa đồ, từ căn cứ đến thành phố B chỉ có một con đường lớn, thế nhưng trước khi đến trạm xăng dầu đường cao tốc, có hai con đường nhỏ khác nhau. Đường bên trái gồ ghề mà ngắn, đường bên phải bằng phẳng mà dài, nếu như tôi là An Nhiên, tình huống lái xe, tỷ lệ rất lớn sẽ chọn cái thứ hai, muốn đuổi kịp nài, chỉ có thể lựa chọn rẽ đường nhỏ.

Có điều, có cái gì có thể nhanh hơn so với tốc độ lái xe đây?

Tôi nhìn một chút Nhị Bảo bởi vì thể tích quá to lớn mà không lại bị ném vào không gian, khẽ mỉm cười: "Có thể chạy vượt xe sao?"

- nếu ngay cả xe đạp cũng không sánh bằng, cần người làm gì.

Có lẽ nó xem hiểu ánh mắt tôi, đuôi dùng sức vẫy, nhỏ giọng ai oán vài tiếng, như là đang vì mình kêu bất bình, nhưng vẫn bắt cam bắt nguyện cúi thấp người xuống, hình thành một độ cao dễ dàng cho tôi cười lên.

Tuy nói đã từng học cưỡi ngựa, thế nhưng dù sao thứ này với cưỡi ngựa vẫn còn có chút chênh lệch - không có yên ngựa cũng không có bàn đạp, ngay cả lông của Nhị Bảo cũng không đủ dài có thể thay thế dây cương, chỉ là cân bằng chắc chắn thân thể cũng không phải một chuyện dễ dàng, nghĩ đến lát nữa còn muốn nó gia tốc chạy, tôi nhất thời có một loại cảm giác nâng lên tảng đá nện chân mình.

Nhưng mà, thời gian eo hẹp không cho tôi lùi bước, thân là chủ nhân của nó, chẳng lẽ còn không thể điều khiển nó sao?

Tôi thở dài, nửa nằm ở trên lưng nó, vỗ vỗ đầu nó, ra hiệu nó khởi hành - một giây sau, gió vù vù phát qua tóc tôi, cát bay đầy trời phả vào mặt, mà nó không hề nhích nhằng nhảy lên nhấp nhô cũng thiếu chút nữa đem tôi điên đi.

Nếu không phải cảm giác được đang dùng tốc độ cực nhanh không kém xe thể thao tiến lên phía trước, tôi nhất định sẽ đem con xuân cầu dám to gan trêu chọc chủ nhân bầm thành tám mảnh.

Kiên trì hơn mười phút sau đó, tôi rốt cục thua trận, dùng sức vỗ vỗ đầu nó, ra hiệu nó dừng lại, nếu không phải một lần cuối cùng dùng chân mạnh mẽ đạp cho nó đau, nói vậy nó còn tưởng rằng tôi là đang cô vũ nó tiếp tục gia tốc chạy tới... Một trận trời đất quay cuồng, tôi dùng hết một điểm khí lực cuối cùng từ sau lưng nó nhảy xuống, hai chân mềm đến cơ hồ đứng thẳng không được, nỗ lực đỡ lấy thân cây bên cạnh, chỉ cảm thấy cực kỳ buồn nôn.

Nói đến buồn cười: Tôi không say máy bay không say tàu không say xe...vậy mà say cầu sao?

Sớm biết như vậy, sao lúc trước còn như thế.

Hắn là cùng một loại sinh vật nào đó ở chung lâu, thông minh cũng sẽ bị kéo lại chung một trục hoành?

Một cước đá văng nó đầu to đụng lại dây tranh công, lại phát hiện tay chân của tôi đều mềm nhũn không làm được gì, vốn một cước đủ để đá nó ra ngoài mấy mét nhưng chỉ có thể đưa đầu nó dôi lệch mấy phần, mà điều này cũng làm cho nó lầm tưởng là tôi đang cùng nó chơi đùa, đối với biểu hiện lúc này của nó tán thưởng rất nhiều, nhất thời càng thêm được vui đùa tiên mà đem đầu đẩy lên người tôi.

Tức giận không ngừng kéo lên, tôi một chương đẩy ra đầu của nó, lạnh giọng quát lên: "Đù rồi!" Lúc này nó mới bắt cam bắt nguyệt thu hồi đầu lưỡi vừa muốn liếm tôi, ai oán nằm ngoài một bên, trừng hai mắt nhìn về phía tôi, đuôi lay động loảng một cái.

Tôi sâu sắc đề xuống kích động làm thịt chó, chỉ cảm thấy đầu càng hôn mê - cho dù thừa nhận nó là sủng vật của tôi, nhưng nó luôn có bản lĩnh để tôi hận không thể trở lại quá khứ ra sức đánh chính mình một trận vì lúc đó thỏa hiệp chấp nhận nó.

Nghỉ ngơi một lúc, cảm giác cổ buồn nôn trở lại bình thường không ít, khí lực cũng phục hồi non nửa, tôi đứng thẳng người, chậm rãi đi đến phía trước. Bởi vì tôi lựa chọn chính là đường tắt gỗ ghè, đường xá thực sự hồngбет, không nói thảm thực vật bụi cây rậm rạp, thỉnh thoảng từ trong đất bùn phun ra nhám thạch và rễ cây luôn luôn để tôi không thể không phân ra một nửa tâm tư chú ý cạm bẫy dưới chân.

Chậm rãi từng bước đi tới, tôi lạnh lùng liếc mắt một cái Nhị Bảo theo bên người bước nhỏ vun nhưng như giẫm trên đất bằng, thấy nó vui chơi ngoắt ngoắt cái đuôi, ngẩng mũi nhẹ ngửi mùi vị trong không khí, chốc chốc sáng mắt lên là lưỡi chảy nước miếng, đúng là so với tôi gian nan khác một trời một vực - tôi quay đầu lại, không ngừng ở trong lòng nhắc nhở chính mình tỉnh táo lại, không nên cùng nó tính toán.

Bởi vừa nãy buồn nôn choáng váng mà tạm thời mất đi lực tự vệ, ngay cả phát động dị năng không gian đều không làm được, bây giờ tôi so với một người bình thường không khá hơn bao nhiêu, nếu gặp phải xác sống hơi mạnh một chút chỉ sợ cũng không phải là đối thủ.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng sự thực là vậy, con suối cầu trước mặt này thành chỗ dựa duy nhất của tôi - món nợ này tạm thời trước tiên ghi nhớ, chờ thoát khỏi quần cảnh, tìm tới An Nhiên sau đó, xem tôi như thế nào trừng trị nó.

Quyết định chủ ý, tôi cũng không tiếp tục vô vị kiên trì, lần thứ hai leo lên trên lưng nó, nhưng vì để tiết kiệm thể lực, không chế nó ở tốc độ đi bộ bình thường, cũng không còn có thêm loại cảm giác muốn thổ huyết kia, nghĩ đến chỉ cần không phải siêu tốc, cưỡi ở trên lưng của nó cũng sẽ không khiến tôi quá mức khó chịu.

Cứ như vậy một lát sau, triệu chứng choáng váng đầu tốt hơn rất nhiều, chẳng qua tay chân vẫn không đủ khí lực, may mà tôi cảm giác qua thực vật xung quanh cũng không có khí thể đặc biệt, cũng không cần lo lắng sẽ bị biến dị thực vật tập kích.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 103: Tạ: Dĩ Huyết Vi Dẫn

Bởi vì thông dong mà tao nhã, bởi vì tự tin mà mỹ lệ, bởi vì kiều ngạo mà lạnh lùng, bởi vì mạnh mẽ mà mê người... Từ trên người Cố tiểu thư này, tôi thấy quá nhiều điểm sáng tương tự Tiêu, nói hai người khí tràng gần gũi, không bằng nói, là tôi nhớ nhưng người kia đã sâu tận xương tủy, dù cho yền vẹn có một chút chỗ tương tự, đều có thể để tôi hết thấy yêu say đắm, để tôi dụng hết toàn lực đi liên tưởng, phảng phất chỉ có như vậy mới có thể để tôi gắng giữ bình tĩnh tự tin, không phải quá nôn nóng.

Tuy vẻ mặt nàng nhàn nhạt, nhưng lộ ra một luồng khí tức nhu hòa, ôm trong ngực bé gái trẻ tuổi đó lại để cho tôi nghĩ tới cùng Tiêu chung sống- từng có lúc, nàng cũng là ôn nhu như vậy ôm tôi vào lòng, lúc đó vẻ mặt của nàng có chăng cũng là ôn hòa cảm động như vậy?

Tiêu, ngươi đến cùng ở nơi nào?

Em không muốn lại ước ao người khác .

Em muốn ôm ấp của chị, muốn hơi thở của chị, muốn nét cười của chị.. em muốn chị.

Bầu không khí trong xe cũng không bởi vì có thêm hai hành khách mà ấm lên, trái lại càng ngày càng đóng băng, ngay cả tôi quen thuộc yên tĩnh cũng không khỏi cảm thấy hơi lạnh. Suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nên làm gì phá vỡ cục diện bế tắc, chỉ có thể nghiêng đầu nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ cảnh sắc đơn điệu chạy không - tôi phát hiện, mặc kệ mấy người chúng tôi không dễ chịu cỡ nào, hai vị hành khách này tự mình tự nhắm mắt dưỡng thần lại không để ý lắm, chỉ chìm đắm ở bên trong thế giới hai người, thực sự là ngọt ngào làm người đó mắt.

Quan hệ giữa các nàng cũng không cần suy đoán, vừa xem hiểu ngay - dù là hai người phụ nữ, nhưng cũng không khiến người cảm thấy bất ngờ, tựa hồ hai bên chính là duy nhất trên cõi đời này, loại thỏa đáng bất luận người nào cũng không thể chen chân cỡ nào khiến người kinh ngạc, lại là cỡ nào đáng quý.

Tơ tình lưu chuyển này để tôi ngưỡng mộ, cũng để tôi không khỏi suy nghĩ sâu sắc từng tí từng tí giữa mình và Tiêu.

Đi dọc theo đại lộ lợi ích không ít, tai họa tự nhiên không phải là không có, sau khi gặp phải hai hành khách thần bí, nằm ngang ở trước mặt chúng tôi, là một đoàn xác sống bước tiến mạnh mẽ - nhìn chúng nó ăn mặc lam lũ và da dẻ hoàn hảo bại lộ ở bên ngoài, đám xác sống này là trải qua sinh tồn tàn

khắc đào thải sau đó còn lại người thắng, đã thủ hung lệ đi qua vô số máu tươi nuôi nấng tưới tiêu, phiền phức hơn nhiều lúc trước chúng tôi gặp phải. Lăng Chí kéo xuống phanh, khắp khuôn mặt trầm ổn là nghiêm túc, hắn quay đầu nhìn hai người bên cạnh tôi một cái, sau đó nhìn tôi nghiêm túc nói rằng: "Tổng... Tạ tiểu thư, cô ở tại trên xe không được đi xuống, nếu như phát hiện tình huống vượt qua kiểm soát, tự mình lái xe đi."

Tôi cau mày nhìn hắn, không đồng ý lắc đầu: "Lăng Chí, tôi sẽ không bỏ rơi bất luận người nào một mình rời đi."

Hắn thờ dãi còn muốn nói nữa, nhưng Lôi Tinh vỗ vỗ bờ vai của hắn, giả vờ dễ dàng nói đùa: "Miệng xui xẻo, chỉ vài con xác sống như thể lẽ nào chúng ta còn đối phó không được sao? Anh đây là đang chất vấn chính mình hay là nghi vấn Tiêu đội trưởng huấn luyện chúng ta?"

Nghe nàng nói tới Tiêu, tôi căng thẳng trong lòng, nhưng vẫn không thể đáp ứng hắn.

Thấy bọn họ còn muốn nói nữa cái gì, nhưng vị Cố tiểu thư kia sờ sờ tóc nữ hài, lạnh lạnh lại không mất ôn hòa dặn dò: "Bé ngoan chờ tôi trở lại."

Sau khi nữ hài ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, lưu loát mở cửa xuống xe, cũng mặc kệ chúng tôi kinh ngạc đến ngây người, thẳng hướng về bầy xác sống càng ngày càng gần, từ bên hông rút ra chuỗi nhuyến kiếm bóng lưỡng.

Lăng Chí cùng Lôi Tinh liếc mắt nhìn nhau, cũng lập tức nhảy xuống xe, một phát động dị năng hệ thổ xây lên tường đất niêm phong lại hành động của đám xác sống, một nâng tay lên triệu tập hai đạo sét bổ vào trong bầy xác sống, nhất thời bay tới từng trận mùi vị đốt cháy khét.

Vị Cố tiểu thư kia yên lặng liếc mắt nhìn chiêu thức hoa lệ dồn dập phát sinh, hai người rõ ràng mang theo ý tứ khoe khoang, khoe miệng nhẹ giương, vẫn chưa nói thêm cái gì, chỉ thoáng lùi về sau nửa bước đầy hứng thú bàng quan, tựa hồ không dự định nhúng tay.

Tôi bất đắc dĩ nhìn hai người ra sức vỗ giết xác sống, dư quang nhìn thấy vị Lạc tiểu thư lưu ở trên xe đang nâng quai hàm, ngậm lấy mỉm cười, chuyên chú nhìn chăm chăm người một bộ đồ trắng, phảng phất trong mắt cũng không chứa những cái khác.

"Cô... lo lắng nàng sao?" Tôi cũng không biết vì sao bản thân quý thần xui khiến hỏi ra miệng, sau đó ảo não, nhưng chỉ có thể nhắm mắt chờ đợi nàng trả lời.

"Hả?" Nàng giống như bỗng nhiên tỉnh ngộ quay đầu lại nhìn tôi, thật giống mới ý thức được tôi đang nói chuyện với nàng, áy náy cười cười, ánh mắt sáng rỡ cong thành trăng non, thanh lệ mà hồn nhiên, "Lo lắng sao? Sẽ không, Nhiên của tôi lợi hại nhất, tôi tin tưởng nàng."

Nói xong, nàng lại là nở nụ cười, tiếp tục quay đầu đầy mặt si mê nhìn chăm chăm người yêu, trong mắt chính là hoàn toàn tín nhiệm cùng ái mộ.

Trong lòng tôi chấn động, nghi hoặc vẫn tích tụ giống như như đẩy ra mây mù lại thấy ánh mặt trời - nàng nói, tôi tin tưởng nàng.

Ngữ khí chắc chắn tự nhiên như vậy.

Tôi còn nhớ trước khi Tiêu rời khỏi thống khổ ní non, nàng nói, em không tin tôi.

Hóa ra là tôi tự tay đẩy nàng ra, là tôi không tín nhiệm làm cho nàng tổn thương tâm.

... Tất cả tất cả, đều là tôi sai.

Bị đánh về tôi đột nhiên lệ rơi đầy mặt sợ hết hồn, cô gái kia muốn nói lại thôi đưa tới một cái khăn tay, vỗ vỗ bờ vai tôi an ủi.

Tôi vội vàng lau nước mắt trên mặt, cười một cái: "Xin lỗi, dọa đến cô, tôi có chút không kìm chế được nổi lòng..."

"Không sao." Nàng cười cười, sắc sảo không truy hỏi nữa, tầm mắt lần thứ hai dời đi chỗ khác.

Theo tầm mắt của nàng nhìn tới, liền thấy Lăng Chí đã bay ra ngoài một con xác sống vượt qua tường đất hướng hắn nhào tới, động tác triệu ra quả cầu sét nhưng có chút có lực bất tòng tâm; Lôi Tinh bên cạnh hắn lao lực tiếp tục gia cố một tầng tường đất trước khi bị xác sống không sợ đau đớn va nát, chẳng qua tường đất xây lên thừa thớt hơn lúc trước không ít, có thể thấy được cũng gần như đến cực hạn - mà xác sống bọn họ phải đối mặt, còn có gần hai mươi con.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 104: Tiêu: Chênh Lệch

Ý thức từ từ hồi phục, tôi có thể cảm giác được nguồn nhiệt ào ạt đang rót vào trong miệng, chảy vào yết hầu, thực quản... từ trong huyết mạch ngấm vào, chảy khắp tứ chi bách hài*, ủ ấm thân thể lạnh lẽo vô giác của tôi. (*các bộ phận thân thể)

Khi chất lỏng thơm ngon đến khó tin đánh thức tri giác của tôi, tôi hầu như bản năng ngậm một chỗ nguồn nhiệt kia, liều mạng chủ động nuốt xuống, giống như trở lại độ tuổi sơ sinh bản năng tiếp nhận sữa mẹ - không hề lý tính, ích kỷ cướp đoạt, đòi hỏi chất dinh dưỡng, cũng không hề có nửa điểm lưu ý cho tình hình của mình.

Trong lúc hoảng hốt, tôi tựa hồ nghe được một tiếng kêu đau đớn ép tới cực thấp, ngoại trừ mùi vị thơm ngon thơm ngọt, còn cảm thấy được khí thế cực kỳ quen thuộc - khó khăn mở mắt ra, chính nhìn thấy người một khắc trước tôi còn đang hôn khiên mộng nhiều*. (*việc làm cho người ta ngày đêm không yên)

Sắc mặt của nàng cực kỳ trắng xám, nhưng khóe miệng lại chứa một nụ cười dịu dàng, ánh mắt ôn hòa mà thỏa mãn, ánh mắt chăm chú nhìn tôi như đang nhìn một trân bảo đánh mất mà lại có được.

Tôi giờ tay xoa gò má của nàng, xúc cảm là da dẻ chân thực, hóa ra, không phải nằm mơ... Tôi lập tức tròn to hai mắt, trong lòng không kìm nén được mừng như điên, dưới sự kích động, ôm cổ nàng, đè xuống đầu của nàng, nặng nề hôn lên.

Nàng vẫn chưa từ chối tôi thân mật, chẳng qua động tác đáp lại mang theo mấy phần đình trệ, thờ dốc cũng có chút gấp gáp, dù là như vậy, nhưng nàng một chút cũng không có ý thả ra tôi, càng hôn càng tập trung vào, đầu đá lung tung mấy lần đều cần phải tôi - tôi dám khẳng định, mỗi mình nhất định bị nàng cắn sưng lên.

Có điều, này không trọng yếu, có thể bởi vậy xác định sự tồn tại của nàng, xác định tâm nàng mong muốn giống tôi, mặc dù nàng hôn vụng về, tôi vẫn vui mừng.

Nhưng mà, thế giới này, bao giờ cũng có người không nhìn nổi người khác ngọt ngào, cố ý nhảy ra quét cảm giác tồn tại.

Bỗng nhiên nghe thấy một giọng nữ còn lạnh hơn gió bắc trên băng Tây Tạng nói rằng: "Cô hôn nữa đi, nàng liền không cứu."

Cả người tôi rùng mình, nhưng chỉ có thể ngẩng đầu cảnh giác nhìn lại- đối phương khí thế mạnh mẽ, đáng sợ nhất tôi từng gặp được, hầu như muốn áp chế tôi không hề có chút sức chống đỡ, thậm chí ngay cả ý niệm phản kháng cũng mềm mại vô lực.

Cái cảm giác này... là nữ nhân bạch y kia!

Tôi nheo lại mắt, đối đầu con mắt nàng hàm một tia treu tức, chỉ cảm thấy huyết dịch gia tốc, xông thẳng lên não, thật giống có sương máu ở trước mắt nổ tung, một lần sóng rồi lại một lần sóng trùng kích lý trí của tôi, để tôi muốn phát điên... Thế nhưng nghĩ đến lời nàng nói, trong lòng tôi lại cả kinh, vội vã theo ánh mắt của nàng nhìn về phía An Nhiên chặt chẽ ôm tôi- này vừa nhìn, trong mắt nóng lên, nhưng là tầng sương máu kia bị chưa xốt triệt để tách ra.

Sắc mặt nàng trắng như giấy vàng, môi lại giống như bôi son, đỏ đến mức yêu dị, mà tôi cúi đầu xuống, nhìn thấy trên cổ tay nàng ngang dọc vài đạo vết cắt sâu thấy tận xương, không ngừng có máu tươi chảy ra từ bên trong vết thương - tôi bỗng nhiên ý thức được nguồn nhiệt lúc này mình cảm thấy cực kỳ ngọt ngào mỹ vị đến từ phương nào, to lớn oanh kích khiến đầu óc tôi trống rỗng, lung tung khôn kể.

"Nếu cô đã tỉnh rồi, vết thương của nàng tốt nhất vẫn nên băng bó một chút chứ?" Một giọng nữ khác nhẹ nhàng vang lên, nhưng thoáng như sét đánh, đánh tôi lập tức tỉnh lại, vội vội vã vã từ trong không gian lấy ra bình xịt và băng gạc cầm máu, luống cuống tay chân giúp An Nhiên xử lý.

"Tiểu, chị tỉnh rồi, thật tốt..." Xúc cảm trên mặt ấm áp mềm mại phát qua một cái, An Nhiên còn muốn nói gì, cũng đã không chống đỡ được ngã vào trong lòng tôi.

"An Nhiên!" Động tác của tôi cứng đờ, trái tim sợ đến đột nhiên ngừng lại, cũng không dám đụng vào nàng, chỉ lo sẽ phát sinh tình huống tôi sợ nhất.

Mà lúc này, nữ nhân bạch y kia thông thả bước đến bên cạnh tôi, duỗi ra hai ngón trắng nõn như ngọc hai, ung dung đụng vào cổ tay hoàn hảo của An Nhiên, trầm ngâm chốc lát, ung dung không vội nói rằng: "Mất máu quá nhiều, tĩnh dưỡng vài ngày, ăn chút đồ vật bổ khí hồi huyết là được, cũng không lo ngại." Lập tức như có như không liếc tôi một chút, khóe miệng khinh câu, "Vị tiểu thư này, không cần phải như cha mẹ chết."

Tôi nhú mày, không muốn để ý tới chế nhạo không hiểu ra sao của nàng, cũng mặc kệ hậu quả ở trước mặt những người này bại lộ dĩ năng không gian- ngược lại vừa nảy lên băng gạc bọn họ cũng có thể đoán được, từ trong không gian chọn hai túi máu O, nhìn xung quanh không có móc nối, liền đem Nhị Bảo từ trong không gian thả ra, để nó ngậm túi máu, lúc này mới cẩn thận truyền máu cho An Nhiên.

Suy nghĩ một chút, tôi lại lấy quần áo dày đặc trải trên mặt đất, đặt nàng nằm ngang, nâng đầu nàng làm cho nàng gối lên đùi tôi, thay nàng vén lên lưu hải trên trán bị mồ hôi ướt nhẹp, thấy sắc mặt của nàng không khó coi như vậy, nỗi lòng lo lắng mới rốt cục thoáng thả xuống một chút.

- nha đầu này, lại có thể xuống tay tàn nhẫn với chính mình như vậy, ngay cả tôi thấy vết thương kia đều cảm giác đau, vậy mà nàng liền tiếp cắt nhiều như vậy, hầu như muốn đem tinh mạch của mình cắt đứt ... Tôi khắc chế kích động muốn vụng về ôm nàng vào trong lòng ngực, chỉ nhẹ nhàng nắm chặt tay bị thương của nàng, lặng lẽ chăm chú nhìn nàng ngủ, bình phục tâm tình.

Lỗ máu trên ngực không hề rướm máu, thậm chí lấy tốc độ thần kỳ khép lại, mà trong cơ thể tôi phảng phất tràn ngập sức mạnh, ngay cả nhiệt độ cũng cao hơn bình thường một chút, càng gần giống người bình thường, tựa hồ sau lần trọng thương này, tổ chất thân thể càng thêm tốt hơn trước- mà nguyên nhân biến hóa tất cả những thứ này, hẳn là bắt nguồn từ máu của An Nhiên.

Tôi nghĩ hoặc chính là: Chẳng lẽ chỉ vì là máu An Nhiên, mới có kết quả như thế?

Không phải vậy lại giải thích thế nào, tôi từng dùng qua máu của những người khác, nhưng không có hiệu quả rõ rệt như vậy?

Tôi luôn cảm thấy, trên người An Nhiên, còn cất giấu bí mật gì đó không muốn người biết, trải qua lần này, cái cảm giác này càng sâu ... Hơn nữa, chỉ sợ bản thân nàng cũng không biết quái lạ trong này.

Cứ như thế yên tĩnh bảo vệ nàng, mãi cho đến chạng vạng, nàng mới dần dần chuyển tỉnh.

Nhìn thấy tôi đầu tiên, An Nhiên kích động liền muốn nhào tới, may là tôi đúng lúc giữ lại nàng, ấn xuống tay nàng, mới tránh được châm truyền dịch đứt ở trong tĩnh mạch của nàng- ngoại trừ thân thể còn suy yếu, cũng không có dị thường gì, tôi hôn gò má nàng một cái, nhẹ giọng động viên hồi lâu, lại dứt nàng một ít thức ăn lỏng, cuối cùng mới hồng nàng phải ngủ tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dụng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 105: Tạ: Tái Ngộ Hoạt Thi

Ngơ ngác ngác nửa tỉnh nửa mê, tôi chậm rãi cảm giác được vị trí hoàn cảnh, cùng với cổ tay đau đớn không ngừng, thử muốn nhúc nhích, lại bị nhẹ nhàng đè xuống, âm thanh Tiêu vang lên bên tai tôi, ôn nhu đến có chút không chân thực: "Đừng nhúc nhích."

Cổ tay phải của tôi bọc băng gạc dày đặc, tay trái thì lại châm cây kim, chất lỏng lạnh lẽo chậm rãi chảy vào theo tĩnh mạch mu bàn tay, nghiêng đầu đi, nhìn thấy chính là màu sắc đỏ tươi- tôi đang truyền máu?

Còn có, cái con to xác ngâm túi máu đó là gì? Đã xảy ra chuyện gì?

Hết thấy trước mắt làm đại não tôi đình trệ vận chuyển không được, chỉ có thể ngơ ngác men theo giọng nữ quen thuộc quay mặt lại.

Tiêu dường như là bất đắc dĩ cười cười, nhẹ nhàng hôn gò má tôi một cái, ôn nhu nhỏ nhẹ khuyên nhủ: "Thân thể của em còn rất yếu ớt, ăn một chút gì, lại ngủ một hồi có được không?"

Tôi thuận theo gật đầu, nhưng trước khi nàng muốn buông tay kéo chặt góc áo nàng, trong lòng khủng hoảng lóe lên một cái rồi biến mất: "Đừng đi..."

Nàng thở dài, nắm chặt tay tôi, bàn tay vẫn mềm mại, nhưng không còn là khối băng nữa, mà có nhiệt độ cơ thể, không nóng nhưng đủ để xua tan lạnh giá của tôi, khiến người an lòng: "Tôi sẽ bảo vệ em."

Được nàng nhiều lần bảo đảm, tôi rốt cục không chống cự nổi buồn ngủ, ngủ thiếp đi.

Thời điểm tỉnh lại lần nữa, Tiêu đã không ở bên cạnh tôi.

Có điều, tôi có thể cảm giác được hơi thở của nàng, nói rõ nàng ở ngay gần vẫn chưa đi xa, điều này làm cho tôi an tâm không ít, cũng tỉnh táo lại không có lập tức nhảy lên tìm kiếm.

Thân thể vẫn là mềm nhũn không dùng sức nổi, hai tay cũng không thể tùy ý động tác, tôi chuyển động cái cổ, chỉ có thể nhìn thấy Lăng Chí và Lôi Tinh hai bên trái phải ngồi ở bên cạnh tôi. Người trước chuyển chú nhìn chăm chăm túi máu của tôi, người sau chính là hững hờ mà nhìn ngoài cửa lớn - xem ra, hẳn là Tiêu ở bên ngoài.

Không nhìn tới trong mắt Lôi Tinh ước ao, tôi theo ánh mắt Lăng Chí, trông thấy được một con chó lớn cao hơn nửa người đang cẩn thận từng li từng tí ngâm túi máu của tôi, buồn bực ngăn ngăn vẫy đuôi, thấy tôi nhìn về phía nó, hưng phấn nện nện hai tiếng, nhưng bởi vì ngâm túi máu không thể há mồm, chỉ rất có linh tính dùng móng vuốt trắng kiện nhẹ nhàng lay hai lần ở trên đuôi tôi, bày tỏ thân thiết - cho dù bên ngoài biến hóa long trời lở đất, tôi vẫn nhận ra nó.

"Nhị Bảo? Làm sao ngươi trở nên lớn như vậy?" Tôi giật mình đưa nó từ đầu tới đuôi quét một vòng, đáng vẻ uy phong lẫm lẫm còn đâu tiểu hổ cầu tròn vo đần độn lúc trước, nói nó là một cự lang trưởng thành cũng không quá đáng.

Tôi không khỏi nghĩ đến vết thương trên người Tiêu lúc trước, bây giờ thêm Nhị Bảo biến hóa to lớn - đến tột cùng nàng gặp phải chuyện gì?

Đơn giản chưa trôi qua bao lâu, trước khi tôi sắp kết thúc truyền máu, Tiêu trở về, sắc mặt bình tĩnh, nhưng tôi nhận ra được nồn nóng nàng che giấu phía dưới.

"Tĩnh rồi? Còn có chỗ nào khó chịu không?" Nàng thấy tôi, theo bản năng mà nhếch lên một mím cười nhàn nhạt.

"Không có." Tôi lắc lắc đầu, thử đứng lên, nằng lập tức một bước dài tiến lên đỡ lấy tôi, tôi chú ý tới vẻ mặt Lôi Tinh buồn bã, sau đó như không có chuyện gì xảy ra mà lùi về sau một bước, thu hồi tay muốn tới dịu tôi.

Trong lòng tôi thờ dãi, không nhìn được tròng Tiêu một chút, nằng vô tội tròng mắt nhìn, cho rằng tôi ghét bỏ trên đất quá cứng, thẳng thân ôm tôi vào trong ngực nằng, để tôi ngồi ở trên đùi của nằng - ánh mắt thất lạc kia rõ ràng chuyển thành đồ kị.

Tôi âm thầm lườm một cái, chậm rãi thả lỏng sau lưng cứng ngắc, hỏi chuyện phát sinh lúc Tiêu rời khỏi căn cứ.

Nằng thoải mái cười cười, chỉ lựa chọn trọng điểm dăm ba câu tự thuật một lần, tôi lại nghe hải hùng khiếp vía, tức giận nằng không chào mà đi rồi lại đau lòng nằng bị trọng thương, bị trở ngại vì hai người khác ở đây không tốt nói thêm cái gì, chỉ có thể nắm thật chặt tay nằng.

Bốn người chúng tôi thêm vào Nhị Bảo liền chấp nhận một buổi tối ở trong sảnh trạm xăng dầu này, đối với hai tiểu thư thân bí nọ, tuy tôi tiếc nuối không có tự mình cảm tạ các nằng đuổi đi đám Hoạt Thi, thế nhưng dù sao hai người này không rõ lai lịch, khiến người nhìn không thấu, tiếp tục cùng các nằng làm bạn, tôi vẫn còn có chút lo lắng - nếu các nằng tự mình rời đi, cũng giảm bớt tôi băn khoăn, đúng là đều đại hoan hi rồi.

Một buổi tối trôi qua rất nhanh, sáng sớm ngày mới mờ sáng, chúng tôi liền lái xe rời đi trạm xăng dầu, trạm xăng dầu sớm đã bị người cướp đoạt hết sạch, ngay cả xác sống đều không thấy tăm hơi, chỉ có khắp nơi sót lại vết máu loang lổ tỏ rõ nơi này đã từng xảy ra thảm kịch.

Dựa theo kết quả tối hôm qua chúng tôi thảo luận, một mảnh địa vực này hẳn là giường ấm của lượng lớn xác sống, hiện tại lại có không ít Hoạt Thi ở phụ cận hoạt động, mục tiêu là hướng tới não tinh - không biết tại sao, bọn họ quần lấy Tiêu, phải đem nằng mang đi, vì thế chúng tôi chẳng những phải tránh né phần lớn xác sống tập kích, còn phải cẩn thận những sinh vật cải tạo này lùng bắt.

Ngồi ở chỗ phía sau Land Rover, bị Tiêu ôm vào trong lòng, tôi cẩn thận mà nghiêng đầu đến xem nằng- lúc đang nói đến hai chữ "Hoạt Thi", vẻ mặt nằng hồ hững không gọn sóng, trong mắt không nhìn thấy nửa phần sóng gọn, nhưng càng làm lòng tôi chua xót: Nằng đối với thân phận của chính mình, dĩ nhiên đã tê dại đến thế.

Phóng theo bản đồ, chúng tôi cách mục đích thành phố B còn có chừng mấy ngày đường xe, hơi làm phân tích, chúng tôi quyết định đi một con đường gần rừng cây nhiệt đới, dù đường xa lượn quanh chút, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể ẩn náu vào trong rừng rậm, nhân cơ hội rời đi.

Chẳng qua mới đi nửa ngày, Tiêu liền cảm giác được một đoàn Hoạt Thi đang áp sát, số lượng còn kinh người hơn nhiều so với tiểu đội lần trước chúng tôi gặp phải, chúng tôi chỉ có thể quay đầu đi một con đường khác.

Kỳ quái chính là, quá một ngày, lúc chúng tôi nghỉ ngơi trên đường, lại có đội ngũ Hoạt Thi tới gần, khiến chúng tôi không thể không lập tức lên xe khởi hành, tránh né giao chiến với bọn họ - nghĩ đến nếu không phải phạm vi Tiêu cảm giác cực lớn, có thể rời đi trước khi bọn hắn phát hiện, chỉ sợ chúng tôi sớm đã bị bắt.

Thế nhưng, bất luận chúng tôi thay đổi con đường thế nào, tựa hồ luôn có Hoạt Thi sẽ không lâu sau gặp gỡ chúng tôi, phảng phất bọn họ rõ ràng biết con đường chúng tôi tiến tới, sớm liền ở vị trí này chờ đợi vậy, nếu nói là trùng hợp, không khỏi gượng ép một chút. Tôi luôn cảm thấy, có một đôi mắt đang âm thầm rình chúng tôi, vô hình trung có một cái tuyến, vững vàng mà dẫn dắt chúng tôi, mà một đầu tuyến khác, bị bàn tay đen không biết nắm giữ, dễ như ăn cháo đùa bốn chúng tôi trong lòng bàn tay.

Xem từ trên bản đồ, đối phương tựa hồ vô tình hay cố ý đem chúng tôi bức đến một phương hướng - đó là con đường tới thành phố B nhanh nhất, sự phát hiện này không thể không khiến người suy nghĩ sâu sắc.

Đến ngày thứ ba, Tiêu rốt cục quyết định dùng thủ đoạn.

Dừng xe ở một chỗ rẽ nào đó, Tiêu từ trong không gian thả ra Nhị Bảo, lôi kéo tôi ngồi lên phía sau lưng nó, nói với Lôi Tinh và Lăng Chí kinh ngạc: "Chúng ta tách ra đi."

"Nhưng mà..." Lăng Chí cau mày vừa muốn nói, Lôi Tinh cũng đã cướp phản đối nói, "Các cô sẽ không dự định cưới con, con... không biết là cái con gì này chạy đi chứ?"

"Nhị Bảo là sủng vật của ta." Tiêu động viên sờ sờ nghe được Lôi Tinh ghét bỏ sau đó Nhị Bảo bắt mắt nhe răng, lạnh nhạt nói, "Huống hồ, mục tiêu của bọn họ hẳn là ta, chỉ cần đem bọn họ dẫn ra, liền dễ thoát thân. Đến lúc đó, các người ở địa phương chỉ định chờ chúng ta là được."

Thấy Lôi Tinh còn muốn nói nữa, Tiêu lạnh lùng liếc nằng một chút, không vui hỏi ngược lại: "Sao vậy? Người là muốn nghi ngờ mệnh lệnh của ta sao, Lôi Tinh?"

Nằng há miệng, lập tức cúi đầu, bất cam bất nguyện thỏa hiệp.

Thật sâu nhìn chúng tôi một chút, Lăng Chí nhảy lên xe trước, Lôi Tinh còn muốn nói điều gì, cuối cùng lại đột nhiên xoay người mở cửa xe- xe rất nhanh phát động, tôi bị Tiêu ôm lấy ngồi ở trên lưng Nhị Bảo, yên lặng mà nhìn theo vết xe Land Rover nghiêng ngang rời đi, trong lòng có chút phiền muộn.

Lúc này, Tiêu bỗng nhiên tựa ở trên bả vai tôi, nhẹ nhàng nói rằng: "Hai người bọn họ, có vấn đề."

"Hả?" Bên tai ngứa, tôi không có tâm tư cân nhắc, chỉ muốn nhanh lên một chút tách ra hơi thở ấm áp của nằng.

Nhưng nằng ôm tôi thật chặt, không cho tôi tránh thoát, trái lại ngày càng táo tợn thở bên tai tôi, vừa nói suy đoán của chính mình, "Bằng không, Hoạt

Thì làm sao có khả năng nhanh như vậy tìm đến cửa? Đây không hợp với lẽ thường."

"Ừm..." Tôi qua loa đáp một tiếng, lại chỉ muốn làm sao tách ra nàng quấy rầy.

"Tôi hoài nghi, hai người bọn họ ở trong, có một là nội gian; cũng có thể, hai người đều là - so sánh với nhau, Lôi Tinh độ khả thi càng lớn hơn."

Tôi lưỡng lự, nhưng dừng lại giấy dựa, tò mò hỏi nàng: "Tại sao nói như vậy?"

Nàng lạnh lùng ngoắc ngoắc khóe môi, ánh mắt sâu thẳm: "Bởi vì, nàng luôn luôn không hiểu ra sao đánh giá tôi, vô duyên vô cớ lấy lòng tôi- nhưng lại không biết, càng như vậy, càng dễ dàng gây nên hoài nghi."

Tôi nhìn gò má nàng có vẻ cao thâm khó dò, giống như vô ý dời tầm mắt, cũng yên lặng nuốt xuống sắp sửa mở miệng phản bác - người ta rõ ràng là coi trọng chị mới đối với chị lấy lòng đó!

Quên đi, liền để Tiêu hiểu làm vậy đi, ai bảo Lôi Tinh mơ ước chính là người trong lòng tôi đây?

Dù tôi chính trực lớn đến mức nào, cũng sẽ không đi trợ giúp tình địch của chính mình nha... Chỉ có thể nói với nàng một tiếng xin lỗi.

- ở trước mặt ái tình, tôi cũng chỉ là một nữ nhân ích kỷ mà thôi.

Nhị Bảo không hổ là sủng vật tốt, dốc sức mang người, ngồi ở trên lưng nó, dù không có yên ngựa bàn đạp, ngược lại cũng không cảm thấy khó chịu, đại khái là bởi vì có Tiêu ôm tôi đi.

Thả lỏng dựa vào ở trong lòng nàng, được mùi vị nàng vây quanh, trong lòng tôi một mảnh an bình, càng không mấy may tận thế lo lắng căng thẳng và bị truy đuổi, phảng phất hai người chúng tôi đang thanh thân đáp thanh giao du.

Nhị Bảo không nhanh không chậm đi tới, thỉnh thoảng ngửi mùi vị trong không khí một hồi, thật giống chẳng hề để trọng lượng của hai chúng tôi ở trong mắt.

Qua hơn một giờ, lúc tôi đang dự định đề nghị nghỉ ngơi một lúc, Nhị Bảo bước chân dừng lại, phía sau lưng hơi đứng thẳng, hướng về nơi nào đó bày ra tư thế công kích, mà Tiêu cũng ôm sát eo tôi, cảnh giác nhìn về phía trước.

Về mặt nàng dần dần nghiêm nghị lên, vỗ vỗ đầu Nhị Bảo, thấp giọng nói: "Đi vào trong rừng, nhanh."

Nhị Bảo nghen ngào một tiếng, xoay người liền chạy đi, tôi vững vàng nắm lấy lông sau gáy nó, lúc này mới chậm rãi ổn định cân bằng - tay bên hông như đai sắt vậy, tựa hồ có thể cảm giác được chủ nhân cứng ngắc và hoảng loạn, tôi không khỏi ôm lấy cánh tay Tiêu, để nàng càng thêm gần kề tôi một ít, mặc dù trên lưng chốc chốc sượt qua mềm mại khiến tôi thất thường, nhưng ở một khắc tiếp theo bị lo lắng hòa tan.

- tôi có thể cảm giác được, tình hình của nàng rất nguy.

Hô hấp trầm trọng, giữa trán thấy mồ hôi, sắc mặt trắng đến đáng sợ, tựa hồ là bệnh trạng say xe.

Nhị Bảo lại nhanh chóng chạy một lúc, tôi thấy đã tiến sâu vào cánh rừng, đơn giản bảo nó ngừng lại, quay người ôm Tiêu chậm rãi trượt xuống từ trên lưng nó.

Nàng mở mắt ra, dùng sức cắn cắn môi, một tay lôi kéo tôi một tay khoác Nhị Bảo, tiếp theo một cái chớp mắt, chúng tôi đều tiến vào trong không gian, mà nàng cũng thoát lực nằm ở trên người tôi, quãng đi đáng vẻ nhất quán tao nhã, hầu như muốn mềm ra trên mặt đất.

Tôi vội vàng đỡ nàng ngồi xuống, giúp nàng thuận thuận phía sau lưng, đợi nàng thở ra hơi, tâm tôi mới theo hạ xuống.

Nước da nàng vốn trắng nõn, sắc môi cũng thiên hướng nhạt nhẽo, trong ngày thường đều là vẻ mặt kéo căng, không coi ra gì, hiện tại nhưng là chặt vật nhẹ thở gấp, viền mắt ửng hồng, một bộ tư thái mảnh mai, mắt hàm xuân thủy, quyến rũ mê người, còn là tuyệt nhiên xinh đẹp bất đồng - đều khiến người động lòng.

Tôi không kim lòng được hôn nàng.

Tác giả có lời muốn nói: Mị mị quân người ta đó là coi trọng người!

Đáng thương Lôi Tinh, vì người điểm sấp.

Đúng rồi, tay ta nhất tiện mở ra đồng nhân Vô Hạn Khủng Bố, cp là nữ tôn quốc nhị Hoàng Thái Nữ VS âm u nữ thần. . . Kinh bệnh, nếu như xem qua một điểm cái kia bị khóa (tướng quân, quân sư cho mời) hẳn phải biết nữ chủ bối cảnh; nếu như xem qua Vô Hạn Khủng Bố nguyên tác hẳn phải biết đáng thương Vi cô nương bắn cung thiên tài minh nhân; nếu như đều chưa từng xem vậy coi như làm nguyên sang cũng không liên quan, bởi vì tra tác giả cũng không thấy qua nguyên tác thể nào =>=b

Đương nhiên tình lực chủ yếu còn ở trên bản văn này~

Q.4 - Chương 106: Tiêu : Cầu Hôn

Kỳ thực tôi còn có một điểm vẫn chưa nói cho An Nhiên chính là - mặc dù hai người kia không phải nội gian, dùng để làm mồi nhử cũng không tệ. Mục tiêu bốn người quá lớn, chia làm hai nhóm thì lại càng dễ dàng chạy trốn, mà tôi có thể cùng An Nhiên hưởng thụ thế giới hai người.

Ngược lại tôi đã đem xe cho bọn họ, trên xe trữ đầy đủ đồ ăn và xăng, hướng hồ hai người đó dĩ năng đều không yếu, công phòng đủ cả, dù gặp phải xác sống hay là Hoạt Thi đều có sức đánh một trận, sẽ không dễ dàng chết.

Coi như tôi có ý tính toán bọn họ, cũng không cảm thấy hổ thẹn - nếu như mục tiêu của quân đội Hoạt Thi quân đúng là tôi, dẫn bọn họ ra trái lại có lợi cho bọn họ.

Không nghĩ tới bọn họ chân trước vừa rời đi, lập tức liền có một quân đội Hoạt Thi phát hiện chúng tôi tồn tại, chạy đến tốc độ nhanh để tôi không thể không hoài nghi bọn họ đã đem chúng tôi định vị, hết tốc lực chạy thẳng tới.

Vì né đi bọn họ lưng bắt, tôi bắt đầu đi lần thứ hai ý lại Nhị Bảo chạy trốn.

May là có máu của An Nhiên, thương thế của tôi tốt gần như khôi phục, thậm chí tốc chất thân thể cao hơn một tầng, cho dù vẫn cứ buồn nôn ói mửa, mê mụi vô lực, so với lần trước một thân một mình thì phải tốt hơn rất nhiều. Hơn nữa có An Nhiên ở trong ngực tôi chống đỡ, trong lòng lại thêm ký thác, vẫn liên tục nói thầm không thể ngủ - nếu tôi có cái gì bất trắc, bằng bản lĩnh của Nhị Bảo, sợ là không đủ để bảo vệ nàng.

Nhanh chóng ẩn sâu vào trong rừng, tôi dựa vào một điểm khí lực cuối cùng mở ra không gian, cảm giác được đặt mình trong không gian, tâm thần buông lỏng, cũng không còn dư lực duy trì đáng về, trực tiếp ngồi xuống đất, miệng lớn thở gấp.

Tôi không muốn đáng về chặt vật của bản thân rơi vào trong mắt An Nhiên, nhưng nàng không để ý tôi né tránh, vỗ về ngực tôi thay tôi thuận thuận khí, thấy tôi sau khi bình tĩnh lại, rốt cục hung hăng nắm chặt mặt tôi, thật sâu hôn lên.

Xưa nay tôi đều sẽ không từ chối bất kỳ yêu cầu gì của nàng, dù cho là muốn tính mạng của tôi - hướng hồ chỉ là một hôn môi.

Mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng tôi không cách nào phủ nhận, yêu thích nàng đụng vào, yêu thích nàng hôn môi, yêu thích nàng mỗi lần tới gần ánh mắt đều tràn ngập yêu thương, lúc nàng vẫn chỉ câu nệ trần trọc môi cùng môi đơn giản dán vào nhau, tôi đã không nhịn được gỡ bỏ hàm răng nàng, môi môi lưỡi nàng cùng múa.

So với nghiền nát không trôi chảy, tôi càng nghiêng về nói thẳng cướp đoạt - đây mới là tôi chân chính ẩn giấu ở dưới bề ngoài lạnh nhạt.

Nói vậy lúc trêu chọc tôi, An Nhiên hẳn cũng chuẩn bị kỹ càng, chịu đựng nhiệt tình bạo phát tùy theo mà đến chứ?

Ngay lúc tôi không ngừng hôn thêm sâu, tay cũng sắp sửa leo lên trên cứ điểm, nàng chợt nhẹ nhàng cản cản môi tôi - cảm giác tê tê đại đại, không đau, nhưng đủ gây nên sự chú ý của tôi.

"Sao vậy?" Không muốn rời đi mảnh mềm mại kia, tôi nhìn chăm chú trông mắt nàng, đơn giản cứ như thể dán vào môi nàng nói chuyện, hồ hấp trùng điệp, lẫn nhau trao đổi mùi vị từng người, có một loại ấm áp kì lạ.

Nàng đột nhiên đỏ mặt, mê ly nhắm mắt, nhưng vẫn thoáng lui lại một chút, tách ra môi tôi, ập ủ muốn nói cái gì.

Tôi lơ đãng nhú lên lông mày, không thích nàng tránh lui, nhưng vẫn nại tính tình chờ câu sau của nàng.

Chỉ thấy nàng bỗng nhiên từ cổ áo lòi ra một cái dây đỏ, trên sợi dây là một đôi nhẫn bạc màu trắng, kiểu dáng giản lược, lại hết sức khác biệt - quan trọng, tôi lập tức nhận ra, đó là một đôi nhẫn nữ.

Tôi kinh ngạc sững sờ, lập tức nhìn con mắt nàng ngượng ngùng, thấp giọng dò hỏi: "An Nhiên?"

-sẽ như tôi nghĩ sao?

Nàng không trả lời tôi ngay, mà thả ra hai tay ôm ấp tôi, đứng dậy lui lại hai bước, một chân quỳ xuống, gỡ hai chiếc nhẫn từ trên dây đỏ xuống, lấy một chiếc trong đó, ánh mắt lóe sáng nhìn về phía tôi, giống như hạ xuống quyết tâm, thâm tình chân thành nói: "Có lẽ thời gian chúng ta quen biết cũng không lâu, nhưng chúng ta cùng nhau trải qua nhiều như vậy, ở trong lòng em, đã sớm nhận định chị là bạn hữu một đời; xin chị tin tưởng, em không phải là tâm huyết dâng trào, qua loa quyết định, cũng xin chị tin tưởng, tâm ý của em đối với chị."

Tôi gắt gao cắn môi, rất sợ để lộ ghen ngạo - thời điểm người yêu thổ lộ, nếu như không nhịn được khóc lên, thực sự là quá mất mặt.

An Nhiên còn kích động hơn tôi, tuy rằng vẫn cười, trong mắt sớm đã rơi lệ, theo gò má uốn lượn mà xuống, khác chế run rẩy nói tiếp : "Em không có dĩ năng mạnh mẽ, nhưng em sẽ tận khả năng em có bảo vệ chị, trở thành chỗ dựa của chị... Vậy nên, gả cho em đi?"

Nói xong, nàng thấp thỏm mà nhìn tôi, thậm chí không dám động thủ đi lau nước mắt giàn giụa.

Trước mắt tôi chớp qua một màn lại một màn, nhưng cuối cùng đều là hình ảnh ở cùng với nàng.

Có lẽ mỗi một người phụ nữ đều từng ước mơ nửa kia của mình, tôi cũng không ngoại lệ.

Trước đây, tôi thiết tưởng qua vô số cảnh tượng cầu hôn, nhưng duy nhất không có dự liệu đến một loại này- vừa không có hoa tươi, bóng bay và ngọn nến, cũng không có băng hữu ôn ào cùng người qua đường, ngay cả người chứng kiến cũng vẹn vẹn là một con chó ngu hết thuốc chữa.

Thế nhưng, tôi lại cảm thấy, vào giờ phút này, so với bất luận loại hình thức nào tôi có khả năng nghĩ đến đều chân thành lãng mạn hơn- có lẽ, chỉ bởi vì người này là An Nhiên.

Trong lòng đầy cảm động như sắp tràn ra, hết mức hóa thành nước mắt... Tôi biết, bây giờ tôi nhất định giống ngọc cô nương trước mắt này, vừa khóc vừa cười, giống như điên.

"Không được." Tôi lau lau nước mắt không khống chế được, nỗ lực nghiêm mặt nói rằng, "Tôi sẽ không gả cho em."

Nhìn thấy đáng vẻ An Nhiên thống khổ như gấp đã kích lớn, trong lòng tôi có một loại khoái ý đùa dai, nhưng sau đó đau lòng không dứt.

Ai... Thừa nhận đi, Tiêu Minh Dạng, đây là kiếp người trốn không thoát.

Đương nhiên, tôi cũng chưa bao giờ dự định trốn.

Mặt cũng không kìm được ý cười, tôi đỡ lấy thân thể An Nhiên lao đã lao đảo, đưa tay cho nàng, trịnh trọng cam kết nói: "Nhưng tôi sẽ lấy em."

Nàng đột nhiên sững sốt, nước mắt phủ lên khóe mắt, miệng hơi mở, đáng vẻ đần độn, lại làm tâm tôi mềm mại đến rối tinh rối mù, quỳ một chân trên đất giống nàng, đeo nhẫn vào ngón tay của nàng, lập tức hôn tới vết nước mắt trên mặt nàng, ôn nhu hỏi: "Như vậy, Tạ An Nhiên tiểu thư, em đồng ý gả cho Tiêu Minh Dạng tiểu thư, trở thành thê tử của nàng, một đời gắn bó, không rời không bỏ, mãi đến tận phần cuối của sinh mệnh sao?"

Mắt nàng vẫn rơi lệ, khóe miệng chợt tràn ra một nụ cười long lanh đến cực điểm, dường như thông suốt đeo nhẫn vào ngón tay tôi, nặng nề gật đầu: "Em đồng ý! Em đồng ý!"

"Rất tốt, tôi tuyên bố, Tạ An Nhiên tiểu thư, em đã là thê tử hợp pháp của Tiêu Minh Dạng, hiện tại, em có thể hôn nàng." Tôi vuốt nhẹ ngón tay cảm giác mát mẻ, cảm thấy nơi này thật giống có điện lưu nói thẳng đến bên ngực trái - vừa ấm vừa tê, vừa ngứa vừa ngọt; trên mặt giống như ấn xuống công tắc cười, cũng dừng không được nữa.

Không chờ tôi nói xong chữ cuối cùng, An Nhiên đã không thể chờ đợi được nữa nhào tới...

Hóa ra nàng cũng có một mặt nhiệt tình buông thả như vậy, thật làm tôi bất ngờ, có điều thể lực của nàng hiển nhiên không thể tỉ lệ thuận với nhiệt tình của nàng, tôi cũng đau lòng nàng quá mức mệt mỏi, cho nên tùy theo nàng làm vài lần liền nhận lấy tay - đối với chuyện này, An Nhiên cũng giống như đại đa số nữ nhân, quen thích nói một đằng làm một nẻo, muốn ngênh còn cự.

Đương nhiên, tôi nhất định sẽ hết sức làm tốt nghĩa vụ "Thê tử".

Ở trong không gian chơi đùa cả ngày, ngay ở hồ nước trong không gian triệt để thanh tẩy một phen, tôi ôm An Nhiên trôi qua một buổi tối an ổn nhất sau tận thế -không có xác sống uy hiếp, không có người ngoài rình, không có thăm dò do dự, không có cảm tình nghi kỵ - được rồi, ngoại trừ một con xuẩn cầu có chút chướng mắt, hết thảy đều rất tốt đẹp, mỹ hảo đến mức để tôi cảm thấy cứ như vậy ở trong không gian ngục cả đời cũng cam nguyện.

Nhưng tôi biết, đây chỉ là tôi đơn phương vọng tưởng.

An Nhiên còn có mẹ của nàng, bạn thân nàng, còn có liên hệ nàng dứt bỏ không được, không giống tôi - bên trong thế giới của tôi, chỉ có nàng.

Có lúc tôi sẽ nghĩ, nếu như thế giới của nàng cũng chỉ có một mình tôi hẳn thật tốt?

Chúng tôi chỉ còn dư lại lẫn nhau, chỉ có thể dựa vào lẫn nhau - cái ý niệm này như là cỏ dại sinh trưởng, tôi một mặt lo lắng chính mình sẽ tuân theo cái ý niệm này rơi vào cục diện không thể cứu vãn được, mặt khác, rồi lại bị đầu độc đến rục rã rục rịch...

Nhìn đồng hồ, cách thời gian chúng tôi cùng hai người Lăng Chí ước định còn có ba tiếng, nếu muốn Nhị Bảo duy trì tiến lên với tốc độ chậm tôi có thể chịu được, vậy con buồn nôn kia liền không thể tiếp tục làm phiền nữa .

Bởi vì lần trước bất cẩn, tôi đặc biệt ở trên người mình và An Nhiên chuẩn bị mấy viên não tĩnh, còn có dao găm và súng lục, lúc này mới một tay ôm nàng, một tay nắm Nhị Bảo, rồi đi không gian.

Trong tích tắc rơi xuống đất, tôi đã cảm giác được một vòng khí thể xa lạ xung quanh, tay nhấn cò súng nhưng ngừng lại sau khi một giọng nam quen tai

vang lên: "Đừng nhúc nhích!"

"Sao lại là anh! Hóa ra anh đúng là nội gian!" An Nhiên phản hận chỉ vào nam nhân ghì súng, đứng ở giữa một đám người- chính là Lăng Chí trước đây không lâu cùng chúng tôi tách ra.

"Lôi Tinh đâu? Nàng cũng là đồng bọn với anh?" Nàng cau mày nhìn một vòng, lại hỏi.

"Không, nàng không có chuyện gì, " Lăng Chí lắc lắc đầu, dáng vẻ vẫn nghiêm túc thận trọng, nhưng ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm An Nhiên, "Tạ tiểu thư, xin đi theo chúng tôi."

- lẽ nào mục tiêu của bọn họ lại là An Nhiên?

Tôi đưa nàng hộ vào trong ngực, tính toán phương pháp thoát thân - tính cả Lăng Chí ở bên trong, tổng cộng có ba mươi mấy món vũ khí từ bốn phương tám hướng nhắm ngay hướng chúng tôi, chỉ cần chúng tôi manh động, rất có thể sẽ bị bắn thành tổ ong vỡ về.

"Nếu như tôi từ chối đây?" Thoáng ước lượng khoảng cách giữa Lăng Chí và tôi, nếu muốn không mất một sợi tóc mà bắt hấn làm con tin tựa hồ tương đối khó khăn.

"Tiêu đội trưởng, xin đừng nên can thiệp ý nguyện của Tạ tiểu thư, " Lăng Chí mặt không hề cảm xúc liếc tôi một chút, sau đó tiếp tục nhìn chăm chăm An Nhiên, "Tôi nghĩ, làm một người con, sẽ không coi nhẹ an nguy của mẹ mình...chẳng lẽ cô không muốn gặp gỡ An Tĩnh An giáo sư sao?"

"Anh nói cái gì?" Nàng giả vờ trấn định nhìn Lăng Chí, dường như muốn từ trong mắt của hấn nhìn ra lời này thật giả, nhưng bàn tay nắm lấy tôi không ngừng run rẩy, tiết lộ nàng bất an.

Tôi nhìn gò má An Nhiên rút hết huyết sắc, thật giống nhiệt độ trong tay cũng thuận theo từng giọt nhỏ trôi qua.

Tôi biết, mặc kệ Lăng Chí nói thật hay giả, An Nhiên đều sẽ thỏa hiệp.

Bởi vì, trong lòng nàng, địa vị của mẫu thân cực kỳ trọng yếu.

Thậm chí, so với tôi, so với bản thân nàng đều trọng yếu.

Tôi biết... Tôi đều biết.

Tác giả có lời muốn nói: Cho nên bọn họ kết hôn hạnh phúc vui sướng sinh hoạt chung một chỗ, liền kết thúc câu chuyện ... Mới là lạ!

Các người đã quên, còn chưa thấy gia trưởng đâu!

An giáo sư sẽ tiếp đãi người con dâu này a không đúng, là con rể sao?

Lại nói rốt cục đến phiên An giáo sư ra trận, các người không tạo ta có bao nhiêu kích động nha!

Đúng rồi ta muốn thanh minh một hồi, An giáo sư họ An, tên là An Tĩnh, Tạ An Nhiên theo họ cha, tên liền tương tự Triệu Lý Kiệt a Điều Chu Tuấn a loại này tạo thành, họ ba mẹ lấy một, này ở ma đô rất thông thường rồi ~ vì lẽ đó Tiểu An Từ họ Tạ, không họ An, đại gia không nên lầm → _→

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 107: Tạ: Gặp Gia Trưởng

Lúc tôi còn rất nhỏ, đã mất đi phụ thân.

Mặc dù hiểu kỳ, nhưng tôi càng rõ ràng, đó là nỗi đau không nên nhắc đến.

Từ khi tôi bắt đầu hiểu chuyện, mẹ làm việc phi thường bận bịu, làm nghiên cứu, soạn bài, dẫn dắt học sinh... Công việc chiếm cứ hai phần ba thời gian của mẹ, còn lại một phần ba, nhưng cũng không thuộc về tôi.

Thậm chí, thời gian tôi và mẹ có thể chung đụng còn không sánh được học sinh nàng đặc ý nhất.

Không phải là chưa từng oán giận, nhưng tôi biết, mẹ là yêu tôi, chính như tôi yêu mẹ.

Xưa nay mẹ sẽ không quên sinh nhật tôi, có thể thuộc lòng thời khoá biểu của tôi và ca sĩ tôi thích nhất, biết hết thầy quan hệ thân mật bạn trai của tôi, chưa bao giờ can thiệp hứng thú của tôi, cũng chưa bao giờ nỗ lực dò xét tôi ... Ngoại trừ thời gian làm bạn với tôi quá ít, hầu như mẹ là một người mẹ

hoàn mỹ.

Cũng chính bởi vì nàng nuôi thả giáo dục, để tôi rất sớm học được độc lập, mặc dù là một mình rời đi cố hương, đến một thành thị khác đi học, tôi cũng chưa từng hối hận sợ sệt.

Tôi tôn trọng sự lựa chọn của mẹ, đồng thời lấy nàng làm gương, tôi cũng hi vọng mình có thể trở thành sự kiêu ngạo của mẹ.

Tôi cho rằng, mẹ ở thành phố B sống rất tốt, thế nhưng hiện tại lại có một người chạy tới nói cho tôi, không phải như vậy.

Càng quá đáng chính là, người này đang dùng mẹ uy hiếp tôi.

Tôi cảm giác mình sắp điên rồi.

"Tôi dựa vào cái gì tin tưởng anh?" Tôi nỗ lực duy trì trấn định, kì thực tâm hoảng ý loạn, một chút đều không nắm chắc - tôi căn bản không dám đi đánh cược một khả năng nhỏ nhoi kia.

"Tạ tiểu thư không tin tôi cũng là lẽ thường, nếu như cô nhất định muốn nhìn thấy chứng cứ..." Lăng Chí nhún vai một cái, từ trong túi tiền móc ra một nhánh bút máy đưa tới.

Tôi bắt đầu lo lắng, phản ứng đầu tiên chính là đi tìm kiếm nắp bút máy đó- quả nhiên, mặt trên dùng chữ tiểu triện khắc lại một chữ "An". Cái bút máy này, là thời điểm tôi năm thứ nhất đại học, tiêu hết tích góp làm thuê đến độ nhất dừng kim, mua quà sinh nhật cho mẹ. Cũng không phải đồ vật quý trọng cỡ nào, nhưng là tâm ý của tôi.

Có thể thấy, bút máy đã có chút cũ, trên nắp bút chữ viết bị mài phai nhạt dấu vết, có thể thấy được chủ nhân thường thường vuốt nhẹ thường thức.

- nói như thế, mẹ thật sự ở trong tay bọn họ.

Tâm tôi phảng phất bị một cái tay chiếm lấy, chặt đến thở không lên khí.

Tiêu vỗ vỗ bờ vai tôi, một tay nắm tôi thật chặt, từ lòng bàn tay liên tiếp truyền đến hơi chút lạnh lẽo, để tôi hơi hơi tỉnh táo một chút - đó là chiếc nhẫn chúng tôi vừa mới trao đổi qua.

Đúng rồi, Tiêu đã là thê tử của tôi đây.

Vì nàng, cũng vì mẹ, tôi không thể dễ dàng bị đánh đổ, tôi phải tỉnh táo, tỉnh táo lại.

Hít sâu một hơi, tôi hướng nàng gật đầu, ra hiệu chính mình không sao rồi; nàng cười yếu ớt đáp lại, nhưng cũng không buông tay, trái lại nhìn về phía Lăng Chí, lạnh giọng hỏi: "Mục đích của ngươi?"

"Rất đơn giản, xin mời Tạ tiểu thư cùng tôi đi thành phố B, đương nhiên, Tiêu đội trưởng cũng có thể cùng đi." Lăng Chí thấy chúng tôi có vẻ xiêu lòng, vẻ mặt cũng không khỏi ôn hòa một chút.

- nghe hẩn ý tứ, chỉ sợ bọn họ từ vừa mới bắt đầu mục tiêu chính là tôi, mà không phải Tiêu.

Chẳng qua, trên người tôi có cái gì bọn họ cảm thấy hứng thú sao?

Không nghĩ ra manh mối, tâm tôi cũng bị lo lắng chiếm cứ, không đợi hẩn giục, liền cùng Tiêu đồng thời lên xe của hẩn.

Đám Hoạt Thi kia đúng là không có theo tới, chỉ ở tại chỗ nhìn theo ba người chúng tôi lái xe rời đi, phảng phất con rối hình người mất đi linh hồn.

"Anh không sợ chúng tôi đào tẩu?" Nắm bút máy, tôi không nhịn được hỏi.

Tuy Lăng Chí dị năng hệ lợi lợi hại, thế nhưng chỉ cần chúng tôi muốn chạy trốn, thêm vào Nhị Bảo trợ trận, hẩn tuyệt không phải đối thủ của chúng tôi, trói lại hẩn làm con tin, cũng không phải là không thể...

Hẩn vô tình liếc mắt kính chiếu hậu một cái, giọng điệu chắc chắn: "Cô sẽ không... Trừ phi, cô không muốn gặp An giáo sư."

Tôi nắm chặt nắm đấm, nhưng vô lực phản bác - hẩn nói không sai, khi chưa nhìn thấy mẹ, xác định mẹ an toàn trước, tôi không dám manh động.

Tôi có thể làm, đại khái chỉ có cầu khẩn mẹ không có sao thôi.

Xe bắt đầu đi mấy tiếng, chúng tôi liền gặp phải một làn sóng rồi lại một làn sóng quân đội Hoạt Thi đi ra đoạt lại não tĩnh, mỗi một kẻ dẫn đầu lúc nhìn thấy Lăng Chí thì đều sẽ hướng hẩn xa xa cúi chào, mệnh lệnh đội viên nhường đường cho đi, có thể thấy được Lăng Chí địa vị không thấp, mà chúng tôi cũng tuyệt không có khả năng chạy trốn, thảo nào hẩn không có sợ hãi.

Bên dưới quân đội dày đặc vây quanh như vậy, tôi và Tiêu chỉ cần rời khỏi không gian, chính là có chạy đằng trời.

Tôi không khỏi lại nghĩ: Nhiều Hoạt Thi bồi dưỡng như vậy, chỗ nào là tác phẩm của tổ chức bình thường? Có thể hay không, cũng có quan hệ với căn

cứ đào tạo xác sống bởi đường cũng ở thành phố A? Nếu hai cái thật sự có liên hệ, người giật dây đó, thật sự là tổng thể thật lớn a...

Có lẽ là thấy tôi trầm mặc quá lâu, Tiêu kéo tôi vào trong ngực nàng, để sát vào bên tai của tôi khẽ cười nói: "Em đang lo lắng cái gì? Sứu tức phụ chung quy phải thấy cha mẹ chồng, lẽ nào mẹ em còn là lão hồ, sẽ ăn tôi hay sao?"

Biết nàng là hết sức trêu tôi vui vẻ, tôi cũng theo nàng khoa trương lắc lắc đầu, ở trên cằm nàng chạm khẽ một cái: "Nếu chị như vậy còn tính là 'Sứu tức phụ', kia chẳng phải là tâng nường khắp thiên hạ đều không mặt mũi gặp người?"

"Ồ ~ xem ra, người nào đó đối với tôi rất có tự tin, hả?" Nàng cảnh cáo liếc mắt Lăng Chí sau khi xuyên qua kính chiếu hậu nhìn chúng tôi chuyển động cùng nhau khiến vô lăng trơn trượt trong nháy mắt, lập tức ngó mặt đi chỗ khác, đối đầu tầm mắt của tôi nhưng quyền rũ mà ôn nhu.

"Không, người nào đó chỉ là đối với ánh mắt của chính mình có tự tin mà thôi." Tôi xoa gò má của nàng, hôn môi một đường lan tràn, cuối cùng dán lên mục đích thực sự, cực điểm triển miên - về phản ý nghĩ của Lăng Chí, mặc kệ nó!

Thật vất vả nhìn thấy cột mốc đường có đánh dấu chữ thành phố B, tôi cảm giác Lăng Chí phụ trách lái xe so với tôi càng thêm thờ phào nhẹ nhõm.

Càng tiếp cận thành phố B, càng khó nhìn thấy xác sống kết bè kết lũ, liền ngay cả linh tinh gặp phải một hai con đều là khô quắt khô gầy, dường như rất lâu cũng không từng ăn uống, bị bánh xe nghiền một cái liền hóa thành nát vụn, không có nửa điểm uy hiếp; trái lại tỉ lệ gặp phải Hoạt Thi và trạm gác nhân loại tăng cao không ít, hầu như có thể nói đem một khu vực lớn đều không chế bên dưới mạng lưới giám sát -- không hồ là đô thành B.

Tôi không khỏi đem to nhỏ căn cứ trên đường gặp được so sánh cùng nhau, lại phát hiện đều chỉ là lấy trứng chọi đá thôi. Mà khi tôi thật sự nhìn thấy căn cứ thành phố B sau tận thế được xưng là kiên cố nhất hoàn thiện nhất, tôi cuối cùng đã rõ ràng tại sao nhiều người như vậy vót đến nhọn cả đầu cũng muốn đến thành phố B tìm kiếm che chở.

Xe bọc thép, súng phòng không, pháo cối... Hết thấy tôi có thể tưởng tượng đến vũ khí quân sự, ở đây giống như không cần tiền xếp hàng ngang, đem thành phố B tầng tầng vây quanh; xi măng cốt thép xây dựng tường thành có ít nhất mười mét trở lên, giống như tường đồng vách sắt hộ vệ thành phố này, không cần nói là xác sống, coi như là quân đội dùng đại pháo oanh thành, cũng không thể đánh hạ nhanh như vậy.

Xe chúng tôi cách cửa thành không xa liền bị yêu cầu dừng lại, trên tháp quan sát cao hơn hai mươi mét tỏa ra một chùm đèn tín hiệu màu đỏ, đánh dấu địa điểm chúng tôi đỗ xe.

Lăng Chí ra hiệu chúng tôi theo hần xuống xe.

Cửa thành dần dần mở ra, một đội binh lính thân mặc quần áo quân đội chậm đến gần, không nói một lời đem chúng tôi ngăn cản. Đi ở cuối cùng chính là một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn, đeo quân hàm, xem tuổi đã không nhỏ, thể nhưng thân thể thẳng tắp, phong độ hiên ngang, không chút nào trạng thái già nua, nói vậy khi còn trẻ nhất định là đại soái ca - tôi cảm giác được một khắc đó hần xuất hiện, Tiêu lập tức trở nên căng thẳng.

Không chờ tôi đặt câu hỏi, nàng lại cấp tốc khôi phục trấn định, dặt một khéo léo mỉm cười, như đeo lên một tấm mặt nạ không chế vào đầu được: "Đã lâu không gặp, cha."

"Con gái, rốt cục cam lòng trở về?" Cha Tiêu, cũng chính là cái người quan quân trước mắt nghiêm túc thận trọng nhân nhạ liếc mắt nhìn Tiêu cùng tôi nắm lấy tay nhau, sau đó dời ánh mắt, quay về Lăng Chí hơi gật đầu, lại thẳng tắp nhìn chằm chằm Tiêu, ánh mắt sắc bén, không gian tự uy, thanh âm trầm ổn bên trong mang theo không thể nghi ngờ, "Đi theo ta."

"Bá, bá phụ chào ngài, con tên Tạ An Nhiên, là Tiêu..." Tôi cũng không biết bản thân dùng khí từ đâu mà đến, chéch bước che ở trước người Tiêu, nói lấp ba lấp báp hướng nam nhân lạnh lùng có khuôn mặt tương tự Tiêu giới thiệu chính mình.

"Thê tử của con, con dâu ngài." Tiêu cướp lời trước tôi nói rằng, đem hai chữ "bằng hữu" tôi còn chưa mở miệng nghẹn trở lại - nhưng dường như nàng còn che sắc mặt của đối phương không đủ lạnh lẽo, kéo tay tôi giống như khoe khoang quơ quơ, chiếc nhẫn màu trắng bạc ở dưới ánh mặt trời chiếu rọi hiện ra ánh sáng kim loại chói mắt, "Thật xin lỗi con không thể chờ được huynh trưởng tìm được chị dâu sau đó mới kết hôn, ngài sẽ không trách con chứ?"

- tôi còn thực sự không phát hiện Tiêu có một mặt phản nghịch như vậy, tựa hồ đang cố ý gây hấn với đối phương, mà chính mình lại dửng dưng như không cười... Nói thật, Tiêu như vậy, để tôi cảm thấy đáng yêu, lại đau lòng.

"Hồ đồ!" Ba ba Tiêu quả thực bị làm tức giận, khí thế kia như là một con sư tử nổi giận, phảng phất sau một khắc liền muốn nhào lên xé người - hần phát phát tay, mệnh lệnh đám binh sĩ phía sau, "Mang nàng đi cho ta!"

"Rõ, quan trên!" Đám binh sĩ nhận được mệnh lệnh, ra về liền muốn tiến lên đem tôi và Tiêu kéo ra.

Tôi cảm giác được Tiêu sầm mặt lại, mu bàn tay lộ gân xanh, tựa hồ không nhận được muốn ra tay rồi - nếu như ở đây động thủ, chỉ sợ sẽ bị những súng pháo oanh tạc biến thành chất thải.

Tôi gấp đến độ cái trán trực đổ mồ hôi lạnh, cũng không biết nên khuyên giải hay là lôi kéo Tiêu chạy trốn.

Lúc này, Lăng Chí lại chặn lại những binh lính muốn lên trước kia, cau mày nhìn về phía ba ba Tiêu, đứng mực nói rằng: "Tiêu tư lệnh, phòng nghiên cứu chúng tôi cùng quân bộ luôn luôn là nước giếng không phạm nước sông, chuyện gì đều có chỗ thương lượng, ngài sẽ không muốn ở cửa động thủ đưa tới đội bảo vệ đô thị chứ?"

"Hừ, ta phải xử lý việc nhà của chính mình, điều này cần phòng nghiên cứu các người phê chuẩn sao? Tiểu Lăng a, người quản chuyện không khỏi cũng quá rộng!" Tiêu tư lệnh cười lạnh một tiếng, nhưng không mua nọ.

"Tôi tự nhiên không có quyền dính líu vụ sự nhà ngài, thế nhưng hai vị tiểu thư này đều là tôi mang đến, các nàng đi ở tự nhiên cũng là do phòng nghiên cứu của tôi phụ trách sắp xếp, kính xin Tiêu tư lệnh không nên ra tay can thiệp... Bằng không sự tình làm lớn, ai trên mặt cũng rất khó coi." Lăng Chí nhất định không chịu thoái nhượng, tuy rằng giọng điệu vẫn là cung kính, trong ngoài lời nói nhưng mang theo một tia uy hiếp.

"Tiêu tư người tính là thứ gì, cút ngay cho ta!" Tiêu tư lệnh vẫn không hề bị lay động, trong con giận dữ thậm chí đã không để ý song phương ở bề ngoài hòa bình, nói rõ là không nề mặt mũi cũng phải đem Tiêu mang đi - bởi vì tôi cùng Tiêu không chịu tách ra, hẳn liền hạ lệnh đem hai người chúng ta đồng thời mang đi.

Bất luận là Tiêu hay là Lăng Chí, đều bày ra công kích trợn thét; đám binh sĩ kia cũng không cam lòng yếu thế, giờ lên vũ khí.

Thời khắc bầu không khí giương cung bạt kiếm động một cái liền bùng nổ, cửa thành lần thứ hai mở ra .

Liền nghe một giọng nữ uyển chuyển mà khinh hoãn bỗng nhiên vang lên: "Chậm đã."

Tất cả mọi người đều dừng động tác lại, theo tiếng kêu nhìn lại - nhìn một cái, hốc mắt của tôi liền ướt át.

Tác giả có lời muốn nói: Chúc mừng muộn, Trung thu vui vẻ~~

Vốn là muốn phụ một phần chơi s, m xấu hổ, sau đó suy nghĩ một chút, cảm thấy thật giống có chỗ nào không đúng (?) tiết Trung thu có vẻ như không thích hợp loại nhịp điệu này... Liền thôi ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) 𐄂

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 108: Tiêu: Máu Mủ Tình Thâm (Thượng)

Chỉ bằng vẻ mặt An Nhiên tôi liền biết, nữ nhân chân thành đến gần, chính là mẹ vợ tôi - đương nhiên, tôi càng yêu thích danh xưng nhạc mẫu này.

An Nhiên mẫu thân, so với tôi tưởng tượng còn trẻ trung hơn nhiều, năm tháng tựa hồ lãng quên nàng vậy, chưa từng ở trên người nàng lưu lại dấu vết gì, trái lại có một loại thanh thực ý nhị thêm lắng đọng, như mỹ tửu ẩn sâu hầm rượu, thời gian lâu di hương.

Ngũ quan nàng cùng An Nhiên giống nhau y hệt, nhưng khí chất nhu hòa hơn, tôi hầu như có thể thấy trước đây chính là dáng vẻ An Nhiên hai mươi năm sau.

Chỉ là, mẹ nàng khoác một áo dài trắng, mang một bộ kính mắt gọng vàng, tóc dài ở sau gáy búi lên, ung dung thong thả đi trước một đám nhân viên nghiên cứu đồng dạng áo dài trắng, cổ khi độ lúc ẩn lúc hiện uy nghiêm kia, tuyệt đối không phải một tù nhân bị cưỡng bức có thể tàn sát ra; ở sau lưng nàng là bốn tên dị năng giả, mười sáu con Hoạt Thi, đội hình cỡ nào xa hoa- rất hiển nhiên, chúng tôi bị lừa.

Nàng căn bản không có bị giam cầm, cũng không có bị cưỡng bức.

Điểm này, nghĩ đến không chỉ là một mình tôi phát hiện .

Kích động qua đi, An Nhiên xoay mình sắc mặt tái nhợt cùng ánh mắt cổ quái chứng minh suy đoán của tôi.

Nắm thật chặt bàn tay tôi, thu lại nụ cười khổ sắp sửa vung lên bên miệng- phụ thân không để ý chết sống của mình, mẫu thân lừa gạt mình, tôi và nàng còn đứng là đồng bệnh tương liên... Vậy cũng là một loại duyên phận sao?

"An giáo sư, chuyện gì lại phiền ngài đại giá, tự mình ra khỏi thành giải quyết?" Cha tôi Tiêu Lễ Thận, tổng tư lệnh quân khu W, xưa nay chỉ thấy dáng dấp lão cao cao tại thượng - đối mặt mẹ An Nhiên, lại sẽ lộ ra vẻ mặt ôn hòa mỉm cười như vậy, chỉ sợ đối với mẹ của tôi, lão ta cũng chưa từng có sắc mặt tốt như vậy - vì thế, mẹ An Nhiên, đến tột cùng là lai lịch gì?

Mặt khác, Tiêu Lễ Thận lão già này, không có găng ở tại quân khu W xưng vương xưng bá, đến thành phố B làm cái gì?

Tôi không tin trong địa bàn của lão cất giữ nhiều vũ khí quân đội như vậy, còn có thể rơi vào bị xác sống xâm chiếm, cùng đường mặt lộ tới nơi này tìm kiếm che chở. Huống chi, lão ra ngoài coi trọng nhất phô trương, cũng nhất gan sợ chết nhất, binh lính đi theo xưa nay sẽ ít hơn một trung đội mạnh, hiện tại cũng chỉ có chừng mười lính tôm tưng cua, này không phù hợp tác phong trước giờ của lão... Lễ nào là có thể lực nào đó to lớn hơn hạn chế, để hẳn không dám làm cản?

Mà tôi nghi vấn lớn nhất chính là, mẹ An Nhiên thông qua Lăng Chí đem chúng tôi mang về, có mục đích gì? Vèn vèn là vì thấy mặt con gái bảo bối của

nàng? Hay là vì mang theo bảo vệ nàng bên người, miễn cho bị xác sống ăn?

Về tình cảm tôi càng muốn tiếp thu mẹ An Nhiên bất đồng với đôi cha mẹ lãnh huyết đỏ của tôi, là thật lòng yêu mến con của chính mình; nhưng lý trí từ trong các loại manh mối nhắc nhở tôi - không đơn giản như vậy.

"Tiêu tư lệnh, Tiểu Lăng không cùng ông nói rõ sao? Đứa nhỏ này những thứ khác đều tốt, chính là ăn nói vụng về, nếu là nói năng lỗ mãng đắc tội Tiêu tư lệnh, còn xin đừng nên tính toán với hắn." Mẹ An Nhiên, cũng chính là An giáo sư trong miệng bọn họ quả nhiên là nhân vật mạnh vì gạo, bạo vì tiền, ý cười dịu dàng cùng lão già độ sức, trên mặt một điểm dấu vết đều không nhìn ra.

Có điều khi nàng vừa xuất hiện lão già liền thay đổi sắc mặt cũng biết, nàng không phải cái gì dễ đối phó -thê từ đáng yêu của tôi làm sao không có di truyền được lòng dạ của mẹ nàng đây?

Liếc mắt nhìn An Nhiên ý nghĩ trong lòng tất cả đều hiện ra ở trên mặt, tôi lại không nhịn được vui mừng điểm này - vẫn là đơn thuần tốt hơn.

Tôi yêu thích nàng đơn thuần.

"Dễ bàn, dễ bàn." Lão già dối trá cười cợt, ngược lại khen ngợi Lăng Chí, phảng phất vừa mới quay về hắn chủi ằm lên là một người khác.

"Đã như vậy, tôi liền yên tâm. Tiểu Lăng, dẫn các nàng lại đây." An giáo sư mỉm cười gật đầu, giống như vô ý liếc mắt nhìn chúng tôi bên này - tôi rõ ràng nhìn thấy nàng cực nhanh nhủi mảy một hồi.

Đứng rồi, tôi cùng An Nhiên còn thân mật tay cầm tay, nhẵn đôi trên tay, chỉ cần người có chút ánh mắt, một chút liền có thể nhìn ra quan hệ của chúng tôi- nói như vậy, quan hệ của chúng tôi bị phát hiện sao?

Tựa hồ, không giống như là đáng vẻ được thuận lợi tiếp nhận đây... Tự giễu ngoác ngoác môi, tôi nghiêng đầu nhìn An Nhiên sững sờ căn môi, trong lòng thờ dài.

Tình thân, hay là ái tình, bên nào nặng bên nào nhẹ - đây là một vấn đề khó kinh điển mà vĩnh hằng. Mà bất luận kết quả ra sao, tổn thương đều là khó tránh khỏi.

Cho nên, tôi cũng không quá muốn biết đáp án a... Trong tiềm thức, đáp án kia, không phải tôi có thể tiếp thu.

"Chờ một chút." Lão già cười khoát tay áo một cái, nhưng ánh mắt lộ ra chăm chú, "An giáo sư dẫn dò chuyện kể tiếp, muốn dẫn đi người nào, tại hạ tự nhiên không dám cản trở, chẳng qua, là một người phụ thân, tôi đón con gái của chính mình cũng không quá đáng chứ? Kính xin An giáo sư có thể lấy lập trường làm cha làm mẹ, thông cảm một hồi."

"Ồ, hóa ra đây là lệnh viện? Thật là một hài tử đẹp đẽ." An giáo sư kinh ngạc nhíu mày, ánh mắt đánh giá chỉ nháy mắt rơi xuống ở trên người tôi, lập tức liền đổi - ôn hòa nhưng lạnh nhạt đến cực điểm, tựa hồ không có chút nào lưu ý quan hệ của tôi và An Nhiên, "Tiêu tư lệnh nói như vậy, tôi chính là xấu hổ ... Đương nhiên, tôi sẽ không từ chối một vị phụ thân thỉnh cầu."

- xem ra vị mẹ vợ này của tôi, trong lòng không ưa tôi con dâu từ trên trời giáng xuống đây.

"Phi thường cảm tạ." Lão già giống như thân sĩ khom người, sau đó tự mình đi tới phía tôi, giả mù sa mưa khuyên nhủ: "Con gái, đừng tiếp tục bướng bỉnh nữa, cùng ba ba đi thôi."

Tôi đang muốn chế cười một phen, lại nghe An Nhiên nói rằng: "Nàng sẽ không đi! Nàng phải ở cùng với con!"

Không nói lão già, về mặt An giáo sư thực sự là đặc sắc cực kỳ, như là xấu hổ bị người ngay mặt chường quát, vừa giống như là thất vọng tâm huyết bị lãng phí - có điều nàng rất nhanh thu lại tâm tình, đối ôn văn nhĩ nhĩ mỉm cười, ôn nhu nói: "Tiểu An, đến chỗ mẹ."

- a, rốt cục đồng ý thừa nhận An Nhiên là con gái của nàng ?

Từ lúc nàng trước tiên đem tinh lực cùng lão già hòa giải mà không phải ngay lập tức cùng An Nhiên nhận thức, độ hài lòng của tôi đối với cái mẹ vợ này liền bắt đầu thẳng tắp giảm xuống từ ấn tượng đầu tiên thường thức.

Tôi nguyên tưởng rằng nàng sẽ vẫn giấu diếm đi đây.

"Mẹ..." An Nhiên làm bầm kêu một tiếng, có vẻ xiêu lòng, tôi không thể không nhẹ nhàng bấm bấm lòng bàn tay nàng -cả người nàng run lên, quay đầu lại nhìn tôi một chút, giống như vừa tỉnh giấc chiêm bao lắc lắc đầu, ánh mắt lập tức kiên định nói rằng, "Không, mẹ, con sẽ không để cho Tiêu đi với ông ta! Chúng con đã..."

"Tiểu An, không được tùy hứng." An giáo sư lập tức đánh gãy lời An Nhiên muốn nói ra, về mặt ôn nhu, giọng điệu nhưng lộ ra không cho từ chối - nàng phi thường hiểu được làm sao nắm lấy An Nhiên uy hiếp, làm cho nàng không tự chủ được thuận theo, đại khái đây chính là thành quả nàng giáo dục hai mươi mấy năm trước đi.

"Là bằng hữu Tiêu tiểu thư, chẳng lẽ con muốn nhẫn tâm ngăn cản nàng cùng thân nhân của chính mình đoàn tụ sao?" An giáo sư chính đang nỗ lực hướng dẫn nàng, mà nàng cũng xác thực là một người không chế ưu tú, tiết tấu nói chuyện có năng lực không chế cực cao, "Không bằng như vậy, con trước tiên cùng mẹ trở lại, cũng để bằng hữu của con cùng người nhà một chỗ một lúc, những vấn đề khác, chúng ta lại thảo luận sau, được không?"

Nàng nói xong, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía tôi, trong nụ cười có mấy phần cảm giác ngọt ngào: "Tôi nghĩ, bằng hữu của con cũng không hi vọng mọi người chúng ta đều giằng co ở cửa lớn, để cho người khác chê cười, không phải sao?"

"Bá mẫu nói không sai, An Nhiên, tôi chẳng mấy chốc sẽ đi tìm em, ngoan." Không đợi An Nhiên nói chuyện, tôi cướp mở miệng trước, không cam lòng yếu thế quay về An giáo sư đáp lại mỉm cười, ở lúc nàng hài lòng gật đầu, nâng lên cằm An Nhiên, ở trước mặt tất cả mọi người, nặng nề hôn lên môi nàng - tôi hầu như không nhìn được xem trên vẻ mặt mẹ An Nhiên cùng với ông già nhà tôi đen như đáy nồi, à, cái kia nhất định rất thú vị.

Kết thúc một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng thỏa mãn, thay An Nhiên lau đi vệt nước khô môi, tôi ngẩng đầu lên nhìn lại An giáo sư - khiến tôi thất vọng chính là, vẻ mặt nàng không có đáng sợ như dự đoán, bình tĩnh không có nửa điểm sóng lớn, chỉ có cặp mắt ẩn giấu ở sau thấu kính kia, sâu thẳm như đầm sâu lạnh lẽo.

"Tiêu..." An Nhiên còn muốn nói gì, rồi lại ngưng miệng lại, chỉ mím mím môi, lôi kéo tay tôi luôn mãi xác nhận, "Chỉ sẽ tìm đến em, đúng không?"

"Đúng, tôi bảo đảm." Tôi nghiêm túc cam kết.

- tôi không muốn nhìn thấy dáng vẻ nàng khổ sở, ánh mắt nàng nói cho tôi, nàng rất nhớ nhung mẹ mình, có quá nhiều chuyện muốn cùng nàng chia sẻ, khả năng cũng bao gồm quan hệ chúng tôi mới xác định.

Mà tôi, cũng là lúc cùng lão già nhà tôi háo hảo nói một chút, thăm dò ý tứ hần, hiểu rõ hần có át chủ bài gì.

Đạt thành nhận thức chung sau, hai nhóm người cùng tiến vào thành, An Nhiên ba bước lại quay đầu lại theo sát đám người áo dài trắng rời đi, mà tôi thì bị lão già mang lên xe. Đối với yêu cầu dùng trùm bịt kín mắt, tôi cũng không có phản kháng - ngược lại năng lực cảm nhận của tôi phải dùng tốt hơn thị lực nhiều lắm.

Xe bảy loan tám nhiễu đi sắp được mười phút, tôi cảm giác được xung quanh dị năng già gọn sóng càng ngày càng mãnh liệt, đương nhiên cũng không có thiếu là thuộc về xác sống cùng Hoạ Thi, xem ra mức độ phức tạp trong nội bộ thành phố B, cũng vượt xa dự liệu của tôi - hoặc là, quyết định cùng An Nhiên tách ra, quá mức qua loa.

Tôi chính đang suy tư phải làm sao trong thời gian ngắn nhất thoát khỏi đám người kia, cùng An Nhiên hội hợp, liền nghe thanh âm lão già trầm thấp vang lên: "Xuống xe đi."

Trùm mắt bị gỡ xuống, đập vào trong mắt chính là một toà cao ốc bình thường, nếu như bỏ qua đại đội binh sĩ đóng giữ cầm trong tay vũ khí bên ngoài, cũng không khác nhà thương vụ bao nhiêu - xem điệu bộ này, muốn an toàn rời đi tòa nhà lớn này, sợ là chỉ có thể dùng trí, không thể liều mạng.

Theo lão già một đường hướng vào trong cao ốc, binh lính theo đuôi phía sau từ từ phân tán đến mỗi cương vị đóng giữ, đến được giữa hành lang tầng thứ bảy, cũng chỉ còn sót lại hai người tôi cùng lão già.

Nhìn xuống ý nghĩ muốn hỏi chỗ cần đến, tôi biết, coi như hỏi, lão cũng không thèm để ý, tôi cần gì phải tự bởi xấu - từ nhỏ đến lớn, nhiều thứ kinh nghiệm như vậy, tôi sớm thành thói quen.

Rốt cục đến gian phòng cuối hành lang, lão già từ bên trong trong túi áo rút ra một tấm thẻ chứng thực, ở trên cửa quét một cái, nghiêng người ra hiệu tôi đi vào - tôi lúc này, chỉ nghi ngờ liếc mắt nhìn lão, nhưng là ý vào năng lực của chính mình, không có sợ hãi đi vào gian phòng, vẫn chưa cân nhắc nhiều hơn.

"Khách thập" một tiếng, cửa tự động đóng, lão già đứng ở ngoài cửa kính trong suốt, nhân nhạ nhìn tôi.

Về mặt lão có chút phức tạp, một chút thương hại, một tia hổ thẹn, cuối cùng nhưng hóa thành lạnh lùng - trong lòng tôi có dự cảm không tốt.

Thử nghiệm vận dụng dị năng, lại phát hiện trong thân thể điều động không được may mắn năng lượng, thật giống có cái sức mạnh thần bí gì niêm phong lại tinh thần lực của tôi, để tôi không có cách nào hình thành liên hệ với không gian.

"Hừ, công nghệ cao ha." Tôi lạnh lùng nhìn chằm chằm hai mắt lão già, bình tĩnh mà hỏi, "Đây chính là trách nhiệm phụ thân của ông sao? Đem con gái của chính mình bắt đến?"

"Tiền đề là - nàng vẫn là con gái của ta, mà không phải quái vật một lúc nào cũng có thể sẽ phát rồ." Lão già thờ dài nói rằng, trong mắt tất cả đều là ý lạnh.

"Quái, vật?" Tôi cười lắc lắc đầu, chậm rãi thu hồi nắm đấm vốn là chặn đánh hướng về kính, lùi về sau vài bước đứng ở góc phòng, không nhìn hần nữa, "A, không sai, tôi không phải con gái của ông, chỉ là một con quái vật..."

Trước khi đi vào gian phòng này, tôi còn từng ảo tưởng: Dù cho lão đối với tôi coi thường, lão trước sau là cha của tôi. Hồ dữ còn không ăn thịt con, có thể, lão sẽ không hại tôi - chung quy là tôi sai rồi.

- Tiêu Minh Dạng a Tiêu Minh Dạng, quan hệ máu mủ lại đáng là gì? Thu hồi người ngây thơ cùng may mắn đi!

Trên thế giới này, ngoại trừ An Nhiên, sẽ không lại có thêm người cần người, cũng sẽ không lại có người thích người.

... Chỉ có An Nhiên.

Tác giả có lời muốn nói: Nha, cha căn bã, cảm giác ngược mị mị quân tâm tính thiện lương đau... An giáo sư là ta đại yêu nhân vật, xấu bụng lại yêu diễn mẫu thân đại nhân, quý liếm (cáu bản

Lại nói, (yêu nữ mê hành) xoạt đến đệ tam quý , tuy rằng bác sĩ chuyển chính thức , nhưng ta luôn cảm thấy sau đó sẽ có đại ngược, bo khẳng định còn muốn thương ta bác sĩ tâm, đây chính là cái gọi là tác giả trực giác sao... Nói cho ta thật sự chỉ là ta nghĩ quá nhiều ㄟ (ˊ _ ˋ) ㄟ

Từ khi ở truy lg sau khi ta gõ chữ thì cảm giác mình đối thoại luôn có một loại anh dịch kang, trong thống khổ (ˊ ' □ ') ˊ ㄣ ───┐

Tiêu lời kịch đều suýt chút nữa đánh thành yes,I promise. A thũng một phá!

help me! ! !

Khác, ta cảm thấy evony rất tốt, nữ vương cùng bác sĩ cũng Tốt phối a! Nhưng là ta lại là bolo đảng a! Nhưng là tamsin cũng rất tán a! Lựa chọn hoàng sợ chúng không đã thương nữa... (tác giả đã phong, xin mời không nhìn nàng → _ →

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 109: Tiêu: Máu Mủ Tình Thâm (Hạ)

"Như vậy, ngài dự định xử trí quái vật ta như thế nào đây? Bắn chết, hay là ném đi cho xác sống ăn?" Thờ ơ dựa vào mặt tường trong suốt pha lê, tôi quan sát cấu tạo phòng thí nghiệm này, nhưng không tìm được chỗ yếu kém đột phá - bên trong góc ngoại trừ một chiếc máy theo dõi lập lòe đèn tín hiệu màu đỏ, còn có một công tắc bình xịt, nói vậy không chỉ là công cụ dùng để phòng cháy dập tắt lửa.

Lúc này, một có giọng nam quen tai bỗng nhiên vang lên, thay lão già trả lời: "Không không không, chúng ta làm sao cam lòng làm như thế? Người chính là vật thí nghiệm số 127 của ta, thành phẩm hoàn mỹ nhất hiện nay! Nếu như người chết rồi, vậy chúng ta nỗ lực lâu như vậy, cũng không phải đều uổng phí?"

Người đàn ông này - nghiên cứu viên lúc trước biến tôi thành quái, cũng là căn nguyên tất cả thống khổ của tôi.

Nhìn thấy hắn, tôi chỉ cảm thấy một luồng lệ khí từ đáy lòng bay lên, trước mắt phẳng phát mạn lên một tầng sương máu, che đầy tầm mắt của tôi, để tôi có một loại kích động đem hắn xé thành mảnh vụn.

Cẩn cẩn đầu lưỡi, ép buộc chính mình duy trì lý trí, tôi lạnh lùng nhìn hắn ở cạnh cửa ấn xuống một nút bấm, sau đó gian phòng này liền bắt đầu tràn ngập lên hơi nước màu trắng, nương theo mãnh liệt mùi vị ete, từ góc vòi phun tuôn ra - là hơi độc thời miên, hơn nữa, gấp mấy lần liều lượng bình thường.

Xem ra bọn họ cũng thật là coi trọng tôi đây, nồng độ như vậy, coi như là mười con voi Châu Phi cũng không chống lại được.

Không ngoài dự liệu, tôi bắt đầu cảm giác được một trận mê man tập kích đại não, được hiệu rất nhanh làm tan rã sức kháng chế của tôi đối với những bộ vị thân thể khác, làm cho tôi trượt ngồi dưới đất, dựa vào mặt tường thủy tinh chống đỡ lấy phía sau lưng, mà mí mắt cũng trầm trọng giống như là muốn dính vào nhau... Liền ngay cả nghiên cứu viên chán ghét kia mang mặt nạ bước vào bên trong gian phòng, cũng là sau vài giây trì hoãn mới có cảm ứng.

Trong tay hắn cầm ngược một cái ống chích, chất lỏng màu đỏ nhạt so với máu tươi càng thêm làm người buồn nôn, cũng càng thêm dễ dàng gọi ra bất an đáy lòng: tôi lẳng lặng mà chờ ở tại chỗ, làm bộ hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng, trong bóng tối tích trữ khí lực, để có thể khi hắn tới đủ gần chắc chắn nhảy lên bóp lại cổ của hắn.

Ngoài cửa lại vang lên một tiếng bước chân mạnh mẽ, từ bên trong có thể dễ dàng nghe ra bước chân chủ nhân vội vàng đến.

Một giây sau, tôi tựa hồ nghe thấy một âm thanh không nên xuất hiện, đến từ huynh trưởng tốt của tôi, đồng lứa gián tiếp dẫn đến tôi biến thành quái vật - Tiêu Dục Lăng.

"Ông đã từ bỏ nàng một lần, chẳng lẽ còn muốn từ bỏ nàng lần thứ hai sao?" Hắn là đang đối với lão già kêu to sao? Thật ngạc nhiên đây, bé ngoan cũng có một ngày phản bội, đây là mặt trời mọc ở hướng tây?

Lão già đương nhiên sẽ không khoan dung có người khiêu chiến quyền uy của lão, hướng hồ người này vẫn là trưởng tử luôn luôn đối với lão nói gì nghe nấy, tiếng gầm gừ của lão thậm chí để thần trí tôi sắp hôn mê cũng theo đó chấn động: "Mày cho rằng lão từ đồng ý sao? Nha đầu này cũng là giọt máu của lão tử! Nếu không phải là không có biện pháp khác, lão tử cần gì phải bồi thêm con gái của chính mình? Mẹ, nắm giữ loại thể chất phù hợp đặc biệt, bên trong mấy triệu cá nhân cũng không xảy ra được một, một mực chính là nó! Nếu như sớm biết vậy lão tử mới sẽ không để cho nó đi cái gì thành phố

S làm bác sĩ, nhốt tại quán khu W yên phận lấy chồng sinh con đã không xảy ra chuyện hư hỏng rồi!"

"Phụ thân, ta cũng là thể chất phù hợp, tại sao không phải ta..." Tiêu Dực Lăng cùng lão già tranh luận rất kịch liệt mà... Tôi chú ý tới trong miệng bọn họ "Thể chất phù hợp", cái này đúng là tôi chưa từng nghe nói- đầu càng ngày càng trầm, sức mạnh cũng trôi đi hầu như không còn, nghiên cứu viên kia đã kéo lên ống tay áo của tôi, nhắm ngay tĩnh mạch.

Tôi cắn chặt hàm răng, rút ra cánh tay, trở tay cho hắn một cái bạt tai, đem mặt nạ của hắn đánh rơi, lộ ra một gương mặt kinh ngạc lại nổi giận.

Hắn nặng nề hít một hơi, tựa hồ muốn mắng vài câu, nhưng xoay mình biến sắc mặt, tàn nhẫn mà lắc đầu - trong phòng khí độc thôi miên còn không tan hết, mặt nạ của hắn vừa rơi xuống, liền hút vào.

- Hừ, thật là một kẻ ngu xuẩn.

"Đừng --" tiếng tát tai vang dội kéo lực chú ý của tôi đến ngoài cửa, lão già tức đến nổi phổi chỉ vào Tiêu Dực Lăng cao hơn hắn gần nửa cái đầu, nổi giận nói: "Vô liêm sỉ! Đây là dòng độc đỉnh Tiêu gia chúng tao chín đời đơn truyền, đàn ông duy nhất! Nếu mày có cái chuyện bất trắc gì, bảo lão tử làm sao bây giờ! Sau này đến phía dưới, còn mặt mũi nào đi gặp Tiêu gia liệt tổ liệt tông..."

Tiêu Dực Lăng còn ở nói gì đó, tôi đã không nghe thấy - tên ngu xuẩn nghiên cứu viên kia trước mặt đi ý thức, tay mắt lạnh lẽo đâm trúng tĩnh mạch của tôi, đem thuốc lỏng màu đỏ tiêm vào thân thể của tôi, mà hết thấy ý chí phản kháng của tôi, nhưng bởi vì câu nói của lão già mà quân lính tan rã.

Hóa ra, lý do tôi bị lơ đơn giản như vậy, lại đau thương như vậy- bất luận tôi có nỗ lực cỡ nào, bất luận tôi có ưu tú cỡ nào, cũng không sánh nổi địa vị Tiêu Dực Lăng ở trong lòng cha mẹ, vĩnh viễn không sánh được.

Bởi vì, tôi không phải con trai của bọn họ.

A, buồn cười... quan niệm nhục cười, cha mẹ nhục cười, chính mình nhục cười.

Thân thể nặng nề ngã trên sàn nhà cứng rắn, chất lỏng lạnh lẽo thấu xương tiến vào mạch máu tôi, đầu đá lung tung, không lọt chỗ nào, dần dần, cảm giác đau xuất hiện, thật giống có người dùng một thanh chùy hạch đào tinh xảo đem cốt nhục tôi đập nát, tinh tế nghiền nát thành phần, sau đó dùng keo trắng vật chất lượng kém tùy ý dán lên, không để ý chút nào các loại tro bụi và sỏi lẫn tạp tiến vào, khi mỗi một lần tôi run rẩy, mỗi một lần hô hấp, đều mang một loại đau đớn lôi kéo linh hồn.

Mà đau đớn này lại dài lâu như vậy, nhiều lần, không thể tránh khỏi, để tôi hầu như không nhận được đối với loại đả vật khuất phục, kêu thảm thiết, điên cuồng.

Có lẽ, tôi đã điên rồi.

Không biết trôi qua bao lâu, chỉ ít bên trong tôi ý thức được, cổ đau đớn kịch liệt này tựa hồ kéo dài một thế kỷ xa xưa vậy, có ngoại lực vỗ nhẹ gò má của tôi, lắc đầu của tôi - trước lúc tôi vẫn không có tỉnh táo, tay đã hành động trước đại não, đem cái vật thể tới gần ngăn trở, nắm chặt, đè ngã xuống đất.

Từ đầu ngón tay phản hồi, đó là cổ một người.

Tôi nhắm mắt lại cảm thụ một hồi thân thể của chính mình: Mềm mại đến tựa hồ có thể phi diêm tẩu bích (võ nghệ cao cường), rồi lại ẩn chứa lực bộc phát dày nặng như biển, phảng phất tôi nhẹ nhàng một đòn, liền có thể đánh xuyên qua tường thành thành phố B - sức mạnh cuộn cuộn không ngừng, cùng với thô bạo thao thao bất tuyệt.

Tôi bỗng nhiên rất muốn cảm thụ khoái ý thân thể nhảy nhót tung bùng ở trong tay tôi xé thành mảnh vỡ, vô cùng muốn.

E sợ cái thuốc chích kia đang tăng lên tố chất bên ngoài thân thể của tôi, cũng đem bạo ngược tôi vẫn kiềm chế ẩn giấu phóng to mấy lần, đến mức độ khó có thể khống chế.

Hít sâu một hơi, tôi mở mắt ra nhìn về phía người bị tôi bóp cổ gần như con sóc - ă, dĩ nhiên là Tiêu Dực Lăng?

Nói thật, tôi có chút bất ngờ.

Chà chà, sắc mặt trường tím, nhãn cầu nhô ra, thiếu một chút liền muốn nghẹt thở mà chết rồi đây.

Tôi cười lắc đầu, thoáng lỏng ra một điểm sức mạnh trên tay, để hắn có sức lực mở miệng nhưng cũng sẽ không quá thoải mái: "Nhìn, đây là người nào? Nhi tử tốt của ba ba, huynh trưởng tốt của ta, nhà khoa học thiên tài Tiêu viện sĩ - người đến đây muốn làm gì, hả?"

Con mắt hắt thâm màu nâu không có một chút nào gọn sáng, dù cho là bị tôi bóp lấy cái cổ, tựa như nắm con gà con xách ở giữa không trung, cũng bình tĩnh đến không thấy chột vật, loại lạnh lùng trước sau như một khiến tôi khắc chế không được lập tức nạt nấn hấn hầu cốt - đương nhiên, tôi chỉ là ngoạn ngoạn thôi, tương tự bình tĩnh mà nhìn hắn.

"Qua mười phút là thời gian hộ vệ ngoài cửa thay ca, cầm giấy thông hành cùng chìa khóa xe của ta, người có nửa phút khe hở tránh đi bọn họ đến gara, khu khục..." Tay tôi nắm thật chặt, hắn không cho rằng ngang bướng ho một tiếng, tiếp tục nói, "Chọn chiếc Bentley màu xám bạc, đi từ cửa Tuyên Hòa,

khụ, nơi đó thủ vệ nhận ra xe ta, sau khi ra khỏi thành, một đường hướng bắc, càng xa càng tốt, cũng không nên quay lại."

"An giáo sư ở nơi nào?" Nheo lại mắt đánh giá hẩn, ta hỏi.

"Người hỏi nàng làm gì? Người hiện tại phải cân nhắc chính là làm sao rời đi! Bằng không..." Trên mặt của hẩn rốt cục có một tia tâm tình biến hóa, nhúu lại lông mày nhìn tôi.

"Ta không muốn nghe người phí lời! Nói cho ta nàng ở nơi nào! Lập tức!" Trước mắt tôi lại bắt đầu nổi lên sương hồng, tựa hồ biến đổi bạo nộ như trước rồi.

Lắc đầu để cho mình tỉnh táo lại - tôi cần phải biết An Nhiên bị mẹ nàng mang đi nơi nào.

Tiêu Dực Lăng nặng nề thở dài một hơi, nói rằng: "An giáo sư là nhân vật quan trọng toàn bộ phòng nghiên cứu, bên cạnh nàng có bảo vệ rất chặt chẽ, người liền như thể đi không khác nào chịu chết."

"Nàng, ở, nơi nào?" Sự kiên trì của tôi sắp khô kiệt, nếu như hẩn vẫn leo nha leo nhéo như thế, tôi không ngại để lão già tuyệt hậu.

"Góc đông bắc cách nơi này ba quảng trường loạt tòa nhà màu trắng, người đi qua." Hẩn khó khăn nuốt, yết hầu hẩn đã cảm giác được hỏa thiêu hỏa liệu bỏng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên tôi, "Tuy An giáo sư phản đối tùy ý tiến hành thân thể thí nghiệm, thế nhưng người tự tiện xông vào không ở trong vòng điều lệ bảo vệ..."

"Câm miệng." Được tin tức tôi muốn, cách thời gian đổi ca hẩn nói còn có 3 phút, tôi đã không có thời gian càng không có tâm tình nghe hẩn dông dài - đang lúc do dự lựa chọn bẻ gãy cái cổ hay xé thành mảnh vỡ, tôi đem hẩn vung ra một bên, móc ra khăn tay xoa xoa tay - coi như là trả lại chiếc xe kia.

Từ đây, tôi cùng bọn hẩn không ai nợ ai.

Ở thời điểm tôi bước ra cửa, Tiêu Dực Lăng gọi lại tôi, gương mặt kia cùng lão già có 80% tương tự lộ ra khẩn cầu xưa nay tôi chưa từng nhìn thấy: "Dạng Dạng, không nên hận ba ba, ông ấy cũng là bất đắc dĩ."

Quay lưng hẩn, tôi nhẹ nhàng cười cợt, trầm mặc rời đi.

- hận? Không, đương nhiên không... lão còn chưa xứng.

Tiêu Dực Lăng ở đây quyền hạn không thấp, tình báo nắm giữ cũng không tệ, dựa vào giấy thông hành cùng tin tức của hẩn, tôi rất nhanh tìm thấy bãi đậu xe.

Phát động chiếc Bentley, binh lính gác cổng tiến lên muốn kiểm tra, tôi quay cửa kính xe xuống, đem giấy thông hành đưa cho hẩn, đảng hoàng trình trọng biên cớ: "Tiêu viện sĩ phải ta đi phòng nghiên cứu đưa văn kiện cho An giáo sư."

Binh sĩ nhìn giấy thông hành một chút, xác nhận không có sai sót sau liền gật đầu thả hành. Xem ra Tiêu Dực Lăng xác thực không có gạt tôi.

Gia tăng chân ga dùng tốc độ nhanh nhất đến phòng nghiên cứu tôi đã từng tới, vẫn như cũ là mặt tường trắng không tỳ vết, vẫn như cũ là thủ vệ tầng tầng, đề phòng nghiêm ngặt.

Sử dụng đồng dạng lý do nỗ lực lừa dối qua ải, nhưng ở phía ngoài xa nhất liền bị ngăn lại.

Đội một lúc, một nam nhân mặc áo dài trắng vội vã đi ra, vẻ mặt tươi cười cùng tôi chào hỏi: "Không nghĩ tới nhanh như thế liền gặp mặt rồi, còn nhớ tôi không? Tiêu bác sĩ mỹ lệ."

Giấu đi kinh ngạc trong mắt, tôi cũng cười gật đầu: "Không nghĩ tới. Tôi làm sao sẽ quên cậu đây... Vệ Sở." Cái thứ khổ nạn làm hại tôi cùng An Nhiên hiểu lầm, chính là đốt thành tro tôi cũng nhận ra được.

- chưa kịp ta đi tìm người, liền không nhận được chính mình đưa tới cửa? Ta thật nên suy nghĩ thật kỹ phải làm sao "báo đáp" người a.

"Nha, tôi vinh hạnh." Hẩn nho nhã lễ độ khom người, quay về hộ vệ cửa gật đầu, lại hướng về tôi mỉm cười nói, "Mời đi theo tôi, An giáo sư đang đợi cô."

"Thật không." Lần này tôi kinh ngạc nhưng là xuất phát từ nội tâm - tôi biết nàng là không tán thành tôi sống cùng con gái nàng.

Vì thế, tôi rất hiểu kì nàng sẽ dùng thủ đoạn gì chia rẽ chúng tôi đây? Hiểu chi dĩ lý, động chi dĩ tình? Hay là bạo lực? A, nàng xem ra là người nhã nhặn, đại khái sẽ dùng biện pháp ôn hòa chút đi.

Tôi một bên theo Vệ Sở vào trong phòng nghiên cứu, một bên không bờ bến suy đoán, mãi đến tận tôi đi vào tận cùng bên trong gian phòng trước đây, đều là ôm một loại tâm thái thanh thần thả lỏng.

Dưới cái nhìn của tôi, không có cái gì có thể đẩy tôi ra từ bên người An Nhiên, cho dù người kia là mẹ nàng, người thân quan trọng nhất của nàng, cũng không cách nào ngăn cản tôi một chỗ với An Nhiên.

Tôi gần như thôi miên khẳng định sự thực này, nhưng theo bản năng mà quên một khả năng khó phát sinh nhất dưới cái nhìn của tôi - nếu như là An Nhiên chính mình muốn từ bên cạnh tôi rời đi.

Sau đó tôi ý thức được, mặc kệ người làm sao từ chối tất cả những thứ này, mặc kệ người làm sao thử nghiệm nguy trang, làm sao dùng hết toàn lực chống lại, nên đến rồi sẽ tới, không nề mặt mũi, không được xía vào.

Tôi chưa bao giờ dự liệu được, lần nữa gặp gỡ thì, nghênh tiếp tôi càng là An Nhiên ruộng bỏ - tôi vui sướng, tôi vì đó nỗ lực trả giá, đều thành một hồi chuyện cười.

"Tiêu, xin lỗi." Hốc mắt của nàng ửng hồng, nước mắt nhưng cố chấp không chịu rơi xuống, duy trì nhếch lên khóe miệng, cật lực xây dựng giả tạo nàng cũng không thống khổ- lẽ ra gạt không được bất luận người nào, bao gồm bản thân nàng, "Rời đi nơi này... quên đi em."

Tôi nghĩ, đau đớn khi đó tiêm vào thuốc cần bản không tính là cái gì.

Vào giờ phút này, tôi mới cảm nhận được, cái gì là điên cuồng.

An Nhiên, em biết không? Tôi cái gì đều không có, chỉ có em... Nếu như ngay cả em cũng lựa chọn từ bỏ, vậy tôi chỉ có - phá hủy thế giới này.

Tác giả có lời muốn nói: A, lại ngược mị mị quân, ta cũng không nghĩ tới ٩ (͡ _ ͡) ٩

Tại sao An Nhiên muốn cự tuyệt nàng đây ~ không sai, ta muốn bắt đầu tát máu chó, xin chuẩn bị kỹ lưỡng → _ →

Bạn đang đọc truyện *Mạt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 110: Tạ : Thế Gian Yên Ổn Song Toàn (Thượng)

Sắp si non nửa năm không có nhìn thấy mẹ, mẹ cũng không có biến hóa gì quá lớn, ngay cả nếp nhăn cũng không nhiều hơn một cái, điều này làm cho tâm tôi lơ lửng hồi lâu cuối cùng cũng coi như rơi xuống. Tùy theo mà đến, nhưng là mơ hồ nghi ngờ: Nếu mẹ không có chuyện gì, hơn nữa xem ra còn rất được coi trọng, vậy tại sao phải để Lăng Chí dụ tôi cùng Tiêu tới đây? Còn thuyết phục Tiêu cùng cha nàng rồi đi?

Những ý nghĩ tự nhiên nổi lên trong đầu hòa tan vui sướng đã lâu xa cách, cũng khiến cho tâm tôi lần thứ hai nâng lên - lần này, nhưng là vì Tiêu.

Tôi còn nhớ loại thương cảm đó khi nàng nói lên quá khứ của chính mình, dường như cô quanh bị toàn bộ thế giới đều lãng quên, mà hết thấy thống khổ này, đều không thể tách rời quan hệ với cha nàng... Nói thật, tôi đã bắt đầu hối hận đồng ý Tiêu đi theo hấn rồi.

Tôi bị mang theo ngồi lên một chiếc xe, ở trên đường phố phẳng phiu rộng rãi bảy loan tám nhiễu lái gần hai mươi phút, đứng ở trước một đồng kiến trúc giản lược màu trắng- bảo vệ trạm gác ngoài cửa để tôi rõ ràng nơi này nhất định là căn cứ cơ mật nào đó.

Xuống xe, đoàn người lại không ngừng đi vào trong, đám nghiên cứu viên áo dài trắng một tác cũng không rời liên tiếp đi khỏi, cuối cùng chỉ còn sót lại Lăng Chí đi theo bên người tôi và mẹ.

Dọc theo con đường này, mẹ chẳng hề nói một câu, chỉ thỉnh thoảng sẽ dùng ánh mắt ám áp quan sát tôi, khiến tâm tôi thấp thỏm cuối cùng coi như tìm về một chút yên ổn, cũng khắc chế mấy lần ý nghĩ muốn bật hỏi - tôi nên tin tưởng mẹ, không phải sao?

Chúng tôi lên thang máy đến tầng cao nhất, tiến vào gian phòng cuối hành lang, đó cũng là gian phòng duy nhất trong hành lang dùng tủ đàn làm cửa che lại toàn bộ nội thất - những phòng khác cùng một màu đều là phòng theo dõi dùng kính trong suốt bao vây, có xếp đầy dụng cụ thí nghiệm, có trưng bày đủ loại vật xét nghiệm, còn có bỏ không, nhưng đều không ngoại lệ có thủ vệ mặt không hề cảm xúc canh giữ ở hai bên cửa, ngoại trừ cảnh tượng nghiên cứu viên vội vã, cách mấy giây liền sẽ có vài tên thủ vệ tuần tra cầm trong tay vũ khí đi qua, trông giữ nghiêm mật còn hơn ngục giam, khiến người ta thực sự khó có hảo cảm.

- bận rộn, lạnh lẽo, ngột ngạt, hoàn cảnh đáng sợ như vậy, chính là chỗ mẹ làm việc sao?

Tâm tôi co giật một hồi, vừa vì mẹ đau lòng, cũng vì xấu hổ con gái mẹ không hiểu thuận. Trước đây cùng mẹ gặp mặt, luôn là ở nơi mẹ chỉ định, tôi chỉ cho rằng mẹ sản sóc, nhưng chưa nghĩ tới hiểu rõ tình huống công tác của mẹ, dĩ nhiên đến giờ phút này, mới vừa thấy đầu mối.

Từ lúc mẹ sớm về hưu đại học, mẹ liền một lòng vùi đầu vào trong nghiên cứu của chính mình, nhưng tôi lại không biết, mẹ ở đây công tác, là tự nguyện hay là bị vướng bởi cường bức nào đó không thể nói rõ- nếu như là cái sau, tôi nhất định phải nghĩ biện pháp dẫn mẹ đi.

"Tiêu Lăng, cậu đem đoạn báo cáo này đưa đến nơi giám sát, làm một phần ước định." Mẹ kéo tôi ngồi vào sofa trong phòng làm việc, thuận miệng liền đem Lăng Chí phái đi ra ngoài.

Đến khi trong phòng làm việc chỉ có hai người chúng tôi, mẹ rốt cục cởi đi áo khoác bình tĩnh lại hung hăng, yêu thương kéo tôi vào trong ngực của nàng,

thuận tóc của tôi, nhẹ giọng nói rằng: "Tiểu An, mẹ rất lo lắng con."

Trong mắt tôi một trận chua xót, dùng sức đem lệ ý bức lui, âm thanh nhẹ nhàng trả lời: "Yên chí yên chí, con này không phải khỏe mạnh sao ~" rốt cục vẫn là không bình tĩnh, tôi lại nói tiếp, "Mẹ, mẹ biết con cùng Tiểu..."

Mẹ bỗng nhiên từ trong sofa đứng lên, vài bước đi đến trước bàn làm việc, làm dáng muốn đi rung chuông, như không có chuyện gì xảy ra mà cắt ngang lời tôi: "Tiểu An, đi đường lâu như vậy, con nhất định mệt mỏi, mẹ trước hết để người dẫn con đi nghỉ ngơi."

Tôi nhảy lên tới bắt trụ tay nàng, chăm chú nhìn về phía hai mắt mẹ, nhìn nhin lòng chua xót, từng câu từng chữ cường điệu: "Con yêu nàng, con phải gả cho nàng." Nhìn mẹ đột nhiên lạnh mặt, trong lòng tôi bờ ngỡ, nhưng không thể không cứng rắn chống đỡ nhìn lại, không dám có chút thoái nhượng.

- tôi từng thiết tưởng qua, có một ngày đem đối tượng mình nhận định kết hôn mang tới trước mặt mẹ cho nàng kiểm định, là gương gương cùng ngọt ngào thế nào, mà mẹ hoặc vui mừng cảm thán hoặc chế nhạo trêu chọc, đều là ôn nhu tôi khát cầu. Nhưng tôi không nghĩ tới qua, tôi mang đến "hàng" kia, sẽ làm mẹ toát ra ánh mắt đau lòng và kiên quyết phản đối như vậy.

"Tiểu An, nhất định phải là nàng sao?" Thật dài thở dài một hơi, mẹ bình tĩnh mà nhìn tôi, phảng phất tôi là một hài tử phạm lỗi mà không tự biết, "Mẹ thậm chí không muốn tính toán con lựa chọn đồng tính, thế nhưng, vị Tiểu tiểu thư này không được... Chỉ có nàng không được."

"Tại sao!" Dưới sự kinh ngạc, tôi nhiều lần nghiền ngẫm ý của nàng, hầu như muốn vì loại khẳng khẳng không thể nói lý này mà vô cùng phần nộ, "Nàng tốt như vậy, quan trọng nhất chính là - nàng yêu con, con cũng yêu nàng, con không nghĩ ra lý do mẹ muốn phản đối chúng con."

"Con thật sự muốn biết?" Trầm mặc hồi lâu, mẹ nhẹ nhàng cười cợt, lại làm cho tôi cảm thấy nặng nề đến mức có chút bi thương, "Dù cho, cái chân tướng này là con vô pháp tiếp thụ?"

Thời khắc này, dường như lý trí của tôi bị hai thanh âm lôi kéo, một cực lực ngăn cản tôi tiếp tục ép hỏi, nhưng một lại kêu gào đảo bới vấn đề; cuối cùng, cái sau chiếm cứ thượng phong, tôi nghe thấy mình tỉnh táo nói rằng: "Đúng thế."

Nàng không thừa lại khuyên tôi, chỉ gật gật đầu, thay tôi rót một chén nước, thả lỏng ngồi vào bên cạnh tôi: "Sự tình muốn tìm hiểu đến hơn hai mươi năm trước, con còn chỉ lớn một tí tẹo như thế. Khi đó, ba ba con vẫn còn, hơn nữa tận sức hướng về sự nghiệp khảo cổ hấn yêu tha thiết, trong một năm có hơn nửa thời gian đều bỏ ba ở các nơi trên thế giới." Nàng giá giá một độ cao, nụ cười hoài niệm lại thâm thiết.

- xác thực, bởi vì lúc đó tuổi còn nhỏ, mà thời gian ba ba tại bên người chúng tôi lại ít, ấn tượng tôi đối với ba thực sự rất mơ hồ; bây giờ nghe mẹ nói đến, chỉ cảm thấy vừa mới mẻ vừa thương cảm.

"Lần đó, hấn đi tới Châu Mỹ La Tinh... Đội khảo cổ phát hiện một hang động kỳ quái, bên trong có một khối bia đá to lớn, cùng với hình cầu kì lạ tự chủ phát sáng. Chuyên gia phiên dịch, nơi đó hấn chính là Tể Tự trận của người Maya trong truyền thuyết, mà tấm bia đá kia, chính là ghi chép Thần dụ chỉ thạch Maya tiên đoán."

"Trên bia đá viết cái gì?" Trong lòng tôi không thể tránh khỏi bay lên các loại ý nghĩ quái đản, rồi lại mơ hồ cảm thấy tựa hồ không cái gì không thể phát sinh, chỉ e sợ kết quả cuối cùng, chính như chuyện đầu tiên mẹ nói rõ, là tôi không thể nào tiếp nhận được.

"Thời khắc ánh sáng hiện ra, thời gian vực sâu mở cửa, tội ác tiêu diệt người che kín khắp nơi, hết thảy đều sẽ bị tái tạo." Bên trong nụ cười của nàng dẫn theo một tia trào phúng, lại có thâm thiết bi thống, "Trước khi viên hình cầu phát sáng đem hết thảy đội khảo cổ biến thành xác sống, không ai biết ý tứ của những lời này, coi như biết, cũng không ai tin tưởng."

"Xác sống? Cầu phát sáng? Rốt cuộc là ý gì?" Tôi không khỏi nhớ tới nửa đêm ở khách sạn nhìn thấy thiên thạch vũ trụ cùng bạch quang chói mắt đó - nếu là dựa theo mẹ lời giải thích, đội khảo cổ ở Maya trong tế đàn phát hiện đồng dạng đồ vật đã biến thành xác sống, đó có phải là mang ý nghĩa, loại vật chất đặc thù này, chính là đem mọi người triệt để cải tạo đầu nguồn?

"Tin tức rất nhanh bị phong tỏa lại, mà mẹ cùng vài giáo sư sinh vật học cũng bị cưỡng chế nghiên cứu khối tảng đá cùng với những xác sống không còn ý thức chỉ bằng bản năng công kích nhân loại- một người trong đó, chính là ba ba con." Nàng dùng sức nhắm mắt lại, như vì quên bản thân trong nháy mắt mềm yếu mà cấp tốc nói tiếp, "Mấy giáo sư kia tới gần tảng đá cũng đều không hèn mà cùng biến thành xác sống, duy nhất một giáo sư tiến hóa thành dị năng giả, bởi vì không chịu nổi không ngày không đêm bị nghiên cứu mà ý đồ chạy trốn, bị thủ vệ giết chết."

Tôi lôi kéo tay mẹ, nỗ lực lan truyền một ít sức mạnh cho nàng, hiển nhiên này cũng không thể có cái gì trợ giúp, chỉ ít sắc mặt của mẹ đã không còn thêm khó coi.

Tôi biết đề nàng lần thứ hai nhớ lại đoạn quá khứ kia là một loại dẫn vật, tuy mẹ từ đầu tới cuối duy trì bình tĩnh, thế nhưng u buồn trong mắt mẹ hầu như muốn để tôi hồ thẹn ngăn lại nàng tiếp tục nói - nhưng sự thực là, lòng hiếu kỳ của tôi chiến thắng hồ thẹn, để tôi nín thở chờ đợi đoạn sau cực kì trọng yếu.

"Cuối cùng cấp trên hạ lệnh đem tế đàn chôn lấp, không cho phép bất luận người nào tiến vào, mà mẹ thì lại bắt đầu tiếp nhận nghiên cứu xác sống. Cái nghiên cứu đó được mệnh danh là 'Tân nhân loại cải tạo kế hoạch', ý ở đây là trước ngày tiên đoán đến, tạo ra một nhánh quân đội có thể chống lại xác sống." mẹ xoa xoa tóc tôi, phảng phất hồi ức cái gì, "Mẹ cùng trợ thủ từ trong não xác sống phát hiện một loại tinh thể, vật chất lấy ra bên trong có thể cải tạo thể chất người. Mẹ thử nghiệm chế tạo ra một loại thuốc có thể tỉnh lại thần trí ba ba con, thế nhưng thứ đó ngoại trừ để một nhóm lại một nhóm người biến thành cỗ máy chiến đấu mất cảm giác ra, không có bất kỳ sự giúp đỡ gì, thậm chí mẹ không thể không đưa con đến nơi ở xa xôi, cô vũ con đi thành thị khác học..."

"Chờ đã, đây là tại sao?" Tôi tựa hồ nắm lấy một then chốt, một bước ngoặt có thể thay đổi vận mệnh tôi.

Nàng hít sâu một hơi, cười khổ nhìn về phía tôi, như là vì không thể tránh trả lời vấn đề này mà quấy nhiễu: "Mẹ cũng là sau đó mới phát hiện, dòng máu của con đối với đám cải tạo Hoạt Thi đó mà nói là có tuyệt đại hấp dẫn, rất có thể sẽ khiến cho bọn họ điên cuồng - trên thực tế, con chính là loại ghen nguyên của loại thuốc kia."

"Nói cách khác, Tiêu sẽ biến thành một con quái vật, tất cả đều là bởi vì mẹ con chế tạo loại thuốc này, mà loại thuốc này một số thành phần còn đến từ chính trên người con? Không, không! Đây không phải sự thật..." Tôi không dám tin tưởng mà nhìn trên mặt nàng xen lẫn hối hận cùng thống khổ, cuối cùng nhưng chuyển hóa thành kiên định.

Trong nháy mắt, trước mắt tôi xuất hiện vô số cảnh tượng: Dáng vẻ Tiêu nhợt nhạt mỉm cười, Tiêu lạnh lùng mỉm môi, vẻ mặt Tiêu ôn nhu ôm tôi, Tiêu nắm chặt nắm đấm đầy mặt thông khô; hình ảnh cuối cùng lại lúc nàng khô sở nói hết mình là một quái vật cùng khẩn thiết ngóng nhìn tôi không cho tôi rời đi không ngừng cất - tôi phải làm sao nói cho nàng, tất cả bất hạnh của nàng, kể cả đầu tất cả cực khổ, chính là tôi người mà nàng toàn tâm toàn ý tín nhiệm và yêu mến?

Tôi thật hận không thể giết chính mình, cho dù việc này không chút nào có thể bù đắp tôi tổn thương nàng.

"Mẹ biết nàng là Hoạt Thi có đúng hay không? Mẹ biết nên làm sao biến nàng trở về có đúng hay không?" Tôi cầu xin nắm lấy tay mẹ, cũng không còn cái người thông dong tự tin trước đó để nàng thừa nhận tôi và Tiêu - hiện tại, liền ngay cả chính tôi cũng không dám tiếp tục đòi hỏi có thể được nàng tha thứ, có thể cùng nàng không hề khúc mắc chung sống.

"Đầu tiên, con không thể cùng nàng tiếp cận, bằng không, các con càng thân mật, ảnh hưởng của con đối với nàng lại càng lớn, đến mức độ nhất định, nàng sẽ triệt để mất đi lý trí, bị trở thành một con xác sống." Nàng thật sâu nhìn con mắt tôi, bảo đảm tôi nghe thấy đồng thời tiếp nhận mỗi một chữ của nàng, "Thứ hai, mẹ sẽ an bài nàng rời đi thành phố B, né tránh quân đội lùng bắt, sau khi nghiên cứu chế tạo thuốc giải thành công, lại mang nàng về - vì thế, con nhất định phải cùng nàng biệt ly."

"Tại sao? Con có thể đem chân tướng nói cho nàng, thuyết phục nàng tạm thời rời đi một quãng thời gian - nếu như nàng đồng ý tha thứ con, tại sao nhất định phải biệt ly?" Tôi không được lắc đầu, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít còn ôm một tia hi vọng.

"Con không có thể bảo đảm nàng sau khi biết chân tướng có thể sẽ nổi giận dẫn tới mất khống chế hay không, mẹ sẽ không để cho con mạo hiểm như vậy; hơn nữa, từng bước thoát ly cuộc sống của nàng đem ảnh hưởng giảm đến thấp nhất, đối với nàng đối với con đều tốt, " ánh mắt mẹ lộ ra một loại ánh nhìn gần như lãnh khốc, để tôi hầu như muốn hoài nghi cái người một khắc trước còn tỏa ra u buồn và thương cảm kia là một người khác, "Thân là một mẫu thân, mẹ cũng không hi vọng con gái của mình mù quáng mà theo đuổi hạnh phúc không thuộc về mình ... Tiêu An, làm hài tử ngoan. Con còn trẻ, sau đó tổng sẽ gặp được người yêu thích, cùng hắn kết hôn sinh con, thanh thanh đạm đạm sống hết đời, không cần đi đường vòng."

Tôi biết, đây là mẹ tôi hậu thư, cũng là điều kiện nàng không tuyên bố ngoài miệng- tôi không thể cự tuyệt, trừ phi tôi không thêm để ý Tiêu cuối cùng sẽ biến thành một con xác sống, giống như xác sống vương Bạch Tô, ở bên trong ngơ ngác thích giết chóc vô độ, sau khi tỉnh táo đau đến không muốn sống, tự mình chán ghét thậm chí một lòng tìm chết... Tôi làm sao có thể nhẫn tâm nàng như vậy?

Tôi chặt chẽ ôm ngực, nơi đó phảng phất phá tan một cái lỗ thủng to, gió lạnh vù vù thổi vào, đem trái tim tôi đóng băng. Tôi cho rằng tôi sẽ khóc ròng ròng, sẽ hí lên kêu to, trên thực tế, tôi chỉ bình tĩnh mà lau khô mắt ướt át, nhẹ nhàng gật đầu: "Mẹ, con sẽ cùng nàng nói rõ ràng, mẹ yên tâm."

Tôi nói cho nàng như vậy, cũng đồng dạng tự nói với mình, dù rằng tôi căn bản không khống chế được trái tim của chính mình.

-xin lỗi mẹ, con không có cách nào như mẹ nói vậy, cùng người khác một chỗ.

Ở trong lòng tôi, chỉ chứa được nỗi mình nàng; miễn cưỡng muốn trốn ra sự tồn tại của nàng, sẽ chỉ làm tâm tôi cùng theo nhau chết đi.

Trước đây tôi luôn có linh cảm như vậy: Rồi sẽ có một ngày, tôi cùng Tiêu sẽ đứng phía đối lập, càng đi càng xa.

Này một ngày dĩ nhiên thật sự tới, ở thời điểm bất ngờ tôi không kịp chuẩn bị, ở thời điểm tôi cho rằng sẽ cùng nàng dắt tay một đời mộng đẹp phá nát.

Nhưng tôi khát vọng chịu đựng loại đau đớn này, đó là trừng phạt đối với tôi, là sau khi tôi nhất định phải mất đi nàng, có thể chứng minh tình cảm của tôi, vẹn vẹn an ủi.

Thiên phạm quá tần chi thi (trải qua rất nhiều chuyện), nàng sẽ không lại cảm thấy thống khổ cùng bi thương, sẽ không lại khát máu cùng mê man; nàng có thể khỏe mạnh hơn người bình thường, sức quyến rũ của nàng đủ khiến đám người theo đuổi nàng tiền phó hậu kế*. Nàng đáng giá có bạn hữu tốt hơn, mỹ mãn gia đình. (*người trước ngã xuống, người sau tiến lên)

Mà sau khi trải qua nhiều năm, lúc nàng nhớ tới đoạn quá khứ này, cũng bất quá là phiền muộn trong đời mình có một khách qua đường hữu duyên không phận thời.

Có lẽ đây là, điều duy nhất tôi có thể làm vì nàng.

Tác giả có lời muốn nói: Maya tiên đoán cái gì, ta biết này rất xả, vỗ nhẹ... orz

Đã lâu không canh là bởi vì mạng phòng ngủ hỏng rồi, các người phải tin tưởng chỉ dựa vào lưu lượng cùng website trường sống qua tác giả so với các người càng thống khổ ٩ (_ _) ٩

Trên thực tế ta chỉ có thể đến những địa phương khác có mạng cập nhật, vừa ý chưa đây... Sau đó, các người cảm thấy này tính ngược sao → _ →

Còn có, định chế in ấn có người muốn sao ~ ta chỉ là hỏi một chút, bởi vì ta liên sư tỷ ngày đó đều không xét duyệt được, xuất bản thực sự là quá phiền phức, lười biếng thành tính tác giả chân tâm không vui lắm, lệ mục...

Bạn đang đọc truyện *Mặt Thế Chi An Nhiên Hữu Dạng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.